

Nguyễn Thuý
Tài Lai

Brook Nguyen Ho

WEEK 10/11/2018

Mục lục

Chương 1: Đồng Thoại Màu Trắng

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59: Đàng Thoại Xanh Dương
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87: Đàng Thoại Màu Xanh
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109: Đồng Thoại Vàng Kim
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130: Đồng Thoại Hồng Phấn
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139

Chương 140
Chương 141
Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147
Chương 148
Chương 149: Đồng Thoại Bạch Kim
Chương 150
Chương 151
Chương 152
Chương 153
Chương 154
Chương 155
Chương 156
Chương 157
Chương 158
Chương 159
Chương 160
Chương 161
Chương 162: Phiên Ngoại – Bồng Có Một Ngày.
Chương 163: Phiên Ngoại – 30 Câu Hỏi

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Đồng Thoại Màu Trắng

Edit: Gia Linh

Beta: Mimi

Trong khoảnh khắc từ dưới nước trồi lên, cơ thể Black chợt run rẩy, bọt nước trên người tiếp xúc với không khí lạnh lập tức ngưng tụ thành hạt băng, rơi thẳng xuống dưới, thế nhưng không kịp phát ra bất cứ tiếng động nào đã hợp thành một khối cùng với mặt băng.

Hắn khá là may mắn, tuy mấy hôm gần đây vẫn luôn không có thu hoạch gì, nhưng ngay lần xuống nước cuối cùng, đúng lúc hắn gặp được bầy cá bơi đến theo dòng nước. Dùng một tấm da thú bao toàn bộ con mồi lại, bỗng Black cảm thấy nhớ nhà nhiều hơn.

Hiển nhiên người bạn vừa trồi lên khỏi mặt nước cùng với hắn cũng có suy nghĩ tương tự, bọn chúng nhớ về hình ảnh một đám người nhao nhao đang cánh, cùng bay tới một phương trời—

Trên một miếng băng không lồ có thật nhiều nhánh cây cùng đá tảng được dựng lên thành hang ổ tạm thời, trong mỗi hang đều có một sinh vật sống, dù ở cách một khoảng rất xa, song Black vẫn có thể nhận ra cái ổ của mình. Đang đôi cánh rộng bay lướt qua một đoạn, hắn khéo léo dừng lại bên cạnh hang ổ, đồng thời đưa miếng da thú gói đầy cá cho bạn đời của mình.

“Ăn đi!”

Hắn không phải người giỏi nói chuyện, cũng may bạn đời của hắn vô cùng hiểu rõ đi đâu này.

Năm ngày chưa ăn gì, White – bạn đời của Black, hắn đã đói bụng đến không thể đợi được nữa mới đứng, nhưng mà ngay lúc này, hắn lại không hề động đến thức ăn Black mới mang về.

“Black...” Giọng nói của White nghe qua rất yếu ớt, nhưng thân là bạn đời thân thiết, Black vẫn có thể cảm nhận được khí thế hùng hục cùng với đắc ý dạt dào ẩn chứa bên trong.

Quả nhiên, ngay giây tiếp theo, White run rẩy thò móng vuốt ra khỏi tấm chăn da thú, năm ngón tay hắn đang cặm chặt một vật thể tròn tròn...

Trứng?!

“... Anh trộm được nó?” Black lập tức trở nên căng thẳng, thật cẩn thận hạ thấp cơ thể, thuận tiện dùng cánh che đậy cái tổ của mình kỹ càng hơn.

“Không phải trộm — —” Nghe được câu hỏi của Black, White lại càng đắc ý hơn, nhét quả trứng đang bị phơi bày ngoài ánh sáng trở về dưới bóng mình một lần nữa, tràn đầy hưng phấn nói, “Anh sinh!”

Pang — — một tiếng, dường như Black nghe thấy tiếng đứt phụt của sợi dây tên là ‘lý trí’ ở trong đầu.

Cuối cùng hắn cũng biết, so với chuyện ông chồng ra ngoài nửa năm, về nhà phát hiện vợ mình mang thai ba tháng thì sự việc càng làm cho người ta phần nộ chính là — —

Cô vợ mới ra ngoài vài ngày, về nhà liền phát hiện chồng mình đã sinh một quả trứng!

Còn có chuyện gì đáng lòng hơn so với chuyện này không?

Mạnh Cửu Chiêu mơ mơ màng màng, muốn mở mắt.

Cậu thấy mí mắt thật nặng, cơ thể giống như không phải của mình, dường như cậu đã ở một chỗ rất lạnh nào đó thật lâu, toàn bộ thân thể vì thế mà vô cùng lạnh lẽo. Nhưng mấy ngày trước, xung quanh bỗng nhiên trở nên ấm áp, chính cảm giác ấm áp này đã chậm rãi đưa cậu ra khỏi giấc mộng dài.

Mí mắt vẫn không mở lên được, nhưng cậu có thể cảm nhận thấy cách một tầng da mỏng manh có vầng sáng.

Quá là thú vị... Kỳ quái, vì sao cậu lại cảm thấy thú vị chứ? Trên thực tế, hiện tại Mạnh Cửu Chiêu đang ở trong trạng thái vô cùng kỳ diệu, cậu không biết mình là ai, không phải là quên đi, chỉ là giống như đã thật lâu không động não nên suy nghĩ chưa thông suốt được.

Ấm áp hơn một chút thì tốt rồi, nếu ấm hơn chút nữa đại não đã bị đông cứng không biết bao lâu của cậu có lẽ sẽ hoạt động lại.

Ông trời giống như nghe được lời cầu nguyện của cậu, vì thế, thật chậm thật chậm, Mạnh Cửu Chiêu cảm giác được cơ thể mình quả thực có ấm áp hơn. Cậu gần như có thể nghe được tiếng máu bắt đầu chảy trong huyết mạch một lần nữa.

Thật là ấm áp... Đã lâu không có được cảm giác ấm áp như vậy...

Kỳ quái... Vì sao tôi lại cảm thấy thời gian đã trôi qua rất lâu rồi?

Ký ức vô cùng chậm chạp ồa về, đúng lúc đó, thứ đang đè nặng bên trên Mạnh Cửu Chiêu, cung cấp hơi ấm cho cậu bất chợt dời đi, vầng sáng trở nên mạnh hơn, nhưng độ ấm lại giảm xuống. Trong lúc Mạnh Cửu Chiêu lo lắng mình sẽ bị đông lạnh một lần nữa, thứ ấm áp kia lại đè nặng lên trên, cậu lại cảm thấy toàn thân thật là khoan khoái.

Mạnh Cửu Chiêu nghe được hai giọng nói, một trầm thấp – một thuần hậu, một hỏi – một đáp, giống như đang nói chuyện, nhưng nội dung câu chuyện cậu lại hoàn toàn không hiểu.

Cậu bắt đầu có thể mở to hai mắt, nhưng cũng chỉ phí công, hình như cậu đang ở trong một nơi kín mít, xung quanh tối tăm vô cùng, chỉ có một chút ánh sáng mỏng manh từ bên ngoài xuyên thấu qua vách tường lọt tới.

Mạnh Cửu Chiêu chậm rãi nhớ ra tên mình, cũng nhớ ra chuyện đã xảy ra trước khi mình chìm vào giấc ‘ngủ’.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Edit: Gia Linh

Beta: Mimi

Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra giữa chừng thì bây giờ cậu đang ở trong ‘bao con nhộng thời không’. Nó vốn là vật dụng của quân đội, vừa mới được đưa vào thị trường dân dụng không lâu, chỉ những kẻ có tiền ở các thiên hà phát triển mới có khả năng mua được.

Thứ ấy được quảng cáo là thiết bị vạn năng để bảo toàn mạng sống, chỉ cần chui vào trong bao con nhộng, người dùng sẽ không chết. Bạn có thể ở trong đó cho đến khi được người khác tới cứu, mà nếu không ai đến cứu cũng không sao, một khi bạn chết trong bao con nhộng, những thông tin về gen sẽ được nhập tự động vào trí tuệ nhân tạo của bao, sau đó, thiết bị phục hồi được thiết lập sẵn sẽ tự động tạo một thân thể clone(*) cho bạn. Nếu bạn toàn thân — — không, nếu toàn bộ thân thể bạn được lưu giữ trong bao con nhộng, trí tuệ nhân tạo sẽ phong tỏa và bảo tồn ký ức, sau đó đưa vào tế bào não bên trong cơ thể mới.

(*) Thân thể Clone: khái niệm dùng để chỉ những sinh vật được tạo ra bởi sinh sản vô tính, giữ nguyên được những đặc điểm của cơ thể ban đầu

Đây tuyệt đối là một công nghệ cao trái với đạo trời, một người Địa Cầu bình thường lại nghèo kiệt xác như Mạnh Cửu Chiêu cũng chỉ mới xem qua cái quảng cáo này một lần thôi — — Bởi vì ngoại trừ ‘người đó’

ra, nhất định không một ai nghĩ đến chuyện coi Địa Cầ là thị trường có khả năng tiêu thụ, cho nên ngay cả quảng cáo cũng không thèm phát sóng.

Nhưng cuối cùng, Mạnh Cửu Chiêu lại nhờ vào thứ này để đoạt lấy một cơ hội sống.

Thời gian trôi qua đã lâu rồi, song cậu vô cùng chắc chắn việc đó. Bởi vì Mạnh Cửu Chiêu đã từng ‘chết’ một lần. Sau thảm họa đáng sợ kia, cậu vẫn luôn bị nhốt trong bao con nhộng. Khi ấy tiếng động bên ngoài vang lên không ngừng, nhưng không một ai đến cứu cậu cả, cậu nhớ rõ mình đã chết vì đói.

Nói đến đói, bỗng Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy thật sự rất đói. Cậu thử cử động cánh tay một chút, cảm giác các bộ phận trên người đều bình thường, vì thế không nhịn được mà bắt đầu sống chết đánh lên vách tường phía trong bao.

Cậu quyết định, chuyện thứ nhất sau khi đi ra ngoài chính là, ăn một bữa thật ngon!

Kiếp này, cậu muốn ăn hết tất cả cao lương mỹ vị trên đời, cho dù có chết cũng phải làm ma no, tuyệt đối không chịu đói nữa!

Trong lúc Mạnh Cửu Chiêu liều mạng đánh vào vách tường trong bao con nhộng với mưu đồ ‘vượt ngục’ thì ở bên ngoài, Black đang rứt rề ngẫm trên quả trứng ông xã mình ‘sinh ra’. Nói tới chuyện làm người ấp trứng, hẳn đáng tin cậy hơn so với White nhiều. Black khoanh hai chân lại, đem quả trứng bị phơi ngoài ánh sáng đặt vào giữa, vì để giữ nhiệt, hẳn còn phủ một tấm thảm nhung thật dày ở phía trên. Thứ này là da của con khủng long non mà Black đuổi cổ White đi săn về sau khi biết tin có trứng, có công dụng giữ ấm cực kỳ tốt.

Sở dĩ hẳn chọn phương pháp ấp trứng như hiện tại cũng vì không còn cách nào khác, quả trứng đã được gài một tháng rồi, trong vòng một tháng, nó từ một viên tròn nho nhỏ thoáng cái dài ra... hết sức cộm mông, không thể sử dụng phương thức ấp truyền thống được. Vì không có kinh nghiệm, Black chỉ nghĩ được cách này để giữ ấm cho quả trứng mà thôi.

Nguồn gốc của quả trứng khiến Black cảm thấy hơi đau đầu.

Cũng vì chuyện này mà hắc đã cãi nhau với White một trận. Cho tới tận bây giờ, mỗi lần nghĩ đến quả trứng nọ từ đâu mà tới, Black vẫn rất điên đầu. Hắc và White đều là giống đực, tuy trong lịch sử phát triển dài lâu của chủng tộc, hình như cũng đã xuất hiện ghi chép về việc giống đực sinh nở, nhưng mà...! Có trời biết đất biết, mỗi lần đều là White đẻ hắc, vậy thì White đẻ trứng như thế nào? Muốn sinh cũng phải là hắc sinh mới đúng, nhỉ?!(囧 : Đây mới thực sự là cái chú mày rồi rắm phải không.)

Nhưng mà chuyện không nghĩ ra thì không cần nghĩ nữa. Trước mắt, quả trứng rõ ràng rành rành giữa hai chân vẫn tương đối quan trọng hơn. Là giống đực, bọn hắc đều có bản năng ấp trứng, nhưng nếu đã lựa chọn đối phương làm bạn đời thì cả hai đều phải chuẩn bị tốt tâm lý trứng sẽ không có trứng mà ấp. Chẳng qua, dù tư tưởng đã chuẩn bị sẵn sàng, song trong lòng bọn hắc vẫn không ngừng hy vọng. Chứng cứ chính là, hàng năm bọn hắc đều sẽ đến vùng đất sinh sản của chủng tộc.

Long Tước là một chủng tộc rất lớn mạnh, khả năng săn bắt vô cùng tốt, nếu ở cùng một chỗ, những con mồi xung quanh sẽ không đủ cho tất cả mọi người. Bởi vậy, bình thường, bọn chúng đều sống một mình, tự phân chia lãnh thổ, để mỗi người trong đều có một khu vực rộng lớn của riêng mình, chỉ vào mùa sinh sản mới tập hợp lại, mục đích tất nhiên là thân cận nhằm sản sinh thế hệ tương lai.

Black và White là hai trường hợp vô cùng đặc biệt trong chủng tộc.

Sở dĩ nói như vậy là bởi vì bọn hắc ở cùng nhau, trừ cái đó ra, bọn hắc còn là ‘một đôi’ nữa.

Tộc Long Tước không có khái niệm ‘gia đình’, cũng không có cái gọi là ‘chồng – vợ’. Cha nuôi con đến lúc trưởng thành thì sẽ tách ra, mùa sinh sản hàng năm là khoảng thời gian duy nhất bọn hắc sinh hoạt cùng người trong tộc. Black và White là thanh mai trúc mã, sau khi tách ra khỏi cha thì liền nương tựa lẫn nhau, cùng nhau sinh sống. Kế tiếp, trong một kỳ động dục chưa đến mùa sinh sản nào đó, cả hai lại không cẩn thận làm ra cái việc

anh em không nên làm, đến khi bọn hấn phát hiện hành vi l ần đường lạc lối của mình, cũng là lúc đã quen ở bên nhau mất r ồi.

Theo lý thuyết, mùa sinh sản đã không còn quan hệ gì với hai người này nữa, nhưng hàng năm bọn hấn vẫn phí sức để đến nơi tụ tập của chủng tộc. Tuy cả hai không bàn bạc với nhau một lời nào, thế nhưng tính toán nhỏ nhỏ trong lòng mỗi người, ai cũng đều hiểu rõ: tìm đúng thời cơ trộm lấy một quả trứng ~

Cho dù không trộm được, cứ chờ có người bất cẩn mất mạng lúc đi săn, bọn hấn cũng có thể nhận nuôi một quả trứng không ai cần đấy nhé.
(=)

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Nhưng mà, bọn hắn đã đến đây năm lần, song không có cơ may gặp được hai tình huống kể trên dù chỉ một lần. Trái lại, bởi vì giống cái ít giống đực nhiều, nên vào mùa sinh sản những tổ hợp đực phối với đực ngày một tăng lên, mà giống đực của Long Tước lại là chủng loại có khát khao ấp trứng vô cùng mãnh liệt, vì thế, hành vi trộm trứng chiếm lợi của đối thủ cũng càng lúc càng nhiều.

Một câu thôi, tộc Long Tước hiện tại, chính là trứng thiếu cha thừa đó ~

Tuy hàng năm hai người bọn hắn vất vả chạy tới nơi tụ họp đầu vì muốn ‘thó’ một quả trứng, thế nhưng về phần thó như thế nào, suy nghĩ của cả hai lại không hề giống nhau: Black ngại ngần e thẹn có chủ trương nhận ấp trứng vô chủ — chung quy mỗi năm sẽ có vài tên quý xui xẻo ra ngoài săn mồi ngược lại lại bị biến thành thức ăn, thời điểm bên có trách nhiệm trông coi quả trứng rời đi vì đói khát, quả trứng ấy liền biến thành vô chủ, bọn họ có thể ấp thay; mà suy nghĩ của White thì tương đối trực tiếp: ăn trộm, nếu trộm không thành thì cứ dứt khoát cướp thôi!

Gần như Black đã khẳng định quả trứng này là do White trộm về, nhưng White lại cực kỳ mạnh miệng, một mực nói rằng nó là do hắn đích thân sinh.

“Vừa tỉnh ngủ liền phát hiện nó ở ngay dưới móng đấy.” — Cái cách lý giải này...

Quét mắt liếc nhìn tình hình quân địch xung quanh một cái, Black che chắn quả trứng trắng tinh trong lòng thêm kỹ càng hơn. Mặc kệ nó từ đâu mà ra, một khi đã đặt dưới móng bọn hắn, vậy thì chính là do bọn hắn sinh, kẻ khác đừng hòng cướp được!

Ở bên ngoài, Black không cẩn thận ấp ủ ‘quả trứng’ chặt một chút, ‘vỏ trứng’ liền xuất hiện vài vết rạn lở mờ; mà bên trong, Mạnh Cửu Chiêu đang ra sức đập lên vách tường, vừa nhìn thấy ánh sáng len lõi xuyên qua vết rạn thì như gặp được một tia hy vọng vào lúc rạng đông. Chẳng biết sức mạnh từ đâu ập đến, tay cậu bỗng nhiên xuyên thủng vách tường mà lần mò sờ sẫm ra không gian bên ngoài. Kế tiếp, bàn tay chạm vào một vật mềm mềm, Mạnh Cửu Chiêu liền dùng sức tóm chặt —

Đầu tiên, cậu nghe thấy một tiếng hừ nhẹ như thể bị đau, sau đó lại có cảm giác thân thể mình được một cái gì đó cẩn thận xách lên, đúng, chính là xách lên đó.

‘Mình tới thiên đường rồi, mình nhìn thấy thiên sứ rồi!’ Đây chính là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Mạnh Cửu Chiêu.

‘Má nó, đây là thiên sứ không lẽ ở thiên đường sao?’ Còn cái này là suy nghĩ thứ hai nảy sinh trong óc cậu.

Nhưng mà, sau đó cậu nhanh chóng hiểu ra một chuyện: Cậu... cậu cậu cậu cậu đã bị biến nhỏ lại!!!

Tập đoàn tài chính Flange chết tiệt, chẳng phải các người đã từng tuyên bố hùng hồn ở trên quảng cáo rằng: đi vào thế nào thì sẽ đi ra thế ấy đó à? Ông đây chui vào bao con nhộng lúc 52 tuổi, ấy vậy mà thời điểm chui ra... ngay cả 52 ngày cũng không đủ nhaaaaaa!

Mạnh Cửu Chiêu lập tức xù lông.

Nhỏ như vậy, đến cả răng nanh cũng không có, thế này... thế này thế này thế này.. bảo cậu làm sao ăn sạch cả thiên hạ được đâyyyyyyy!

Mạnh Cửu Chiêu bu òn bực định thở dài, kết quả lại phun ra một quả bong bóng bằng nước bọt.

Bọt – Quả bóng nước bọt vỡ tan, cậu cảm thấy hùng tâm tráng chí của mình cũng theo đó mà vỡ nát.

Song, không hổ danh là người đàn ông b ần cùng mặt rệp tận đáy địa c ầu, Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng phấn chấn trở lại. Cậu bắt đầu hưng trí ngập lòng mà quan sát ân nhân cứu mạng ở ngay trước mặt mình. Đây hẳn là thiên sứ đúng không? Nhất định là thiên sứ! Xem đi, xem thử mái tóc vàng cùng cặp mắt xanh này đi! Lại xem dung mạo mỹ mi ều đến quá đáng này! R ồi cả cái khí chất cao quý hào hoa nữa! Lại còn đôi cánh rõ m ền một sau lưng và cả... l ồng ngực tr ần trụi trắng trơn phóng túng này!!!!

Nhìn vào hai điểm nhỏ non m ền trước ngực ‘thiên sứ’, Mạnh Cửu Chiêu âm th ầm nuốt một ngụm nước miếng. Thiên sứ được vẽ trong tranh chẳng phải đầu ăn mặc tiết kiệm, chỉ tùy tiện dùng một miếng vải quấn trên thân đã toát ra một cảm giác thu ần khiết và th ần thánh đến không thể xâm phạm hay sao?

Nhưng mà, thì ra thiên sứ cũng có giới tính, bọn họ có JJ nhỏ nha. Mạnh Cửu Chiêu lướt ánh mắt chệnh chệch nhìn xuống phía dưới, lập tức nhớ tới vật thể mà mình tóm được vào thời điểm phá vỡ vỏ trứng chui ra, lại nghĩ đến cảm giác m ền m ền nọ...

Không đúng, là JJ bự.

Chỉ là, vị ‘thiên sứ’ ở đối diện hoàn toàn không có suy nghĩ dâm loạn trong đầu, thản nhiên lộ ra một nụ cười thu ần khiết thánh thiện hết như thường thấy trong tranh, vươn một bàn tay, lấy ra... Ể! Một miếng da thú?

Kế tiếp, Mạnh Cửu Chiêu bị ‘thiên sứ’ dùng da thú ‘xúc phạm’ một lượt từ đầu đến chân, ngay cả khe hở ở giữa kẽ móng cũng bị tách ra mà cọ cọ.

Xong xuôi, ‘thiên sứ’ dùng một miếng da thú khác bọc lấy cậu r ồi mới vươn tay ra bên ngoài sò sò mó mó. Không biết hẳn kéo đầu ra một một

cái dây thừng dùng để treo xác thú, ‘xoẹt’ một tiếng xé xuống một miếng thịt to, chẳng chút để tâm mà dùng miếng da thú vừa mới ‘xúc phạm’ cục hoa Mạnh Cửu Chiêu lau lau vết máu mới bắn lên mặt mình. Sau đó hắn rút cuộc cũng buông tha cho miếng da thú khiến Mạnh Cửu Chiêu phải chịu áp lực nặng tựa thái sơn kia, lấy một món đồ tương tự như cối đá ở phía đằng sau ra, thả miếng thịt vừa xé vào rồi dùng một tảng đá bắt đầu đập đập đập. Máu tươi trộn lẫn với thịt vụn không ngừng bắn lên trên mình ‘thiên sứ’. Cuối cùng, ‘thiên sứ’ mang theo gương mặt đầy máu, ôn nhu múc một miếng thịt bằm từ trong cối đá ra, đưa vào cái miệng anh đào nhỏ nhỏ của Mạnh Cửu Chiêu —

Ừa—

Mạnh Cửu Chiêu khóc thét đầy lên án.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Edit: Mimi – Beta: Mimi

“Bọn nhỏ nở rộ sao?” White chậm rãi hạ cánh – Đây là khoảng thời gian hãn đi săn. Trước khi đáp xuống mặt đất, hãn đã kịp thời phát giác địa điểm tụ họp rõ ràng xôn xao ồn ào hơn hãn lúc xưa, nhất định đám nhóc đã lục tục chui ra khỏi vỏ trứng rồi.

Bên ngoài gió rất lớn, White dang cánh hết cỡ, che chắn cho Black và đưa con nhỏ khỏi luồng không khí lạnh đến mức tối đa. Hãn cúi đầu, vội vàng muốn xem đứa nhỏ mà bọn hãn cùng nhau ấp nở.

“Tại sao không có lông?” White và Black mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu.

Ánh mắt của hai người đồng loạt bắn sang cái ổ nhà hàng xóm, nơi đó, có một đứa bé mặt mũi còn dính lông tơ mềm mại đang giãy dụa dưới bụng cha nó đòi lộ mặt ra ngoài. Đứa nhỏ này nhìn qua hơi giống chim non, mắt còn chưa mở, hai cái cánh thật nhỏ xíu trên lưng gần như không nhìn rõ được. Hiện tại, nó đang vì chợt thấy ánh sáng mà phát ra mấy tiếng “a a” rất khế.

Papa nó lập tức hành động giống hệt Black vừa rồi, đập nát một miếng thịt nhét vào cái miệng nhỏ của nó. Đứa trẻ chép chép miệng, có vẻ hưởng thụ lắm, so với ánh mắt lên án của nhóc con nhà bọn hãn thì hoàn toàn khác xa.

“Chẳng lẽ phương pháp ấp trứng của chúng ta không đúng?” Nhóm papa với trình độ sơ cấp thật sự phiên não cực kỳ.

Cuối cùng, vẫn là Black phát hiện Mạnh Cửu Chiêu không ngừng run rẩy, vì thế vội vàng đem đứa nhỏ ‘không lông’ nọ nhét vào giữa hai chân mình, ủ ấm cho nó một lần nữa.

“Anh đã thấy gấu trắng dùng sữa tươi cho con ăn, để anh đi bắt thử một con về xem sao.” White bỗng thông minh đột xuất, quyết tâm đánh bậy đánh bạ một phen.

“Ừ, ăn nhiều một chút thì sẽ giống như những đứa trẻ khác thôi.” Black đồng ý.

Thế giới của bọn hắn không có bình giữ nhiệt, không có thầy thuốc, mỗi sinh mệnh mới chào đời chỉ có thể dựa vào cha mẹ và ý chí của bản thân để tồn tại. Cha mẹ sẽ dùng hết khả năng để cung cấp thức ăn cho bọn chúng, sau đó, bọn chúng phải dựa vào nghị lực của mình để tiếp tục tồn tại.

Đáng tiếc, cho dù có thêm bao nhiêu nghị lực đi chăng nữa, lông của Mạnh Cửu Chiêu cũng không cách nào dài ra được.

Uống sữa gấu, Mạnh Cửu Chiêu tỏ vẻ mình đã ổn định rồi.

Những người này... không phải là thiên sứ gì cả, mà hắn là người chim nhĩ? Song, bảo bọn họ là chim, không bằng nói bọn họ là một loài khủng long có cánh. Bỗng nhiên Mạnh Cửu Chiêu nhớ tới cảnh tượng cuối cùng mà mình nhìn thấy trước khi bị nhét vào bao con nhộng thời không.

Một cái cánh màu trắng thật lớn che phủ toàn bộ tầm mắt cậu —

Mạnh Cửu Chiêu tự nắm lấy bàn tay bé nhỏ vô lực của mình bên trong mảnh tơ lót, cậu còn nhớ rất rõ, mình đã nắm chặt vào cánh của người kia, nhưng đối phương lại kéo cậu ra, nhét vào trong bao con nhộng. Bởi vì nắm quá chặt, cho nên mãi đến khi bao con nhộng khép lại, trong tay cậu vẫn còn một cọng lông cánh của người ta.

Cậu đã tóm lấy cọng lông nọ mà vượt qua thời khắc cuối cùng.

Song hiện tại, trong tay cậu đã không còn cọng lông chim đó nữa.

Mạnh Cửu Chiêu nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài hang ổ rồi hơi hít mắt lại. Có lẽ nhờ công nghệ cao của người ngoài hành tinh mà hiện tại, tuy cậu vẫn còn là trẻ sơ sinh, nhưng đã có thể thấy rõ được thế giới bên ngoài: thế giới ấy, thật là xinh đẹp...

Bầu trời trong xanh tươi đẹp thế này, lại thêm những áng mây trắng lững lờ lướt nhẹ qua, thật không khác gì một bức tranh sơn dầu sống động. Mà trên mặt đất tuyết phủ trắng ngà, không ngừng vang lên tiếng vỗ cánh của đám người xung quanh cùng với tiếng đòi ăn của bầy trẻ nhỏ... Tất cả những thứ ấy, tràn trề sức sống biết bao!

Đây là một thế giới dạt dào sinh lực, một thế giới nguyên sơ vừa mới bắt đầu, chưa bị ô nhiễm, cũng chưa hề bị khai thác và tàn phá! Nơi này hoàn toàn không phải Địa Cầu đã vụn vỡ ở trong trí nhớ của Mạnh Cửu Chiêu, không phải hành tinh đã bị nhân loại vắt cạn đến giọt lợi ích cuối cùng, để rồi trở thành một tinh cầu rác rưởi bị người vứt bỏ.

Sau thảm họa đáng sợ kia, đừng nói Địa Cầu, cho dù những hành tinh khác cũng không có khả năng còn nguyên vẹn. Đó là thảm họa diệt vong có phạm vi trên toàn vũ trụ. Địa Cầu... sau cùng thì mình cũng không thể trở lại nữa rồi...

Mạnh Cửu Chiêu thương cảm trong giây lát, sau đó, nhanh chóng bị một dòng sữa tươi trắng muốt chảy vào trong miệng hấp dẫn toàn bộ tinh thần. Ứng ực ừng ực, thế mà cậu lại không chê thứ chất lỏng có vị tanh này, bởi vì đối với một kẻ phải chết vì đói ở trong kiếp trước – kiếp này đã sẽ ăn sạch toàn thiên hạ mà nói thì đây là bước đầu thực hiện giấc mộng vĩ đại của mình. Cậu muốn uống nhiều sữa một chút, muốn chóng lớn một chút, để cái cơ thể xương cốt nhũn mềm này cũng chắc khỏe hơn, kế tiếp, cậu sẽ bắt đầu hành trình mới của đời mình —

Nhưng mà, sức lực của một đứa trẻ vẫn cực kỳ có hạn, Mạnh Cửu Chiêu mới uống được non nửa bát sữa, đã vẹo cổ sang một bên mà ngủ gật mất

$r\check{\alpha}.$

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Edit: Mimi – Beta: Mimi

White nhìn Black cẩn thận gói kỹ đưa con nhỏ rồi thả vào trở vào trong ngực một lần nữa, nói, “Em cũng một rồi, đến lượt anh đi, đến lượt anh đi!”

“Không được, sức lực của anh quá lớn, sẽ làm con chết bẹp. Đây là đứa nhỏ yếu ớt cực kỳ quý giá đấy!” Black lạnh lùng bác bỏ. Hắn âm thầm cắn chặt răng, kỳ thật nửa người dưới đã sớm tê cứng, thế nhưng vẫn nhất quyết không chịu buông tha vị trí ấp trứng này.

“Đề anh ôm một cái đi ~ Người ta đẻ trứng vất vả biết bao nhiêu!” White kiên quyết bám riết đến cùng.

“Nói đến việc đẻ trứng –” Black chuyển dời tầm mắt từ trên gương mặt nhỏ nhắn của Mạnh Cửu Chiêu sang bản mặt to bự của White, biểu cảm vốn dịu dàng cũng lập tức trở nên nghiêm nghị, “Vấn đề trước đó em hỏi, anh còn chưa giải thích rõ ràng đâu! Nói đi, quả trứng này rốt cuộc từ đâu mà có?”

Tuy giọng điệu của Black rất lạnh lùng, nhưng hắn vẫn cố gắng nói thật nhỏ: hắn không muốn đề cho người khác biết lai lịch quả trứng này có vấn đề, ngộ nhỡ bị người khác cuỗm mất thì phải làm sao?

“Hả?” White lộ ra vẻ mặt ngây ngốc, “Chẳng phải đã sớm giải thích rõ ràng rồi sao? Là anh sinh nha! Anh đi đại tiện, đi xong mới phát hiện quả

trứng này lẫn lộn bên trong cái đó đó của anh, không phải là do anh sinh thì còn có thể do ai được?”

Ánh mắt Black lại càng hung tợn, gần như đã đạt đến mức bạo tàn, “Nói! Có phải anh bị Ocher cưỡng gian không? Cái tên từ nhỏ đã dùng ánh mắt không thích hợp để nhìn anh, có phải đã thừa dịp em vắng mặt, hấn liền — ”

Nói đến đây, Black lập tức ném cho White một ánh nhìn như thể ‘những chuyện về sau không cần em nói anh cũng hiểu’.

“Oan uổng quá — Anh đang tự hỏi vì sao mấy ngày nay em không thêm để ý đến anh, thì ra em nghĩ anh như vậy.” White trợn mắt há miệng, “Ngay cả Ocher là ai anh cũng không biết, quả trứng này...”

“Anh nha, còn muốn nói xạo. Ngay từ lúc mới sinh vóc dáng đã to lớn như vậy lại còn ham tranh cướp thức ăn, làm hại em không được cường tráng bằng. Chuyện này còn chưa tính, lúc trưởng thành cùng nhau đi xây ô anh còn tệ hại hơn, em ở một bên đắp ổ anh lại không ngừng lấy trộm nguyên vật liệu của em, hại em cuối cùng không tìm được vợ...” Thù mới hận cũ dấn vào một chỗ, Black bắt đầu lái nhai kể lại chuyện xưa.

“Việc đó... việc đó...” Bởi vì những gì đối phương nói đều là thật sự, cho nên nhất thời White không cách nào phản bác.

“Còn có —” Đang định tiếp tục căn nhắc, bỗng nhiên Black nhíu mày, cái chỗ khó có thể diễn tả bằng lời kia, bỗng nhiên nhói đau một chút. Black một tay ôm lấy con trai nhỏ, tay còn lại vòng qua sờ soạng phía sau, khi đụng đến một cái gì đó, sắc mặt bất chợt trở nên cổ quái.

Hắn giơ tay lên, duỗi về phía trước, mở lòng bàn tay, chỉ thấy bên trong chính là —

“Trứng!” White cực kỳ sợ hãi.

Thì ra để trứng lại có cảm giác này, tựa như cúc hoa bị mổ một cái, nhưng tuyệt đối không đau. Black phụng phịu, trong lòng yên lặng đánh

giá.

Thế này thì —

“Anh biết rồi!” White lập tức phẫn chấn tinh thần, một tay chỉ vào Black, nói một cách vô cùng đúng lý hợp tình, “Quả trứng kia nhất định cũng là do em sinh! Em nha, lúc đi đại tiện để trứng mà cũng không biết, nếu không phải anh phát hiện kịp thời, làm ấm cho nó thì nó đã sớm đông lạnh mà hỏng mất rồi! Cái đồ sơ ý này!”

Tìm được nguyên cớ thoát khỏi hiềm nghi, White nói chắc như đinh đóng cột. Ngay sau đó hắn cũng bắt đầu lôi chuyện cũ ra mà cãi nhãi, “Từ lúc mới sinh em đã rất là sơ suất! Rõ ràng không phải trẻ nhà anh ấy vậy mà lại chui nhàn vào ổ của anh để xin ăn. Tự nhiên có thêm một đối thủ cạnh tranh, đương nhiên anh phải cướp đoạt mới có nhiều đồ ăn rồi! Lại nói, về sau, khi chúng ta tự xây hang ổ, chỗ kia rõ ràng anh đã đánh dấu trước, cũng đắp được một nửa rồi, kết quả em lại nhận thành ổ của em, còn nhàn lẫn mà tích lũy tài vật ngay trên hang ổ của anh nữa. Anh không có cách nào, đành phải giúp em đắp ổ của em, nếu không phải sau đó em tới tìm anh đánh nhau khiến cho hai cái ổ đều tan nát toàn bộ, vậy thì năm ấy chúng ta sao đến nỗi không tìm được bạn đời?”

“Thì ra đây mới là lời nói thực lòng của anh.” Giọng Black mỗi lúc một âm trầm, “Dù sao tập quán của chúng ta vẫn luôn là cứ có trứng là có thể giải tán, hiện tại có trứng rồi đấy, chia tay đi!”

“Ồ!? Anh không có ý này!” White sợ hãi vô cùng.

...

...

...

Lúc ấy Mạnh Cửu Chiêu đang ngủ rất say sưa, hoàn toàn không biết sự hiện diện của mình đã khiến cho một đôi chồng chồng vô cùng ân ái cái vã nguyên một buổi tối. Hình dạng của bao con nhộng thời không khiến cho

đôi ch ồng ch ồng này tưởng nh ần nó là một quả trứng. Cái bao ấy được chế tạo bởi một thứ vật liệu đặc biệt, có thể thay đổi kích cỡ tùy thuộc vào độ lớn của vật thể bên trong. Sau thảm họa kia, Mạnh Cửu Chiêu bất lực mà chết đuối trong bao con nhộng, thời gian trôi qua, xác thịt cậu cũng bị hư thối, nhưng thông tin gen lại được bảo lưu, cất giữ an toàn trong bao với thể tích nhỏ để chờ đợi thời cơ tái tạo. Vào một thời điểm thích hợp, khi thiết bị dò xét trong bao con nhộng xác nhận không gian bên ngoài có thể sinh t ần, quá trình tái tổ hợp tế bào sẽ được bắt đầu.

Thói quen nuốt vài hòn sỏi nhằm hỗ trợ hệ tiêu hóa là bản năng của bất cứ động vật nào, có thể là Black, cũng có thể là White, đã lơ đãng nuốt phải bao con nhộng nhỏ bé này trong khi nuốt sỏi, sau đó lại bài tiết ra bên ngoài. Môi trường ấm áp bên trong sinh vật sống đã kích thích bao con nhộng thức tỉnh, sau khi ra khỏi thì nó bắt đầu tự vận hành, vì thế thể tích của nó cũng chậm rãi tăng lên. Bởi vì thế giới bên ngoài quá lạnh, nên kết quả cuối cùng của loại phát triển không theo lẽ tự nhiên này có lẽ chính là thất bại giữa đường. May mắn thay, cuối cùng White đã phát hiện, còn tưởng bao con nhộng là quả trứng mình sinh mà nuốt v ề, cung cấp cho nó độ ẩm ổn định, do đó quá trình phục h ồi mới có thể tiếp tục diễn ra.

Việc này, White và Black không biết, đương sự Mạnh Cửu Chiêu cũng không biết. Thậm chí, bí mật của bao con nhộng, thực chất cũng không chỉ dừng lại ở một mình Mạnh Cửu Chiêu

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Edit: Gia Linh – Beta: Mimi

Cho dù là chủng tộc gì, hay thế giới nào, vợ chồng cãi nhau vĩnh viễn giống như chó mèo không màng lý lẽ. Tam thời chưa nói đến việc cuối cùng White nhận được sự tha thứ của Black bằng cách nào, chỉ biết, khi Mạnh Cửu Chiêu tỉnh lại đã lập tức phát hiện bên người mình có thêm một quả trứng.

Quả trứng không lớn, ban đầu, Mạnh Cửu Chiêu còn tưởng thứ này là đồ ăn ‘thiên sứ’ cho mình. Có đi ầu, thật kỳ lạ, tư thế mà ‘thiên sứ’ ôm cả mình và quả trứng kia rồi đặt giữa hai chân, sau đó còn đắp thêm một tấm thảm lớn khiến Mạnh Cửu Chiêu không khỏi liên tưởng đến một chữ ‘ấp’.

“Không thể nào?” Mạnh Cửu Chiêu hé miệng, ngay lập tức nước miếng chảy tràn ra.

Thân thể hiện tại của cậu vẫn quá nhỏ, dù có thắc mắc cũng không thể mở miệng phun ra mười vạn câu hỏi vì sao. Mạnh Cửu Chiêu không phải người cẩn thận đến mức sẽ để tâm vào những chuyện vụn vặt, mạng sống chẳng phải tự nhiên mà có thể nhặt lại, nếu đã được sống thêm một lần, cậu sẽ nghiêm túc sống tốt một kiếp này, mục tiêu sắp tới chính là lớn lên thực là khỏe mạnh.

Xét về mức độ hoàn thành mục tiêu này, Mạnh Cửu Chiêu bày tỏ: Cậu thua quả trứng bên cạnh mình.

Cậu nhận ra, tốc độ phát triển của quả trứng vượt xa bản thân cậu. Lúc đầu nó nhỏ như thế, ấy vậy mà bây giờ đã to bằng nửa người cậu mất rồi. Thế nhưng, nhờ có quả trứng mà Mạnh Cửu Chiêu có thể có cái nhìn đầu tiên về thế giới mình được tái sinh.

Thiên sứ nghe nói có tên Black kia đã không thể nhét họ cả cậu và quả trứng vào giữa hai chân được nữa, cho nên Mạnh Cửu Chiêu được hấn bọc kỹ rồi ôm trước ngực, còn quả trứng thì được đặt trong cái thảm bên dưới. Những lúc trời không có gió, ‘thiên sứ’ sẽ cho cậu quan sát cảnh vật bên ngoài.

Thật nhiều ‘thiên sứ’! Đây là ấn tượng đầu tiên của Mạnh Cửu Chiêu sau khi nhìn ra thế giới.

Thật nhiều ‘thiên sứ’ đang ấp trứng! Còn đây chính là ấn tượng thứ hai của cậu.

Trước mặt là một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ: liếc mắt nhìn xuyên qua cái ổ rậm rạp của mình, cậu có thể thấy được mỗi một hang ổ ngoài kia đều có chủ nhân riêng, những ‘thiên sứ’ tóc vàng thường chỉ để lộ cái đầu, nửa thân trên cùng với đôi cánh, các bộ phận khác đều che giấu rất kỹ càng bên dưới ổ.

Những cái ổ này đều được xây bằng nhánh cây và đá tảng, không quá rộng nhưng lại rất sâu, bên trong vừa ấm áp vừa kín gió, điểm ấy Mạnh Cửu Chiêu đã có một thể nghiệm sâu sắc rồi.

Đây chính là ‘nhân loại’ của thế giới này.

Bọn họ có ngôn ngữ riêng, cũng biết sử dụng những công cụ cần thiết — — chẳng hạn như biết dùng cối làm thịt băm cho cậu. Mặc dù đồ gia dụng bằng đá thực nguyên sơ, thế nhưng nó vẫn là công cụ được chế tạo riêng cho một mục đích nào đó. Bọn họ không dệt vải, đi đầu này chỉ cần nhìn vào quần áo da thú trên mình bọn họ là có thể đoán ra. Mà những miếng da thú thường chỉ được buộc ở chỗ quan trọng, như thế có nghĩa là bọn họ đã có tư tưởng về sự xấu hổ, đây cũng là bước đầu của đạo đức xã

hộ nha. Xem xét một cách toàn diện, Mạnh Cửu Chiêu nhận định, có lẽ thế giới này còn đang ở trong thời kì đồ đá.

Vậy là mình đã tái sinh ở thời kỳ nguyên thủy hở?

Trong đầu Mạnh Cửu Chiêu không có khái niệm xuyên không, ở thời đại cậu sống, khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển, mọi người đã sớm chứng minh được lịch sử có tính lặp lại. Cái gọi là ‘xuyên không’ của người xưa, đơn giản là đi đến một nền văn minh nào đó trong một giai đoạn nào đó, chứ thời gian vĩnh viễn không thể đảo ngược được.

Nhờ cái phúc được sinh ra trong thời đại vũ trụ rộng mở, Mạnh Cửu Chiêu hiểu rõ, không phải chỉ có linh trưởng mới có thể tiến hóa thành người. Trong hoàn cảnh khác nhau, những giống loài khác cũng có khả năng tiến hóa thành ‘nhân loại’. Dù sao thì thời kỳ ấy cũng còn tốt hơn so với thời đại mà cậu đã từng sinh sống, cái thời văn minh phát triển bậc nhất bị người Địa Cầu gọi là ‘người cải tạo tiến hóa từ khủng long cùng với thực vật mà thành’. Những ‘nhân loại’ tiến hóa từ đủ mọi giống loài đó chiếm cứ những thiên hà khác nhau, tạo ra nhiều nền văn minh phong phú và ưu việt. Người vũ trụ có cánh... không phải cậu chưa từng nhìn thấy. Thậm chí, ở kiếp trước, chủng tộc mạnh nhất trong xã hội của cậu chính là một loài khủng long có cánh.

Ở hành tinh hiện tại, chủng loại tiến hóa thành ‘người’ hẳn là những sinh vật có cánh. Bọn họ còn đang trong quá trình phát triển, cho nên trên cơ thể vẫn mang những đặc tính nguyên sơ của giống loài — ví như đôi cánh. Nhưng sau khi quan sát tỉ mỉ, Mạnh Cửu Chiêu phát hiện thực ra khả năng bay của đám người có cánh này đã thoái hóa, kích thước đôi cánh nhỏ hơn hình thể rất nhiều, không có khả năng bay đường dài, chỉ bay được một quãng ngắn, sau đó trượt theo quán tính mà thôi.

Cậu đoán rằng giống người có cánh này sẽ tiến hóa theo xu hướng trở thành sinh vật hoàn toàn sống trên đất liền, do đó, sau cùng cánh của bọn họ sẽ biến mất, đồng thời khả năng đi lại sẽ phát triển mạnh mẽ hơn.

Trong khoảng thời gian Mạnh Cửu Chiêu liên tục bú sữa — ngủ say — nhìn ngắm xung quanh thì thời gian cứ chậm rãi trôi đi. Khi khí hậu càng

ngày càng trở nên ấm áp, quả trứng thứ hai mà Black ấp cuối cùng cũng nở ra.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Edit: Gia Linh – Beta: Mimi

Lông tơ mềm mại, toàn thân trắng muốt, thứ kia nhìn qua thật giống một con gà con màu trắng. Vào lúc trứng vừa mới nở, Mạnh Cửu Chiêu không thể tưởng tượng ra cậu và quả trứng kia có dây mơ rễ má gì, còn cho rằng ‘cha mẹ’ mang nó về làm đồ ăn dự trữ cho mình nữa chứ. Mãi đến khi phát hiện Black cũng dứt thức ăn cho ‘con gà trắng’ ấy thì cậu mới hiểu được một điều: có thể đây là một quả trứng khác của hai người bọn họ!

Con gà trắng nhỏ giỏi ăn giỏi ngủ, cũng rất giỏi cướp thực phẩm, để có thể ăn no, Mạnh Cửu Chiêu không thể không học kỹ năng tranh giành cướp đoạt. May là cha cậu cực kỳ tài giỏi, cái người có cánh tên White kia mỗi ngày đều mang rất nhiều đồ ăn về, đáng tiếc những gia đình khác lại không may được như vậy.

Khái niệm ‘gia đình’ ở đây còn chưa phát triển hoàn thiện. Mạnh Cửu Chiêu để ý thấy, trừ một vài cặp đôi cùng chung sống giống như Black và White ra, hầu hết đám người có cánh họ đều nuôi con một mình.

Cùng lúc đó, cậu cũng nhận ra một điều vô cùng khó hiểu: dù không có con non nhưng hai người có cánh ở chung vẫn tạo thành một tổ hợp tương tự như gia đình, bọn họ không có hoạt động ấp trứng, mỗi ngày đều ra cùng nhau ngoài đi săn, phần lớn thời gian cái ổ của họ trống rỗng. Mà một người có cánh đơn độc tự mình ấp trứng trong ổ thì nhất định sẽ có con non ra đời. Mãi đến khi ở đây được một thời gian, Mạnh Cửu Chiêu

mới có thể đoán ra chân tướng: người có cánh đầu là giống đực, sở dĩ bọn họ ấp trứng và nuôi con một mình là vì giống cái đã đi r ỉ, cho nên —

Hai người cha của mình thực ra chính là ‘bạn gei’ trong truyền thuyết!?

Mạnh Cửu Chiêu 囍囍, lại nghĩ, hai người cha này cũng coi như dẫn đầu trào lưu trong thời đại hiện giờ nhỉ.

Trong lịch sử, giống đực và giống cái của chủng tộc Long Tước phát triển theo hai hướng khác nhau, cuối cùng trở thành hai loài hoàn toàn khác biệt. Có một thời gian số lượng người có cánh suy giảm mạnh, mãi sau này cơ thể của một tộc nhân nào đó mới tiến hóa, có cơ quan giống như bộ phận sinh dục của giống cái r ỉ sinh ra thế hệ con non của một cặp cha – cha đầu tiên, nhờ thế mà số lượng người trong tộc mới chậm rãi tăng dần.

Thời đại Mạnh Cửu Chiêu sống đã sớm không phân biệt được cái gọi là giống đực và giống cái nữa. Trên giấy tờ chứng nhận cũng chẳng thêm nhắc đến vấn đề này, đã có rất nhiều máy móc nhân bản, khá nhiều người bỏ qua quy ền làm cha mẹ để lựa chọn sự bất tử cho bản thân mình.

Nhìn thấy một sinh mệnh mới chào đời, đối với Mạnh Cửu Chiêu mà nói, là một trải nghiệm vô cùng quý giá.

Người cha đơn thân phải chăm sóc con non một mình là một việc cực kỳ vất vả, bởi vì sau khi giống cái bỏ đi, bọn họ vẫn phải nằm im một chỗ chăm sóc đứa con nhỏ yếu ớt mới chào đời. Hầu hết thức ăn dự trữ lúc trước đều dành cho con non, bản thân người làm cha thì lại không ăn không uống.

Song, không phải tất cả những người có cánh đầu có khả năng tích góp đủ thức ăn trước khi giống cái ra đi, có thể vì không có năng lực, hoặc thiếu may mắn, nhưng phần lớn là vì không có kinh nghiệm khi làm cha lần đầu. Tóm lại, vì đứa con nhỏ đang gào khóc đòi ăn, bọn họ không thể không rời tổ đi săn, mà đi săn đầu có những nguy cơ nhất định, hướng chỉ còn là đi săn trong tình trạng suy yếu. Vì lẽ đó, một số người có đi mà không có về, lúc ấy, con của họ sẽ được người trong tộc nhận nuôi, thậm chí quá đáng hơn ‘một chút’ thì là trực tiếp trộm mất (đây rõ ràng là mục

đích của những đôi ch ồng ch ồng không thể đẻ trứng nhưng vẫn kiên trì trèo đèo lội suối tụ họp mà).

Mạnh Cửu Chiêu đã từng chứng kiến một chuyện như vậy, có một người thừa dịp chủ nhân cái ổ bên cạnh đi vắng, lấy trộm con non đang được ủ bên trong. Hắn hành động rất cẩn thận, cũng vô cùng kín đáo, Mạnh Cửu Chiêu không biết Black có phát hiện ra không, nhưng từ đó về sau cậu cảm thấy đôi ch ồng ch ồng này càng trông chừng mình và Ngốc Mao cẩn thận hơn nữa. (Ngốc Mao = tên ngốc lảm lông – biệt danh Mạnh Cửu Chiêu đặt cho quả trứng cùng tổ với mình)

Ngay từ đầu, Mạnh Cửu Chiêu đã không hiểu vì sao Black (có thể đã) phát hiện chuyện con người khác bị trộm nhưng lại không hề hé răng. Sau khi mang theo con m ồi cùng với vết thương trên thân thể trở về, người cha xui xẻo kia lại phát hiện con non trong tổ biến mất không còn tíc tích. Hắn đã đi tìm thật lâu. Hắn không khóc, chỉ lặng lẽ tìm kiếm khắp nơi, cha mẹ có con nhỏ đều rất lo lắng cho đứa trẻ của mình, nên hoàn toàn không cho hắn lại gần. Không có cách nào khác, hắn chỉ đành liên tục lặp lại quá trình đến gần thăm dò sau đó lại bị đuổi đi. Lúc Mạnh Cửu Chiêu còn thức, hắn đang tìm kiếm, chờ cậu ngủ một giấc r ồi tỉnh dậy hắn vẫn tìm, thế nhưng đến khi Mạnh Cửu Chiêu tỉnh lại thêm một lần nữa, người nọ đã không còn tìm kiếm, hắn biến mất.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Edit: Gia Linh – Beta: Mimi

Chuyện này khiến cho Mạnh Cửu Chiêu hơi hơi bất mãn với Black suốt một thời gian. Thế nhưng cái nhìn của cậu đối với Black đã chậm rãi thay đổi sau khi cậu hiểu rõ hơn về thế giới này: khái niệm ‘bộ tộc’ ở đây không giống với khái niệm ‘bộ tộc’ trên Trái Đất. Thực ra, bộ lạc ở đây giống một cái chợ hơn, hàng năm, mọi người đến chỗ hẹn, giao phối và đẻ trứng, sau khi chung sống một thời gian ngắn thì lập tức chia tay. Một năm sau, rất nhiều người trong số họ sẽ biến mất, cũng có thể vì không còn lý do để đến tụ họp nữa, mà cũng có thể đã bị thiên nhiên loại trừ. Vì thế cho nên, những người trong tộc không có tình cảm sâu sắc gì với nhau cả.

Số người kiên trì đến chỗ điểm hẹn tham gia hội họp hàng năm như Black và White rất ít, thế nhưng cũng nhờ vậy mà hai người họ quen biết rất nhiều tộc nhân có kinh nghiệm, mà những người này cũng khá tốt với cả hai. Còn như cái kẻ bị mất con mà không ai báo cho kia, có lẽ là một người vừa mới trưởng thành chưa lâu, không quen biết ai cả, nên cũng chẳng ai tỏ ra thân thiện với hắn hết.

Mạnh Cửu Chiêu may mắn vì được sinh ra trong một gia đình có nhân duyên tốt hiếm thấy ở thời nguyên thủy.

Những gia đình quen biết lẫn nhau sống chung cũng khá là hòa hợp. Khi con non rụng lông tơ, mọc lớp lông dài hơn, đủ khả năng giữ ấm để có thể ra ngoài, những gia đình có giao tình thậm chí sẽ để bọn chúng ở cùng một chỗ, cho đám cha có cơ hội ra ngoài đi săn. Lúc này, con non đã nhận

biết được cha mẹ của mình, sẽ không xảy ra chuyện bị trộm mà không tìm lại được.

Tổ của Black và White vô cùng vinh hạnh tiếp đón mấy vị khách lông măng nhỏ bé.

Nằm giữa một đám nhóc tròn tròn đầy lông, Mạnh Cửu Chiêu một thân trơn bóng lại có vẻ khác lạ cực kỳ. Tất cả đều là con non, lúc tranh giành thức ăn sẽ có vài đứa hung hãn hơn một chút, dùng cả cánh và móng vuốt giẫm đạp lên đầu Mạnh Cửu Chiêu hòng đòi ăn. Mạnh Cửu Chiêu bị một đám quả bóng lông đạp xuống thì lập tức nổi giận, tung ra vũ khí cuối cùng — — tỏ vẻ dễ thương. Cậu chớp chớp đôi mắt nhỏ nhìn về phía White (trách nhiệm cho ăn hôm nay thuộc về hắn, bởi vì Black đã ra ngoài hóng gió). White ngay lập tức bị đánh bại, và thế là Mạnh Cửu Chiêu được ôm lên đưa đi ăn mảnh.

Mặc dù Ngốc Mao nở ra muện nhất, nhưng cơ thể lại lớn hơn hẳn những đứa nhỏ khác, nên dù ở trong một đám lông chằng chịt nhưng cũng là hạc giữa bầy gà. Mà vừa khéo, tên bại hoại nghĩ ra cách đạp lên đầu Mạnh Cửu Chiêu đầu tiên cũng chính là nó. Lúc này, nó giống như chim trĩ giẫm lên đầu một đám bóng lông, vừa nhảy vừa đòi ăn, vô cùng hoạt bát và khỏe mạnh. Bởi vì năng lực của bản thân nó đủ mạnh, nên White cũng không cần chăm sóc đặc biệt gì.

Trên cơ bản, cuộc sống của con non chỉ có ăn với ngủ, đám nhóc kia rất nhanh đã mệt, lúc này đến lượt Mạnh Cửu Chiêu vui vẻ, trái là một tên lông, phải lại có một tên khác, trên đầu cũng có thể tùy tiện túm được một tên, thật là ấm áp nha! Lông của con non mềm mại và thoải mái hơn so với lông cánh khô cứng của người trưởng thành, những cái bụng nho nhỏ mềm mềm lại truyền đến từng đợt từng đợt ấm nóng, khiến cho Mạnh Cửu Chiêu xúc động gần chết.

Đến lúc chạng vạng, đám người lớn mang theo rất nhiều con mồi giàu dinh dưỡng trở về, đám ngốc lông đầu vô cùng vui vẻ. Bọn nó đã có thể ăn và nhận biết được các loại thịt khác nhau rồi, đây cũng coi như bài học đầu tiên trong cuộc đời bọn chúng. Thế nhưng, Mạnh Cửu Chiêu vẫn

chỉ có thể bú sữa, ăn thịt hay ăn cái là gì gì đó, vẫn phải chờ cậu mọc răng rồi hãy tính đi. Bởi thế cho nên, kế hoạch chết trong đũa ngon của cậu đã bị đẩy lùi vô thời hạn.

Có đi đâu, vẻ mặt của đám người lớn lại không ăn nhập với số thức ăn sung túc ở trước mặt này, hình như bọn họ không vui vẻ với lượng con mồi mà mình săn được, ngược lại, còn có phần rầu rĩ.

“Mùa khô năm nay sẽ đến sớm hơn nhiều lắm.” Một người có cánh nhìn qua có vẻ điềm tĩnh chẳng chặc lên tiếng. Hắn tên Dimension, là người nhiều tuổi nhất trong những người cùng tộc có quan hệ tốt với nhà Black, lời nói của hắn có mức độ tin cậy rất cao.

“Năm nay giống cái rồi đi sớm hơn năm trước, đây là một chuyện cực bất thường. Hơn nữa, động vật dưới sườn núi đã bắt đầu di tản, băng cũng tan nhanh hơn năm ngoái, chúng ta phải về thôi.” Solid Lunsar – một người có địa vị nhất trong số những người ở đây trình bày kết quả quan sát của mình.

Mấy người bọn họ thảo luận thêm một lát, kể lại những gì mình đã thấy, cuối cùng, khi xác định được ý kiến tương đối giống nhau mới quyết định cử Dimension làm đại diện, đi nói với những tộc nhân khác về vấn đề này.

Được sự đồng ý của các tộc nhân nhiều tuổi nhất, mùa giao phối năm nay kết thúc sớm hơn. Những ngày cuối cùng, đám người có cánh bắt đầu cố gắng cho con non ăn nhiều thức ăn nhất có thể, thời gian không đủ để chúng chậm rãi trưởng thành. Sau cùng, đám người có cánh không mang theo bất cứ vật gì, chỉ ôm con non của mình bước lên một chuyến lữ hành dài.

Cái khiến Black và White lo lắng hiển nhiên nhiều hơn những người khác: con non của người ta chỉ cần ăn thịt, nhưng mà đứa nhóc yếu ớt trĩu lông nhà mình lại phải uống sữa tươi. Rõ ràng chưa đến tuổi rụng lông thế mà toàn thân đứa bé này vẫn luôn trơn bóng, thiếu lông chim để giữ ấm, thế này thì phải làm sao mới được đây.

Cuối cùng bọn họ nghe theo đề nghị của Dimension, chọn một con thú có tai to thân thể vừa phải để làm ‘vú em’ mang theo trên đường về Thân hình không lớn thì lượng sữa có thể nặn ra cũng chẳng nhiều, nhưng bọn hắn không cách nào mang gấu trắng theo được: nó quá lớn và quá nặng, hơn nữa, sau khi ra khỏi khu vực đóng băng nó sẽ bị chết nóng.

Dĩ nhiên Mạnh Cửu Chiêu không biết đến nỗi lo của hai người cha nhà mình. Tuy hiểu người lớn có chuyện không vui, nhưng cậu cũng không rõ là vì lý do gì, mà lúc bọn họ di chuyển, cậu vẫn còn đang ngủ khò khò, đợi đến khi tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Lúc ấy, Mạnh Cửu Chiêu mới phát hiện mình đã không còn ở trong cái ổ ấm áp kia nữa.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Edit: Mimi – Beta: Mimi

“Ố?!” Mạnh Cửu Chiêu hừ hừ vài tiếng, nhằm báo cho đám người lớn rằng mình đã tỉnh dậy rồi.

“Chúng ta phải về nhà.” Black vạch tấm thảm lên, chỉ thấy đứa nhỏ kia đang chớp đôi mắt to tròn nhìn mình. Có lẽ là bởi đứa có hình dạng con người cho nên Black cảm thấy phán đoán sắc mặt của thằng nhóc này dễ dàng hơn nhận định cảm xúc trên mặt đứa trẻ còn lại nhiều.

Nói xong câu đó, hắn liền dịu dàng gói thằng nhóc rất không ngoan kia cùng với một đứa bé khác vẫn đang ngủ khò khò vào trong ngực, dùng thân nhiệt nóng hần hập của mình để giữ ấm cho anh em chúng nó.

Mạnh Cửu Chiêu bị đè xuống thì không rất cam lòng, lại thừa dịp Black không chú ý nghĩ cách ló đầu ra. Cậu thấy một đám người có cánh đang xếp thành hàng dài, ngay sau đó lập tức hiểu ra: đây là một đợt di chuyển. Nếu dựa theo tập tính của loài chim thì hành vi hiện tại của đám người này không khó lý giải: hẳn là bọn họ không cư trú tại nơi này, chỉ tới để đẻ trứng, bây giờ đã đến lúc phải trở về.

Có đi đâu, cậu mơ hồ cảm thấy tình huống hiện tại không bình thường cho lắm, nguyên nhân chẳng có gì khác ngoài: nhóm trẻ mới sinh còn quá nhỏ!

Thông thường, những động vật có tập tính này sẽ đợi đám con non thích nghi tương đối với cuộc sống rồi mới lên đường. Nhưng mà trước mắt, phần lớn đám trẻ mới sinh đầu không thể chịu được việc di chuyển qua một quãng đường dài, chứ nói gì đến cậu.

Đối với đại đa số con non mà nói, cuộc sống của chúng không có bao nhiêu biến hóa, có người nhà quan tâm chăm sóc thì tốt, mà không có thì bớt ăn bớt uống đi, mỗi ngày ngoại trừ ăn ra cũng chỉ có ngủ. Song, với Mạnh Cửu Chiêu, cảm giác di chuyển đường dài đích thực không tốt lắm, sữa tươi từ ‘vú em’ mới chẳng những không dễ uống mà còn không đủ uống, trong khi sức ăn của cậu lại ngày một tăng lên. Quan trọng là sữa tươi càng ngày càng ít, không phải chuyện ngày một ngày hai, khuôn mặt vốn dĩ tròn tròn bụ sữa của cậu cũng vì thế mà teo tóp lại.

Nhưng, trái ngược với cậu, tên ngọc lấm lông chui ra khỏi vỏ sau mấy ngày kia, thế mà đã có thể xuống đất đi lại được rồi!

Tuy Ngọc Mao sinh ra muộn hơn so với tất cả những đứa trẻ khác, nhưng vừa mới chào đời nó đã có thân thể cường tráng hơn, bộ dạng cũng nhanh nhẹn hơn nhiều lắm. Có lẽ là trong tuần thứ hai của chuyến lữ hành, nó đã bắt đầu kêu gào và co móng cào cào. Khi ấy Mạnh Cửu Chiêu đối diện nhìn cả người, bị nó đập vài cái cũng lờ lững phản kháng, rốt cuộc Black đành phải lôi nó ra ngoài. Sau đó Ngọc Mao liền tránh thoát bàn tay của người lớn, tự mình nhảy xuống đất, chạy đi. Những bước đầu tiên còn có chút khó khăn, về sau nó càng chạy lại càng vững, mà hai cái cánh nhỏ trên lưng nó cũng đã dài ra, không hề giống như hai cục thịt chỉ dùng để trang trí như của những đứa trẻ khác. Đôi cánh này chẳng những giúp nó giữ thăng bằng, mà còn có khả năng nâng thân thể nó bay lên rồi trượt xa vài bước. Điều đó khiến Black và White cảm thấy vui vẻ đến bất ngờ!

Đi được càng sớm chứng tỏ đứa bé càng mạnh khỏe, cơ hội sống sót trong tương lai cũng cao hơn!

Mấy ngày đầu Ngọc Mao chỉ có thể đi vài tiếng đồng hồ, nhưng dần dà, thời gian nó di chuyển được lại càng dài hơn. Nhìn vào hình bóng bé nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo của nó, các tộc nhân đều cảm thấy hiếm lạ vô cùng!

Dù sao thì, bọn họ cũng chưa từng gặp một đứa trẻ nào có thể đuổi kịp bước chân của người lớn nhanh đến như vậy, tuy hiện tại họ không đi nhanh được vì phải mang theo trẻ nhỏ, nhưng cũng vẫn phải di chuyển suốt một thời gian dài nha!

So với Mạnh Cửu Chiêu yếu ớt hết như con gà nhỏ, tên ngốc lẩm lôm kia lại cường tráng chẳng khác nào lợn rừng ở chốn rừng hoang! Nó đã bắt đầu bắt chước bộ dáng của đám ba ba, cảm nhận sự biến hóa trong hương vị không khí, hay là lưu lại dấu móng của mình trên những thân cây (đương nhiên là không lưu được, chẳng qua nó chỉ đập đá mấy cái để thỏa mãn nguyện vọng mà thôi). Ngoài ra, nó còn thường xuyên mổ mổ mấy loại hạt này hạt nọ trên cỏ. Khuôn miệng con non của người có cánh hoàn toàn khác với loài chim, nhìn qua thì giống khủng long hơn một chút, bên trong có rất nhiều răng nanh vừa dài vừa nhọn. Răng của Ngốc Mao phát triển không t ối, có một l ần, khi nó nhảy vào trong túi, lập tức há cái miệng rộng trực tiếp bổ vào mặt Mạnh Cửu Chiêu.

Thôi xong! Đây cũng xem như một hành vi độc quyền của động vật nhĩ? Giết chết con non cùng tổ để mình có được nhiều thức ăn hơn. Lập tức nhắm mắt lại, Mạnh Cửu Chiêu chuẩn bị đầy đủ tâm lý game over, thế nhưng nghênh đón cậu lại không phải hàm răng của Ngốc Mao mà là một loại nước lờ lợ vừa mặn vừa ngọt. Mở mắt ra, Mạnh Cửu Chiêu mới phát hiện tên ngốc kia đang cắn một thứ trái cây, vỏ ngoài đã bị răng nanh gặm nát, một phần nước quả tí tách nhỏ xuống khuôn mặt cậu, một phần thì đọng bên cái miệng đang há to của đối phương.

Mạnh Cửu Chiêu uống vài hớp: không thể không nói, mặc dù thứ kia có chút giống với hỗn hợp nước đường trộn muối, nhưng mà dùng để bổ sung thể lực cũng không t ối!

Vì thế cậu dùng móng vuốt nho nhỏ càng ngày càng cứng chắc của mình ôm lấy đầu Ngốc Mao, li ều mạng hút nước trái cây trong miệng nó.

Đây là l ần đầu tiên Mạnh Cửu Chiêu được ăn no uống đủ trong suốt mấy ngày qua.

Chờ khi cậu uống xong, Ngốc Mao liền cọ cọ mấy cái, vẻ như tuyệt không ghét bỏ cảm giác dính dính trên thân thể cậu. Mạnh Cửu Chiêu ngẩn người, vòng tay ôm lấy nó. Đây cũng là lần đầu tiên cậu thân thiết với tên ngốc này.

Trong lòng cậu vốn không cho rằng mình và đám người có cánh kia là ‘đồng loại’. Cậu là ‘chim quyên’(*), ăn những thứ đáng lẽ dành cho một mình Ngốc Mao, hưởng thụ sự yêu thương chăm sóc của cha mẹ nó, nhưng lại xem nó như súc vật mà đối đãi, chưa từng có ý định trao đổi giao lưu.

(*) Chim quyên: cái loại chim đi ăn nhờ ở đậu đó

Thế mà Ngốc Mao lại phát hiện mấy ngày nay cậu vẫn luôn không được ăn no, cho nên đã đi tìm đồ ăn tới.

Mạnh Cửu Chiêu nghĩ lại, thời điểm tên ngốc này đòi ra ngoài tự mình đi lại, hình như cũng là lúc cậu bắt đầu thiếu ăn. Ngốc Mao đã dùng phương thức riêng của nó để quan tâm đến cậu.

Từ nay về sau cậu chính là người nhà của tớ, Mạnh Cửu Chiêu tự nhủ lòng một câu như vậy. Cậu sờ sờ cái đầu to bự của Ngốc Mao, đổi lại, cậu được nó cọ cọ nhiệt tình hơn nữa.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Vào lúc định cho hai đứa nhỏ ăn như thường lệ, Black lại phát hiện trong túi hỗn độn lung tung, bọn nhóc đang ôm nhau ngủ khò khò, trên người còn tỏa ra mùi thơm ngòn ngọt. Cẩn thận ngửi ngửi, Black phát hiện mùi này tỏa ra từ trong miệng hai đứa nhỏ, lo lắng bọn chúng ăn phải cái không nên ăn, hấn vội vàng lay tỉnh hai đứa dậy. Khi xác định được rằng, chẳng những hai đứa bình yên vô sự mà còn rất là vui vẻ — cũng là lúc hấn phát hiện con nhỏ nhà mình đã có thể ăn nhiều loại thực phẩm hơn rồi.

Đó là một loại trái cây nhỏ ít người để ý tới, mọc trong những khe nứt của tảng băng, thể tích rất nhỏ, nơi sinh trưởng lại không bắt mắt, có lẽ Ngốc Mao cũng vô tình phát hiện mà thôi. Tóm lại, từ nay về sau, thực đơn của Mạnh Cửu Chiêu có thêm một loại nước trái cây nữa. Nhờ phúc của nhà bọn họ, những đứa trẻ khác cũng được sống những ngày tháng có trái cây ăn. Năm trước, trong lúc di chuyển, bởi vì thực vật không đủ nên con non chết yếu rất nhiều, vấn đề này năm nay đã được hạn chế.

Nhưng cũng chỉ là hạn chế, chung quy vẫn có những con non chết ở dọc đường.

Con của Solid Lunsar chết non. Không phải vì Solid Lunsar không sẵn đủ đồ ăn trở về, mà là tên nhóc kia không cẩn thận giẫm phải một chỗ quá mỏng trên mặt băng rồi rơi xuống nước. Cũng không biết là bị đông chết hay là đuối nước mà chết, chỉ biết thời điểm Solid Lunsar nhảy xuống vớt nó lên thì toàn thân nó đã cứng ngắc rồi. Song đội ngũ sẽ không dừng lại vì

có con non chết yếu, chỉ chờ Solid Lunsar chôn cất đứa con nhỏ của mình xong cả đám lại lên đường.

Mạnh Cửu Chiêu có biết đứa nhỏ xấu số kia, bởi vì trước ngực nó có một nhúm lông tơ màu đen nên cậu tự đặt cho nó cái biệt danh là ‘Một nhúm đen’. Ngoại trừ Ngốc Mao ra, nó là đứa trẻ có bên ngoài cường tráng nhất, cũng là kẻ thứ hai tự mình xuống đất đi bộ trên đường, kết quả lại vì đạp phải tảng băng mỏng mà chết yếu.

Sau cùng Solid Lunsar đi tới từ biệt Black và White.

“Anh phải đi.” Solid Lunsar trầm lặng nói.

“Em biết.” Black cũng không ngạc nhiên khi nghe người nọ nói như vậy.

“Sang năm anh sẽ lại tới.” Solid Lunsar tiếp lời.

“Năm sau em sẽ không trở lại đây nữa.” Black hời đáp. Hắc và White đã có con, trước khi con non rời ổ, bọn hắc sẽ không sinh thêm nữa.

“Anh cũng hy vọng sang năm không gặp lại cậu ở chỗ này.” Solid Lunsar cười cười, “Anh sống đến tận bây giờ, thế mà một đứa trẻ cũng chưa nuôi lớn nổi. Đây là những đứa con đầu tiên hai người, phải nuôi dưỡng cho cẩn thận đấy.”

Tới đây hắc dừng một chút, giống như cân nhắc một điếu gì, sau mới tiếp tục nói ra, “Đặc biệt là đứa nhỏ không có lông cũng không có cánh ấy, anh từng nghe người lớn tuổi nói qua, trước đây cũng có những con non sinh ra với bộ dạng như thế, nhưng không có đứa nào sống sót cả. Vì thế cho nên ngộ nhờ nó có chết non, cậu cũng đừng đau lòng quá. Lần đầu tiên nuôi con nhỏ, hai người đã làm tốt lắm rồi.”

Nói xong, Solid Lunsar chỉ lẳng lặng nhìn Black, không hề lên tiếng nữa.

“Cảm ơn anh, anh trai.” Chăm chú nhìn Solid Lunsar một lúc lâu, cuối cùng Black mới trịnh trọng nói lời cảm tạ.

Bọn họ là con của cùng một người cha, thế nhưng Solid Lunsar lớn hơn Black rất nhiều, dựa vào mùi bọn họ đã nhận ra nhau. Khi Black còn là một đứa trẻ thì Solid Lunsar đã tới thời kỳ sinh sản rồi, lúc ấy trứng của hắn không ấp nở được cũng vì băng vỡ. Sau này Solid Lunsar đem toàn bộ thực phẩm chuẩn bị cho con non lúc trước đưa tới chỗ cha và em trai mình, vì thế cho nên tình cảm mà hắn dành cho Black cũng tương tự như tình cha – con vậy.

Solid Lunsar nghe thế lại cười, kế tiếp, hắn lùi về phía sau mấy bước, ngay trước ánh mắt ngu ngơ chuyên chú của Mạnh Cửu Chiêu biến thành một con khủng long có cánh cực lớn!

Hắn dang rộng đôi cánh vĩ đại của mình, há miệng phát ra một tiếng tựa như than khóc r ã r ã mà cao chót vót, sau đó không chút lưu luyến bay đi.

Là Kantus(*)!

(*)Kantus:Một giống loài tác giả tưởng tượng ra, và đây là hình mẫu của nó

<http://www.phongkieu.com/wp-content/uploads/2016/06/C10-Ct21.png>

Mạnh Cửu Chiêu không thể tin được mà trợn mắt há miệng.

Ở thời của cậu, Kantus là giống loài cường hãn nhất trong vũ trụ, bọn họ thống trị tất cả các thiên hà được tìm ra, chiếm giữ toàn bộ những chức vụ đỉnh cao, là tầng lớp thống trị tuyệt đối của xã hội. Nhưng số lượng Kantus vô cùng ít, nếu Solid Lunsar là một Kantus, thế thì —

Mạnh Cửu Chiêu vội vàng đảo mắt nhìn khắp bốn phía xung quanh, một đám thiên sứ tóc vàng mắt xanh trước mặt này... chẳng lẽ đều là Kantus hết?!

Cậu ngửa cổ lên, đối diện với ánh mắt từ ái của ‘papa’ kiếp này của mình—

“Ngoan, bên ngoài rất lạnh, trước khi lông mọc dài ra con phải chịu khó ở trong túi đây.” Black dịu dàng nhưng lại không chút thương tiếc mà ấn

đầu cậ xuống.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Bị nhét vào trong túi nhưng Mạnh Cửu Chiêu vẫn không khống chế được trái tim nhỏ đang nhảy loạn của mình. Cậu còn đắm chìm trong tin tức: mình tái sinh giữa một đàn Kantus!

Từ ngày tận thế cho đến bây giờ, đây là sự việc đầu tiên có liên hệ trực tiếp với thời đại mà cậu từng sinh sống.

Kantus là giống loài vô cùng quan trọng trong vũ trụ. Người bình thường sống đến cuối đời cũng không có cơ hội nhìn thấy một Kantus thực thụ đâu, họ chỉ t ần t ần trên mặt báo, cảm giác khi người thường nhìn thấy một đám Kantus, có lẽ cũng giống như bình dân ở thế kỷ hai mươi một nhìn thấy một nhóm nguyên thủ quốc gia vậy. Vì thế, Mạnh Cửu Chiêu ngạc nhiên quá đỗi cũng là không trách được.

Có đi ầu, trái tim Mạnh Cửu Chiêu đập nhanh lại không chỉ vì một nguyên nhân như vậy.

Cậu cố gắng ép bản thân mình tỉnh táo lại, sau đó bắt đầu cẩn thận quan sát thân thể Ngốc Mao còn đang ngủ khò khò. Quả thực nó có những nét đặc trưng của Kantus mà cậu từng bắt gặp trong sách vở.

“Quả nhiên là Kantus.” Mạnh Cửu Chiêu ngẩn người.

Trước khi chết, người cuối cùng mình nhìn thấy là Kantus, đây... là lý do khiến mình tái sinh giữa một đám Kantus sao?

Khi đó, người nọ đã giúp cậu che chắn tất cả tổn thương, xem như cứu cậu một mạng. Thế nhưng, cậu còn chưa kịp nói lời cảm tạ, cả hai đã phải vĩnh viễn chia lìa. Bọn họ khắc khẩu cả một đời, cuối cùng, ngay tại thời điểm thảm họa diễn ra, người ấy lại chẳng chút do dự nhét cậu vào bao con nhộng thời không, còn dùng thân mình che chắn cho cậu.

“Louis...” Mạnh Cửu Chiêu thì thào gọi tên người nọ.

Hai âm tiết thực giản đơn, song cậu phát ra lại khó khăn quá mức. Dường như đã rất nhiều năm cậu không gọi đến cái tên này. Không phải bởi vì những ngày tháng chờ đợi trong bao con nhộng quá dài, mà là vào lúc còn sống... cậu cũng chưa một lần gọi tên của đối phương. Cậu đã gọi anh ta là gì?

‘Tên khốn’? Hay ‘đồ thối kinh’? Mà cũng có thể là ‘kẻ điên’...

Cậu không còn nhớ nữa.

“Chiếp?!” Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu đang ngẩn người, một tiếng kêu rất nhỏ đã làm cậu bừng tỉnh. Cái đầu tròn tròn ở bên dưới đã bắt đầu ngo nguậy, Mạnh Cửu Chiêu cúi xuống, là Ngốc Mao.

Nó thò cái đầu mướt mà ra ra khỏi mông cậu, dùng vẻ mặt vừa ngốc nghếch lại vừa đáng yêu mà ngược nhìn lên.

Mạnh Cửu Chiêu nở nụ cười, sờ sờ đám lông trên đầu nhóc gà ngốc nghếch.

Đầu tại đám Kantus này khiến cậu nhớ tới chuyện trước khi chết, cũng làm cho cậu nhớ tới tên của người kia.

“Louis.” Về sau có lẽ sẽ không còn được gọi cái tên này nữa. Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên cảm thấy rất lạnh, vòng tay ôm chặt Ngốc Mao ở bên cạnh mình.

“Chiếp!” Nhóc ngốc nọ lại kêu lên một tiếng, dường như đáp lại tiếng gọi mà Mạnh Cửu Chiêu vừa mới thốt ra.

Mạnh Cửu Chiêu ngây ngẩn cả người, nhớ tới lần đầu tiên tên ngốc lẩm lông này lên tiếng, hình như cũng là sau khi mình thốt ra cái chữ ‘Louis’ kia.

Cậu nhìn nhìn đũa nhóc nọ.

Mắt to, miệng nhỏ, vàng vàng, còn có một túm lông ngu ngốc trên đầu, nhìn sao cũng thấy khờ khạo, hoàn toàn không giống cái người ở trong trí nhớ ngày xưa ấy.

Cũng đúng, làm sao có thể chứ?

Nhưng mà, xem ra tên ngốc lẩm lông thực thích cái tên này, vậy thì, về sau...

“Louis.” Mạnh Cửu Chiêu nhỏ giọng kêu lên một lần nữa.

“Chiêm chiếp~~” Đáp lại cậu chính là tiếng kêu vô cùng khoái trá của Ngốc Mao.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Edit: Nhiên Nhiên Vi Vũ (PKDB)

Beta: Mimi

Tên ngọc lấp lờng có tên! Việc này đối với hai người papa của nó mà nói, đúng là một chuyện rất đáng vui mừng.

Sức tàn sát của bão tuyết và sự yếu ớt của đám con non làm cho quá trình di chuyển trên băng cực kỳ chậm chạp. Đã thế bọn trẻ còn đang ở trong thời kỳ sinh trưởng nên không ngừng đòi ăn, vì vậy những người trưởng thành không thể không rời khỏi chúng nó để ra ngoài săn bắt. Ở thời điểm này, gia đình hai người kiều như Black và White lại có lợi vô cùng, bọn hắc một người có thể đi săn, một người ở lại bảo đảm an toàn cho bọn trẻ.

Nhưng mà, khứu giác giống người có cánh không phát triển cho lắm, bộ dạng đám con non lúc này đều rất giống nhau, vì thế khi chúng nó vây thành một đám nhằm tự sưởi ấm, Black và White thường xuyên không phân rõ được đâu mới là con của mình. Cũng may Mạnh Cửu Chiêu không có lông, cực kỳ dễ nhận dạng, mà khi được bọn hắc ôm lên, cậu chỉ cần gọi “Louis” “Louis” mấy câu thì tên ngọc lấp lờng kia sẽ lợi dụng thân hình to khỏe giẫm đạp lên một đám lấp lờng khác vừa kêu “Chiêm chiêm” vừa nhảy ra.

Sau khi Solid Lunsar rời khi, bọn họ tiếp tục di chuyển trên băng khoảng chừng hai tháng nữa. Đây là Mạnh Cửu Chiêu căn cứ theo ngày

tháng trên Địa Cầu để ước lượng, có lẽ là vì được ứng dụng công nghệ phục hồi gen cao cấp, cho nên hiện tại cậu đã có thể đi lại được rồi. Đối với nhân loại Địa Cầu thì đây là một chuyện không thể xảy ra. Nhưng mà, biểu hiện của cậu cũng không khiến cho Black cảm thấy kinh ngạc, trên thực tế, những con non khác đều đã chạy được hết rồi. (Mạnh Cửu Chiêu o(>_<)o)

Bão tuyết ngừng lại, băng tan càng ngày càng nhanh, bề mặt lồi xuống hình thành một thác nước nhỏ, nơi này đã không còn thích hợp để đi bộ nữa rồi. May mắn là vào lúc đó, bọn họ đã ra khỏi khu vực băng trôi.

Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu nhìn thấy một mảnh nâu vàng nhợt nhạt ở phía đằng xa — tới đất liền rồi.

Cuộc sống bầy đàn ngắn ngủi của giống người có cánh đã kết thúc, không có bão tuyết, bọn họ có thể yên tâm biến lại nguyên hình, mang theo con non của mình bay khỏi nơi đây. Tộc nhân tộc Long Tước lục tục rời đi, cuối cùng chỉ còn lại một nhà bọn họ.

“Chỉ còn chúng ta.” Nhìn theo bóng dáng những tộc nhân sau cùng rời khỏi, White quay đầu, vui vẻ nói với Black.

“Ừ, chỉ còn chúng ta thôi.”

“Khẳng định mọi người đều đi cả rồi?” White nhìn ngó chung quanh một chút.

“Ừ, chắc chắn.” Black vẫn tĩnh lặng.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta nhanh chóng biến hình đi!” Sau khi xác định bốn phía không còn ai ngoài gia đình nhỏ bé của mình, White hùng hồn tuyên bố.

Hiện tại, Mạnh Cửu Chiêu đã có thể hiểu đại khái lời nói của bọn họ rồi, vừa nghe tới biến thành thì liền cảm thấy kích động: cậu còn chưa từng cưỡi trên lưng Kantus đâu! Vì lẽ đó, Mạnh Cửu Chiêu nuốt mạnh một ngụm nước miếng.

Sau đó — —

Mạnh Cửu Chiêu ngậy người 囧 .

Thứ xuất hiện trước mặt cậu rõ ràng là hai tên ngốc lăm lông cõ bự.

Đúng vậy! Không có c ần cổ thon dài hay đôi mắt sắc bén, cũng chẳng có đôi cánh thật lớn che kín cả bầu trời. Hai người này không có cổ, cặp mắt vừa to vừa tròn, lại thêm đôi cánh thật bé tí khiến người ta phải hoài nghi không biết nó có khả năng nâng thân thể bọn họ bay lên hay không nữa.

Mạnh Cửu Chiêu đen mặt.

Thế này... bọn họ căn bản chính là hai tên ngốc lăm lông chưa trưởng thành có được không?

Có lẽ hình thái con người của Kantus trưởng thành rất sớm, tương đương bộ dáng thanh niên của nhân loại Địa Cầu, nhưng mà để phán đoán mức độ trưởng thành, bọn họ vẫn phải căn cứ vào hình dạng thật sự. Hai cái tên lông măng còn chưa rụng này, vừa nhìn đã biết chính là Kantus trẻ con chuẩn mực mà!

Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình và Louis sau này.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Edit: Nhiên Nhiên Vi Vũ (PKDB)

Beta: Mimi

White và Black đúng là hai Kantus non, nếu dùng lịch Địa Cầi để tính toán, bọn hần còn chưa đến 18 tuổi, ở trong quầi thể Kantus là vị thành niên đích thực.

Song, khác với những Kantus non còn sống trong sự bao bọc của papa, bọn hần đã có thể tự sinh tồn bằng chính sức lực của mình rồi. Một ngày nào đó của tám năm về trước, khi ấy, bọn hần vẫn còn sống cùng papa, vô tư đùa giỡn, không phải lo lắng về vấn đề an toàn và thực phẩm của bản thân. Mà papa họ là một Kantus trưởng thành, thân dài 11 mét, có cấu trúc xương sọ cực kỳ vững chắc, hàm dưới khỏe mạnh cùng những chiếc răng nanh sắc bén và một đôi cánh khổng lồ. Papa bảo vệ lãnh địa bản thân cùng hai con rất tốt, White và Black lúc nào cũng vô tư thoải mái tận hưởng cuộc sống thảnh thơi muốn ăn cái gì liền có ngay cái đó.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn đã đột ngột xảy ra. Một ngày cũng giống như mọi ngày, papa đi săn mang về một phần con mồi cho bọn hần, sau đó lại ra ngoài kiếm thêm định một ít thực phẩm dự trữ về. Nhưng mà papa bọn hần rời đi chưa được bao lâu, lòng bất chợt đất phát ra một tiếng gằn đáng sợ, kế tiếp chính là chấn động kịch liệt vô cùng —

Sau khi chấn động kết thúc, White và Black vẫn còn ở trong hang ổ ban đầu, chỉ là, cảnh sắc xung quanh đã hoàn toàn thay đổi! Đất bằng biến

thành núi cao, mà núi cao lõm xuống chìm vào đại dương sâu thẳm.

Papa, đã không còn thấy nữa.

Nương tựa vào nhau, bọn hắc sống sót như một kỳ tích.

Tám năm sau đó Black và White vẫn luôn không rời hang ổ ban đầu quá xa, bởi vì cả hai đều hy vọng papa vẫn còn sống, sau đó sẽ trở về tìm bọn hắc. Năm năm trước, khi hình dáng con người của cả hai đã khá tương đồng với những người trong tộc, bọn họ liề đi đến điểm tụ họp, phầ nhiều cũng bởi hy vọng có thể tìm được papa của mình.

Hy vọng tìm được papa ở đó, mà cũng không hy vọng sẽ gặp được papa...

Nói cho cùng, White và Black chỉ là những đứa trẻ không đủ mười tám tuổi mà thôi.

Dùng quan điểm khoa học để nhìn vào những gì bọn hắc đã trải qua thì, tám năm về trước, nơi mà bọn hắc sinh sống đã xảy ra một trận động đất rất lớn, một tảng băng khổng lồ vỡ thành mấy miếng. Cho dù papa của White và Black có sống sót cũng chưa chắc đã ở cùng trên một mảnh lục địa băng với hai người.

Đây là chuyện mà hai đứa trẻ kia không hề biết, nếu biết lại có lẽ bọn hắc càng buồn hơn.

Vì chờ đợi papa quay trở về, bọn hắc không dám rời khỏi hang ổ ban đầu, đây có lẽ cũng là một trong những lý do giúp bọn hắc may mắn sống sót đến tận bây giờ. Bên trong hang ổ ấy nằg nặc mùi của một Kantus trưởng thành (thậm chí Black còn rất thích thu gom lông rụng của papa), nhờ thế mà đám kẻ thù hùng mạnh mới không dám tới gần, cho nên bọn hắc mới có thể vượt qua hai năm đầu khó khăn nhất. Về sau, sự biến hóa của địa hình khiến cho khí hậu nơi này trở nên vô cùng rét lạnh, không thích hợp cho thực vật sinh sôi, một lượng lớn khủng long ăn cỏ đã chết hoặc chuyển đi, khủng long ăn thịt cũng di dời trận địa theo cùng. Những

động vật còn lại đa phần đều có hình thể nhỏ bé bị White hung hãn trấn áp, cho nên bọn hắn mới có thể vui vẻ sống qua ngày.

“Cục Cưng, đây là lông của ông nội, về sau con nhìn thấy người nào có lông dài như vậy là phải gọi ‘ông nội’ nha ~” Đưa con non về hang ổ mà mình đã ở gần mười tám năm, Black cẩn thận lấy một cái lông để chôn dưới đáy ổ ra cho Mạnh Cửu Chiêu gửi.

“Hất xì –” Mạnh Cửu Chiêu rất không nể mặt mà hất hơi một cái: Mẹ nó! Một cái lông thì có thể thấy được cái chim gì?!

“Đây là răng nanh mà ông nội đã thay ra, về sau răng của con cũng sẽ to và cứng như vậy đó!” Black lại cẩn thận nâng một cái răng lên.

“–” Có để tôi tái sinh thêm một lần nữa, tôi cũng không mọc nổi cái răng dài nửa mét đâu, Mạnh Cửu Chiêu tiếp tục đen mặt.

“Đây là ‘phun’ mà ông nội con đã từng bài tiết ra nha, con — ”

Đến khi Black giơ món đồ thứ ba ra, Mạnh Cửu Chiêu đã không thể nhìn được nữa mà khóc thét hồng bày tỏ sự kháng nghị của mình.

Hang ổ thật lớn dùng đá tảng, cành cây còn và da của một loài động vật không biết tên dựng thành, tuy rằng đơn sơ nhưng cũng có thể che chắn mưa giông bão tuyết ở bên ngoài, Mạnh Cửu Chiêu hiểu, từ nay về sau đây sẽ là nhà của cậu và Louis.

Đúng vậy, nhà.

Đây là món quà to lớn nhất mà cậu nhận được sau khi tái sinh.

Một mái nhà với những người thân trong gia đình.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Edit: Gia Linh – Beta: Mimi

White và Black cùng đem con mồi trở về

Đó là một con Triceratops có thân hình lớn gấp ba lần nguyên hình của White. Loài động vật này vốn không phải là con mồi mà bọn hắn có khả năng săn được, thế nhưng trong lúc tình cờ, bọn hắn bắt gặp hai con Triceratops đánh nhau để tranh giành một con Triceratops khác, không ngờ bởi vì đánh quá dữ mà giết chết luôn đối tượng bị tranh giành. Vì thế White và Black mới tìm thời cơ mang xác nó bay đi.

(*) Triceratops: nó đây (hình)

<http://www.phongkieudabac.com/wp-content/uploads/2016/06/C14-CT.jpg>

“Triceratops cái đã bắt đầu đánh nhau để tranh giành Triceratops được rồi.” Sau khi đến nơi, Black vừa thở hổn hển vừa cảm thán.

“Em yêu, anh cũng sẵn lòng vì em mà đánh nhau với một con cái khác!” White lập tức thể hiện tấm lòng son sắc của mình.

“Câm miệng!” Black lườm hắn một cái, sau đó hơi hơi phát sầu, nói, “Con mồi ở quanh đây càng ngày càng ít... Tính cả hai con Triceratops vừa rồi thì cũng chẳng còn dư được bao nhiêu.”

“Hầu hết động vật ở vùng này đều đã vào bụng chúng ta, ầy, nếu lúc này bị chết là một con cái thì tốt rồi, như vậy dù sao cũng còn lại một cái

một đực, có thể sinh thêm nhiều con non hơn — —” White vừa nói, vừa dùng răng nhọn xé nát phần da bụng tương đối mềm mại của Triceratops, lấy toàn bộ thịt từ bên trong phân nhỏ đưa cho Black. Black cầm cốì đá lên bắt đầu giã thịt (cái cốì đá này là do papa hấn để lại).

White dùng sức giữ hết băng trên người, sau khi xác định không còn tuyết đọng mới dám tới gần một cái túi da thú ở trong góc ổ, dùng miệng kéo mảnh da phủ phía trên ra, nhìn vào bên trong, chỉ thấy hai đũa nhóc nhà mình đang ôm nhau ngủ thật ngon lành.

“Cục Cưng, Louis, papa săn được thịt ngon cho các con ăn này ~” White vui vẻ chọc chọc cơ thể nhỏ bé mà béo tròn của đám con non. Có thể mang về đầy đủ thức ăn cho con cái, chính là niềm tự hào của riêng giống đực.

“Chiêm chiếp ~~” Louis bị gọi dậy, tràn đầy cảnh giác mà mở cho người vừa đến một cái, sau khi nhìn rõ là White, mới kêu lên hai tiếng, rồi mang theo Mạnh Cử Chiêu còn đang ôm chặt cổ nó nhảy tới bên cạnh Black đòi ăn.

“Louis ăn rất tốt.” Nhìn Louis nhanh chóng ngậm một miếng thịt đi rồi bắt đầu ăn, Black gỡ Mạnh Cử Chiêu còn bám trên cổ nó ra, đặt xuống dưới. “Ày, sắp hai năm rồi, vì sao lông vẫn còn chưa mọc?”

“Không phải hoàn toàn không mọc, em xem, lông trên đỉnh đầu Cục Cưng đã rất dài rồi.”

“Cũng đúng.” Sờ sờ nhúm lông — — tóc — — dài dài trên đỉnh đầu Mạnh Cử Chiêu, Black gật gù, “Lại đây Cục Cưng, ăn trái cây đi nào.”

Mạnh Cử Chiêu vẫn đang nằm mộng, trong giấc mơ, cậu đang do dự nên ăn thịt bò bít tết hay thịt lợn chiên. Bỗng chốc, cậu cảm thấy có cái gì đó chạm đến miệng mình, vì thế liền cắn một miếng. Ngay sau đó, một dòng nước có vị ngọt vô cùng quen thuộc chảy vào trong miệng, khiến cậu bị sặc mà tỉnh dậy.

Chỉ thấy Black đang mở to đôi mắt từ ái nhìn mình, lại thêm tên ngốc lẩm lông đầu bù tóc rối ở bên cạnh, Mạnh Cửu Chiêu lập tức quay về hiện thực.

Hiện thực chính là trái cây bất tận, thỉnh thoảng còn có thể có thêm một chút thịt tươi bằm.

Cho dù không muốn, Mạnh Cửu Chiêu vẫn ép bản thân ăn hết mấy thứ ấy. Cậu biết thực phẩm kiếm được rất không dễ dàng, trước đó, Black và White đã không săn được cái gì trong suốt một tuần. Tại vùng đất mà ngay cả không khí cũng bị đông lạnh như thế này, trái cây có thể tìm thấy cũng không nhiều lắm, đã thế bọn hắn còn nhường thức ăn kiếm được cho mình và Louis, vì thế hai con gà béo ú ban đầu giờ đã gầy đi rất nhiều. Gần đây Black và White đều có triệu chứng rụng lông, Mạnh Cửu Chiêu hiểu việc này rất là nguy hiểm, trong cái lạnh đến cùng cực của hiện tại, nếu thiếu đi lớp lông dày bảo vệ, rất có thể hai người sẽ bị chết cứng.

Mạnh Cửu Chiêu vừa ăn vừa nhìn ba con gà lớn – nhỏ đang gặm thịt tươi như hổ đói ở ngay bên cạnh.

Cậu nhận ra Louis lại béo hơn rồi.

Một con Triceratops trưởng thành, bọn họ chỉ ăn một phần ba, phần còn lại được White ủ vào trong tuyết để giữ lạnh. Nếu làm như vậy thì cho dù trong tuần kế tiếp không săn được gì, cả nhà cũng không chết đói.

Cơm nước xong xuôi, White và Black giúp Louis rửa lông. Sau khi ‘tắm’ cho nó xong, hai người lại làm sạch giúp nhau, thông qua việc tẩy rửa này để loại bỏ hết những mảnh băng ghim lại trên lông, như vậy mới có thể tránh thương tổn mà giá lạnh mang đến. Hiện tại bọn hắn không biến thành người, bởi vì nguyên hình có thể giúp bản thân và con non giữ ấm tốt hơn.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

Edit: Gia Linh – Beta: Mimi

Lo lắng của Black rất có lý.

Ba tháng sau, bọn hắc đã không thể tìm thấy một con mồi phù hợp nào ở trên lãnh thổ nữa.

Loại Triceratops mà hôm đó bọn hắc nhìn thấy, vè sau hai người lại săn được một con. Lần này thật sự là săn được, vấn đề thiếu thốn thức ăn đã khiến cho Black và White bí quá hoá liều. Đối tượng cần phải tập kích bặt mạng mới săn được như thế không thích hợp để đám Kantus non trẻ như bọn hắc luyện tập, trong lúc đi săn White đã bị thương, nhưng Black thì bình yên vô sự.

Vị trí vết thương của White là ở răng nanh, hai cái răng sắc như dao bên trái đã bị gãy cụt. Thương tổn này xảy ra khi hắc lao tới cắn con Triceratops ngăn cản nó tấn công Black.

“Chỉ cần em không chê anh thiếu hấp dẫn thì không sao ~” Khác với vẻ mặt lo lắng không gì sánh được của Black, White vẫn trưng ra bộ dáng chẳng hề gì.

Trong những ngày White dưỡng thương thì Black đi tìm thức ăn, bởi vì bọn hắc đã săn được một con Triceratops nên không lo thiếu thịt trong một thời gian ngắn, song Black vẫn đi tìm cho đứa nhỏ không lông nhà mình một ít trái cây.

Khi Black rời tổ đi săn, cũng là lúc cái đuôi đầy lông của White hoàn toàn rụng xuống. Hắn đi đi lại lại trong tổ, thoát nhìn bộ dáng rất là nôn nóng. Mạnh Cửu Chiêu biết, thực ra hắn rất bận tâm: răng nanh là vũ khí vô cùng quan trọng, thiếu mất hai cái tưởng như không có chuyện gì, nhưng trong quá trình săn mồi sẽ dẫn đến những khiếm khuyết cực kỳ lớn. Nhẹ thì để con mồi chạy thoát, mà nếu như nghiêm trọng có khả năng sẽ tự hại chết bản thân.

“Cục Cưng, papa không còn răng nanh, về sau không thể săn mồi cho các con thì phải làm sao?” Louis đang ngủ, White xách đứa bé không lông nhà mình lên, càng nghĩ lại càng đau khổ, “Không thể đi săn thì cũng thôi, nhưng papa còn ăn nhều như vậy, Black sẽ mệt chết, hơn nữa em ấy đi săn một mình, nếu không cẩn thận sẽ nguy hiểm đến tính mạng... Làm sao bây giờ! Hay là papa đi chết, như vậy sẽ không gây thêm phiền toái cho Black nữa! Nhưng nếu papa chết rồi, Black sẽ chỉ còn lại một mình — — ”

Những giọt nước mắt thật to từ từ ngưng tụ trong con mắt tròn xoe của White, sau đó nhỏ xuống khiến cho một đầu tóc khó khăn lắm mới dài ra của Mạnh Cửu Chiêu ướt đẫm.

Ể — — sao lại đau lòng đến như vậy?

Trên đầu Mạnh Cửu Chiêu rớt xuống ba đường hắc tuyến, sờ sờ cái gáy: Răng của ba sẽ mọc lại thôi, được không? Răng mới sẽ còn tốt hơn răng cũ nữa, được không? Thế giới trước kia của cậu có những nha sĩ chuyên môn nhổ răng cho Kantus, mấy Kantus muốn nhổ răng cũ để răng nanh sau sắc hơn còn phải bỏ ra một đồng tiền, có được không???

Cựu – nha – sĩ Mạnh Cửu Chiêu vừa nghĩ vừa mò vào trong miệng White, dùng bàn tay bé nhỏ sờ sờ vết gãy của răng nanh: tốt lắm, răng mới đã nhú một cái đầu nhọn lên rồi, răng nanh bị gãy là răng sữa, không đủ cứng, răng nanh trưởng thành sẽ khó gãy hơn. Cái răng mới mà White sắp mọc, hẳn là răng trưởng thành.

Trong bất tri bất giác, White đã bắt đầu trưởng thành, tuy nhiên, bản thân đứa trẻ to xác này cũng không biết là mình sắp lớn.

Mạnh Cửu Chiêu bò ra khỏi miệng White, chùi đồng nước miếng dính bên trên thân thể vào lớp lông mềm mại trước ngực hắn, không ngờ vừa vào sờ soạng một tý mà đã ướt cả người rồi. Nghĩ đến đây, cậu ngẩng đầu nhìn lên, sau đó triệt để ngậy người.

Vẻ mặt và tư thế hiện tại của White cực kỳ buồn cười, đôi mắt tròn to còn đang rơi lệ, mà sợ ngậm miệng sẽ làm đứa con nhỏ đang hí hoáy trong miệng bị thương, bởi thế hắn không ngậm miệng một lúc lâu dẫn đến khóe miệng chảy ra một đồng nước bọt dài thườn thượt.

“Cục Cưng, con dọa papa sợ muốn chết, răng nanh của papa rất sắc đó.” Sau khi thấy bé con đi ra, White vội vàng quỳ rạp trên mặt đất, để nó ra khỏi cái miệng nguy hiểm của mình, hoàn toàn không chú ý đến hành động chùi nước miếng của đối phương.

Papa không sao hết! Con giúp papa kiểm tra rồi! Ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt to tròn còn chưa khô nước của White, Mạnh Cửu Chiêu vươn bàn tay nhỏ, định vỗ lên chỗ răng gầy để cổ vũ hắn. Thế nhưng vì White nhanh chóng ngậm miệng lại, cho nên cậu chỉ có thể vỗ vào cái miệng rộng ngoác kia thôi.

Con mãnh thú tương lai này, mình đã thật sự yêu thích hắn.

Mạnh Cửu Chiêu nhẹ nhàng vuốt ve cái miệng rộng của White, đối phương cũng thật hưởng thụ mà híp đôi mắt lại.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Edit: Gia Linh – Beta: Mimi

Tất cả mọi người khá chú ý vào việc White gãy răng, nhưng về sau mới phát hiện một vấn đề còn nguy hiểm hơn: White rụng lông.

Trong lúc đánh nhau với con Triceratops nọ, White đã bị cắn rụng một mảng lông nhỏ, không đau không ngứa, bản thân hắn cũng không hề chú ý. Lúc ấy, tinh thần của hắn đều tập trung vào vấn đề gãy răng thì về sau phải làm như thế nào. Mãi cho đến khi Louis nhảy lên người hắn chơi đùa, không cẩn thận đụng phải một chỗ nào đó, White mới phát hiện trên người mình còn có một vết thương. Hắn cũng không để ý lắm, nhưng ngay sau đó hắn phát hiện mình bắt đầu rụng lông. Sống một thời gian dài trong kỳ băng hà giá rét, bộ lông của hắn đã rất dày, không dễ gãy rụng, song hiện tại bắt đầu từ vết thương kia, trên người White đã có một mảng da thịt ước chừng mười cm vuông bị rụng trụi rồi.

Khi Black phát hiện rồi kéo lại kiểm tra mới phát hiện da thịt chỗ bị rụng lông trên người White đã cứng lại, sau đó, Black không cho White ra ngoài nữa. Thực ra hắn muốn đi tìm một loại cỏ có khả năng kích thích tốc độ mọc lông đã thấy ba ba dùng khi còn bé, song đi đâu kiếm thiên nhiên bây giờ lạnh hơn năm đó rất nhiều, gần như một cọng cỏ xanh cũng không cách nào tìm được. Mắt thấy chứng rụng lông của White ngày càng nghiêm trọng, thân là chủ gia đình, Black đưa ra một quyết định vô cùng trọng đại — —

Bọn họ sẽ chuyển nhà!

“Nhưng... không ở chỗ này chờ sao?” White cực kì hiểu suy nghĩ trong lòng Black, bởi vì rét lạnh, vùng này đã sớm trở thành nơi không thể ở lại nữa rồi.

“Lúc trước chọn nơi này là vì ở đây ít kẻ săn mồi có hình thể to lớn, chúng ta có nhiều cơ may sống sót, nhưng hiện tại ngay cả một con mồi cũng không xuất hiện, chúng ta là thợ săn, phải tới nơi có con mồi.” Nhìn cái vòng tròn trọc lóc càng lúc càng lớn trên người White, vẻ mặt Black kiên quyết không gì sánh được.

Bọn hắn không có tài sản gì, đồ đạc cần đóng gói cũng chỉ có những thứ do ba ba để lại (lông, răng và ‘phun’ —— 罈) cùng với hai đứa bé con. Lúc đầu cả hai muốn giữ cái đuôi con Triceratops lại để ăn từ từ, nhưng sau đó lại thay đổi kế hoạch, cố sức ăn hết sạch rồi ôm theo bốn cái bụng tròn vo để lên đường.

Đây là một tảng băng thuần khiết tách biệt với thế giới bên ngoài, quanh năm đều yên bình và tĩnh lặng, có lẽ đã sớm bị người khác lãng quên. Black hơi thấp thỏm trong lòng, từ khi sinh ra đến nay hắn đều ở chỗ này, ngoại trừ những lúc tới điểm tụ họp vào mùa sinh sản, mà thực ra, điểm tụ họp của tộc cũng chẳng cách bao xa. Quay đầu nhìn về phía trước, hắn thấy White đang cõng Louis chạy như điên, có thể người khác sẽ không nhận ra, nhưng là người đã cùng lớn bên White, hiển nhiên Black hiểu rõ từng cung bậc cảm xúc thông qua mỗi một động tác của đối phương —— hiện tại White đang hưng phấn vô cùng.

Hai năm trước, khi White lần đầu đến một nơi xa hơn săn bắt, Black đã lạnh lùng bác bỏ. Lúc ấy bọn hắn vẫn chưa có trứng, trong lòng chỉ muốn đến chỗ tụ họp để lấy (trộm?!) một quả, vì thế ý kiến White đưa ra không cách nào thực hiện được. Hiện tại, nguyện vọng của hắn xem như đã đạt thành. Một tuần rụng lông liên tục đã khiến cái tên ngốc vẫn luôn hờn hờ này buồn bực thâu đêm suốt sáng, Black đã lâu không thấy hắn vui vẻ như vậy rồi.

“Em yêu ~ xem anh phát hiện ra cái gì này!” Phía trước truyền đến tiếng nói vui tươi hơn hờ của White, chú ý lắng nghe, còn có vài tiếng

“chiêm chiếp” trềnh trềnh. Đây là tiếng kêu bình thường của thú non, đi đâu ấy chứng tỏ hiện tại White đang vui sướng cực kỳ.

“Làm sao vậy? Anh còn cõng theo con nhỏ, hành động phải cẩn thận.”
Vững vàng đi êm tĩnh chạy đến, người – cha – đáng – tin – cậy Black còn thuận miệng phê bình bạn đời một câu.

“Em xem! Là cỏ crunch(*)! Đây này!” White đi vòng quanh một chỗ rồi lên tiếng gọi tới gọi lui, đồng thời dùng móng vuốt ra hiệu cho Black tới xem thử khu vực dưới lòng bàn chân mình. Theo sự chỉ dẫn của đối phương, Black cúi đầu nhìn xuống, sau đó, hần lập tức mở to hai mắt.

(*) Cỏ crunch: một loại cỏ có hạt ở đầu (hình)

<http://www.phongkieu.com/wp-content/uploads/2016/06/C18-ct.png>

“Oa — —” Quả nhiên là cỏ crunch, chỗ ở khi còn bé của bọn hần có rất nhiều, nó là thức ăn được ưa thích nhất của hần và White. Sau này, bởi vì khí hậu trở nên quá lạnh, loại thực vật đáng yêu ấy đã nhanh chóng diệt vong. Black nuốt một ngụm nước miếng, có trời chứng giám, hần nhớ hương vị thuần khiết và thanh mát của cỏ crunch biết bao nhiêu.

“Đây nhất định là gốc crunch cuối cùng trên thế giới! Em yêu, cho em ăn này!” Hít hít mùi cỏ xanh một cách đầy hưởng thụ, White bước chân ra chỗ khác, ý bảo bạn đời của mình hãy ăn gốc cỏ kia..

“Ngu ngốc! Hiện tại chúng ta đã có con nhỏ, phải cho bé con ăn trước.”
Người cha đáng tin cậy – Black nuốt nước miếng một cái, sau đó từ chối dứt khoát vô cùng.

Hần biến thành người, cẩn thận ngắt cỏ crunch xuống, chia ra làm hai phần, đưa tới trước mặt Louis và đưa bé không lông khiến người ta phải lo lắng kia.

“É — —” Louis không hứng thú mà nhảy ra chỗ khác.

“Xì!!” Papa, papa cho con gặm trái cây ăn thịt sống mỗi ngày thì cũng thôi đi, bây giờ — — còn bắt con ăn cỏ! Mạnh Cửu Chiêu hờ hững quay đầu.

“?”

Hai người cha mắt to trừng mắt nhỏ nhìn bọn trẻ nhà mình, phản ứng của hai đứa nhỏ này là sao — — tổn thương người ta như vậy à?

Cuối cùng, kháng nghị của bọn nhóc không có hiệu quả, chúng bị hai papa cứng rắn nhét hai cọng cỏ vào trong miệng. Gốc crunch có tám nhánh này, nhanh chóng bị một nhà 4 miệng chia đều ra ăn.

Chỉ cần người nhà ở cùng một chỗ, đi đến đâu cũng không có gì đáng sợ, nhấm nháp món ngon đã lâu không được thưởng thức, Black nên bước nhanh hơn, đuổi theo White đang đi ở đằng trước.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kế tiếp sẽ sửa đổi một chút về thể giới đã xây dựng lên trước đó.

Thời điểm câu chuyện này phát sinh, là sau niên đại khủng long vì đủ loại nguyên nhân mà diệt chủng, chỉ còn một phần trong số chúng may mắn còn sót lại.

Thời gian này động vật có vú đã không nhỏ và yếu như lúc nguyên sơ, nhiều loại thực vật mới lạ đã bắt đầu sinh trưởng.

Thời kì hắc ám kéo dài đã qua, khí hậu vốn đang lạnh lẽo cũng dần dần ấm lại.

Hai tên khủng long nhỏ vẫn luôn ở lại quê hương cuối cùng cũng rời khỏi tổ — —

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17

Edit: Gia Linh – Beta: Mimi

Sau đó, bọn hắn lại phát hiện thêm một cây crunch cuối cùng trên thế giới nữa, rất nhanh, lại phát hiện thêm một cây nữa.

Kế đó, liền phát hiện cả một vùng rộng lớn toàn là crunch — —

Mà tin tốt nhất chính là, bọn hắn nhìn thấy bóng dáng của những con khủng long khác ở chỗ này!

Một đàn Coelurus(*) xuất hiện trong tầm mắt của gia đình Black, đây là một loại khủng long cỡ nhỏ mà bọn hắn thường ăn khi còn bé, trời biết, đã bao nhiêu năm hai tên to đầu kia không nhìn thấy loại sinh vật này rồi! Thậm chí bọn hắn còn thấy được loài Triceratops đã gặp ở lãnh thổ cũ của mình nữa! Ngoài ra, nơi đây còn có rất nhiều loại khủng long mà bọn họ chưa từng gặp qua — —

(*) Coelurus: đơn giản là nó đây

<http://www.phongkieudabac.com/wp-content/uploads/2016/06/C17-CT.jpg>

“Em xem con khủng long có cái cổ thật dài kia kìa, trời ạ! Nó còn to hơn cả ba ba!” Giọng nói của White ẩn chứa hưng phấn cùng sợ hãi, “Còn con khủng long kia nữa, trên sống lưng nó có nhiều gai nhọn quá đi, nhìn oai phong biết bao nhiêu!”

“Ừ, nhìn qua cũng thật là nguy hiểm, chúng ta vẫn nên cách xa bọn chúng một chút, cẩn thận bị ăn thịt.” Black một mực giữ nguyên tác phong thận trọng của mình.

“...” Mạnh Cửu Chiêu đang rúc trong lông tơ trên cổ Black, mặt không đổi sắc mà thẩn nhẩn: papa à, đó là Brontosaurus và Stegosaurus(*), người ta đều ăn chay!

(*) Brontosaurus:

<httpwwwphongkieudabacomwp-contentuploads201606C17-Ct2jpg>

(*) Stegosaurus:

<httpwwwphongkieudabacomwp-contentuploads201606C17-Ct3jpg>

Nhưng mà Mạnh Cửu Chiêu rất thích phong cách nghiêm túc cẩn thận của Black, rất nhiều khủng long non đã chết vì liều lĩnh, nguyên nhân là vì ‘nghe mới sinh không sợ cộp’. Hai người bọn họ có thể bình an sống đến bây giờ, nhất định cũng nhờ sự thận trọng này.

Dưới sự chỉ huy của Black, bọn họ thật cẩn thận ẩn mình quan sát đám con khủng long, thỉnh thoảng lại săn một con nhỏ đủ cho một nhà bốn người ăn no. Hai Kantus non trẻ thiếu kinh nghiệm dựa vào bản năng mà chạy theo những con mồi phía trước, nhưng thật ra, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu cảm thấy chuyện này có cái gì đó bất thường.

Những con khủng long kia không giống đang đi kiếm ăn, cũng không giống di chuyển tự do, mà là...

Đang chạy trốn chết?!

Sau khi suy nghĩ này hiện lên trong đầu thì dường như không thể xóa nhòa đi được, vì thế mà Mạnh Cửu Chiêu bỗng nôn nóng hẳn ra.

Cậu cũng không rõ lắm về thời đại mình đang sinh sống, nhưng cảm giác từ trong tiềm thức khiến cậu có phán đoán: đây là một thế giới mới

hình thành.

Khí hậu lạnh giá là gợi ý quan trọng nhất, trên sách lịch sử đã nói rất rõ ràng, Kantus cũng là đại diện cho loài khủng long có thể biến thành người nhờ vào một biến cố cực lớn. Tự thay đổi thói quen ăn uống, phương thức sinh hoạt cùng với hình thể chính là một phần để sống sót sau mỗi trận chiến sinh tồn với thiên nhiên. Đầu tiên, hành tinh bị một tác động nào đó dẫn đến núi lửa đột ngột phun trào, sinh ra một lượng khói bụi khổng lồ che lấp hết ánh sáng mặt trời, sau đó rơi vào tình trạng tối tăm không rõ ngày đêm suốt mấy chục năm, kế tiếp liên rơi vào thời kỳ lạnh giá.

Một kỷ băng hà dài đằng dặc — —

Cậu cảm thấy, hẳn là mình đang sống trong kỷ băng hà được sử sách ghi chép lại, thế nhưng những ghi chép về thời kỳ viễn cổ luôn rất mơ hồ, không một ai biết rõ rốt cuộc giai đoạn kia đã xảy ra chuyện gì. Mà hiện tại, dưới tình huống không có phương tiện trợ giúp, Mạnh Cửu Chiêu chỉ biết: hệ biến cố kỷ băng hà mở ra là sẽ kéo dài cả mấy trăm vạn năm (cái này thật sự không có chút giá trị tham khảo nào cả); có thể trong đám khủng long diệt chủng ở kỷ băng hà may mắn không có Kantus; và cuối cùng chính là sự thay đổi lớn sau thời đại này...

Nghĩ vậy, Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên rung mình một cái.

Đúng rồi! Hiện tại cậu có thể nghe – hiểu càng lúc càng nhiều, hiển nhiên Black đã kể cho cậu nghe chuyện ông nội biến mất, đó không phải là bằng chứng cho thấy sự thay đổi của lớp vỏ hành tinh sao?

Đàn khủng long này, hẳn là đang lần trốn số phận đấy!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Người đầu tiên phát hiện sự tình không ổn không phải là đàn khủng long vội vã rời đi kia, mà là Louis.

Hiện tại, Louis thích nhảy xuống khỏi cỗ ba ba để tự di chuyển trên đường, gần đây nó cũng bắt đầu thích mùi vị của cỏ crunch. Tự bước đi có thể nâng cao khả năng phát hiện khu vực có crunch mọc sát trên đất đến mức tối đa, đồng thời còn có thể cung cấp thực vật cho cả nhà! (tất nhiên, loại thực vật ấy chỉ giới hạn ở hạt cỏ crunch 囍)

Ngày hôm đó, giống như bao ngày bình thường khác, nó phát hiện một bụi cỏ crunch, đang vui vẻ nhảy nhót trở về báo cáo với gia đình, bỗng nhiên, tiếng kêu ‘chiêm chiếp’ mượt mà ngắn ngủn của nó biến thành thứ âm thanh vô cùng chói tai và kéo dài thườn thọt.

White cùng Black hiểu đây tín hiệu cảnh báo nguy hiểm sau khi đưa nhỏ kia phát hiện được đi đâu gì, nhưng nội dung chi tiết ẩn chứa bên trong lại không cách nào lý giải được.

Mà Louis quá lạ đến không ai hiểu thấu, bỗng nhiên kéo mạnh cái túi da thú có chứa Mạnh Cử Chiêu, sau đó bắt đầu chạy thục mạng về phía trước. Nó chạy rất nhanh, Mạnh Cử Chiêu bị kéo lê thì khó chịu cực kỳ, không khỏi thò ra ôm chặt lấy cổ nó. Phát hiện con non bỏ chạy, Black và White không thể không vội vã đuổi theo.

Ngay từ đầu, bọn hắn cho rằng đây là trò đùa mà đám nhóc vừa mới nghĩ ra. Bọn nhỏ luôn luôn vui vẻ này chẳng những thích ứng với giai đoạn không ngừng phát triển của thân thể, mà còn thích chơi tất cả những thứ có thể chơi, bao gồm cả anh em của chúng.

Bọn hắn cố sức giữ vững một khoảng cách khá gần với Louis nhưng vẫn không tóm được nó. Mà Louis thấy đám papa sắp đuổi tới nơi, lại chạy càng nhanh hơn. Rốt cuộc Mạnh Cửu Chiêu tìm được một tư thế thoải mái, song gần như ngay lập tức, cậu bỗng nhiên ý thức được một điều gì đó cực kỳ bất ổn —

Cái ý niệm ‘phải rời khỏi nơi này nếu không sự tình đáng sợ có thể sẽ phát sinh’ mãnh liệt chiếm cứ toàn bộ đầu óc cậu.

“Mau! Mau!” Cậu hét lên.

Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu hô lớn hai tiếng này, một âm thanh trầm đục mà vang dội đến rung đất chuyển trời chợt truyền đến từ cách đó không xa. Xóc nảy như ngã trên đệm lò xo, cậu cảm giác mình bị ném văng lên, nhưng rất nhanh sau đó, lại được người tóm chặt. Rốt cuộc trong lúc nguy cấp, White đã dốc toàn lực nhảy lên ôm cậu vào lòng.

Tiếng đá rơi âm âm chông chéo vào nhau, tạo thành những âm thanh rên rỉ như từ địa ngục vọng về —

White phản ứng vô cùng nhanh lẹ, giữa lúc hoảng hốt cũng không quên kéo Black lên, ôm chặt hai đứa nhỏ, nhanh chóng chạy về hướng ngược lại. Hắn chạy cực nhanh, Mạnh Cửu Chiêu chỉ nghe thấy tiếng gió không ngừng gào thét bên tai, và cả những tiếng va đập liên hồi của vật nặng từ trên cao rơi xuống. Ven đường, thỉnh thoảng lại có thi thể của đám khủng long con bỏ mạng trong lúc hỗn loạn. Mà những tên có cơ thể cường tráng cũng kèn kẹt ở vào thời khắc này cũng hoàn toàn không có tác dụng gì, bọn chúng kêu thảm rĩ chen lấn xô đẩy lẫn nhau, cuối cùng nhao nhao ngã xuống. Mặt đất vốn dĩ bằng phẳng tự nhiên nứt ra một vết thật to, cắn nuốt tất cả đám sinh vật khổng lồ đang loay hoay chẳng biết phải làm sao ấy.

White căn bản không dám quay đầu lại nhìn! Từ kể từ thời điểm papa rời đi ngày trước, đây là lần thứ hai hắn cảm thấy mình bé nhỏ và yếu ớt vô cùng.

Những tiếng rên rỉ vẫn ùn ùn kéo đến, ráo riết đuổi theo chân mình không buông, White gần như có thể cảm giác được mặt đất phía sau vỡ vụn ngay khi chân hắn vừa nhấc khỏi. Hắn nhanh chóng dang đôi cánh trơn mượt, vỗ vỗ mấy cái để giữ cân bằng, sau đó dùng sức đạp chân thật mạnh. Bởi vì dùng đến quá nhiều sức lực, White bỗng nhiên lão đảo một chút, cân bằng ban đầu lập tức bị phá tan dẫn đến mất trọng tâm. Hắn liêu mạng vẫy cánh muốn bay lên, nhưng mà chứng rụng lông lúc trước đã lan tràn đến cánh phải. Tuyệt vọng ngửa đầu nhìn xuống vực sâu không lồ tối đen hun hút phía sau, White định bụng ném hai đĩa nhỏ trong ngực mình ra trước khi rơi xuống. Đúng vào lúc ấy, hắn cảm nhận được một lực đẩy thật mạnh từ sau lưng truyền tới —

White quay mạnh đầu, sau đó hắn nhìn thấy Black.

Black dùng sức đẩy hắn về phía trước, còn bản thân, cuối cùng lại rơi thẳng xuống dưới vực sâu.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Sau khi tiếng chấn động cuối cùng chấm dứt một lúc lâu, thế giới lại khôi phục một mảnh tĩnh lặng như ban đầu.

Cái nơi mà không lâu trước đó còn có đám khủng long ăn cỏ chạy qua chạy lại, vui đùa ồn ã với nhau đã như biến thành cảnh trong cõi mộng, triệt để tiêu tan giữa một mảnh tĩnh mịch này. Mặt đất bị vạch một đường hình chữ ‘nhất’, chỗ vốn là đất bằng đã bất ngờ trở thành đỉnh của một ngọn núi cao. Mà đối diện ngọn núi ấy, chính là đường về của bọn hắn. Chỉ là khoảng cách quá xa, cái gì cũng không thấy rõ được.

Bên cạnh vách núi, âm thanh líu rúi của White cứ một tiếng rồi lại một tiếng, đứt quãng vang lên.

Đó là tiếng gọi bạn đời.

Mạnh Cửu Chiêu không biết phải làm sao để an ủi hắn.

Vách núi quá dốc, gần như thẳng đứng mà đâm vào mặt đất, White không cách nào đi xuống. Cứ thế ba ngày liên tiếp, hắn canh giữ ở bên vách núi nửa bước cũng không rời, ngoại trừ một khoảng thời gian nhất định phải tìm thức ăn cho Louis và Mạnh Cửu Chiêu ra, toàn bộ thì giờ còn lại White đều dùng để gọi tên Black.

Ở trên núi, thực vật vô cùng có hạn, White nhường toàn bộ đồ ăn có thể tìm được gần đó cho đám con non. Sau mấy ngày đau khổ lại thêm thiếu

ăn thiếu uống, đến hôm thứ tư, White đã có vẻ yếu ớt cực kỳ. Vào lúc chạng vạng, hắn bất ngờ ngã xuống.

“Chiêm chiêm! Chiêm chiêm!” Dựa vào bản năng, Louis cảm thấy không ổn, nó cẩn thận nhảy lên cổ White – nơi mà ngày thường nó yêu thích nhất, dùng bàn chân quắp lấy sợi lông của đối phương để giữ thăng bằng. Nhưng mà cọng lông vốn dĩ cực kỳ mềm mượt đó lại bị nó nhổ rụng xuống. Louis sợ hãi không gì sánh, cho rằng mình đã làm đi đâu sai, vì thế vội vàng nhảy xuống.

Nó còn tưởng mình sẽ bị mắng, thế nhưng, từ đầu đến cuối White vẫn không hề để tâm.

“Chiêm?” Louis khó hiểu nhìn về phía Mạnh Cử Chiêu, nó cúi đầu, muốn bảo người kia nhìn vào móng vuốt của mình, song chính nó lại chỉ thấy một cái bụng tròn vo phủ đầy lông măng trơn mượt. Cuối cùng nó dứt khoát làm một động tác, vẩy tung cọng lông vừa bị bứt xuống ra ngoài.

Đầu óc Mạnh Cử Chiêu trống rỗng.

Cậu cẩn thận đứng lên sờ sờ cái mũi của White: vẫn còn hô hấp, thân thể cũng vẫn ấm áp, chỉ là —

White đã yếu quá rồi, chứng rụng lông ban đầu cũng ngày càng nghiêm trọng, hiện tại không cần kéo mạnh mà chỉ đụng nhẹ một cái là liền rớt xuống cả mảng lông. Sau khi lông vũ rụng đi, làn da trần trụi sẽ bại lộ giữa không khí rét lạnh rồi nhanh chóng trở nên cứng ngắc.

Mạnh Cử Chiêu kéo kéo cánh của Louis.

Dường như đối phương hiểu ý Mạnh Cử Chiêu từ lúc mới sinh, cho nên nhanh chóng hiểu ra cậu muốn làm gì.

Hai người bọn chúng đào một cái洞 sâu ở trong tuyết, lăn White vào trong, cẩn thận bịt kín lại sau đó cũng dè dặt lách mình chui vào.

Trên người White không còn ấm áp như ngày thường, vùng da thiếu đi sự bao trùm của lông vũ tuyết nhiên sẽ không thoải mái, nhưng Mạnh Cửu Chiêu vẫn dán thật chặt vào thân thể hắn, muốn dùng thân nhiệt của mình để sưởi ấm cho White. Khả năng di chuyển của Louis đã rất tốt, vì thế nó đam đương trọng trách nuôi sống gia đình. Tuy nhiên, nó chỉ có thể tìm được vài hạt cỏ và mấy loại trái cây tí hon không bắt mắt, sau đó hợp tác với Mạnh Cửu Chiêu nhét vào miệng White.

Buổi tối mọi thứ càng trở nên đáng sợ.

Trên mặt băng một mảnh tĩnh mịch bao trùm, Mạnh Cửu Chiêu gần như cảm thấy mình đã thành nhân loại cuối cùng còn sống sót của thế giới này. Mỗi khi đêm xuống, Louis sẽ nhỏ giọng chiêm chiếp vài tiếng, nhờ thế mà cậu cũng thấy an tâm hơn nhiều.

Cậu kéo lông Louis, sau đó hai đứa cẩn thận lại gần White thêm một chút.

Trong lòng con nhỏ, nơi nào có ba ba ở cạnh bên thì nơi đó chính là chốn an toàn.

Trưa ngày hôm sau, khi Mạnh Cửu Chiêu và Louis đồng tâm hiệp lực nhét hạt cỏ vào miệng White thì đôi mắt to tròn của người nọ bất chợt mở ra.

Kế đó, nước mắt hắn từ từ chảy xuống.

Hắn chặt vật ng ẫi dậy, phá tan cái ổ tuyết vốn đang bao bọc thân thể mình, ôm chầm lấy hai đứa con nhỏ.

“Cục Cưng, Louis... Black... Black hắn — ”

White ghen ngào khóc lên.

Hai mắt nhắm lẹ, White nhìn về phía vách núi, ở nơi đó, hình bóng chặt vật của bạn đời hắn – Black dần dần hiện ra...

Ó?

Black?

“Black... Tại sao em cũng trụi lông?”

Ngay sau đó, tiếng khóc tức thì ngưng bật.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Người xuất hiện trước mặt White chính là Black mà hắn đã cho rằng không thể nào tìm về được nữa.

Người nọ duy trì hình thái con người, lông vũ trên cánh đã rụng mất hơn một nửa, cơ thể xanh xanh tím tím chẳng chịt vết thương, thế nhưng, còn sống.

Không chút do dự, White lập tức kéo Black lại đây!

Và thế là một nhà bốn người ôm nhau khóc rống, sự tĩnh mịch nơi đỉnh núi vắng lặng cũng bị tiếng khóc của bọn họ đánh tan, bầu không khí trở nên huyền ảo lạ thường.

Vấn đề rụng răng và tróc lông không hề làm bọn hắn phiền lòng, chỉ cần được ở cùng nhau thì đã tốt lắm rồi, miễn là mọi người trong gia đình đều ở đây, cho dù cùng chết cũng không có gì đáng sợ! Còn sống mà phải tách ra mới là chuyện khủng khiếp nhất trên đời.

“Anh, sao lông của anh lại rụng thành như vậy? Còn nữa, sao Cục Cưng và Louis lại biến thế này, thế mà anh không chăm sóc bọn nhỏ một chút.” Qua một lúc lâu, vẫn là Black ngừng khóc trước. Hắn hít hít cái mũi, ghét bỏ nhìn về phía White, “Lau nước mắt nước mũi trên mặt anh đi, bẩn chết.”

“Híc –” White hung hăng dụi mắt.

“Chiếp ~ chiêm chiếp ~~” Căn thận quan sát Black mới trở về, Louis dè dặt ngửi ngửi thân thể hắn, sau khi xác nhận chắc chắn mới vẫy vẫy đôi cánh nhỏ nhảy lên cổ đối phương, khoan khoái mà kêu lên mấy tiếng.

Nhưng mà, đừng hy vọng đây là hành vi biểu đạt sự vui mừng và nhớ mong của nó, nó chiếp tới chiếp lui, thực ra trong đầu chỉ có một câu muốn nói: Louis đói bụng rồi.

Sau khi con non cảm thấy an toàn, sẽ thành thật biểu đạt cảm thụ của mình.

Mấy ngày nay nó vẫn vô cùng sợ hãi, đưa thực vật khó khăn lắm mới kiếm được cho ba ba và Mạnh Cửu Chiêu, còn mình vẫn ở trong tình trạng thiếu ăn thiếu uống.

Hai người papa vừa mới gặp lại sau khi cách biệt nghìn trùng còn chưa kịp cảm khái rằng đại nạn không chết đã vội vàng cống hai đứa con nhỏ trên lưng bắt đầu đi tìm kiếm thức ăn. Mà, muốn tìm thực vật cũng có nghĩa bọn họ phải rời khỏi nơi này.

Black dừng bước chân, quay đầu nhìn sang phía bên kia ngọn núi.

Nơi đó có hang ổ của bọn hắn, nhưng cái rãnh trời đột nhiên xuất hiện này đã triệt để ngăn trở đường về của hắn mất rồi.

“Sau này chúng ta lớn sẽ có thể bay qua, lúc ấy lập tức về nhà.” White nhanh chóng hiểu được suy nghĩ trong đầu Black.

“Ừ!” Không hề lưu luyến, Black nhanh chóng xoay người chạy đi.

Tuyệt động trên mặt đất bắt đầu mỏng dần.

“Em xem, tảng băng này màu đen nha!” Bỗng một ngày, White kinh ngạc chỉ cho Black phát hiện mới lạ của mình. Đối với những kẻ từ nhỏ đã lớn lên trên mặt băng như bọn hắn, đất là một thứ mới lạ vô cùng, mà đủ loại đồ vật chôn sâu dưới tầng băng như thế này bọn hắn cũng rất hiếm khi nhìn thấy. Màu đen là một màu vô cùng ít thấy trong mắt đôi chồn –

chồng Kantus nọ, đó cũng là lý do Black đặc biệt thích màu lông trên đầu Mạnh Cửu Chiêu.

“...” Khác với White, lòng hiếu kỳ của Black vốn chẳng hề mãnh liệt, song, dù sao hẳn cũng là đứa trẻ chưa trưởng thành, gặp được thứ mới lạ vẫn sẽ hòa vào góp vui. Vì thế Black ng ồi xõm xuống, chụm đầu lại cùng một chỗ với White, dùng móng vuốt cào cào lớp băng mỏng dưới chân.

“Cái này hẳn là ‘đất’ mà ba ba đã từng nói tới.” Black tò mò cảm thụ xúc cảm mới mẻ mà đất mang lại, “Thật m ềm.”

“Đây là cái gì?” Cái hố mà White bới càng lúc càng sâu, ngay sau đó hẳn phát hiện một loại sinh vật thân tròn hình thê dài dài ở trong lòng đất.

Vật kia vẫn không nhúc nhích, Black nhìn chằm chằm nó r ồi suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng do dự nói, “Chắc là con ‘sâu’ mà ba ba đã nói đi?”

Không có tri thức thật sự là một chuyện rất đáng sợ, đó là hẳn đấy, ba ơ! — Mạnh Cửu Chiêu thật cẩn thận cách xa con rắn đáng thương đang ngủ đông mà vẫn bị tóm kia một chút.

Vì thế giữa trưa bọn họ được ăn một bữa thịt ‘sâu’.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bọn họ sắp đi tới thế giới cực kỳ phát triển của động vật có vú thời nguyên thủy r ồi. Thời kỳ tạo nên nhiều biến đổi, các bé hãy cố lên!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Khu vực có tuyết bao phủ càng ngày càng ít, cỏ crunch trở thành một thứ có thể bắt gặp ở khắp mọi nơi. Tuy rằng thỉnh thoảng vẫn sẽ có những trận tuyết lớn, nhưng so với loại khí hậu cu ồng phong bão táp trên lãnh thổ ban đầu thì đã tốt hơn rất nhiều. Trong con mắt của đám Kantus non trẻ đã quen sống trong rét lạnh, khí hậu nơi đây quả thực thoải mái đến mức khó tin.

Song cái thoải mái là thời tiết, còn bụng của bọn họ lại cực kỳ khó chịu.

Mặc dù Kantus có thể ăn tạp, nhưng để đảm bảo thể lực cùng với đáp ứng nhu cầu khá cao thì ăn thịt mới là sự lựa chọn của bọn hấn. Mà hiện tại có một vấn đề nan giải đặt ra trước mắt đám người nhà Black: tất cả những ‘món ăn’ trong thực đơn ban đầu của bọn họ đều không có ở đây.

Sau khi rời khỏi ngọn núi băng, bọn họ lại miệt mài di chuyển thêm ba ngày, trong khoảng thời gian đó cả đám người chưa từng nhìn thấy bóng dáng của bất cứ một con... khủng long nào khác cả. Bởi vậy, cả nhà chỉ có thể dựa vào việc ăn một lượng lớn cỏ crunch để giữ sức.

“Chiếp... Chiếp...” Louis phát ra mấy tiếng kêu nho nhỏ, nó rất đói bụng, lượng cỏ crunch ăn vào mỗi ngày hoàn toàn không thể thỏa mãn nhu cầu của con non đang trong thời kỳ sinh trưởng mạnh mẽ này.

“Louis ngoan, ba ba đang tìm thịt cho các con ăn.” Black quay đầu lại, dùng miệng nhẹ nhàng cọ cọ lên mặt đũa nhỏ ủ rũ dựa vào bả vai mình kia, kiên nhẫn trấn an nó.

Louis vốn dĩ béo tròn với bộ lông rực rỡ nay đã gầy mất một vòng. Trái lại Cục Cưng trụi lông không lớn mà cả nhà vẫn luôn phải quan tâm lo lắng, sau mấy ngày ăn chay lại chẳng bị ảnh hưởng là bao, nhìn qua vẫn cực kỳ khỏe mạnh. Chuyện này hoặc ít hoặc nhiều cũng khiến Black đỡ buồn.

Nỗi sợ hãi thiếu chút nữa đã mất nhau lúc trước vẫn còn cắm rễ trong lòng bọn họ, vì thế hiện tại, ngay cả kiếm ăn cùng là một nhà bốn người cũng dặt dứu nhau đi. Đôi chững chững nhà này thà phải cõng con non trên lưng chứ nhất quyết không chịu lưu lại bất cứ đũa nào cả.

“Chiếp!” Louis đang híp mắt như sắp ngủ bỗng nhiên kêu lên một tiếng, giống như sức mạnh bất chợt bùng lên, nó giẫm lên lưng Black rồi trượt xuống.

“Louis làm sao vậy?” Vẫn luôn chú ý đến bạn đời của mình, White nhanh chóng phát hiện bất thường và chạy tới.

“Hình như nó phát hiện ra cái gì đó.” Black theo sát Louis.

Trải qua một vài sự kiện, hiển nhiên bọn hắn đã nhận thấy đũa nhỏ Louis này không giống người thường: khứu giác của nó linh mẫn bẩm sinh, cho nên nó luôn có khả năng tìm được những thứ người ta không chú ý tới, tỷ như loại trái cây dại mà Cục Cưng đã ăn, lại tỷ như thảm cỏ crunch lúc trước. Ngoài ra, thính giác của nó cũng cực kỳ nhạy bén, khi ấy người đầu tiên phát hiện động đất chính là Louis mà.

Mấy vụ việc này khiến Black rất coi trọng những hành vi bất chợt trên đường của nó.

Louis chạy mấy trăm mét, sau cùng cũng dừng lại, nhìn về phía Black và White mà ‘chiêm chiếp’ kêu lên. Kế tiếp nó bắt đầu dùng móng vuốt nhỏ nhỏ của mình để cào tuyết. Black và White nhanh chóng xông vào hồ

trợ, có hai papa giúp đỡ, một mảnh tuyết vốn chẳng dày rất nhanh đã bị xới lên, để lộ vật thể ẩn giấu bên dưới —

“A! Utahraptor (*)!” Black và White vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc kêu lên.

(*) Utahraptor: 1 giống khủng long có kích thước nhỏ tương đương với con người, nó đây

<httpwwwphongkieudabacomwp-contentuploads201606C21-CT.jpg>

“Người!!” ← Đây là tiếng hét kinh hãi chói tai nhưng lại vô cùng nhỏ bé có thể trực tiếp bị xem nhẹ của Mạnh Cửu Chiêu.

Dưới lớp tuyết kia ngoại trừ một con Utahraptor ra, rõ ràng còn có một con người nữa!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Ames cảm thấy nhất định là mình đã chết, nó không nên làm trái lời anh trai, chạy đến nơi xa như vậy để kiếm ăn. Nhưng mà gần đây ba ba sinh bệnh, không ăn được thịt, mà năm nay thời tiết rất lạnh, cỏ crunch ở khu vực xung quanh bộ lạc đã sớm bị ngắt hết rồi, vì biết vùng này có nhiều loại cỏ ấy, cho nên nó mới lén lút chạy ra.

Suốt một đường đi tìm cỏ crunch, bất tri bất giác Ames đã đi đến một nơi ngày thường hẳn chưa bao giờ đặt chân tới.

Thiếu niên trẻ tuổi bao giờ cũng lớn gan, khi phát hiện mình đã đi vào khu vực không nên đến, việc đầu tiên Ames làm không phải là nhanh chóng trở về, mà là tò mò nhìn ngó xung quanh. Nghe nói nơi này có một vách đá, đối diện vách đá là một vùng đất quanh năm phủ đầy sương trắng, mà trên vùng đất ngập sương ấy có quái vật đáng sợ vô cùng, bọn chúng thường xuyên rống lên những tiếng cực kỳ khủng khiếp. Bởi vì có vách núi cheo leo ngăn trở, cho nên đám quái vật kia mới không thể mò sang tấn công bọn họ được.

(*) Vách đá thực chất rất đơn giản là 1 bức vách thẳng đứng bằng đá thô, nhưng để dễ hình dung thì mọi người có thể tham khảo cái hình này:

<http://www.phongkieu.com/wp-content/uploads/2016/06/C22-CT.jpg>

Ames đi tới bờ rìa vách đá, phía đối diện đúng là một mảnh sương trắng mịn mờ, không khí lạnh đến khó có thể tin. Nó cẩn thận nhìn xuống đáy vực, sau đó kinh ngạc phát hiện ra rằng, cái vực này không phải là sâu không thấy đáy, mà phía dưới còn có một dòng sông băng. Nơi nó đang đứng cách mặt băng cũng không cao, chỉ trên dưới mười mét.

Mặt sông đóng băng kia nhìn qua giống như một con đường nhỏ, tạo thành một cây cầu nối liền mảnh đất dưới chân nó với thế giới phủ đầy sương đối diện. Ames không quá tin vào lời đồn về quái vật ở vùng đất ấy, chẳng qua người lớn không muốn bọn nhỏ tới gần vách đá nên mới hù dọa như vậy thôi. Nó cũng không để chuyện đó trong lòng, nhưng vẫn quyết định trở về sẽ kể lại cho bạn bè nghe những phát hiện mới của mình. Dù sao đi chăng nữa, ngoại trừ nó ra vẫn chưa có người nào đến được chỗ này đâu!

Hái được một lượng cỏ crunch đủ ăn trong mấy ngày, Ames vô cùng vui vẻ lên đường trở về bộ lạc, nó quyết định phải về nhà trước anh trai. Thế nhưng, đúng vào lúc ấy biến cố đã đột ngột xảy ra, một tiếng gầm gừ thật lớn từ phía sau lưng truyền đến, mặt đất chấn động vô cùng kịch liệt, Ames té mạnh xuống một đồng tuyết. Ngay khi nó vừa giãy dụa quay đầu nhìn lại, liền phát hiện mấy con quái vật dữ tợn đang đi xuyên qua màn sương trắng. Bọn chúng thật lớn, bộ da trơn nhẵn không lông, còn có những cái răng nanh sắc bén như dao cắt thịt, vừa rít những tiếng đáng sợ cực kỳ vừa chạy về phía nó.

Ames kinh hãi không gì sánh được, vội vã nhảy dựng lên rồi chạy trốn chết. Đúng vào lúc ấy, một trong số những con quái vật phát hiện ra nó, vì thế nhanh chóng đuổi theo. Con quái há miệng thật to để lộ vô số chiếc răng sắc nhọn, Ames cảm thấy mặt mình ấm áp một trận, thì ra bị dính nước miếng của con quái vật kia rồi!

Ngay thời điểm con quái sắp sửa cắn vào đuôi nó, mặt đất lại rung lên một trận, sau đó Ames nhanh chóng ngất đi.

“Ba ba... Ba ba...” Trong miệng khe khẽ thì thào, lúc tỉnh lại, Ames chỉ cảm thấy rét lạnh không gì sánh được ← Vô nghĩa! Bị tuyết vùi còn có thể

không lạnh à?

Nó run rẩy đứng lên, sau đó nó nhìn thấy một con người, là một đứa bé rất nhỏ, miệng đang nhai ngồm ngoàm, hình như là đang ăn cái gì đó.

“Nhóc...” Đã cứu anh sao? Ames muốn hỏi đứa bé kia, nhưng lại phát hiện cổ họng mình khô đến mức không nói nên lời.

Nó đi ra khỏi đồng tuyết, hành động đứng thẳng thân mình cho phép nó có được cái nhìn toàn cảnh xung quanh, chỉ là, cảnh tượng trước mắt lại làm nó sợ đến ngây ngây ngẩn ngẩn —

Con quái vật truy đuổi nó lúc trước đã bị mổ bụng lóc xương, máu tươi đỏ au chảy đầy mặt đất! Mà một tên lớn đầu mặt mày hung tợn ngẩng ở cách đó không xa, đang trợn mắt nhìn chằm chằm vào nó giống như thể hiện sự bất mãn của bản thân mình!

Kế tiếp, đứa bé mà Ames nhìn thấy lúc nãy thò bàn tay nhỏ nhắn vào trong một cái cối đá, cào cào móc móc mấy lần, sau cùng lấy ra một viên thịt băm máu thịt lẫn lộn bỏ vào trong miệng, nhai nhai nuốt nuốt.

Nhìn thấy Ames đứng lên, đứa bé không hề kinh ngạc, vươn tay chỉ vào thì thể con quái vật cách đó không xa hỏi, “Ăn không?”

Không thấy Ames trả lời, đứa nhỏ lại nghiêng đầu, “Không ăn hả?”

Cuối cùng, Ames ngẩng xuống.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bắt đầu nhận biết thế giới này, xét thấy đám ba ba to xác rất quê mùa, cho nên bố trí cho bọn hắn một tên nhóc hướng dẫn viên

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Edit: Mimi – Beta: Mimi

“Tuy rằng con thú này là nhóc săn, nhưng nhóc cũng không giết chết nó, cho nên chúng ta có quyên phân chia.” White ngồi ở bên cạnh lạnh lùng lên tiếng. Hắc vốn nghĩ, tùy tiện chôn tên xa lạ này xuống một chỗ nào đó thế nhưng Black lại một mực ngăn cản.

White đã nghe theo lời khuyên của Black, thế nhưng đối với giống đực xa lạ ở trước mặt này, hắc không thể nào có thiện cảm được. Kantus không phải loại sinh vật sống bầy đàn, trước mỗi một sự xâm lấn của giống đực khác, bọn chúng đều ôm địch ý theo bản năng.

Trong nháy White lên tiếng, Ames bất chợt ngẩn người, một vết hồng nhạt đầy khả nghi chậm rãi xuất hiện trên mặt nó.

Người đầu mà đẹp quá!

Tóc hắc còn chói hơn cả vầng thái dương lúc mới nhú lên, mắt hắc còn sâu hơn so với hồ nước sâu nhất trên đỉnh núi tuyết, môi hắc đỏ hồng chẳng khác nào vừa uống máu tươi...

Được rồi, đúng là người đẹp này đang gặm thịt sống!

Hình ảnh mỹ nhân với cánh tay trần trụi đang cầm một cái đùi to đưa lên miệng gặm cắn cũng không ảnh hưởng đến Ames là bao, nó chỉ cảm thấy tim mình đập càng lúc càng gấp gáp.

Có đi ầu, giọng nói của mỹ nhân thật lạ, hẳn là mới từ vùng nông thôn nào đó đến đây? Quả nhiên chuyện những vùng hẻo lánh thường sản sinh người đẹp là có thật! Ames cố gắng phân tích ý tứ trong lời nói vừa rồi của mỹ nhân... Ể, thế mà mỹ nhân lại cho rằng con quái vật này là do mình sản vậy... ầy... ầy...

Ames nghĩ nghĩ, cân nhắc giữa hai danh hiệu ‘tên ngốc bị quái vật đuổi chạy đến tè ra quần’ và ‘anh hùng có khả năng hạ gục quái vật khổng lồ’, cuối cùng nó im lặng lựa chọn phương án thứ hai.

“À mà – ăn thịt sống không tốt lắm, tôi làm thịt nướng rất ngon nha, chúng ta cùng nướng ăn đi?” Sự kinh hoàng và luống cuống sau khi sống sót qua đại nạn bỗng chốc biến mất hoàn toàn, Ames quyết định vì người đẹp mà biểu diễn tay nghề một chút.

White không hiểu được suy nghĩ trong lòng Ames, thấy nó đỏ mặt cũng chỉ cho rằng đối phương bị sự oai phong của mình làm cho chấn động mà thôi. Hắn định vỗ cánh hồng biểu dương lực lượng, thế nhưng một lúc sau mới nhớ ra, bởi vì lông vũ rụng hơn nửa cho nên Black không cho hắn vung cánh lên nữa rồi. Khi ấy, Black – bạn đời của hắn đang chuyên chú xé phần thịt dai nhất xuống, rồi lại cẩn thận gỡ chỗ mềm cho đưa nhóc trụ lông nhà mình ăn, sau đó mới cho Louis để nuôi thêm một miếng thịt, cuối cùng tự lấy cho bản thân một cái chân vừa cứng và nhiều xương mà gặm cắn.

Hưởng thụ sự chăm sóc hơi thô lỗ song lại đầy cẩn thận của hai người papa, Mạnh Cửu Chiêu dừng động tác ăn uống, nhìn về phía Ames đang chạy tới chạy lui thu gom rất nhiều cành cây khô sau đó lại lấy mấy hòn đá đen ra. Nhưng mà, thời điểm chứng kiến thứ mà thiếu niên nọ tạo thành thì cậu ngay người ngay lập tức.

Một ánh lửa mong manh–

“Chiếp chiếp!!!!” Trong nháy mắt nhìn thấy ngọn lửa, Louis liền ném miếng thịt đang ăn dở xuống rồi nhảy tót về phía thiếu niên, Mạnh Cửu Chiêu vội vàng ôm chặt lấy nó.

Ames cẩn thận dùng tay che chắn ngọn lửa, không ngừng thả thêm cành khô cùng với đá đen vào. Ngọn lửa càng ngày càng lớn, cuối cùng trở thành một đồng lửa to. Mà khi ấy, White vốn đang chẳng chút để tâm cũng bắt đầu cảnh giác, dang rộng cánh tay bảo vệ bạn đời và hai đứa con nhỏ ở phía đằng sau. Cảm nhận được hơi thở dần dần trở nên nguy hiểm của White, Ames vội vàng giải thích, “Cái này gọi là lửa, là thứ mà bộ lạc chúng tôi phải dùng 30 xe đá đen để đổi về, quý lắm đấy.”

Mạnh Cửu Chiêu có cảm giác cái túi của Ames giống như túi thần Doraemon, người nọ thò tay vào lập tức lấy ra được một nhúm cỏ crunch tươi mới, còn có một ít bột phấn màu vàng. Ames vừa nướng thịt vừa đem mấy thứ ấy xoa xoa lên bề mặt miếng thịt, kế tiếp một mùi thực phẩm nấu chín mà cậu không được ngửi đã lâu nhẹ nhàng bay ra.

Cùng với mùi hương này, cái động mà bọn họ đang tạm thời cư trú cũng ấm áp hẳn lên.

Đây là thực phẩm nấu chín đầu tiên nhà Black được ăn kể từ lúc sinh ra cho đến tận bây giờ.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

Edit: Gia Linh – Beta: Mimi

“Thứ này gọi là mật, có thể làm co thức ăn ngon hơn. Cái này là cò fishbone(*), dùng để giảm mùi tanh của thịt.” Ames cho đám người nhà White xem những thứ trong tay.

(*) Cò fishbone: một loại cò như hình xương cá, nó đây:

[httpwwwphongkieudabacomwp-contentuploads201606C24-CTpng](http://www.phongkieudabacom/wp-content/uploads/2016/06/C24-CT.png)

Nó không có nhiều đồ lắm nhưng cũng đủ để làm chấn động những người chưa từng thấy qua như White và Black.

“Những cái đó đều do nhóc phát hiện sao?” Black đã bị mê hoặc bởi hương vị của thịt nướng, mà chuyện khiến hắn càng xúc động hơn chính là: hình như Cục Cưng rất thích ăn món thịt này. Trước đây, khi ăn thịt băm, Cục Cưng luôn nhú mày, nếu không đói đến mức hết chịu nổi thì tuyệt đối sẽ không ăn, ấy vậy mà bây giờ nó lại chủ động đòi ăn thịt. Không vứt bỏ người này quả nhiên là quyết định vô cùng chính xác!

Mặt Ames lại đỏ bừng, người này cũng là mỹ nhân, tóc cùng màu với người đẹp tên White lúc trước nhưng màu mắt thì lại hơi khác, chẳng lẽ họ là anh em? (ở một mức độ nào đó, nó đã đoán đúng —. —)

“Không, không phải tôi phát hiện, những thứ này là do chúng tôi dùng hai mươi xe đá đen để đổi lấy từ một bộ lạc khác.”

“Bộ lạc? Bộ lạc là cái gì?” Đối với thế giới bên ngoài, White vẫn rất tò mò, thật không dễ dàng mới gặp được một người kể từ khi rời ỗ, đương nhiên hẳn phải dò hỏi thật nhiều.

“Ặc... Đó là chỗ có rất nhiều người ở chung với nhau.” Ames nghĩ ra một cách lý giải tương đối đơn giản.

“À, giống như tôi cùng Black, Louis và Cục Cưng vậy.” White nghiêng đầu suy nghĩ, căn cứ vào sự hiểu biết của hắn, những người trong tộc đều sống một mình, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng nghe nói có bất cứ ai cùng chung sống và đi săn giống như hắn và Black. Bọn hắn vẫn luôn cho rằng mình là khác biệt, lại chẳng ngờ như vậy mới gọi là bình thường, nhỉ?!

“Không phải, người trong bộ lạc rất nhiều, như các anh đây thì là một gia đình, một bộ lạc lại có rất nhiều gia đình, cha mẹ và con cái chung sống với nhau, thậm chí cha mẹ của cha mẹ cũng sống cùng nữa.” Ames giơ tay lên, vẽ thành một cái vòng tròn lớn.

“Rất nhiều người ở cùng một chỗ?” Nghĩa là có rất nhiều Kantus ở cùng với nhau sao? Thật không thể tin nổi. Chỉ ở chỗ tụ họp vào mùa giao phối White mới thấy nhiều Kantus, bởi vì không muốn cho những người khác nhìn thấy hình dạng non trẻ của mình, cho nên hàng năm bọn họ đều rời đi cuối cùng, chẳng lẽ sự thật là sau khi tách ra mọi người đều bay tới cái nơi gọi là ‘bộ lạc’ ấy sao?

White mở to hai mắt nhìn Ames, hỏi, “Nhiều người ở cùng một chỗ như vậy, có đủ thức ăn không?”

“Mọi người có thể cùng nhau đi tìm thức ăn, hơn nữa anh không biết rằng đông đúc thì sẽ an toàn hơn sao? Một nửa số người trưởng thành trong bộ lạc sẽ đi tìm thức ăn, nửa còn lại thì ở nhà đảm bảo an toàn cho lãnh thổ, còn có người phụ trách việc chăm nom con nít như giống như bọn Cục Cưng đây nữa... Như thế rất là tốt!” Ames chậm rãi miêu tả một khung cảnh xinh đẹp lại an toàn và tràn đầy sức mạnh.

“Nghe thật là hay.”

“Đáng tiếc tôi không sống ở đó.” Ames chậm rãi lắc đầu, “Nhà chúng tôi vẫn luôn ở chỗ này, trước đây, tôi chỉ theo papa đi qua bộ lạc một lần để trao đổi thực phẩm mà thôi.”

Cư dân khỏe mạnh, những đứa trẻ được sinh ra trong hoàn cảnh an toàn cho nên béo tròn mập mạp cùng với vô số đi đầu mới lạ... Tất cả đều khiến cho Ames thêm muốn ước ao.

“Cũng giống chúng tôi.” White gật gù đầu, “Papa một thân một mình mang chúng tôi tới chỗ này sinh sống.” Hơn nữa, papa quá mạnh mẽ, quá cường tráng, cho nên chưa bao giờ phải đi đổi thức ăn, vì thế ngay cả cơ hội để bọn họ biết đến cái thứ gọi là ‘bộ lạc’ kia cũng hoàn toàn không có.
o(͡° ͜ʖ ͡°)o

“Ở chỗ này? Từ khi sinh ra tôi vẫn luôn ở đây, vì sao chưa từng gặp mấy người?” Ames tò mò hỏi, có lẽ vì đồng cảm với những chuyện hai bên cùng trải qua, hiện tại nó đã không còn e thẹn khi đối diện với White nữa.

“Không, chúng tôi sống ở bên kia.” White chỉ về phía bên kia khe nứt.

Ames biến sắc, “Các người lại có thể sống ở chỗ đáng sợ như vậy!”

“Có gì không đúng sao?” Nơi vẫn luôn sinh sống lại bị người ta đánh giá là ‘đáng sợ’, White và Black ngơ ngác nhìn nhau. Chẳng lẽ... bấy lâu nay bọn họ thật sự sống ở một chỗ cực kỳ nguy hiểm?!

“Nơi đó có quái vật, quái vật vô cùng đáng sợ!” Ames nghiêm mặt nói, “Ông nội tôi kể rằng, trên người những con quái vật ở vùng đất ấy phủ đầy vảy đen! Chúng còn có một đôi cánh phi thường to lớn, thân thể cực kỳ cao, thậm chí cao gấp ba lần chúng ta, con mắt vừa bụi vừa sáng như mặt trời, vào ban đêm cũng không ngừng lấp lóe. Miệng của những con quái vật đó đặc biệt rộng, có thể nuốt chửng các anh mà chỉ cần duy nhất một hơi thôi!”

Trong đầu Black hiện lên hình ảnh của một con Kantus, sau đó lại hình dung một sinh vật có chiều cao gấp ba lần, cuối cùng lắc đầu, “Loại quái

vật mà nhóc nói không tồn tại, bên kia rất an toàn, tất cả con mồi đều yếu hơn chúng tôi. Chẳng qua là gần đây khí hậu không tốt, sinh vật sống ở đó cũng chẳng còn được bao nhiêu.”

“Thật sao?” Ames mở to hai mắt.

“Lừa nhóc làm cái gì?” White nghe rằng, tiếp lời, “Răng cửa của tôi, chính là cái răng lớn nhất, đẹp nhất ở đó đấy.”

“A? Không thể nào?” Ames nhìn nhìn ‘cái răng cửa lớn nhất, đẹp nhất ở nơi đó’ của người kia, phát hiện nó còn không lớn bằng răng mình, vì thế bất chợt cảm thấy yên tâm.

“Thật ra đó chỉ là truyền thuyết thôi, nhỉ?” Sinh vật lúc nãy khiến nó tưởng lần là quái vật mà hoảng sợ, nay đã trở thành bữa ăn trưa của bọn họ. Dễ dàng bị hai anh em mỹ nhân nhìn qua còn yếu ớt hơn cả mình giết chết, chứng tỏ mấy con quái kia cũng không có gì ghê ghớm hết. Vì thế, quái vật mà ông nội nói đến, quả nhiên chỉ để lừa con nít thôi.

“Dù sao thì, cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa từng thấy quái vật xuất hiện ở bên đó.” White tổng kết một câu chắc nịch.

Tầm mắt của Mạnh Cửu Chiêu lặng lẽ lướt xuống dưới chân – nơi Louis đang chăm chú gặm thịt tươi... Hai hàm răng nhỏ bé còn đang dính đầy tơ máu kia, rất nhanh sẽ to lớn và sắc bén đến mức có thể nuốt chửng một người. Mà thân hình béo ú toàn thịt của nó, sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua chiều cao ba người cộng lại thôi.

Mạnh Cửu Chiêu đã nhận ra Ames không phải là Kantus, vì thế bắt đầu quan ngại sâu sắc cho khả năng quan sát của ba ba mình.

Ba à~ Quái vật chính là chúng ta đó!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25

Edit: Gia Linh – Beta: Mimi

Thực ra cũng không thể trách khứu giác của Black và White không nhạy bén, nguyên hình của bọn hắn quá lớn, nếu muốn phân biệt những con muỗi có kích cỡ tương đương thì còn có thể, chứ với những sinh vật có cơ thể quá bé nhỏ thì đúng là chẳng có cách nào. Việc này cũng như sư tử dùng mũi để nhận biết mấy con muỗi vậy, hoàn toàn không có khả năng, hơn nữa cũng không cần thiết. Sự hiểu biết tích lũy được trong đoạn đời chưa dài của White và Black cho bọn hắn một nhận định: chỉ có chủng tộc Kantus mới có năng lực biến thân. Vì thế, bọn hắn cho rằng bất cứ sinh vật nào có hình dạng con người đều là Kantus. Cũng chính vì đi đầu ấy, bọn hắn mới không chút nghi ngờ mà tin rằng đứa bé không lông — — Mạnh Cửu Chiêu là một con Kantus.

White và Black quyết định đi theo Ames đến xem bộ lạc của nó (thật ra là gia đình nó, nhưng Ames cảm thấy bộ lạc nghe có vẻ oai hơn cho nên khẳng khái nói nhà mình là bộ lạc [tribe]).

Bọn hắn muốn xin một ít ‘lửa’ đồng thời hỏi papa Ames một vấn đề cực kỳ vĩ đại, đó là: Làm sao để nuôi một em bé không lông thành công. Ngoài ra, nếu được, bọn hắn cũng muốn lấy thêm một cái ‘nồi’, nghe nói thứ ấy có thể nấu canh cho Cục Cưng ăn.

Tuy vẫn không biết bộ lạc là cái gì, mà Ames được ‘bộ lạc’ nuôi dưỡng nhìn qua cũng thực yếu ớt, thế nhưng chỉ cần ‘bộ lạc’ có phương pháp

giúp một bé không lông như Cục Cưng nhà mình lớn lên khỏe mạnh, vậy là quá đủ rồi!

Trần ngập ngừng suy tính đối với cuộc sống mới, White cùng Black ôm hai đứa con, vác theo bảo vật ba ba để lại, kéo thêm một nửa cái xác con khủng long đang ăn dở, càng lúc càng rời xa lãnh thổ ban đầu.

Trong đầu hai Kantus non trẻ, chỉ đơn giản nghĩ là mình đang thay đổi khu vực săn mồi mà thôi, bọn hắc vẫn chưa biết, nơi sắp đặt chân tới kia thế nhưng hoàn toàn khác với cố hương của mình!

Rất lâu rất lâu trước đây, một thảm họa đáng sợ gần như đã tiêu diệt tất cả sinh vật sống trên khắp hành tinh, cũng làm cho đại lục của thế giới này chia ra làm hai nửa: đại lục trong và đại lục ngoài. Đại lục trong may mắn thoát khỏi biến cố, giữ nguyên thế giới khủng long vốn có; mà đại lục ngoài, bởi vì chìm trong khối bụi mịn mù mịt dẫn đến diệt vong, sau đó tái sinh hình thành một thế giới mới. Ở thế giới ấy, những con khủng long to lớn đầu đã chết trong thảm họa, những động vật có vú còn sót lại vì không bị biến thành thức ăn cho khủng long nên phát triển càng lúc càng mạnh mẽ hơn. Để thích ứng với môi trường xung quanh, thân thể bọn chúng dần trở nên to lớn và cường tráng, cứ thế cho đến khi một phần trong số đó tiến hóa thành người.

Đây là thế giới mà động vật có vú xưng vua xưng chúa!

Và rồi biến cố hai ngày trước đã xảy ra, mảnh đại lục ngoài vốn đã mong manh kia lại bị đổi thay một lần nữa. Ở một góc cực không bắt mắt trên hành tinh lạnh lẽo này, một dòng sông băng lặng lẽ nổi lên hai phần đại lục đã bị chia cắt từ rất rất lâu.

Vì thế, hai Kantus non trẻ mang theo ‘con của mình’, trong lúc ngây ngây ngốc ngốc dần trở thành những chú khủng long đầu tiên bước vào thế giới thuộc về giống loài khác.

Trên mặt tuyết, dấu chân của ba người càng lúc càng đi xa.

Bởi vì lý do trên, Ames bị White và Black hiểu lầm thành một Kantus.

Và sự hiểu lầm này vẫn đang tiếp diễn.

“Các... các anh đi chậm một chút... Tôi theo không kịp...” Nhìn White và Black càng lúc càng cách xa mình, Ames rốt cục không nhịn nổi nữa mà gọi to một tiếng.

“Ế?” Lúc này White mới nhận ra trong đội ngũ đã thiếu mất một người. Hắn tâm không cam tình không nguyện quay trở lại, nói, “Sao nhóc đi chậm như vậy?”

Ames rơi lệ đầy mắt.

“Tôi... tôi còn không biết tại sao các anh đi nhanh như vậy đây.” Rõ ràng White và Black nhìn qua cũng không cường tráng hơn mình bao nhiêu, chỉ ều cao chẳng cách biệt quá nhiều, sao họ lại có thể đi nhanh như thế được? Không nói tới bọn họ, mà ngay cả ‘con gà con’ bọn họ nuôi (← đặc biệt chỉ tên ngốc lẩm lộng Louis) cũng đi nhanh hơn mình nữa!

Đúng vậy, giống như việc White và Black hiểu lầm Ames là Kantus, tên ngốc bản xứ không nhận biết được bao nhiêu về thế giới bên ngoài, cũng tưởng lầm bọn hắn là đồng loại của mình.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Ames là người tộc Thỏ tuyết.

Thỏ tuyết, ý nghĩa như tên, chính là một loại thỏ lông trắng như tuyết, bọn chúng có hình thể nhỏ bé, am hiểu đào động và chạy trốn, lúc đói bụng cái gì cũng có thể ăn, bất kể cỏ cây hay động vật đều hiện diện trong thực đơn hàng ngày của chúng cả. Cũng bởi lẽ đó bọn chúng mới có thể tồn tại trên mảnh đại lục tàn khốc bị hầu hết các chủng tộc vứt bỏ này. Từ nhỏ đến lớn, tất cả những cư dân ở vùng phụ cận mà Ames gặp đầu là thỏ tuyết có quan hệ huyết thống với mình.

“Trước kia nơi này còn có tuấn lộc, nhưng mà hiện tại bọn họ đã tới chỗ bộ lạc sinh sống rồi, nghe nói ở đó, họ chỉ nhờ vào việc kéo xe cũng có thể sống tốt.” Ames vừa hí hục chạy, vừa tiếp tục giới thiệu cho White về ‘bộ lạc’. Bình thường, chẳng có ai hứng thú với chuyện này, có thể gặp được một người đồng ý nghe mình kể lể, Ames kích động vô cùng, “Đá đen mà chúng tôi dùng để đổi lấy lửa chính là do bọn họ kéo đi, mà họ cũng là người dắt tôi đến bộ lạc.”

“Tuấn lộc?” Cho đến tận bây giờ White cũng chưa từng nghe qua cái danh từ này.

“Là đám trên đầu có hai cái sừng vừa cứng vừa to đó, các anh chưa thấy qua à?”

Lại nữa, mỗi lần cái tên Ames này dùng ánh mắt như nhìn mấy kẻ quê mùa để quan sát mình, trong lòng White rất không thoải mái. Đúng lúc ấy, Black nhẹ nhàng huých vào tay hắn, nói nhỏ, “Nhóc kia đang nói tới Torosaurus(*), hẳn là một cách gọi khác thôi.”

(*)Torosaurus: một loài khủng long có sừng lớn, thân cao chừng 7.5 mét, thể trọng 6 -7 tấn. Nó đây:

 <httpwwwphongkieudabacomwp-contentuploads201606C26-CT.jpg>

White bưng tỉnh.

“Đương nhiên đã từng thấy! Tôi còn thấy cả loại có ba cái sừng kia!” White lập tức đắc ý hẳn lên.

“Hả? Ba cái sừng... Tôi lại chưa từng thấy...” Lúc này đến phiên Ames buồn bực.

Ngay sau đó, bọn họ nhanh chóng chuyển sang đề tài khác.

“Ở đây có rất nhiều thực vật ăn ngon hơn cỏ crunch, chỉ là vào thời điểm hiện tại cỏ crunch là thứ dễ tìm thấy nhất, đợi khi thời tiết ấm áp hơn sẽ có thể ăn nấm tuyết rồi. Chỗ các anh nhất định lạnh hơn so với nơi này, cho nên có lẽ là không có đâu.” Ames bắt đầu giới thiệu về những món ăn mà mình yêu thích, “Loại thịt ngon nhất là thịt chuột Rodent(*), mỡ của nó đặc biệt dày, nướng trên lửa ngay mà không ngán, da giòn thịt thơm...”

(*) Chuột Rodent: nó đây nè:v nhìn yêu quá tời~~~

 <httpwwwphongkieudabacomwp-contentuploads201606C26-CT2.jpg>

White và Black nghe Ames nói thì nước miếng nhỏ xuống ròng ròng, chỉ hận không thể lập tức bắt một con Rodent về nướng.

“Chúng tôi thích nhất là Struthiosaurus(*), tuy rằng bên ngoài của nó vừa dày vừa cứng, lúc lột da không cẩn thận còn gãy móng tay, thế nhưng thịt lại mềm không gì sánh được!” Dứt lời, White bắt đầu hoài niệm về những ngày tháng sống cùng ba ba, hồi ấy có một lần hắn được ăn Struthiosaurus. Khi

đó hẳn và Black cùng nhau tha một con Struthiosaurus non về nhà, nhưng hoàn toàn không biết phải ăn như thế nào, cuối cùng vẫn là ba ba ra tay lột da nó xuống rồi mới nhìn hai đứa con nhỏ ngấu nghiến xơi phần thịt mềm bên trong.

(*) Struthiosaurus: nó đây

httpwwwphongkieudabacomwp-contentuploads201606C26_CT3.jpg

Nghĩ đến ba ba, White dè dặt nhìn thoáng qua Black, quả nhiên, Black lại rơi vào hoài niệm rồi. Song người nọ rất nhanh tỉnh lại, từ ái nhìn về phía Mạnh Cửu Chiêu và Louis, “Về sau chúng ta nhất định phải bắt một con Struthiosaurus cho bọn nhỏ ăn.”

“Ặc... Lớp vỏ bên ngoài vừa dày vừa cứng... Chẳng lẽ các anh đã từng ăn thịt rùa sao? Thế thì thật là lợi hại, tôi mới chỉ nghe ba ba nói về nó thôi chứ chưa bao giờ thấy cả, ăn ngon lắm à?” ← Đây là suy nghĩ lăm lặc trong vô tri vô giác của Ames.

Cứ như vậy, mọi người vừa đi vừa tán gẫu, hiểu biết giữa hai bên cũng vì thế mà ngày càng rõ rệt hơn.

“Chúng ta cũng xem như họ hàng xa đi, ở nơi này hơn nửa tộc nhân đều có quan hệ huyết thống, hai người các anh bao nhiêu tuổi rồi? Bộ dáng các anh thật là đẹp mắt, lát nữa trở về tôi sẽ giới thiệu đối tượng cho cả hai, nhất định các anh sẽ được hoan nghênh lắm.” Ames có một sở thích cực kỳ nguy hiểm, một khi nó cảm thấy quen thuộc với ai đó, tự nhiên sẽ muốn giới thiệu đối tượng cho người ta.

Bầu không khí thoải mái bỗng nhiên biến mất, White và Black đồng loạt quay đầu nhìn thẳng vào Ames —

Trong nháy mắt, Ames cảm giác như mình bị biến thành một con thỏ béo ú trước mặt hai mãnh thú khổng lồ. Run run rẩy rẩy tựa như muốn lắc rung đông da gà đang nổi trên thân, Ames thật cẩn thận đè nén kích động trong lòng xuống.

“Tôi... tôi hỏi trứng vấn đề gì không nên hỏi sao?” Vì có gì cùng là thỏ mà hai tên này lại khiến người ta có cảm giác đáng sợ như thế chứ!

“Chúng tôi trưởng – thành – rồi!” Black trịnh trọng tuyên bố. Dứt lời, hắn không chút dấu vết mà nhìn mình và White, xác nhận cả hai không hề để lộ bất cứ sơ hở nào mới cảm thấy yên tâm.

Con non sinh hoạt giữa quần thể các tộc nhân trưởng thành là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, từ nhỏ Black và White đã được ba ba căn dặn như vậy.

Kantus rất thích ấp trứng, đi đâu này không sai. Thế nhưng khi con non của người khác lớn hơn, có tư cách trở thành đối thủ cạnh tranh với mình thì bọn chúng liềh trở nên tàn nhẫn, một khi xung đột xảy ra, sẽ không chút do dự mà tiêu diệt đám nhỏ kia. Vì thế cho nên, đối với việc đi tới một ‘bộ lạc Kantus’, White và Black cảm thấy mình phải cẩn thận vô cùng.

Nhìn vào bộ dáng sợ sệt gật đầu của Ames, bọn hắn âm thầm quyết định sau này phải đề cao cảnh giác hơn, tuyệt đối giấu kín nguyên hình. Khi biến thân bọn hắn rất dễ bị nhìn ra chân tướng, bộ dạng kia vừa liếc mắt đã biết là Kantus non trẻ rồi.

Ames suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy có thể là câu nói giới thiệu đối tượng kia của mình khiến cho hai người nọ mất vui.

Nó thật cẩn thận quan sát White và Black một chút, bỗng nhiên trong đầu lóe ra một ý tưởng sáng chói cực kỳ: hai người này... là một đôi, nhỉ?

Nhìn vào vẻ phong trần mệt mỏi lại thêm bộ dáng chạy nạn tiêu chuẩn của bọn hắn, trong óc Ames nhanh chóng hiện ra một câu chuyện vì tình bỏ trốn cực kỳ máu chó.

Yên tâm đi, tôi sẽ không nói ra đâu ← Ames thầm nghĩ.

Và cứ thế, ba người tiếp tục vui vẻ lên đường.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Nhưng mà tâm trạng vui vẻ của bọn họ đã hoàn toàn kết thúc vào một khoảnh khắc cuối cùng kia.

Nhìn vào vết nứt ngay gần trên mảnh đất dường như đã từng thân thuộc ở ngay trước mắt, trong khoảnh khắc sắc mặt Ames trở nên tái nhợt —

“Ba ơi! Anh ơi!!” Nó nhanh chóng chạy tới, cố gắng nhìn xuống bên dưới khe nứt. Một ngọn gió cực mạnh từ đáy vực tràn tới, gần như thổi ngã thân hình bé nhỏ của Ames, may mà Black kịp thời đè nó xuống.

“Chỗ này... Chỗ này vốn là đất bằng...” Ames run rẩy nói, rồi lại tuyệt vọng quay đầu nhìn Black.

“...” Black cũng không biết nên nói gì cho phải, xem ra, trận động đất đáng sợ kia, ngoại trừ làm cho bọn hắn và cố hương trở thành trời Nam đất Bắc, còn khiến quê nhà Ames biến mất hoàn toàn.

Các mảnh đại lục đã được xác định lại, những vùng đất vốn không thuộc cùng một đại lục bỗng nhiên sát nhập vào làm một, mà cái nơi vẫn là một dải đất liền, lúc này đã bị chia cắt riêng lẻ ra.

“Có lẽ bọn họ đã đến quê hương lúc trước của chúng tôi rồi.” Black cũng không biết rốt cuộc trận động đất kinh hoàng kia đã phân mảnh đất dưới chân làm mấy miếng, hiện tại hắn chỉ có thể an ủi Ames như vật thôi.

Ames khóc lên.

Chứng kiến những gì đối phương gặp phải, Black lại nhớ tới khoảnh khắc phải chia lìa với ba ba của mình, ba ba hắn cũng rời khỏi hắn như vậy đấy. Nghĩ đến đây, vành mắt Black thoáng chút h ồ ng h ồ ng.

“May mà chúng ta không bị li tán sau trận động đất kia.” White nhẹ nhàng cọ cọ bờ vai Black.

Những bông tuyết đã lâu không rơi xuống lại bắt đầu xuất hiện, Black đào một cái động r ỗ ỉ cẩn thận đặt hai đứa con nhỏ vào trong, thuận tiện kéo luôn Ames còn đang quỳ rạp trên mặt đất than khóc đi vào. Nhìn thấy Mạnh Cửu Chiêu lạnh đến mức đông cứng cả nước mũi, Ames xụt xùi vào cái r ỗ ỉ nhóm một đống lửa lên. Sau đó, động tuyết chậm rãi ấm áp dần.

Ngoài động tiếng gió điên cu ồng gào thét, trong động Ames còn đang thút thít không thôi. Bởi vì có đống lửa sưởi ấm, cho nên Louis không hề thấy lạnh, nó cực kỳ chuyên chú dùng miệng cọ cọ lên tóc Mạnh Cửu Chiêu. Bỗng nhiên, nó dừng động tác, nghiêng thân thể nhỏ bé mà tròn vo một chút, sau đó bất chợt rướn cổ ra phía bên ngoài, kêu lên vài tiếng.

White và Black cảnh giác nhìn ra ngoài cửa động —

Bọn hắn nhìn thấy những con quái vật chưa gặp bao giờ!

Toàn thân chúng không hề có vảy, hình dáng lại không giống nhau, điểm chung ít ỏi chính là đều có bộ lông vừa dài vừa rậm đủ mọi sắc màu, thậm chí còn có hoa văn phức tạp bên trên. Con lớn nhất trong số đó, có một cái mũi dài cực kỳ quái dị!

“Đây là cái gì?” Black trợn mắt há miệng.

“Ăn vào sẽ phải nhả lông, nhất định cực kỳ phiền toái...” White là người đầu tiên nghĩ tới vấn đề thực tế này.

“!!” Còn đây cảm xúc của Mạnh Cửu Chiêu sau khi gian nan bám vào thân mình Louis để thò đầu ra. Cậu chặt vật phân biệt đàn thú đang chạy tới

từ xa xa: có hổ, sư tử, gấu... Ôi thượng đế ơi! Ấy vậy mà còn có một con voi ma mút cỡ bự(*)!

(*) Voi ma mút: nó đây -- chính là cái con có cái mũi dài quái dị, ầy ầy...

 <httpwwwphongkieudabacomwp-contentuploads201606C27-CTjpg>

Mạnh Cửu Chiêu không dám cam đoan mình nhận diện chính xác tất cả, dù sao thì đám thú kia cũng to lớn hơn so với những gì cậu nhìn thấy trong các chương trình giới thiệu sinh vật thời cổ đại rất nhiều!

“Hả?” Ames dùng sức dụi mắt hồng lau nước mắt giàn giụa do khóc lóc này giờ đi, lại thuận tiện dùng mu bàn tay quạt đọng nước mũi cũng tùm lum chẳng kém.

Đàn thú dừng lại trước của động của mấy người bọn họ.

Trước ánh mắt trân trối của Black, đám quái vật kia giờ cao hai chân trước, cùng với quá trình dựng thẳng thân mình bọn chúng thế mà đùng loạt biến thành người!

Nhất thời, Black cảm thấy đầu óc trống rỗng!

Mà khi ấy, Ames hoàn toàn không biết sự biến hóa trong tâm tưởng Black, dứt khoát đứng lên, cẩn thận ló ra khỏi động.

Những người mới tới cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn hắn lấy một cái, chỉ tản ra bốn phía cẩn thận kiểm tra tình huống khe núi vừa bị nứt ra. Xem chừng, bọn họ đến để thăm dò ảnh hưởng sau động đất.

Ames sợ hãi mở miệng, “Tôi... chúng tôi là người tộc Thổ tuyết.”

Những người này đến từ bộ lạc, Ames liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận bọn họ ngay. Đây là nhóm săn mồi mạnh nhất trên đại lục, chỉ riêng khí thế trên người bọn họ đã khiến nó sợ tới mức nhũn tay nhũn chân không dám bước ra rỗi. Mắt thấy đối phương tra xét xong xuôi chuẩn bị

kết thúc công việc để trở về, Ames biết không thể nấn ná thêm được nữa, cho nên mới nhảy ra gọi đám người kia.

“Xin... xin hỏi có thể mang chúng tôi đi cùng không? Trận động đất vừa rồi thật là đáng sợ, người thân của tôi đều bị...” Đám người kia cũng vô cùng đáng sợ, nhưng mà nó chỉ có thể cầu cứu bọn họ mà thôi. Nói xong, hốc mắt Ames lại nóng lên, nó nhanh chóng cúi đầu lau lau nước mắt.

“Chúng tôi –” Chúng tôi lại không cần thỏ, ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ nha!

Tên cặn đầu đang định lạnh lùng từ chối, bỗng nhiên, hắn nhìn thấy White và Black ở sau lưng tên thỏ con kia.

Sau đó, mặt hắn bất chợt đỏ lên.

Kế tiếp, đám người phía sau hắn cũng đua nhau đỏ mặt.

“Chúng... chúng tôi tới để đón các cậu về bộ lạc cư trú mà!” Tên to con mang theo vẻ mặt đỏ hồng nói một cách chính nghĩa cực kỳ.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Trong khoảng thời gian kế tiếp, chỉ cần Black và White chuyển dời tầm mắt đi nơi khác, đám người cao lớn này sẽ từ đủ mọi góc độ mà liếc trộm về đây. Điều đó khiến cho Black và White bất an không gì sánh được.

“Vì sao bọn họ cứ luôn lườm chúng ta vậy?” Vốn nhạy cảm với ánh mắt khác thường của người ngoài, White đã hơi hơi không chịu nổi.

“Nhìn đi nào – có thể bọn họ hoài nghi thân phận của chúng ta.” Black thận trọng trời sinh vươn tay đề bả vai của White xuống, nhét Cục Cưng không lông vào trong ngực hắn, ý đồ để hắn tỉnh táo hơn.

Black đã cảm thấy có gì đó là lạ.

Đối phương không phải bất cứ một loại sinh vật nào từng tồn tại trong trí nhớ của hắn.

Nhóm người cao lớn hay đổ mặt nạ sôi nổi biến lại nguyên hình, đuổi dài thân thể đi tới đi lui trước mặt Black và White, ra sức phô bày toàn diện hình thể của mình.

“Bọn họ đang khiêu khích sao...” White nhú mày tạo thành một khe núi nhỏ giữa trán.

“Không, không phải...” Ames tròn mắt há miệng nhìn bộ dáng ‘ngoan ngoan’ của đám thú dữ kia, nói, “Hình như... bọn họ muốn hỏi anh thích

ng ồi ở trên lưng ai để trở về”

Black càng cảm thấy khó hiểu: hắn chưa bao giờ nghĩ lại có người tự nhiên đồng ý cho người khác cưỡi lên lưng mình! Từ xưa đến nay lưng của Kantus chỉ dành cho con non. Ngoài ra còn một trường hợp khác nữa chính là, vào mùa sinh sản giống cái bị giống đực khống chế sẽ tâm không cam tình không nguyện gập lưng để cho giống đực cưỡi lên...

Từ từ — sinh sản?

Trong đầu Black bỗng nhiên lóe sáng.

Hắn đảo mắt nhìn qua White đang lúc ẩn lúc hiện giữa một đám quái vật lăm lồm, bỗng nhiên dùng dùng nổi giận, giãy tiếp theo, Black giờ cái bao lớn chứa đầy ‘di vật’ của ba ba lên rồi hung hăng nện xuống đầu White một cái!

“Em yêu, làm sao vậy?” White khó hiểu nhìn về phía bạn đời của mình, đối với một Kantus da dày thịt béo mà nói, cú đánh có vẻ như nghiêm trọng vừa rồi thực ra không đau không ngứa một chút nào mà còn chẳng khác gì so với vuốt ve cả.

“Hừ!” Phì phì mấy hơi qua lỗ mũi, Black tức giận nghiêng đầu quay đi.

Theo như hiểu biết từ trải nghiệm ít ỏi của hắn, không thiếu những chủng tộc giống cái thừa giống đực thiếu. Chuyện một đám con cái vì tranh giành quyền giao phối với con đực mà hùng hổ đánh nhau không phải hắn chưa từng thấy qua, tình hình trước mặt xem ra cũng tương tự với loại hoàn cảnh dữ dội đó, nhỉ? Đám giống cái (mù) này nhất định coi trọng tên White ngu ngốc kia rồi!

Cái thằng cha trâu hoa ghẹo nguyệt chết tiệt!

Black lại nện White một cái nữa.

Nghe được âm thanh ầm ỉ liên tiếp vang lên, Ames khiếp sợ mà cảm thấy đau thay cho White một chút. Kết hợp phỏng đoán hai người bọn hắn

đang dắt tay nhau bỏ trốn cùng với hành động của Black lúc này, lại thêm thêm đầu óc vận hành theo lối quỹ dị của bản thân, nó liền cho ra kết luận — có lẽ là... Black... đang ghen nhỉ?

Ames, đó – là – chân – tướng.

“Thật ra, tôi nghĩ bọn họ chỉ muốn công chúng ta về thôi, đơn giản là bảo chúng ta lựa chọn một chút xem muốn ngồi trên lưng ai ấy mà...” Ames nhỏ giọng giải thích, “Bộ lạc cách nơi này cực xa, bọn họ chạy sẽ tương đối nhanh hơn...”

Làm rõ rằng không phải đám quái vật tới trợ giúp kia muốn oxxx với ông xã mình, rốt cuộc Black yên tĩnh lại.

Hắn mang theo thái độ thận trọng và tỉ mỉ nhìn một đám quái vật lông rậm trước mắt, chọn đến chọn đi, rất nhanh chọn được một ‘người’ – ngài voi ma mút.

Nguyên nhân không có gì khác chính là, voi ma mút có thân hình lớn nhất.

Kẻ được lựa chọn làm thú cưỡi — Holstein của tộc voi ma mút vui vẻ như muốn phát điên.

Hôm nay, hắn gặp được hai người đẹp nhất trong số tất cả những người mà hắn đã từng nhìn thấy kể từ lúc sinh ra đến tận bây giờ! Nhưng mà mỹ nhân coi trọng hắn lại không chỉ có một, ngay tại thời điểm mọi người đồng loạt biến lại nguyên hình để tranh giành phúc lợi công mỹ nhân về bộ lạc thì người ta lại chọn hắn! Không chỉ một người, cả hai người đẹp đều chọn mình! Giữa rất nhiều chiến sĩ mạnh mẽ và cường hãn như thế, bọn họ lại chỉ chọn một mình mình thôi!

Dưới ánh nhìn chăm chú và hâm mộ của đồng bọn, Holstein hạnh phúc nằm rạp xuống, hắn cố gắng đè thấp thân mình, để hai mỹ nhân đáng người mảnh khảnh có thể dễ dàng trèo lên (ba hành khách khác: Ames không bắt mắt cùng với đám con ghê là Mạnh Cửu Chiêu và Louis bị hắn

tự động phớt lờ). Sau đó, hắn nhìn mỹ nhân nhấc cẳng chân trắng nõn thon dài nhẹ nhàng bước lên lưng mình.

Khoảng khắc cận kề da thịt với người đẹp mà Holstein chờ mong cuối cùng cũng đến!

Một giây mà hạnh phúc ụp xuống kia...

Toàn thân Holstein trùng thêm ba cm.

Hạnh phúc, quá nặng – đây là cảm tưởng duy nhất trong đầu hắn.

Phổ cập thường thức khoa học: tại thế giới này, tuy thú nhân có thể biến thành người, song, thể trọng lại không thay đổi, nói cách khác —

Hiện tại ở trên mình ngài voi ma mút đáng thương này, là hai Kantus non trẻ béo ú ở hình dạng con người.

Vấn đề trên...

Mặc niệm cho Holstein —

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29

Edit: Mimi – Beta: Mimi

White tò mò nhìn quanh bốn phía.

Hiện tại bọn hắn đang ở trong ‘bộ lạc’, tiểu đội Fendi — cũng chính là đội ngũ thú nhân dẫn bọn hắn trở về đã bị thủ lĩnh gọi đi báo cáo tình hình thăm dò được. Những kẻ được mang về — Ames, White, Black và cả đồng cỏ crunch được đám người kia thu gom trên đường, đều được bố trí ở cùng một chỗ.

Bọn họ còn chưa ý thức được vấn đề nằm ở chỗ nào.

“Đây là bộ lạc sao?” White nhảy xuống khỏi mặt bàn bóng loáng, bắt đầu đi tới đi lui nhìn ngó xung quanh.

“Tôi cũng không biết, trước chỉ theo ba ba tới có một lần, hơn nữa cũng không vào ổ của bọn họ... Nghe nói rất thoải mái nha, đây là bên trong ổ sao?” Ames mới vừa ngủ một giấc, khi nó tỉnh lại, bên cạnh chỉ còn lại White và Black.

“Thì ra bọn họ giống loài thú chúng ta, thích ở trong hang!” Còn chưa nhận ra mình cũng là một tên ngốc thật quê mùa, Ames vui vẻ mỉm cười.

“Đây là cái gì?” White lại phát hiện thêm một món đồ mình không biết.

“Đó là dao, có thể dùng để cắt đồ vật, tỷ như cỏ crunch này, thịt này, dùng được lắm!” Ames nhiệt tình giới thiệu.

“Thế còn cái kia?” White tiếp tục thăm dò.

“Đấy là đá lửa, cọ cọ một lúc liền có lửa rồi, có thể sưởi ấm, còn có thể nướng thịt nha~”

“Ể! Vậy cái này để làm gì?”

“Cái đó à, chính là cái nồi mà tôi đã nói với các anh! Có thể nấu canh, cho bé con ăn cực kỳ tốt!” Ames bình bịch chạy đến bên cạnh cái nồi, “Không hổ là bộ lạc lớn, ngay cả cái nồi cũng to như vậy!”

Nhưng mà, hình như có cái gì đó không đúng lắm? Tại sao những thứ kia đều... Trong mơ hồ, Ames bắt đầu cảm thấy không ổn.

Nó nhìn mấy cái nồi sạch sẽ còn chứa nước bên trong, lại nhìn đồng đá lửa và củi khô chất ngay ngắn bên cạnh, lướt ánh mắt về phía trước nhìn đến con dao mà White vừa mới hỏi, cuối cùng dừng lại trên cái bàn bóng loáng mà đối phương vừa nhảy xuống, hình dạng cái bàn kia rõ ràng là —

Thốt?!

Ames hỗn loạn trong gió lốc.

Giờ phút này, ở khu vực gần hang ổ của thủ lĩnh bộ lạc Awash kín mít những người là người. Đây là một bộ lạc cực kỳ đoàn kết, tất cả mọi chuyện đều được quyết định sau khi toàn bộ thành viên cùng tham gia thảo luận, lần này cũng không ngoại lệ.

Thủ lĩnh bộ lạc Awash — Sall, là một thú nhân sư tử, không giống những người thích thay đổi hình thái tới tới lui lui khác trong bộ lạc, hắn ưa dùng nguyên hình để trải nghiệm nhân sinh hơn. Hiện tại, hắn vừa nghe xong báo cáo của tiểu đội Fendi.

“Vì thế nên cấm địa đã tách ra?” Sall chậm rãi nói.

“Đúng vậy, hơn nữa nơi mà tộc Thỏ tuyệt cư trú cũng bị phân tách, giống như chuyện đã phát sinh mấy năm trước vậy...” Tiểu đội trưởng tiểu đội Fendi, cũng là thú nhân tộc hổ – Fendi tỉ mỉ nói ra những gì mình tận mắt chứng kiến.

Sall rũ mắt.

Hành động này có nghĩa là hẳn không định nói chuyện, những người khác có thể tự do lên tiếng, vì thế Batu đã sớm không nhịn được lập tức nhảy ra, “Sao các người đi lâu như vậy? Gặp được phiền toái gì sao?”

Vốn định đi trong ba ngày, hiện giờ thời gian bỗng chốc kéo dài gấp đôi, bọn họ thiếu chút nữa đã cho rằng tiểu đội Fendi gặp phải sự cố ngoài ý muốn, không thể trở về được nữa! Nào ngờ đám người kia ai nấy đều vui vẻ, nhìn qua chẳng có chuyện gì, từ từ, hình như không phải mọi người đều vui vẻ, Holstein...

Fendi lộ ra một nụ cười, “Còn không phải tại Hols à– ”

Sau đó Holstein miễn cưỡng đem chuyện bởi vì có thêm hai người đẹp trên lưng, cho nên hành trình vốn chỉ có ba ngày liền trở thành sáu ngày cho mọi người trong bộ lạc biết.

Holstein vừa dán cao ở chỗ thây thuốc bộ lạc: ToT không phải cố ý đâu, thật sự đã đi nhanh lắm rồi đó!

“Tôi không tin thỏ có thể xinh đẹp đến mức ấy.” Sau khi chê cười Holstein một hồi, Batu tỏ ra khinh bỉ, thậm chí hẳn cảm thấy cực kỳ khó hiểu trước sự việc tiểu đội Fendi lại đem thỏ về bộ lạc. Chỗ ở của bọn Batu là bộ lạc Awash, nơi đây chính là chốn tụ họp của những loài thú ăn thịt có kích thước lớn. Mặc dù cũng có một vài ngoại lệ, tỷ như voi ma mút hay tuấn lộc, nhưng bọn họ hoặc là có ưu thế về thể lực, hoặc là có kỹ thuật có lợi đối với cuộc sống bầy đàn. Thỏ cái gì chứ... Các bạn có thể tưởng tượng ra cảnh sói mang theo thỏ cùng đi săn không?

“Các anh muốn ăn thịt thỏ hả?” Batu tiếp tục châm chọc, “Các anh bắt mấy con trở về? 50? 100? Nếu không đủ năm mươi con thì chẳng đáng

nhét kẽ răng đâu!”

“... Chúng tôi mang về bốn người, đầu đã tiến hóa thành hình dạng người trưởng thành! Không tin các anh xem đi... O? Bọn họ đâu?” Fendi muốn kéo người ra làm bằng chứng, lại chợt phát hiện nhân vật chính mà mình nói tới suốt cả hồi lâu — White và Black căn bản không có ở chỗ này. “Đúng rồi, Carat, bốn con thỏ tôi vừa giao cho cậu đâu?”

Carat – đầu bếp bộ lạc dùng ánh mắt vô thần nhìn qua, chậm rãi nói, “... À, tôi ném bọn chúng vào phòng bếp.”

“Sắc – cậu đưa bọn họ tới phòng bếp làm cái gì, có cà rốt ăn cho bọn họ ăn à? Không có cà rốt cũng phải lấy củ crunch tươi ngon ra mời nha!” Người xinh đẹp như vậy, nhất định phải chiêu đãi thật tốt, bằng không bọn họ bỏ đi thì làm thế nào đây?

Carat gãi đầu, một lúc lâu sau mới ngẩng lên, nói “Tôi để bọn họ trên thớt.”

“Anh bảo với tôi bọn họ là thỏ, tôi cứ tưởng là bữa tối...” Carat mờ mịt nhìn về phía phòng bếp, “... Bởi vì vội tới đây tập hợp, cho nên vẫn chưa kịp lột da...”

Chú ý: Carat – đầu bếp bộ lạc, chủng loại rắn Anaconda, thị lực cực kỳ kém, miễn cưỡng đạt tới 0.01, thường xuyên lấy nhầm gia vị khiến cho bữa ăn làm xót xa lòng người.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Cùng lúc đó tại phòng bếp —

“Trời ạ!” White và Ames sợ ngây người trước cảnh tượng mà mình bắt gặp!

Thật nhiều Kantus non bị giam trong một lồng sắt bản thủ ← Đây là cái White nhìn thấy.

Ngay khi Ames mơ hồ ý thức được có lẽ bọn họ đã bị xem như thức ăn mà mang tới phòng bếp thì White đang hưng trí bùng bùng nhảy lên một góc hang, nơi có hàng rào thô ráp vây quanh. Thời điểm hắn tò mò nhìn vào bên trong, liền thấy một đám Kantus non lông lá đầy mình.

“Louis! Louis! Con chạy đi đâu rồi?” Vào lúc giúp Cục Cưng chải lông trên đầu, bỗng nhiên Black không thấy Louis đâu cả, nhưng hắn không để ý lắm, còn cho rằng đứa nhỏ kia loanh quanh đâu đó tìm vui, đến khi chải xong lông cho Cục Cưng rồi vẫn không thấy nó mới cuống quýt lên. Hắn mồi hôi nhể nhại bề Mạnh Cửu Chiêu đi tìm một vòng nhưng không thấy, sau cùng cũng đi tới góc phòng bên kia, bắt gặp một đám nho nhỏ đầy lông thì lập tức ngăn người.

“Chiếp?” Louis mặt mũi lấm lem chen ra từ giữa một đám lông lá, khó hiểu mà nhìn về phía Black.

Black vui mừng không gì sánh được, nhanh chóng ôm lấy Louis khóc rống lên.

Vì lẽ đó, khi đám người bọn Fendi tới đây, cảnh tượng đầu tiên đập vào tầm mắt họ lâm li như thế đấy.

“... À, tôi cho rằng nó là con gà các anh chop được trên đường, cho nên thả vào lồng gà của bộ lạc.” Carat chậm chạp giải thích.”Tuy vẫn là gà con nhưng cũng rất béo.”

“Đây là con của tôi! Không phải gà gì hết!” Black lau lau nước mắt, còn White thì trợn mắt nhìn Carat.

Carat làm bộ như không thấy, được rồi, hẳn thật sự không nhìn thấy. Chúng ta không thể yêu cầu một người tàn tật với thị lực 0.01 phải nhận diện được gà và Kantus non, có phải không? Dù sao thì, hiện tại ba ba của con thú non này cũng còn không phân rõ được nữa là.

Mỹ nhân khóc lóc sụt sùi càng khiến người yêu mến, những người đàn ông trong bộ lạc hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của Holstein: nếu đổi lại là bọn họ, ba ngày đường mà lê lết thành sáu thì sao có thể đủ nha? Phải mười ngày mới thỏa thỏa!

(Holstein dán đầy cao trên mình: TT^TT)

Ames không nghe được tiếng tranh cãi của Black và Carat, lực chú ý của nó hoàn toàn bị mấy vật thể tròn tròn trắng trắng ở trong lồng gà hấp dẫn. Cẩn thận đi qua, lại cẩn thận phân biệt một lát, sau đó nó bắt đầu lễ nống doanh tròng, “Ba ba! Anh hai! Em họ! Dì ba!”

Một hồi gào thét này quả thực rất thê lương, tất cả mọi người ở hiện trường đều bị tiếng gào của nó làm cho ngây dại. Chỉ thấy Ames nhanh chóng chạy vào lồng, gạt ra một đồng gà đầy lông lá, ôm lấy mấy con thỏ to bụng đang run rẩy ở trong góc.

“Ba ba! Anh hai! Con còn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại mọi người nữa!” Ames lớn tiếng khóc lên, âm lượng của nó lúc này có thể sánh bằng

Black, nước mắt thậm chí còn giàn giụa hơn nhiều lắm.

Mà Black thấy thế thì quên cả việc tranh cãi cùng Carat, cứ thế ôm Louis rồi ngăn người.

Không chỉ hấn, mọi người ở đây đều bị cảnh tượng trước mặt làm cho chấn động.

“À, đó là mấy con thỏ tôi bắt gặp trên đường hôm trước, bộ dáng khá là béo tốt cho nên thuận tay mang về, làm sao? Lại bắt nhầm rồi à?” Carat mờ mịt ngẩng đầu.

“Không! Không nhầm, đúng là thỏ.” Ames hít mạnh nước mũi, khi ngẩng đầu lên một lần nữa thì vẻ mặt đã chuyển thành cảm kích vô cùng, “Tôi thật sự phải cảm ơn anh! Anh đúng là một người rất tốt!”

“Ờ...” Carat dùng đôi mắt mịt mù tiếp nhận cái danh hiệu ‘người tốt’ mà Ames phong tặng.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31

Edit: Gia Linh – Beta: Mimi

“Đây... là ba ba của nhóc?” White chỉ vào cục lông tròn tròn đang được Ames ôm chặt trong lồng ngực.

“Đúng vậy~ Lông của ba ba là mềm nhất, ôm vào cũng thoải mái nhất~~~” Ames vui vẻ cọ cọ cục bông trắng muốt, đáp lời.

Mà Black nhìn thấy con thỏ tuyết nhanh chóng bị dính một đồng nước mắt nước mũi thì cẩn thận né tránh sang một bên. Ngay sau đó Ames túm lấy chân sau của con thỏ trong ngực kéo ra, giơ cho cho Black nhìn kỹ, “Xem đi, trên bụng ba ba có hai chấm nhỏ, vừa rồi tôi nhìn thấy cái này mới biết đó là ba ba.”

Black & White & Mạnh Cửu Chiêu: thì ra không phải nhóc có thể nhận diện ba ba mình chỉ qua một cái liếc nhìn, hơn nữa, nhóc để người khác ngấm JJ của ba ba như thế sao — —

Ngoài ra! Cái cục tròn tròn trắng trắng này là Kantus à?

Bây giờ Black và White mới nhận ra, hình như bọn họ đã hiểu lần một đi đâu gì đó... = =///

“Đây là anh trai tôi! Tai anh ấy là dài nhất đấy!” Hoàn toàn không chú đến sự thay đổi trên mặt Black và White, Ames cọ xong một con thỏ lại tiếp tục cọ đến con thứ hai, kế đó là con thứ ba, thứ tư... Sau khi chắc chắn mỗi con đều đã dính đủ nước mắt nước mũi của mình (đồng thời cũng bị

lăn qua lộn lại để kiểm tra một lượt =.), nó mới vô cùng cảm kích nhìn về phía Carat đang sửa soạn trong phòng bếp.

“Cảm ơn anh!”

“Không có gì, những con thỏ này bị chôn trong đông tuyết, tôi không cẩn thận vấp vào té ngã nên mới phát hiện ra sau đó nhân tiện xách về” Carat vẫn duy trì vẻ mặt không có biểu cảm gì, chẳng thèm để ý đến ai, cứ thế bắt tay vào công việc.

“Tôi giúp anh chuẩn bị một chút nhé?” Ames thả cục lông tròn vo trong tay xuống, định đi tới hỗ trợ Carat nhưng lại bị Fendi kéo lại.

“So với việc giúp đỡ người khác, trước tiên các cậu nên tự sắp xếp ổn thỏa cho mình.” Mặc dù lời là nói với Ames, nhưng ánh mắt của Fendi lại nhìn thẳng về phía White.

Thấy hần nói vậy, White và Black cùng liếc nhau một cái, lại nhìn về cái đám rất giống ‘Kantus non’ kia, bất giác ôm thật chặt Louis cùng Mạnh Cửu Chiêu vào trong ngực.

Hiện tại bọn hần có tâm lý đâm lao đành phải theo lao: đi cùng một sinh vật kỳ lạ tới địa bàn của một đám kỳ lạ khác, mà quần thể này lại ăn thịt Kantus! Không những thế, bọn chúng còn nuôi một đám Kantus non — — để chờ làm thịt?!

Sau cùng bọn hần quyết định, cứ quan sát tình huống một chút trước... rồi sẽ bỏ trốn sau. o(͡° ͜° ͜°)o

Vì vậy, bọn hần được đưa đến chỗ đăng ký dành cho người mới. Tuy nơi ấy chỉ là một gian phòng đơn giản dùng cột gỗ và da để thú dựng lên, nhưng cũng đủ cho bọn Ames tròn mắt há miệng rồi.

“Oa! Thứ này là ‘nhà’ trong truyền thuyết nha! Đây là lần đầu tiên tôi không phải ở trong hang động!” Ames kích động vô cùng, nếu không phải hiện tại chiều cao của nó không đủ thì có lẽ nó đã nhảy lên sờ thử cái nóc trên đầu rồi.

“Hơi bẩn...” Tuy phong cách sống của Black cực kỳ nguyên thủy, nhưng thói quen sinh hoạt lại vô cùng tân tiến, hắt nịu mày, phun ra một câu như thế. Mặc dù trên cơ bản, ngay cả hang động hắt cũng chưa từng ở, thế nhưng cho đến bây giờ tổ của hắt vẫn luôn sạch sẽ không gì sánh được. Từ nhỏ hắt đã là một đứa trẻ ưa sạch sẽ, (hiện tại hắt vẫn là một đứa trẻ ưa sạch sẽ[4]), cho nên đám con non của hắt cũng phải sạch sẽ theo!

“Xin hỏi, các cậu là tộc gì?” Lần đầu tiên có mỹ nhân xinh đẹp như vậy tới đăng kí, người ghi chép của bộ lạc vui mừng đến mức không biết phải làm sao.

“Tộc thổ tuyết!” Ames trả lời rất nhanh.

“Hai người cũng vậy sao?” Xua xua Ames sang chỗ khác, người ghi chép cầu thả ghi lại mấy chữ, sau đó vô cùng kiên nhẫn chuyển rời ánh mắt sang phía White và Black, tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy! Bọn họ cũng là tộc thổ tuyết!” Ames nhiệt tình trả lời thay.

“...” Người ghi chép nghiêng đầu liếc mắt nhìn Ames một cái, sau đó lại quay đầu nhìn White nhanh chóng đổi sang vẻ mặt tươi cười tủm tỉm, ôn hòa nói, “Các cậu cũng thuộc tộc thổ tuyết?”

White và Black là những Kantus có sự kiên nhẫn tuyệt vời, cho dù ở giữa một đàn Kantus khổng lồ, nghị lực của bọn họ cũng có thể coi là mạnh mẽ hiếm thấy. Điểm này có thể xác minh từ việc bọn họ kiên trì chạy tới nơi tụ họp của tộc để trộm trứng trong suốt năm năm ròng. o(͡ ° □ °)o.

Không những thế, hàng năm bọn họ còn nhẫn nại chờ đến khi mọi người đều đi hết, chỉ vì không muốn người khác phát hiện thân phận thú non của mình. Chính vì lẽ đó, hiện tại, bọn họ cũng có thể ——

“...” Nhìn thoáng qua White một cái, Black kiên định gật đầu.

“A! Tộc thổ tuyết ~ tôi thích nhất là tộc thổ tuyết đó!” Người ghi chép tiếp tục tủm tỉm cười.

“Anh là tộc gì?” Ames tò mò hỏi một câu, Black và White cũng chăm chú dõi mắt nhìn về phía người ghi chép.

Người ghi chép được mỹ nhân để ý thì vô cùng phấn chấn, đáp, “Tôi thuộc tộc sói! Tên là Tooth!”

“...” Nghe thế, Ames khẩn trương kéo Black đang đứng phía sau một chút.

“... Chính là chủng tộc đáng sợ thích ăn thịt thỏ mà nhóc đã từng nói lúc ở trên đường sao?” Black nhỏ giọng hỏi.

Ames gật gật đầu một cái rất nhẹ.

Vì vậy, lúc nhìn về phía người ghi chép — — Tooth một lần nữa, ánh mắt của Black và White lại thận trọng thêm mấy phần.

“!” Người ghi chép — — Tooth ngay lập tức bị đả kích nặng nề. Vì để vớt vát chút ấn tượng tốt đẹp (?) còn lại trong lòng mỹ nhân, hắn liền nói, “Tôi không thích ăn thịt thỏ một tý nào, tôi... tôi thích ăn gà nhất!”

Gà? Chẳng phải người ở đây vẫn gọi đám Kantus non đang bị giam trong lồng kia như vậy hay sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt mà Black và White bắn về phía Tooth không chỉ còn là cẩn thận nữa, mà đã thẳng thẳng lên cấp độ ngập đầy địch ý cùng đề phòng.

Người này thích ăn Kantus nhất, thật sự là không thể tha thứ được!

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tôi rất thích xem bình luận của mọi người, đôi khi cảm thấy chúng có thể viết thành một vở kịch nhỏ:

Ví dụ như:

Đoàn Tử Đòng Hải: *ngốc nghếch đáng yêu* thật đáng yêu thật đáng yêu thật đáng yêu, người một nhà sau cùng cũng gặp lại! Mừng quá~~!

Chúng Đậu Hũ: *ngoáy mũi* gặp lại trong lồng sắt tại phòng bếp của nhà người khác...

Tác giả: *xù lông* 囧 !

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32

Edit: Gia Linh – Beta: Mimi

Cảm giác rơi vào bể tình là thế này sao?

Tooth cảm thấy tim mình đập rất nhanh, tưởng chừng không thể hô hấp được nữa — — Hắn cảm giác rất nhiều mồ hôi lạnh đang vã ra ở sau lưng, cặp đùi cũng có cảm giác run rẩy mơ hồ như thể đứng không còn vững.

Có chút hoa mắt chóng mặt, Tooth vươn tay miễn cưỡng chống lên mặt bàn.

Lớn đến như vậy rồi nhưng hắn vẫn chưa trải qua kỳ động dục đầu tiên, Tooth bắt đầu nhớ lại lời ba ba từng nói, một khi nhìn thấy người mà mình thích sẽ có vài triệu chứng như sau: mặt đỏ bừng bừng, trái tim thì đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực!

Sắc?

Vì sao đến lượt hắn thì lại thành mặt mày trắng bệch, hoảng hốt muốn lùi về phía sau nha?

Tooth không hề biết mình đang gặp phải mãnh thú. Dùng trái tim ngoan cường của một con sói háo sắc để chiến thắng bản thân mình, hắn quyết định tiếp tục tiến lại gần mỹ nhân thêm một chút.

“Vẫn chưa hỏi tên của các cậu?” Tooth cảm thấy chân mình thật sự rất mềm, vì tránh cho việc đó ảnh hưởng đến hình tượng, hắn quyết định ngẩng

xuống.

“Tôi... tôi tên là Ames.” Sau khi biết ông anh nhìn quá có vẻ ôn hòa ở trước mặt này là một con sói, Ames cũng không còn nhanh nhẹn như ban đầu.

“Nguyên hình của cậu là gì?” Tooth lười biếng hỏi.

“Tôi thuộc tộc thổ tuyết, tôi... tôi không thể biến hình.” Thanh âm của Ames càng ngày càng nhỏ.

“À.” Đáp án quả nhiên nằm trong dự kiến, Tooth hoàn toàn không có hứng thú với Ames cho nên sau khi ghi qua qua tên nó thì lập tức quay sang hỏi Black và White.

“Tôi là Black, người kia là White.” Black nhìn Tooth cần một cành cây vẽ lên trên tảng đá, không khỏi cảm thấy tò mò. Nhân cơ hội Black đang quan sát Tooth, Mạnh Cửu Chiêu cũng thò cái đầu nhỏ của mình ra.

Lúc ấy cậu mới phát hiện, thì ra bộ lạc này đã tồn tại chữ viết rồi, hơn nữa bọn họ còn có thể vẽ tranh. Chẳng hạn như khi đăng ký cho Ames, Tooth hay dùng than chì viết vài ký hiệu như gà bới, ở bên cạnh còn đặc biệt minh họa hình một cái đầu lơ mờ.

Chỉ là cái đầu kia vẽ chẳng giống chút nào cả, cứ như một cái bánh to vậy, bên trên còn có ba hạt vừng! Ngay cả mũi cũng chẳng thềm vẽ!

“Black và White... phải không? Đúng là hai cái tên rất dễ nghe.” Đã có tên của mỹ nhân trong tay, ngay lập tức, trái tim Tooth lại trở nên nhộn nhạo không gì sánh được.

“Nguyên hình của các cậu là gì?”

“Giống nhóc con đó.” White chỉ chỉ vào Ames.

“Vây à ~ Thật tuyệt!” Không khỏi mừng thầm trong bụng, Tooth vạch vạch mấy đường bên trên phiến đá, đại khái nội dung là 【tộc thổ tuyết】 -

【 giống cái 】 .

Vì thế, trong vô tri vô giác Black và White đã bị biến thành 【 giống cái 】 rồi.

Tooth tìm một cành cây khác, sau đó vô cùng chuyên chú viết tên hai người đẹp lên bằng một cách thức cực kỳ hoa mỹ, kế tiếp lại đặc biệt cẩn thận vẽ chân dung cho bọn họ, hai mắt thật to, cái miệng nho nhỏ, còn có mái tóc nhẹ nhàng phất phới tung bay.

Ấu! Trời ạ! Loại bút than đen như mực này hoàn toàn không thể lột tả được một phần nghìn vẻ xinh đẹp của mỹ nhân. Sau đó Tooth hạ quyết định, sau khi trở về phải tìm một ít màu xanh để tô đôi mắt của hai người. Trước khi tìm được màu sắc phù hợp, Tooth không thể làm gì khác ngoài việc để trống vị trí con mắt của họ cả.

Black lặng lẽ mà thận trọng nhìn chằm chằm tư liệu Tooth ghi chép về mình.

Nhưng mà hắn càng xem thì càng cảm thấy sợ hãi.

Mắt to (bởi vì không tô màu), miệng nhỏ (Kantus non cũng có cái miệng rất nhỏ nhắn), thêm nữa còn có một đầu lông dựng ngu si (chủ ý của Tooth là vẽ một mái tóc thật bay bổng đó nhé T □ T)...

Chẳng lẽ người này có thể nhìn ra nguyên hình của mình sao?!

Black cảm giác được những giọt mồ hôi lạnh đang lặng lẽ túa ra trên thân thể.

Thời điểm nhìn về phía đối phương một lần nữa, Black lập tức cảm thấy người này đúng là rất rất thâm sâu khó lường.

(Mạnh Cửu Chiêu: papa à, pa hiểu lắm rồi! Căn bản tên kia hoàn toàn không biết vẽ!)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phụt, ha ha, Kantus non thực sự rất giống gà, nếu hai tên Kantus kia mà lên cơn lấy trộm một đồng trứng gà mang về ấp thì... ...đúng là không cách nào nhìn thẳng!

Tác giả sama: (•ω•) thực ra đã có đĩa ngọc làm như vậy rồi...

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Dùng vẻ mặt say mê ghi chép xong xuôi tư liệu của Black và White, Tooth ngâm nga vài điệu hát dân gian, lại cười tủm tỉm mà nhìn về phía Mạnh Cửu Chiêu đang được Black ôm trong ngực.

“Đứa bé này là em của các cậu sao? Bộ dạng thật đáng yêu! Tôi chưa từng gặp đứa trẻ nào đáng yêu như vậy cả!” Nếu là anh em của mỹ nhân, vậy thì lớn lên nhất định cũng sẽ là mỹ nhân.

“Là con tôi sinh đó! Con tôi đáng yêu nhất đúng không?” Bà xã bị người ta nhòm ngó cả nửa ngày, White cực kỳ không vui, nhanh chóng dịch chuyển lại đây chống mạnh hai tay lên mặt bàn, nguy hiểm nhìn thẳng vào Tooth.

“Σ(° △ °|||) ” Còn chưa kịp đau khổ vì mỹ nhân đã sinh con, một giọt mồ hôi lạnh tức khắc chảy dài sau gáy Tooth. Được người đẹp nhìn trực diện vào mặt như thế, tại sao hắn lại cảm thấy mình suýt nữa tè ra quần nhỉ.

“Đương... đương nhiên là đáng yêu nhất rồi.” Tooth rụt rụt bả vai, thật cẩn thận kẹp chặt hai chân, lộ ra một nụ cười chẳng khác nào đang khóc. Sau cùng hắn cần bút lên một lần nữa.

“Vậy, đứa... đứa bé tên là gì?”

“Mạnh...” / “Cục Cưng!”

Mạnh Cửu Chiêu và Black lên tiếng cùng một lúc, nhưng mà tiếng của người trước quá nhỏ cho nên trực tiếp bị phớt lờ.

Mạnh Cửu Chiêu buồn bực trầm ngâm mếu máo. Trong mắt cậu, cái tên ‘Cục Cưng’ này so với ‘Ki Ki’ và ‘Miu Miu’(*) thì chẳng khác hơn chút nào cả. Nhưng mà tình thế không cho phép nên cậu đành phải nhẫn nhịn thôi.

(*) Ki Ki: là một cái tên phổ biến dùng để đặt cho chó; còn ‘Miumiu’ là cái tên phổ biến để gọi mèo; tóm lại là 1 cái tên vô cùng tạm bợ, chả có ý nghĩa to tát gì

White chớp đôi mắt to tròn nghiêm túc nhìn hình ảnh minh họa mà Tooth vẽ cho Mạnh Cửu Chiêu, chờ khi người nọ vẽ xong hẳn còn cặm lên quan sát cho thật kỹ.

“Anh vẽ được lắm, giống con tôi như đúc vậy!”

(Mạnh Cửu Chiêu: một cái vòng tròn lớn bên trên có ba vòng tròn nhỏ, ba thấy giống con như đúc ở chỗ nào? ==|||)

Đăng ký cho Mạnh Cửu Chiêu xong, Tooth nhắc chân định bụng rời đi, hiện tại hẳn đặc biệt đặc biệt tưởng nhớ nhà cầu.

“Ồ? Anh còn chưa đăng ký xong hết mà? Đây là ba ba tôi, đây là anh trai tôi, còn có em họ và dì ba của tôi nữa, anh không cho bọn họ đăng ký sao?” Thấy người ghi chép có ý tiễn khách, Ames vội vàng giơ mấy con thỏ béo trong tay lên.

“À, mấy con thỏ đó không phải là người, không cần đăng ký...” Tooth thờ ơ, khoát khoát tay nói.

“Sao có thể như vậy? Con tôi cũng không thể đăng ký à?” Tuy White không rõ đăng ký là cái gì, nhưng Ames đã từng nói, chỉ có đăng ký mới được thừa nhận là thành viên của bộ lạc, những con ‘gà’ trong lồng sắt kia bởi vì không được đăng ký, cho nên bị coi là thực phẩm.

Nhất định phải đăng ký!

Black sa sầm nét mặt, White lập tức dùng hai tay ôm lấy Louis để mạnh xuống cái bàn trước mặt Tooth.

Tooth chỉ đành khuôn mặt. (TOT)

Vì thế, cuối cùng không chỉ một đám thỏ béo có giấy căn cước, mà cả Louis cũng được Tooth vẽ chân dung. Hình ảnh minh họa của một nhà bốn người chụm lại cùng một chỗ, xét về mức độ tương đồng... đích thực là rất rất cao.

Dưới hành vi vừa đấm vừa xoa của White, Tooth run run rẩy rẩy lấy ra một phiến đá để vẽ tranh gia đình cho cả nhà bọn họ, bức tranh này được Black trân trọng đặt vào trong bao hành trang chuyên đựng bảo bối của mình.

Đăng ký xong xuôi, Fendi mang bọn họ rời khỏi phòng của người ghi chép. Hắn vừa đi vừa giới thiệu tình hình đại khái trong bộ lạc cho bọn Black nghe.

Black cẩn thận đánh giá địa phương xa lạ này: nơi đây hoàn toàn khác biệt với chỗ tụ họp để giao phối của bộ tộc mình ngày trước, nhìn qua... biết nói như thế nhỉ? Hình như dân cư ở đây đặc biệt dễ sống chung, dọc đường Black đã trông thấy rất nhiều người đi ngang qua lên tiếng chào hỏi Fendi. Đó là một chuyện cực kỳ đáng ngạc nhiên đối với Black và White: trên cơ bản Kantus là chủng tộc độc lai độc vãng, ở vùng đất tụ tập mùa sinh sản, gần như không hề nghe thấy mọi người nói chuyện với nhau, tất cả âm thanh vang lên đều là tiếng bão tuyết cùng gió lốc. Tiếng động khiến cho người ta phấn chấn duy nhất chính là tiếng líu ríu của đám trẻ mới sinh và tiếng nứt vỡ của vỏ trứng. Không thể không nói, những tiếng ‘chiêm chiếp’ mà đám con non phát ra đích thực là thanh âm tuyệt vời nhất ở nơi tụ họp.

Chỗ này, có thể bắt gặp dấu vết hoang tàn sau động đất ở khắp mọi nơi, mọi người đang xây lại hang ổ của mình. Cũng tương tự như phương thức xây tổ của Kantus, người ở đây bắt đầu công việc bằng cách đào một cái

động sâu, có đi ầu, động mà bọn họ đào lại rộng hơn so với của Kantus nhì ầu lắm. Black cảm thấy hơi kỳ cục, hấn giật giật môi thế nhưng cuối cùng cũng không hỏi thẳng ra.

Ngay lúc phần lớn hang ổ của mọi người còn đang trong giai đoạn thi công thì phía xa lộ ra một nóc nhà cao cao nhìn qua cực kỳ bắt mắt.

“Kia... là cái gì?” Black chỉ vào đồng rơm dạ chót vót ở đằng xa mà hỏi một câu như thế.

“Đó chính là cái ổ tuyệt vời nhất!” Fendi gãi gãi đầu, “Tôi đoán nhất định là hang ổ của Sita, cho tới bây giờ sào huyệt của cô ấy vẫn luôn thuộc loại kiên cố vô cùng, trải qua trận động đất lần này cũng chỉ bị rớt mất cái nóc mà thôi, dựa vào bản lĩnh của cô ấy, đương nhiên sửa lại chẳng mấy h ấ.”

Black và Ames tràn đầy cảm khái mà nhìn những cái ổ ở đây. Trong con mắt của bọn họ, hang ổ xinh đẹp bậc nhất cũng chỉ đến mức này!

Chủ nhân hang ổ đang không ngừng đem những khúc cây mà mình dùng hết khả năng kiếm được chất bên ngoài cái ổ của mình. Bọn họ cố định chúng thành hình chóp nhọn, sau đó đắp một lớp tuyết thật dày lên trên, chờ gió thổi qua trong chốc lát sẽ đông cứng lại thành một hang động.

Nhìn đám người đang bận rộn xung quanh, Black cảm thán, “Người có thể dựng được những cái tổ như thế này, chắc chắn rất được giống cái hoan nghênh.”

Trong thế giới của Kantus, giống đực đực hoan nghênh nhất không phải là người cao lớn nhất hay cường tráng nhất, mà chính là người có khả năng xây tổ tốt nhất. Bởi vì chỉ có những giống đực có cái tổ hoàn mỹ mới có khả năng cung cấp đi ầu kiện tốt nhất cho việc ấp trứng và chăm sóc con non.

“Hả? Cậu là nói Sita ấy à?” Fendi nhìn đám người đang sửa sang phòng ốc ngoài kia, sau đó suyt một cái r ấ nhỏ giọng nói, “Lời này không thể để Sita nghe thấy được đâu.”

Sita, thú nhân tộc voi ma mút, bề ngoài cao lớn dũng mãnh, tính cách dũng cảm kiên cường, thân hình vạm vỡ, diện mạo cực kỳ đẹp trai.

Điêu duy nhất không thể gộp vào làm một với những tính từ kể trên đó là: Sita là giống cái.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiếp tục vở kịch nhỏ của độc giả sama:

Thì *cười ngất*: phụt ha ha ha, Kantus non lại giống hệt gà, nếu đám Kantus kia hứng lên đi trộm một đồng trứng gà về ấp nở thì...

GF *lo lắng lo lắng*: Kantus nhà chúng ta không thể lớn (bởi vì căn bản là gà), bơm lên sao? Xin hãy xử lý đuyyyyyy.

Tác giả: Moah ha ha ha ha

Tôi nhận ra các người đều rất có tài đó! Phải khen ngợi một phen mới được!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Mạnh Cửu Chiêu lén lút thò đầu ra khỏi ngực Black, có trời đất chứng giám, tính từ hai mươi năm cuối đời ở kiếp trước cho đến nay, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy giống cái!

Thế nhưng, vừa mới nhìn ra bên ngoài cậu đã lập tức tròn tròn con mắt: Những người này... những người này giống ‘con gái’ ở chỗ nào, rõ ràng là đàn ông mà nhỉ! Chẳng lẽ đây chính là những cô gái cường hãn ở trong truyền thuyết sao?

Tâm mắt của Mạnh Cửu Chiêu rơi xuống phần ngực những người trước mặt theo bản năng: được rồi, cái chỗ phình phình kia, thực khiến người ta không thể phân biệt rõ ràng là búp hay là cơ ngực ==...

“Bởi vì vấn đề diện mạo nên dù Sita đã thành niên từ lâu nhưng vẫn chưa gả được ra ngoài, đó cũng là lý do cô ấy rất ghét người khác nói mình không giống giống cái, mà chuyện được giống cái hoan nghênh gì gì đó thì lại càng không muốn nghe.” Fendi nhỏ giọng nói, thuận tiện phổ biến cho bọn Black một chút tư liệu: Sita, thú nhân giống cái tộc voi ma mút, bề ngoài cao lớn dũng mãnh, nội tâm nhạy cảm tinh tế, tính cách bất khuất kiên cường, hành vi thô lỗ mạnh bạo, yêu thích (cái này không liên quan đến sở trường): nấu nướng (ăn vào là chết), nguyện vọng lớn nhất: bắt được một giống đực về ở sống hết năm.(?!)

Fendi đang giải thích thì chợt thấy Sita đi tới chỗ này, vì thế lập tức ngậm miệng.

“Ôi! Fendi, hôm nay trông anh vẫn cao lớn dũng mãnh như mọi ngày.” Sita có vẻ ngoài như một thanh niên cao to, cặp mắt nhỏ dài với đôi con ngươi màu nâu và hàng lông mày đen đậm, quai hàm kiên nghị tràn đầy sức mạnh, đường nét cơ bắp cực mê người. Trong mắt của Mạnh Cửu Chiêu, đó là một người đàn ông vô cùng quyến rũ.

“Còn không dũng mãnh bằng cô đâu...” Fendi cười gượng, đáp lời. Nhưng mà ngay khi lời ấy vừa bật ra khỏi miệng, hắn liền biết mình đã nói sai rồi.

Đúng như dự đoán, sắc mặt Sita lập tức biến thành màu đen, theo đó ánh mắt nhìn về phía Black và White cũng trở nên không hề thân thiện.

“Các người chính là đám quê mùa mà cái tên Holstein ngu ngốc không chút tíền đồ kia công trở về đây à?” Thời điểm vừa sửa xong nóc nhà, Sita liền cảm giác bộ lạc bỗng nhiên huyền ảo hẳn lên, quay đầu lại nhìn ngó một chút, cô lập tức phát hiện ra tiêu điểm – nhóm người của Fendi.

Hất hàm lên cao, Sita dùng nửa mặt bên dưới để đánh giá White và Black. Cô nàng trợn trắng con mắt càn quét một lượt từ đỉnh đầu đến gót chân đối phương, sau đó – đau thương phát hiện ra rằng, bộ dạng hai người này đúng là không chê vào đâu được: da trắng như tuyết, đôi mắt trong veo sâu thẳm như nước hồ thu, còn có mái tóc vàng rực tựa ánh mặt trời làm người ta chói mù con mắt... Cái bộ dạng này! Đúng là quá lừa đảo đi!

Fendi ngăn chặn định ý bên trong ánh mắt của Sita.

“Bọn họ mới đến, Sita, cô phải giúp đỡ nhiều chút nha.” Fendi không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu cho Sita, “Trời sắp tối rồi, phần lớn hang ổ của mọi người còn chưa xây dựng xong, nghe nói đêm nay toàn bộ giống cái trong tộc đều ở tạm trong ổ của cô, cho nên tôi đưa bọn họ tới, cô cho bọn họ trú nhờ một đêm, được không?”

Fendi nói xong, chớp chớp con mắt ra vẻ đáng thương nhìn về phía Sita.

“Hừ!” Sita hừ lạnh một tiếng, thế nhưng rốt cuộc cũng không từ chối.

Biết đây là biểu hiện đồng ý của cô, Fendi cực kỳ vui vẻ mà phất tay với Black, ý bảo bọn họ đuổi theo Sita.

“Tối nay các cậu nhất định phải hòa hợp với Sita nhé, nhất định đấy!”

Fendi lo lắng dặn dò.

“Vì sao chúng tôi nhất định phải đi theo người kia? Cô ấy nhìn qua thật là hung dữ!” Đi ở sau cùng của đội ngũ, Ames nhỏ giọng oán giận vài câu với Black ngay trước mặt mình.

Thế nhưng, khoảnh khắc bước vào cái ổ, nó lập tức hiểu ra.

Hang ổ của Sita vừa rộng lớn lại vừa thoải mái. Đây là một cái ổ chìm trong lòng đất hơn một nửa, nửa còn lại thì trồi lên trên. Giữa ổ có một đồng lửa đang cháy hừng hực, vì thế toàn bộ không gian bên trong đều ấm áp cực kỳ! Ở đây đã có khoảng mười người, giờ phút này bọn họ đều vây quanh đồng lửa để sưởi ấm.

Thời điểm nhìn thấy một đám người giống hệt đàn ông quây quần lại đây, Ames nhất thời dựng thẳng tóc gáy. Tuy đám người kia đều ở hình thái con người, nhưng bản năng đã lập tức nói cho nó biết thân phận của bọn họ!

“Đám người bên trái kia, là tộc sư tử!” Ames run rẩy nắm lấy cánh tay Black, “Còn đám bên trái, nhất định là sói! Còn bên kia — ”

Xem như Ames hiểu được vì sao Fendi lại bảo bọn họ nhất định phải hòa hợp với Sita: toàn bộ những người bên trong hang ổ, ngoại trừ Sita thuộc tộc voi ma mút ra, những giống cái khác đều là loài ăn thịt! Đêm nay nó phải ngủ ở chỗ này hả!!!

“Nha ~ Thỏ.” Một người có đôi mắt màu vàng biếng nhác đứng lên, người này thấp hơn Sita rất nhiều, song vẫn cao hơn Ames không ít. Đôi phương nhếch nhếch khoe miệng, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, “Nhìn qua thật là ngon miệng ~.”

“Tôi để thử thịt thỏ nướng, không bỏ thêm cái gì cả cũng đủ ngon rồi, đặc biệt là đám thỏ mập mạp ăn hạt cỏ trên mặt đất suốt cả mùa đông, bởi vì thiếu vận động cho nên béo ú, nướng trên lửa trong chốc lát mỡ liền cháy xèo xèo, cắn một hơi chất lỏng béo ngậy nóng hổi sẽ chảy tràn ra –” Một người khác có chiều cao sắp xỉ người ban nãy cũng đứng lên, cả hai đồng thời tiến lại gần Ames.

Ames run rẩy càng lợi hại hơn, ngẩng đầu bắn ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Black và White... Ể? Tại sao vẻ mặt của White lại kỳ quái như vậy?!

“Thịt thỏ nướng... thật sự ngon đến thế sao?”

Ames hoảng sợ phát hiện: Thế mà White đã — chảy nước miếng.

Trong hang ồ nhất thời im lặng, chỉ có ngọn lửa liếm lên đồng củi phát ra những tiếng nổ lách tách thật giòn.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vì thế, đây là một thế giới tương đối rối rắm, thế giới quan là cái gì à, mọi người còn phải từ từ xem xét nha.

Nữ – có, nam – có, có thể biến thân – có, không thể biến thân gì gì đó – cũng có. Rối quá đi!

/Mi/ Mị cũng thấy vô cùng rối rắm:v

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35

Edit: Mimi – Beta: Mimi

“Được rồi! Andy, cậu đừng đùa giỡn đám thỏ nữa, cũng đừng nói chuyện ăn thịt thỏ, không phải gần đây chỉ cần người được mùi máu tươi là cậu đã buồn nôn sao? Ngoan ngoan sang bên kia gặm cỏ crunch của cậu đi!” Cuối cùng vẫn là Sita đứng ra kết thúc trận giằng co giữa hai bên. Sải chân đi tới bên cạnh đồng cỏ, cô ngồi xuống, đồng thời thả thêm một ít rơm dạ vào trong.

Ames lập tức kéo White và Black vào theo, đương nhiên cũng không quên ba con thỏ của mình.

Mấy con thỏ ba ba, thỏ anh trai, thỏ em họ và thỏ bà dì to bự được Ames lần lượt lôi từ trong áo ra. Đáng thương thay, bọn chúng vừa thấy mặt trời đã bị cảnh tượng một đàn thú dữ như hổ đói rình mồi ở xung quanh dọa đến dựng thẳng lông, thậm chí một con trong số đó còn trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Đừng sợ, đừng sợ, đừng có chạy lung tung...” Ames nhỏ giọng nói, đồng thời dùng hai tay vuốt ve lông thỏ như thể trấn an. Chỉ thấy con thỏ lớn nhất trong bọn thè lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm mu bàn tay của nó.

“Mấy con thỏ này là cái gì vậy?” Sita chú ý tới phiến đá nhỏ treo trên cổ đám thỏ, đây là loại đá đặc biệt của bộ lạc Awash, chỉ có người đã trở thành thành viên của bộ lạc mới nhận được một miếng nhỏ, xem như giấy chứng minh thân phận ở nơi này.

Mà hiện tại, trên người mấy con thỏ này cũng có đá Awash.

“Bọn họ... Đây là ba ba, anh trai và họ hàng của tôi.” Ames nhẹ giọng nói.

“Hả?” Sita lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, “Ba ba của nhóc là một con thỏ? Mà nhóc lại là...”

Sita dò xét Ames một lượt, “Nhóc lại là người nha!”

Black và White mắt cũng không chớp mà nhìn về phía Ames, ở xung quanh, những giống cái thuộc loài ăn thịt khác cũng lặng lẽ dựng thẳng lỗ tai.

“Ông ấy là ba ba của tôi.” Ames dịu dàng nhìn con thỏ béo tròn trắng muốt. Tuy con thỏ ‘ba ba’ này đã bị giam trong chuồng gà chẳng biết mấy ngày, thế nhưng bộ lông vẫn cực kỳ sạch sẽ, đây hẳn là kết quả sau khi Ames liên tục vuốt ve.

Trên mảnh đại lục hoang dã này, tất nhiên chẳng có ai chuyên nghiên cứu vấn đề động vật tiến hóa thành người, cho nên cũng không ai nói rõ được chủng tộc nào là nhóm đầu tiên có thể biến hình, cũng không ai biết những người khác phải trải qua bao lâu mới có thể tiếp thu được chuyện đây là một loại tiến hóa chứ không phải kết quả do một chủng loài khác sinh ra.

Có chủng loại tiến hóa nhanh một chút, nhưng cũng có một số chủng loại không thể tiến hóa được. Vì thế nên, cho dù hai người đã từng là một loại sinh vật, song bởi vì có thể biến thành người hay không mà có bản chất hoàn toàn khác nhau.

Có thể hóa thành người thì là thợ săn, mà không thể biến thân sẽ bị coi như thực phẩm. Do đó Tooth tiếp nhận Ames, nhưng hoàn toàn không có ý định làm đăng ký cho ba ba và anh trai nó.

Thỏ không thể biến thành người thì chỉ là thỏ, là một loại thực phẩm mà thôi.

Cục diện chung sống hỗn tạp với đủ loại giống loài ăn thịt như bộ lạc Awash cũng xuất hiện chính vào lúc đó. Mọi người không căn cứ vào nguyên hình để phân chia bầy đàn nữa, mà chỉ có những sinh vật có thể hóa thân thành người mới được xem như ngang hàng với nhau.

Bọn họ cùng những đồng bạn có hình thái con người ở chung một chỗ, sau đó đi sát hại những sinh vật đã từng là đồng loại của mình để ăn, nghe thì có vẻ cực kỳ tàn nhẫn, nhưng đây là nhu cầu thiết yếu để sinh tồn.

Bộ tộc thổ tuyết ở một nơi xa xôi cũng đang trong giai đoạn tiến hóa ban sơ này—

“Khác với nơi đây, đa phần thành viên trong tộc thổ tuyết của chúng tôi đều không thể biến thành người. Nhưng cứ cách một thời gian sẽ có một con non giống như tôi ra đời: không có lông, cũng không quá am hiểu chạy trốn cùng nhảy nhót, bộ dáng hoàn toàn khác biệt với đám thổ còn lại. Thổ tuyết cũng không thích những con non như thế, bởi vì rất khó nuôi mà dù có nuôi lớn được, sau cùng chúng cũng sẽ rời bỏ bộ tộc mà đi.”

Ames chậm rãi nói xong, tay trái nhẹ nhàng sờ sờ một khác con thổ tuyết khác, “Đây là anh em cùng lứa của tôi. Khi còn là con non nằm trong ổ, chỉ có anh trai là thổ tuyết, tôi và một con non khác đều là nhân loại — Nhân loại, cái từ này mãi về sau tôi mới biết, thì ra nó dùng để chỉ những thú nhân như tôi.

Ba ba thực vất vả kiếm thức ăn cho chúng tôi, nuôi chúng tôi khôn lớn. Về sau, khi anh trai có thể tìm đồ ăn, liền cùng ba ba chăm sóc cho tôi. Vào mùa đông, những lúc không có thực vật để ăn, bọn họ lại nhịn đói nhường những gì mình đã tích góp cho chúng tôi ăn.

Cha mẹ của thổ tuyết sẽ chiều cố con non đến khi chúng có thể tự tìm thực vật mới thôi. Những con non thông thường chỉ cần ba tháng là có khả năng rời ổ, nhưng mà những con non có hình dạng con người, tận khi được vài tuổi cũng chưa thể tự mình mưu sinh.

Tôi nghĩ ba ba cũng cảm thấy thật là kỳ quái? Tại sao con non của mình mãi vẫn không lớn được? Có đi đâu ba ba không hiểu đi đâu này, chỉ cần tôi

không lớn lên, ba ba vẫn sẽ chăm sóc cho tôi. Đại khái, chúng tôi là lứa con đầu tiên và có lẽ cũng là những đứa con duy nhất của ba ba.”

Ames nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trắng muốt của con thỏ tuyết.

“Bốn năm trước, Lahm — cũng chính là một con non hình dạng con người khác của ba ba có thể tự mình đi tìm thực vật, sau đó, một ngày, anh ấy đã bỏ đi, không bao giờ trở về nữa.

Chỉ có tôi biết Lahm đã đi cùng một người khác trong bộ lạc, biết ở phương xa có những đồng bạn cùng mang hình dáng con người giống như mình, anh ấy lập tức không muốn ở cùng ba ba và anh trai nữa. Lahm cảm thấy mình và ba ba không giống nhau, không nên sinh sống cùng nhau...

Nhưng ba ba không biết đi đâu này, cho dù tôi có nói thì ba ba cũng không hiểu... Ba ba tìm Lahm rất lâu, sau quãng thời gian đó, thân thể ba ba liền trở nên không tốt.”

Thỏ mà không thể biến thành người cũng chỉ là con thỏ mà thôi, sẽ không hiểu người khác đang nói cái gì mà trí nhớ cũng rất kém.

“Ba ba thường xuyên quên nhiều thứ, đôi khi thậm chí sẽ quên cả đường về nhà. Thế nhưng ba ba nhớ tôi rất rõ, ba ba vẫn luôn nhớ đến tôi... Tôi là con của ba ba, cho nên ba ba mãi mãi là ba ba của tôi.

Thật ra, tôi cũng muốn đến những nơi có con người để sinh hoạt, nhưng mà tôi luyến tiếc ba ba và anh trai. Không thể biến thành người, ở trong mắt những thú nhân khác, bọn họ chính là thực phẩm, tôi sợ bọn họ bị người khác ăn.”

Ames sờ sờ cái lỗ tai của con thỏ bụi đang ôm trong ngực, lại nhìn đôi mắt đang nhắm tịt trên mặt nó mà cong khóe miệng mỉm cười. Nụ cười ấy thực là thỏa mãn, nhưng lại mang theo chút đau thương mà bọn Black không cách nào hiểu được.

“Thỏ tuyết chỉ sống tối đa hai mươi mấy năm, hiện tại ba ba đã rất già rồi, Vào lúc đó... tôi đã cho rằng mình sẽ không còn được gặp lại ba ba

nữa... May mắn, Carat đã giúp tôi tìm bọn họ về Thời gian kế tiếp, tôi sẽ ở cùng ba ba bất kể là tại chỗ nào.”

Con thở bụi đuổi chân, thoải mái ngủ say trong lòng Ames.

Bên trong hang ổ cũng trở nên tĩnh mịch lạ thường, ánh lửa chiếu lên vách tường khiến cho bốn phía đều thật ấm áp và êm dịu.

“Các người sẽ được ở cùng một chỗ.” Một lúc sau, Black rầu rĩ nói ra một câu như thế.

“Con thở già hơn hai mươi tuổi, ở đây cũng chẳng có ai ăn.” Ở một chỗ không xa, chẳng biết ai đã bật ra một tiếng thở than như vậy.

Vì thế, không khí bên trong hang ổ triệt để rơi vào trầm lặng.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiền truyện của câu chuyện này: Di dân đến kỷ Jura, Trở về kỷ Jura, Ngài nguyên soái hoa chóng nở. Niên đại câu chuyện này diễn ra là sau niên đại của các câu chuyện ở trên.

/Mi/ 1 bộ truyện hội tũ đủ hài – dễ thương – nhân văn – sâu sắc. Ngoại trừ tình yêu, thứ tình cảm gia đình vượt qua cả chủng loại và hình thái thật khiến ng ta rơi lệ mà:’(Mị bị mấy con thở làm cho rưng rưng nước mắt

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36

Edit: Nhiên Nhiên Vi Vũ (PKDB)

Beta: Mimi

Đại khái là vì cố sự của Ames, cho nên Black và White cũng khó mà lơ lửng cảnh giác được. Trong lòng tràn ngập hoài niệm đối với baba và tình yêu dành cho đám con nhỏ, bọn hắn hết sức vui mừng vì hiện tại đang được ở cạnh nhau, cùng nhau quây quẩn bên đống lửa ấm áp. Cả nhà cứ thế vây thành một vòng tròn, đám thú non đang chìm vào một giấc ngủ vô cùng thoải mái và dễ chịu.

“— Thức dậy! Thức dậy!” Trong mộng, có người đang gọi. Black còn muốn ngủ thêm một lúc nữa. Bỗng nhiên hắn nhớ tới ba ba, ngày xưa cứ mỗi sáng sớm ba ba đều đánh thức hắn như vậy rồi mới rời đi kiếm đồ ăn. Về sau hắn đã trở thành người thức dậy sớm nhất nhà, không còn một ai đánh thức hắn vào buổi bình minh nữa.

Nơi này ấm quá, quả thực khiến người ta không nổi dậy...

Từ từ — Ấm?

Black giật mình ngẩng bật dậy.

Hắn cảm giác hình như mình đã quên mất một cái gì. Ngoái cổ dò xét chung quanh một chút, Black nhìn thấy bọn Sita đang nằm ngổn ngang dưới mặt đất vây quanh chỗ của mình.

Hang ổ bị vén lên tạo thành một khe hở nhỏ, xuyên qua khe hở đó, Black có thể nhìn thấy cảnh sắc ngoài, trời đã sáng, vì thế, hắn nghiêm mặt nói.

“Không còn sớm nữa, các người đừng có ngủ nướng, thức dậy đi.”

Sita xoa xoa thắt lưng, xanh mặt ng ời dậy.

“Chúng tôi đã sớm thức dậy rồi! Chính đám lười biếng các cậu kêu thế nào cũng không tỉnh, lại còn ngủ say như chết, kéo kiệu gì cũng chẳng chịu dựng cái thân thể lên. Khi chúng tôi hợp sức kéo cậu dậy, cậu còn vung tay ném chúng tôi ra ngoài!”

Cái đám thỏ chết này, rốt cuộc ăn cái gì không biết, kéo mạnh như thế mà vẫn hoàn toàn bất động?!

Sita không khỏi cảm thấy quái lạ, nhưng mà cô lại có cảm giác không thích nhiều hơn.

“Nha?” Mạnh Cửu Chiêu tò mò thò cái đầu nhỏ của mình ra khỏi ngực Black, sau đó cậu kéo áo đối phương ra hiệu rằng mình đã đói bụng rồi.

“Trời ạ! Đây là cái gì? Các người còn chưa nói cho chúng tôi biết các người dẫn theo con non đâu.” Lực chú ý của Sita hoàn toàn bị Mạnh Cửu Chiêu thu hút.

Tại cái đại lục tàn khốc này, con non chính là sinh vật vô cùng quý giá và hiếm thấy, dĩ nhiên đó là không thể nghi ngờ. Awash là một bộ lạc non trẻ, bởi vì sinh hoạt trên mảnh đất lạnh giá nhất đại lục, cho nên người già và trẻ nhỏ rất khó sống được. Bọn họ là những kẻ may mắn sống sót của nhiều tộc khác nhau, sau đó quyết định cùng nhau sinh sống, vì thế mới hợp lại thành bộ lạc Awash.

Đó chính là lý do, con non quý giá – Mạnh Cửu Chiêu được tất cả bộ lạc Awash vây xem.

Mái tóc loăn xoăn đen bóng và mềm mại, đôi mắt to tròn bởi vì vừa mới tỉnh ngủ mà hơi ướt át nhợt nhòa, lại thêm thân thể nhỏ bé chỉ bằng ba cái đầu người đang yếu ớt dựa vào lồng ngực của Black...

Sita đã hoàn toàn bị đối phương mê hoặc.

“Thật đáng yêu! Đứa bé dễ thương như vậy, nhất định là giống đực!”

Không đợi Sita vươn tay ra, người đầu tiên gây chuyện với bọn họ hôm qua đã chợt nhảy dựng lên, một bên vui mừng nói, một bên giờ móng vuốt về phía Black, nhưng lập tức bị Black nhanh nhạy gạt ra.

Mạnh Cửu Chiêu vươn bàn tay bé nhỏ lên lau nước mắt, sẵn tiện dụi dụi mấy cái r ỡ ngoác miệng mếu máo.

Thật ra cậu không muốn làm bộ dễ thương, chẳng qua là với vóc dáng hiện giờ, bất cứ động thái gì cũng tạo ra hiệu quả như thế cả.

“Nào! Nào! Cái này là cho nhóc con ăn! Đây là thịt khô làm từ thú non mà tôi cất giấu đấy!” Ở trong góc phòng, một giống cái tộc hồ sò tới sò lui trên người mình h ấ lâu, cuối cùng lấy ra một miếng thịt khô chẳng biết giấu ở chỗ nào.

“A?! Amy, thế mà cậu lén tích trữ thịt khô? Chẳng phải cậu nói đã sớm không còn thịt khô nữa r ỡ à?” Một giống cái khác kêu lên.

“Không có thịt khô cho cậu, nhưng có thịt khô cho em bé ~”

“Đừng ăn thịt khô của cô ấy! Muốn ăn thì ăn của tôi này! Đây là trái Ula ngon ngọt nhất chỉ kết quả vào mùa thu thôi, bé con là phải ăn nhiều trái cây nha!” Một giống cái khác của tộc sư tử dùng ưu thế vượt trội từ thân thể thon dài cao ráo của mình mà chen vào, hòng nhét mấy cành Ula có quả nho nhỏ dễ thương vào bàn tay xin xắn của Mạnh Cửu Chiêu.

“Một đám thiếu hiểu biết, các người tránh ra hết cho tôi! Em bé lớn như vậy r ỡ, phải uống~ cháo~ gạo~!” Kèm theo một tiếng g ầm gừ giận dữ, hình bóng cao ngất của Sita li ền xuất hiện ở ngoài cửa. Cô bùng một

cái n ữ lớn có đường kính lên tới một mét còn đang bốc khói nghi ngút, ngang tàng đầy toàn bộ địch thủ xung quanh ra, đứng ngay trước gương mặt đờ đẫn của Black.

“Em bé, phải uống cháo gạo! Đây là lời mà mẹ tôi đã nói! Mỗi ngày đều uống cháo, lớn lên sẽ có thân thể cường tráng y như tôi vậy!” Rốt cuộc, vì để tranh đoạt quyền là người đầu tiên cho em bé ăn, Sita triệt để vứt bỏ thành kiến của mình, nói ra những từ mà bản thân kiêng kỵ nhất.

Nhìn vào vóc dáng của Sita, Black và White liếc nhau một cái, cuối cùng đồng loạt lựa chọn n ữ của cô nàng.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37

Edit: Nhiên Nhiên Vi Vũ (PKDB)

Beta: Mimi

Mạnh Cửu Chiêu ăn như hổ đói.

Từ trước đến nay, cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình lại có thể ăn ngẫu nhiên thứ chất lỏng sền sệt trong cái nĩa này.

Nhưng mà bụng cậu chẳng lớn bao nhiêu, chỉ một lát sau đã no rồi mất rồi. Vì thế Mạnh Cửu Chiêu đành tiếc nuối ôm chặt lấy cái nĩa, sống chết cũng không chịu buông tay. Black sợ đùa nhỏ rơi vào trong nên vươn tay kéo cậu nhóc ra, nhưng phải dây dưa suốt một lúc lâu mới dứt được Mạnh Cửu Chiêu ra khỏi thành nĩa.

“Ăn ăn!” Mạnh Cửu Chiêu xoay gương mặt nhỏ nhắn, chỉ vào cái nĩa rồi nói với Black một câu như thế. Có lẽ tốt đương nhiên người một nhà phải chia sẻ cho nhau, đây là suy nghĩ cố chấp nhất của Mạnh Cửu Chiêu, huống hồ mấy giống cái kia ai cũng cường tráng hơn so với Black, một khi phải tranh đoạt thức ăn, chắc chắn bọn Black sẽ không đoạt lại nổi nha!

Black bị sự hiếu thuận của con nhỏ làm cho xúc động.

“Cục Cưng đáng yêu nhất.” Cọ cọ lên mặt Mạnh Cửu Chiêu mấy cái, xong Black mới nhẹ nhàng đặt cậu xuống bên cạnh White.

Nghe thấy tiếng của Mạnh Cữu Chiêu, Louis cũng chui ra khỏi áo White, tò mò nhìn ngó thế giới xung quanh.

Lúc này, một đám giống cái do Sita dẫn đầu liền trợn mắt há hốc miệng mà nhìn con gà con Louis thân thiết nhảy đến bên cạnh Mạnh Cữu Chiêu, sau đó giúp cậu nhóc mổ mấy hạt gạo đang dính trên người xuống.

“Thật sự là Carat càng ngày càng kỳ quái, gà nhốt trong chuồng chạy mất thế mà cũng chẳng hay biết gì.” Sita ho nhẹ một tiếng.

“Không phải gà đâu, đây là thú non do tôi sinh.” Black nói xong liền xách Louis lên, đem tấm biển ‘Awash’ đeo trên cổ nó cho bọn họ nhìn.

Được rồi, đây là một con gà có giấy chứng minh thân phận.

Thỏ còn biến thành người còn có khả năng, nhưng mà gà biến thành người thì...

Sita tỏ vẻ hơi khó tiếp nhận.

Có lẽ là giống cái trước mặt này đã có một quá khứ đau thương... Cứ như thế, Sita với nội tâm vô cùng mềm yếu lập tức tưởng tượng ra một câu chuyện vừa lãng mạn lại vừa thấm đẫm u buồn.

Để ý thấy những người khác có vẻ vẫn còn nghi vấn, cô lập tức phát tay, “Cậu phải cẩn thận một chút, đừng để nó đi tới chuồng gà, mắt của tên Carat kia không tốt lắm đâu, coi chừng bị hấn ném vào nãy đấy.” Mắt to trừng mắt nhỏ với Louis đang bị xách đến trước mặt mình trong chốc lát, Sita nhẹ nhàng sờ sờ nhúm lông ngực nghịch trên đỉnh đầu nó: ừm, rất mềm, so với gà con bình thường thì êm tay hơn nhiều lắm.

“Những người khác cũng chú ý một chút, phải nhường đường, hoặc bế Louis lên.”

Mọi người nhao nhao gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Chỉ cần giống cái trong bộ lạc tiếp nhận đám người Black, ý kiến của những người khác đều không quan trọng nữa.

Vì thế, thời điểm Fendi thấp thỏm không yên tới thăm bọn Black, liề nhìn thấy cảnh tượng ảm áp này.

“Không bị ức hiếp là tốt rồi, vậy chúng tôi đi sẵn đây.” Fendi lấp bắp nhìn về phía Black, hắn vô cùng có thiện cảm với giống cái ít nói này, trong lòng chỉ hy vọng Black có thể nói vài câu với hắn, có đi đâu...

Người mở miệng đáp lại lời hắn, lại là White.

“Đi sẵn? Tôi có thể đi cùng không?” Dem Louis trên đỉnh đầu giao cho Black, White vỗ vỗ ngực nói, “Tôi là một thợ săn tài giỏi đó nha.”

Fendi thương hại nhìn về phía White, rốt cuộc giống cái gầy yếu này đã phải chịu bao nhiêu khổ cực chứ? Loại chuyện săn bắt này sao có thể để giống cái yếu nhược như người nọ làm đây? Giống đực của tộc thỏ tuyết quả thật là quá yếu.

“Không cần, hôm nay các cậu có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Fendi chỉ chỉ vào Sita, “Sita sẽ dạy các cậu cách xây một hang ổ chắc chắn, vì thế sắp tới các cậu sẽ rất bận rộn.”

Nói xong, hắn lại lưu luyến không rời nhìn thoáng qua Black, phát hiện toàn bộ lực chú ý của đối phương đều tập trung trên người con nhỏ, vì thế đành phải rời rĩ rời đi.

Một tiếng huýt sáo dài vang lên giữa bộ lạc.

“Bé cưng, không phải sợ! Đó là thông báo của thủ lĩnh, hắn đang triệu tập nhóm thợ săn giỏi nhất tới.” Thấy Mạnh Cửu Chiêu ngửa đầu nghe ngóng, Sita ở một bên vội vàng giải thích.

“Chiêm chiêm~~~~~ Chiêm chiêm~~~~~” Đại khái là không vừa lòng với chuyện Mạnh Cửu Chiêu chuyển lực chú sang chỗ khác, Louis rướn cổ, cố gắng bắt chước tiếng huýt gió vừa nghe được, đáng tiếc ghen hòng nửa ngày cũng chỉ có thể phát ra mấy tiếng chiêm chiêm cao vút mà thôi.

Người khác thì không sao nhưng Mạnh Cửu Chiêu đang ng ồi ngay sát bên cạnh nó thì lập tức cảm thấy màng nhĩ của mình sắp bị xuyên thủng r ồi. Cậu quyết đoán vươn tay đánh vào nhúm lông ngu ngốc trên đầu Louis.

Louis âm ỉ mà bật ra một tiếng ‘chiếp?’ đầy nghi vấn.

Ngay sau đó, mọi người trong hang ỗ ngáy ngân trong phút chốc, sau đó đ ồng loạt cười vang.

“Đừng nói bé cưng, tiếng kêu của nhóc con này cũng làm tôi hoảng sợ.” Một giống cái tộc sư tử vỗ vỗ ngực nói.

“Tôi cũng vậy, giọng điệu nhóc con đúng là rất chói tai.” Một giống cái khác nghĩ lại còn rùng mình, tiếp lời.

“Được r ồi, Nazha, các cậu cũng nên đi sẵn đi, chú ý an toàn.” Sita vỗ vai vài người, ý bảo đã đến giờ r ồi.

“Được, bé cưng ~ lúc quay về tôi sẽ mang trái cây thơm mát tới cho cậu ~” Người được gọi Nazha chính là người đã đưa trái Ula cho Mạnh Cửu Chiêu vào sáng nay. Bộ dáng của cô cũng tương tự Sita, cường tráng và dũng mãnh, nói các cô gái này là thợ săn, Mạnh Cửu Chiêu vô cùng tin tưởng, song bảo bọn họ là phụ nữ, kiểu gì cậu cũng khó có thể tin.

Nếu những người này đều là con gái trong truyền thuyết, vậy thì cậu tình nguyện làm gayyyyy!!!!

Nhưng mà, dường như hiện thực tồn tại là để đánh thẳng vào mặt cậu. Ngay trước mặt Mạnh Cửu Chiêu, Nazha cao lớn khẽ lắc mình mấy cái r ồi biến thành một con sư tử!

Có đi ầu, trên đầu con sư tử này không có vành lông thật dày, hẳn là một con sư tử cái!

Chung quanh Nazha, một nhóm giống cái cường tráng như đàn ông cũng bắt đầu biến thân. Sau đó, Mạnh Cửu Chiêu thật sự mất hết hi vọng,

cậu phát hiện đám người kia đích thực là giống cái.

Fuck! Khó trách giống đực bộ lạc này vừa nhìn thấy Black và White liền như bắt gặp giống cái sau cả mấy trăm năm không có cơ may hội ngộ. Nếu như con gái xung quanh cậu đều cường tráng thế này, cậu cũng sẽ nhìn White và Black mà chảy nước miếng thôi!

Mạnh Cửu Chiêu quyết đoán đem khuôn mặt nhỏ nhắn quay về phía hai người papa của mình. Cậu phải rửa mắt, rửa mắt, rửa mắt!

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nhiều năm về sau, khi Mạnh Cửu Chiêu đã trưởng thành, bộ dạng giống hệt Sita: Louis, cậu cũng đã lớn rồi, chúng ta bắt đầu nói yêu đương đi!

Louis =o=: Nhất định là phương thức trọng sinh của tôi không đúng, trứng của tôi đâu? Tôi muốn bắt đầu lại một lần!

Tác giả: Fuck! Đây là tên truyện nha — — — Nguyên Thủy Tái Lai (*), quá giống, đúng không?

(*) Nguyên thủy tái lai = ‘trở lại thời nguyên thủy’ mà cũng có nghĩa là ‘bắt đầu lại một lần’

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38

Edit: Nhiên Nhiên Vi Vũ (PKDB)

Beta: Mimi

Chỉ có đi ầu —

Hình như có một cái gì đó hơi khang khác lăm lăm lộn ở bên trong, lúc Mạnh Cửu Chiêu đem ánh mắt đã được gột rửa sạch sẽ nhìn ra ngoài một lần nữa, cậu liền bắt gặp một con sư tử đực với hai quả trứng(*) thông lòng giữa hai chân chẵn chậm rãi đi.

(*) trứng: chú ý, là trứng của đàn ông >///<

Chờ một chút – Người trong hang ổ này ầu là giống cái mà?

Nhưng con sư tử kia chắc hẳn là đực đi?

Cậu thử hình dung lại tất cả nhân khẩu trong hang ổ một chút, phát hiện con sư tử đực kia là một giống cái tên gọi Andy. Hôm qua, thời điểm tiến vào hang ổ, cậu thấy người có vẻ giống phụ nữ nhất tại đây chính là Andy. Không ngờ –

Thế giới này, thật sự quá đả kích người ta ầu!

Hoàn toàn không hiểu được nổi thống khổ trong lòng Mạnh Cửu Chiêu, Sita vùng mạnh tay, vô cùng khí phách mà mang theo những người còn lại ra ngoài.

“Cô thật sự muốn dạy chúng tôi cách làm những cái tổ vừa lớn lại vừa ấm áp đó sao?” Black hơi hơi kích động nhìn về phía Sita. Hắn hiểu rằng, nếu loại kỹ năng độc nhất vô nhị này được truyền bá rộng rãi ra ngoài, độ khó khăn trong việc tìm đối tượng phối ngẫu sẽ tăng lên không thể nghi ngờ, do đó làm sao người bình thường lại muốn truyền dạy cho kẻ khác chứ?

“Đương nhiên! Tôi sẽ dạy cho các cậu! Các cậu sớm xây xong ổ của mình thì mới không chậm trễ việc tôi tổng cổ một đám người ăn nhờ ở đậu trong ổ của tôi ra ngoài chứ, phải không?” Sita cười híp mắt, nói.

Cô ấy đúng là người tốt ~

Black và White – hai Kantus non trẻ vẫn luôn thiếu thốn sự bảo ban dạy dỗ của bề trên lại không thường hay xây tổ – nhất thời cảm động vô cùng ~

“Nói trước, việc xây ổ vô cùng tốn sức, người có sức lực lớn mới có thể làm ra một cái ổ vững chắc và kiên cố!” Lo lắng bọn họ mang theo đám con nít dễ thương sẽ gây cản trở, Sita định yêu cầu người khác trợ giúp về phương diện này.

“Yên tâm, hai chúng tôi rất khỏe!” White vỗ ngực, nhân tiện khoe cánh tay trăn trụi của mình cho Sita xem.

“...” Nhìn vào cánh tay chẳng có được mấy miếng thịt kia, Sita chỉ đành câm nín.

Nhưng mà kế tiếp, biểu hiện của Black và White lại làm cho cô phải kinh hãi cực kỳ: cả hai thực sự rất am hiểu việc đào động, thao tác vừa nhanh lại vừa gọn gẽ. Với tư cách là người mới, phần móng(*)bọn họ đào ra có thể nói là tốt nhất trong tất cả những cái móng mà Site từng nhìn thấy! Khúc cây lớn như vậy song họ có thể nhấc lên dễ dàng, không những thế, ngay cả con gà con tên gọi Louis mà bọn họ nuôi cũng có khả năng dùng cái mỏ nhỏ nhắn của mình ddeeer ngậm khúc cây tha về ổ. Nó cứ chạy qua chạy lại từ sáng đến trưa, tổng cộng đến mấy chục vòng mà cũng không hề biết mệt. Vì thế cho nên, chỉ trong một buổi sáng, hang ổ mới của nhà Black đã dựng xong phần lớn rồi.

(*) phần móng: Chính là đào sâu thật sâu rồi cắm các cây cọc lên để làm khung của ngôi nhà.

Không riêng gì hai người này, ngay cả Ames và đám thổ papa, thổ anh, thổ em họ, thổ bà dì của nó cũng đã đào được một cái móng vô cùng hoàn hảo.

Nhưng mà-

“Black, có phải hang ổ của các cậu quá lớn rồi không, còn nữa, Ames, tổ nhà cậu thì lại quá nhỏ! Tôi nói rồi, phải căn cứ vào hình thể các cậu mà xây nha!” Sita nhú mày.

“Hình thể của chúng tôi chính là như vậy mà~” Black và Ames liếc mắt nhìn nhau, hoàn toàn không cảm thấy hang ổ của mình có gì không thích hợp.

Thế là, sào huyết lớn nhất và nhỏ nhất trong bộ lạc Awash lần lượt xuất hiện, đã thế còn đứng ngay bên cạnh nhau, được rồi, chúng nó thế mà lại có vẻ hài hòa quá đỗi.

“Thôi được, các cậu cảm thấy thoải mái là tốt rồi, nhưng đúng là không thể trông mặt mà bắt hình rong nha!” Không một ai là không thích người tài, bên ngoài yếu đuối không có nghĩa bọn họ chẳng làm được chuyện gì cả, trái lại, còn làm tốt hơn so với người thường!

“Kế tiếp, chúng ta sẽ đem tuyết phủ lên nóc hang ổ, sau đó các cậu đến nhà bếp tìm Carat xin một bát nước tưới lên. Chờ khi nước đông thành băng rồi các cậu sẽ có một cái nhà kiên cố. Đúng rồi, còn phải đốt một đống lửa ở bên trong để giảm bớt độ ẩm. Nếu thuận lợi, buổi tối có thể vào ở luôn rồi.”

Sita là một giáo viên vô cùng kiên nhẫn và có trách nhiệm, chẳng những cô dạy cho bọn Black cách xây ổ như thế nào mà còn chia sẻ rất nhiều bí quyết nhỏ nhỏ để sinh tồn khác.

“Sau khi đông lửa đốt hết các cậu có thể dọn dẹp nó đi rồi trải một chút cỏ khô lên để ngủ, ấm lắm!”

“Thời điểm trời ấm, hãy đào một cái hố trên mặt đất ở gần đông lửa, bỏ tuyết vào trong, ngày hôm sau liền có nước nóng để uống rồi.”

Những bí quyết nho nhỏ này không những mới lạ mà còn vô cùng có ích cho cuộc sống hàng ngày của Black cùng White. Với những Kantus sinh ra và lớn lên trên mảnh đất quanh năm phủ đầy băng tuyết, cái từ ấm áp này, chỉ khi bọn họ còn là con non rúc dưới bụng cha mình mới có thể cảm nhận được thôi.

Dương nhiên, so với đám Kantus sống đơn độc một mình sau khi trưởng thành thì kiểu sống chung của Black và White đã ấm áp hơn nhiều.

Lúc ngồi bên cạnh đông lửa đang bốc cháy hùng hực trong cái ổ mà mình hi hục đắp suốt cả buổi chiều, White dùng đôi mắt phát sáng lấp lánh nhìn về phía Black, “Em yêu, tạm thời em không phải lo lắng chuyện rụng lông nữa rồi!”

“Anh thật là!” Black – người vẫn luôn nghiêm túc cũng lộ ra một nụ cười rất mong manh.

Hai Kantus non trẻ tương thân tương ái không hện mà cùng nhìn vào đáy mắt đối phương, ở đó, bọn họ thấy được hình ảnh của nhau cùng với sự quan tâm lo lắng thật sâu thật sâu xuất phát từ tận đáy lòng.

Black và White siết chặt tay nhau.

Mạnh cửu chiêu cảm thấy mình và Louis hết như hai cái bóng đèn, vì thế cậu lật lật người, cố gắng lặn đến một góc ít gây sự chú ý hơn, đương nhiên cũng gần đông lửa hơn một chút.

Thật ấm áp nha~

Đã từng cho rằng loại chuyện trọng đại như phát minh ra lửa này phải chờ đến khi mình lớn mới có thể làm, thế nhưng cậu thật không ngờ thú

nhân ở đây lại thông minh như vậy!

“Chiêm chiếp ~” Đại khái là tưởng Mạnh Cửu Chiêu đang đùa giỡn với mình, cho nên Louis liền kêu lên mấy tiếng rồi chạy tới chỗ đồng lửa bên cạnh đối phương.

“Louis! Louis!” Không tìm thấy cái gì để giải trí, Mạnh Cửu Chiêu chỉ có thể chơi đùa với tên ngốc lẩm lộng này. Cậu liên tục gọi tên nó, coi như rèn luyện đầu lưỡi của mình.

“Chiêm chiếp ~~~” Tiếng kêu của Louis càng vui vẻ hơn, nó bắt đầu dùng móng vuốt Mạnh Cửu Chiêu lăn qua lăn lại.

Fuck! Tôi là anh em của cậu! Không phải là quả bóng nha!

“Ái chà chà! Em xem Louis và Cục Cưng chơi đùa vui vẻ chưa kìa!” Ba ba ngốc nghếch – White ở bên cạnh lại tỏ ra vui sướng khi người gặp họa.

“Louis, sao con có thể dùng móng vuốt anh em của mình lăn lông lốc như thế hả?” Quả nhiên trong nhà chỉ có Black là đáng tin! Đành phải nhờ ba ba cứu vớt con rồi!

Mạnh Cửu Chiêu bị lăn đến đầu váng mắt hoa, xúc động mà rung rung nước mắt.

“Louis! Louis bảo bối! Đừng dùng móng, phải dùng chân ấy! Dùng chân lăn lăn Cục Cưng đi! Như thế mới lăn được nhiều!” Ngay giây tiếp theo, cảm giác xúc động ở trong lòng Mạnh Cửu Chiêu vừa rồi đã bay đi theo gió, sau cùng chuyển thành oán niệm sâu sắc cực kỳ.

“Anh nhớ khi còn bé chúng ta cũng thường xuyên chơi đùa với nhau như vậy!” Nhìn hai đứa nhỏ ăm ỉ nô đùa, White hiếm thấy mà hơi hơi xúc động.

“Đây không chỉ đơn giản là vui đùa, thông qua việc lăn mình trên tuyết còn có thể rửa sạch sâu bọ nhỏ bé ẩn náu trong lông. Nói đến sâu, em đột nhiên cảm thấy hơi ngứa ngứa~” Black nghiêm túc bàn luận, vừa nhắc đến

ngứa, hần lập tức cảm thấy cả đống sâu bọ đang nhúc nhích trên người mình.

Ngay sau đó, White và Black liếc mắt nhìn nhau một cái đầy thấu hiểu.

Kế tiếp, hai tên ngốc lăm lông cở bự lập tức xuất hiện bên trong cái ổ ấm áp mới xây. Và thế là cả hai vô cùng vui vẻ lăn qua lộn lại trên mặt đất được phủ đầy những nhánh cây nho nhỏ, bên trong hang ổ siêu lớn được xây dựng dành riêng cho mình.

Nói trắng ra, cho dù đã là những ba ba trẻ tuổi có con nhỏ, thế nhưng bản chất bọn họ vẫn chỉ là trẻ nít, thích chơi đùa và lăn lộn mà thôi.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39

Edit: Nhiên Nhiên Vi Vũ (PKDB)

Beta: Mimi

Nhưng mà, cái thú tiêu khiển cực kì vui sướng của Kantus non, ở trong mắt người khác lại chẳng khác nào một loại thảm họa.

Không lâu sau, cửa hang của bọn hắn đã bị người nào đó cuống quýt đập ầm ầm.

“Black! White! Hai người ra đây nhanh lên!” Giọng nói chứa đầy lo lắng của Ames vang lên ngoài cửa.

Black và White đang lẫn được nửa chừng giật mình dừng khựng lại. Cả hai vừa mới biến lại thành người thì Ames không đợi được nữa mà dùng sức tông cửa xông vào.

“Các người –”

Ames vừa mở miệng đã lập tức phát hiện bọn họ tóc tai tán loạn, quần áo không chỉnh tề. Thậm chí Black còn đè nặng trên người White.

“[囧]!” Miệng Ames há to thành một hình chữ O thật lớn, nhưng rất nhanh sau đó nó nhớ ra mục đích chuyến thăm viếng của mình, vội vàng nói, “Hiện tại không phải lúc làm loại chuyện này! Hình như mới có động đất! Tôi ở cách vách cảm thấy mặt đất cứ như đang rung lên vậy!”

Black và White giúp đối phương chỉnh trang quần áo, sau đó chột dạ nhìn nhau.

“Vừa rồi là hai đứa con của tôi chơi đùa!” White vô cùng đúng lý hợp tình mà đổ sạch tội danh lên đầu Louis cùng Mạnh Cửu Chiêu.

“Chiêm chiếp ~?” Nghe có người nhắc đến mình, Louis ngẩn người, tiếp đó nó nhấc móng vuốt nhỏ lăn Mạnh Cửu Chiêu ra xa mấy mét.

“A a a a a!!!! Không được!” Nhớ lại trận động đất kinh khủng nào đó, Ames vội vàng tóm lấy Mạnh Cửu Chiêu, phải phải càn cây khô dính trên người cậu nhóc. Nhìn vào đôi mắt tràn đầy @@ của đối phương, nó đau lòng hỏi, “Cục Cưng! Cậu có khỏe không?!”

Mạnh Cửu Chiêu chỉ thấy một trời sao bay toán loạn @@ : Tôi – rất – không – khỏe...

Trong mắt nhân loại, trò chơi của đám Kantus non thật sự quá – hung – tàn!

Gục mạnh đầu một cái, Mạnh Cửu Chiêu hôn mê bất tỉnh.

Sita là người thứ hai đến thăm bọn họ.

Những người lưu lại trông coi bộ lạc đều cảm thấy mặt đất rung động nhẹ, sau đó bọn họ vội vàng chạy ra khỏi hang ổ đi tới vùng đất trống ở giữa bộ lạc. Lúc ấy Sita phát hiện không thấy cả nhà Black đâu cho nên mới cố ý đến tìm.

Mà bên kia, mọi người chờ ở bãi đất trống một hồi lâu, nửa ngày cũng không có bất cứ cái gì phát sinh kế tiếp, sau khi xác nhận đã an toàn, Sita liền đánh tiếng giải trừ cảnh báo.

“Chúng ta đến phòng bếp hỗ trợ nấu cơm chiều đi, đám thợ săn đi kiếm ăn suốt một ngày, nhất định rất đói bụng.” Vừa đi, Sita vừa phổ biến

cho bọn Black thói quen làm việc và nghỉ ngơi của người trong bộ lạc, “Ở đây, tất cả mọi người đều thay phiên đi kiếm ăn theo đội, sau đó mọi người cùng chia sẻ những gì mình tìm được cho nhau. Đương nhiên, không phải mỗi ngày đều đi ra ngoài.”

Sau khi Ames nghe được lời ấy thì có chút bất an, Sita lập tức giải thích, “Không cần lo lắng, con mồi là thức ăn, trái cây hoang dã tìm thấy mà có thể ăn được cũng là thực phẩm. Đối với loại sinh vật có thể biến thành người, cả hai loại thực phẩm này đều có khả năng lấp đầy bụng, cho nên chúng tôi thấy chúng quan trọng như nhau.”

“Ba ba và anh tôi am hiểu nhất chính là tìm trái cây và rau củ đó!” Rốt cuộc Ames cũng thoải mái tươi cười.

“Tôi am hiểu nhất là săn thú!” White ưỡn ngực đầy kiêu ngạo.

Sita nhìn White, đánh giá đối phương một lần từ trên xuống dưới, sau đó quyết đoán chuyển đề tài, “Chúng ta đi xem nhà bếp có cái gì đi!”

“Thực đơn của ngày hôm nay, tôi xem nào...” Carat mở to đôi mắt vô hồn, nói “Tôi biết rồi, cơm chiều là thịt gà. Gà luộc, gà nướng, gà sống... cái gì cũng có.”

Thực đơn này quá hung tàn!

Hai Kantus non trẻ nuốt một ngụm nước miếng.

“Vì sao toàn là gà?” Sita cảm thấy hơi khó hiểu.

“Bởi vì sáng hôm nay, gà trong chuồng bỗng nhiên nổi điên, sau đó đều lăn ra chết hết.”

Mọi người ==///: Này! Gà như vậy còn có thể ăn sao?!

Carat nói xong cũng tiện tay tóm một con gà ở bên cạnh lên, “Tóm lại, trước tiên lấy nước luộc một lượt đi.”

“A a a a!!! Gà này không biết có bị bệnh không, anh phải dùng nước sôi để nấu nha!” Ames định ngăn Carat lại, thế nhưng chỉ nghe “bồm” một tiếng, người nọ đã ném một con gà vào trong nồi.

Sau đó một tiếng hét chói tai lập tức vang lên —

“A a a a a! Anh ném nhầm Louis của tôi rồi!” Black phát điên, hét lớn một tiếng rồi lập tức nhảy vào trong nồi, kế tiếp Louis hăng say đập nước ở bên trong nhanh chóng được vớt ra.

“Chiếp?” Lần đầu tiên nghich nước, Louis cảm thấy thích thú vô cùng.

“Ấy... Thật có lỗi... May là nước còn chưa sôi.” Carat nghiêng đầu, đợi đến khi Black thở hồng hộc bò ra khỏi cái nồi, liền ném một con gà khác vào trong, rồi lại ném thêm một con nữa...

“Anh... không đổi nước sao?” Ames ở bên cạnh yếu ớt nhắc nhở.

“Hử...” Carat lại nghiêng đầu, “Cũng không bản, cứ như vậy đi.”

Vì thế, thời điểm các dũng sĩ của bộ lạc trở về thứ đầu tiên đập vào mắt họ chính là một nồi gà luộc.

Nhìn vẻ mặt chết không nhắm mắt của đám gà còn nguyên cả lông, các dũng sĩ như đã tập mãi đã quen mà buông một tiếng thở dài.

“Ăn ngon lắm sao?” Nhìn Sita thấy chết không sờn mà cắn một cái đùi gà, Ames nuốt nuốt nước miếng.

Sita tỉnh bơ nhai nhai một hồi, cuối cùng để lộ vẻ mặt đau khổ cố gắng nuốt miếng thịt gà xuống, lại uống một hớp nước để súc miệng, xong mới trả lời câu hỏi của Ames, “Làm sao mà ngon được?! Đồ Carat nấu còn khó hơn ăn cả tôi làm!”

“Vậy... vậy tại sao lại để Carat nấu cơm?” Ames yếu ớt hỏi.

“Bởi vì Carat biết phép thuật.” Sita lại hung hăng cắn một miếng thịt to, “Thức ăn hẳn sẽ khiến người ăn thêm khỏe mạnh.”

“Hả?”

“Đừng nghĩ nữa, các cậu chưa ăn gì suốt một ngày rồi, không đói bụng sao? Ăn nhanh lên.” Nói xong, Sita đưa cho bọn Ames và Black một con gà vừa mới vớt ra.

Ames do dự nhìn con gà trước mặt.

Thịt gà ăn vào sẽ khiến người ta mạnh mẽ hơn gì gì đó, nghe đúng là rất hay, nhưng con gà này chết thảm thương quá, bộ dáng nhìn qua cũng thật ghê tởm đi...

“Black, cho các cậu!” Fendi chẳng biết đâu chạy tới, trong tay còn cầm một con gà tự mình chế biến đang được bọc bằng lá cây. “Tôi nướng qua một chút, hương vị đã khá hơn rất nhiều!”

Dứt lời, Fendi trưng ra vẻ mặt đầy chờ mong nhìn bọn họ.

“... Tôi không ăn.” Nhìn chằm chằm thi thệ Kantus non bị gói trong lá cây, Black kiên định lắc đầu.

Louis thì lại vô cùng đói bụng, đối mặt với món gà nướng cực kỳ hấp dẫn, nó hơi hơi không nhìn được muốn nhảy qua, nhưng lại bị Black dụ dỗ mà cũng cực kỳ mạnh mẽ ôm chặt lấy.

“Cục Cưng, chúng ta không thể ăn, đó là Kantus.” Giọng nói của White nhẹ nhàng vang lên bên tai, Mạnh Cửu Chiêu nhất thời ngậm ngẫn cả người.

Bỗng nhiên cậu nghĩ đến, trong mắt Black và White, mấy sinh vật này không phải gà, mà là Kantus giống như bọn họ.

Sử sách có ghi, vào thời viễn cổ, khi nền văn minh mới bắt đầu khai hóa, Kantus chưa bao giờ ăn đồ ăn loại của mình, kể cả dưới tình huống không có thực phẩm, Kantus còn sống cũng tuyệt không ăn thi thể đồ bọn. Vì thế, đã có học giả nhận định Kantus là một chủng loại vô cùng đoàn kết, chẳng những đoàn kết mà còn có tình có nghĩa nữa. Mặc dù bọn họ là

những người hành xử phi thường lạnh lùng tàn bạo, thế nhưng đối với
đồng loại vẫn rất có lòng từ bi.

Nhìn vào vẻ mặt chăm chú của Black và White, Mạnh Cửu Chiêu há há
miệng, chỉ là cuối cùng cũng không tiếng nào.

Cậu nhớ tới Solid Lunsar, lại nghĩ tới mình vẫn luôn được đối đãi thực
dịu dàng, sau cùng cho ra kết luận: lần này ông trời an bài cho cậu tái sinh
làm con non của hai Kantus non trẻ, có lẽ là để cậu hiểu rõ hơn về bộ tộc
Kantus mà mình vẫn luôn coi như kẻ thù ở kiếp trước kia.

Ngay thời điểm Mạnh Cửu Chiêu đang im lặng đắm chìm trong suy
nghĩ của mình, giọng Black lại vang lên một lần nữa —

“Ông nội từng nói, thịt Kantus là khó ăn nhất trên thế giới. Chẳng
những khó ăn thôi đâu, nếu miễn cưỡng ăn vào còn rặn không ra ‘phun’
đến vài ngày, cho nên, tuyệt đối không thể ăn!”

Mạnh Cửu Chiêu lập tức hoàn hồn: —▽—

Fuck! Thì ra đây mới là chân tướng!

Thì ra ông nội đại nhân đã ăn rồi?

Trả lại một trời cảm động cho tôi đi!!!!!!!!!!!!!!

—

/Mi/ trả lại hàng hà sa số cảm động cho bản cung TTOTT

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40

Edit: Nhiên Nhiên Vi Vũ (PKDB)

Beta: Mimi

Sita mang theo nhóm người Black tới khu vực gần đồng lửa. Ở nơi đó, Mạnh Cửu Chiêu thấy những chiến sĩ bộ lạc, người đã ra ngoài săn bắt vào sáng nay và... Á?

Cậu đang nhìn thấy gì?

Là nhân loại! Là những đứa bé có hình dạng con người giống hệt như mình!

“Đây là em bé của bộ lạc.” Sita rành rọt nói, “Tính cả Cục Cưng và Louis thì hiện tại bộ lạc có tổng cộng 7 em bé.”

“Đứa nào cũng cường tráng như nhau!” Cô tự hào bổ sung thêm một câu như thế.

Âm thầm co rút khóe miệng, Mạnh Cửu Chiêu vừa lầm bầm: “Tôi không phải ‘đứa’”, vừa hiếu kỳ quan sát những bé con có hình dạng con người giống như mình.

Black đặt Mạnh Cửu Chiêu và Louis xuống bên cạnh đám bé con kia.

Đã nhìn quen thú non lông xù, đây là lần đầu tiên Black và White nhìn thấy nhiều con non trụi lông như vậy.

“Thật tốt quá, thì ra có rất nhiều con non giống như Cục Cưng nhà mình.” Phát hiện Mạnh Cửu Chiêu vẫn luôn dò xét nhìn đám bạn xung quanh, Black vui mừng cảm thán.

“Ừ, hơn nữa lông của Cục Cưng nhà chúng ta vẫn là nhiều nhất!” White vô cùng kiêu hãnh đáp lời, con non trụi lông nhà bọn họ hẳn là đứa nhỏ có nhiều lông trên đầu nhất đi!

Để bảo dưỡng nhúm lông duy nhất trên người Mạnh Cửu Chiêu, hai người ba ba này đã vô cùng hao tâm tổn trí, mỗi ngày đều liếm một lần rồi lại dùng vuốt chải chải một lượt. Cái đầu vốn dĩ trọc lóc của Mạnh Cửu Chiêu, hiện tại đã như một rừng cây nhỏ. Vì lẽ đó, bọn hắn tràn ngập tự hào và kiêu ngạo trong lòng, đáng tiếc từ trước tới nay vẫn chỉ có thể tự tán thưởng kiểu ‘mèo khen mèo dài đuôi’ thôi.

Mãi đến hôm nay, khi nhìn thấy đỉnh đầu một đám thú non không lông giống như Mạnh Cửu Chiêu đầu trọc lóc, cuối cùng bọn hắn cũng có cảm giác thắng lợi rồi.

Mạnh Cửu Chiêu hất hất nhúm tóc ngu ngốc của mình, thăm dò mà bò về phía đám em bé nhân loại đang quỳ rạp trên mặt đất giống như bạn ăn một thứ gì đó. Dường như đối phương cũng cảm giác được cậu đang tới gần, vì thế đột ngột ngừng đầu. Ngay sau đó, Mạnh Cửu Chiêu lập tức bị những cái miệng nhỏ đàn đũa máu tươi của đám nhóc này dọa cho hoảng sợ.

Cậu phát hiện, thứ mà đám nhóc kia đang ăn chính là một miếng thịt tươi!

Nhìn thấy màu máu đỏ lôm giỡn giữa hai hàng răng nhỏ nhắn của bọn trẻ, Mạnh Cửu Chiêu không bao giờ cho rằng những khuôn mặt mũm mĩm kia là đáng yêu nữa hết. Trái lại, vừa thấy bọn nhóc ngừng đầu lên, Louis liền lướt ánh mắt nhìn xuống mấy miếng đồ ăn đang được bọn chúng nắm chặt trong tay.

“Chiếp!!!!” Sau khi nhả ra một tiếng kêu tràn đầy tính khiêu khích, Louis tung ra một cú đánh móc từ phía sau cực kỳ khí phách, một vuốt hất

văng một đĩa, ý đồ cướp đoạt thức ăn ngon trong tay nó. Chẳng ngờ, đôi phương cũng không phải dạng vừa, nó lập tức đánh trả Louis, còn muốn cắn cánh của Louis nữa. Không những thế, đám con non còn lại cũng nhanh chóng gia nhập đội quân cắn xé Louis. Và thế là con gà nhỏ Louis của chúng ta một mình địch với năm người, tình huống có vẻ vạn phần nguy hiểm.

Tục ngữ có câu, ‘lâm trận cha con cùng đánh giặc – chiến tranh anh em giúp đỡ nhau’, vì thế cho nên, Mạnh Cửu Chiêu vừa thấy tên ngốc lảm lông nhà mình rơi vào thế yếu về nhân số đã vội vã bỏ nhào tới hòng công kích từ phía sau. Được rồi, cậu đi đứng không được nhanh nhẹn cho lắm, thế nhưng bò thì lại rất nhanh nha. Hơn nữa Mạnh Cửu Chiêu chơi cực xấu, chuyên môn kéo cổ chân người ta, đám con non bình thường đi lại còn chưa vững, vừa bị kéo thì liền ngã xuống ngay. Có Mạnh Cửu Chiêu trợ giúp, Louis càng đánh càng hăng, cuối cùng, nó dùng thế trọng của mình để giành thắng lợi.

Đè mông lên cả đám nhón con, Louis gom tất cả thức ăn lấy được vào cùng một chỗ.

“Chiếp ~” Nó hài lòng kêu lên thành tiếng, chia sẻ cho Mạnh Cửu Chiêu chiến lợi phẩm mà cả hai vừa đoạt được.

Nhóm người lớn bên cạnh đã sớm tròn tròn con mắt.

Thật sự là... một hồi chiến đấu vô cùng quyết liệt của... một con gà...

Biểu hiện của Louis khiến cho bọn họ chỉ có thể nghĩ được như vậy mà thôi.

Thức ăn đoạt được có hương vị vô cùng đặc biệt, mặc dù chẳng biết là loại thịt gì, nhưng ít nhất nó mềm hơn so với thịt khủng long nhiều lắm đó ~

Chóp chép nhai nhai mấy miếng thịt nho nhỏ, bất chợt Mạnh Cửu Chiêu nhớ tới một vấn đề

Từ từ! Đã tới cái nơi có con người sinh sống rồi, vì cái méo gì mình vẫn phải ăn thịt sống chứ! Hơn nữa, đây là chiến lợi phẩm cướp về là thịt mà người ta đã từng gặm qua nha!!!

Mạnh Cửu Chiêu đông cứng lại ngay lập tức...

Trong bất tri bất giác, tư duy nhân loại của cậu đã bị đồng hóa, biến thành phương thức suy nghĩ của Kantus rồi sao? Thật là, thật là đáng sợ —

Nhưng mà, đồ ăn là vô giá, phải biết quý trọng. Cứng người mất khoảng hai giây, sau đó Mạnh Cửu Chiêu lại tiếp tục nhai nhai nuốt nuốt.

“Con các cậu thật là lợi hại!” Không giống các bậc phụ huynh ở Địa Cầu, khi con mình xung đột với con cái nhà khác sẽ làm ồn lên và trách cứ phụ huynh bên kia, cư dân ở đại lục này dễ thương hơn nhiều lắm.

“Con gà con này cũng thật nặng!” Một cô gái có cơ bắp rắn chắc chẳng khác gì tráng sĩ cười hì hì bế con của mình lên, chẳng chút bận tâm mà phải phải cái mông của nó, sau đó thích thú xách Louis lên theo nhưng lại bị đối phương cào cho một cái. Song cô gái cũng không tỏ vẻ khó chịu, cảm thán nói, “Lớn lên nhất định nó sẽ là một chàng trai rất tuyệt vời!”

Cô gái cường tráng hết sờ Louis lại chuyển sang mó Mạnh Cửu Chiêu. Nhẹ nhàng kéo kéo miếng da thú quăn quanh người cậu, cô hỏi, “Đây là da gì? Cái này quá cứng với trẻ em rồi! Tôi thấy vừa rồi nhóc con này bò rất chặt vật, vừa hay hôm nay ông xã tôi săn được một con Wildebeest màu đen (*), da rất mềm, tý nữa sẽ đưa cho các cậu để làm áo choàng cho con non.

(*) Wildebeest: nó đây:

<httpwwwphongkieudabacomwp-contentuploads201606C40-CTjpg>

Hình như sức mạnh của vị nữ thí chủ này hơi lớn, Mạnh Cửu Chiêu chỉ thấy nửa người dưới mất một trận, vừa cúi đầu liền phát hiện JJ bé nhỏ của mình đã bị lộ ra bên ngoài —

“A!” Mạnh Cửu Chiêu xấu hổ kêu lên.

“Tôi nói mà ~ Bộ dạng đáng yêu như vậy nhất định là giống đực!” Cô gái cường tráng nọ chẳng những để Mạnh Cửu Chiêu một thân trần trụi, mà còn quá đáng búng lên jj nhỏ nhỏ của cậu một cái.

Mạnh Cửu Chiêu bị người dùng loại hành vi dâm loạn thế này mà đối xử lần đầu tiên, vì thế bất ngờ hét thảm lên một tiếng.

“Chiếp chiếp!!!” Nhận ra Mạnh Cửu Chiêu bị người bắt nạt, Louis nổi trận lôi đình. Dưới cơn nóng giận, nó vươn cái mỏ nhọn, đem da thú quấn trên người đám em bé kia kéo hết xuống một lượt! Nó muốn lột toàn bộ quần áo của bọn chúng ra, sau đó búng jj từng đũa một —

“Chiêm chiêm?” JJ đâu? Sao lại không có JJ?

Louis hoang mang r ối.

“Haha, tôi còn đang lo lắng giống cái nhà chúng tôi lớn lên không tìm được ch ồng đây ~ Thế này thì tốt quá r ối, cuối cùng bộ lạc cũng có một em bé là giống đực!”

Cùng với tiếng cười quá đổi hào hùng của nhóm phụ nữ cường tráng và tiếng chiêm chiêm đầy ảm ức của Louis, Mạnh Cửu Chiêu đau lòng đến mức lệ rơi đầy mắt.

Phụ nữ cường tráng gì gì đó, thật sự quá hung tàn r ối.

—

/Mi/ Cũng muốn búng jj của Chiêu Chiêu:v

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Giống đực trong bộ lạc cười cười nhìn đám nhóc con đùa giỡn, bọn họ không cẩn thận và tinh tế như giống cái, nhưng thấy lũ trẻ có hăng hái như vậy, trong lòng cũng rất tự hào.

Nghe nói hai đứa nhỏ giống đực hung hãn vừa thắng trận chính là con của hai giống cái mới tới sinh ra nha ~

Giống cái có thể sinh được những đứa bé khỏe mạnh như vậy... thật khiến người ta phải động lòng mà ~~

Bên cạnh đồng lửa trại, không ít những đốm sáng hờn nhạt lập lòe.

Black và White vốn đã rất được hoan nghênh, nay lại bởi vì hai đứa nhỏ mà càng được hoan nghênh hơn nữa.

Có đi ầu, phương thức biểu hiện tình cảm của đám thú nhân cực kỳ trực tiếp: tặng thịt!

Do đó, không bao lâu sau, Black và White phát hiện trước mặt mình đã bày đầy những thịt là thịt. Thế nhưng thức ăn tối nay Carat chuẩn bị phần lớn đều là gà, cho nên trước mặt Black và White trăm phần trăm cũng là thịt gà.

Nhìn thi thể của một con “Kantus” chết không nhắm mắt, hai tên nhóc to đầu bỗng nhiên tái mặt.

“Gần –” Một tiếng sư tử rống bất chợt truyền đến từ bên cạnh, cả đám giống đực vốn còn đang không ngừng đi tới chỗ Black và White, vừa nghe được âm thanh này đều quyết đoán dừng bước và lui ngược trở về.

“Là Andy!”

“Andy nhìn trúng giống cái mới tới sao?”

“Đáng giận — hấn được nhiều giống cái yêu thích như vậy rồi, vì cái méo gì còn không chữa cho chúng ta hai người chứ!”

Andy mà mọi người vừa nhắc tới là một thú nhân sư tử cường tráng trẻ tuổi, nhân vật có sức mạnh ngang ngửa với thủ lĩnh và cũng là giống đực được hoan nghênh thứ hai trong bộ lạc. Hấn gia nhập bộ lạc một mình, luôn thích độc lai độc vãng, bởi vì thời điểm mới tới được Sita chăm sóc một thời gian, cho nên toàn bộ thành viên bộ lạc đều gắn ghép hấn với cô ấy.

“Chẳng phải gần đây hấn luôn ở chỗ Sita sao? Tôi còn tưởng bọn họ là một đôi chứ!”

“Không có đâu! Chẳng phải vẫn có những giống cái khác ở chung đấy à? Nghe nói vì thân thể hấn không thoải mái nên mới sang ở nhờ thôi...”

“Nhìn hấn có chỗ nào không thoải mái hả! Hôm nay một mình hấn cắn chết ba con Wildebeest(*) đấy nhé!”

(*) Wildebeest: là cái con gần giống con ngựa và có sừng, đã chú thích ở chương trước rồi đó

Nhóm giống đực bàn tán vô cùng sôi nổi, mãi đến khi con sư tử cường hấn tên là Andy kia há miệng ra một lần nữa. Ngay tại khoảnh khắc đó, mọi âm thanh nghị luận im bật ngay lập tức.

Nhưng chẳng qua Andy chỉ ngáp một cái thôi mà.

Vung móng vuốt lên, hấn đem tất cả thịt gà những người khác đưa tới gạt qua một bên, sau đó nằm dài bên cạnh Black.

Một lát sau, hắn lại làm bộ như lơ đãng, dùng móng vuốt móc ra một nhánh cây, bên trên nhánh cây ấy lủng lẳng đầy những quả tròn chín mọng bé bằng đầu ngón tay.

Mạnh Cửu Chiêu liếc mắt một cái liền nhận ra đó là loại trái cây cậu đã ăn hơn nửa năm ròng — cũng chính là loại quả mà Louis tìm phát hiện ngày trước. Từ sau khi động đất xảy ra, bọn họ đã không còn bắt gặp loại trái cây này nữa, không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy nó.

Về lý thuyết, đối với một loại thức ăn đã ăn quá lâu mọi người sẽ nảy sinh cảm giác chán ngán, thế nhưng, nghĩ tới thứ quả chín mọng bên trong ẩn chứa cả muối và đường này, Mạnh Cửu Chiêu có chút không nhịn được mà rục rịch bàn tay bé nhỏ.

Andy giật giật lỗ tai.

Hắn thuận thế nằm ngửa trên nền đất ngay trước mặt Mạnh Cửu Chiêu, ngáp dài một cái, rồi chuyển sang liếm liếm móng vuốt cùng với lông mao, đến khi toàn thân trên dưới không còn một hạt bụi mới trưng đôi mắt sáng ngời mà nhìn cậu.

“Hắn muốn làm gì đây.” Black khó hiểu.

Trên cơ bản, khủng long và động vật có vú là hai giống loài hoàn toàn khác nhau, với Black, vượt qua giới hạn về chủng tộc để lý giải ngôn ngữ cơ thể đối phương vẫn là rất khó.

“Tôi nghĩ, có lẽ hắn đang nói mình đã sạch sẽ lắm rồi, có thể ôm bé con một cái.” Ames dùng vẻ mặt cứng ngắc đáp lời.

Đưa một con thỏ con cho sư tử ôm ấp ấy à, nghe qua cũng thật là tàn nhẫn.

Đáy mắt thú nhân sư tử nọ có chút thấp thỏm lại thêm vài phần bất an, hắn giật giật lỗ tai, thật cẩn thận đem chùm quả mọng trước ngực đẩy ra ngoài, cứ thế đong đưa vài cái.

Dựa thân thể mềm mại vào tấm lưng của Black, Mạnh Cửu Chiêu nhìn dã thú này không chớp mắt.

Đối phương thật là đẹp.

Ở vào niên đại cậu từng sinh sống, loại sinh vật đẹp để mang trong mình huyết thống của giống mèo khổng lồ này đã biến mất hoàn toàn.

Cậu cẩn thận vươn tay sờ sờ móng vuốt sắc nhọn của con mèo lớn. Mà bên kia, Andy cảm nhận được bàn tay bé nhỏ của Mạnh Cửu Chiêu quờ tới, cũng lật ngửa móng vuốt lên để lộ phần đệm thịt bên dưới ra.

Bởi vì sinh sống ở nơi hoang dã, thịt đệm dưới các chi của hắn không hề mềm mại, song lại ấm áp vô cùng.

Mạnh Cửu Chiêu dần dần lớn gan hơn, sờ sờ lên bộ lông của con mèo bụi. Thô ráp và khô ráo, hơn nữa còn rất mượt mà.

Cuối cùng cậu yên tâm, dùng bàn tay nhỏ bé của mình vật từng quả mọng ở ngay trước mắt con sư tử.

Quả mọng lần này còn ngon hơn so lúc xưa, đường nhiều muối ít, ăn vào hương vị thiên về giòn ngọt man mát, cực kỳ dễ ăn.

“A!” Mạnh Cửu Chiêu vật thêm mấy quả rồi ra hiệu cho Black há miệng, sau đó lặp lại hành động dứt cho White vài trái.

“Louis! Louis!” Không đợi cậu gọi đến tiếng thứ ba, Louis đã vội vàng nhảy khỏi cánh tay White, còn chưa đứng vững nó đã há miệng rướn mồm về phía Mạnh Cửu Chiêu đang ở cách đó một quãng khá xa.

“Chiêm chiếp ~” Ăn xong trái cây, Louis phát ra mấy tiếng giống như lời cảm tạ.

Thời điểm phát hiện trên nhánh cây chẳng còn sót lại được mấy trái, Mạnh Cửu Chiêu mới có chút ngưng ngừng, vì thế, cậu hái nốt những trái cuối cùng bỏ vào trong miệng Andy.

Một con sư tử dùng hàm răng thật lớn để nhai mấy viên trái cây bé nhỏ như vậy – đúng là có chút khôi hài. Hắn nhìn Mạnh Cửu Chiêu ở bên cạnh mà đôi mắt tựa như phát sáng.

Louis quan sát hành động của anh em mình, sau đó lặng lẽ nhảy đến bên cạnh Andy, ngậm một miếng thịt gà rồi để vào trước mũi hắn.

“Oe —” một tiếng, con gà con Louis bị Andy nôn cho ụt sùng.

“Chiếp!!!” Ánh mắt phát sáng long lanh nhìn tôi đâu hả?! Louis kêu thảm một tiếng, vỗ cánh nhảy ra ngoài. Được Black ưa sạch sẽ chăm sóc vô cùng cẩn thận, từ khi sinh ra Louis vẫn luôn là một thú non bóng bẩy, nó chưa bao giờ cảm thấy mình lại khó coi đến thế này!

“Quên nói cho các cậu biết, gần đây Andy không chịu được mùi thịt, hắn cứ nghĩ thấy mùi thịt là buồn nôn, huống chi còn là thịt do Carat làm —” Sita vội vàng chạy tới, lấy một miếng da thú sạch sẽ đưa cho Black, sau đó đỡ Andy đến một chỗ kín gió cho hắn uống chút nước ấm.

Phòng chừng chỉ có nữ tráng sĩ tộc voi ma mút mới có thể dìu một con sư tử thành niên chạy qua chạy lại, còn có khả năng ôm lấy thân thể hắn để hắn từ từ liếm nước — Mạnh Cửu Chiêu kính nể cực kỳ.

Andy suy yếu biến lại thành người, tự cầm lấy tô nước uống, sau đó bảo Sita đi xem Louis.

Lúc này Mạnh Cửu Chiêu mới nhận ra, hắn chính là con sư tử lắc lắc hai quả trứng giữa chân mà dẫn đầu đi ra khỏi hang ổ của Sita vào buổi sáng.

“Rốt cuộc hắn đã ăn phải cái gì vậy, đã sắp một tháng rồi. Sư tử không ăn thịt thì đâu có được?” Sita nhanh chân lẹ tay chạy về chỗ Black, sau đó túm con gà nhỏ Louis còn đang nhảy tới nhảy lui lên, dùng một miếng da thú sạch sẽ chà chà sát sát biến nó thành một cục bông xù, “Ngoại trừ thủ lĩnh, Andy là giống đực cường tráng nhất trong bộ lạc, trên người đâu đâu cũng là cơ bắp rắn chắc, nhưng mà hiện tại — xem đi, hắn đã gầy đến mức chỉ còn da bọc xương rồi...”

Nghe Sita nói, mọi người không khỏi chuyển dời tầm mắt về phía Andy: đây là ‘da bọc xương’ trong miệng Sita đó, rõ ràng là cơ bắp vô cùng cân xứng có được không?

Nhớ lại một chút về những cư dân của bộ lạc Awash đã gặp trong mấy ngày qua, lại nghĩ tới người ở đây, bất kể là nam hay nữ đều có cơ bắp phát triển vô cùng, Mạnh Cửu Chiêu thầm nghĩ: Được rồi, nếu tiêu chuẩn là như vậy, cũng khó trách đáng người của Ames và bọn Black lại được người khác nhìn với ánh mắt chan chứa cảm thông.

Mạnh Cửu Chiêu bày tỏ: Andy, ngoại trừ cơ bắp vạm vỡ ra, thời điểm biến thân anh còn rất đẹp trai nữa, thật tuyệt.

Sita là giống cái cực kỳ tử tế, sau khi lau chùi cẩn thận cho Louis còn ghé mũi ngửi ngửi một phen, “Louis bảo bố, hiện tại nhóc đang mang trên mình mùi hương của con sư tử hùng tráng nhất vùng này đó! Nhóc có thể uốn ngực mà bước đi rồi!”

“Chiếp!” Louis rất không thích mà mỗ mỗ ngón tay cô thay cho câu trả lời.

“Được rồi, được rồi! Xem ra nhóc con không thích, để cô đi chuẩn bị cho nhóc một chậu nước tắm ấm áp nhé!”

Sita gọi một giống cái khác cùng trở về hang ổ của mình để nhóm lửa đun một nồi nước.

Đúng vậy, một nồi nước, chính xác là cô dùng cái nồi Carat vừa luộc thịt gà để đun nước.

“Cô ấy muốn làm gì thế?” Chưa từng biết đến cái gọi là nước tắm ấm, Black nghe vậy thì thoáng nhíu mày.

“Tôi... tôi cũng không biết...” Con thỏ què mùa từ khi sinh ra đến giờ vẫn chưa bao giờ tắm – Ames lúc này cũng không phiên dịch được ý nghĩa của cụm từ này.

Vì thế, khi bọn họ nhìn thấy Sita muốn thả Louis vào n ồi nước nóng thì
đ ồng loạt nhảy dựng lên!

“A? Các cậu làm sao vậy? Tôi muốn làm cái gì á? Tôi chỉ muốn tắm rửa
cho Louis thôi mà! Trời ạ! Các cậu không biết tắm nước ấm là cái gì sao?”

Vì thế, ánh mắt của một đám giống cái dành cho Black và Ames cũng
trở nên vô cùng kỳ diệu.

“Chúng tôi sẽ đun một n ồi nước nữa, mọi người cùng nhau tắm nước
ấm đi (∞)” Không biết ai đã đưa ra đề nghị này, nhưng đám giống cái
như đàn ông kia đều rất ưa sạch sẽ, vì thế mọi người lập tức đ ồng ý luôn.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Màn kích nhỏ đ ền từ khi khu rỗng não $\odot \omega \odot$ (by A Tu Tu & Lương –
rỗng não cấp độ cao):

Mạnh Cửu Chiêu: TAT cho dù khúc gỗ có tiêu JJ, tôi cũng không muốn
nói chuyện yêu đương cùng một đám nữ tráng sĩ!

Louis: Chiếp! Chiếp! Chiếp Chiếp Chiếp! (Nhìn tôi này! Nhìn tôi này!
Tôi có JJ đó, nói chuyện yêu đương với tôi đi!)

【 trọng điểm căn bản không phải ở vấn đề tiêu jj mà! 】

Lương -_-ll: tóm lại, đám giống cái không cần tranh giành nữa, con non
giống đực này đã có ‘kê’ dành cho mình r ồi...

Tác giả: quá ‘Kê (*)’ hữu, miễn giải thích $\wedge \omega \wedge$

(*) Kê đ ồng âm với cơ trong cơ hữu, cơ tình:v

/Mi/ Bạn bị cu ồng Andy:v Tự nhiên cảm thấy tất cả sự tử ở trong sở
thú đ ầu thạc đáng yêu~~~

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Đám giống cái đem toàn bộ nãi lớn mượn được của Carat lại đây, sau đó còn cẩn thận thả vào bên trong rất nhiều hương liệu. Được rồi, trong con mắt Mạnh Cửu Chiêu, bọn họ chính là đang bỏ gia vị vào nãi.

Bạn có thể tưởng tượng một chút về thứ nước tắm được thả thêm gừng với tỏi thì sẽ biết ngay thôi.

Bốn nãi nước được nhóm lửa đun lên cùng một lúc, mùi hương quý dị của nhà bếp cùng với một làn sương mù ấm nóng nhất thời tràn ngập trong hang ổ Sita.

“Nước được rồi! Mọi người cùng nhau tắm đi!” Sau khi Sita tuyên bố, đám giống cái đồng loạt reo vang một tiếng. Buổi tối rét lạnh lại có thể ngâm mình trong nước ấm, đây chính là một chuyện thoải mái không gì sánh được!

Ngay sau đó, mọi người vô cùng phóng khoáng mà lột những miếng da thú trên người mình xuống, trần truồng nhảy vào trong nãi.

Cảnh tượng kia quá mức thảm thiết, Mạnh Cửu Chiêu đích thực không cách nào nhìn thẳng.

Có đi ầu, nước ấm... muốn...tắm quá đi.

(- ㄟ-)

Và thế là, cậu đuổi tay về phía mấy nãi nước ấm.

Giờ phút này, Black và White cũng nhận ra hành vi trước mắt không phải là ‘muốn nấu bọn hắc thành canh’, mặt khác, những người đang ngâm mình trong nãi kia nhìn qua đúng là cực kỳ hưởng thụ. Lại thấy vẻ mặt chờ mong của bé không lông cùng với bộ dáng tò mò của Louis nhà mình, Black và White quyết định một người ôm một đứa, thật cẩn thận bước vào nãi.

“A ~~~” Bất hạnh thay, đúng lúc ấy một giống cái ngãi cùng nãi với bọn họ đột nhiên hét lên.

“Nước! Tại sao nước lại biến thành màu đen!”

Vài giống cái lập tức phát hiện ra đám đầu sỏ gây tội.

Bọn họ nhìn chằm chằm nhìn vào mấy người Black, White và cả Ames đang trưng ra vẻ mặt tò mò ôm theo hai đứa nhỏ ngãi ở trong nãi.

Một giống cái tên gọi Komachi của tộc sói không nhịn được mở miệng hỏi, “Rốt cuộc đã bao lâu các người không tắm rãi?!”

“Tắm, tắm... là cái gì?” Ở trong nước, Ames yếu ớt ôm lấy ba ba mình rãi hỏi một câu như thế.

“...” Hang ỗ nhất thời rơi vào một mảnh tĩnh lặng vô cùng.

“Tất cả mọi người ra ngoài đi, đun một nãi nước nữa, đem đám người từ khi sinh ra chẳng tắm lần nào này làm sạch một lượt.” Cuối cùng vẫn là Sita đứng ra làm chủ.

Vì thế, nguyên một buổi tối, hang ỗ của những giống cái chưa lập gia đình trở nên náo nhiệt cực kỳ.

“Nghe nói bọn họ đang chuẩn bị nước tắm cho người đẹp.” Nhóm giống đực cô đơn bắt đầu rục rịch muốn thăm dò, nhưng vì e ngại sức

mạnh của giếng cái, cho nên chỉ dám hóng hớt từ rất xa bên ngoài hang ổ của Sita.

“Thơm quá ~ đây là mùi hương của giếng cái sao?” Một người trong số bọn họ say mê hỏi.

Nếu lúc này Mạnh Cửu Chiêu ở bên cạnh hắn, nhất định cậu sẽ đánh vỡ thứ ảo tưởng ấy và nói cho hắn biết, đây chẳng qua chỉ là mùi của gừng với tỏi mà thôi!

Cậu chưa từng được dùng loại nước tắm nào kỳ lạ như vậy hết.

Trong đầu hiện lên hình ảnh lò mờ của một đồng củ tỏi tròn tròn, lại nhìn những giếng cái không ngừng mức nước bắn ra để đổ thêm nước ấm mới vào, Mạnh Cửu Chiêu cảm giác dễ chịu không gì sánh được. Tự nhiên cậu cảm thấy hơi hơi buồn ngủ.

“Các cậu chưa từng tắm rửa thật sao? So với Ames thì các cậu sạch sẽ hơn rất nhiều nha! Mọi người nhìn xem, chất tóc các cậu ấy đẹp quá!” Komachi vừa gọi đầu cho Black vừa hâm mộ gọi những người khác tới tham quan.

Cái này là đương nhiên, mỗi ngày tôi và Black đều liếm láp cho đối phương bằng tất cả tình yêu nha — White đắc ý nghĩ, nhưng mà, hắn sẽ không nói chuyện này ra đâu ~

“Nha~ mềm thật, bóng quá! Hơn nữa, xem da của các cậu ấy này, gần như không hề có lông!” Lời này vừa dứt, toàn bộ giếng cái đều trưng ra vẻ mặt trăn trờ, có người còn lét lét liếc trộm làn da trần trụi của hai người bọn hắn.

Song, những lời này đích thực đã chọt trúng trái tim pha lê mong manh dễ vỡ của White và Black.

Bọn hắn — hâm mộ nhất chính là người có lông nha ~~~

“Thật ra, thật ra tôi cảm thấy có lông gợi cảm hơn.” Ames đỏ mặt, mà con thỏ lớn trong ngực nó cũng đá đá vào đầu gối nó mấy cái, “Ba ba cũng nghĩ thế, các... các chị có thể nói cho tôi biết làm thế nào mới mọc được nhì ầu lông không?”

Black và White đồng loạt dựng thẳng hai tai lên nghe ngóng.

Và thế là một đám ‘giống cái’ vô cùng vui vẻ thảo luận cái đê tài cấm – kị: làm sao để mọc được nhì ầu lông.

Bằng việc trao đổi tâm tình, bí mật giữa mọi người dần dần ít đi, theo đó quan hệ cũng trở nên thân mật hơn chút nữa.

“Nhưng mà, Black, ngực của cậu phẳng quá r ồi! Cậu sờ của tôi xem, còn lớn hơn so với cậu một chút đấy...” Rốt cuộc, Komachi cũng không nhịn được, thò vuốt sói ra kéo tay Black.

Dem tay của Black đặt lên ngực mình, đồng thời Komachi cũng ấn tay lên vùng ngực cực kỳ bằng phẳng của đối phương.

Phẳng quá, quá phẳng r ồi — Komachi thầm nghĩ trong lòng, nhưng mà cô xấu hổ không muốn nói ra.

Cơ ngực cường tráng quá – còn Black thì lại cực kỳ hâm mộ.

Rốt cuộc, khi nước trong n ấ không còn biến thành màu đen nữa, Sita mới tiếng tuyên bố thời gian tắm rửa chấm dứt.

“Các cậu có thể đi ra r ồi.” Sita nói với bọn Black.

“Nha ~ Cuối cùng có thể ra ngoài r ồi sao?” Ames cực kỳ vui vẻ ôm ba ba của mình đứng dậy, Black và White vốn đang ng ồi cạnh nó cũng chậm rãi đứng lên —

“A!!!!!! Sao các cậu lại có JJ?!!!!” Quãng thời gian tắm nước ấm gần như bị đóng băng bởi tiếng kêu gào thảm thiết đến long trời lở đất của một đám chị em.

Tin tức Black và White là giống đực khiến cho rất nhiều nam thanh niên đau khổ đến tan nát cõi lòng, thế nhưng hoàn toàn ngược lại chính là, bên phía giống cái lại âm thầm bùng lên sức sống.

“Có thể sinh ra những đứa trẻ đáng yêu và khỏe mạnh như thế, chắc chắn gen của bọn họ rất tốt ~”

Cho nên mới nói, khi thượng đế đóng một cánh cửa trước mặt một nhóm người, cũng chính là lúc Ngài mở một cánh cửa mới cho một đám người khác.

Bởi vì trận tắm rửa hoành tráng tối nay, nên hang ổ của Sita không thể không mở cửa thông khí suốt một đêm này. Đó cũng là lý do cả đám giống cái quyết định sang ở nhờ trong ổ của gia đình Black. (nguyên nhân là trừ bỏ hang ổ của Sita, ổ của bọn hấn chính là cái to nhất trong toàn bộ lạc).

Sau khi thấy được bên trong hang ổ mà Black và White xây dựng thoải mái biết bao nhiêu, những giống cái nọ liền đóng mạnh xuống gáy nhà Black thêm một cái móc nữa gọi là ‘có tài’.

Vào ban đêm, khi tất cả mọi người đã chìm sâu vào giấc ngủ, một thân hình bé nhỏ lặng lẽ bò lên, nó thật cẩn thận chun chun cái mũi, ngửi ngửi để tìm ra phương hướng của mục tiêu.

Tốt lắm, nó tìm được hấn rồi...

Cái bóng bé nhỏ kia bất chợt nhảy lên, lướt qua vô số bắp đùi, cuối cùng đi tới vị trí của người nọ.

“Chiếp –” Nhỏ giọng, nó phát ra một tiếng kêu cực kỳ âm hiểm.

Sáng hôm sau.

“Louis? Louis đâu?” Black là một phụ huynh rất biết quan tâm, mà con của hắn cũng quá là hiếu động.

“Nó ở chỗ tôi.” Andy là người đầu tiên phát hiện ra Louis, đứa bé có hình dáng y như một con gà nhỏ đang phát ra những tiếng khò khò mà ngủ say trên vùng bụng dưới của mình. Thật sự là một buổi bình minh vô cùng tốt đẹp.

Hắn có chút luyến tiếc khi phải trả Louis lại cho hai người cha của nó.

“A! Andy tè dầm!” Là người đầu tiên phát hiện ra điều không ổn, Komachi lập tức chỉ tay vào một vùng ướt đẫm trên bụng dưới của Andy.

Andy cứng người, xấu hổ nhìn xuống.

“Làm sao có thể? Tôi bao nhiêu tuổi rồi...”

“Chắc anh sẽ không nói đây là nước tiểu của Louis chứ? Một vũng lớn như vậy, Louis mới bao nhiêu tuổi đâu? Làm sao có thể tè nhiều thế được?” Komachi tỏ ra không tin tưởng vào lời biện bạch của đối phương.

“Chiếp?” Louis nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, ra vẻ chẳng hiểu mô tê gì.

Andy chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo. Vì để chuộc lại lỗi lầm, hắn hứa trước khi ra ngoài săn thú sẽ đổi một lớp đệm cỏ mới cho hang ổ của nhà Black.

Theo sự nổi tiếng của bản thân – sự kiện Andy đái dầm cũng nhanh chóng bùng nổ. Ở trong lòng giống cái, địa vị của hắn bỗng tụt xuống một hàng, ngược lại vị trí của Black và White lại được nâng lên.

“Cái thằng nhóc bại hoại này.” Đợi khi tất cả mọi người rời đi, Mạnh Cửu Chiêu giơ tay chọc chọc vào cái bụng nhỏ của Louis. Tất nhiên cậu biết, nước tiểu của con nít tuyệt đối không thể lan ướt một vùng rộng như thế, nhưng mà nếu kiên trì đi tiểu liên tục vài lần, lượng nước tích tụ cả đêm vẫn ok lắm.

“Chiếp?” (⊙ o ⊙)

“Giả vờ vô tội cũng không có tác dụng.” Mạnh Cửu Chiêu lại chọt chọt vào bụng nó.

Louis là một con non có giáo dục, từ khi còn rất nhỏ Black đã dạy nó không được đại tiện tiện ở trong ổ, nếu buổi tối muốn giải quyết nhu cầu, Louis nhất định sẽ nín nhịn rồi chạy ra bên ngoài xử lý.

Hôm qua Mạnh Cửu Chiêu đã chú ý thấy Louis lén lút uống một lượng nước lớn. Sau đó — nhất định là mỗi lần muốn đi tè, nó đều chạy đến chỗ Andy để xả, cuối cùng, tám phần là vì chạy quá nhiều nên mệt, không cẩn thận ngủ luôn lại chỗ của Andy = =|||

“Cái bộ dáng ủ rũ đáng ghét của cậu, và cả cái thói có thù tất báo kia, thật đúng là giống y một Louis khác.” Mạnh Cửu Chiêu chọt chọt vào cái mỏ gà của Louis.

“Chẳng biết khi còn bé hẳn có bộ dạng thế nào nữa, nói không chừng, cùng hệt như cậu vậy, từ nhỏ đã có thiên phú làm chuyện xấu rồi.”

Mạnh Cửu Chiêu cong cong khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Cậu nghĩ cậu đã buông bỏ được rồi, rốt cuộc cậu cũng có thể không còn cảm thấy đau khổ khi nhắc tới Louis ở thế giới khác kia nữa.

Ít nhất ở ngoài mặt thì có thể xem là như vậy.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Thời gian đã không đủ cho Andy tắm rửa, hơn nữa cho dù có tắm sạch cũng không có thì giờ để hong khô. Đi săn ở nơi hoang dã dưới tình trạng ướt sũng là một hành vi tìm chết, vì thế hắn quyết định mang theo một thân dính đầy nước tiểu con nít ra ngoài.

Mà Louis – kẻ khởi xướng mọi chuyện lại cực kỳ vui vẻ chơi đùa cùng hai ba ba và đám anh em của mình.

Nhiệm vụ của Black và White hôm nay là đi theo Sita cùng với một vài thú nhân khác để hái trái cây hoặc những thực vật có khả năng ăn được. Năm em bé giống cái cũng do bọn họ chăm sóc, mẹ của đám trẻ hiển nhiên sẽ ở trong đội ngũ này.

“Ở đây rất an toàn.” Như thường lệ, Sita xưng phong dẫn đường cho bọn họ. Cô kiên nhẫn giới thiệu với ba thành viên mới về sự phân bố lãnh thổ trên bộ lạc: vùng nào có quả ngon sinh trưởng hay làm sao để nhận biết và đọc hiểu các ký hiệu mà thành viên bộ lạc để lại, vân vân...

Những vấn đề này, cô không chỉ giảng giải cho đám người Black, mà cũng là nói cho bọn trẻ nghe. Sita là chị cả lớn tuổi nhất trong bộ lạc, nhờ vào đặc tính sống lâu của tộc voi ma mút, cô cũng được kế thừa nhiều tri thức từ tổ tiên hơn hẳn mọi người. Mà thú nhân trong bộ lạc Awash, hơn một nửa đều tương đối trẻ tuổi, bọn họ cần ở bên những người đã sống lâu để thu hoạch các loại kiến thức thông thường, như thế khả năng sinh tồn

mới được nâng cao và cũng cống hiển được nhiều hơn cho bộ lạc trong tương lai nữa. Không thể không nói, thế hệ trẻ tuổi của bộ lạc Awash có một cô gái uyên bác như Sita, thật sự là may mắn.

Song, một đám thành viên Awash lớn lên dưới sự dạy dỗ của một bà chị voi ma mút, hiển nhiên đều sẽ có tập tính khá giống với voi ma mút rồi.

“Mọi người nhìn xem, đây là dấu móng thú linh để lại, dấu móng này tương đối sâu, đại biểu cho nơi đây rất an toàn. Nhưng mà nó đã được lưu lại trên dưới mười ngày rồi, cho nên, có thể tin độ cậy cũng không cao lắm.”

Sita bắt đầu giảng giải cho các thành viên bộ lạc về ký hiệu bằng dấu móng.

“Chỗ chúng ta đang ở rất lạnh, không có nhiều cây, cũng không có nhiều đá tảng, chỉ có thể in dấu móng trên đất hoặc là mặt băng thôi, cho nên, chúng ta càng phải chịu khó tìm kiếm các dấu hiệu dưới đất.”

“Ế? Cây? Cây là cái gì?” Một thú nhân trẻ tuổi lên tiếng hỏi.

“Cây... Cây chính là một cọng cỏ rất cao rất lớn! Còn cao hơn so với voi ma mút chúng tôi! Hơn nữa cây không giống cỏ, nó có cành có nhánh.” Sita giải thích, còn vẽ một hình minh họa nho nhỏ ở trên mặt đất.

“À –” Trong con mắt thú nhân bộ lạc Awash, voi ma mút đã là loài vật cao lớn nhất mà bọn họ từng thấy rồi, ấy vậy mà cây còn cao hơn nữa.

“Vậy nếu cây biến thành người thì sẽ phải cao lắm đúng không!” Thú nhân non trẻ ban nãy lộ ra vẻ mặt đầy hứng khởi.

“Chắc là cây không thể biến thành người đâu ~” Sita dùng một câu cắt đứt dòng suy tưởng miên man của người nọ.

Cây — cũng sẽ biến thành người, nếu cho bọn chúng đủ thời gian... Mạnh Cửu Chiêu thầm nghĩ. Nghe nói trên người cậu còn có huyết thống

của người cây đấy, chứng cứ là vào mùa hè cậu chỉ thu hút muỗi đực chứ chưa từng bị muỗi cái bu nha.

Song, việc Sita biết tới sự tồn tại của cây quả thực khiến Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy bất ngờ. Thú nhân ở đây đã có thói quen định cư, thời gian cậu sinh sống tại thế giới này còn chưa đủ dài, mà hai vị ba ba cũng không dắt cậu đi qua nhiều nơi cho lắm. Bất kể là vùng đất cậu cư trú lúc trước hay chỗ ở hiện giờ, đều vô cùng rét lạnh, những mảnh đại lục khắc nghiệt này cực kỳ cằn cỗi, chỉ có một vài thực vật ngoan cường mới có thể sinh tồn, mà loại thời tiết bão tố cuồn cuộn phong hiểm thiên nhiên cũng khiến cho cây cối hoàn toàn tuyệt tích.

Có thể nói, những người vốn sinh ra và lớn lên ở nơi này sẽ không thể biết đến sự tồn tại của cây.

Mạnh Cửu Chiêu từng hoài nghi thế giới hiện tại vừa mới trải qua một biến cố kinh khủng nào đó và bị vây hãm ở kỷ băng hà. Thế nhưng, nếu có cây cối tồn tại thì phỏng chừng cậu đã đoán sai, có lẽ nơi này đơn giản là một hành tinh cực lạnh, nhưng ở một chỗ nào đó vẫn có xứ nóng cũng không chừng. Đương nhiên, không loại trừ khả năng Sita quá nhiều tuổi, lúc cô còn nhỏ khí hậu nơi này vẫn rất ấm áp cho nên mới có cây cối sinh tồn.

Chuyện ấy tự bản thân cậu sẽ tìm hiểu trong tương lai, chờ khi có thể nói chuyện, có lẽ cậu sẽ hỏi thăm Sita về thế giới bên ngoài một chút.

“A ~ thật hoài niệm hương vị của vỏ cây! Thôi thôi! Bây giờ còn có việc quan trọng hơn phải làm!” Nhìn hình minh họa cái cây mình vừa vẽ trên mặt tuyết, Sita không nhịn được mà chảy nước miếng. Cô nhanh chóng hút thứ chất lỏng đang rò ra bên mép trở vào, nói, “Ký hiệu này đã tồn tại hơn mười ngày, ở bộ lạc của chúng ta, những ký hiệu quá năm ngày đã coi như không còn giá trị. Một khi phát hiện ký hiệu quá thời hạn, mỗi thành viên đều có nghĩa vụ đánh dấu lại một cái mới hơn!”

“Ồ...” Một đám thú nhân nghe thế thì cái hiểu cái không.

“Kế tiếp, tôi sẽ làm mẫu một chút, các cậu xem kỹ cách thức đánh ký hiệu như thế nào nhé.” Dứt lời, Sita đứng dậy, biếng nhác duỗi thắt lưng một cái sau đó lập tức biến hình trở thành voi ma mút!

Đó là một con thú khổng lồ có chiều cao khoảng chừng năm mét, còn cao hơn Holstein một chút! Thân thể ở trạng thái nguyên hình của Sita có một lớp lông thật dày, bên miệng còn có hai cái răng nanh vừa dài vừa cong. Cô khẽ gặm một tiếng, sau đó bắt đầu công việc làm mẫu: giơ chân phải lên cao phô trương mà khoe ra thứ có thể là mấy cái móng — được r ồi, chỗ đó lông quá dày nên hoàn toàn bị che phủ chẳng thấy cái móng nào cả.

Sita giẫm mạnh chân xuống.

Sau một trận ‘gầm gừ’ vang dội, mặt băng lộ ra một dấu móng cực rõ ràng.

“Gầmmm~” Con voi ma mút quay đầu, quơ quơ cái mũi về phía những người còn lại ý bảo bọn họ đừng loạt quay đi.

“???” Mạnh Cửu Chiêu lộ ra vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi, ngay sau đó bị Black cũng đang ngu ngơ không gì sánh được ôm theo mà dứt khoát xoay người. Kế tiếp, cậu đỏ mặt nghe được mấy tiếng... xè xè từ phía sau truyền đến.

囧

“Sau khi in dấu móng xong, còn phải dùng nước tiểu tưới lên một chút, cho nên lúc đi săn ở nơi hoang dã mọi người phải cố gắng tiết kiệm nước tiểu, phải rẫy nước tiểu ở đúng nơi đặt ký hiệu và vùng biên giới địa bàn.” Khi mọi người quay đầu lại một lần nữa, Sita đã sửa sang chỉnh tề miêng da thú trên người.

“Được r ồi! Hiện tại đến phiên các cậu!” Cô vẫy vẫy tay với đám thú nhân đã nóng lòng muốn thử ở xung quanh. Dưới ánh nhìn chăm chú của Sita, bọn họ đều biến lại nguyên hình, nhao nhao để lại dấu ấn của mình cùng với – nước tè bên cạnh dấu móng mẫu kia.

“Chúng ta cũng lưu lại một cái!” Mẹ của một em bé giống cái trong đội ngũ vẫy tay với Black, sau đó cô ôm theo con mình đi qua, đặt nó nằm bò xuống mặt tuyết. Dưới động tác làm mẫu của mẹ mình, bé con lưu lại một bàn tay nhỏ xíu bên cạnh dấu móng của Sita, xong đầu đấy nó còn nâng đuôi phải vẫy ra vài giọt nước tiểu y như thật.

Mạnh Cừu Chiêu nhìn mà mặt mày xám ngắt.

Mà Black cùng White thì lộ ra ánh mắt sáng bừng, dường như vừa hiểu ra một đi đâu gì đó.

“Thì ra năm đó ba ba mài móng vuốt lên mặt băng định kỳ không phải bởi móng tay quá dài, mà là để đánh dấu địa bàn nha!” White cảm khái.

Black gật gật đầu, “Hồi ấy em còn cảm thấy ba ba tùy tiện tè bậy như thế rất mất vệ sinh, em đã hiểu lầm ông ấy rồi.”

Mạnh Cừu Chiêu: ...

Một lần nữa cậu có cảm giác: hai tên nhóc to đầu này có thể bình an sống đến bây giờ, thật sự là rất không dễ dàng.

Cuối cùng, Mạnh Cừu Chiêu và Louis được ba ba ôm tới cào cào hai dấu móng nhỏ tí bên cạnh dấu ấn của Sita.

Và thế là mười mấy dấu móng cả lớn cả nhỏ xếp thành một hàng không quá mức chỉnh tề trên mặt băng, nhìn qua chẳng khác gì một bức tranh cả.

Mà mảnh băng này về sau may mắn biến thành một phần núi băng được bảo tồn qua rất nhiều niên đại, sự hiện diện của những dấu móng bọn họ vừa mới tạo ra khiến cho người đời sau khiếp sợ vô cùng. Rất nhiều dã thú không cùng chủng tộc lại lưu lại hàng loạt dấu móng ngay ngắn ở cùng một chỗ. Động thái bé nhỏ kia cũng bởi vậy mà trở thành nan đề của toàn bộ giới nghiên cứu khoa học tương lai.

Thật ra, chỉ là cô giáo Sita đang dạy học trò cách đánh dấu địa bàn mà thôi $O(\cap \cap)O$

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Sau khi lưu lại nan đề làm khó vô số khoa học gia cùng lịch sử gia tương lai, Sita hào hứng dẫn mọi người đi tiếp.

Không giống với đám bé con còn được mẹ ôm vào trong ngực, Louis thích tự mình đi lại hơn. Nó không hiểu những đi ầu Sita dạy cho lắm, thế nhưng bằng việc quan sát, nó luôn là người đi ầu tiên nắm bắt được những kiến thức có ích. Đến cả Sita cũng phải thừa nhận, Louis là em bé thông minh nhất mà cô từng gặp.

Sau khi Sita dạy mọi người cách tìm đi ồ ăn dưới tuyết, nó cũng người đi ầu tiên đào được thực vật ra!

Cái mà nó tìm được là một loại quả đen tuyền.

“Loại trái cây này tôi cũng không biết...” Thứ mà Louis tìm được lại làm khó Sita uyên bác. Cô c ần c ần lấy trái cây nhìn nhìn r ồi lại nghĩ nghĩ suốt một lúc lâu song vẫn không thể đưa ra kết luận.

“Cái này tôi biết!” Cuối cùng Ames lại là người đưa ra đáp án, “Đây là quả mâm xôi (*), chỉ tìm được ở trên mặt đất. Nó cũng chính là một trong số những loại thực vật chủ yếu của thổ tuyết chúng tôi!”

(*) Quả mâm xôi: hay còn gọi là Blackberry, còn có cả màu đỏ nữa, nó đây:

<httpwwwphongkieudabacomwp-contentuploads201606C44-CT.jpg>

“Quan trọng là quả mâm xôi cực kỳ ngon, hơn nữa chúng thường mọc thành một dây dài, chỉ cần phát hiện một quả thì xung quanh nhất định sẽ còn rất nhiều quả nữa!”

Lời này vừa dứt, Sita lập tức quyết định tạm dừng chân ở chỗ này để ngắt quả mâm xôi.

Trên mảnh đại lục bị băng tuyết bao phủ, thực vật cực kỳ thiếu thốn, bất cứ cái gì phát hiện được đều có khả năng nuôi sống thêm vài miệng ăn. Thực phẩm nhóm thợ săn mang về cũng không phải luôn luôn ổn định, thời điểm lương thực thiếu thốn sẽ phải dựa vào trái cây cùng những thực vật khác mà bọn họ kiếm về để lấp đầy bụng cho toàn bộ lạc.

Louis chỉ cho mọi người chỗ mà nó tìm thấy quả mâm xôi.

Nhìn cái hang động bé tí mà tối đen nọ, tất cả đồng loạt ngây người.

“Louis thật sự quá thông minh, sau khi ba ba tôi dạy nó cách thức đào động, nó đã có thể đào giỏi hơn cả tôi rồi!” Chiêm ngưỡng cái động mà Louis đào, Ames vô cùng cảm khái.

Louis đặc ý “chiếm” một tiếng.

Mạnh Cửu Chiêu thì im lặng suy nghĩ: thân là một Kantus chúa tể bầu trời, lại đi chôm kỹ năng đào hang của thỏ... thật sự là hết nói nổi.

Thế nhưng, Louis nhìn qua vẫn cực kỳ vui vẻ, tạm thời cứ biểu dương nó một chút đi.

Vì thế Louis lại càng trở nên xấu xa hơn.

Cùng với đám thỏ thân nhân của Ames, đám người đào thật nhiều động, những thú nhân đi ở phía sau thì nhặt trái cây, đến khi mỗi người gom được một túi nhỏ, Sita liền ra hiệu bảo tất cả trở về.

“Vì sao? Chúng ta mới hái được một chút như vậy, bên trong vẫn còn rất nhiều mà!” Một thú nhân trẻ tuổi trong đội tỏ ra không hài lòng.

“Một trong những nguyên tắc đi ra ngoài kiếm ăn chính là: không được tham lam!” Sita đầu gõ thú nhân nọ, “Thực vật quá nhiều không tiện mang theo, ngộ nhỡ gặp phải nguy hiểm các cậu cũng không thể giữ được nhiều đồ như vậy, chỉ bằng lần sau lại đến hái đi, nếu may mắn thì những trái mâm xôi này có thể đã mọc thêm một ít rồi!”

“Được...” Phần lớn người trong đội ngũ đều đồng ý với Sita, chỉ có hai thú nhân tuấn lộc trẻ tuổi là không thỏa mãn lắm. Thân là động vật ăn cỏ, việc phát hiện ra quả mâm xôi đối với bọn họ mà nói, đích thực vô cùng trọng đại. Cho dù hình thái con người có thể tiêu hóa thịt, song họ vẫn thích ăn rau cỏ và trái cây hơn. Lần này tự nhiên tìm thấy nhiều quả mâm xôi, khiến cho bọn họ không nhịn được muốn hái thêm một ít. Có thêm trái cây thì những tuấn lộc khác cũng có thể ăn nhiều hơn mà.

Trong lòng ôm ấp suy nghĩ này, động tác trở về của bọn họ cũng theo đó mà càng thêm chậm chạp.

“Nhanh lên! Nhanh lên!” Sau khi đánh một cái ký hiệu ‘có thể tìm được thực vật’ ở chỗ này, Sita mới nhận ra các thú nhân trong đội còn chưa tập hợp đầy đủ. Cô điếm qua nhân số một chút liền phát hiện thiếu mất hai tuấn lộc kia.

“Phil! Filet! Các cậu ở đâu? Chúng ta phải rời khỏi chỗ này!” Cô gọi to một tiếng, thế nhưng qua một lúc lâu cũng không có người đáp lại. Sita lại cất tiếng gọi lần thứ hai, nhưng vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Con thỏ ba ba của Ames bỗng nhiên giật giật đôi tai dài, sau đó phát ra một loạt tiếng ‘chín chín’ cực chói tai!

“A? Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy ba ba nhóc nói chuyện đấy! Nói cái gì vậy?” Một giống cái tộc sói tên Adah cảm thấy thú vị.

“Ba ba nói...” Căn thận lý giải hàm ý trong tiếng kêu của ba ba, sắc mặt Ames càng ngày càng trở nên trắng bệch, “Có nguy hiểm! Ba ba đang báo

động! Ba ba nói nơi này có quái vật đáng sợ! Vô cùng đáng sợ!”

“Chạy! Chạy mau! Chúng ta phải rời khỏi đây!” Ames thấp giọng hét lên.

“Quái vật? Quái vật vô cùng đáng sợ?” Thế nhưng Adah lại không để tâm tới lời Ames nói, cô thậm chí nghĩ, đối với một con thỏ thì có mảnh thú ăn thịt nào không phải quái vật đáng sợ đâu. Vì thế cảnh báo của ba Ames cũng không thể tin được.

“Không! Xin mọi người hãy tin tưởng ba tôi! Từ trước tới giờ ba ba chưa từng báo động nhầm!” Ames cực kỳ sốt ruột, con thỏ ba ba và anh trai của nó đã sớm chuẩn bị tốt tư tưởng chạy trốn rồi, chỉ đang chờ nó mà thôi. Song Ames cảm thấy mình chưa thể rời đi, nó phải báo cho những thú nhân này biết! Nhưng bọn họ lại không tin lời nó!

“Sita! Xin cô hãy tin tôi! Chúng ta phải rời đi! Ngay lập tức!” Ames hét lên với Sita.

“Tôi tin tưởng ba cậu.” Sita trịnh trọng đáp lời.

Cô vẫn luôn để ý đám bé con bên cạnh, ban nãy đột nhiên phát hiện Louis luôn tự bước đi đã vội vã nhảy lên người ba ba còn không ngừng phát ra những thanh âm ‘chiêm chiếp’ dồn dập. Cũng không biết có phải bị nó ảnh hưởng hay không, năm đứa bé giống cái khác cũng đua nhau khóc òa lên. Khi đó, cô đã cảm thấy không ổn, ba Ames cũng xuất hiện trạng thái khác thường, hệt như xác minh cho linh cảm của cô vậy!

“Bà nội tôi từng nói, kinh nghiệm không phải lúc nào cũng đáng tin, vào thời khắc mấu chốt, vĩnh viễn phải tin tưởng hai loại dự báo: thứ nhất là phản ứng trẻ con không hiểu chuyện! Thứ hai, chính là tín hiệu của thỏ già đã sống quá hai mươi năm!”

Tuổi thọ của thỏ trên cơ bản là hai mươi năm, nhưng thực tế có tới chín mươi chín phần trăm thỏ không sống quá mười lăm tuổi. Vì thế cho nên bất kể con thỏ nào trên hai mươi tuổi đều là kẻ cảnh báo nguy hiểm cực kỳ chính xác!

“Nghe Ames! Đi mau! Chạy theo ba của nó! Nhanh!” Tiếng hô lớn của Sita hệt như phát súng khai cuộc của trọng tài trên sân vận động. Gắt gao bám sát cả nhà Ames, đội ngũ thú nhân bắt đầu chạy như điên.

Song Sita lại không đi theo bọn họ. Cô thực sự lo lắng cho hai anh em Phil và Filet, những người lúc ấy còn chưa trở về. Hai người này còn rất trẻ, tại sao mình lại không nghiêm khắc hơn một chút chứ? Sita âm thầm tự trách.

Cô chưa từ bỏ ý định gọi tên bọn họ một lần nữa, thế nhưng lúc này, lại có tiếng đáp lời!

Ngay sau đó, Sita nghe được những tiếng kêu thảm thiết của anh em nhà Phil —

Ý tứ bên trong những tiếng hét đó chính là...

Đau đớn... Cùng với...

Chạy mau!

“Chạy mau!” Phil quát lên!

Sita nhìn thấy Phil, lúc này thú nhân non trẻ ấy đã hiện nguyên hình, một con tuấn lộc cao hơn hai mét với cặp sừng nhìn qua rất đổi oai phong. Nhưng mà cặp sừng ấy hiện tại chỉ còn một nửa, hắn đang chạy chới chết trong kinh hoàng, mà ở xung quanh lại có một đám quái vật đang không ngừng truy đuổi!

Đúng vậy... quái vật!

Đó là một đám quái vật cao ít nhất hai mét! Chiều cao của chúng tương đương với Phil đáng thương, song cơ thể lại dài hơn rất nhiều. Dưới sự bao vây của cường địch, Phil chẳng khác gì một con thỏ yếu nhược đang vật lộn giữa bầy sư tử hung hăng!

Sita chưa từng gặp quái vật nào như vậy. Bộ dạng của bọn chúng cực kỳ đáng sợ, cực kỳ không giống bình thường. Chúng có chi sau to khỏe cùng với chi trước rất nhỏ, động tác linh hoạt vô cùng, không ngừng truy đuổi Phil, dùng đuôi xô hấn vào vòng vây đồng thời sử dụng móng vuốt và răng nanh để lưu lại trên người hấn những vết thương dữ tợn.

Phil nhìn thấy Sita!

Sita bắt gặp một tia hy vọng bất chợt lóe lên trong mắt con tuấn lộc non trẻ nọ. Thế nhưng rất nhanh sau đó, đôi mắt ấy liền bình ổn trở lại, Phil dứt khoát chạy về phía hướng ngược lại với chỗ Sita!

“Không... Không...” Sita lẩm bẩm, ngay khoảnh khắc cuối cùng nhìn thấy bóng dáng Phil, cô vội vàng bỏ chạy!

Phil đã tặng cho cô cơ hội chạy trốn, cô không thể lãng phí được!

Còn Filet thì sao? Lúc này Sita đã không dám nghĩ tiếp nữa.

Cô nghe được tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của Phil.

Sau đó... là tiếng bước chân của đám quái vật nọ.

Sita tuyệt vọng hiểu được rằng, tuy Phil đã hy sinh bản thân, thế nhưng quái vật vẫn phát hiện và đuổi theo cô!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Hai con Utahraptor(*) tập trung vây quanh Sita đang miệt mài chạy trốn.

(*) Utahraptor: 1 giống khủng long kích cỡ ngang với con người đã từng đuổi bắt Ames và bị bọn Black làm thịt đó

Từ sau lần động đất đó, đã rất lâu bọn chúng không được ăn no, hai quái vật đầy lông vờn rẫy cũng chỉ như muỗi bỏ bể thôi, chúng cần săn được nhiều con mồi hơn nữa.

Sự sinh tồn ở nơi đây đơn giản hơn so với cố hương của bọn chúng rất nhiều. Ban đầu chúng vô cùng cẩn thận, thế nhưng sau đó chúng đã phát hiện ra, sinh vật chỗ này đặc biệt dễ săn, chỉ là hình thể quá nhỏ, khiến bọn chúng không thể ăn no được.

Song, là những kẻ săn mồi bẩm sinh, bọn chúng vẫn cực kỳ thận trọng với mỗi lần công kích.

Con mồi đang truy kích bỗng nhiên biến lớn lên!

Trải qua vài lần đi săn lúc trước, loại tình huống này đã không còn khiến bọn chúng ngạc nhiên nữa. Ở cố hương của chúng cũng có một loại khủng long có thể thực hiện hình thức biến hóa như vậy, đó là những kẻ coi bọn chúng như thức ăn mà săn bắt!

Ban đầu, khi bọn chúng gặp được loại người có khả năng biến hình sẽ sợ hãi mà bỏ chạy, nhưng chỉ sau vài lần, chúng nhanh chóng ý thức được: đây không phải là khắc tinh trời sinh của mình, mà là những con mồi cực kỳ yếu ớt.

Hơn nữa, con mồi biến lớn suy ra càng có nhiều thịt hơn!

Hai con Utahraptor hưng phấn vội vàng nện bước.

Con thú lông xù khổng lồ trước mắt chẳng khác gì một ngọn núi bằng thịt. Đây là lần đầu tiên bọn chúng bắt gặp con mồi lớn đến như vậy ở chỗ này, đi đâu ấy có nghĩa là một cuộc chiến cũng có thể ăn no rồi. Vì lẽ đó, hai con Utahraptor đồng thời rống lên một tiếng, kêu gọi thêm nhiều đồng bọn lại ăn chung.

Lần đầu tiên Sita sợ hãi đến như vậy. Đây là nỗi kinh hoàng khi phải đối mặt với cái chết. Từ sau khi thành niên, cô đã không còn biết sợ hãi là gì nữa, ở trên mảnh đại lục này, cô là người có thân hình cường tráng nhất, cùng với đôi ngà voi mạnh mẽ nhất, những yếu tố đó đủ để bảo vệ cô khỏi đám mãnh thú ngu xuẩn muốn săn cô.

Thế nhưng, hai con quái vật trước mắt này rõ ràng không phải loại dã thú kém cỏi ngày xưa.

Sita cũng không biết thứ đang nhìn chòng chọc vào mình là một loại khủng long cỡ nhỏ cực độ hung tàn vẫn luôn tồn tại trên một mảnh đại lục khác, song bản năng đã giúp cô ý thức được sự nguy hiểm của đối phương.

Những quái vật này miệng đầy răng nanh sắc nhọn, từ trong khuôn miệng dữ tợn ấy, hỗn hợp nước miếng hòa cùng tơ máu không ngừng chảy ra, Sita hiểu đó là máu của Phil hoặc là Filet. Bọn chúng chẳng những có răng nhọn mà móng vuốt cũng sắc bén dị thường. Nhìn vào những cái vuốt to dài trước mắt Sita đã biết, một khi bị bọn chúng vồ được, mình sẽ không có khả năng đứng lên thêm một lần. Những móng vuốt dài đến 9, 10 cm kia, có thể xuyên thủng tầng mỡ thật dày của cô một cách dễ dàng!

Sita chỉ có thể chạy trốn, nhưng ngay sau đó cô tuyệt vọng nhận ra rằng, đám quái vật kia chạy nhanh hơn so với mình nhiều lắm!

Bởi vì hưng phấn, hai con Utahraptor càng tiết ra nhiều nước miếng hơn, chúng dứt khoát vây hãm chặt đứt đường lui của con mồi!

Sita mở to hai mắt mà nhìn trân trối.

Bọn quái vật đồng loạt công kích về phía cô —

Hiện tại, thứ có thể bảo vệ Sita chỉ có lớp lông thật dày trên thân thể, nhưng mà, căn cứ vào tốc độ của con quái vật đang chồm tới, cô cảm giác được phòng tuyến cuối cùng này cũng chẳng thể giữ vững được bao lâu. Rất nhanh, Sita cảm thấy một trận đau đớn đã rất lâu không bắt gặp, rồi cuộc đám quái vật cũng đâm xuyên qua lớp da dày của cô, ngay lập tức máu tươi mạnh mẽ phun trào như suối.

Sita tru lên những tiếng đầy tuyệt vọng, mà cùng lúc ấy hai con quái vật khác cũng hung hãn bổ nhào lên. Không thể chống đỡ thêm được nữa, thân mình không lờ của cô cứ thế chầm chậm đổ xuống.

Cảm giác được da thịt mình bị xé một mảng lớn, Sita biết đám quái vật đang không ngừng tạo thêm những vết thương trên thân thể mình. Một lượng máu lớn đã chảy ra ngoài, khiến ý thức của cô bắt đầu lơ mơ không rõ. Sita biết mình phải cố gắng tỉnh táo, song lượng máu không lờ mất đi làm cho đi đầu này trở nên quá đổi khó khăn.

“Sita!” Trong朦胧 lung, cô nghe thấy có người gọi tên mình, là tiếng của Black!

Nước mắt từ từ rơi xuống. Tại giây phút cuối cùng của cuộc đời, có thể nghe được tiếng đồng bạn, thật sự là quá tốt rồi. Thế nhưng...

“U ồm...” Sita suy yếu đáp lại. Cô muốn nhắc nhở người mới tới phải chạy trốn đi, nhiều quái vật như thế, bọn họ không có khả năng đối phó. Chạy, phải chạy về bộ lạc, sau đó báo nguy cho tất cả mọi người! Nơi này, vô cùng nguy hiểm...

“Sita!” Tiếng gọi kia càng lúc càng gần, Sita liều mạng mở to đôi mắt, sau đó, cô nhìn thấy White.

White vội vã nhảy tới, không cần biết sống chết mà cắn vào con quái vật đang gặm nhấm thân thể cô. Đây là hình ảnh cuối cùng mà Sita nhìn thấy.

Kế tiếp, cô không còn biết gì nữa hết.

White liều mạng cắn một con Utahraptor, răng nanh sắc bén của hắn dễ dàng đâm xuyên qua lớp da con khủng long này. Lực cắn của hắn quá mạnh cho dù là Utahraptor cũng không cách nào chịu nổi, vì thế rất nhanh sau đó con khủng long liều kêu thảm một tiếng r ã nhả Sita ra, xương cốt của nó đã bị cắn đứt r ã!

Trước tình huống đột ngột phát sinh, ba con Utahraptor vốn như hổ đói rình m ã lập tức buông tha Sita, chuyển sang vây quanh White.

White ngẩng đầu lên, sờ sờ miệng, sau đó phun ra một búng máu, bên trong máu loãng còn có mấy cái răng thật rõ ràng.

Trong mắt lóe ra một tia hung dữ, hắn nhìn chăm chăm vào con khủng long bị thương trước mặt, cúi gập cơ thể nhanh chóng biến hình! Gần như ngay tại khoảnh khắc biến thân hoàn tất hắn liều xông lên tiếp tục tấn công, hung hăng cắn mạnh vào cổ đ òng bọng của con khủng long đã bị thương nọ!

Lúc này đám Utahraptor mới biết mình đã đụng phải một đối thủ cực khó chơi, vì thế liều phát ra những tiếng kêu vô cùng đình tai nhức óc. Khắc tinh bỗng nhiên xuất hiện, đi ùu này khiến cho cả bọn triệt để mất đi tinh th ãn chiến đấu, chẳng quan tâm đ òng bạn đang bị kẻ thù cắn xé, hai con khủng long còn lại nhanh chóng bỏ chạy về phía sau—

Song, nếu White đã ở đây, làm gì có chuyện Black không đi cùng hắn?

Há to miệng, Black nhanh chóng cắn đứt đầu một con Utahraptor.

Hiện tại chỉ còn một con khủng long cuối cùng, cũng chính là kẻ ngay từ đầu đã bị White cắn đứt xương chân.

“Chiếp ~” Lơ đễnh ném cái thi thể khủng long đã chết đang ngậm trong miệng đi, Black giống như cỗ vũ là kêu to với Louis, ý bảo nó qua đây. Black cảm thấy, hiện tại đã là thời điểm cho đám nhóc nhà mình bắt đầu nếm trải vui thú của việc đi săn rồi.

Không đâu — Mạnh Cửu Chiêu ở trong ngực Black âm thầm há hốc miệng.

Ba không thể cho trẻ mẫu giáo vượt lớp mà làm bài tập của học sinh tiểu học được! Mà ngay cả ba, nếu không phải vì ông nội đã mất, cũng không nên đi săn một mình nha!

Kết luận đưa ra chính là: thiếu niên ở độ tuổi trẻ trâu thật là đáng sợ! Ông nội à, vì cái méo gì mà ông ra đi sớm như vậy chứ!

Nhìn anh em của mình thật sự dũng cảm nhảy tới chỗ con khủng long bị thương, Mạnh Cửu Chiêu chỉ thấy đầu óc hỗn độn trong gió lốc.

Thấy Louis nhảy qua, con Utahraptor bị thương lập tức run rẩy thân mình mà lăn lăn mấy cái. Lâm vào tuyệt cảnh, nó vươn cái miệng dài ngoẵng ý đồ nuốt văng Louis đi, nhưng lại bị White một phát giẫm lên. Sau đó, nó lại muốn dùng đuôi để tấn công đứa nhóc nọ, nhưng cũng bị Black khống chế ngay lập tức.

“Louis bé yêu, lên nào! Cắn nó! Cắn nó đi!”

Mạnh Cửu Chiêu: có một loại cảm giác dạy hư trẻ nhỏ, biết làm sao đây!

Dưới ánh nhìn chuyên chú và yêu thương của hai người ba ba, Louis dứt khoát học theo bộ dáng cha mình, cắn mạnh vào cổ con khủng long đáng thương nọ.

Mà lúc ấy, Mạnh Cửu Chiêu vẫn đang ngăn người thì liền cảm thấy mình bị chọc chọc vài cái.

“Hử?” Cậu ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ánh sáng thần thánh không ngừng tỏa ra trên gương mặt từ mẫu của Black.

Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành, quả nhiên giây tiếp theo —

“Cục Cưng, đi đi, cùng cấn với Louis nào!”

Black thả cậu xuống bên người Louis.

“Ơ...” Không muốn, phải làm sao đây?

Nhưng, Black lại chọc chọc cậu mấy cái, mà Louis dù đang dùng hết sức bình sinh cản cổ con quái vật kia vẫn không quên lộ ra đôi mắt sáng long lanh nhìn cậu, thậm chí White cũng tùm tùm cười r ồi ngoắc tay với cậu —

Vì thế, Mạnh Cửu Chiêu mang theo tâm lý thấy chết không sờn cấn một miếng lên cổ con khủng long ở bên cạnh Louis.

Con Utahraptor trút xuống hơi thở cuối cùng.

Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy, tám chục phần trăm là con quái vậy này tức giận mà chết.

Black tìm được đá lửa cùng với một ít gia vị trên người Sita, sau đó, một nhà bốn miệng bắt đầu nôi lửa nướng thịt ăn.

“Đến bộ lạc quả nhiên là đúng đắn! Xem này, có lửa, thịt nướng ăn rất ngon nha!”

“Về sau nhất định phải nói cho những tộc nhân khác biết mới được!”

Hai Kantus non trẻ vừa nói chuyện, vừa cẩn thận kéo Sita (vẫn chưa tắt thở) lại gần đồng lửa.

“Nhưng mà, răng của anh lại rụng thêm mấy cái r ấ...” White uể oải nói.

Black ghé sát lại gần, cẩn thận xem xét sau đó dụi dằm liếm lên vị trí răng gãy của đối phương.

“Không sao cả, v ềsau để em đi săn cho! Hơn nữa thịt nướng cũng m ền hơn rất nhi ều, anh vẫn có thể tiếp tục ăn thịt mà!” Black an ủi bạn đời.

“Chiếp! Chiếp!” Con gà con Louis cũng nhảy tới bên cạnh an ủi papa mình, còn tỏ vẻ hôm nay nó đã bắt đầu có thể đi săn, có khả năng cung cấp thực phẩm cho cả nhà r ấ!

“Ba ba cảm động quá!” White lệ nóng doanh trònng ôm lấy Louis, cũng ôm luôn cả Mạnh Cửu Chiêu vào trong ngực. Cứ thế một nhà bốn người thân thiết ôm ch ần lấy nhau, bắt đầu ăn ăn uống uống. Kế đó chính là khoảng thời gian vui vẻ: rửa lông sau khi ăn xong.

Giúp nhau rửa sạch vết máu nhằm giữ cho bộ lông luôn luôn sạch sẽ và khô ráo là chuyện bắt buộc mỗi ngày đối với bọn h ắn, cũng là phương thức gia tăng tình cảm gia đình c ần thiết cực kỳ.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Vì thế, khi Sita từ từ tỉnh lại lập tức nhìn thấy một gia đình Kantus sạch sẽ ở trong hình thái con người. Để chào mừng cô, Black còn cố ý lưu lại một miếng thịt bụng Utahraptor.

Nằm bên đồng lửa ấm áp, ngửi mùi thịt nướng thơm lừng, Sita như lọt vào sương mù mà dùng xong bữa tối.

“Đây là thịt Utahraptor, là món mà tôi và White thích nhất! Louis cùng Cục Cưng cũng thích nữa!” Black dùng ánh mắt sáng bừng cực lực đê cữ với Sita, đối với giống cái vẫn luôn dịu dàng săn sóc cho bọn họ này, quả thật Black vô cùng cảm kích.

Cứng quá... Thứ này mà cũng có thể gọi là đồ ngon sao? Những ngày tháng trước kia của Black và White nhất định là vô cùng cực khổ.

Sita im lặng suy nghĩ và âm thầm cảm thán một câu như thế. Không muốn lãng phí ý tốt của Black, cho nên cô vẫn cố gắng nuốt miếng thịt kia vào trong bụng. Chứng cứ về sự tồn tại của mấy con Utahraptor đã bị tiêu diệt hoàn toàn theo sự biến mất của miếng thịt cuối cùng này.

Ăn hết thịt nướng, Sita thử giật giật thân mình. Ngay sau đó một trận đau đớn kịch liệt đánh úp lại —

“A — ”

Cơn đau khiến cô bị kích thích rồi dần dần tỉnh táo, cuối cùng thoát khỏi trạng thái mờ mịt u mê! Kế tiếp, ký ức triệt để ùa về —

“Quái vật! Có quái vật!” Sita cảnh giác nhìn khắp mọi nơi, cô đã nhớ lại tất cả cảnh tượng đáng sợ phát sinh trước khi ngất xỉu!

“Hả?” White nghiêng đầu, ý thức được người này đang hỏi tới mấy con khủng long, vì thế hắn thẫn thờ không ổn trong lòng: Không phải là... Sita chưa ăn no chứ? Cũng đúng, ba con Utahraptor đã bị bọn họ ăn sạch sẽ chỉ chừa lại một miếng thịt bụng... như thế đúng là đói thật đấy nha!

“Bọn chúng... đã không còn nữa...” White miễn cưỡng nói.

“Ba con đâu không còn?” Nghiêng tai liều mạng lắng nghe động tĩnh xung quanh, Sita vẫn cực kỳ lo lắng.

“Ba con... đâu biến mất rồi...” Toàn bộ đều bị ăn rồi, một chút cũng không dư... White có phần chột dạ.

“Sao có thể? Các cậu làm thế nào??” Sita không rõ lắm, đám quái vật hung ác kia thế mà lại bị một đám cỏ dại cho chạy mất, thật sự là một chuyện khó có thể tin.

“Dùng lửa nha ~ Đây là cách các cô dạy chúng tôi mà!” Nghĩ đến mùi vị thịt Utahraptor nướng, White lại liếm liếm môi.

Thì ra là thế!

Dã thú, hiển nhiên vẫn sợ lửa!

Nhìn vào Black và White, Sita cảm giác hốc mắt bất chợt nóng lên, “Các cậu quá mạo hiểm! Vì sao các cậu lại quay về cứu tôi chứ! Các cậu thật sự là... Các cậu thật sự là — ”

Các cậu thật sự là người tốt!

“Cảm ơn! Cảm ơn đã cứu tôi! Còn giúp tôi rửa sạch vết thương nữa...”

Sita cảm động đến mức hai mắt đầm lệ, vươn tay ôm chầm lấy Mạnh Cửu Chiêu và Louis, sau đó bất chợt khóc lớn lên. Thông qua tiếng khóc, cô gái kiên cường này tổng khứ tất cả cảm giác sợ hãi mãnh liệt nhất từ lúc sinh ra cho tới bây giờ ra khỏi tâm tư mình.

Được nước mắt nóng ẩm gột rửa đầu tóc, Mạnh Cửu Chiêu vỗ về trấn an con người đáng thương nọ.

Thực tế là: Black và White vốn đang đi theo đội ngũ lại nghe được tiếng kêu của Utahraptor, nhất thời mừng như mở cờ trong bụng, nước miếng giàn giụa chạy ra, lập tức tách đoàn chạy ngược trở về. Gần như ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy Utahraptor, White liền nhảy lên tấn công chúng từ phía sau, về phần Sita đang bị Utahraptor công kích — Mạnh Cửu Chiêu cho biết, lúc ấy căn bản là White không để ý tới.

Còn cái gọi là rửa sạch miệng vết thương... Cậu có thể nói, đó là do trong lúc chờ thịt nướng, Louis đói bụng không chịu nổi lại ngửi được mùi máu tươi trên người Sita, vì thế mờ mịt liếm liếm láp, xem như ăn món ngọt khai vị, có được không?!

Sự thật đúng là vô cùng tàn nhẫn!

Vì thế cho nên, hãy để Sita tin tưởng cái sự thật tốt đẹp mà cô muốn tin tưởng kia đi!

“Dù sao thì cũng cảm ơn các cậu, cảm ơn các cậu đã tới cứu tôi.” Ngẩng đầu nhìn về phía Black và White, Sita nói ra những lời cực kỳ thành tâm thành ý.

Không quản ngại đau đớn trên thân thể mình, Sita cẩn thận kiểm tra từng người trong nhà Black, ngay khi phát hiện White vì cứu mình mà bị rưng rưng, cô càng thêm xấu hổ.

Răng nanh đối với thú nhân mà nói, chính là một thứ cực kỳ quan trọng, không có răng nanh, tương lai của White sẽ đi về đâu đây —

Vì thế Sita âm thầm đưa ra quyết định: cô nhất định phải báo đáp cả nhà White!

Ngay sau đó, cô tìm được phương thức đầu tiên để báo ân.

→ Holstein

Holstein, thú nhân giống đực tộc voi ma mút, em trai của Sita.

“Chị!” Ngay tại thời điểm bọn họ chuẩn bị rời khỏi nơi này, tiếng của Holstein từ xa truyền đến. Sita miễn cưỡng chống đỡ thân thể để đứng lên, sau đó, cô nhìn thấy người trong bộ lạc.

“Chị! Chị không sao chứ? Em nghe Ames nói mấy người bọn chị bị tập kích, chị có ổn không?”

Vừa nghĩ tới người chị duy nhất vẫn luôn một tay nuôi mình khôn lớn có khả năng xảy ra chuyện, bất luận như thế nào Holstein cũng không thể ngồi ở bộ lạc chờ đợi tin tức được. Hắn tức tốc báo cáo với thủ lĩnh, cuối cùng dưới sự an bài của đối phương, hắn dắt theo một nhóm thú nhân cường tráng nhất bộ lạc đi tìm Sita.

Trong khoảnh khắc phát hiện thi thể của anh em Phil và Filet ở cách đó không xa, Holstein gần như ngất xỉu. Nhưng Ames nói ba ba nó nghe được tiếng của Sita, cho nên đoàn người lập tức nương theo chỉ dẫn của ba Ames tìm thẳng đến chỗ này, quả nhiên phát hiện ra đám người mất tích nọ.

Ở bên đông lửa, Holstein kích động ôm chầm lấy chị gái của mình.

“Đừng đụng vào chị!” Sita nện cho cậu em trai một đấm thật mạnh, “Trên người chị đâu là vết thương, đau muốn chết, em lại còn chạm vào!”

Được rồi, động tác của bà chị mình vẫn cứ oai phong và hùng tráng như xưa, vung nắm đấm mạnh thế xem ra cũng chẳng có chuyện gì đâu. Holstein sờ sờ đầu, tạm thời yên tâm một chút.

“Đúng rồi, vì cứu chị White đã bị rụng răng. Em giúp chị công cậu ấy trở về” Sita không hề khách sáo, lập tức đưa ra yêu cầu với em trai mình.

↑ Đó cũng là phương pháp báo ân đầu tiên mà cô nghĩ đến.

“Hả?!” Nhớ tới thể trọng kinh người của mỹ nhân, nhất thời Holstein trở nên ngây dại. Hắn sò sò thất lưng mình, chỗ đó... vừa mới bóc cao dán ra nha...

Còn có – Gãy răng và công người có liên quan gì đến nhau hả? Rõ ràng không phải bị thương ở chân mà?

Nhưng mà, tình thế hiện tại không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, Holstein bị Sita đập ngã, ngay sau đó, sức nặng quen thuộc kia lại đè lên thân thể hắn một lần nữa.

Ôi —

Mới vài ngày không công, mỹ nhân... nặng lên không ít rồi...

Run rẩy đứng lên, Holstein công một nhà Black bước lên con đường trở về bộ lạc.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Fendi *ánh mắt trông mong nhìn Holstein*: muốn... đổi chỗ cho anh quá

Holstein *vẻ mặt bi tráng nhìn lại Fendi*: muốn... đổi chỗ cho anh quá
+1

Màn kịch nhỏ từ khu rỗng não: (by Nguyệt Hoa)

Thắp một ngọn nến để tưởng niệm chúng Utahraptor đã từ trần trong chương này nào ~

Tại tòa án khủng long: Thẩm phán: Utahraptor phía dưới, các cậu chết như thế nào?

Utahraptor 1: 【 run run 】 tôi bị Kantus cắn chết

Utahraptor 2: 【 khóc nức nở 】 tôi cũng vậy bị Kantus cắn chết

Utahraptor 3: 【 dại ra 】 tôi bị... một Kantus thú non... và một đĩa nhóc không lông... làm cho tức chết...

Tác giả: phụt ha ha ha ha ha ha ha ha

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Cái chết của anh em Phil khiến cho bầu không khí trong bộ lạc bị bao phủ bởi một tầng bi thương.

Thi thể bọn họ được chôn ở một chỗ cách bộ lạc không xa. Nơi ấy có cỏ crunch mà bọn họ thích ăn nhất.

“Sau khi thành viên của bộ lạc chết đi đều sẽ được chôn ở đây, thân thể của bọn họ sẽ hòa vào mảnh đất này, nuôi lớn càng nhiều thực vật để cung cấp thêm nhiều nguồn sống cho bộ lạc, mà linh hồn bọn họ cũng sẽ luôn lưu lại, bảo vệ tất cả anh chị em của mình.” Kết thúc một hồi bốc tuyết rải lên trên, hài cốt Phil và Filet hoàn toàn biến mất trước mắt mọi người.

Mạnh Cửu Chiêu vẫn còn nhớ rõ hai anh em kia, bọn họ rất trẻ lại có chút ham chơi. Hôm nay, vào lúc hái trái cây, anh chàng Phil kia còn lên cậu cho một quả thông qua Black. Buổi sáng vừa mới quen nhau, không ngờ chập tối đã chẳng bao giờ gặp lại. Bọn họ chết đi, nguyên nhân chỉ là muốn hái thêm nhiều trái cây một chút mà thôi.

Tất cả thành viên trong bộ lạc đều tham dự lễ tang của bọn họ, để tưởng nhớ và cũng để nhắc nhở bản thân rằng: anh em tuấn lộc đã dùng tính mạng của mình như một cái giá cực đắt để những người trẻ tuổi khác ý thức được sự tàn khốc của cuộc chiến sinh tồn. Bọn họ phải nhớ kỹ lời khuyên của người lớn tuổi, không được vi phạm quy tắc ở thế giới này, chỉ có như vậy mới có khả năng yên ổn mà sống tiếp.

Tang lễ kết thúc, mọi người lại trở về khu đất trống ở trung tâm bộ lạc một lần nữa, bọn họ có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Trước khi hạ táng anh em nhà Phil, tất cả đều đã kiểm tra hài cốt của bọn họ một cách cẩn thận.

“... Là do động vật ăn thịt có hình thể cực lớn gây ra, toàn bộ xương cốt đều bị cắn nát...” Thân là đờ đễ có kinh nghiệm phong phú nhất trong bộ lạc, Carat nhận trách nhiệm kiểm tra thi hài.

“Thi thể tuần lộc mà các anh đã từng mang về cho tôi lúc trước chưa bao giờ có dấu hiệu bị cắn nát toàn bộ, nhiều nhất chỉ cắn gãy mỗi xương ống chân thôi... Cho nên, tôi cho rằng lực cắn của kẻ tập kích mạnh hơn so với chúng ta, ít nhất là mạnh hơn Fendi và Andy.” Thú nhân ăn thịt chiếm phần lớn bộ lạc Awash tất nhiên cũng sẽ săn tuần lộc về, đương nhiên là bọn họ chỉ săn những con tuần lộc không có khả năng biến thành người.

“Ngoại trừ vấn đề đó ra, răng nanh của bọn chúng đều rất dài, tựa như một con dao vậy, trên một khúc xương còn lưu lại một dấu răng rất rõ ràng.”

Carat bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Fendi, “Fendi, anh biến lại nguyên hình rồi cắn vào khúc xương này một miếng đi, đây là xương tuần lộc mà tôi thu gom được.”

Fendi nhú mào, song cuối cùng vẫn biến lại nguyên hình, dựa theo những gì Carat nói, hắn cắn vào khúc xương kia một cái.

Nhận lại khúc xương Fendi đưa tới, Carat cẩn thận sờ sờ vị trí vết cắn vừa rồi, sau đó khẳng định với mọi người, “Quả nhiên, răng của những kẻ tập kích dài hơn so với răng hổ. Vì thế cho nên, tôi cho rằng hình thể của bọn chúng cũng to lớn hơn hổ.”

Carat vừa nói xong, khu đất trống liền rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Tất cả mọi người đều hiểu được hàm ý trong lời nói của hắn, ở bộ lạc này, Fendi và Andy là hai thú nhân có hình thể lực lượng hiếm thấy. Kẻ tập

kích còn hung hãn hơn, to lớn hơn, vậy chúng sẽ là cái dạng gì đây?

“Đừng nói giỡn... Lợi hại hơn cả Fendi và Andy sao?” Lúc này, bỗng có một người cười ra thành tiếng.

Thế nhưng, không một ai hòa theo hẳn cả, tất cả mọi người đều đã thấy vết thương của Phil, cái thứ đó gần như không thể gọi là vết thương được nữa, mà chính xác là anh em Phil đã bị kẻ khác xé ra thành từng mảnh nhỏ! Phần lớn xương cốt đầu bị ăn, chỉ dư lại mấy khúc xương cứng nhất mà thôi.

“Tôi đã nhìn thấy bọn chúng!” Sita đang ng ẩ ở vòng ngoài bỗng nhiên đứng dậy.

Một câu kinh động đất trời của cô lập tức hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người.

“Thật hay giả?” Holstein chấn động, thời điểm bọn họ tìm thấy Sita, cô đang ng ẩ bên đồng lửa, chung quanh chẳng có bất cứ một cái gì. Lúc ấy bọn họ cho rằng Sita bị lạc đội ngũ, may mắn không gặp phải những kẻ tập kích kia. Hơn nữa dọc đường đi Sita cũng không nói một lời nào, bộ dáng tựa h ồmệt mỗi muốn chết, ai dè thế mà cô đã đối mặt trực diện với đám quái vật nọ!

Và thế là, Tooth – người am hiểu hội họa nhất của bộ lạc bị kéo ra, dựa theo những gì Sita mô tả lại, chân dung kẻ tập kích tàn nhẫn từng chút từng chút hiện ra trên một phiến đá.

Mọi người không nhin được xúm lại quanh Tooth. Rốt cuộc, chân diện mục kẻ tập kích đã được phơi bày!

“Bộ dáng thật là quen thuộc...” Holstein nhú mày.

“Tuyệt đối đã gặp ở đâu đó r ồi!” Fendi ôm lấy cánh tay.

“...” Mà t ầm mắt Andy không khỏi lạng lẽ lướt v ềphía Louis.

“Này! Cái mà Tooth vẽ không phải là một thú non sao!?” Rốt cuộc cũng có người phát hiện ra chân tướng. Louis đang tựa vào Mạnh Cửu Chiêu mà ngủ gà ngủ gật bỗng chốc trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Có thể tầm mắt mọi người quá mãnh liệt, nên Louis như cảm ứng được mà cọ cọ lên người Mạnh Cửu Chiêu mấy cái rồi trở mình, quay sang hướng khác tiếp tục ngủ.

Bộ đánh kẻ tập kích mà Tooth vẽ ra trên phiến đá, rõ ràng là Louis phiên bản kéo dài!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48

Edit: Nhiên Nhiên Vi Vũ

Beta: Mimi

Thứ mà Tooth vẽ ra thật sự rất khó khiến người ta tin rằng, nó chính là quái thú vừa xé nát một con tu ần lộc. B ầu không khí vốn đang nghiêm túc bỗng nhiên bị xé toạc trong nháy mắt. Nói sao đi chăng nữa, những thú nhân này vẫn không tin chuyện còn có một loài dã thú hung tàn hơn so với bản thân mình.

Chỉ có Black và White là cảm thấy hứng thú với bản vẽ của họa sĩ không đáng tin – Tooth. Sau khi mọi người rời khỏi, Black liền tiến lại gần, ý đồ đoạt lấy bức họa Louis từ chỗ Tooth.

“À, các cậu đừng đề trong lòng, thực ra Tooth vẽ cũng rất giống những quái vật kia.” Sita lắc lắc đầu, cô hiểu những thú nhân này, cũng hiểu được suy nghĩ trong đầu bọn họ.

“Trước khi thực sự gặp phải mấy tên đó, tôi cũng rất tự tin vào bản thân mình.” Cô đề cao âm điệu, ý đồ để mọi người chú ý đến lời nói của mình.

“Fendi, dưới tình huống trở lại nguyên hình, anh có thể đề tôi xuống hay không?” Sita lơ đãng nhìn về phía Fendi.

“Cô... tôi... tôi đề cô xuống làm cái gì?” Bởi vì trong đầu nghĩ tới chút chuyện không được trong sáng, Fendi bỗng nhiên trở nên lắp bắp.

“Chỉ dùng sức lực đơn thuần, anh có thể thắng được tôi không?” Nhưng mà, về mặt Sita vô cùng nghiêm túc.

Thấy đối phương như vậy, Fendi cũng đứng đắn hơn, hần suy nghĩ một chút sau đó lắc đầu.

“Cô rất cao, tôi không cách nào vật cô ngã xuống được.”

“Vậy anh có thể nhảy lên người tôi không?” Sita tiếp tục hỏi.

Fendi lại tiếp tục lắc đầu.

Sita đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

“Trong bộ lạc, có ai có khả năng đè tôi xuống hoặc là nhảy lên người tôi không?”

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều lắc đầu.

Thành viên bộ lạc âm thầm tự nhủ: Bởi vì không người nào có thể thắng cô, cho nên đến tận bây giờ cô vẫn là nữ tráng sĩ thuần khiết như tờ giấy trắng đó!

Sita căng khoe miệng.

“Nhưng mà, những quái vật kia có thể!”

“... Vóc người bọn chúng không quá cao, đại khái chỉ cao bằng một nửa tôi thôi, song động tác lại nhanh nhạy đến kì dị! Chân trước vô cùng ngắn, chân sau lại rất dài và khỏe mạnh! Răng nanh của chúng sắc bén hơn Fendi rất nhiều. Tuy hình thể của tôi to lớn gấp đôi đối phương, nhưng chúng lại chạy quá nhanh và sức bật cũng thực kinh người. Cuối cùng, một trong số những con quái vật đó đã nhảy lên lưng tôi —“

Nghe đến đây, tất cả mọi người đồng loạt hít vào một hơi.

Sita xoay người, để lộ vết thương trên lưng cho tất cả cùng xem.

“Đây là dấu vết do móng vuốt bọn chúng tạo thành.”

Miệng vết thương vô cùng dữ tợn, ở trên thân thể một con voi ma mút khổng lồ mà đã sâu hoắm thế này, nếu như xuất hiện trên người những thú nhân khác thì...

Kết quả ắt phải vô cùng thê thảm.

Không ít thú nhân ở đây bỗng nhiên trầm mặt — Cái này đúng là hiệu quả mà Sita mong muốn.

Phát hiện rốt cuộc mọi người cũng chú trọng đến vấn đề trước mắt, Sita quay đầu nhìn về phía gia đình Black, khi ấy bọn họ vẫn đang loay hoay trong xó mà Tooth ngẩng đầu vẽ tranh.

“May mà Black và White đã quay lại, bọn họ đã cứu tôi.” Đáy mắt Sita tràn đầy cảm kích.

Nghe được lời cô, ánh mắt đang hướng về phía White của tất cả mọi người cũng không còn giống lúc xưa.

“Sau cùng những quái vật kia bị bọn Black đốt lửa đuổi đi. Tôi nghĩ, có lẽ chúng ta có thể dựa vào yếu tố này để làm hàng rào phòng thủ!” Sita cung cấp thông tin vô cùng quan trọng.

Cuối cùng, Sall – thủ lĩnh bộ lạc gầm lên một tiếng ý bảo mọi người dừng việc bàn luận lung tung lại. Hắn tuyên bố: trước khi tìm được phương án tối ưu nhất để đối phó với đám quái vật, xung quanh bộ lạc Awash cần phải được bố trí nhiều đồng lửa nhất có thể. Việc đi săn vẫn phải duy trì, nhưng thu hẹp phạm vi lại, đồng thời công tác tuần tra ban đêm cũng phải tăng lên.

Andy hơi không yên lòng.

Hiện tại hẳn phải đun nước tắm rửa một cái, mùi nước tiểu nhàn nhạt trên người đã khiến hẳn phiền não nguyên cả ngày rồi, khó khăn lắm mới sẵn đủ thực vật trở về, không ngờ lại xảy ra sự tình rối ren như vậy.

Vùng đất mọi người đang cư trú xuất hiện quái vật!

Từ lúc biết đến sự tồn tại của quái vật, hẳn liền đứng ngẩn không yên. Khi hay danh sách tuần tra đêm nay không có mình, Andy lập tức lên chuồn ra khỏi bộ lạc.

Andy chưa từng nói với bất kỳ ai, hẳn thích một người ở ngoài bộ lạc. Thực ra, chuyện này hơi khó mở miệng, bởi vì người kia và hẳn đều là đàn ông.

Andy thích một người tên Tuyết Hoa, vốn sống ở vùng biên giới của bộ lạc. Ngày ấy, trong một lần đi săn, hẳn bất cẩn chạy tới nơi này, nhờ thế mà vô tình gặp gỡ Tiểu Hoa đang ngồi ăn cỏ crunch. Về sau, mỗi lần đi săn hẳn đều nhìn thấy đôi phương đang ăn cỏ không ngừng, khi đó Andy đã nghĩ, tên này ăn thật là lắm nha, và rồi Andy cũng cảm thấy người nọ thực sự đáng yêu~ Sau nữa, Andy chạy tới cùng ăn cỏ với Tiểu Hoa. ==///

Cho đến bây giờ Tiểu Hoa vẫn nghĩ Andy giống như mình, là động vật ăn cỏ ==///, vì thế cho nên khi hẳn nói chuyện về những loài ăn thịt thì lời lẽ có phần phản cảm. Đó cũng là lý do Andy không thể cho người nọ biết thân phận thật của mình. Lúc nghe tin quái vật xuất hiện, cảm xúc đầu tiên của Andy chính là hối hận vô cùng.

Đáng lẽ phải sớm kéo Tiểu Hoa về bộ lạc!

Tiểu Hoa yếu đuối mong manh như thế —

Andy duy trì hình thái sư tử chạy đi với tốc độ cực nhanh, trong bất tri bất giác hẳn đã ở rất xa bộ lạc. Cùng với những cọng cỏ crunch xuất hiện ngày một nhiều trên mặt đất, hẳn cũng tới gần ngôi nhà của Tiểu Hoa hơn.

Thời điểm phát hiện có bất thường, Andy liền nhận ra mình đang bị rượt đuổi. Có kẻ chạy theo phía sau hẳn! Andy biết tốc độ của mình đã rất

nhANH r ấI, NHƯNG mà tỐC ĐỘ của tÊN kia CHẮNG h Ề THUA KÉM CHÚT nào, thậm chí còn NHANH hơn một XÍU!

Đã nhi ỀU năm h ẮN chưa từng trải qua cảm giÁC này.

Đó là cảm giÁC từng sợi lông trên NGƯỜI Đ ẦU dựng Đ ỨNG LÊN.

Chậm r Ầi DỪNG BƯỚC chân ĐIÊN cU ỜNG lại, Andy từ từ quay Đ ẦU, r ỒT cuộc h ẮN thấy Đ ƯỢC cái gì Đ ANG r ƯỢT Đ ƯỠI mình.

Quái vật —

Trong nháy mắt Đ ỜNG tử Đ ỘT nhiên PHÓNG Đ ẠI, Đ ẦU óc Andy chỉ có duy nhất hai chữ này.

Ánh trắng CHIẾU xuống mặt tuyết, soi r ỌI r Ờ RÀNG hình DẠNG quái dị của thứ kia. Đó là một loại dã thú mà Andy chưa từng bắt gặp! Bọn chúng l ẶNG L Ề Đ ỨNG ở cách h ẮN một QU ỜNG không xa, thị lực siêu phàm giúp cho Andy dễ dàng nhìn thấy NHỮNG cái răng sắc nhọn trong miệng và cả NHỮNG ánh mắt tối đen không có lấy một tia tình cảm của Đ ẦM quái vật. Bản năng cho Andy hiểu Đ ƯỢC một Đ Ề ẦU: h ẮN đã bị bao vây r Ầi. Bọn chúng vẫn không nhúc nhích, chẳng qua là Đ ANG quan sát xem nên bắt Đ ẦU tấn công ở vị trí nào thôi, chỉ c ẦN con m ỒI kinh hãi quay Đ ẦU bỏ chạy, chúng sẽ lập tức Đ ƯỠI theo và tiêu diệt!

Giờ phút này, Andy vô cùng TH ẦU HIỂU suy nghĩ của Đ ẦM quái vật, bởi vì khi đi s ẮN, h ẮN cũng từng làm như vậy.

Đánh không lại! Chắc chắn đánh không lại!

Bản năng dã thú nói cho Andy kết quả cuối cùng. Hơi lạnh từ băng tuyết rét m ƯỢT NHANH chóng lan truy ỀN từ gót chân ra đến toàn thân, nội tâm của h ẮN cũng theo đó mà hoàn toàn NGUỘI LẠNH.

Nhưng, h ẮN phải làm một cái gì đó.

Nơi này cách nhà Tiểu Hoa rất gần, hắn không thể để cho đám quái vật phát hiện ra Tiểu Hoa.

Cơ bắp trên thân đột nhiên căng cứng, nương theo động tác của mình, hắn để ý thấy thân mình quái vật bên kia có hơi giật giật.

Tốt lắm, xem ra đối phương cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Chính là lúc này — Chạy!

Andy nhảy vọt ra ngoài!

Gần như cùng lúc với động thái của hắn, những quái vật kia cũng lập tức xông lên —

Andy liều mạng chạy, ngay tại khoảnh khắc ấy cơ bắp toàn thân hắn bị kéo căng hết mức, tốc độ đã đạt tới giới hạn rồi! Mà những quái vật kia bổ nhào vào chỗ đất trống thì cũng không hề tức giận, nhanh chóng chuyển hướng đuổi theo.

Thời khắc chạy trốn trôi qua rất chậm, không biết chạy bao lâu, Andy đột nhiên cảm giác được một trận đau đớn kịch liệt bất ngờ truyền tới từ bắp thịt toàn thân.

Phần bụng đau buốt khiến chân hắn co rút lại, trong nháy mắt mất thăng bằng, Andy ngã mạnh xuống đất.

Tiểu Hoa...

Trước mắt là một mảnh mờ hồ, Andy lặng lẽ nhắm tên người mà mình thương yêu nhất...

Một con quái vật giơ chân giẫm mạnh lên thân thể hắn.

Nước bọt trên miệng tích giọt mà rơi xuống, nó chầm chậm cúi đầu.

Andy tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Ngay khi hắn chuẩn bị ngênh đón cảm giác đau đớn vì thân thể bị xé nát thì cơ thể đột nhiên động nhẹ, Andy cảm giác được con quái vật kia bắt đầu buông lỏng hắn ra.

Một tiếng thét chói tai vang lên từ miệng quái vật, Andy vội vàng mở to đôi mắt. Sự tình phát sinh kế tiếp làm hắn quá đỗi ngạc nhiên, thế mà con quái vật lại co giò bỏ chạy!

Ngay sau đó, những con còn lại cũng vội vã chạy đi!

Trùng lớn con mắt nhìn theo hình bóng đám quái vật, Andy chỉ thấy có dùng từ chạy trốn chết để hình dung bộ dạng của bọn chúng cũng không hề quá đáng!

Trên người mình có cái gì đáng sợ sao? Andy không hiểu lắm. Nhưng mà, hắn biết tạm thời mình đã được an toàn rồi.

An toàn, cảm giác này giống như một dòng điện nhanh chóng chạy dọc toàn thân, Andy mệt mỏi biến về hình dạng con người, giang tay giang chân thành hình chữ đại, ngã vào trong tuyết.

Ý thức chìm vào bóng tối vài giây đồng hồ, hắn cảm thấy bản thân nghe được một âm thanh êm ái như đến từ chốn thiên đường.

“Andy?” Tiểu Hoa dịu dàng gọi.

Andy triệt để rơi vào bóng tối.

Đến khi hắn tỉnh lại một lần nữa, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn chính là hình bóng của tình nhân mà hắn ngày nhớ đêm mong.

Một người đàn ông tóc trắng đang dịu dàng nhìn hắn.

Như một phản xạ có điều kiện, Andy vươn tay nắm chặt tay của Tuyết Hoa.

“Sao hôm nay anh lại đến đây trễ như vậy?” Tiểu Hoa cũng nhẹ nhàng càn tay hắn.

Andy lặng lẽ nhìn thanh niên trước mặt, nơi bàn tay đang được đối phương nắm chặt truyền đến những xúc cảm mềm mại và ấm áp...

Hắn muốn nói cho người nọ biết ở nơi này vô cùng nguy hiểm, muốn đối phương rời đi với mình, và còn có muốn nói rất nhiều rất nhiều điều nữa. Thế nhưng đến khi mọi chuyện xảy ra, hắn mới hiểu được, hiện tại cái mà hắn muốn nói nhất không phải những lời này.

Andy trịnh trọng nhìn thẳng vào đáy mắt Tiểu Hoa, “Tôi muốn nói lời này đã lâu lắm rồi, tôi...”

“Tôi thích cậu!”

Đến thời khắc sinh ly tử biệt, Andy mới phát hiện, điều khiến hắn hối hận nhất chính là chưa hề bày tỏ tình cảm với Tiểu Hoa. Đây là lần đầu tiên hắn thích một người, tuy rằng người ấy cũng là giống đực như mình, nhưng thích chính là thích thôi, nếu không thể nói cho đối phương biết rõ thì sẽ vô cùng tiếc nuối.

Cho dù lòng bàn tay toát ra một chút mồ hôi vì hồi hộp, nhưng ánh mắt của Andy không hề dao động, hắn kiên định nhìn thẳng vào Tiểu Hoa.

Thanh niên tóc trắng không trả lời, trái lại trực tiếp dùng hành động để biểu thị sự vui sướng của mình.

Tiểu Hoa ôm chặt lấy Andy.

Andy ngây ngốc cảm thụ hơi ấm từ cái ôm của người kia truyền tới. Đây là lần đầu tiên hắn gần gũi với đối phương đến thế, trên thân thể người ấy có một mùi hương dễ chịu không nói nên lời. Sau khi cứng người một lúc lâu, Andy mới dè dặt đáp lại vòng tay siết chặt của Tiểu Hoa.

“Tiểu Hoa, chúng ta chung sống với nhau đi!”

“Được.”

“Cùng tôi về bộ lạc đi!”

“Được.”

“Cậu không hỏi nguyên nhân sao?”

“Không cần, tôi muốn ở bên cạnh anh.” Tiếng cười trầm thấp của Tiểu Hoa vang lên bên tai, Andy chậm rãi đỏ mặt.

“Tốt quá.” Andy không khỏi nắm thật chặt tay đang ôm lấy mình của Tiểu Hoa.

Bọn họ ngọt ngào tại chỗ một thời gian, đến lúc bình minh Tiểu Hoa mới thu dọn một bao da thú đơn giản rồi cùng Andy rời khỏi nơi cư trú của mình.

Quá trình trở về bộ lạc vô cùng thuận lợi, bọn họ chỉ mất nửa ngày đã tới nơi, mà nghênh đón bọn họ chính là Sita bùng bùng lửa giận nhìn qua còn đáng sợ hơn cả quái vật!

“... Anh biết rất rõ có quái vật thế mà buổi tối còn chạy ra ngoài một mình, thủ lĩnh mang người đi tìm anh cả sáng đấy. Hành động như thế trong tình huống hiện nguy hiểm bao nhiêu, anh có biết không?!”

Với thể lực cường hãn, Sita chỉ cần ngủ một buổi đêm là vết thương đã khá hơn một nửa, hiện giờ cô lại có thể dạy dỗ người khác được rồi.

“Thực xin lỗi, Andy vì tôi nên mới đi ra ngoài...” Một khuôn mặt lộ ra từ sau lưng của Andy, Tuyết Hoa chính thức ra mắt thành viên bộ lạc Awash.

Mà khi ấy, Sita còn đang chuẩn bị dạy dỗ thêm một hồi nhất thời ngây dại.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Tuyết Hoa khẽ cong khoe miệng mỉm cười với cô, ngay giây tiếp theo khuôn mặt Sita biến thành một màu đỏ ửng!

Kế đó, Tuyết Hoa đứng thẳng dậy, lảng lảng quét mắt qua những thành viên bộ lạc khác đang có mặt ở đây, rồi lộ ra nụ cười thân thiện một lần nữa.

Vì lẽ đó, sắc mặt của đám người ấy cũng lập tức đỏ rực.

Giữa một loạt mộng khí ở chỗ này, sắc mặt bình thường gần như không có bất cứ biến hóa gì của gia đình Black lại trở nên cực kỳ bất mắt.

Nhìn chằm chằm vào Black và White, ý cười bên miệng Tuyết Hoa dần dần phai nhạt.

Không đúng... Hai tên kia có chút gì đó không đúng...

Trên người bọn họ có mùi quá nguy hiểm, không phải sư tử, cũng không phải hổ, vậy bọn họ rốt cuộc là...

Tầm mắt chậm rãi trượt xuống dưới, khi Tuyết Hoa nhìn thấy Mạnh Cửu Chiêu ở trong lòng Black thì con người của hắn nhất thời co rút lại —

Ánh mắt đứa nhỏ này nhìn mình thật quá quỷ dị, mà cũng quen thuộc cực kỳ...

“Tóc? Tóc trắng?”

Mạnh Cửu Chiêu há miệng thành một chữ O to tròn.

Tuyết Hoa trực tiếp đối diện với bé con trước mặt.

Mà Black thì chẳng khác gì hổ đói rình mồi tọa trấn ngay sau lưng đứa nhóc kia.

Mạnh Cửu Chiêu không ngừng động đậy thân mình, ý đồ tới gần người đối diện hơn một chút. Sự gấp gáp đến thực rõ ràng của cậu khiến cho Black phải nhú mày.

“Cục Cưng làm sao vậy? Sao lại cảm thấy hứng thú với người kia?”

“Đói bụng à? Em xem nó cũng đã chảy nước miếng ra rồi.” Ba ba ngốc nghếch – White không nghĩ chuyện này có gì đáng lo ngại. Nịnh nọt đưa một miếng da thú qua rồi nhìn bà xã mình lau nước miếng cho bé con, hẳn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Black không chút dấu vết ngửi ngửi mùi hương trên thân người đàn ông đối diện: Ế – có mùi rau xà lách, cảm giác thực là khó ăn!

Nhìn lại đứa con nhỏ đang chảy nước miếng của mình, Black hơi hơi phát sầu: thân là một Kantus non, đáng lẽ Cục Cưng phải thích ăn thịt nhiều mới đúng chứ, cứ tiếp tục thế này thì sẽ ra sao nha!

Louis nở ra khỏi vỏ còn chậm hơn so với Cục Cưng mấy ngày, ấy thế mà hiện tại thể trọng đã nặng gấp ba lần rồi, ôi chao.

Black bắt đầu lo lắng.

Hồi nọ không hề ý thức được chuyện ba ba lại bắt đầu bận tâm đến vấn đề kén ăn của mình, Mạnh Cửu Chiêu trưng ra đôi mắt sáng rực nhìn thẳng vào người đàn ông tóc trắng ở phía đối diện, nước miếng chảy ra rồi lại được người lau bao nhiêu lần đi cũng hoàn toàn không hay biết.

Đây chính là Tuyết Hoa! Là Tuyết Hoa nha!

Idol cấp vũ trụ – Tuyết Hoa đó!!!!

Ở thời đại của Mạnh Cửu Chiêu, thần tượng ảo ần ần xuất hiện, có một thời gian rất dài thần tượng là người thật gần như tuyệt chủng, mãi đến khi Tuyết Hoa rách giới rơi xuống. Hắn lấy thân phận ca sĩ để xuất hiện trước công chúng, ca khúc thành danh cũng có tên gọi ‘Tuyết Hoa’. Sau khi bài hát này ra đời, mọi người mới giật mình hiểu được nhân loại hoàn toàn không thể bị những sản phẩm hư ảo thay thế. Giọng hát của Tuyết Hoa chứa chan tình cảm, đây là cái mà đám thần tượng ảo vĩnh viễn không thể nào đạt được. Kể từ lúc Tuyết Hoa xuất hiện, một lượng lớn thần tượng con người mới bắt đầu được coi trọng thêm lần nữa, mà nghề nghiệp này cũng lại hot lên.

Song, tất cả đều không thay thế được Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa tựa như một gốc cây bốn mùa xanh tốt, đứng vững ở trong vũ trụ suốt ba trăm năm!

Đúng vậy! Bạn không nhìn lầm đâu! Là ba trăm năm!

Tư liệu về Tuyết Hoa không thể tra ra được, thế nhưng mọi người đều âm thầm bàn tán rằng hắn là người Moratti (←Hành tinh nhân ngư, Moratti!).

Mạnh Cửu Chiêu hưng phấn nhìn thanh niên trước mặt.

Đẹp quá! Thật sự là quá đẹp! Quả không hổ danh Idol, chỉ cần đứng yên một chỗ đã khiến mọi người cảm thấy bầu không khí trở nên khác thường quá đổi. Đây là thứ mị lực vượt qua cả diện mạo! Là khí thế! Khí thế nha!

Thân là một kẻ thuộc tầng lớp bần cùng mạt rệp tại Địa Cầu, Mạnh Cửu Chiêu chỉ cướp được vé vào cửa buổi biểu diễn của Tuyết Hoa duy nhất một lần, song chỗ ngồi lại ở một góc tối dưới cùng, vì thế ngay cả bóng dáng Tuyết Hoa cậu cũng không nhìn thấy được.

Hiện giờ, chẳng tốn một xu nào mà vẫn có thể thân mật tiếp xúc với nam thần, loại này cảm giác này...thật muốn... thật muốn khoe khoang cho tất cả mọi người đều biết!

Tuyết Hoa vĩ đại, anh có biết không? Ba ba tôi, ông nội tôi, ông nội của ông nội tôi, còn có ông nội của ông nội của ông nội tôi đều là fan của anh đó! Chúng tôi đều là ‘Súp lơ’ của anh hết! (Fans của Tuyết Hoa tự xưng là Súp lơ 菜花)

Tuyết Hoa mỉm cười với đứa bé trước mặt, lại nhìn dòng nước miếng trong suốt chảy dài bên khóe miệng nó, tự nhiên mà ng ẩ xuống ngay cạnh, nói, “Đứa nhỏ này rất là hăng hái, các cậu nuôi khéo lắm.”

Được khen ngợi gì gì đó, chính là cực kỳ sướng khoái nha —

Vì thế, lúc này Black cũng không chê người nọ nặng mùi thức ăn nữa, hắt hơi hơi tự mãn, ôm một bé cưng khác của nhà mình đưa sang, “Năm nay nhà chúng tôi có hai em bé đấy! Cả hai đứa đều cực kỳ khỏe mạnh!”

Louis một thân núc ních đầy thịt được ba ba ôm đến bên cạnh anh em của mình, rất nhanh nó li ền quên mất trò chơi đang dở mà vui vẻ quay sang sẵn đón Mạnh Cử Chiêu.

Đồng tử của Tuyết Hoa lại co rút thêm một lần nữa.

Nếu vừa r ồi còn chưa xác định được thì gần như ngay trong khoảnh khắc nhìn thấy con thú non này, hấn đã nắm bắt được thân phận của người đàn ông trước mặt.

Kantus —

Hai người này đều là Kantus, con thú non lông xù nhìn qua y hệt một con gà kia cũng là Kantus.

Nhưng còn đứa bé có hình thái con người này —

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới thời điểm mới vừa gặp mặt, hình như đứa bé kia đã hô lên hai tiếng với mình.

“Nhóc – là người... Địa C`âu?” Tuyết Hoa lục lại ngôn ngữ trái đất đã sớm bị lãng quên ở trong trí nhớ, nhỏ giọng nói.

“Đúng, đúng là... tôi!” Ngôn ngữ quá mức quen thuộc khiến Mạnh Cửu Chiêu càng thêm kích động, cậu cố hết sức để trả lời, ngay sau đó, cả cậu và Tuyết Hoa đều trở nên ngây dại.

Vừa rồi, Mạnh Cửu Chiêu đang đắm chìm trong sung sướng khi được nhìn thấy thần tượng, cho nên còn chưa kịp suy xét xem vì sao mình lại bắt gặp người nọ ở chỗ này.

Anh / Nhóc cũng là tái sinh sau đó thức tỉnh tại đây à?!

Cả hai đều lặng im không nói, song ánh mắt nhìn vào nhau lại trắng trợn hiện ra một lời này.

Vậy đấy, Mạnh Cửu Chiêu đã gặp được đồng hương đầu tiên sau khi sống lại.

Thấy con mình thực sự thích người đàn ông trước mặt, hơn nữa lại không cảm nhận được hơi hướng nguy hiểm phát ra trên thân thể đối phương, Black cũng mặc cho hai nhóc nhà mình chơi đùa với hắn.

Mạnh Cửu Chiêu vô cùng kích động nhìn bàn tay đang vươn tới của người nọ, cậu nghĩ rốt cuộc mình đã có thể bắt tay với nam thần rồi.

Nhưng mà —

“Nó thật đáng yêu!” Nam thần mỉm cười rồi sò sò nhúm lông ngực nghịch trên đầu con Kantus non, đương nhiên kế tiếp hắn sẽ bị nó mổ cho một phát.

Nam thần, tôi cũng thực đáng yêu mà! Vì cái méo gì mà anh không sò tôi?!

Mạnh Cửu Chiêu %>_<%

“Tôi là nhóm đầu tiên thức tỉnh, kết quả, thời điểm chui ra khỏi bao con nhộng lại gặp phải vụ va chạm của thiên thạch, thiếu chút nữa chết thêm một lần.” Nam thần bắt đầu hé lộ những gì mình đã trải qua.

“Rất nhiều người thức tỉnh cùng thời điểm với tôi đã chết. Trận va chạm kia đáng sợ cực kỳ, vô số nhân loại bị diệt vong, chỉ có một ít khủng long nhân(*1)sống sót, đương nhiên hiện tại bọn họ đều chết cả rồi.” Nam thần tiếp tục cười tủm tỉm.”Tôi còn cất giữ vài cái tiêu bản ốc Anh Vũ(*2),bây giờ cũng coi như đồ cổ đấy, nếu nhóc cảm thấy hứng thú, tôi có thể tặng cho một cái.”

(*1) Khủng long nhân: giống người tiến hóa từ Khủng long

(*2) Ốc Anh Vũ: tên khoa học: Nautilidae, một loại ốc bự và xấu kinh khủng -_- vài cả ‘đồ cổ’ (Nó đây)

Ốc Anh Vũ gì gì đó – chẳng phải là đặc sản của Cambri sao? Trong dòng chảy không ngừng của mấy ngàn vạn năm lịch sử này, bất kể ngài thức tỉnh khi nào thì cũng không nên vui vẻ như bây giờ đâu...

Mạnh Cửu Chiêu há hốc miệng: nam thần vĩ đại, tuổi của ngài... hình như giảm xuống rồi, có thể như vậy sao?

“Tôi còn tưởng khủng long đã bị tiêu diệt sạch, bây giờ là thiên hạ của động vật có vú chứ, không ngờ Kantus vẫn còn tồn tại. Xem ra, trong biển cổ đó cũng có Kantus sống sót rồi sinh sản ở chỗ này! Chẳng biết kẻ sống sót là nhân vật tai to mặt lớn nào đây!”

Giọng điệu của nam thần mang theo một chút tò mò cùng hóng hớt, song cũng không thể trách hẳn được. Ở thời đại Mạnh Cửu Chiêu từng sinh sống trước đây, mỗi một Kantus đều là nhân tài tuyệt đối nắm giữ địa vị đỉnh cao. Vì thế cho nên kẻ sống sót và sinh con đẻ cái ở chỗ này, rất có thể là một nhà tài phiệt lớn hoặc người đứng đầu của quân đội một quốc gia nào đó.

“Ha ha! Tôi đang sờ vào một tên ngốc Kantus lắm lông! Kiếp trước, chẳng phải Hoàng đế bệ hạ cũng là Kantus sao? Có khi tên ngốc này chính là vua của một đế quốc trong tương lai đấy! Kiếp trước còn chưa hoàn thành đại sự, kiếp này rốt cuộc có thể thực hiện r ấ!” Tuyết Hoa lại vừa sờ cục lông Louis vừa vui vẻ nói. Mạnh Cửu Chiêu thì lại trưng ra vẻ mặt 囧 mà nhìn người nọ đang bị Louis nhảy xuống mỡ tới mỡ lui.

“Tên nó là gì?” Trong lúc né tránh công kích của Louis, Tuyết Hoa vẫn có thời gian thăm hỏi Mạnh Cửu Chiêu.

“Louis.” Mạnh Cửu Chiêu ngờ ngác trả lời, cậu cảm thấy mình đang được chứng kiến một diện mạo khác của nam th ần, một diện mạo cực kỳ ngu xuẩn.

“Thế mà nhóc lại đặt dùng tên Hoàng đế bệ hạ để đặt cho nó! Ha ha! Nhóc cũng là fan của Hoàng đế sao?”

“...” Tôi không phải fan của Hoàng đế, tôi là anti-fan của Hoàng đế. Cái thằng cha đó đã chiếm cứ nhi ều địa bàn như vậy r ấ mà còn có ý định xâm chiếm Địa C ầu, vì thế Mạnh Cửu Chiêu đã th ề sẽ li ều chết tới với anh ta.

Kết quả, thật đúng là li ều chết đến cùng.

Rốt cuộc, bọn họ đều chết cả.

Chỉ là, hiện tại mình vẫn sống, nhưng mà người kia...

Người kia đã không còn.

Mạnh Cửu Chiêu ng ấ yên nhìn Louis vô cùng hưng phấn chơi đùa với Tuyết Hoa. Nó thực sự là một thú non, sau khi ăn no thì rất là hoạt bát. Thân là một con người, quả thực Mạnh Cửu Chiêu không theo kịp nó về phương diện thể lực, chỉ đành ở bên thưởng thức bộ dáng cực kỳ hăng hái khi có người chơi cùng của nó mà thôi.

Cậu còn đang suy nghĩ về những gì Tuyết Hoa vừa nói, tin tức mà nam th ần tiết lộ khiến Mạnh Cửu Chiêu thông suốt rất nhi ều đi ầu.

Tỷ như cậu vẫn luôn không hiểu vì sao nơi này lại có nhiều dã thú có khả năng biến thân thành người như thế.

Căn cứ vào quy luật cạnh tranh, trên cùng một hành tinh cơ bản không cần nhiều sinh vật có trí tuệ như vậy. Trải qua những đi đầu Tuyết Hoa kể lại, Mạnh Cửu Chiêu mới nghĩ tới, nếu sau biến cố kia mình có thể sống sót, vậy thì tất nhiên cũng có những người khác có khả năng thoát chết được. Mỗi người rơi vào một cảnh ngộ khác nhau, niên đại thức tỉnh cũng không đồng nhất. Liên tục hoặc đứt quãng lại có người xuất hiện ở chỗ này, sau đó bộ gen của bọn họ được duy trì qua các thế hệ tiếp theo, cho nên, rõ ràng là những giống loài khác biệt nhưng lại cùng biến ra một loại hình thái con người.

Theo đó, cậu cũng hiểu được vì sao nhân loại nơi này lại có một ngôn ngữ đồng nhất.

Căn cứ vào những gì Tuyết Hoa kể lại, Mạnh Cửu Chiêu phát hiện nam thần không biết chuyện chẳng những khủng long còn tồn tại mà thậm chí còn sinh sống rất tốt trên một mảnh đại lục khác. Từ đó có thể thấy được, mảnh đại lục này, hoặc là mảnh đại lục mà đối phương cư trú ngày xưa đã bị phong tỏa từ lâu. Mà những mảnh đất hoàn toàn tách biệt lại có ngôn ngữ tương đồng vốn chính là đi đầu Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy cực kỳ khó hiểu, song hiện giờ mọi thứ đã quá dễ giải thích rồi.

Có đi đầu, nhìn vào hình thái sinh hoạt còn rất thô sơ ở nơi này, Mạnh Cửu Chiêu dễ dàng đoán ra mỗi một người sau khi tỉnh dậy đã bắt tay vào cái đại sự nào. Sinh con đẻ cái đúng là cống hiến lớn nhất của bọn họ. Mọi chuyện xảy đến quá bất ngờ, ngay cả muối ăn cũng đều không có, rõ ràng chẳng thể cảm nhận được hương vị gì từ cuộc sống.

Tuyết Hoa nhìn miếng thịt băm trước mặt Mạnh Cửu Chiêu một cách đầy cảm thông.

Hiện tại bọn họ đang quây quần bên đồng lửa trại để ăn cơm, Andy đã mang người về, thành viên bộ lạc chẳng có lý do gì để không tiếp nhận. Tuy Tuyết Hoa không phải một em gái, thế nhưng còn đáng yêu gấp mấy ngàn lần em gái mà đám đàn ông bọn họ ước ao. Thậm chí có người bắt

đầu quanh co lò dò hỏi thăm bộ lạc của Tuyết Hoa còn có ai không, có chàng trai hoặc cô gái nào khả ái như hắn không.

Nơi này vô cùng rộng lớn, đi lại cực kỳ bất tiện, mọi người đều không biết ngoài bộ lạc của mình ra thì có còn bộ lạc nào khác tồn tại nữa không.

“Chỗ chúng tôi không sinh ra giống cái từ rất lâu rồi, hiện tại trong bộ lạc đều là giống đực, bộ dáng tựa như...” Tuyết Hoa nhìn quanh bốn phía một chút, sau đó chọn ra một khuôn mẫu thích hợp, hắn chỉ vào Sita mà nói, “Tựa như vị giống đực cao lớn dũng mãnh này đây.”

Bốn phía tức thì trở nên im ắng.

“Tôi là giống cái!!!!!!!” Bên đông lửa nhanh chóng vang lên tiếng rống giận vô cùng khé thế của Sita.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50

Edit: Mimi – Beta: Mimi

Sự góp mặt của Tuyết Hoa đối với bộ lạc mà nói là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

Hắn biết đan áo lông.

Tuyết Hoa tao nhã mỉm cười ngồi ở giữa một đám giống cái, đích thân chỉ bọn họ cách lựa chọn lông thú sao cho thích hợp, rồi cách đem những sợi lông bên thành dây dài. Chỉ thấy một cuộn lông thật dày quấn quanh hai đầu ngón tay hắn, sau đó hắn dùng hai que gỗ nhỏ liên tục đảo qua đảo lại, cuối cùng một bộ quần áo đẹp nhất từ trước đến nay ra đời.

“Oa!” Sita – người cần đầu giống cái bộ lạc đã bị kỹ xảo điêu luyện này làm cho rung động.

Không hề ghét bỏ người nọ hiểu lầm giới tính của mình, cô nghiêm túc học hỏi những điều hắn dạy. Tuyết Hoa là một thầy giáo giỏi. Hắn vô tư hướng dẫn nhóm giống cái phương pháp đan áo lông cơ bản, ngoài ra, hắn còn khuyến mại thêm mười tám cách tết tóc đuôi sam cho mớ tóc lộn xộn như cái tổ chim của họ.

Nhìn giống cái bộ lạc đội đủ loại bím tóc muôn hình vạn trạng trên đầu, Mạnh Cửu Chiêu nhìn về phía Tuyết Hoa rồi “A” một tiếng.

Có thời gian dạy các cô ấy tết tóc đuôi sam sao anh không chỉ điểm về cách xây dựng phòng ốc trong bộ lạc một chút đi? Ở cái thời đại không an

toàn như thế này, mạng nhỏ quan trọng hơn so với bím tóc xinh xinh nhieu lắm đó ~ nam thầ à!

“Nhưng căn bản là tôi không biết xây nhà, cái tôi thành thạo là ca hát, đan áo lông và tết tóc.”

“À!” Anh quả thực thông thạo về đời sống tinh thần, vậy thì tốt xấu gì anh cũng có thể dạy các cô ấy cách nấu cơm chứ! Đồn Carat làm thật sự rất khó ăn! Mạnh Cửu Chiêu sắp sửa không chịu nổi nữa.

“Tôi hoàn toàn không biết nấu ăn, tôi nói rồi, tôi thành thạo ca hát, đan áo lông và tết tóc. Ài, tuy rằng tóc của nhóc cũng tương đối chỉnh tề nhưng mà không hề có tính tạo hình gì hết, để chú tết cho nhóc hai cái đuôi sam đi, mặt nhóc rất tròn có thêm hai cái bím sẽ đáng yêu lắm đấy!”

—▽— Nam thầ khen tôi đáng yêu!

Mạnh Cửu Chiêu được yêu thương mà trong lòng kinh ngạc, tùy ý để nam thầ tết tóc cho mình. Ngay sau đó, khi muộn màn nhận ra mình đang làm cái gì thì cậu đột nhiên phát hỏa.

Hiện tại không phải lúc để tết tóc nha ~ Fuck!

Cho nên mới nói, cảnh giới của nghệ thuật gia không phải là thứ mà người thường có khả năng lý giải được.

Nghe nói những người giành được quyền ưu tiên mua bao con nhộng thời không chẳng có ai không phải là kẻ có nghề nghiệp nổi bật. Bọn họ có khi là thần tượng nổi tiếng cả trăm năm, có khi là một họa sĩ sở hữu bộ tranh đắt giá bằng cả một hành tinh, có khi lại là tác gia danh tiếng... Để quốc cho những người này đặc quyền mua bao con nhộng thời không, chính là hy vọng có thể được bảo tồn những nhân tài đó sau đại họa. Đây gọi là kế hoạch Noah (*).

(*) kế hoạch Noah: tên một bộ phim về thảm họa, trước khi thảm họa xảy ra, ng ta lựa chọn và bảo tồn những nhân tố tốt nhất trong mọi lĩnh vực để gây dựng lại và trấn hưng xã hội trong tương lai

Hiện giờ xem ra, cái người quy định tiêu chí ấy tuyệt đối là một tên ngu xuẩn!

Ở thời kỳ xây dựng lại xã hội sau thảm họa như thế này, ông cần đảm bảo thân tượng, họa sĩ, tác gia sống sót để làm cái chi?

Bảo bọn họ vẽ tranh, viết tiểu thuyết hay là ca hát vậy?

Khó trách phát triển lâu như vậy rồi mà sức sản xuất ở đây vẫn thấp thế, toàn là nghệ thuật gia cả mà —

Mạnh Cửu Chiêu buồn bực.

Thế nhưng Black và White lại vui vẻ vô cùng.

Bọn họ cẩn thận học tập phương pháp đan áo lông, sau đó dùng lông của mình đan cho Mạnh Cửu Chiêu một cái áo đặc biệt dày (Louis cũng cố gắng hiến một ít lông đó).

Áo lông rất xấu, đường kim mũi chỉ cũng thực là lộn xộn lung tung, nhưng khi mặc nó lên người, hốc mắt Mạnh Cửu Chiêu lại trở nên nóng nóng.

Rõ ràng trên người bọn họ đã chẳng còn được mấy cọng lông, thế mà vẫn chấp nhận nhổ xuống đan áo cho mình —

“Bây giờ Cục Cưng không còn là nhóc trụi lông nữa rồi!” Nhìn đứa con nhỏ khoác lên người chiếc áo lông ấm áp, Black chợt sáng rực hai mắt lên.

Mạnh Cửu Chiêu cũng sáng bừng con mắt, vươn tay sờ sờ áo lông nhỏ bé trên người mình, sau đó chống hai tay lên mặt đất, liều mạng dùng sức ở đôi chân để đứng dậy, thất tha thất thểu đi đến bên người Black.

“White! Anh xem! Anh xem Cục Cưng biết đi rồi!” Cũng như bao người làm cha làm mẹ khác, bất kể con cái mình cái được bước tiến bé nhỏ cỡ nào thì ở trong mắt bọn hắn đều là chuyện lớn có một không hai trên thế giới.

Giọng điệu trở nên vui vẻ vô cùng, Black kích động gọi bạn đời.

White nhanh chân chạy đến. Hắc và Black đều cực kỳ lo lắng nhìn Mạnh Cửu Chiêu bước từng bước tới. Tuy Mạnh Cửu Chiêu đi không vững lắm, thế nhưng bọn hắc vẫn nhìn xuống cảm muốn nhào tới ôm cậu nhóc lên, cứ thế lẳng lẳng nhìn cậu gắng sức bước từng bước một.

Mạnh Cửu Chiêu lắc lư chao đảo một lúc lâu, cuối cùng không chịu nổi nữa mà mềm nhũn hai chân. Song, không để cậu ngã vật ra đông cứng khô, một đôi tay tràn đầy sức mạnh đã đỡ được cậu. Vừa mới ngẩng đầu, cậu liếc nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Black. Kế tiếp Mạnh Cửu Chiêu nở nụ cười, cười tươi đến mức nhăn nhúm cả mặt mày, trong mắt còn như có sao trời lóe sáng. Ôm lấy mặt Black mà ‘chặt’ một cái, sau đó cậu lại ‘chặt’ lên mặt White một cái tương tự.

“Chiếp ~~~”

Nhìn thấy vẻ mặt đầy chờ mong của Louis, Mạnh Cửu Chiêu vẫy tay với nó, cuối cùng hôn một cái lên đầu tên ngốc lẩm lôm vừa vui vẻ chạy tới nó.

Mặc dù đi cày không có giấy vệ sinh, mặc dù ăn đồ không có gia vị, mặc dù hoàn cảnh đơn sơ cùng với nguy cơ đầy rẫy, thế nhưng Mạnh Cửu Chiêu lại cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Kiếp này, rốt cuộc cậu có được những người thân thực sự.

Đời trước cậu là trẻ mồ côi, ba ba mà cậu gọi chính là viện trưởng cô nhi viện. Tuy viện trưởng đối với cậu rất tốt, thế nhưng cũng là loại bác ái chung chung thôi. Mà tình yêu Black, White và cả Louis dành cho cậu lại hoàn toàn không giống.

Louis, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội bước vào thế giới này, có được những thân nhân quý giá như thế, cảm ơn —

Trong lúc quán lấy ba ba và anh em của mình, Mạnh Cửu Chiêu không quên chân thành cảm tạ Louis của kiếp trước.

Nhân tố mới gia nhập vào bộ lạc mang đến cho mọi người trào lưu thời thượng hơn, đi đầu này khiến nhóm giống cái trở nên vui vẻ rất nhiều. Nhưng tất cả vẫn không cách nào che lấp được sự tồn tại của đám quái vật ở bên ngoài.

Bởi vì phạm vi đi săn bị thu hẹp, con mồi có thể săn được mỗi ngày tự nhiên sẽ ít đi, mà sau đó những thợ săn trong bộ lạc còn phát hiện xương cốt của con mồi cùng với dấu chân lớn đến mức quái dị tại địa phận săn bắt của mình.

Trải qua quá trình kiểm tra, bọn họ nhận ra dấu vết trên đồng xương cốt họ hoàn toàn tương đồng với vết thương trên thân thể anh em Phil.

Đi đầu này thuyết minh cho cái gì?

Những quái vật kia đã bắt đầu kiếm ăn trong khu vực săn bắt của họ rồi.

Có đối thủ cạnh tranh đáng sợ như vậy, con mồi họ có thể mang về cũng ít đi.

“Chiếp ~~~~” Louis ôm cái bụng nhỏ của mình không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Gần đây nó hơi xuống tinh thần.

Cũng khó trách, thời gian vừa rồi số lượng con mồi săn về giảm sút, thức ăn mọi người phân chia cũng ít đi, cho dù mấy hôm trước nó đã được ăn một bữa lớn thật no nê, nhưng hiện tại đã tiêu hóa sạch cả rồi.

Black và White nhìn con mình mà rơi vào phiền muộn.

Cũng chất chứa âu lo trong lòng giống như bọn họ còn có chú thỏ Ames.

Đi đầu kiện thiên nhiên ở nơi này không tốt, chỉ cần là thực vật có thể ăn thì tất cả mọi người đều ăn, cho nên cỏ cũng phải ăn thịt. Song thực đơn

chính của bọn chúng dù sao cũng là cỏ, hiện giờ bộ lạc vẫn còn một chút thịt, nhưng cỏ thì lại hết nhanh rồi.

Ba ba nó ăn thịt nhiều quá sẽ bị táo bón.

Ngày ấy, khi Ames một mình mà dám chạy xa để kiếm cỏ crunch như thế, thực ra là vì người nhà nên mới thêm phần dũng cảm thôi. Bởi vậy, khi nó nhìn thấy Black và White chuẩn bị lên chuồng ra khỏi bộ lạc đi săn thì dứt khoát giơ tay đòi góp mặt.

Người đi săn rất nhiều, nhưng mà kéo theo cả nhà cùng đi như bọn họ thì đúng là không nhiều lắm.

“Quái vật mà Sita miêu tả nghe thật đáng sợ, hy vọng chúng ta không gặp phải.” Ames cẩn thận bước đi, ba ba cùng với anh trai của nó sôi nổi nhảy nhót ở phía trước, nhìn qua hết như hai cục tuyết trắng phau. Chung quy, tho ba ba vẫn có thể tìm được đồ ăn, cho nên Ames yên tâm để ba ba dẫn đường.

“Khi chúng tôi tới chỗ Sita, xung quanh chỉ có ba con Utahraptor mà thôi, cho nên chúng tôi cũng chưa thấy những quái vật đáng sợ ấy.” Black cau mày, nếu có thể, hẳn cũng không hy vọng mình gặp phải đối thủ khó ứng phó quá, dù sao thì nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ bọn hắn tuyệt không có ý định lộ nguyên hình trước mặt Ames. Hơn nữa, răng của White

—

Mạnh Cừu Chiêu: =_==|||

Cho đến bây giờ Black và White cũng chưa hề ý thức được quái vật mà người khác vẫn nhắc tới chính là khủng long. Năng lực lý giải vấn đề của bọn hắn đã thành — thần rồi.

Có đi đâu, cũng không thể trách được, thứ quái vật đáng sợ mà Sita mô tả thật sự không giống với Utahraptor – loại sinh vật yếu ớt chẳng chịu nổi một đạp của bọn hắn.

“Utahraptor sống theo bầy đàn, không biết ba con săn được lần trước có đ^ong bọn hay không. Nếu lần này có thể may mắn săn thêm vài con nữa thì Cục Cưng cùng Louis sẽ được ăn no r^oồi.” Black âm thầm tính toán.

“Utahraptor là cái gì?” Ames sống trên mảnh đại lục ngoài, tất nhiên không biết tên gọi của các chủng tộc ở nơi bọn Black cư trú, nghe được danh từ mình không biết nó hiểu kỳ hỏi lại ngay.

“Chính là con quái vật chúng tôi mời nhóc ăn thịt vào lần đầu gặp mặt đấy.”

“À! Chính là cái tên đáng sợ ấy à! Lần đó tôi còn tưởng mình sẽ chết chắc chứ!” Nghĩ đến những gì trải qua khi ấy, Ames hơi phát s^oau, “May mà các anh dễ dàng giết được nó.”

“Những tên kia động tác rất nhanh, song sức lực lại không tính là quá lớn, hơn nữa chỉ cần khiến bọn chúng không thể tấn công cùng một lúc thì bắt một con Utahraptor là rất dễ dàng!” White vô cùng hào phóng chia sẻ kinh nghiệm của mình.

“Thật vậy sao? Hôm nay chúng tôi sẽ nghĩ cách bắt một con Utahraptor mà anh nói, có được không? Anh đừng chỉ điếm. Mặc dù thịt bọn chúng có hơi cứng, thế nhưng nhai kỹ vẫn rất ngon, thực là nhớ quá!” Ames nghiêm túc nói.

Mạnh Cừu Chiêu ∇ : Nhóc nhất định là con thỏ dũng cảm nhất trên thế giới này, chú thỏ muốn tóm gọn một con khủng long, chắc chắn phải vỗ tay khen ngợi!

“Nhưng mà đám Utahraptor kia cứ chạy tới chạy lui thực là đáng ghét, đã thế còn chạy nhanh như vậy, chỉ cần hơi xao nhãng một chút chúng đã chạy mất r^oồi...” Black không được lạc quan cho lắm, hắn và White vẫn là những Kantus non trẻ, sức lực không thể sánh bằng tộc nhân đã thành niên, mà tốc độ cũng vậy. Lần trước chẳng qua là nhờ may mắn, có Sita thu hút lực chú ý của đám Utahraptor, nên bọn hắn mới nhân cơ hội làm thịt được ba con. Nếu để bọn họ tự mình đi săn thì khẳng định khó mà tóm được một con lắm.

“Đợi khi các anh phát hiện tung tích của Utahraptor, chúng tôi sẽ đào hố, đừng thấy sức lực chúng tôi nhỏ mà lẩn tránh, thời điểm muốn ăn thịt cũng sẽ biết cách đi săn nha.” Ames rất có động lực, nhanh chóng suy nghĩ phương thức săn mồi.

“Chúng tôi cần chuẩn bị món ăn mà con mồi thích nhất, đặt vào nơi dự định sẽ bắt nó, đồng thời đào thật nhiều hố ở xung quanh. Như vậy, đợi đến khi con mồi xuất hiện, tôi sẽ nhảy ra đuổi nó, chờ khi nó sảy chân lọt hố là có thể tóm được rồi!” Ames hưng phấn đưa ra kinh nghiệm đi săn của mình. Không thể ngờ, kinh nghiệm của nó đã mở ra một cánh cửa mới mẻ trước mắt White và Black.

Cho tới bây giờ bọn họ cũng không hề biết, đi săn phải chuẩn bị nhiều như vậy. Đối với Black vẫn luôn thực hiện ba bước ‘chạy → nhảy → bổ nhào’ mà nói, kinh nghiệm của Ames nghe qua có vẻ lợi hại cực kỳ.

Mà cũng rất thú vị nữa! (◡ ◡ ◡)

Rốt cuộc, bọn họ cũng tìm được dấu vết của Utahraptor, căn cứ vào vết chân, đối phương có ít nhất năm con.

Và thế là cả bọn bắt tay vào công cuộc chuẩn bị tàn sát đám Utahraptor này.

Ames cẩn thận hỏi thăm kích cỡ bước chân và chiều cao thân thể Utahraptor, sau đó căn cứ vào số liệu ấy để xác định vị trí đào hố. Những cái hố này rất sâu, một khi rơi vào tuyệt đối là lấy mạng người không thương lượng.

“Tốt rồi, bây giờ cố gắng chuẩn bị đồ vật mà bọn chúng thích ăn, đúng rồi Utahraptor ăn thịt hay là ăn chay?” Ames lau mồ hôi vã ra trên trán, hỏi xong mới thấy mình đã đưa ra một vấn đề quá ngu.

“Răng dài và sắc như thế, nhất định là ăn thịt nhỉ? Vậy thì chúng tôi sẽ chuẩn bị thịt.”

Nó đảo mắt nhìn khắp xung quanh một chút, cuối cùng chỉ vào anh trai thở vẫn đang cố sức đào cho cái hố sâu thêm, nói, “Đúng rồi, anh trai! Thật trên người anh là nhiều và mềm nhất!”

—

/Mi/ Ô o Ô mẹ nó, cái thằng em bất nhân bất nghĩa:(((((((dùng anh trai ra làm mồi dụ khủng long TT^TT

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51

Edit: Đất Kỷ (PKDB)

Beta: Mimi

Con thỏ anh trai mền mền phính phính nhảy tới mấy bước, rồi căng thẳng quay đầu ngó lại nhóc em của mình.

Im lặng ra dấu dũng cảm tiến lên với anh trai, Ames tiếp tục núp sau gò tuyết. Vì thế thỏ anh đành phải kiên cường bước lên.

Dũng mãnh đi về phía trước.

“Xem ra nó rất lo lắng.” Trốn bên cạnh Ames, Black khe khẽ nói với nó, “Nhóc cho rằng nó làm được à?”

“Yên chí giao cho anh ấy là được! Chúng tôi đã cùng đi săn những năm năm, trừ mấy lần đầu thất bại do phối hợp chưa thuần thục ra, sau này gần như không bao giờ hỏng việc nữa.” Ames vô tâm vô phế vỗ vỗ ngực mình, “Nhìn anh ấy đã thấy ngon miệng rồi, chắc chắn nó sẽ dụ được bọn kia tới!”

Con thỏ béo run lấy bầy nhảy từng bước từng bước về phía trước, mỗi lần nó nhảy lên đáp xuống, cái mông thịt tròn tròn cùng với lỗ tai to to của nó đều run lên một tẹo...

Mạnh Cử Chiêu không nhịn được mà nuốt nuốt nước bọt.

Chính xác, nhìn qua đúng là ngon cực kỳ luôn.

Cuối cùng, con thỏ béo ú trắng như tuyết nọ đã nhảy tới địa bàn của đám Utahraptor.

Ở đó, năm tên Utahraptor đang tranh nhau một cái chân thú. Máu thắm đầm khắp nơi trên nền tuyết trắng xóa, rõ ràng tại đây vừa xảy ra một trận giết chóc cực hung tàn.

Vì thế, thỏ anh trai càng thêm run rẩy.

Song, nó vẫn nhớ rõ sự mạng của mình, chần chạp đến gần, nhảy tới nhảy lui nỗ lực dụ dỗ đối tượng như thường lệ.

Trong hoàn cảnh thông thường, sau màn nhảy nhót của nó, đối phương chắc chắn sẽ chú ý và bắt đầu đuổi theo một cách điên cuồng.

Do đó, anh trai thỏ diễn xong liềm chuẩn bị tâm lý để chạy bất cứ lúc nào.

Nhưng, hình như đối phương không hề liếc nó lấy một lần.

Nó nhìn thoáng về phía em trai mình đang trốn, rồi lại quay đầu nhảy nhảy trước mặt đám Utahraptor một lần nữa.

Phản ứng của phe bên kia vẫn y xì...

Con thỏ anh không thể tin vào mắt mình, lại tung tẩy thêm vài lần, thế nhưng đám Utahraptor chỉ lo giành giật nửa cái chân thú còn lại, hoàn toàn không thèm để ý đến nó.

Cuối cùng, khi nửa cái chân thú thoáng cái đã bị tiêu diệt hết trơn, năm con Utahraptor mới chuẩn bị rời đi.

Một con thỏ ú nhìn đã thấy ngon đứng ngay trước mắt, thế mà chúng mày lại muốn – bỏ – đi – —

Thế – mà – sức – hấp – dẫn – của – mình – hoàn – toàn – không – có?!

Tự tin của thổ anh bị đả kích cực kỳ nghiêm trọng.

(☺ o ☺)

“Anh trai... quá nhỏ...” Đợi nửa ngày cũng không thấy con mồi chạy tới, Ames bắt đầu bám theo, thấy rõ sự chênh lệch về hình thể giữa con mồi và anh trai của mình, Ames không khỏi chùn chân, “Anh nghĩ... chúng ta có thể bắt bọn chúng thật sao? Mấy tên này, hơi bị bự so với chúng ta đó...”

Thân là thú non còn đang trong thời kỳ sinh trưởng, nguyên hình hiện tại của Black và White cũng chỉ xấp xỉ đám Utahraptor thôi, thậm chí nếu so với kẻ cường tráng nhất trong số chúng thì... còn bé hơn một xú.

“Hơn nữa, anh xem hàm răng bọn chúng kìa, rất sắc rất bén đó...” Cho dù không cần đứng sát bên cũng có thể thấy rõ hàm răng tua tủa của đôi phương, Ames càng thêm ớn lạnh.

“Răng nanh của chúng ta cũng sắc bén như bọn chúng mà!” White phản bác. Hắn vốn liên tưởng đến răng hàm sáng bóng đẹp đẽ của mình, nhưng vừa há miệng liền nhớ tới chuyện bị rụng răng mấy hôm trước, cho nên chỉ đành rầu rĩ khép miệng lại.

“Sức lực của chúng ta mạnh hơn chúng, tuy chúng thông thạo chạy nhảy, nhưng sức chịu đựng không bằng chúng ta, hơn nữa còn có bẫy rập mà.” Cảm nhận được bạn đời đang ủ rũ, Black âm thầm liệt kê ưu thế phe mình, đến khi thấy White phấn khởi trở lại, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Anh nói đúng! Sức chịu đựng của chúng ta khá tốt! Hơn nữa, cạm bẫy cũng rất cừ khôi!” Ames vừa mới run sợ cũng lập tức phấn chấn giống như White.

Thấy nó dùng ánh mắt sáng bừng nhìn chằm chằm vào đám Utahraptor, Mạnh Cửu Chiêu không khỏi tròn tròn con mắt: Đây! ‘Chúng ta’ mà White và Black nói cùng với ‘chúng ta’ mà nhóc nghĩ hoàn toàn không phải một đâu, tỉnh lại đi con thổ ngốc! Mi đã bị lừa rồi!

“Làm sao bây giờ, bọn chúng sắp sửa rời đi.” Mắt thấy bọn Utahraptor càng chạy càng xa, Ames hơi hơi sốt ruột.

Phương pháp đào bẫy rập để săn bắt này tuy nghe thì không tệ, thế nhưng chỗ không hoàn hảo chính là phải dẫn dụ được con mồi tới nơi có bố trí từ trước. Nếu như con mồi bỏ đi, tất cả nỗ lực đều là công cốc.

“Tôi đi làm mồi là được.” Ames đứng lên.

Quan sát nó một lượt từ trên xuống dưới, White lắc đầu, “Không được, nhìn nhóc chả ngon lành tí nào.”

Là chuyên gia giám định và thưởng thức những món mặn lâu năm, nhận xét của White cực kì đúng trọng điểm.

“Gầy gò đến mức da bọc xương, cánh tay có được tí thịt thì lại là gân nhều thịt ít, chỗ ăn ngon nhất là cái mông thì một xiu xiu mỡ cũng không có, trừ Utahraptor già khom đói đến mức hoa mắt ra, đại để là không ai có ý đồ với nhóc đâu.”

Bình luận thâm sâu của White đã đả kích Ames rồi nha!

Nếu có thể, nó cũng muốn được làm một con thỏ ú na ú nấn thịt trơn lông bóng lắm chứ, nhìn qua sẽ rất ngon mắt (mù) nha! Thế nhưng, trời sinh đã không mập thì làm sao có khả năng thay đổi được hả!

Ames khóc không ra nước mắt.

“Thôi được rồi, các anh dắt mồi vậy.” Ames thỏa hiệp, “Có đi đâu, các anh biết làm sao để dẫn dụ con mồi không? Dụ mồi rất là khó đó!”

“Từ từ tiếp cận đối phương rồi vọt qua?” White nhớ lại hành động của anh trai Ames một chút. Hẳn nghĩ tiếp cận con mồi không khó, khó ở chỗ là làm thế nào để đối phương thấy ăn mình rất ngon, và cam tâm tình nguyện chạy theo để rồi lọt xuống những cái hố này.

“Anh tuyệt đối không được xem thường chuyện mồi chài này nha, dù mồi đâu có đơn giản như thế!” Ames hắng giọng một cái, bắt đầu giảng giải, “Đầu tiên anh phải vô cùng cẩn thận tiếp cận mục tiêu, làm bộ không biết đối phương đang chình ình ra đó, khiến nó nghĩ anh ngu xuẩn không gì sánh được. Vào lúc con mồi đã ăn no không muốn lãng phí nhiều thể lực để săn bắt thêm, khi ấy anh phải canh chuẩn thời gian phô bày vóc dáng của mình, khiến chúng nghĩ anh thực sự ngon miệng. Chưa xong đâu, kịch hay lúc này mới bắt đầu nè! Khi đối phương muốn chộp anh, anh phải lao đi ngay lập tức! Bắt buộc anh phải chạy nhanh hơn con mồi! Được rồi, anh chạy có nhanh hơn đám Utahraptor không? Những quái vật kia nhìn vậy chứ chạy nhanh lắm đó — — ”

Bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này, Ames vội vàng hỏi.

“Yên tâm! Chúng tôi chạy rất nhanh!” White tự hào nói.

“Nhớ kỹ nhất định phải dẫn dụ được đối phương lại đây đó nha!” Thấy White tràn đầy tự tin, Ames gật đầu với hắn.

Vì vậy, bọn họ chia làm hai nhóm, Ames phụ trách trông coi bầy rập, Black và White phối hợp đi dụ dỗ con mồi.

Dưới ánh mắt lo lắng của Ames, Black và White cùng nhau chạy về phía đám Utahraptor đã bỏ đi.

Lúc bắt đầu săn đuổi, Black và White tựa như biến thành một người khác. Mạnh Cửu Chiêu bám ở trong ngực Black, đột nhiên cảm giác được khí thế trên người Kantus non trẻ này xa lạ hẳn đi. Sự lạnh lùng và nghiêm nghị khiến cho thân thể bọn hắn toát lên một hơi thở có tên gọi là ‘nguy hiểm’.

Mà không chỉ bọn hắn đâu, Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng chú ý thấy, ngay cả Louis trên người White cũng không dám nhìn ngó linh tinh nữa, dứa nhóc nọ hết như hai người pa pa, dùng đôi mắt bé xíu của mình chăm chú nhìn về hướng có Utahraptor.

Rất có tinh thần học hỏi, Mạnh Cửu Chiêu đi đầu chinh hô hấp chậm lại, tập trung bám Black, sát sao dõi mắt nhìn về phía trước.

Tuy Black và White còn rất trẻ nhưng đã là những thợ săn vô cùng tài giỏi. Mất đi sự che chở của cha, hai con thú non này bắt đầu đi săn từ tấm bé. Thời điểm những thú non khác tập săn đám thú hoang bị thương do cha mang về thì cả hai đã tiến vào thực chiến rồi.

Một lần săn bắt thất bại, hậu quả nhẹ thì là bị thương mà nếu nghiêm trọng sẽ mất đi cả mạng sống.

Thế nhưng bọn hắc buộc phải đi săn.

Lúc mới chào đời Kantus non nhỏ hơn khủng long con rất nhiều, nhưng trong vài chục năm ngắn ngủi chúng sẽ biến thành một quái vật khổng lồ khiến kẻ khác phải sợ hãi. Bọn chúng cần nhiều thức ăn hơn so với khủng long, như thế mới có thể duy trì được kỹ năng của cơ thể ở trạng thái tốt nhất. Đối với một Kantus non mà nói, thức ăn dư dả rất là quan trọng. No đủ đồng nghĩa với năng lượng tràn đầy, năng lượng là thứ duy nhất giúp bọn chúng biến đổi từ nguyên hình sang hình thái con người. Không đủ ăn, bọn chúng sẽ chậm lớn và rụng lông, nếu bị đói lâu dài có khả năng chúng sẽ vĩnh viễn không có cách nào trở về nguyên hình được nữa. Mà Kantus không thể hiện nguyên hình cũng chẳng khác gì đờ đẫn cả.

Không ai dạy cho Black và White những đi đầu này, chỉ có bản năng thúc đẩy bọn hắc không ngừng săn bắt.

Bọn hắc chạy nhanh hơn đám Utahraptor kia một chút, lúc này đám quái vật ấy đã ở sau lưng bọn hắc rồi, vài phút đồng hồ kế tiếp hắc sẽ phải nhảy ra trước mặt chúng.

Black và White liếc mắt nhìn nhau, hợp tác đã lâu khiến bọn hắc cực kỳ ăn ý. Black tiếp tục án binh bất động, White thì lập tức phi thân sau đó tiếp đất ngay trên con đường mà đám Utahraptor chắc chắn phải đi qua.

Rất nhanh, White giả vờ như đang đi dạo ven đường và đám Utahraptor kia nhất định không thể bỏ qua.

Vóc dáng White rất cao, dường như chỉ thấp hơn bọn chúng một chút xíu.

Một người lớn đến vậy nha, quá đủ để hấp dẫn sự chú ý của đối phương rồi ~! Vừa thẩn nghĩ, White vừa đề cao cảnh giác. Phe bên kia là năm tên Utahraptor thành niên, nếu bọn chúng đồng thời nhào tới, hắn sẽ không thể chống đỡ được. Nhưng mục đích lần này lại không phải lấy một địch năm, hắn chỉ cần làm cho đối phương có hứng thú với mình và dẫn dắt bọn chúng về nơi được bố trí sẵn bẫy rập mà thôi.

Khi White còn đang quan sát đám Utahraptor ở phía đối diện từng li từng tí một thì bọn Utahraptor cũng đang tỉ mỉ xem xét hắn.

Thịt này chưa ăn bao giờ! Đây là suy nghĩ của Utahraptor đầu tiên về White.

Hoàn toàn không muốn ăn cái đó! Đây là cảm tưởng của Utahraptor thứ hai về White.

Ăn no rồi thôi tiếp tục chạy thôi hén! Và thế là cả đám Utahraptor đã hoàn toàn không có hứng thú với White.

Vì thế, ngay thời điểm White chuẩn bị tinh thần xong xuôi thì đám Utahraptor kia lập tức vòng qua người hắn, tiếp tục chạy đi.

Oắt đồ heo!

Một Kantus ngon miệng đứng lù lù trước mặt, thế mà bọn mi lại muốn – chạy – đi – —

Mị – lực – của – mình – lại – hoàn – toàn – vô – dụng?!

Vì lẽ đó, tự tin của White cũng bị đả kích nghiêm trọng mất rồi.

Lúc này, hắn và thỏ anh đều dành cho nhau một sự cảm thông vô cùng sâu sắc.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thở anh trai... tan nát cõi lòng rồi.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52

Edit: Mimi – Beta: Ame

“... Có đôi khi con thú đã ăn no không muốn lãng phí thể lực để bắt mồi, lúc ấy, anh cần phải lựa chọn thời điểm thích hợp để phô bày vóc dáng của mình một chút, làm cho đối phương cảm thấy anh thật sự rất là ngon miệng...”

Ngay khi đám Utahraptor chuẩn bị tiến sát đến bên cạnh, White chợt nhớ tới những gì Ames từng nói, vì thế hắn thoáng động não:

Có lẽ hắn có thể phô bày vóc dáng của mình một chút?

Hắn nghĩ tới nguyên hình của bản thân.

Đến đây không thể không giới thiệu một chút về Kantus:

Kantus, một chi biến dị của khủng long ăn thịt, là loại ăn thịt người cao cấp nhất. Kantus thành niên có một lớp vảy cứng rắn trên thân, chiều cao có thể đạt tới 12 mét, thể trọng tối đa là 7 tấn, phần đầu tráng kiện, răng nanh sắc bén và có khuynh hướng cong vào, xương hàm dưới khổng lồ và vững chắc, có thể móc vào cơ bắp của con mồi để tăng cường lực cắn. Siêu khủng long Kantus đại biểu cho sự tiến hóa của giống loài, bọn chúng chẳng những có được chi sau cường hãn khỏe mạnh, mà còn có đôi cánh rộng để bay những quãng đường dài. Ở thời đại của Mạnh Cửu Chiêu ngày trước, thân thể của bọn chúng gần như là đại diện cho cực hạn của tiến hóa tự nhiên.

Thông tin bên trên được trích từ sách giáo khoa tiểu học của Mạnh Cửu Chiêu.

Nói ngắn gọn thì, diện mạo của Kantus thành niên có thể miêu tả là cường thế – bá đạo – lãnh khốc – oai phong – tràn đầy khí thế!

Và sau đây, không thể không tiếp tục phổ cập một chút về Kantus non:

Kantus non là nói về hình thái sinh vật của khủng long ăn thịt Kantus ở thời điểm chưa thành niên, thân thể được phủ đầy lông, mỏ nhọn màu vàng bên trong có nhiều răng sữa, nhìn qua rất giống một con gà con.

À ha, ý tứ chính là, Kantus non ấy mà, bộ dạng đặc biệt giống một con gà nhỏ.

Chủng tộc tài năng nhất trên toàn vũ trụ, nhóm đàn anh hàng đầu chiếm giữ những vị trí đỉnh cao, ngày thường sát phạt quả quyết chỉ cần giậm chân một cái là thế giới phải run lẩy bẩy. Ở trong mắt mọi người, Kantus chính là tầng lớp thay mặt cho vô số bí ẩn cùng với các loại khí thế lớn mạnh vô ai sánh bằng.

Thật không ngờ —

Các nhân vật siêu bự ấy, khi còn nhỏ vừa ngốc lại vừa đáng yêu!

Cha mẹ của các nhân vật lớn thật sự là quá – hạnh – phúc ~

Thời điểm bức ảnh ấu thơ của Kantus được công bố lần đầu tiên, bên cạnh còn kèm theo một tấm hình chụp lúc trưởng thành, mọi người đồng thời nhìn qua nhìn lại hai tấm ảnh nọ, kết quả cuối cùng... những bức ảnh đó được mệnh danh là ‘khủng long VS gà con’.

Sự tương phản quá lớn đã mê hoặc toàn vũ trụ, lập tức có người lấy hình dáng của Kantus thú non để làm nguyên mẫu ‘bản cute’ cho phim hoạt hình. Bộ phim đó nổi tiếng suốt ba trăm năm, nhân vật chính Kans Mạnh Mạnh cũng thành một ‘Moe thần’ kinh điển của thời đại!

Khụ khụ — tác giả lạc đề

Kỳ thật, ở đây chỉ muốn nói cho mọi người biết, hình dáng Kantus khi còn nhỏ và lúc thành niên không giống nhau một chút nào.

Kantus non có ngoại hình rất đáng yêu, nhìn qua vô cùng yếu đuối. Thời điểm chúng ở bên cha mẹ có lẽ còn có thể dựa vào diện mạo để giả dạng đáng yêu mà đòi thêm mấy miếng thịt, mà khi tách rời phụ huynh, chúng liền thành đối tượng thường xuyên bị bắt nạt nha T__T

White và Black đã chịu rất nhiều đau khổ trên phương diện hình thể, mãi đến mấy năm gần đây, khi bọn hắc càng ngày càng lớn thì tình huống mới dần dần tốt đẹp hơn. Tuy vẫn cứ duy trì bên ngoài góc nghếch đáng yêu của những Kantus non trẻ, thế nhưng về mặt sức mạnh, bọn hắc đã mơ gần đạt tới khí phách của Kantus trưởng thành. Song, cái đám bại hoại chỉ nhìn vào diện mạo mà bắt nạt bọn hắc vẫn nhiều lắm lắm —

Nhưng mà, lúc này đây, vừa vặn có thể lợi dụng vẻ ngoài kiểu này một chút.

Và thế là White hiện nguyên hình ngay trước mặt đám Utahraptor.

Ngay sau đó, năm con Utahraptor chợt dừng bước.

Một con gà bự hú đang ngẩng đầu dùng ánh mắt yếu đuối nhìn về phía đàn khủng long trước mặt: (*´_`*) nhìn mới ngon miệng làm sao...

Năm con Utahraptor cúi đầu nhìn cái tên bất thành hình xuất hiện giữa đường này một chút:

Con thứ nhất: ăn no rồi, không có hứng thú...

Con thứ hai: lông quá, cắn vào một phát là miệng đầy lông, phiền phức chết đi, gần đây ăn nhiều mấy con thú lông, dạ dày đã hơi hơi không thoải mái...

Con thứ ba: tên này còn bị rụng lông, không phải là có bệnh đấy chứ?

“U ồmm –” Con thú tư tương đối táo bạo, há miệng rộng hết cỡ, rống lớn một tiếng r ầm cúi xuống g ầm sát con m ồi rất không được hoan nghênh nhưng lại li ều chết chạy tới này.

Nhưng không đợi nó hoàn thành động tác, một đ ồng bọn ở bên cạnh, cũng chính là con Utahraptor thứ năm bất chợt kinh hãi g ầm lên, bên trong tiếng kêu ấy tràn ngập hoảng sợ và cảnh cáo. Nó đang nói cái gì?

Con m ồi này là... là Kantus — non?!

Dù non thì cũng là Kantus, nhaaaaaaa!

Con khủng long thú tư giật mình nhảy lên một cái. Utahraptor không hồ là giống khủng long nhanh nhẹn nhất, g ầm như tại thời khắc nghe được tiếng kêu cảnh báo, bọn chúng đã bắt đầu chạy trốn. Bản năng sống theo bầy đàn khiến con khủng long thú tư tức tốc muốn chạy theo đ ồng bọn, song White lại không cho nó cơ hội này. Hắn nhảy dựng lên ra đòn công kích, tuy rằng hình thể thú non của White không chênh lệch so với Utahraptor là mấy, nhưng thể trọng lại hỗ trợ hắn khá nhiều. Vì lẽ đó, hắn thành công đè bẹp đối phương, không cho nó có cơ hội giãy dụa, White mãnh liệt cắn vào cổ con khủng long này.

Nhưng mà, ngay sau khi cắn xong, hắn li ền nhận ra mình đã xử lý sai phương thức.

Tiêu! Quên mất chuyện bẫy rập!

White muốn giải quyết con khủng long nhanh một chút, nhưng mà đối phương lại là con lớn nhất trong cả đàn, sức lực khi cố gắng giãy dụa cũng không phải dễ dàng chấn áp. Vì thế White phải cắn mạnh hơn nữa, có đi ều lúc ấy hắn mới nhận ra, hiện tại mình đã thiếu đi mất mấy chiếc răng cho nên lực cắn quả thực không đủ mạnh.

Cuối cùng, vẫn là Black nhảy lại đây cùng hắn cắn chết con Utahraptor này.

“Thực xin lỗi – năm con mà chỉ bắt được có một, vốn có cơ sỡ thêm một con nữa, kết quả em lại vì giúp anh mà...” White uể oải nói.

Biến lại thành người, Black dùng miếng da thú mang theo nhẹ nhàng lau miệng cho White.

“Anh bắt được con lớn nhất trong bọn cũng đủ để cả nhà chúng ta ăn r`ồi.”

Nhận được sự động viên an ủi của bạn đời, White dùng sức cọ cọ đối phương mấy cái.

“Ha ha ~ ngứa quá ~” Black cười cười đẩy ra hất, lúc này mới phát hiện chỗ bị White cọ đánh rất nhiều lông.

Tâm tình Black tức thì trở nên căng thẳng —

Tại sao lại rụng nhiều lông như vậy?

Black vội vàng giữ chặt bạn đời không cho hất cử động nữa, r`ồi mới cẩn thận kiểm tra vị trí rụng lông của đối phương. Một lúc lâu sau, Black do dự nói, “White, không biết có phải cảm giác của em sai lệch hay không, em cảm thấy, hình như anh béo thêm một chút?”

“Béo?!” T O T White bị cái từ này đả kích mãnh liệt.

“Không đúng, anh...” Black lúi kếu White r`ồi nhìn một lượt từ trên xuống dưới, “Hình như anh cao lớn hơn nha!”

Vì để chứng minh, Black li`ền biến v`ề nguyên hình, nhảy tới bên người White so chiều cao với đối phương một lượt, sau đó khẳng định nói, “Anh cao hơn em đến nửa cái cánh!”

“Thật à?!” Nếu như vừa r`ồi cảm xúc của White chính là âu s`ầu ủ rũ, vậy thì hiện tại hất đang vui vẻ cực kỳ.

Nhưng mà bây giờ lại đến phiên Black r`ầu rĩ. Bọn họ cùng nhau chui ra khỏi vỏ trứng, lại cùng lớn lên, thậm chí mọc răng hay gì đó cũng là

cùng lúc, kết quả trong bất tri bất giác White lại cao hơn mình nhiều đến vậy... Thân thể cao ráo nha, Black thực là hâm mộ.

“Rồi em cũng sẽ cao mà! Chúng ta sẵn nhiều thú một chút, ăn nhiều hơn là có thể cao nha!” Lúc này đến phiên White an ủi Black. Hai con thú non cọ qua cọ lại lẫn nhau, cọ đến khi Mạnh Cửu Chiêu với một thân áo lông bé nhỏ bị kẹp ở chính giữa sắp rớt xuống đất, cả hai mới chịu dừng.

“Ể? Black, trên người em có cái gì cứng cứng vậy?” White dùng cánh chỉ vào Black, từ nhỏ đã cọ tới cọ lui để giữ ấm cho nên mỗi một vị trí trên thân thể Black hẳn đều nắm rõ như lòng bàn tay, hẳn khẳng định cho tới bây giờ mình chưa từng cọ phải chỗ nào cứng như vậy.

Theo ngón tay của đối phương, Black quay đầu nhìn lại, nhưng chỗ mà White chỉ lại ở phần lưng nên hẳn không thấy được, vì thế đành xoay người để White kiểm tra giúp mình.

“Vây!” White kêu lên.

“Anh nói cái gì?!” Black đột ngột quay đầu lại.

“Vây! Em mọc vây rồi! Một mảnh rất nhỏ, ngay tại chỗ mà lúc trước em bị rụng lông đó!” Giọng nói của White tràn đầy kinh ngạc và vui mừng. Vây là thứ chỉ Kantus thành niên mới có, tuy bọn hắn không biết ý nghĩa của loại biến hóa này, thế nhưng bọn hắn biết trên người ba ba toàn là vây cứng.

“Anh nói thật không?” Tiếng của Black cũng khó có thể che giấu được kinh ngạc và vui mừng.

“Thật chứ! Đáng tiếc em không nhìn được, có muốn anh giật một mảnh nhỏ xuống cho em xem không?” White vui vẻ đề nghị.

Sút—

Ngay sau đó đề nghị của White bị người kia tuyệt tình bác bỏ.

“Tuyệt đối không thể.” Biến lại nguyên hình một lần nữa, Black quyết định sắp tới phải chịu khó tắm rửa hơn, cố gắng giữ gìn thân thể sạch sẽ. Lại nghĩ tới bí kíp dùng gừng để gội đầu giúp tóc mọc nhanh hơn mà Sita nói, Black lập tức hạ quyết tâm, về sau ngày nào cả nhà bọn họ cũng phải ngâm nước gừng!

Đắm chìm trong niềm vui bất ngờ của việc lớn lên, dường như cả gia đình Black đã quên mất một người.

Ames trốn ở cách đó hơn trăm mét đã rất lâu rồi. Nó cảm thấy mình sắp đông thành một khối băng to, nhưng mãi vẫn không thấy Black và White trở về, cho nên nó hơi hơi lo lắng.

Thỏ ba ba và thỏ anh trai đang ngồi xõm bên cạnh, cọ cọ thân hình ấm áp béo ú đầy lông trơn mượt vào chân phải nó. Con thỏ anh trai hơi cụp lỗ tai nhìn qua khá là uể oải.

“Anh trai, anh là ngon miệng nhất, chắc qua bọn chúng không có lộc ăn thôi.” Ames dịu dàng an ủi thỏ anh. (Fuck! Đây thật sự là một lời an ủi à!?)

Thỏ anh cọ cọ vào tay Ames, bỗng nhiên, nó dựng thẳng lỗ tai, mà con thỏ ba ba ở bên cạnh cũng lập tức nhỏ giọng kêu lên một tiếng.

“Ý?!” Ames sửng sốt một chút rồi cũng cố gắng lắng nghe, sau đó nó phát hiện ở hướng mà Black và White vừa rời đi đang truyền đến những tiếng bước chân vang dội như sấm rền.

“Bọn họ thật sự làm được?!” Ames vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ mà đứng lên. Nó nheo nheo con mắt, muốn phân biệt tiếng chân của Black cùng White để chỉ dẫn bọn họ cách tránh bẫy rập, ai ngờ —

“Bọn họ đâu!?” Ames tròn tròn con mắt.

Hơn nữa, dưới tình huống không ai đuổi theo tại sao đám quái vật kia lại chạy tới chỗ có bẫy rập ở bên này? Vừa nãy còn đi bộ chậm rì rì ấy vậy

mà hiện tại lại chạy như điên, cứ như thể có quái thú truy đuổi phía sau vậy. Chẳng lẽ là tản bộ tăng cường tiêu hóa sau khi ăn xong sao?

Có đi đâu, ông trời cũng không cho Ames đủ thời gian để chửi thề, đám quái vật đã phát hiện ra nó, vì thế chúng đột ngột chuyển hướng.

Kế đó, Ames hoảng sợ nhận ra bọn chúng đang chạy tới phía mình!

Thế nhưng thỏ ba ba cùng thỏ anh trai thì lại phản ứng rất nhanh, bọn chúng lập tức nhảy về phía sau. Ames chậm mất mấy giây đồng hồ sau cũng nhanh chóng bỏ chạy. Hai thỏ một người vội vã tìm đường tháo thân, nhưng mà bọn chúng lại chọn ba phương hướng hoàn toàn khác nhau.

Đây là nguyên tắc sinh hoạt thông minh của thỏ tuyết: thời điểm gặp phải kẻ thù, thỏ tuyết không bao giờ cùng nhau bỏ chạy, bọn chúng sẽ phân tán về các hướng khác nhau nhằm phân nhỏ số lượng kẻ truy đuổi, nhờ thế mà nâng cao mức độ bảo tồn nòi giống.

Bốn con quái thú gọi là Utahraptor kia cứ như thể nhắm vào Ames, từ đầu đến cuối đều chạy ngay sau lưng nó.

Xem đi! Kẻ tinh mắt rồi cuộc cũng xuất hiện rồi! Nhiều Utahraptor đuổi theo tôi như vậy, quả nhiên tôi là ngon miệng nhất~ a ha ha ha —

Vừa điên cuồng chạy trốn, Ames vừa tuyệt vọng mà nghĩ như vậy đấy.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53

Edit: Nhiên Nhiên Vi Vũ (PKDB)

Beta: Mimi, Ame

May mà Ames còn nhớ rõ những cái hố đã đào lúc trước.

Dắt theo một đám Utahraptor bám sát sau lưng, nó chạy như điên về khu vực đã đào bấy rập!

Bọn Utahraptor không may may nghi ngờ, cứ thế bám riết lấy nó —

Á—

Con chạy ở đầu hàng đã trúng chiêu!

Thụt chân một cái, con quái ngã mạnh xuống cái hố đầu tiên. Hố mà Ames đào có kích thước tương đương với thân thể nó, chỉ trước yếu ớt không thể giúp ích gì trong trường hợp này, vì thế con khủng long bị giam cầm điên cuồng dùng chân sau đập lên mặt đất. Thế nhưng tất cả chỉ là phí công, bấy của Ames quá sâu, nó hoàn toàn không thể nhảy ra được!

Hai con Utahraptor kế tiếp lần lượt ngã vào hai cái hố liên nhau. Chỉ có con truy đuổi sau cùng nhìn thấy tình thế không ổn cho nên không dám tiếp tục đuổi theo nữa, mà rống hai tiếng với đồng bọn đang đau khổ gào thét ở trong hố. Cuối cùng nó chạy trốn.

Sau khi sống sót qua đại nạn, Ames hỗn hển thở dốc một hồi.

Lát sau, hơi thở của nó rốt cuộc cũng bình ổn lại. Nó ngẩng đầu nhìn về phía xa, kể tiếp lại vì cảm nhận được xúc cảm mềm mại khi lông mao dán sát vào lưng mình mà đột ngột quay đầu. Ngay sau đó, nó thấy thỏ ba ba và thỏ anh trai đã ở ngay bên cạnh.

“Con không việc gì.” Ames nhẹ nhàng vuốt lông của ba ba và anh trai.

“Chúng ta cùng nhìn lại thành quả của mình một chút nào.” Không quên con mồi vừa bắt được, Ames thật cẩn thận đến gần một trong số những cái hố ở trên mặt đất. Con Utahraptor to lớn bị giam bên dưới hố phát hiện Ames đang tiến lại càng lúc càng gần, lập tức rống lên một tiếng đầy giận dữ, há cái miệng toàn là răng nanh sắc nhọn để trực tiếp đối diện với Ames.

“!” Ames nhún chân, thân mình đổ về phía sau, không khỏi ngã ngửa xuống bên cạnh hố.

“Thật là đáng sợ...” Trống ngực đập thành thịch, nó run rẩy từng hồi, toàn thân nổi hết da gà da vịt. Nhưng rất nhanh nó phát hiện, thân thể mình không ngừng run rẩy, hoàn toàn không phải do trận chạy chối chết vừa xảy ra, mà bởi một cảm giác hưng phấn rất mơ hồ.

“Vậy mà chúng ta lại có thể bắt được con mồi bự như thế!” Ames kích động nói, “Hơn nữa, những ba con –”

“Quả nhiên bọn Black nói thật, đám quái vậy kia không hề khó săn một chút nào!” Thành công bắt được con mồi khiến cho Ames tự tin hơn không ít. Sau khi xác định những cái hố này đủ sâu, con mồi sẽ không dễ dàng nhảy ra được, Ames mới phát hiện một vấn đề

“Ờ kìa? Black và White đâu rồi?”

Không có bọn họ mà chỉ dựa vào bản thân mình thì làm sao có thể làm thịt mấy con mồi này được nha! Vừa vui sướng chúc mừng thành quả mới gặt hái được, Ames lại lập tức lâm vào u sầu do chính thành quả này tạo ra.

Đúng vào lúc ấy, nó nhìn thấy Black và White đang từ một chỗ không xa đi tới. Dưới ánh mặt trời, bọn họ tựa như hai chấm đen nho nhỏ, mà ở đằng sau còn kéo theo một chấm đen lớn hơn.

Ames vội vã vẫy vẫy tay chạy tới.

“Chỉ bắt được một con...” White ra hiệu bảo Black tự mình kéo con mồi rồi dùng giọng điệu có phần uể oải, nói với Ames một câu như thế.

“Không sao~” Ames cong cong khóe miệng, giống như đang tiết lộ một bí mật động trời mà nhỏ giọng thì thầm, “À... Tôi bắt được ba con nha!”

Ames đắc ý dạt dào chỉ cho bọn họ ba con Utahraptor bị nhốt bên trong bẫy rập. Trong nháy mắt nhìn thấy đám quái vật xui xẻo không thể động đậy dưới hố... Black và White lại cảm thấy hình tượng của Ames dường như cao lớn vĩ đại thêm.

Bên mình phải cần hai người mới bắt được một con, mà Ames chỉ có một mình lại có thể bắt những ba con, thật là lợi hại!

Kiểm được thịt mồi, còn phải chế biến thành món ăn.

Bởi vì White phụ trách trông coi con mồi, cho nên Black và Ames cùng đi hái trái cây ở khu vực xung quanh. Thời điểm nguyên liệu nấu ăn đầy đủ cũng là lúc tất cả mọi người đều đói bụng mồi, thế là bọn họ liền nướng hai con Utahraptor.

Quả thật Ames cực kỳ thành thạo việc nướng thịt! Dùng nước quả và cỏ crunch bôi qua loa lên bề mặt, sau đó nó đem nướng đều cả hai mặt trái – phải của miếng thịt. Dưới tình huống không có gia vị, thế nhưng thịt nướng lên lại có hương vị rất giống thịt dê xiên que mà kiếp trước Mạnh Cửu Chiêu từng được ăn!

“Chẳng biết đám quái vật kia lớn lên như thế nào mà thịt lại cứng như vậy nữa!” Ames một bên dùng sức nhai thịt Utahraptor, một bên tranh thủ bình luận mấy câu, “May mà trước kia tôi đã từng xử lý một loại thịt tương

tự, chứ nếu để người khác làm, phỏng chừng thịt nướng rồi mà nhai vẫn có thể rụng răng!”

Mạnh Cửu Chiêu liên tục gật đầu, cái miệng nhỏ nhắn nhanh chóng nhai nhai những miếng thịt Black nhét tới. Càng lúc cậu càng cảm thấy, đầu bếp của bộ lạc Awash thực sự cần phải đổi người.

Nhưng mà, một con thỏ nhỏ lại am hiểu cách xử lý thịt như vậy, ngẫm lại cũng quý dị quá đi.

Nhìn vào bộ dáng ăn như hổ đói Mạnh Cửu Chiêu và Louis, Ames ra vẻ đại gia, hào phóng đưa thịt nướng của mình qua cho bọn cậu.

“Thích thì ăn nhiều một chút, về sau tôi sẽ tiếp tục bắt Utahraptor cho đám nhóc các cậu ăn! Nhiều thì không có! Nhưng đảm bảo đủ!”

Mạnh Cửu Chiêu bày tỏ: Khi Ames nói những lời này, nhìn qua thật sự là cường hãn, bá đạo, lãnh khốc và tràn đầy khí thế.

Tóm lại, hôm nay cứ tiếp tục khiến nó vui vẻ thêm chút đi.

Tổng cộng có bốn con Utahraptor, hai con đã bị bọn họ ăn sạch, còn lại hai con thì bị Black và White lôi từ cạm bẫy ra rồi cắt cổ. Thời điểm dùng bữa, bọn họ đã thương lượng với Ames, Utahraptor ăn không hết thì sẽ mang về bộ lạc, coi như lương thực dự trữ cho tất cả mọi người.

Trời sắp sáng rồi, bọn họ đã tranh thủ đêm tối để mò mẫm ra ngoài, vì thế cho nên phải trở về sớm một chút.

Ăn no uống đủ, cũng mang theo đủ cỏ crunch cho ba ba và anh trai, Ames bắt đầu lên đường quay về bộ lạc. Chỉ là lá gan to ra vì bức ép lúc này đã hoàn toàn biến mất, dọc đường nó lo lắng bên chân không gì sánh được, mãi đến khi nhìn thấy một đồng hang ổ của bộ lạc, tìm nó mới từ chỗ hòng trượt về vị trí ban đầu.

Dem thi thể hai con Utahraptor bỏ vào phòng bếp của Carat, bọn họ liền trở về hang ổ của mình. Sau khi nhóm một đồng lửa nhỏ, các thành viên

của hai gia đình mới có được một giấc ngủ ngon.

Không một ai phát hiện hai gia đình nhỏ này đã biến mất vào tối qua.

Ngày hôm sau, vẫn được phân vào tổ đi hái trái cây như lúc trước, Black và White hái vớt tất cả những trái quả và thực vật có thể ăn ở khu vực xung quanh bộ lạc. Thế nhưng nơi này vốn đã bị đóng băng cho nên đất đai rất cần cỗi, sau vài ngày hái liên tục, thực vật có thể ăn cũng dần dần ít đi. Thân là những người vừa được đánh chén một bữa lớn – Black và White không cảm thấy có vấn đề gì. Kantus ăn một bữa nhưng sẽ tiêu hóa rất lâu. Hôm qua bọn họ đã hấp thu đầy đủ dinh dưỡng rồi, vì thế có thể chống đỡ được mấy ngày.

Nhưng bọn Sita thì lại hơi hơi lo lắng.

Khi tổ đi săn trở về bộ lạc, nỗi lo lắng này lại càng tăng thêm.

Hôm nay nhóm thợ săn chỉ mang về một con cá heo trắng (*).

(*) Cá heo trắng: kỳ thực con này không phải cá heo màu trắng, mà là con chim cánh cụt, nhưng người ở mảnh đại lục trong không biết, chỉ thấy nó màu trắng béo như heo và bơi dưới nước nên gọi là ‘cá heo trắng’. Cháp sau, bé Chiêu sẽ nhận diện đc nó.

“Cả ngày không gặp được một con mồi nào, phải mạo hiểm đi sang bên kia dòng sông băng, Sall mới bắt được cái thứ này ở trong nước.” Andy nhú mày, chẳng biết là vì không buộc kín phần bụng trước khi xuống nước hay vì nguyên nhân nào khác mà hiện tại bụng hắn lại không được thoải mái lắm.

“Gừ!” Sall gằn nhẹ một tiếng.

“Sall nói, cá heo trắng để cho bọn trẻ con ăn, trước hết chúng ta ăn tạm trái cây đi!” Feendi phụ trách phiên dịch lại lời thủ lĩnh.

“Nhưng mà... Hôm nay trái cây hái được cũng rất ít...” Sita nói ra chỗ khó khăn.

Sall rơi vào trăn mặc.

Ngay lúc bọn họ đang suy nghĩ đối sách, cách đó không xa lại truyền đến mùi cái gì đó cháy khét quen thuộc cực kỳ.

“Carat! Để ý n ấi kia, lại khê cái gì r ấi...” Như một phản xạ có điều kiện, Sita lập tức quát lên với Carat, đợi cho đến khi quát xong cô mới phát hiện ra: phòng bếp đã sớm trống rỗng, lượng thực phẩm duy nhất đang ở ngay trước mặt cô đây, vậy thì Carat đang nấu cái gì?!

Chẳng lẽ tài nấu ăn của Carat đã tiến bộ đến mức nước cũng có thể nấu thành thức ăn được?

Trong tuyệt vọng Sita đã nghĩ như thế. Sau đó cô lại nhìn về phía nhà bếp của Carat, lúc này mới phát hiện: cái nơi mà tất cả thành viên bộ lạc vẫn tụ tập để dùng bữa mọi ngày, thế nhưng lại xuất hiện mấy cái n ấi to. Cảnh tượng như thế chỉ khi săn được thật nhiều con m ấi cô mới bắt gặp, mà cũng đã rất lâu chưa được nhìn thấy r ấi. Mấy hôm nay thực phẩm bọn họ kiếm được càng ngày càng ít, một cái n ấi cũng chẳng thể nấu đ ầy, hiện tại là sao đây?

Komachi – một giống cái tộc sói chạy tới chỗ bọn họ, cười cười bảo, “Mất h ần cái gì? Chuẩn bị đi ăn cơm thôi.”

“Hả?” Sita sửng sốt trong chốc lát, nhưng mà mọi người xung quanh đều vội vàng vàng, cho nên cô cũng chỉ đành mang vẻ mặt đ ầy dấu chấm hỏi mà đi theo.

Có lẽ là Carat đã đem rất cả n ấi ra đây, bảy cái đ ầu đang sôi ùng ục, khí nóng tỏa ra khiến cho tuyết ở chung quanh tan chảy không ít. Có điều cái dấu hiệu có thể được ăn no này đã làm tâm tình tất cả thành viên bộ lạc trở nên tốt đẹp hơn. Mọi người đều lộ ra vẻ mặt mong chờ, đợi Carat tuyên bố bữa ăn bắt đ ầu.

“Được r ấi, có thể ăn.” Carat ném thử một chút, sau đó giương đôi mắt vô h ần tuyên bố bữa cơm chính thức bắt đ ầu. Gần như ngay tại thời điểm

hắn dứt lời, mọi người liền ồ ạt tới, nhanh tay lẹ mắt vây quanh một cái nồi bất kỳ rồi hung hăng vớt thịt lên!

“Ế!” Mặc dù có chút buồn bực, nhưng mà có thịt không ăn thì đúng là kẻ ngu, tuy Fendi đến trễ nhất, nhưng lại là người mò thịt nhanh nhất. Hắn nhanh chóng lao tới vớt một miếng xương còn dính chút thịt ở đâu, vô cùng phấn chấn mà gặm, sau đó —

“Răng của tôi —” Ôm lấy quai hàm, Fendi ai oán kêu lên một tiếng, nhưng mặc dù vậy, hắn vẫn không buông tha cho phần thịt đang ngậm ở trong miệng. Dùng một tay xoa xoa khớp hàm, tay còn lại đỡ lấy miếng thịt thiếu chút nữa bị rớt ra ngoài, hắn cau mày, kiên nhẫn gặm gặm khối thịt hiếm khi mới có được.

Có trời mới biết hắn đã nhai cỏ mấy ngày rồi, nếu còn tiếp tục như vậy chắc hắn sẽ biến thành tuần lộc mất thôi!

“Cứng quá! Không biết Carat lấy lương thực dự trữ ở đâu, cứng đến độ này, cũng chẳng hiểu hắn đã ra đồng cẩn thận hay chưa nữa...” Sita cũng vớt một miếng thịt lên và bắt đầu ăn. Cô cẩn thận chừa lại thịt cho Black, White và Ames, lúc những thành viên khác tranh cướp thịt, ba người này vẫn luôn đứng ở bên cạnh, có đi đâu, với thân thể nhỏ bé của bọn họ thì có thể tranh được với ai!

“Black, nào, mau tới đây ăn!” Sita nhiệt tình quan tâm đến gia đình Black, thuận tiện cũng gấp một miếng thịt cho thủ lĩnh của bộ lạc.

Sall nhìn miếng thịt Sita để trước mặt mình, cả nửa ngày mới thử cắn một miếng. Đúng như Fendi nói, miếng thịt này cực kỳ cứng, với tư cách một thợ săn nhiều năm kinh nghiệm, Sall đã ăn hầu hết các loại thịt ở quanh đây, nhưng cảm giác mà loại thịt này mang lại... vô cùng xa lạ..

Song, chung quy có đồ ăn vẫn là chuyện tốt. Nhìn vào bộ dáng còn chưa ăn no nhưng cũng không lấy thêm thực phẩm của Fendi, hắn liền lặng lẽ đưa hết chỗ thịt chưa ăn cho đối phương, sau đó đặt con cá heo trắng vừa săn về vào tay Sita.

“Gừ!” Đây là đồ ăn cho trẻ em.

“Đã biết!” Tiếp nhận con cá heo trắng, Sita nhìn theo bóng dáng lặng lẽ rời đi của Sall. Mà hẳn cũng không đi xa, chẳng qua là tới gần ranh giới bộ lạc, lẳng lặng nằm xuống tự gánh vác trách nhiệm của một vệ binh.

Sita cũng không ăn hết thức ăn của mình mà đem phần thịt quý giá còn lại cho đứa em trai Holstein. Sau đó, để ý thấy mấy em bé của bộ lạc đã sắp gặm hết thực phẩm cố định, cô dứt khoát vác con cá heo trắng lên vai, lại xách thêm một cái nãi rỗng chỉ còn sót một chút nước thịt, rời đi. Cô quyết định nấu một ít thức ăn dành cho bọn trẻ.

Cứ thế, Sita đi tới một chỗ không xa, việc mà cô phải làm bây giờ chính là đổ hết nước trong nãi đi, sau đó nấu thêm một nãi nước mới với con cá heo trắng này.

Trong lúc ngâm nga mấy tiếng, tần mắt cô lơ đãng nhìn xuống chiếc nãi, nước trong nãi càng ngày càng ít, đồ vật dưới đáy cũng theo đó mà chậm rãi lộ ra.

“A a a a a!!!!” Lúc vật thể dưới đáy nãi hoàn toàn hiển hiện trước mắt, tiếng hát véo von trong miệng Sita lập tức ngưng bật, thay vào đó là tiếng hét thảm thiết của cô!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54

Edit: Mimi – Beta: Ame

Dưới đáy cái nãi còn đang nóng hôi hổi rõ ràng là một cái đầu lâu! Da thịt bám trên xương cốt đã rữa ra, chỉ còn lại một hàm răng sắc nhọn đang giậm dữ nhe ra trước mặt Sita.

Hàm răng này cực kì quen thuộc đối với cô! Gần như ngay lập tức cô liền ý thức được đây chính là loại quái vật mà mình đã gặp ngày hôm ấy!

“Carat, chuyện gì thế này?!” Sita lập tức ôm lấy cái nãi chạy về chỗ mọi người đang ăn một lần nữa, ném mạnh cái nãi lên trên mặt đất để mọi người cùng thấy rõ đồ vật chìm dưới đáy!

Ngoại trừ Carat — được rồi, hẳn là thật sự không thể nhìn thấy cái gì. Chúng ta không thể đặt ra yêu cầu quá cao với một người tàn tật có thị lực 0.01 phải không nào?

Bởi vì thị lực không tốt, Carat thường xuyên bỏ những thứ không nên bỏ vào nãi trong lúc nấu năn, cả ngày bị người quát đến quát đi, hiện tại hẳn — đã miễn dịch (Ấy ầy!).

“Có... cái gì không đúng sao?” Carat chậm rãi hỏi.

Chúng thành viên trong bộ lạc: ==|||||

Chỗ không đúng thì nhiều lắm...

Tất cả mọi người đều thấy rõ cái đầu lâu thật lớn ở trong n ồi. Nhưng vì chưa từng đối mặt chính diện với quái vật cho nên bọn họ vẫn chưa ý thức được cái đầu này đại biểu cho đi ều gì, song bản năng khiến bọn họ ng ửi được mùi nguy hiểm.

Cái đầu lâu dữ tợn như vậy, trước đây bọn họ chưa từng thấy qua, mà những chiếc răng nanh to lớn kia rõ ràng là vũ khí sắc bén chỉ những kẻ săn m ồi cực kỳ tài giỏi mới có được. Gần đây bọn họ tuyệt không săn v ề một con m ồi như thế! Vậy thì thứ này rốt cuộc là Carat nhạt được ở chỗ nào?

Nghĩ đến mình lại bị ép ăn những thứ chẳng biết là cái gì, mọi người đang dùng bữa được một nửa bỗng nhiên nhìn xuống khúc xương đang gặm dở, tự nhiên cảm thấy toàn thân không được khỏe cho lắm.

“...” Sall đã đi tới. Hắn cũng nhìn thấy cái đầu lâu đáng sợ kia. Sắc mặt tái nhợt của Sita rõ ràng biểu cho thấy cô biết một đi ều gì đó, vì thế, Sall đến gần Sita, dùng ánh mắt hỏi thăm cô nàng.

“Đây là... Đây là đầu của con quái vật lúc trước!”

“Đây chính là loại quái vật đã ăn thịt bọn Phil ngày đó!”

Lời nói của Sita tựa như một viên đạn pháo hạng nặng, hung hăng nổ mạnh khiến toàn bộ thành viên bộ lạc chìm vào hôn mê.

“Hả?” Còn đang cố sức gặm xương, Fendi chợt há to miệng.

Phản ứng của những người khác cũng không khác hẳn là bao, ngược lại là Andy – kẻ không ăn miếng thịt nào thì lại tương đối nhanh nhạy. Cau mày đi tới chỗ một cái khác n ồi, hắn nhanh chóng vớt hết những tàn tích còn sót lại của con Utahraptor quá cỡ ra.

Móng vuốt sắc bén (nếu không tan cho nên còn sót lại) x3, đầu lâu với những cái răng nanh nhọn hoắt (một cái trong đó vẫn còn nửa phần thịt không bị rửa bám trên bề mặt) x2, cái đuôi còn giữ nguyên hình dạng với một lớp vảy cứng x 0.5 (0.5 còn lại đang ở trong dạ dày của Komachi 田).

5.5 đồ vật kể trên lập tức được bày trước mặt mọi người trong bộ lạc.

“Chúng ta ăn hai con quái vật...” Sita tái mặt nói.

“Thịt quái vật cứng thật –” Fendi nhìn nhìn khúc xương mình gặm nửa ngày vẫn chưa xong, cảm thán.

“Phil, Filet chúng tôi đã báo thù cho các cậu!” Toàn thể tuần lộc còn lại trong bộ lạc thì lệ nóng doanh tràng.

Tuy quái vật không ngon lắm, cũng không đem đi trao đổi mua bán được, thế nhưng vào thời kì thực vật khan hiếm thế này, mọi người cũng chẳng quan tâm nhiều. Không một ai lãng phí, vì thế cả bọn đem những bộ phận có thể ăn được còn sót lại chén sạch sành sanh (Komachi cũng có thể ăn nốt 0.5 cái đuôi đang ăn dở). Tiêu diệt xong thịt, mọi người lại cùng uống nước canh. Trong khoảng thời gian này Sita cũng ổn định lại tâm tình, cái nồi vừa mới thay nước còn phải dùng để đặt đầu quái vật, vì thế đổi nấu thành nướng, cô bắt đầu đi chuẩn bị bữa tối cho bọn trẻ con.

Mạnh Cửu Chiêu giương đôi mắt sáng ngời long lanh lấp lánh nhìn thứ đang được nướng trên ngọn lửa.

Loại sinh vật mà Sita gọi là ‘cá heo trắng’ này theo ngôn ngữ Địa Cầu mà nói thì chính là... chim cánh cụt đi?

Sinh vật trong truyền thuyết ấy, Mạnh Cửu Chiêu chỉ được nhìn thấy trên phim ảnh mà thôi, chưa bao giờ cậu nghĩ nó cũng có thể trở thành một loại thức ăn cả!

Cọ cọ nước miếng lên người Louis, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu chờ mong bữa tối của mình.

Tuy không đói, thế nhưng đó là thịt chim cánh cụt nha! Vừa nhìn đã thấy đặc biệt béo ngậy, đặc biệt thơm ngon rồi ~!

Đương nhiên, cùng lúc chờ đợi ăn, cậu cũng không quên dựng thẳng lỗ tai dựng nghe ngóng động tĩnh phía sau.

Carat đang bị bao vây.

Sau khi ăn no những thành viên bộ lạc bắt đầu bức cung.

“Nói đi! Anh tìm đâu ra loại quái vật này?”

“Ngay cả Sita cũng phải sợ, thế mà anh dám thả bọn chúng vào n ấ, nói đi! Anh làm như thế nào hả?!”

Mấy ngày nay, việc quái vật lạ mặt xuất hiện đã mang đến cho mọi người áp lực rất lớn, song thời điểm hiện tại, khi phát giác bữa tối của mình ấy vậy mà lại là hai con quái loại này thì chẳng hiểu vì sao áp lực lại giảm đi rất nhiều. Mọi người vô cùng hứng thú với ngu ần gốc của bữa ăn.

Carat sờ sờ những cái đầu lâu mà mọi người gọi là quái vật.

“Chẳng trách... thịt hôm nay đặc biệt khó chặt nha...”

Này này... giác ngộ của anh cũng quá muộn đi?!

“Bởi vì chặt không được cho nên tôi trực tiếp nấu luôn.” Carat gãi gãi đầu, “Nấu nửa ngày mới miễn cưỡng rữa ra đó, kế tiếp mới san ra bảy cái n ấ... Bởi vì ngu ời có hơi nặng mùi, tôi đã thả vào n ấ rất nhiều gừng, sau đó Komachi lại nói tôi tưởng nh ần miếng ngói là gừng mà bỏ vào, nên khi bắc n ấ ra tôi lại bỏ thêm một lần nữa.”

Nghe đã biết n ấ thực phẩm này khó ăn biết bao nhiêu —

Mọi người đen mặt nghe Carat kể lại quá trình nấu ăn vô cùng tằm tối của mình. Nhưng mà đang đến đoạn quan trọng thì chẳng ngờ hắn lại im lặng.

“Sau đó thì sao?” Fendi nôn nóng thúc giục.

“Sau đó?” Carat nghiêng đầu, “Sau đó chúng ta li ền ăn tươi nuốt sống bọn chúng nha.”

...

‘Quần cũng đã cởi rồi, anh cho chúng tôi biết cái chúng tôi muốn đi! (*)’ Tuy không có quần để mặc, song vào giờ phút này, tất cả thành viên của bộ lạc đều cảm nhận được, chỉ có người mặc quần mới hiểu nỗi dụng ý sâu xa của câu nói này.

(*) Nguyên văn: 裤子都脱了,你就让我们看这个! Một câu nói thể hiện sự bức xúc, vô cùng bức xúc, ý là cái mà Carat kể lể dông dài này giờ vẫn không phải là điểm mấu chốt mà mọi người muốn biết. Ai nha~ mì tìm thấy 1 cái hình có thể biểu đạt hết được nỗi bức xúc trong lòng thành viên bộ lạc: xin mời chiêm ngưỡng Nhĩ Khang:v

<http://www.phongkieu.com/wp-content/uploads/2016/07/C54-CT.gif>

“Cái chúng tôi muốn hỏi chính là, anh làm thật những kẻ này như thế nào, ai hỏi anh nấu chúng ra sao đâu!” Fendi nổi nóng, trong toàn bộ thành viên bộ lạc, hẳn cảm thấy không hợp với mình nhất chính là Carat của tộc rắn.

“Nhưng mà, vừa này chẳng phải anh hỏi tôi bỏ bọn chúng vào nồi như thế nào à? Tất nhiên tôi phải trả lời anh về phương pháp nấu bọn chúng chứ...” Carat lộ ra vẻ mặt mệt mỏi.

Lại còn có thể xuyên tạc câu hỏi của người khác đến mức độ này —

Fendi khẳng định một lần nữa: mình và Carat thực sự không hợp nhau!

“Hôm nay, vào lúc nấu cơm, tôi đi tới phòng bếp để tìm thức ăn, sau đó liền thấy bọn chúng.” Cuối cùng Carat vẫn khai báo nơi phát hiện ra thực phẩm, “Tôi tưởng các anh để ở đó chứ, phải biết, bình thường con mồi mà các anh săn sẵn về vẫn luôn ném vào trong bếp.”

Lý do của Carat kỳ thực rất chính đáng, thân là đầu bếp, sử dụng nguyên liệu nấu ăn để trong phòng bếp là chuyện không có gì đáng trách. Thế nhưng, cái khiến người ta rối rắm lại chính là số nguyên liệu này.

Được rồi, con mắt của đầu bếp cũng làm cho người ta cực kỳ rối rắm

Là ai đã sẵn đám quái vật kia rồi ném vào phòng bếp hở? Cho tới bây giờ, vẫn chỉ có chuyện thiếu thốn lương thực làm lòng người hoảng loạn, chứ bọn họ đâu có ngờ, thì ra thừa đồ ăn cũng gian nan như thế.

Ánh mắt mọi người không ngừng bắn phá lên thân thể lẫn nhau.

“Những quái vật kia là Ames sẵn sàng để vào phòng bếp.” Black ngẩng ở bên cạnh Ames bỗng nhiên lên tiếng.

“Hả?” Lúc này tầm mắt của toàn bộ thành viên bộ lạc đều đổ dồn lên mình Ames đang cho thỏ ăn ở góc phòng.

“Làm sao vậy?” Nhìn ba ba nhanh chóng ăn xong một nhánh cỏ crunch, Ames đang định lấy ra cộng tiếp theo thì bất chợt ngừng ngay cả người.

“Ames, thịt chúng ta vừa mới ăn... là nhóc bỏ vào phòng bếp sao?” Sita nhìn về phía Ames, tâm tình của cô hơi hơi rối rắm.

“Ừm.” Cũng không cảm thấy việc thừa nhận chuyện này có gì đáng ngại, Ames sáng khoái gật đầu.

“Thịt chúng ta vừa mới ăn chính là Utahraptor, tuy nhìn bọn nó có hơi đáng sợ, nhưng săn dễ lắm. Sức lực của chúng ta lớn hơn bọn chúng, tuy bọn chúng am hiểu chạy nhảy nhưng khả năng chịu đựng lại không bằng chúng ta, hơn nữa chúng ta còn có bẫy rập.” Ames lập tức đem những kiến thức học được khi nghe White đánh giá con mồi nói ra.

“Thật xin lỗi, vì chúng tôi muốn ăn một ít cỏ tươi, cho nên nửa đêm mới lên chuồng ra ngoài bộ lạc...” Gần đây bộ lạc ban hành lệnh cấm thành viên ra ngoài, nhưng mà bộ dáng cúi đầu của Ames nhìn qua cực kỳ đáng thương, lại kết hợp với hình ảnh Louis cùng con thỏ ba ba đang tại liên tục gặm cỏ ở bên cạnh (con thỏ này ăn cỏ để để phòng táo bón), thật sự khiến người ta không nổi lòng trách phạt.

“... Trong lúc tìm cỏ crunch vừa vặn nhìn thấy đám Utahraptor này, do đó chúng tôi liền làm bẫy rập dẫn dụ bọn chúng tới, không ngờ thế mà bắt được thật...”

Ames giới thiệu quá trình mình và bọn Black bắt Utahraptor một cách rõ ràng (thực ra là ‘cắt chương lấy đoạn’).

Quá trình đơn giản lại gây chấn động mạnh mẽ tới nhóm cường nam mãnh nữ ở trong bộ lạc.

Mấy tên đáng sợ như thế vậy mà dễ bắt đến mức này sao?

“Yên tâm, đây không phải lần đầu tiên chúng tôi bắt Utahraptor, trước đó đã từng ăn r ồi...” Rất nhiên Ames đang nhắc tới lần đầu tiên nó gặp được Black cùng White, có đi đâu những người khác nghe vào thì lại hiểu thành tỏ tuyệt thường xuyên tàn sát đám quái vật tên gọi Utahraptor nọ...

Chuyện này, chuyện này...

Hình tượng cả nhà tỏ tuyệt cúi đầu gặm cỏ nhất thời trở nên bí hiểm hẳn lên.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55

Edit: Mimi – Beta: Ame

Hai cái đầu lâu Utahraptor được Sita lấy ra khỏi n ồi r ồi dùng tuyết xoa lên, sau đó cô trịnh trọng đặt nó vào tay Ames.

Nặng quá — Cỗ hết sức ôm cục xương to bự còn tỏa một mùi gừng quái dị, Ames để lộ vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi.

“Trong tộc có quy định, mỗi khi tàn sát một mảnh thú khổng lồ, ăn thịt xong sẽ giao đầu lâu cho chiến binh săn được. Nhóc có thể đặt nó trong hang ổ của mình để biểu dương sự dũng cảm của bản thân.” Sita giải thích với nó.

Fuck! Cái quy củ này là ai đã định ra?!

Cái đầu lâu với một đồng răng nanh chi chít nhìn thẳng vào mặt giống như đang hù dọa, Ames run run rẩy rẩy đem nó xoay qua hướng khác.

“À... Sita, tôi bắt chúng để tặng cho chị...” Thật sự không muốn nhận món đồ trang trí đáng sợ này, Ames tội nghiệp nhìn về phía Sita, ở trong lòng của nó, suy nghĩ ‘chuyện gì khó, có Sita’ đã trở thành xu hướng tâm lý rất bình thường.

Sita bị lời nói của đối phương làm cho chấn động, mặt cô lập tức đỏ bừng lên.

Phải biết, ở thế giới thú nhân, chỉ có những lúc giống đực thích một giống cái thì họ mới đem chiến lợi phẩm của mình để tặng cho đối phương thôi. Vì lẽ đó, hành động hiện giờ của Ames đã làm cô giật mình kinh ngạc biết bao nhiêu.

Vóc dáng của nhóc quá thấp, tôi thích những thanh niên cao to cường tráng giống Fendi cơ. Sita rất muốn trực tiếp từ chối Ames, thế nhưng lời nói thẳng thắn hình như quá tổn thương người, vì thế, cô thay bằng một lời uyển chuyển hơn: “Nhóc... Nhóc... Nhóc phải cố gắng cao hơn một chút nha...”

“ ∇ ” Tôi sẽ cố gắng ăn thật nhiều để nhanh chóng cao hơn một chút, cảm ơn chị đã nhận món quà này!”

Rốt cuộc không cần lo lắng nửa đêm gặp phải ác mộng vì nhìn thấy thứ kia nữa ($\geq \nabla \leq$)~ Ames vui vẻ nhảy nhót nhót nhót.

Sao thế nhỉ, cậu ta sẽ không hiểu lầm rằng mình nhận quà là tiếp nhận tấm lòng cậu ta đấy chứ? Sita càng lúc càng cảm thấy hai cái đầu lâu trong tay mình nặng nề hơn (ω).

Song, thân là giống cái, nhận được quà từ giống đực vẫn luôn là một chuyện đặc biệt đáng vui mừng, nhất là đây lại là lần đầu của Sita. Vì thế, cô liền vui vẻ đem hai cái đầu này đặt lên một vị trí vô cùng bắt mắt ở trong hang ổ của mình.

Tuy nhiều người hơi táo bấn vì ăn thịt Utahraptor, nhưng cái suy nghĩ ‘loại quái vật nọ hóa ra cũng chẳng phải không thể săn’ khiến cho tâm tình bọn họ thoải mái hơn nhiều lắm. Sáng sớm hôm sau, dưới sự dẫn dắt của Sall, nhóm thợ săn ăn no uống đủ ngủ ngon xuất phát đi săn một lần nữa.

Lần đầu tiên Ames được đi theo đội ngũ này, cho nên có hơi kích động. Mà nhiệm vụ chủ yếu của nó trong chuyến đi chính là bố trí bẫy rập. Nghĩ đến đây là nhiệm vụ chính miêng thủ lĩnh nói với mình, Ames liền hăng như uống máu gà, vội vã cùng ba ba, anh trai, em họ và cả bà dì đồng thời bố trí rất nhiều bẫy rập tại địa điểm săn bắt xác định của đội thú nhân.

Sau đó —

Rất nhiều thú nhân dính chương.

Hôm nay đám thú nhân và cả con mồi rơi vào bẫy của Ames đặc biệt nhiều.

Thân là một chuyên gia đào hố bí mật, hố mà Ames đào, cái sau lại sâu hơn cái trước, thời điểm cần kéo người ra khỏi lòng hố, nó mới phát hiện bí kịch của mình:

Nó... Nó căn bản không kéo nổi nha—

Vì thế cho nên, Ames không thể không trở về bộ lạc gọi người tới giúp mình lôi từng tên quỷ xui xẻo bị sa chân vào bẫy rập ra.

Nhưng mà, đối với các thành viên khác của bộ lạc mà nói, hôm nay là một ngày tốt đẹp không thể nghi ngờ: ước chừng bọn họ thu hoạch được gấp đôi ngày thường!

Lúc trước, phương thức đi săn của nhóm thợ săn chủ yếu chia làm hai loại, một loại là tự do săn bắt, tỷ như đi đường nhìn thấy một động vật cỡ bé hoặc loài ăn cỏ đang tản bộ nào đó như thỏ tuyết chẳng hạn, mọi người liền tự động nhào tới bắt trở về Đương nhiên, hiện tại chủ tâm ăn thịt thỏ tuyết của bọn họ càng ngày càng nhỏ, hiện tại họ đã biết: đằng sau vẻ ngoài ngu ngốc của mỗi một con thỏ ấy đều là khả năng đào ra vô số cái hố có thể giăng bẫy hãm hại mình. Sau khi hiểu được điểm này, càng ngày các thành viên bộ lạc càng khâm phục Sall vì đã đưa ra một quyết định cực anh minh, đó là cho phép đám thỏ định cư ở bộ lạc. Nếu cứ tiếp tục săn thỏ, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ giống những con Utahraptor, bị đàn thỏ nọ xơi luôn!

Mặt khác, một phương thức săn mồi nữa chính là hợp tác đi săn. Phương thức này do Sall khởi xướng. Ngay từ đầu rất nhiều thú nhân không quen với kiểu săn như vậy, tỷ như Fendi của tộc hổ và một vài đã có thú thiên tính hành động một mình. Có đi đâu, loại hình săn bắt như thế có thể tiết kiệm thể lực hơn đồng thời mang lại hiệu quả vô cùng tốt, vì thế nó

nhANH chóng trở thành trUYỀN thống của đội ngũ. Phương thức săn bắt này yêu cầu mọi người thay nhau truy đuổi mục tiêu được chọn từ đầu, cuối cùng là bỏ nhào vào tiêu diệt nó. Song, phần lớn những con mồi nằm ngoài mục tiêu được chọn vẫn dễ dàng chạy thoát, cho nên hiện giờ, với bầy rập của Ames, rất nhiều con mồi sôi nổi bỏ chạy khắp nơi đã bị rơi vào bẫy, đây thật sự là một niềm vui bất ngờ cực kỳ to lớn! Hơn nữa, bởi vì có bầy rập, những thú nhân chỉ có thể đi hái quả trước đây cũng có thể tham gia săn bắt rồi!

Không bao lâu, trong bộ lạc đã bình chọn mồi như được hoan nghênh nhất.

Đó chính là Moore của tộc uần lộc, một giống cái vừa mới thành niên không bao lâu, da sáng lông mượt, thịt lấm lại mềm, chỉ cần cô ra trận, trong mười con mồi thì có đến chín con sẽ chạy theo để rồi cuối cùng ngớ ngác rơi vào bẫy rập.

Trong lúc nhất thời, cô thành đối tượng được hoan nghênh nhất của các anh chàng thợ săn.

Người được hoan nghênh thứ hai là Adele, cũng là thành viên của tộc tuần lộc. Cô có thân hình cao lớn, rất hấp dẫn những kẻ ăn thịt khổng lồ, thế nên tuy rằng số lượng con mồi cô dắt về không nhiều, nhưng lại rất to, có thể ăn trong một thời gian dài!

Nhân vật được hoan nghênh thứ ba là thỏ anh trai. Thân làm một mồi như có thâm niên, thỏ anh đi đứng lả lơi, hấp dẫn đúng thời đúng điểm, đáng tiếc hình thể quá nhỏ, cho nên đối tượng dắt về... trên cơ bản chỉ đủ cung ứng cho trẻ em thôi.

Là một mồi mồi như có thâm niên nhưng lại chỉ được xếp hàng thứ ba, thỏ anh tỏ vẻ đau thương không gì sánh được.

Kế đó, bộ lạc cũng bình chọn ba cái tên không được hoan nghênh nhất trong phương diện làm mồi 罠

Đứng hàng thứ ba là Sita, giống cái tộc voi ma mút.

Hình thể quá mức khí phách, răng nanh khỏe mạnh cực kỳ, con mồi có gan đề bẹp cô vẫn chưa hề xuất hiện. Một mồi nhử bị ghẻ lạnh như thế, đội thợ săn bày tỏ: cô vẫn là đừng tới thì hơn;

(Sita: ==” rõ ràng lúc trước còn bị con Utahraptor kia vật ngã đấy, con mồi yếu không thể trách cứ mồi nhử nha ~)

Cùng đứng ở hàng thứ hai là hoa khôi bộ lạc – Black và White, giống đực tộc thổ tuyết.

Hai anh em tộc thổ tuyết không thể biến thành lại nguyên hình này không được hoan nghênh đến mức con mồi cứ ngửi thấy mùi của bọn hắc là li liền bỏ chạy. Tổ săn bắt không thể không nhin đau mà gạch tên bọn họ khỏi danh sách những người được tham gia đi săn cùng;

Và bây giờ là thời điểm công bố cái tên đầu bảng thu hút nhiều sự chú ý nhất!

TOP. 1 của bảng xếp hạng những mồi nhử không được hoan nghênh, thế mà lại là mỹ nhân mới tới, Tuyết Hoa — bạn trai của Andy.

Mỗi lần hắc xuất hiện, con mồi ăn cỏ không hề liếc hắc lấy một cái mà con mồi ăn thịt thì một chút phản ứng cũng đâu không có, triệt để coi hắc không hề tồn tại! Bọn chúng cần làm gì thì làm cái đó, cứ như trước mắt chẳng có cái người tên gọi Tuyết Hoa này.

Mọi người trong bộ lạc đâu không tin cho nên đã thử đi thử lại vài lần, sau đó... không có sau đó —

“Thực là quá đả kích mà...” Sau khi nghe tới cái danh hiệu được lên lút lưu truyền này, Tuyết Hoa thấy hơi chán nản. Thân là một Idol được người trong toàn vũ trụ điên cuồng truy lùng và ca tụng cả mấy trăm năm, thế mà chỉ một đêm đã biến thành kẻ đứng đầu danh sách không được hoan nghênh nhất. Sự chênh lệch như mực nước của lòng sông so với mặt biển ấy, thật sự rất khó tiếp thu.

Mạnh Cửu Chiêu – người chính mắt thấy hiệu quả tại hiện trường khi Tuyết Hoa xuất hiện bày tỏ: cậu càng ngày càng hiểu kỳ về chủng tộc của nam thần. Theo như những gì cậu chứng kiến, dường như thú nhân ăn cỏ trong bộ lạc cũng không quá muốn đến gần hắn, mà thú nhân ăn thịt cũng thường xuyên không phát hiện được sự hiện diện của hắn ta. Dưới tình huống đó, Andy lại có thể phát giác ra yêu hắn, đây đích thực là tình yêu chân chính mà! Có đi ầu, cậu cũng mơ hồ hiểu được vì cái méo gì mà kiếp trước nam thần vẫn luôn không có scandal suốt cả mấy trăm năm...

Chẳng biết có phải bởi vì đại đa số động vật ở khu vực này đều chưa từng thấy phương thức săn bắt cao siêu như vậy hay không, mà vài lần đi săn liên tiếp đều vô cùng thuận lợi, có khi thậm chí không cần bọn họ xua đuổi, chỉ cần bố trí bẫy rập hoàn hảo là cách vài ngày lại có thể phát hiện trong hố đã có con mồi.

Vì thế, bẫy rập liên trở thành môn học bắt buộc đối với tất cả thành viên bộ lạc, trong lúc nhất thời, khắp cánh đồng tuyết mà bộ lạc Awash cư trú đâu đâu cũng là bẫy rập.

Mấy ngày gần đây thời tiết không tốt, trước tiên là gió to, sau đó tuyết rơi trắng trời trắng đất. Tình trạng ấy cứ thế kéo dài suốt ba ngày sau, gần như mỗi hang ổ đều bị che phủ bởi một lớp tuyết dày.

Bởi vì một thời gian trước đó đã săn đủ con mồi, cho nên tất cả mọi người không quá bận tâm về vấn đề khí hậu, hiếm thấy mà lười biếng chui vào trong ổ của mình.

Chỉ là Sita vĩnh viễn có một tư tưởng không ngừng vận động, thời điểm phát hiện nóc hang ổ có tuyết đọng thật dày, cô vội vã đi thông báo mọi người bắt tay vào việc cạo tuyết. Đến khi công việc tương đối ổn thỏa, tất cả chuẩn bị đi ăn cơm, mới phát hiện phòng bếp chẳng có một ai, Carat đã hoàn toàn biến mất.

Cuối cùng Sita tìm được hắn ở trên nóc nhà bếp.

“Carat lại ngủ đông rồi...” Thở dài, Sita xách Carat ném vào trong phòng.

“Hôm nay đầu bếp không thể nấu cơm, chúng ta đành phải tự cung tự cấp đi!” Sau khi nói cho mọi người biết về tình hình hiện tại, Sita lại nhanh chân lẹ tay chạy ra ngoài. Thời điểm quét tuyết đọng, cô đã nghĩ tới một chuyện: tuyết rơi quá nhiều, tuyết đọng cũng cực dày, dưới tình huống như vậy, mấy cái hố sâu đào chung quang bộ lạc nhằm bảo vệ lãnh thổ có thể nào cũng bị tuyết lấp mất rồi không?

Sall cũng nghĩ tới vấn đề này, cho nên khi Sita đi tới chỉ thấy hắc đang bảo bọn Fendi đi xem xét bầy rập ở xung quanh. Nếu đã đến đây rồi, Sita liền chạy theo bọn hắc.

Không ngờ nhóm người đã phát hiện một niềm vui bất ngờ.

“Chỗ này có một con cáo tuyết!” Fendi lôi một con cáo đã bị đông cứng ra khỏi cái hố.

“Lông thực là mềm, cho đám trẻ con đi. Cục Cưng nhà Black đến sau, mà nhà hắc hắc là cũng không đủ lông đâu, lông con cáo này để lại cho nhà Black!” Sita lập tức xác định điểm đến của bộ lông cáo này.

“Trong bầy rập chỗ tôi cũng có con mồi.” Andy ngẩng lên xuống trước một cái hố sâu, dùng tay cào cào trên mặt tuyết. Ngay sau đó, hắc thấy một bộ lông động vật trắng xóa, “Hình như là gấu.”

“Oa! Chính là một tên to xác nha! Thịt gấu ăn cũng rất ngon ~!” Fendi nghe vậy lập tức ném con cáo tuyết cho người khác rồi vội vã chạy tới chuẩn bị giúp Andy kéo con gấu lên.

Sita cũng đi hỗ trợ. Trước hết, bọn họ gạt một tảng tuyết ra, quả nhiên thứ bị vùi lấp bên dưới chính là một con gấu đang ngủ đông, bộ lông trắng muốt của nó như hòa cùng một thể với nền tuyết.

“Con gấu này lớn quá!” Lôi lôi kéo kéo cái móng vuốt của con gấu, Sita nói với Andy, “Bộ lông này anh có muốn đưa cho Tuyết Hoa không? Tôi thấy hắc thực gầy, hắc là rất sợ lạnh.”

“Ồ –” Tuy Tuyết Hoa rất gầy, thế nhưng không hề sợ lạnh, ngược lại gần đây hẳn bỗng tự nhiên lại không chịu được rét nữa. Andy thầm nghĩ như thế, song hẳn không từ chối ý tốt của Sita.

Sita là một cô gái tốt, nếu là giống đực, sẽ có rất nhiều thiếu nữ yêu thích cho mà xem. (những lời này tại sao nghe vào lại không được đúng lắm nhỉ 囧?)

“Không đúng... Con gấu này quá nặng!” Kéo được một nửa, Sita chột nhịu mày. Gần như ngay thời điểm vừa dùng sức, cô đã phát hiện này con gấu dưới hố kia quá nặng, chỉ là cô nghĩ có thể nó bị dính với tầng băng đã đông cứng bên dưới, nên không quá để ý mà thôi. Nhưng mà dựa vào tiếng băng bị nứt liên tục vang lên, rõ ràng bọn họ đã bắt được nó khỏi lớp băng rồi, vậy tại sao vẫn nặng như thế nhỉ?

“Vẫn còn một con nữa! Trời ạ! Bên dưới con gấu này còn một con nữa khác nữa!” Rốt cuộc, có người phát hiện được nguyên nhân.

Nghe được lời ấy, lại càng có nhiều người chạy tới đây hơn. Bọn họ người kéo người, dùng sức lôi con gấu ra. Cuối cùng ngay cả cái kẻ dính kèm bên dưới con gấu cũng được kéo ra ngoài.

Theo một tiếng rơi ‘bịch’ nặng nề, thứ vốn ở trong bấy rập rốt cuộc cũng hoàn toàn hiện ra.

Khác với những gì bọn họ phỏng đoán, bên dưới con gấu xui xẻo kia không phải một thú hoang nào khác, mà lại là một con người.

Nhìn cái tên bị đông lạnh thành băng mà còn cố sức cắn chặt cái miệng con gấu không chịu buông kia, tất cả đều tròn tròn con mắt.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56

Edit: Mimi

Beta:Ame

Đó là một người cao to với mái tóc rất dài che kín hết khuôn mặt, toàn thân không mặc một thứ gì.

“Là giống đực.” Gân đây thường xuyên nhận định sai giới tính, cho nên lần này Fendi quan sát vô cùng cẩn thận, “Chẳng biết còn sống hay không.”

Bởi vì tên quỷ xui xẻo này đã không thể nào chia cắt với con gấu kém may mắn kia được nữa, vì thế, bọn họ đành phải tha cả người lẫn gấu trở về bộ lạc.

“Đây là cái gì?” Ngay sau đó, gân như cả bộ lạc chạy tới vây xem.

“Quỷ xui xẻo không cẩn thận rơi vào trong bẫy, không biết tình trạng hiện tại của hắn thế nào, trước hết cứ đem cả hai tới gân ngọn lửa đi đã.” Sau khi an bài mọi việc, Sita liền gọi những giống cái khác tới đây hỗ trợ nấu một nồi nước ấm. Bởi vì kích cỡ cái nồi không đủ để thả cả người và gấu vào trong, cho nên các cô đành phải ngâm da thú trong nước nóng trước, sau mới dùng nước ấm không ngừng chà sát cái tên đáng thương nọ, hy vọng hắn có thể được rã đông nhanh một chút.

Đến khi gian nan tách được tên quỷ xui xẻo khỏi móng con gấu, Sita liền thả hắn vào vào nồi nước đã đun trước đó, đồng thời giữ cho cái đầu

hắn nhô lên bên trên mặt nước. Bỗng nhiên nhớ tới Carat còn đang ngủ đông, lại nhận thấy trong n ấ vẫn còn một khoảng trống, vì thế cô quyết định thả luôn Carat vào đây để ngâm nước ấm.

Sita đi vào phòng bếp, tới cái góc đã ném Carat lúc trước, có đi ầu, cô lại không tìm được người mình muốn.

“Các anh có ai thấy Carat không? Hắn tỉnh r ấ sao?” Rồi khỏi phòng bếp, Sita hỏi mấy tộc nhân đang bận rộn nướng thịt g ần đó.

“Không thấy, chẳng phải hắn đang ngủ đông à ~?”

Chau mày, Sita quyết định trở v ề phòng bếp tìm kiếm một l ần nữa, không chừng cái tên Carat kia vừa ngủ vừa lặn lóc đến một xó xỉnh nào đó r ấ cũng nên.

Vừa lúc ấy, ở cách đó không xa Ames lên tiếng chào hỏi.

“Sita, chị bận rộn nửa ngày r ấ, hẳn cũng đã đói bụng đi? Đến đây, chúng ta ăn một chút đã!” Ames giơ một xâu thịt nướng lên r ấ ngoắc ngoắc cô.

Dạ dày vô cùng hợp tác mà réo lên một tiếng, thiết nghĩ đợi lát nữa mới đi tìm Carat cũng không vấn đề gì, cho nên Sita nhanh chóng đi v ề phía bọn Ames.

Ng ấ vây quanh Ames ngoại trừ đám thổ thân nhân ra, còn có gia đình Black. White, Tuyết Hoa mới tới cùng với Andy.

Nhìn bộ dáng hòa hợp khi ở bên nhau của bọn họ, Sita không khỏi vui vẻ hẳn lên. Cô nhận lấy phần thịt nướng Ames đưa tới r ấ ng ấ xuống bên cạnh đám trẻ con nhà Black.

“Ái chà, hôm nay Cục Cưng có bím tóc rất đẹp nha~!” Lại một kiểu tóc mới chưa từng nhìn thấy, Sita yêu thích sờ tới sờ lui.

Con cái được khen khiến cho Black cực kỳ vui vẻ, hân vội vấ tiếp lời, “Đây là Tuyết Hoa dạy tôi đấy ~! Chắc chắn Cục Cưng vô cùng thích thú!”

Mạnh Cửu Chiêu khóc không ra nước mắt.

Con mắt nào của các người nhìn ra tôi vô – cùng – thích – thú hả? Bất cứ người đàn ông thu ần khiết nào bị tết sừng dê(*) cũng không thể vui nổi đâu!

(*) Tết sừng dê: nó như thế này:v:v:v quá tàn ác~~ C56-CT

Cậu không rõ vì sao hai người papa của mình lại quan tâm đến nhúm tóc trên đầu mình như thế. Trong con mắt của cậu, một người đàn ông lại để mái tóc dài quả thực là không thể nuốt trôi được: tóc dài như vậy, mỗi lần ăn cơm đầu ăn luôn vào trong miệng rất ghê tởm có được không?! Buổi sáng thức giấc ng ửi dậy sẽ ng ửi luôn vào tóc khiến cái cổ bị kéo ngược ra sau có được không?!

Nhưng mà Black và White lại rất thích tóc trên đầu cậu, mỗi ngày hết mỗ mỗ r ồi lại cọ cọ vài lần, đứng r ồi, hiện giờ bọn hân còn có thêm kỹ năng tết tóc nữa. Kết quả là ngày nào Mạnh Cửu Chiêu cũng bị ép phải để những kiểu tóc thiếu nữ khác nhau, tóm lại, cậu cảm thấy toàn thân rất là không khó chịu!

Mà nam th ần trong lòng cậu chính là người khởi xướng cho tất cả những chuyện này...

Mạnh Cửu Chiêu đành phải cố gắng coi đủ loại biến thái thành chuyện bình thường, cậu phải ăn thật nhi ều thịt để mau chóng lớn lên, sau khi lớn lên r ồi việc đầu tiên cậu muốn làm chính là cắt rụng bím tóc của mình!

Vào thời điểm Mạnh Cửu Chiêu đang âm th ần phát thệ, Sita đã cùng Black trao đổi biện pháp tết tóc sừng dê và bắt đầu vui vẻ ăn thịt nướng r ồi.

“Ngon quá –” Ngay khoảnh khắc vừa bỏ miếng thịt vào trong miệng, con mắt Sita lập tức mở to, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng được ăn loại

thịt nướng ngon nào đến vậy. Không bị cháy khét! Không bị nướng sống! Thậm chí còn không có lấy một chút mùi tanh nào! (Này! Đây không phải là những cái đương nhiên à? Yêu cầu của cô thật đúng là quá thấp!)

Trong lúc nhất thời, một Sita đã quen ăn những thứ cháy đen do Carat cung cấp liền kinh ngạc đến ngây ngây ngẩn ngẩn!

“Thích thì ăn nhiều một chút đi~!” Ames nở nụ cười thành thật, sau đó lại cần một miếng thịt hơ hơ trên đồng lửa.

Thường ngày, bởi vì thịt nướng do Carat làm có hương vị cực kỳ độc đáo, cho nên Sita cũng không đặc biệt yêu thích món ăn này, nhưng vì nhu cầu của cơ thể nên cô vẫn phải cố nuốt vào một chút. Mỗi lần ăn thịt đều giống như đang uống thuốc vậy, đối với tất cả thành viên trong bộ lạc mà nói, ăn cơm là một chuyện đau khổ cực kỳ. Song thịt Ames nướng lại hoàn toàn khác biệt, Sita cảm thấy mình sắp biến thành động vật ăn thịt mất rồi!

Bất tri bất giác ăn một lượng thịt nướng nhiều gấp mấy lần so với những ngày tháng trước đây, đến khi Sita cảm thấy mỹ mãn dừng lại động tác, cô mới xấu hổ phát hiện thịt ở trên que nướng của Ames đã hết sạch.

“Thật có lỗi, tôi ăn hết thịt của cậu rồi...” Cô áy náy mở lời.

“Không sao cả, sức ăn của tôi không lớn, xin của bọn Black một chút là được, hẳn là bọn họ cũng sắp nướng xong rồi.” Ames rất hào phóng xua xua tay, sau đó xoay người nhìn sang đồng lửa của gia đình Black.

“Black, các anh nướng thịt xong chưa?”

“Vẫn chưa –” Black tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào miếng thịt bên trong đồng lửa. Hẳn là một người tỉ mỉ, phẩm chất này xuất hiện ở trong tất cả các phương diện của cuộc sống, ngay cả nướng thịt hẳn cũng nghiêm túc hơn hẳn người thường.

“Trời ạ! Các anh tìm được con rắn lớn như thế này ở đâu đấy? Lớn đến vậy! Khó trách nướng nửa ngày cũng chưa chín.” Ames vừa nói vừa tò mò chạy sang xem.

“Đây không phải là sâu à? Trước kia tôi và White đã đào một con ở trong tuyết, nhưng mà con ngày trước tìm thấy nhỏ quá, ăn không đủ.” Black cẩn thận lật lật con rắn trên giá nướng.

“Nhưng đây tuyệt đối không phải là sâu! Đây là rắn nha! Tôi còn chưa từng thấy qua con rắn nào lớn như vậy đâu!” Ames hưng phấn nhìn con rắn bự ngay trước mắt, còn giúp xoa một lớp cỏ Crunch lên thân nó nữa, “Thịt rắn có ngon không?”

“Ngon, lát nữa cho nhóc nếm thử.” Trong tình huống thực phẩm d ồi dào, Black là một người tương đối hào phóng. Con rắn này rất lớn, hắn không ngại chia cho người khác nếm thử một chút, đương nhiên, đi đâu đó chỉ xảy ra khi bọn trẻ nhà hắn đã được ăn no.

Từ lúc cuộc đối thoại của bọn họ bắt đầu, Sita đã có một dự cảm chẳng lành. Sự thật chứng minh, cho dù có là một phụ nữ với thân thể cường tráng như đàn ông, cô vẫn có giác quan thứ sáu đặc biệt của riêng giống cái

Cứng ngắc quay đầu nhìn lại, thời điểm thấy rõ con rắn bự được vắt trên giá nướng, cô nhất thời kinh hãi đến mức tóc gáy cũng dựng thẳng lên!

“A a a a a!!!!!”

Để mặc xiên thịt trên tay rơi thẳng xuống đất, Sita vội vàng vọt tới trước giá nướng của gia đình Black, cố hết sức lôi con rắn bự trên đó ra rồi lại điên cuồng vùi nó vào trong tuyết.

“?” Black và Ames đều lộ ra vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi.

“Có chỗ nào không đúng sao?” Ames nghiêng nghiêng đầu.

Chỗ nào cũng không đúng ~~~~~! Sita khóc không ra nước mắt.

“Thịt các cậu đang nướng chính là Carat đó! Con rắn này là Carat nha a a a a!”

Ames và Black: = O =

“Được rồi, may là hần quá to cho nên không mổ bụng rồi mới xiên vào que nướng...” Black xoa xoa tay, nhìn lướt qua con rắn bọc ở trên mặt đất.

“Ày ày, tôi đang định đề nghị anh chặt hần làm mấy khúc chứ ~!” Ames cũng ngạc nhiên cực kỳ.

Này này! Vì sao trong giọng điệu của các người lại có phần tiếc nuối hả!!!! Sita dựng thẳng lông tơ, trầm nghĩ.

Thỏ tuyết thật sự là quá đáng sợ!

Sita vội vàng kiểm tra từ trên xuống dưới con rắn đang được vùi trong tuyết, bởi vì thân thể Carat quá dài, nên phải mất rất nhiều thời gian quá trình kiểm tra mới hoàn tất.

“May là Carat da dày thịt béo, nướng không chín!” Kiểm tra xong xuôi, Sita công bố kết quả tổng thể.

Nướng lâu như vậy mà vẫn chưa chín... Carat à, da của anh rất cuộc dày đến mức nào thế vậy... Trong đầu Ames nảy sinh một suy nghĩ rất không liên quan.

Cuối cùng Carat vẫn bị Sita xách đến thả vào trong nãi làm bạn với tên quỷ xui xẻo bị rơi xuống bể rửa kia. Vì để phòng ngừa hai tên đã quá xúi quẩy này lại càng kém may mà bị những thành viên khác tưởng lầm ăn mất, Sita còn cẩn thận khiêng cái nãi về giấu trong hang ổ của mình.

Vì thế cho nên, thời điểm Wieser ngạc nhiên lại liên nhìn thấy một vòng dây dài dài quấn trên thân thể mình.

Ngay sau đó, hần cắn xuống theo phản xạ.

Kế tiếp, răng nanh bị gãy mất một chiếc khiến hần phải ôm miệng kêu lên.

Tiếng Wieser phát ra thành công thu hút lực chú ý của Sita.

“Câu tỉnh rồi?” Đang đan áo lông bên cạnh đống lửa, Sita nhìn về phía thanh niên trong nỉ. Cô buông chiếc áo mới làm được một phần xuống, cần miếng da thú đã chuẩn bị sẵn ở bên cạnh lên, đi tới chỗ chiếc nỉ đưa cho cái kẻ mặt mày ngậy ngốc bên trong.

Wieser ngờ ngác nhận lấy miếng da thú, cúi đầu ngửi ngửi sau đó há miệng thật rộng. Mắt thấy người nọ sẽ ăn hết miếng da, Sita vội vàng ngăn cản động tác của hắn lại!

“Câu đây là đói đến choáng váng rồi phải không!? Thứ này làm sao mà ăn được!” Vội vàng lấy lại miếng da thú từ trong tay của thanh niên, Sita nhanh chóng giúp hắn bao lại thân thể rồi mới bước ra ngoài.

Mà lúc ấy, Mạnh Cửu Chiêu đang ăn hoa quả sau bữa cơm thì liếc nhìn thấy Sita ôm một người đàn ông cường tráng chẳng kém gì cô đặt xuống bên cạnh mình.

Có loại cảm giác bế công chúa vô cùng quý dị, có không, có không?

Wieser cứng ngắc ngẩn tại chỗ được người kia đặt xuống, không dám cựa quậy dù là một chút.

Bởi vì hắn đang cúi đầu, cho nên tầm mắt không thể không trực tiếp đối diện với ánh mắt sáng ngời và trong suốt của Mạnh Cửu Chiêu.

Bộ dạng nhìn... ngon... quá...

Wieser bị đói đến quặn ruột cần lòng chẳng đặng mà chảy nước miếng.

Tách – nước miếng của hắn chảy xuống trái cây mà Mạnh Cửu Chiêu đang ăn.

Ghét bỏ nhìn quả mọng mà mình đã ăn được một nửa, cuối cùng Mạnh Cửu Chiêu vươn móng vuốt nho nhỏ xinh xinh ra.

“Cho nè!”

Wieser kích động ôm lấy đứa bé mập mạp ngon miệng trước mắt ~ đang định một hơi nuốt nó vào bụng thì bỗng hần người được một mùi cực kỳ đáng sợ trên thân thể nó.

Kantus —

Mùi hương giống như ác mộng lan từ thân thể đứa bé trên tay ra khắp cơ thể —

Wieser cứng ngắc toàn thân. Lúc này hần mới chú ý tới bên cạnh đứa bé nọ còn có mấy người, mà hai trong số đó chính là những kẻ hần có chết cũng không thể nào quên!

Đích thị là đôi Kantus đã cắn vào cổ hần ngày hôm đó!

Đồng tử Wieser nhất thời co rút lại.

Bàn tay không ngừng run rẩy, hần nhìn hai Kantus đang chăm chăm quan sát mình. Wieser cảm thấy mình phải làm một cái gì đó, vừa hay đứa bé kia nắm chặt miếng trái cây đưa sang cho hần.

A nha~ Vì thế Wieser lập tức nuốt vào thứ quả mọng kia vào.

Hần nhìn đứa bé trên tay nở nụ cười với mình, đối phương còn lộ ra một hai cái răng nanh bé xíu.

Đây chính là chiếc răng có thể cắn được cả cổ Brontosaurus (*) – loài khủng long lớn nhất thế giới ở trong truyền thuyết đó sao? Wieser suy nghĩ trong sợ hãi.

(*) Brontosaurus: đã từng chú thích rồi, nhưng có thể mọi người đã quên, nó đây: C56-CT2

Mạnh Cửu Chiêu: ==||| ông suy nghĩ nhiều rồi, đây chỉ là răng của một người Địa Cầu mà thôi, xương gà cũng không cắn gãy được, yên tâm đi.

Đến đây, mọi người hần cũng có thể đoán được thân phận của tên quỷ xui xẻo này rồi ha.

Đúng thế đó ~ Quý ông này chính là kẻ duy nhất chạy thoát được trong số năm con Utahraptor ngày đó!

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:Người mới xuất hiện! Nhân vật chính cũng đã mọc răng, cơ bản thì qua một thời gian nữa là có thể lớn hơn một chút ~

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57

Edit: Mimi

Beta:Ame

Wieser là con Utahraptor có tuổi đời nhỏ nhất trong đám, hắn còn chưa trưởng thành. Cha mẹ Wieser đã chết khi trận động đất đáng sợ xảy ra, trước lúc lìa đời, cha hắn chỉ căn dặn nhất định phải tìm một nhóm đồng loại để kết bè sống qua ngày, cứ sống được đến lúc thành niên rồi tính tiếp.

Vì thế, sau khi Wieser phát hiện mình may mắn sống sót, việc đầu tiên hắn làm chính là đi tìm những Utahraptor khác kết thành một nhóm.

Những Utahraptor kia vốn là anh em một đàn, đối với một kẻ giữa đường gia nhập như Wieser cũng có phần bài xích, thế nhưng hoàn cảnh xô đẩy lưu lạc đến địa phương quỷ dị này, bọn chúng đành phải phá lệ cho hắn nhập hội thôi. Hình thể cùng sức lực rõ ràng yếu ớt hơn so với đồng loại, lại không quá thích ứng với cuộc sống săn bắt độc lập, bởi vậy mỗi ngày Wieser đều phải chịu nhục nhã mà gian khổ sinh tồn.

Đó cũng là lý do trong khi các Utahraptor khác ăn thịt thì hắn phải gặm xương; nếu các Utahraptor khác gặm xương, hắn hiển nhiên phải nuốt da lông (cho nên mới thành phản xạ mà tưởng miếng da Sita đưa cho là đồ ăn); thời điểm những Utahraptor khác không có gì để ăn, hắn... hắn... hắn liền bỏ trốn để tránh bị xơi tái mất.

Cuộc sống trước khi thành niên thật sự là quá vất vả T^T, có đi đâu Wieser lại không hề thoái chí nản lòng. Hắn luôn luôn tranh thủ ăn tất cả những cái có thể ăn, cố gắng lớn lên, đợi khi hắn to lớn ngang ngửa với đám khủng long kia, hắn sẽ có thể nuốt chửng những kẻ đã từng bắt nạt mình rồi tự đứng lên làm anh đại (Đây là một con Utahraptor rất có lý tưởng)!

Cũng bởi không được ăn ngon trong một thời gian dài nên Wieser gầy gò đến da bọc xương, tốc độ chạy cũng không nhanh bằng đồng bọn. Vì thế hắn thường chạy ở cuối cùng để rồi may mắn sống sót sau vụ việc kia.

Nhưng mà, bản thân Utahraptor vốn là những khủng long sống theo bầy đàn, mấy ngày hành động một mình gầy đây khiến Wieser không thể không cảm thấy cô đơn hiu quạnh. Mỗi ngày hắn đi một mình chạy qua chạy lại ở nơi xa lạ, nhìn no con mắt tất cả những loại thức ăn cha mẹ đã từng nói qua, thế nhưng cũng đã mấy lần ăn phải thực vật có độc hoặc là không ăn được. Wieser bị tiêu chảy đến mức suýt thì mất mạng, ngoài ra, hắn cũng không quên khắc tinh đã xoir tái đồng bọn của mình — Kantus cũng đang có mặt trên mảnh lục địa này!

Cái đám khổng lồ ấy, thích ăn nhất chính là Utahraptor.

Wieser hiểu rất rõ, nếu chỉ dựa vào bản thân mình thì không cách nào chống lại Kantus được, huống chi hắn còn biết những Kantus kia không hề đơn độc.

Bởi lẽ đó, hắn cố gắng tránh đi săn vào ban ngày, chỉ đêm tối mới dám lén lút ra ngoài tìm thức ăn. Sau đó, hắn hụt chân rơi vào cái hố Ames đào làm bẫy rập.

Lọt hố không bao lâu, trời thế nhưng bắt đầu đổ tuyết, Wieser cảm thấy chắc chắn mình sẽ nhanh chóng tiêu đời, vừa lạnh vừa đói, hắn nhất thiết phải nghĩ ra một biện pháp để bảo toàn mạng sống, nhất định phải nghĩ cách...

Kết quả, hắn lại biến thành người.

Wieser trợn tròn con mắt: răng nanh sắc bén đã hoàn toàn biến mất, móng vuốt cứng rắn cũng không còn. Hắn vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra với thân thể mình! Wieser hoảng sợ muốn trở về nguyên dạng, song thử kiểu gì cũng chẳng thành công. Chỉ là, hắn rất nhanh phát hiện ưu điểm của bộ dáng hiện tại này: hình thể con người nhỏ đi nhiều cho nên hắn cũng không đói bụng quá mức nữa.

Nhưng mà không quá đói song vẫn cứ là đói, không thể thoát khỏi cái bẫy này, tử vong chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Mãi cho đến ngày hôm ấy, bỗng nhiên có một con gấu từ trên trời rơi xuống, hắn mừng rỡ như điên há miệng cắn vào cái mông của nó, thế rồi sau đó...

Hắn bị đè đến mức hôn mê.

Ba ba nói, sau khi chết đi bọn hắn sẽ được tới một nơi rất tuyệt, Wieser nghĩ nghĩ, hiện tại nhất định là hắn đã chết rồi, bởi vì chỗ hắn ở bây giờ đích thực rất rất tuyệt.

“Da thú là để cho cậu mặc, cậu gặm nó làm gì?” Sita lên tiếng. Cô cũng nhận ra người này đang rất đói bụng (không đói bụng cũng không kiên quyết gặm mông gấu trước khi chết như vậy đâu 囧), vì thế liền đi tới phòng bếp cần một ít thịt tươi tới đây, nổi lửa nướng lên đưa cho người nọ ăn.

A a a a a! Thế mà ‘hắn’ lại cho mình ăn thịt! Không phải lông! Cũng chẳng phải xương!

Wieser xúc động vô cùng!

Sita dịu dàng nhìn thanh niên nọ ngấu nghiến nhai miếng thịt nướng.

Sau khi liếm sạch những vụn thịt cuối cùng, Wieser lộ ra vẻ mặt cảm động ngập lòng, ngừng đầu nhìn về phía Sita. Sita ôn hòa chuẩn bị tiếp nhận lời hắn nói, kết quả —

“A — a — ”

Nghe thấy thanh niên trước mặt phát ra mấy tiếng khàn khàn, giống như gió thổi qua bụi rậm, Sita tràn đầy thông cảm nhìn hấn: tội nghiệp, đây là một người câm —

Thế nhưng Wieser hoàn toàn không hay biết sự cảm thông người khác dành cho mình, chỉ chăm chú liếm sạch mẩu thịt vụn còn bám trên khúc xương. Ngay tại thời điểm hấn nhìn khúc xương trơn bóng chuẩn bị gặm tiếp thì, Mạnh Cửu Chiêu há miệng ngáp dài một cái.

Khóe mắt tràn ra một giọt nước bé xiu, Mạnh Cửu Chiêu kéo kéo áo của Black.

“Bu ãn ngủ.”

Black lập tức bẽ cậu nhóc lên, “Cục Cưng bu ãn ngủ r ãi, chúng ta phải về đi ngủ thôi.”

Nghe hấn nói vậy, Ames cũng vội vàng ôm ba ba của mình nhảy dựng lên chuẩn bị nói lời tạm biệt.

“Ế?” Sita há hốc miệng nhìn hai gia đình biến sạch trong nháy mắt. Trong hang ổ thoáng cái chỉ còn lại cô và tên câm xấu số kia, được r ãi, còn có Carat đang ngủ đông và ngáy o o nữa.

Đực – cái khác biệt, bọn họ vẫn là đùng ngủ cùng một chỗ thì tốt hơn. Nghĩ nghĩ, Sita bưng cái n ãi chứa Carat bên trong đi ra ngoài để lại hang ổ của mình cho Wieser.

Vì thế, thời điểm Wieser mặt mày thỏa mãn nhai nhai nuốt nuốt xương cốt vào bụng xong xuôi, mới phát hiện ra bên trong hang ổ chỉ còn có một mình mình.

“Ợ –” Hấn ợ lên một tiếng, cái dạ dày vốn dĩ căng đầy thức ăn nhờ tống được ít không khí này ra mà trở nên rộng rãi hơn, kế tiếp, đầu óc hấn cũng tỉnh táo thêm không ít.

Wieser vô cùng tò mò nhìn hai tay hai chân của mình. Lúc này hắn mới nghĩ đến hai Kantus vừa ban nãy, đối phương cũng có hình dáng như mình hiện tại (囧). Hắn cũng nhớ ra, mới đầu con Kantus kia (White) tiếp cận cũng dùng hình thái này để tiếp cận bọn hắn, sau mới biến lại nguyên hình!

Nếu bọn hắn có thể biến trở về, vậy thì hắn là mình cũng có thể!

Ý thức được điểm này, Wieser bắt đầu cố gắng. Chẳng biết có phải vì ăn no hay không, một loại cảm giác kỳ quái nhanh chóng chạy dọc thân thể hắn, đó là một cảm ứng đến từ sâu tận tủy xương. Hắn cảm thấy mình đã làm đúng rồi, do đó Wieser tiếp tục chuyên tâm tưởng tượng lại hình thể nguyên bản của mình: cặp đùi mạng khỏe... hàm răng sắc nhọn...

Sau khi trải qua cảm giác đau đớn như muốn nứt da toác thịt, Wieser bỗng nhiên trở nên mê mụi và hư thoát ngẩng phịch dưới mặt đất. Hắn cúi đầu, bàn chân to lớn và quen thuộc khiến tâm tình hắn vui vẻ không thôi:

Thành công! Hắn đã biến lại rồi!

Hắn muốn nhảy dựng lên để chúc mừng, thế nhưng mới vừa đứng dậy liền phát hiện chỗ này không đủ độ cao. Tuy hang ổ Sita tương đối rộng rãi, song cũng không đủ lớn cho một tên có hình dạng nguyên bản còn nhỉnh hơn cô một chút có thể tự do nhảy múa. Cái đầu to bự đụng đến trần nhà, Wieser không thể không cong người cúi xuống. Sau đó, hắn nhìn thấy một đồ vật khá là kỳ quái—

Hai cái đầu lâu to tổ chẳng màu trắng lẳng lẳng nằm trên một góc thảm rơm.

Cái răng nanh kia tại sao nhìn quen mắt vậy ta?

Wieser không tìm được lòng mà gõ gõ mấy cái lên chiếc răng nanh, kế tiếp, hắn bừng tỉnh: đây không phải là răng nanh của mình sao? Không! Không phải! Là răng nanh giống hệt như răng mình chứ nhỉ?

Đây... đây... đây là đầu lâu của Utahraptor!!!!

Rốt cuộc Wieser phát hiện thân phận thật sự của hai cái đầu lâu.

Và hắn rút ra một kết luận cực kỳ đáng sợ: Chẳng lẽ hắn đã chạy tới hang ổ của một đám Kanus rồi?

Hắn thật là khờ, tại sao vừa thấy được ăn liền quên mất hai tên kia chính là Kantus chứ? Vừa rồi rõ ràng bọn hắn ở cùng một chỗ với nhau! Còn cái tên cho hắn thịt để ăn kia, tuy ngửi mùi có vẻ rất dễ xơi thế nhưng không chừng cũng là Kantus nốt!

Càng nghĩ càng khủng bố, Wieser nhìn chăm chăm hai cái đầu lâu Utahraptor đang trợn mắt với mình, rồi chạy trốn chết ra khỏi hang ổ của Sita.

Tục ngữ có câu ‘ba tuổi thấy được trưởng thành’ (*).

(*) tục ngữ Trung Hoa có câu là: 3 岁看大, 7 岁看老 (tam tuế khán đại, thất tuế khán lão): dựa vào tính cách của trẻ lúc lên ba có thể thấy được tâm tính nó lúc trưởng thành, tương tự khi trẻ lên bảy bản tính sẽ duy trì mãi về sau

Louis là con non có đời sống cực kỳ đúng quy luật.

Từ sau khi nó có thể chạy nhảy tự do, đã trở thành người đầu tiên thức dậy vào mỗi buổi sớm mai.

Hôm nay cũng như bao ngày, ngay khi trời mới tờ mờ sáng, con gà con Louis đã lộc cộc đứng lên. Chui ra khỏi cánh của ba ba để đi tìm người anh em tốt của mình (Black và White có thói quen biến lại nguyên hình vào lúc ngủ để sưởi ấm cho bọn trẻ). Mà Mạnh Cửu Chiêu có tư thế ngủ không được tốt lắm, cho dù trước khi ngủ cậu vẫn cùng nằm một chỗ với Louis, song sáng ra lại luôn lăn đến tận gốc cánh của ba ba để được sưởi ấm nhiều hơn

Quả nhiên, hôm nay Louis cũng tìm thấy Mạnh Cửu Chiêu ở trong gốc cánh của White.

Louis mở cái cánh bé xiu của mình ra, nhưng mà cái cánh của nó so với đôi cánh thật đáng thương ba ba thì còn nhỏ hơn rất nhiều, tựa như ngay cả đầu của Mạnh Cửu Chiêu cũng không che chắn được. Vì thế Louis hơi uể oải khép cánh, song nó nhanh chóng lại phấn chấn lên. Tới gần phần eo của đối phương, Louis cẩn thận ngửi ngửi, sau khi chắc chắn Mạnh Cửu Chiêu không dãi dầm, nó bắt đầu dùng miệng ngậm lấy cái áo lông bao bọc bên ngoài thân thể đối phương, kéo kéo kéo.

Kế tiếp, Louis vô cùng vui vẻ cống anh em nước miếng giàn giụa của mình chạy đi.

Bọn chúng muốn đi tè cùng nhau!

Trước đó đã nói, Louis là một con non có thói quen sinh hoạt cực kỳ tốt, tuyệt đối nó sẽ không tè trong hang ổ của mình, khi lớn hơn chút nữa, nó cũng cố gắng không tè trong phạm vi bộ lạc. Thời gian gần đây Louis chọn đi tè ở một cái hố bọn Ames đào. Cái hố này nằm ở một góc cuối gió của bộ lạc.

Đôi lời ngoài lề từ khi Louis chạy tới đây xè xè mỗi ngày, cái hố đáng thương kia, bao gồm cả những cái hố xung quanh nó, đều không có một con mồi nào dám bén mảng tới.

Louis nhanh chóng tè xong.

Mà ngay thời điểm bị Louis cống ra khỏi hang ổ, Mạnh Cửu Chiêu liền tỉnh giấc.

Cũng chẳng có cách nào khác, cậu bị lạnh mà tỉnh dậy.

Có đi đâu, lúc ấy cậu cũng muốn đi tè, vì thế, dưới ánh nhìn chăm chú của Louis, Mạnh Cửu Chiêu cặm lấy con chim nhỏ bắt đầu tè một đường dài vào trong bầy rập.

Nhưng mà, còn chưa tề xong, bỗng nhiên, sâu dưới cái hố mà cậu đang tề truyền đến tiếng động, đó là tiếng rống giận đầy buồn bức của dã thú —

Mạnh Cửu Chiêu hoảng sợ, nước tiểu cũng lập tức rớt trở về Cậu lo lắng bám vào miệng hố rồi thò đầu nhìn xuống.

“Khủng long!”

Một con Utahraptor rõ ràng đã bị sa chân vào bẫy rập, đỉnh đầu còn vương vài vệt nước, nó trăn giọng tru lên với Mạnh Cửu Chiêu.

Không xong rồi! Tề vào đầu một con Utahraptor rồi! Làm sao đây!? Về mặt Mạnh Cửu Chiêu tràn đầy hắc tuyến.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đồng chí Carat chết hụt sầu lo: Thật là khủng khiếp... Nếu thực sự chín thì phải làm thế nào? Cứ thế bị ăn sao?

Tác giả suy nghĩ một chút: nếu thật sự nướng chín, hẳn là...

Fendi: Thịt Carat sao lại cứng như thế? Nhất định lúc hẳn tắm rửa không bao giờ kỳ cọ! *lộ liễu chửi thề*

Komachi: Thịt Carat cũng khó ăn như cơm hẳn nấu vậy — *lặng lẽ chửi thề*

Sita: Carat, tuy anh rất khó ăn, thế nhưng tôi vẫn sẽ ăn anh vào trong bụng rồi để anh ở trong lòng *âm thầm hồi tưởng*

Các thành viên còn lại: *gặm gặm gặm* Thật khó ăn, vẫn nên cố gắng ăn đi.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58

Edit: Mimi

Beta:Ame

“Chiếp!” Louis cũng nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng dưới hố, sau khi nó kêu lên một tiếng thì nhanh chóng kéo Mạnh Cửu Chiêu trở lại trên lưng, rồi như bị lửa đốt cháy mông mà chạy băng băng vềhang ổ.

Dương nhiên, hành động của nó không phải là vì sợ con Utahraptor bị tề lên đầu ở dưới hố nhảy ra tính sổ với bọn chúng.

Louis trở về là để đòi ăn.

“Chiếp ~ Chiếp ~ chiêm chiêm ~~!” Louis nhảy qua nhảy lại trên đầu White. Phương pháp đánh thức thô bạo như thế, Mạnh Cửu Chiêu vừa thấy đã đau đầu, so ra con gà kia đối đãi với mình dịu dàng hơn nhiều lắm.

Hiện giờ ngôn ngữ của Kantus đã lên tới cấp sáu, Mạnh Cửu Chiêu có thể dễ dàng lý giải được những tiếng chiêm chiêm của tên nhóc kia.

Louis chiêm đến chiêm đi, nhưng đi đâu muốn biểu đạt chỉ có một, đó là: phát hiện đồ ăn ở phía trước! Xin hãy tới làm thịt đi!

Đang trong cơn buồn ngủ, Black bị nó quấy hết biết, liên tục tỉnh tỉnh mê mê mặc nó lôi đi.

Sau đó hắn nhanh chóng phát hiện mình bị đám nhóc đưa tới chỗ bọn chúng thường xuyên đi tè, cuối cùng hắn nhìn thấy thức ăn mà Louis đang nhắc tới: một con Utahraptor.

Black do dự khoảng mười giây rồi đồng hồ.

Đối với một kẻ nghiện sạch sẽ như Black mà nói, một Utahraptor trên đầu đội đầy nước tè trẻ con, nên ăn hay là không ăn? Đó là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng —

Nhưng mà, thấy Louis liên tục nhảy lên nhảy xuống bên cạnh mình, Black đành phải thỏa hiệp, trở về hang ổ một lần nữa, gọi White tới chuẩn bị thức ăn.

Bị bạn đòi hạ lệnh phải chạy tới nhà xí để lĩnh chiến lợi phẩm, ngược lại White không hề nghĩ ngợi nhiều. Hắn bịt chặt cái mũi xách Wieser đáng thương lên, rồi cực kỳ thuận tay lấy dây thừng trói đối phương lại ném thẳng vào phòng bếp. Nhìn vào bãi đất trống mà Carat vẫn dùng làm chỗ nấu ăn còn sót lại mấy cái giá nướng chưa tháo xuống hôm qua, hắn liền chu đáo và nhiệt tình cố định thân thể thật lớn của Wieser lên một đồng cây leo dùng làm củi đun.

Sau đó White liền đẩy đám nhóc về ổ ngủ tiếp.

ZZZZZZZZ

Wieser đáng thương, một thân mình đầy nước tiểu lại bị trói chặt trong phòng bếp lâu ơi là lâu.

Ở đây khắp nơi đều có xương xẩu cùng da thịt bị ăn còn sót lại, cho dù chưa từng thấy qua phòng bếp nhưng Wieser cũng đoán được chỗ này một chỗ như thế nào!

Biến thành khủng long sẽ bị ăn thịt, duy trì bộ dạng quái dị ngày hôm qua thế nhưng lại có thịt ăn. Đầu óc hắn nhanh chóng vận hành và suy nghĩ cẩn thận cái đạo lý này. Vì thế cho nên, Wieser bắt đầu cố sức biến về hình

thái hôm qua, song hấn vật lộn nửa ngày, ngoại trừ việc khiến mình bị dây thừng thít cho gần chết ra, một chút tiến triển cũng đều không có.

Ngay tại thời điểm toàn bộ sức lực trên thân đều biến mất sạch, Wieser tuyệt vọng nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa vọng vào...

Thôi xong! Mình bị ăn thịt rồi! Phải biến thành vật trang trí trong hang ổ của người ta rồi...

Wieser âm thầm than khóc ở trong lòng.

Vừa lúc đó, không biết là do cái gì kích thích, hấn liền cảm thấy một mối, cảm giác bị thu nhỏ khiến Wieser chóng mặt vô cùng. Rốt cuộc hấn ngã xuống – úp mặt trên nền đất.

Sita đi vào phòng bếp.

Vừa bước qua cánh cửa, cô liền nhìn thấy Wieser trần trụi ghé sát vào cạnh đồng lửa.

“Nha? Cậu thức dậy thật sớm! Đến giúp làm đồ ăn sáng sao?” Cô đã hoàn toàn hiểu lầm.

TOT... Wieser đến ‘làm’ đồ ăn sáng nghe thế thì cứng người lại một chút, sau đó lắc đầu đứng lên.

Cuối cùng, hấn thật sự đi theo Sita bắt tay vào chuẩn bị thức ăn một cách thực mớ hờ.

Mỗi ngày bộ lạc Awash chỉ ăn hai bữa, buổi sáng và buổi tối, mà bữa sáng quan trọng cực kỳ, bởi vì nó cung cấp năng lượng cho nhóm thợ săn ra ngoài kiếm ăn suốt một ngày. Có đi đâu, bình thường người chuẩn bị đồ ăn đều là Carat, cho nên mọi người cũng chẳng thể trông đợi gì.

Giống như thường lệ, hôm nay người tới ăn sáng vẫn khá là thừa thớt.

“Ể! Thịt nướng hôm nay ăn thật ngon nha!” Fendi sáng bừng con mắt.

“Canh nấu này cũng rất vừa miệng ~!” Uống một ngụm canh, Komachi cũng trưng ra vẻ mặt tràn ngập bất ngờ.

Tuy Andy không nói gì, thế nhưng hắn dùng hành động để biểu lộ cảm tưởng của mình — hắn ăn thêm một chén canh nữa.

Khi biết bữa sáng hôm nay là do người khác làm, trong lòng mọi người không hèn mà cùng dâng lên một ý niệm: Carat à, anh ngủ đông thêm mấy ngày nữa đi!

Còn Wieser trốn trốn tránh tránh, cuối cùng mang theo vẻ mặt không được tự nhiên bị Sita dùng thân phận đầu bếp của bữa sáng ngày hôm nay giới thiệu với mọi người.

Cái tên xui xẻo được cứu ra khỏi bẫy rập hôm qua vậy mà lại là một đầu bếp khéo tay!

Lãi to rồi! mọi người đồng loạt cảm thán trong lòng.

Vì thế bọn họ nhanh chóng quyết định, những lúc Carat không có mặt, vai trò đầu bếp trọng bộ lạc liền đặt trọn lên vai của nhân vật mới xuất hiện này!

Cả bọn hoan hô ầm ĩ ~

“Chẳng biết bọn họ đang vui về cái gì... Không phải nói sáng nay sẽ có thịt Utahraptor để ăn sao? Vì sao lại không thấy? Louis đã gấp đến không đợi được nữa rồi.” Dùng một tay dứt thức ăn cho em bé không lông nhà mình, thỉnh thoảng Black lại nhét cho Louis thêm một miếng thịt.

So với đám người náo nhiệt ngoài kia, bọn hắn lại thích quây quần thành cái vòng nhỏ ăn cơm cùng với nhau hơn. Vì thế cho nên, tuy phía trước rất ồn ào, nhưng Black cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Không có thịt Utahraptor.” White thành thực nói, “Utahraptor bị bọn họ bỏ lại trong phòng bếp rồi.”

“Coi như đồ ăn dự trữ sao?” Black nghĩ thế theo bản năng. Nhưng mà, con Utahraptor đầu đội nước tiểu kia hẳn cũng chẳng muốn ăn cho lắm. Chấm chấm cái mỏ của Louis, Black nói, “Được rồi, được rồi ~! Utahraptor là thực phẩm dự trữ, về sau nuôi béo lên mới có thể ăn, hôm nay con ngoan ngoãn ăn loại thịt khác đi ~”

“Chiếp ~~~~!” Louis ầm ứ kêu lên một tiếng, có đi đâu nó không phải loại bé con cố tình gây sự, trong lòng âm thầm ghi nhớ mấy chữ ‘nuôi béo rồi thịt’ này, nó lại bắt đầu vui vẻ uống canh mà White vừa lấy trở về.

Một lần nuôi này, chính là tổn mất bảy năm.

Trong bảy năm ấy, Louis vẫn luôn nghiêm túc quan sát thức ăn dự trữ và nhận ra, có lẽ thứ ấy chỉ dài ra một tý xíu.

Còn không lớn nhanh bằng Mạnh Cửu Chiêu nhà bọn họ đâu!

Bảy năm trôi qua, rốt cuộc từ một đứa bé khỏe mạnh thất bím hai bên Mạnh Cửu Chiêu dần dần lớn thành một tiểu shota tết tóc đuôi ngựa! (phải tung hoa nhá ($* \geq \nabla \leq$))

Louis cũng trở thành một con gà cường tráng béo phì; mà năm em bé giống cái khác trong bộ lạc cũng luyện ra một lớp cơ bụng cần bản, bước đầu có đủ tư cách trở thành một người nữ tráng sĩ ưu tú tương lai;

Kế tiếp, bên cạnh hang ổ của Tuyết Hoa và Andy có thêm ba cây con nho nhỏ;

Và còn... Sita vẫn chưa được gả ra ngoài...

Cuối cùng, biến hóa lớn nhất phải kể đến Black và White, sau khi răng bọn hắc rưng sạch thì lục tục nhú lên những chiếc răng nanh mới! Lớp lông thật dày chậm rãi tróc ra thay vào đó là một tầng vảy xám nhạt màu.

Đi đâu này biểu hiện bọn hắc sắp thành niên –

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vốn còn định để bọn hắn như vậy thêm vài năm... nhưng mà hôm nay viết viết một hồi... bọn hắn liền chủ động trưởng thành ~

Câu chuyện về khoảng thời gian lớn hơn một chút sẽ bắt đầu vào ngày mai ha...

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59: Đồng Thoại Xanh Dương

Edit: Gia Linh

Beta: Ôn Khách Hành, Ame

Black chậm rãi phe phẩy cánh.

Không còn là cái cánh toàn thịt như lúc đầu, hiện tại Black có một đôi cánh với lớp màng mỏng vô cùng lớn, mặt trên cánh phủ một lớp vảy xám tinh tế, dưới ánh mặt trời nhìn như nửa trong suốt, cực kì xinh đẹp.

Black tiếp tục vỗ cánh.

Tiếp tục vỗ cánh...

“Ai nha — — — — —” Đi kèm với tiếng hét vừa dài vừa thảm thiết, một con Kantus giáng từ trên trời xuống, chỉ thấy nó rơi mạnh xuống đất, theo cú ngã của nó, mặt đất cũng bị chấn động theo vài lần.

Cặp đôi cánh lớn của mình lại, Black xụ mặt đi tới, đào White đang chìm trong đồng tuyết sau cú ngã ra.

Gần đây Black và White đang tập bay.

Thời gian bảy năm đủ để kích thích hình thể của bọn hắc tăng gấp năm lần! Tuy so với những Kantus đã trưởng thành hoàn toàn, hình thể của bọn hắc vẫn nhỏ hơn một chút, nhưng so với những Kantus cùng tuổi, vóc dáng của bọn hắc chắc chắn lớn hơn nhiều! Lông cũ từ từ rụng hết, hiện tại bọn

họ nhìn qua rất giống khủng long, quanh thân được bao phủ bởi một lớp vảy tối màu, trông rất là lạnh lẽo...

Cánh đã cứng, Black và White đều muốn bay, có trời mới biết bọn hắc đã nghĩ về hình ảnh Kantus trưởng thành bay lượn tự do giữa không trung bao lâu rồi!

Nhưng hiện thực tàn khốc lại đã kích bọn hắc, hai con non sắp trưởng thành muốn di chuyển bằng đường hàng không tuyệt đối không thuận lợi một chút nào.

Cũng có thể nói là bọn họ hoàn toàn không thể bay lên nổi, ít nhất thì White còn có thể bay lên bay xuống được một chút, còn Black thì hoàn toàn không..

“Có phải là do em quá nặng không...” Black hơi hơi lo lắng.

“Tuyệt đối không phải, em yêu à, anh thích nhất là cái bụng và cặp mông tròn tròn của em, tin anh đi, em không béo chút nào hết, chắc chắn không cần giảm cân.” White hùng hồn bảo đảm với bạn đời của mình..

Một Kantus thành niên dùng thân thể to lớn cõ cõ thân thể cũng to lớn y chang của người yêu, tuy hiện tại bọn hắc không có lông chim mềm mại ấm áp, thay vào đó là những cái vảy cứng lạnh băng, nhưng hành động này vẫn ngập tràn yêu thương và ấm áp như xưa.

Chuyện bay nhảy thì cứ từ từ đã, hiện tại bọn hắc có việc quan trọng hơn phải làm: Hôm nay bọn hắc phải đi quan sát quá trình luyện tập của đám thú non!

Thật ra chuyện này phải bắt đầu kể từ ngày hôm qua — —

Con non nhà Gina — — Bora bắt được một con chuột. (← Gina là một giống cái tộc sư tử, con non của cô cũng là một giống cái tộc sư tử).

Vì là lần đầu bắt được mồi nên Bora vô cùng vui vẻ, nó nịnh nọt đưa con chuột cho Cục Cưng.

Sau đó — —

Cục Cưng sợ đến ngất đi. (← trời sinh sợ chuột).

Louis cũng hoảng sợ (← có bệnh ưa sạch sẽ rất nặng), cái này rõ ràng là phát triển lùi hẳn một bước dài mà.

Black cảm thấy vấn đề tương đối nghiêm trọng, cẩn thận nghĩ lại một chút, hình như thú non nhà người ta đều đã bắt đầu ngậm vè nhà một ít con mồi nhỏ nhỏ rồi, tuy thật sự rất nhỏ, đều là chuột hay thỏ linh tinh, nhưng dù sao cũng là thịt, thế mà hai đứa nhóc nhà mình — —

“Ba ba ~ tụi con tìm được mấy loại cây rất ngon!” / “Chiêm chiếp ~”

“Ba ba! Trái cây này cũng ăn rất ngon!” / “Chiêm chiếp! v(^▽^v)”

...

...

Cẩn thận ngẫm lại, hình như thứ mà con non nhà mình mang về đều là cây cỏ mà thôi!

Kantus ăn chay... Trời ạ! Nhất định là phương thức nuôi dạy con của bọn hần không đúng!

Cứ tiếp tục như vậy ba ba sẽ khóc đó!

Càng nghĩ càng áy náy, Black cảm thấy hần đã không điều dắt con mình lên con đường đúng đắn, lẩn qua lẩn lại, hần thức trắng đêm, vì vậy, ngày hôm sau, hần quyết định lôi White cùng đi quan sát xem trong khoảng thời gian đám nhóc chơi đùa, rốt cuộc là bọn chúng đã làm gì.

Con nít trời sinh đã thích chơi đùa cùng nhau, thú non cũng không ngoại lệ, vì thế người trong bộ lạc dứt khoát tìm một chỗ chuyên dành cho thú non, để cho bọn chúng chơi đùa thoải mái, đồng thời cũng sẽ cử người ở đó chăm sóc bọn nhóc, thỉnh thoảng lại dạy bọn chúng một ít kiến thức về săn bắt. Tuy Black không muốn con non rời khỏi mình, nhưng những ngày

hắn không cần phải ra ngoài cũng sẽ đồng ý để Mạnh Cửu Chiêu và Louis lại đây chơi, dù sao thì tìm một đối thủ có sức mạnh tương đương chính là phương thức huấn luyện tốt nhất.

Năm con non giống cái chơi đùa với nhau rất vui vẻ, hoàn toàn khác với những cô bé Địa Cầu cùng tuổi thích khác, cách bọn nó chơi với nhau lại giống đánh lộn hơn. Con non sẽ chậm rãi rèn luyện để trở nên thành thạo khỏe mạnh cho những cuộc đi săn trong tương lai qua những trận đánh này, nên đối với việc con non chơi đùa, chẳng những người lớn không ngăn cản, mà ngược lại còn cực kỳ khuyến khích. Những lúc ấy sẽ có người lớn ở bên cạnh chỉ dạy đám thú non cách tránh khỏi sự công kích của đối thủ cũng như cách khống chế đối thủ nhanh gọn và hiệu quả nhất.

So với những con non đang tập trung nghe giảng khác, rõ ràng đứa nhóc không lông nhà bọn hắn đang lơ đãng đến mất hồn.

Chỉ thấy nó cẩn thận phân biệt mỗi một gốc cây đã nhìn thấy, thỉnh thoảng còn ngất một chút nếm thử xem mùi vị thế nào.

Con non của nhà người ta đang mài móng vuốt, con nhà mình lại rủ nhau đi gặm cỏ chơi, nhìn đến đây, vạch đen trên đầu Black không ngừng xoắn xuống. Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn, quyết định tiếp tục quan sát thêm.

Komachi dùng dây thừng cỏ dắt ba con sơn dương về.

Bởi vì hiện tại bộ lạc đang nuôi dạy con non, cho nên họ thường xuyên giữ những con mồi bị thương lại, để chúng có đối tượng luyện tập.

“Các bé con ~ đến giờ ăn rồi! Ai bắt được những con sơn dương này thì người đó có thể ăn chúng luôn!” Komachi nói xong thì cười tủm tỉm thả lỏng bàn tay đang dắt sơn dương ra. Những con sơn dương thoát khỏi trói buộc, hoảng hốt chạy ra bốn phía xung quanh.

Lời nói của Komachi thành công hấp dẫn sự chú ý của đám thú non giống cái, dường như trong nháy mắt cô buông tay, chúng bắt đầu tấn công

ba con sơn dương đáng thương nọ. Thậm chí Bora còn không cần dạy cũng tự biết nhảy lên một con sơn dương, sau đó hung hăng cắn vào cổ nó.

Giáo dục của bộ lạc là vậy! Nhìn con non để lộ toàn bộ sự hung hăng, Black thầm nghĩ thế, nhưng mà Cục Cưng... Vì sao Cục Cưng lại không có một chút phản ứng nào?

Con non nhà người ta đầu đã xông lên hết rồi! Còn đứng đó sẽ không có thịt ăn đâu! Black âm thầm sốt ruột.

Mang theo một bụng lo lắng, hắn lại cảm thấy rằng nanh bên phải hơi đau, khê nhú mào, hắn lại chuyển rời lực chú ý về phía Mạnh Cửu Chiêu một lần nữa.

Mạnh Cửu Chiêu đã cử động.

Cậu cử động một đầu ngón tay.

“Louis! Là bạc hà! Thứ trên cổ của sơn dương là bạc hà đó!”

Bạc hà, đúng là thứ thảo dược cậu vất vả tìm kiếm bấy lâu nay!

Nhận được mệnh lệnh, động tác nhanh như hô đối vờn ỏi, gà con Louis dùng toàn bộ thể trọng cơ thể mà trấn áp năm bé gái dũng sĩ, thành công đoạt được quyền sở hữu ba con sơn dương.

Cuối cùng Black mang theo ba con sơn dương cùng với hai đứa con của mình quay về hang ổ.

Tuy con non nhà bọn hắn là kẻ chiến thắng cuối cùng, nhưng mà...

Hắn tuyệt đối không, hề, vui, về!

Black vốn muốn nói gì đó, nhưng nhìn Mạnh Cửu Chiêu đang cần một cái dây thừng hơn hờ nhìn mình, rốt cuộc cái gì hắn cũng không nói được.

Black không có hứng thú với mồi của con non, hắn chỉ lo lắng, nếu thật sự gặp phải tình huống cần cạnh tranh mới có thể lấp đầy cái bụng, chẳng

những Cục Cưng không chiếm được cái gì, mà còn rơi vào kết cục cuối cùng của kẻ thất bại trong những cuộc cạnh tranh, đó là ngày càng suy yếu đến r ồi chết đói.

Bọn hấn không thể cho Cục Cưng một cơ thể cường tráng, nhưng bọn hấn hy vọng Cục Cưng có năng lực tự lấp đầy bụng của mình.

“Cục Cưng, con không thể cứ như vậy được, từ hôm nay trở đi, ba ba sẽ giám sát con, mỗi ngày con phải săn v ề một con sơn dương!” Black tuyên bố biện pháp trừng phạt.

“C ần cho con!” G ần như là cùng một lúc, Mạnh Cửu Chiêu dùng ánh mắt phát sáng long lanh nhìn v ề phía hấn.

Mỗi khi Mạnh Cửu Chiêu nhìn hấn như vậy, cuối cùng Black đều sẽ chịu thua.

Black thở dài, nhận vật Mạnh Cửu Chiêu đưa tới — — một dây thừng bằng cỏ, được r ồi, lại là cỏ.

“Ba ba, g ần đây răng nanh của ba rất đau phải không? Ăn cỏ này sẽ tốt hơn!” Hấn nghe thấy giọng nói của đứa nhóc không lông nhà mình.

G ần đây răng Black rất đau.

Ngay từ đầu quá trình thay răng của hấn đã không suôn sẻ lắm, chân răng sữa cắm rất sâu, nhổ ra cực khó khăn, răng trưởng thành muốn nhú lại càng khó khăn hơn nữa. Tuy Black không nói ra, nhưng thông qua một ít biểu hiện thường ngày, Mạnh Cửu Chiêu cũng biết g ần đây ba ba mình đang khó chịu.

Đau răng không phải bệnh, nhưng mỗi lần đầu đau muốn chết, chuyện này bất kỳ ai là người Trái Đất thì đều biết, nhưng với hai con non Kantus còn nhỏ đã phải rời khỏi cha thì chưa hấn đã biết đâu.

Có lẽ ban đầu chỉ đau một chút thôi, nhưng thời gian dài không quan tâm, hiện tại đã biến thành một ổ viêm rất tr ần trọng, Mạnh Cửu Chiêu

phát hiện lượng thức ăn Black dùng gần đây giảm mạnh, buổi tối cũng không thể ngủ ngon. Tuy White có nhạy cảm phát hiện gần đây vợ mình không ổn lắm, nhưng hắn cũng không có kinh nghiệm gì, hoàn toàn không biết rốt cuộc Black làm sao.

Vì thế Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu tìm thảo dược khắp nơi.

Thời đại cậu sống, đông y đã suy tàn, cậu biết nhiều dược thảo cũng vì thời gian sống trong cô nhi viện. Lúc ấy, để tiết kiệm tiền thuốc men, viện trưởng đã trồng rất nhiều thảo dược trong sân, Mạnh Cửu Chiêu từng giúp ông chăm sóc chúng, trong số đó có một ít dược liệu dùng để giảm sốt, giảm đau.

Tìm lâu như vậy, cậu cũng chỉ mới tìm được vài loại thảo dược có khả năng dùng tạm, nên đã vui vẻ lấy về cho Black ăn, nhưng hình như không có tác dụng gì hết. Ký ức của Mạnh Cửu Chiêu rất mơ hồ, thực ra cậu cũng không thể cam đoan thảo dược mình tìm là đúng.

Thế mà vào một ngày nọ, loại thảo dược tìm kiếm lại đột nhiên xuất hiện, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Phát hiện Black cắn dây thừng cỏ nhưng lại không có hành động gì, cậu liền nhảy xuống, dùng cối đá đối phương băm thịt cho mình lúc bé, giã nát dây cỏ ra, sau đó nhét vào miệng Black dưới cái nhìn chăm chú của White cùng Louis.

Thoạt nhìn chỉ là một cây cỏ nhỏ bình thường, không ngờ sau khi bị giã nát lại cực cay, sau khi hết cay thì lại thấy lạnh, Black kinh ngạc, dường như cảm giác đau ở chân răng nhiều ngày qua đã không còn nữa.

Thì ra, đứa nhỏ nhà mình hái hoa ngắt cỏ mỗi ngày, là vì muốn tìm thuốc chữa đau răng cho mình hả?

Vì thế, từ đó về sau, trong Black cất bọc bảo bối của Black lại thêm nửa đoạn “dây thừng cỏ”.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60

Edit: Gia Linh

Beta: Mimi, Ame

Sau khi cảm động một hồi, ba ba ngọc nghêch – Black liền quên mất chuyện đám nhóc con phải săn một con sơn dương mỗi ngày.

Thế nhưng Mạnh Cửu Chiêu thì lại không quên, vì thế cậu bắt đầu kiểm điểm bản thân. Mình may mắn trở thành con của những kẻ săn mồi mạnh mẽ nhất thế giới này (biết phải làm sao với cái cảm giác ngậm chìa khóa vàng ấy đây!?), từ lúc sinh ra cho đến tận bây giờ, chưa từng trải qua một chút phiêu lưu mạo hiểm nào cả, bởi vì hai người ba ba bảo hộ cậu quá tốt, do đó gần như cậu đã quên đây là một thế giới sẽ bị tàn sát nếu không biết giết chóc...

Đi đâu này thật là nguy hiểm.

Hai ba ba và em trai đầu là Kantus, bẩm sinh bọn họ đã mạnh mẽ rồi, cho nên chẳng may thiếu một chút kiến thức cũng không tạo thành hậu quả trực tiếp đến tính mạng. Song Mạnh Cửu Chiêu lại là nhân loại rõ ràng rành, một mai mất đi sự bảo vệ của ba ba, nếu làm không tốt kết cục của cậu sẽ vô cùng thảm hại.

Nhất định phải tỉnh táo lại!

Nghĩ sao làm vậy! Mạnh Cửu Chiêu quyết định sẽ bắt đầu nỗ lực trở thành một học trò ngoan kể từ ngày mai.

Thường ngày cậu rất hiếm khi đi chơi cùng những đứa nhóc khác, một mặt là Black không muốn con cái cách mình quá xa, mặt khác lại là Mạnh Cửu Chiêu cũng không muốn chơi bời cùng một đám con nít. Nhưng mà, hiện tại xem ra cậu đã bỏ lỡ rất nhiều đi rồi.

Nghe nói trong thế giới tự nhiên, con non của sư tử và sói sẽ rượt bắt, đùa giỡn gặm cắn lẫn nhau, gấu bắc cực cũng sẽ chơi một hòn đá nhỏ sau khi ăn no uống đủ... Lại nghe nói, hơn một nửa động vật thích chơi đùa sẽ được đặt ở tầng trên cùng của chuỗi thức ăn(*), bọn chúng thông qua vui chơi để giữ vững lực cạnh tranh của mình ở nơi hoang dã. Trong lúc đùa giỡn, mọi người sẽ thay phiên sắm vai kẻ đi săn cùng với con mồi, vì thế chơi không chỉ đơn giản là chơi, mà còn là một phương thức để hiểu rõ thế mạnh của bản thân, nhằm làm quen với những kỹ năng phải có trong cuộc sống sau này. Vui chơi chính là bài học dành cho thú non, vĩnh viễn không thêm hòa nhập với mọi người, tuyệt đối là việc làm không đúng đắn!

(*) Chuỗi thức ăn: cứ tưởng tượng như thế này (hình)

C60-CT1

Do đó, sáng sớm ngày hôm sau, khi Black định ôm Mạnh Cửu Chiêu đi tìm thức ăn như thường lệ, cậu đã dứt khoát chối từ.

“Con muốn đi học! Trốn tiết là không đúng!” Mạnh Cửu Chiêu tỏ thái độ cực kì đứng đắn, nhớ năm xưa, thời điểm cậu phải đến trường ở kiếp trước cũng chưa từng nghiêm túc như vậy nha.

Đời trước không chăm chỉ học hành, hậu quả cùng lắm chỉ là thất học, đời này nếu không học tập cho tử tế, sợ là mạng nhỏ cũng mất luôn!

“Đi học? Trốn tiết?” Black bị những danh từ mới lạ này làm cho mù mịt.

“Anh nghĩ ý của Cục Cưng là: con muốn chơi với đám thú non khác.” White nhỏ giọng nói vào tai bạn đời.

Mạnh Cửu Chiêu nghiêm túc gật gật đầu.

Sau đó, Black có chút đau lòng.

Ngày hôm qua hẳn còn lo lắng con mình sẽ trở nên yếu đuối quá mức bởi sự che chở của bản thân, thế mà hôm nay hẳn đã bắt đầu đau lòng xót dạ vì con cái đủ lông đủ cánh muốn bay đi ← dường như trái tim của người làm cha mẹ trên thế giới đều được làm từ thủy tinh hay sao ấy.

“Cục Cưng, con xem giống cái đầu hung hăng như vậy, nếu con bị các cô nhóc ấy cắn thì phải làm sao? Vẫn là đi với ba ba thì hơn?” Black ý đồ khuyên can con trai mình, “Hôm nay ba ba sẽ biến lại nguyên hình cho con cưỡi lên cổ nha!”

Thường ngày, bọn nhỏ thích nhất là ng ồi trên cổ ba ba mình, cổ ba ba vô cùng rắn chắc, lớp vảy trơn nhẵn và bóng loáng kéo dài một đường xuống tận đuôi, có thể làm c ầu trượt được. Thế nhưng, bởi vì thường xuyên hành động cùng những người khác trong bộ lạc, cho nên Black không thường xuyên biến hình.

“Không cần đâu! Con muốn đi đi học! Con phải học sẵn m ọi cho thật tốt!” Mạnh Cửu Chiêu do dự hai giây, dao động một chút giữa cái cổ ba ba cùng với mạng sống bé nhỏ của mình, cuối cùng khẽ cắn môi, quyết tâm giữ vững ý định ban đầu. Xiết chặt nắm tay, cậu lớn tiếng tuyên bố, “Ba ba, hai người cứ chờ xem! Nhất định con sẽ săn v ề một con sơn dương cho hai người cùng ăn mỗi ngày!”

“... Thật ra ba ba không thích ăn sơn dương đâu, ba ba chỉ muốn nhóc không lông nhà mình ng ồi trên cổ ba ba thôi!” Nhìn đứa con bé nhỏ g ầy gò đầu không ngoảnh lại đi ra khỏi hang ổ, Black ngậm ngẫn cả người.

“Để con đi đi, chờ khi nó bị đám giống cái bắt nạt đến khóc oa oa, sẽ không bao giờ đòi chơi cùng bọn chúng nữa.” White an ủi bạn đời, nhưng thân làm cha mà lại đả kích con mình như vậy, thật sự coi được hả?

Bất kể như thế nào, Mạnh Cửu Chiêu cũng yên yên ổn ổn gia nhập vào cuộc chơi của đám trẻ con. Biểu tình nghiêm túc của cậu ảnh hưởng trực tiếp đến Louis, vì thế, Louis cũng ng ồi nghiêm chỉnh ngay bên cạnh. Bởi vì hôm nay Mạnh Cửu Chiêu mang theo tâm tư muốn trở thành một học trò

giỏi, cho nên cậu đến rất sớm, hơn một nửa những đứa trẻ khác còn đang say giấc nồng, mãi đến khi cha mẹ ra ngoài đi săn hết cả, mấy cô nhóc mới lục tục lại đây.

Mấy cậu đến muộn cả tiếng đồng hồ đó, có biết hay không? Mạnh Cửu Chiêu dùng ánh mắt lên án trong thần lặng để nhìn vào năm bé gái nọ.

Nhưng mà ánh mắt của cậu lại không gây được chú ý như mong muốn.

Giống như các bạn trẻ ở trường học vẫn luôn tụ thành một nhóm cố định đùa giỡn với nhau, đám nhóc này cũng đã quen chơi với nhau rồi. Rất nhanh, năm đứa bé giống cái liền phân thành hai nhóm một ba – một hai, bắt đầu đùa giỡn.

Trò đầu tiên của mấy cô nhóc chính là tết tóc.

Mạnh Cửu Chiêu: ...

Được rồi, không thể xem thường việc tết tóc, công việc này yêu cầu mười đầu ngón tay phải phối hợp với nhau một cách linh hoạt, muốn tết được một bím tóc nhỏ xinh còn cần dùng đến những động tác như là “móc”, “kẹp”, “nhồi nhét”. Tay là bộ phận quan trọng chịu sự chi phối của não bộ, đối với trẻ con mà nói, đây là phương thức tốt nhất để luyện rèn trí óc.

Vì thế, Mạnh Cửu Chiêu kéo Louis lại đây, sau đó bắt đầu luyện tập kỹ năng tết tóc. Không đến ba phút đồng hồ, một bím tóc xinh đẹp liền xuất hiện trên đầu Louis.

Búng búng vào túm lông ngực nghịch được tạo hình thành quẫy xoắn của Louis, Mạnh Cửu Chiêu bày tỏ: tết tóc này nọ, thật sự là quá đơn giản! Ừ hừ —

Ở bên này hai anh em Kantus rất đối hài hòa, thế nhưng nhóm nữ tráng sĩ bên kia hoàn toàn không được như vậy. Không thể không nói, gu thẩm mỹ của mấy em gái này hoàn toàn được kế thừa từ mẹ đẻ của mình, quả thực có thể dùng từ ‘vô cùng không ổn’ để hình dung. Lực tay mấy cô bé

quá lớn, kéo Đông một chút, kéo Tây một chút, cuối cùng người được tết tóc bị kéo đến đau nhức không gì sánh được, kết quả là một trận hỗn chiến bùng nổ ngay tại chỗ.

Mạnh Cửu Chiêu trợn mắt há miệng nhìn một đám em gái lẫn lê thành đồng ở dưới đất, sờ sờ cảm: Chuyện này... Chẳng lẽ bài học tiếp theo đã bắt đầu lúc nào không hay? Đây chính là trò chơi chiến đấu đúng không? Nghe nói, giữa động vật với động vật, trò chơi chiến đấu có thể rèn luyện kỹ năng phối hợp rất tốt. Trò chơi chiến đấu là một loại đánh nhau giao hữu, nhìn qua thì tưởng như kịch liệt lắm, nhưng trên thực tế lại vô cùng đúng mực, bọn nhỏ đi đều chỉnh sức lực thích hợp, tuyệt đối không tạo thành tổn thương. Truy đuổi, trốn tránh, vật lộn... những thứ ấy đều là một phần của trò chơi, cũng là yếu tố không thể thiếu trong cuộc sống tương lai của mấy cô bé này.

Mạnh Cửu Chiêu nóng lòng muốn thử, thế nhưng ngay khi cậu đang do dự xem có nên gia nhập với các bạn mình hay không thì lại nghe thấy một tiếng gầm gừ đây giậm dữ. Sita tựa như một ngọn núi màu đen to bự từ trên trời giáng xuống, tàn khốc trấn áp đám giống cái nhỏ bé đang náo loạn kia.

“Nói bao nhiêu lần rồi, không được đánh nhau! Không được đánh nhau! Không được đánh nhau!” Sita dùng tay tóm cổ từng đứa từng đứa lên. Nhìn vào Bora bị nhấc bổng lên không trung vẫn không quên cắn áo đứa nhỏ phía dưới, Sita đen mặt đánh một phát vào mông cô nhóc.

“Bím tóc tết đến là xinh đẹp cũng bị rối bung lên rồi, cái đám quỷ sứ nghịch ngợm này!” Lần lượt đánh mông cả đám xong, Sita mới ngẩng xuống bắt đầu tết lại tóc cho bọn chúng.

Sắc... Vì thế cho nên, vừa rồi không phải là “trò chơi chiến đấu”, mà là đơn thuần là quậy phá đánh nhau... sao?

Mạnh Cửu Chiêu yên lặng rút cái móng vuốt thò ra vì nóng lòng muốn thử mới rồi, ngẩng vào vị trí của mình một lần nữa.

Cậu cảm thấy, ý đồ nghiêm túc quan sát hành vi của những đứa nhóc khác để đúc kết ra kỹ xảo đi săn cho mình, quả là ngu ngốc vô cùng.

“Ể? Đây không phải là Cục Cưng và Louis của nhà Black sao? Hiếm khi nhìn thấy hai đứa ở chỗ này nha.” Xử lý xong mấy cô nhóc, Sita mới chú ý tới hai cậu bé kia.

“Chiếp ~!” Louis lễ phép chào hỏi một tiếng.

“Chào Sita.” Mạnh Cửu Chiêu cũng lên tiếng hỏi thăm. Nghĩ nghĩ một hồi, sau cùng cậu vẫn quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Sita, chúng cháu đã không còn là trẻ con nữa, nên cân nhắc xem có thể làm được gì cho bộ lạc rồi, lần này tới đây là muốn hỏi cô về việc đi săn một chút.”

Sita đỏ mặt vì hổ thẹn.

Nhìn vào giống đực còn chưa cao tới đùi mình ở ngay trước mắt này, cô chợt nhớ, khi bước vào thời kỳ động dục, mình còn chưa dứt sữa đâu, cũng chẳng khác nào mấy giống cái bé nhỏ kia, cả ngày chỉ biết đùa đùa giỡn giỡn. Vì thế cho nên khi cô rời khỏi đàn mới chập vậ như vậy –

“Chiêm chiêm?” Louis cũng bổ sung một câu.

Sita khó hiểu mà nhìn về phía Mạnh Cửu Chiêu.

“Louis hỏi có thể săn được sơn dương ở chỗ nào?” Mạnh Cửu Chiêu làm tròn chức trách phiên dịch.

Sita khụ khụ hai tiếng.

“Các cháu hỏi một cái vấn đề rất hay đấy, quả thật nên dạy cho các cháu kiến thức đi săn rồi.”

Mạnh Cửu Chiêu vội vàng ngẩng nghiêm chỉnh lại, cũng không quên kéo Louis theo. Có lẽ vì hai anh em nhà này quá đứng đắn, cho nên một đám giống cái vẫn luôn náo loạn này giờ cũng nhìn nhau, sau đó cùng ngẩng xếp bằng chân xuống.

Bị mười bốn con mắt to tròn sáng chói nhìn chăm chăm, Sita bỗng cảm thấy trách nhiệm của mình trọng đại hẳn lên.

Nghiêm túc cân nhắc một hồi lâu, cô giáo Sita bắt đầu giảng giải.

“Hôm nay là buổi học đầu tiên, vậy trước hết chúng ta nói về cuộc sống trên mảnh đất này đi — ”

Mặc dù đây là lần đầu tiên Sita nghiêm túc giảng bài, song cô hiểu rất rõ mảnh đất nơi mình sinh sống. Từ những gì cô kể lại, Mạnh Cửu Chiêu đã có một cái nhìn sơ bộ đối với nơi ăn chốn ở của mình.

Sita nói, vào mùa xuân dòng sông băng ở phía Tây sẽ bắt đầu tan rã, cuối cùng khi tuyết ngừng rơi, một lưu vực nhỏ hẹp của dòng sông sẽ có một loài cá trắng cực kỳ ngon miệng bơi qua, chỉ cần chặn đứng dòng nước là có thể bắt được thật nhiều thật nhiều cá;

Sita nói, sau ngọn đồi phía Đông là nơi cư trú của trâu rừng, mỗi khi vào hạ trâu rừng sẽ đến đó tìm cỏ ăn, cho nên mùa hè đi về phía Đông để săn trâu là chính xác;

Sita nói, vào mùa thu, mọi người sẽ đi về hướng Bắc. Nơi ấy cây cối vô cùng rậm rạp, đến mùa sẽ đơm hoa rồi kết ra một mảnh đỏ chói của trái cây. Màu đỏ nổi bật trên nền tuyết trắng đẹp mắt cực kỳ, đương nhiên, trái cây cũng thơm ngon không gì sánh được;

Sita còn nói, thời điểm mùa đông khí hậu tàn khốc, trái cây trở nên thừa thớt vô cùng, động vật ăn thịt đặc biệt hung hãn, mà thịt thà cũng khô cứng đến khó lòng nuốt trôi. Khi ấy, nếu thật sự không thể tìm được thức ăn, mọi người cần lưu ý lớp tuyết trên mặt đất, một khi phát hiện trên đó có lỗ hổng, vậy thì phía dưới nhất định có con mồi ngủ đông, có thể mang về mà hoàn toàn không tốn sức.

Cả đám trẻ con đều nghe đến mê mê mẩn mẩn.

Mạnh Cửu Chiêu vừa nghe vừa ghi chép lại nội dung buổi học lên một phiến đá.

“Sita, giảng nhiều một chút! Giảng nhiều một chút!” Vào thời đại không có các câu chuyện kể đêm khuya trước lúc đi ngủ này, đám trẻ con

thực sự bị khóa học săn bắt của Sita mê hoặc, chúng không ngừng năn nỉ cô nói nhiều thêm.

Sita rất bất ngờ khi nhận thấy bài giảng có thể khiến cho đám nhóc vẫn luôn gây sự loạn xạ này chịu nghe lời, song, nếu làm bọn chúng tưởng rằng săn bắt là việc vào lúc đói bụng liền ra ngoài tùy tiện nhặt đồ ăn thì hiển nhiên không hề đúng, vì thế, cô uống một hớp nước rồi tiếp tục nói.

“Có đi ầu, muốn bắt được con mồi cũng không đơn giản như vậy — ”

“Bất kể con mồi nào cũng đều phải trải qua những bước: tìm kiếm, truy đuổi, bắt giết, tha về. Vì thế cho nên, khi quyết định thực đơn trong ngày, mọi người phải cân nhắc về mối tương quan giữa nguồn năng lượng mà món ăn đó cung cấp và thể lực cần tiêu hao để thực hiện những bước săn mồi nói trên. Tựa như Bora, con thích nhất là bắt chuột.” Sita đưa ra ví dụ, “Bora, một bữa con phải ăn bao nhiêu thịt?”

Là người bị hỏi đầu tiên, Bora lập tức ngây ngẩn, một lúc lâu sau nó mới nghiêm túc tính toán, “Con có thể ăn lượng thịt lớn bằng ba ông thỏ tuyết!”

“Sặc —” Tuy vật tham chiểu có chút hung tàn thế nhưng quả thực vô cùng rõ ràng và dễ hiểu, vì thế Sita tiếp tục giảng giải, “Vậy một con chuột con phải bắt mất bao lâu?”

Bora tiếp tục xòe ngón tay, “Phải dùng thời gian ăn hết một bữa sáng.”

“Được, bắt một con chuột, con phải thời gian dùng khoảng thời gian để ăn một bữa, kế tiếp, trọng lượng của con chuột chỉ tương đương với một phần mười trọng lượng của ông thỏ tuyết, nói như vậy, con cần một khoảng thời gian đủ để ăn ba mươi bữa mới có thể có được một bữa ăn no.”

Bora sợ ngây người.

“Cho nên con đã đi săn thất bại, bởi vì con chọn con mồi không thích hợp với mình.” Sita tổng kết.

“Cái ví dụ này, chính là để nói cho các con biết, vấn đề được ưu tiên hàng đầu khi đi săn vĩnh viễn là con mồi có đáng giá hay không. Chỉ có giống loài mạnh mẽ nhất mới có tư cách cân nhắc xem mình thích loại con mồi nào.”

“Sức lực của một người có hạn, Bora, hiện tại một mình con chỉ có thể bắt được chuột, thế nhưng nếu con bắt tay hợp tác với Cục Cưng, Louis và những người bạn khác, nói không chừng các con có thể tóm được một ông thỏ tuyệt chỉ trong bằng ấy thời gian. Tuy rằng một lần như thế, lượng thực phẩm phân cho mỗi người sẽ ít đi, song các con lại có thể lực để tiến hành những đợt săn kế tiếp.”

“Đây chính là tầm quan trọng của việc lựa chọn cuộc sống trong bộ lạc.”

Chương trình giảng dạy của Sita xen kẽ rất nhiều những mẫu chuyện thú vị hoặc là mạo hiểm, đám nhóc con nghe được mà phải giật mình. Đến khi cha mẹ bọn chúng trở về, cả đám vẫn còn lưu luyến ngẩn tại chỗ, mãi tới lúc bị phụ huynh lần lượt tới rước đi.

“Cục Cưng, con không nhớ ba ba sao?” ← Ba ba ngốc nghếch – Black đã mất hồn mất vía suốt cả một ngày, lúc này lại càng đau thương gấp bội. Từ khi trở về, Cục Cưng cứ mãi ôm mấy phiến đá lớn không buông, trong mắt nó hoàn toàn không có người ba ba này nữa!

“Ba ba, con đang nghiên cứu phương pháp bắt sơn dương!” Hưng phấn ngẩng đầu lên, Mạnh Cử Chiêu cho hai ba ba xem thành quả một ngày học tập của mình.

Con cái nguyên ý chia sẻ những gì nó đã trải qua với mình hiển nhiên rất có công dụng an ủi trái tim pha lê yếu ớt của những người cha, vì thế Black và White sôi nổi chụm đầu lại, cùng nhau vây xem phiến đá của Mạnh Cử Chiêu.

“Sắc — Đây là cái gì?” Nhìn vào những đường ngang liên tiếp này, Black và White bày tỏ: hoàn toàn không hiểu.

“Cái này là bút ký, là những gì Sita đã dạy cho chúng con, con ghi lại để nhớ được kỹ càng hơn!”

Black và White không nhìn được lại dí sát đầu vào một chút:

$$Dx/Dt=f(x)-g(x, y)$$

$$Dy/Dt=u(g(x, y), y)-v(y)$$

$$f=bx-dx$$

$$G=axh$$

$$U=...$$

Đây... đây là cái quỷ gì?!

Black và White bị công thức tích phân làm khó. Mới nhìn được một nửa, bọn họ đã cảm thấy trước mắt nổi lên một mảnh sao trời. Những ký hiệu quỷ dị này, chẳng nói lên nội dung sâu xa gì cả...

“Đây là phương pháp bắt sơn dương mà Sita dạy cho các con sao?”

“Không, đây là công thức minh họa quan hệ giữa chúng ta và con mồi, chỉ cần nắm bắt được quy luật này, chúng ta có thể dễ dàng đi săn được!” Mạnh Cửu Chiêu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, đôi mắt dường như đang phát sáng.

“... Những đi đâu này là do Sita dạy các con?”

“Vâng ạ ~!” Mạnh Cửu Chiêu gật gật cái đầu nhỏ, nâng niu trân trọng mà cẩn thận cất bút ký bằng đá đi.

“Chờ con nghiên cứu xong, chúng ta sẽ có sơn dương để ăn mỗi ngày!”

“... Được rồi, có đi đâu, trước khi bắt sơn dương, con phải cẩn thận đừng để bị đá đập trúng. Các con đi đâu lại đây đi, ba ba chải lông cho, tóc tai

cũng rồi tinh rồi mù rồi...” Chử như gà bới này này nọ nọ đầu không thành vấn đề, bọn nhỏ vui vẻ là tốt.

Cục Cưng có tự tay bắt được sơn dương hay không cũng không sao cả, chẳng phải còn có Louis đấy à?

Giống như Black và White, bọn họ luôn ở bên nhau, tương lai cũng sẽ mãi mãi ở cùng một chỗ, sức mạnh của một người có lẽ là có hạn, song chỉ cần có hai người, chuyện gì cũng có thể làm ra.

Nghĩ thông vấn đề này, Black cùng White bắt đầu chuyên tâm liếm lông cho hai đứa nhỏ.

Cái bụng ăn no lại được liếm láp thực là thoải mái, Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, cậu thấy mình bắt được thật nhiều sơn dương.

Cựu sinh viên ngành khoa học tự nhiên – Mạnh Cửu Chiêu đắc ý mỉm cười trong mộng.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61

Edit: Mimi

Beta:Ame

Đại lục Awash bị cuồng phong và bão tuyết tàn sát bừa bãi quanh năm suốt tháng, ngày nào cũng giống như ngày nào.

Cái tên này là do Mạnh Cửu Chiêu đặt, bởi đây là nơi cư trú của bộ lạc Awash.

Không biết trên những góc khác của hành tinh này có rét lạnh giống nơi đây hay không, chỉ biết từ khi sinh ra cho đến lúc trưởng thành Mạnh Cửu Chiêu vẫn luôn sống trong một không gian trắng xóa. Bởi lẽ đó, màu trắng đã trở thành màu sắc quen thuộc nhất với cậu.

Nhưng mà, dường như năm nay đại lục Awash có biến hóa nho nhỏ.

Chuyện này Mạnh Cửu Chiêu là người đầu tiên phát hiện ra: Louis rụng lông!

Đêm hôm ấy cậu vẫn ngủ dưới cánh của Black như thường lệ, còn Louis vẫn từ dưới cánh của White lần mò sang chỗ Mạnh Cửu Chiêu để ôm lấy chặt cậu. Mạnh Cửu Chiêu thì cứ ngủ say như chết mặc kệ một đôi cánh khác bao bọc lấy thân thể mình.

Mãi đến lúc rạng sáng, Mạnh Cửu Chiêu mới vì bị nóng mà tỉnh giấc.

Sau đó cậu liền quờ quạng lung tung một cái, mơ hồ cảm nhận được hình như mình đã bắt một cái gì đó xuống, song lúc ấy lại quá buồn ngủ, cho nên cậu cũng không để tâm cứ thế tiếp tục khò khò. Thời điểm tỉnh lại và nhìn thấy một nhúm lông trong tay, cậu mới bừng tỉnh.

Hiện giờ trên người Black đã toàn là vảy, nhúm lông này hiển nhiên không phải của hắn, vậy thì...

Đúng lúc ấy, Mạnh Cửu Chiêu nhìn thấy Louis đã bị đá lăn sang một bên.

“Chiếp?” Bị Mạnh Cửu Chiêu kiểm tra cái cánh một lượt từ trên xuống dưới, Louis khó hiểu mà cất tiếng hỏi.

“Thật xin lỗi Louis, hôm qua trong lúc ngủ mơ, tớ đã nhổ lông của cậu, đau lắm hả?” Lông của Kantus thú non vô cùng mềm mại, nhưng cũng đặc biệt chắc, không dễ bị nhổ ra (sở lông cứng hiển để làm áo cho Mạnh Cửu Chiêu lúc trước chính là ba con bị rụng rồi được tích lũy suốt một năm trời ==|||). Con non rụng lông thực sự là một chuyện rất nghiêm trọng, vị trí bị rụng nho nhỏ có khả năng sẽ lan rộng, cho đến khi trụi sạch, cuối cùng thậm chí có thể dẫn đến tử vong! Điêu này là lý do vì sao năm ấy White vừa phát hiện mình bị rụng lông đã cực kỳ đau khổ.

Tuy nhiên, Black và White rụng lông là vì bọn hắn sắp thành niên, thân thể đang ở thời kỳ chuẩn bị mọc vảy, còn Louis lại là con non thực sự nha!

“Chiếp ~!” Louis bày tỏ mình không đau một chút nào.

Mạnh Cửu Chiêu nhìn vào ánh mắt nó thì lại càng áy náy. Cậu tin rằng Louis nhất định là sợ mình tự trách nên mới giả vờ thôi.

Để xin lỗi, ngay trong ngày hôm đó Mạnh Cửu Chiêu đã đi tìm Tuyệt Hoa hỏi phương pháp đan áo lông, kế tiếp lại cẩn thận dùng nguyên một ngày để sửa cái áo cũ của mình cho vừa với kích thước Louis, rồi đưa cho nó mặc.

Louis khoác chiếc áo cũ của Mạnh Cửu Chiêu vào thì hớn hờ không gì sánh được, cả ngày đầu chạy tới chạy lui trong bộ lạc, sung sướng khoe khoang quần áo mới của mình.

Được rồi, bạn hãy nhắm mắt lại và tưởng tượng cảnh một con gà mặc áo lông đi.

Tóm lại, hiện tại Louis chính là cái bộ dáng mà bạn vừa hình dung đó~ o(͡° ͜° ͡°)o.

Nó cảm thấy bản thân rất là xinh đẹp, đến tối đi ngủ cũng không chịu cởi áo ra, thậm chí khi White cưỡng chế muốn cởi áo còn bị nó mổ cho một phát. Vì thế mọi người đành phải mặc nó khoác cái áo lông vô cùng thô thảm khi đi ngủ.

Ngày hôm sau, sự tình càng không ổn đã xảy ra, nhúm lông ngu ngốc trên đỉnh đầu Louis rụng xuống.

Tình huống chuyển biến xấu đi, bất chấp việc nó mạnh mẽ phản đối, Mạnh Cửu Chiêu vẫn quyết tâm lột cái áo lông xuống. Ngay lập tức, rất nhiều lông tơ rớt ra theo cái áo lông, thoáng cái mặt đất đầy lông nhưng mềm mịn.

Vì thế cho nên, Louis lập tức biến thành một con gà gầy gò bé nhỏ.

Chuyện này nghiêm trọng rồi.

Cuối cùng Mạnh Cửu Chiêu đành phải nói rõ đầu đuôi ngọn ngành. Thời điểm tự thú cậu vô cùng sợ hãi, bởi nếu cậu chính là nguyên nhân khiến cho con Kantus non vô cùng khỏe mạnh – Louis bị tiêu đời thì Black và White sẽ tức giận biết bao nhiêu?

Cậu đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý để nghe quát mắng. Phải biết từ khi sinh ra cho đến bây giờ, Mạnh Cửu Chiêu chưa từng bị mắng đâu, cậu hoàn toàn không biết lúc sắp ăn mắng sẽ phải khổ sở như vậy.

Nhưng, ngoài ý muốn, Black và White không hề trách cứ Mạnh Cửu Chiêu.

“Cục Cưng không phải sợ, Louis sẽ không việc gì.” Black ôm lấy khuôn mặt đang lộ vẻ khiếp đảm của Mạnh Cửu Chiêu, cọ cọ lên đầu cậu, lại nói, “Lông của Louis rất chắc, sức lực của con căn bản không thể nhõ xuống được.”

Trong lúc ấy, White đã biến lại nguyên hình, bắt đầu liếm liếm con gà con Louis một lượt từ trên xuống dưới, đổi lấy một miếng thịt lông. Sau tất cả, bộ lông bị làm ướt của Louis nhìn qua thật sự có vẻ mỏng hơn rất nhiều.

Hôm nay không phải ra ngoài tìm kiếm đồ ăn, Black và White vội vàng ôm Louis chạy sang hang ổ của Ames ở kế bên.

Gia đình Ames vẫn là hàng xóm của nhà Black. Trải qua bảy năm phát triển, hang ổ nhà Black đã được mở rộng vài lần, gian phòng của Ames cũng vậy.

“Nha! Black, hôm nay các anh tới sớm thế, cho anh biết một tin tốt lành, tôi được làm ông... ông cố r ấ!” Nhìn thấy Black, Ames không nhịn được, vội vàng chia sẻ niềm vui với hắn.

“Đây là bé con do cháu trai thứ sáu của con trai thứ tư của anh trai tôi sinh ra, các anh nhìn xem, có đáng yêu không?” Ames thật cẩn thận chỉ cho bọn họ cái ổ rơm ở bên cạnh.

“...” Mạnh Cửu Chiêu 囧.

“Louis làm sao vậy?” Nhanh chóng phát hiện vẻ mặt của Black và White không đúng lắm, Ames đến gần sau đó liền thấy được Louis đang ở trong ngực Black.

Phải biết, gần đây con gà con Louis cường tráng như một con heo tuyết (*), bình thường sẽ không để papa ôm, hiện giờ lại ngoan ngoãn như vậy, đi đâu này căn bản là không ổn.

(*) heo tuyết: Đã từng chú thích, người ở đây gọi chim cánh cụt là heo tuyết -_- vì nó béo như heo và màu trắng như tuyết...

“Louis bị rụng lông!” Black lập tức nói ra chuyện khiến mình lo lắng. Sau khi đem đầu đuôi câu chuyện nói lại một lần, hắn bắt đầu dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía đối phương.

Black lựa chọn hỏi thăm Ames là có nguyên nhân: nuôi qua mấy chục lứa thỏ con, Ames hoàn toàn xứng đáng là chuyên gia nuôi trẻ ở trong bộ lạc!

Mà chuyên gia nuôi trẻ – Ames vừa nghe được vấn đề Black nêu ra, lập tức tắt lịm nụ cười, vẻ mặt cũng liền trở nên nghiêm túc.

Hắn đi đến bên cạnh Black, ngẩng đầu nhìn Louis đang được đối phương ôm trong ngực (hiện giờ Black vẫn cao hơn Ames một cái đầu rưỡi 囧).

Hắn nhìn kỹ bộ lông của Louis, sau đó nghiêm túc hỏi Black những thực phẩm gần đây Louis đã ăn.

“... Mỗi bữa có thể ăn một nửa cái sừng bò... Sau khi ăn xong thỉnh thoảng còn tráng miệng hoa quả mà Cục Cưng đưa sang cho nó... nhiều như vậy...” Black nhớ lại, sau đó báo cáo đầy đủ thực đơn hàng ngày của Louis cho Ames.

Ames im lặng đầy quỷ dị khoảng một phút đồng hồ.

Nếu không phải hôm nay cố tình hỏi thăm, hắn hoàn toàn không biết Louis lại là một vua ăn uống với cái dạ dày khổng lồ như thế!

“Tôi đã kiểm tra cẩn thận rồi, bề mặt da thịt của Louis không có vết đỏ, cũng không có sâu bọ gì, hắn không phải bệnh ngoài da. Căn cứ những gì anh vừa kể, nhóc này không có bệnh trạng chán ăn, thân thể cũng không có chỗ nào không thoải mái, cho nên chắc chắn không phải là sinh bệnh.” Ames chậm rãi nói tiếp, “Thật ra, mấy ngày nay ba ba của tôi cũng rụng một ít lông. Tôi đã hỏi thử, ba ba chỉ nói là vì buổi tối ngủ gần đồng lửa

nên nóng quá. Vì lẽ đó, Louis rụng lông có lẽ nào là bởi – nóng hay không?”

Mạnh Cửu Chiêu lập tức hiểu ra!

Đúng rồi! Chính là cái này!

Sinh sống ở một nơi rét lạnh trong thời gian dài, gần như cậu đã quên mất rằng động vật lông rậm sẽ rụng lông vào thời điểm đầu hè! Chính xác... Sinh ra và lớn lên ở đây, Mạnh Cửu Chiêu còn chưa bao giờ cảm thấy nóng đâu ~ mà đêm hôm đó, sở dĩ cậu bứt rụng lông của Louis, chẳng phải là bởi vì bị ‘nóng’ đấy à? Đã thế ngày hôm sau cậu còn cho Louis một cái áo lông đan vô – cùng – ấm – áp –

Xét đến cùng, Louis rụng lông là vì bị nóng.

Mạnh Cửu Chiêu quyết định làm một cái lược tặng cho Louis.

Đơn giản nhất đương nhiên là lược gỗ, song thứ có thể cung cấp gỗ để làm lược gỗ chỉ có ba cái cây ở cạnh cửa nhà Andy thôi. Mỗi khi cậu giả vờ đi ngang qua ý đồ bẻ cây vật cản gì đó, Tuyết Hoa liếc nhìn như hổ đói rình mồi. Bởi lẽ đó, lược gỗ mãi không làm nổi. Mạnh Cửu Chiêu suy nghĩ thật lâu thật lâu, cuối cùng lựa chọn làm bàn chải.

Nơi này có một loại cây mọc thành bụi, gần như không có thân và cành mà chỉ có lá cây, lá của chúng nhìn cũng na ná lá thông vậy. Ở trên mảnh đại lục Awash này, chúng là loại cây ngoan cường chỉ đứng sau cỏ crunch, rất dễ dàng tìm được, chỉ là lá quá sắc nhọn dễ làm xước miệng, cho nên nếu không đến mức bất đắc dĩ, các thú nhân ăn cỏ sẽ không chịu ăn chúng.

Mạnh Cửu Chiêu cẩn thận hái mấy trăm cái ‘lá thông’ có độ dài tương đương nhau, sau khi sắp xếp ngay ngắn thì dùng tay trái túm lại, tay phải cầm một sợi dây leo bắt đầu buộc chặt phần gốc. Cứ thế một cái bàn chải giản đơn đã ra đời.

Cậu thử cào cào lên tóc của mình mấy cái, cảm thấy dùng rất được, nhưng lại hơi dễ bung ra, vì thế cậu liền buộc thêm một sợi dây gai nữa để

cố định cho chặt, vào lúc đêm xuống mang ra dùng trên người Louis.

Louis được chải lông thì vô cùng thích thú. Bởi vì thư thái cho nên con gà vẫn luôn ngủ sau Mạnh Cửu Chiêu đã lăn ra khò khò lúc nào chẳng hay. Khi Mạnh Cửu Chiêu định cất cái bàn chải đi, vừa quay đầu liền thấy ánh mắt tràn ngập chờ mong của hai pa pa nhà cậu—

Bởi vậy, đưa con có hiếu – Mạnh Cửu Chiêu đầu đầu m òhôi mà đảm đương công việc chà lông suốt cả một đêm.

Ba con Kantus sôi nổi bày tỏ, được chải lông thật sự cực kì thư thái, vì thế, hoạt động này lập tức được thông qua và chính thức trở thành một chương trình được yêu thích cũng như diễn ra thường xuyên tại gia đình Black sau mỗi bữa cơm chiều. Mà người chủ trì chương trình đương nhiên luôn là thành phần không lông trong nhà.

Ngày sau, cũng nhờ cái hoạt động này mà Mạnh Cửu Chiêu thu được ích lợi không nhỏ: luyện ra một lớp cơ bụng gì gì đó. Nhưng đây là chuyện của tương lai.

Cơ bụng này nọ vẫn là đề sau hãy nói nhé. Hôm nay, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu để ý tới những biến hóa trong bộ lạc:

– Ở một chỗ cách bộ lạc không xa có một nhánh sông nhỏ, xung quanh nơi ấy mọc rất nhiều cỏ crunch, Sita thường xuyên mang đám trẻ con tới để hái cỏ và vui chơi. Lần thứ hai tới đây, Mạnh Cửu Chiêu đặc biệt chú ý đến tầng băng ở trên mặt sông, mà lần thứ ba, cậu lại phát hiện khu vực ven sông bắt đầu tan băng, bên dưới lòng băng mơ hồ nghe được những tiếng nước chảy;

– Ba cái cây ở cạnh hang ổ của Andy đã lớn lên và tươi tốt hơn rất nhiều, thân cây vốn gầy gò cằn cỗi bỗng nhiên xanh thêm không ít;

– Còn lúc ăn cơm, Mạnh Cửu Chiêu để ý thấy trên mặt đất rụng đầy những lông là lông, xem ra tất cả mọi người đều bắt đầu rụng lông rồi.

...

Mạnh Cửu Chiêu dùng một miếng đá tĩ mĩ ghi chép lại phát hiện của mình mỗi ngày, đồng thời cũng ghi lại tình trạng bộ lông của Louis. Khoảng ba mươi ngày sau, Louis rốt cuộc ngừng rụng lông, khi đó cậu lại cẩn thận quan sát bộ lông mới mọc ra của nó.

Đó là một loại lông cậu chưa từng nhìn thấy trên người Black và White. Chúng vừa cứng vừa thô, không hề mềm mượt như lúc trước, trái lại dễ tản nhiệt hơn so với lông cũ rất nhiều.

Đại lục Awash vốn bị tuyết phủ trắng xóa suốt cả năm, cho dù vào giữa mùa hè, sông băng cũng chỉ tan ra một phần rất nhỏ. Mà dựa vào phương pháp chia mùa của bộ lạc, hiện tại còn còn lâu mới đến mùa hè, nhưng chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn, nơi này đã có thay đổi vô cùng to lớn: tầng băng trên mặt đất mỏng đi, những giống cây cỏ ngoan cường bắt đầu trỗi lên, nếu phóng tầm mắt nhìn ra sẽ thấy một mảnh màu xanh mới mẻ; dòng sông vẫn luôn đóng băng nay đã hoàn toàn tan chảy, nước sông róc rách chảy xuôi, thỉnh thoảng lại cuốn trôi mấy miếng băng còn sót lại khiến lòng sông càng trở nên rộng rãi.

Nhờ vào đủ loại biến hóa kể trên, rốt cuộc Mạnh Cửu Chiêu có thể khẳng định một điều:

Thời tiết nóng lên rồi!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62

Edit: Mimi

Beta:Ame

Hiện tại, cái áo lông cũ mặc vào thì quá nóng, vì thế Black sửa lại một chút, làm cho áo của Mạnh Cửu Chiêu mỏng đi rất nhiều. Giương đôi mắt tràn ngập chờ mong nhìn vào thiếu niên một thân áo mới, Louis bày tỏ mình bị rụng lông cũng cần được mặc áo lông. Mạnh Cửu Chiêu bị nó quăn lẩy quấy nhiễu đến không cách nào chịu nổi, cũng đành làm cho nó một cái áo mỏng.

Rốt cuộc, Louis cảm thấy mỹ mãn mặc chiếc áo mới mà Mạnh Cửu Chiêu vừa đan cho.

Khí hậu ấm lên, biểu hiện trực tiếp nhất chính là biến hóa trên bề mặt của hành tinh, những nơi vốn bị băng tuyết bao trùm trong quá khứ nay đã thành một mảnh phủ đầy cỏ biếc. Những ký hiệu đánh dấu lúc trước từng chút từng chút bị che mờ, vì thế thành viên bộ lạc Awash không thể không đi tuần tra lãnh địa của mình một lần nữa. Đó cũng là lý do tại sao mà gần đây mọi người đều bận bịu vô cùng.

Nhóm người lớn thi nhau đi sớm về trễ, đám trẻ con không thể tránh khỏi việc phải học nhiều thứ hơn.

Bởi vậy, gần đây Sita thực là phiền não.

Nguyên nhân của mỗi ưu s ầu trong lòng cô lại chính là đứa nhóc trụ
lông nhà Black.

Trước khi Mạnh Cửu Chiêu xuất hiện, Sita chưa bao giờ biết đi săn lại
là một chuyện phức tạp như thế.

“Sita, trên lãnh thổ của chúng ta có khoảng bao nhiêu sơn dương?”

Oắt đờ phắc! Làm sao tôi biết được?

“Sita, cô có biết một năm sơn dương có thể sinh bao nhiêu con sơn
dương con(*) không?”

(*) Sơn dương: là loại dê có cặp sừng bự hú trên đ ầu, nó đây nè, thiệt
cute:v

Oắt đờ phắc! Tôi lại không sinh sống trong bộ tộc sơn dương ấy!

“Sita, cô có biết một năm sơn dương con có thể lớn thêm bao nhiêu
không?”

Đậu má! Tôi cũng đâu phải sơn dương đâu!

Những vấn đề Mạnh Cửu Chiêu đưa ra đ ầu là những cái trước đây Sita
chưa từng đề tâm tới. Với Sita, những ngày tháng phổ cập giáo dục cho
đứa nhóc trụ lông đ ầu giống như đi ra chiến trường quyết đấu vậy. Nhưng
mà thật sự cậu nhóc rất đáng yêu, vì không đành nhìn thấy bộ dáng bu ãn
r ầu khi không có được đáp án của đứa bé dễ thương ấy, Sita li ền đem
nhiệm vụ tìm kiếm đáp án đề lên đ ầu đám thợ săn.

Vì phòng ngừa nhóc trụ lông lại nhắm vào một con m ồi khác mà đặt
câu hỏi, Sita dứt khoát đòi đội thợ săn đi thu thập thông tin của toàn bộ dã
thú quanh đây. Do đó, hiện tại, ngoại trừ việc đánh dấu địa bàn, nhóm thợ
săn lại có thêm một nhiệm vụ mới: kiểm kê chủng loại con m ồi trên toàn
lãnh thổ, bao g ồm số lượng, địa điểm hoạt động, vị trí uống nước, thậm chí
cả sự khác biệt về hình dáng ‘phun’ của mỗi loại con m ồi...

Vấn đề vô cùng kỹ càng tỉ mỉ, song cũng may đầu là những chuyện có thể bắt gặp hàng ngày trong phạm vi lãnh thổ thôi, cho nên cũng không trái ngược với hành trình đánh dấu địa bản của bọn họ.

Thế nhưng, khi thật sự bắt tay vào thực thi nhiệm vụ này, bọn họ mới ý thức được những chi tiết mình vẫn luôn xem nhẹ quan trọng biết bao nhiêu!

Hiện tại, mỗi ngày bọn họ chỉ cần mò đến những nơi con mồi chắc chắn sẽ xuất hiện rồi ngồi xõm chờ đợi là có thể bắt được nhiều con mồi hơn. Ngay cả những thợ săn trẻ tuổi vừa mới bắt đầu săn bắt cũng hiếm khi tay không trở về.

Việc khí hậu ấm lên đã mang đến cho bộ lạc nhiều chuyển biến tốt đẹp, lượng đồ ăn gia tăng đáng kể, mỗi người đều có thể ăn no hơn, đám trẻ con cũng ngày càng mũm mĩm.

Rốt cuộc, Sita tuyên bố, đám nhóc có thể tham gia diễn tập thực chiến được rồi!

Mà đối tượng để tiến hành diễn tập, sau khi quan sát một vòng, cuối cùng Sita chọn ra Wieser – vị đầu bếp đang ngủ ngon lành trong phòng nấu nướng.

Và thế là, hôm nay kẻ đi học cùng với một đám con nít chính là nhân vật từng mang đến gió tanh mưa máu trong toàn bộ lạc, nhưng hiện giờ đã rửa tay gác nĩa canh: Wieser — giống đực!

Từ khi đảm nhiệm chức vụ đầu bếp thứ hai trong bộ lạc Awash, cuộc sống của Wieser tốt vô cùng, hình thái con người của hắn đã hơi phì nộn, mà nguyên hình hiện giờ cũng mập mạp hơn hẳn ngày xưa ~

Nhìn qua cực kỳ ngon miệng! White đánh giá.

Vô cùng vừa lòng với cuộc sống hiện nay, Wieser đã vứt bỏ suy nghĩ đi tìm những con khủng long khác, bây giờ mỗi ngày hắn chỉ cân nhắc làm

sao nấu ăn ngon một chút, hông ôm chặt lấy công việc này suốt cả đời (囧).

Wieser đang phiền não vì cỏ crunch trong bếp không đủ, hình như hành cũng không còn nhiều. Ngay khi hắn chuẩn bị tự ra ngoài ngắt cỏ thì Sita vào bếp kéo hắn ra.

“Hôm nay tôi có một số việc phải ra ngoài cùng với mọi người, đối tượng để đám nhóc thực hành diễn tập sẽ là cậu nhé!” Vội vàng nói cho xong, Sita nhanh chóng lướt đi như một cơn gió, bỏ lại Wieser cùng đám con nít mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Trong đó còn có hai Kantus non —

Wieser cảm giác chân mình như muốn nhũn ra.

Về chuyện Wieser chính là một trong năm con Utahraptor ngày đó, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không hay biết. Ấn tượng về người này của cậu cũng không khác gì những đứa trẻ khác trong bộ lạc: Wieser = thật nhiều thật nhiều đồ ăn ngon.

Vì thế, khi Wieser vừa xuất hiện, ánh mắt của lũ trẻ liền sáng rực.

“Wieser! Buổi tối ăn cái gì nha?” Bora lập tức háng hái tinh thần, nhẹ nhàng nhảy lên cổ Wieser, vừa ôm chặt vừa hỏi một câu như thế.

“À... Buổi tối có canh thịt, còn có thịt nướng, ngoài ra có thể làm thêm một ít cá nướng... Nhưng mà không có hành, nếu thiếu hành thì canh sẽ không được ngon đâu...”

“Vậy chúng ta đi hái hành thôi!” Jina – một giống cái tộc hổ cũng nhảy lên ôm lấy cánh tay hắn.

Tuy hai cô nhóc này không nhẹ, nhưng may mắn nguyên hình của Wieser là Utahraptor, bế bọn chúng cũng thực dễ dàng.

Từ khi định cư ở bộ lạc Awash, Wieser cũng coi như tận mắt chứng kiến đám nhỏ này lớn lên. Mà so với những người lớn khác, Wieser làm việc tại phòng bếp hiển nhiên là kẻ rảnh rỗi nhất, cho nên mỗi khi không tìm thấy ba mẹ, lũ nhóc sẽ chạy vào đây tìm Wieser. Một con khủng long nơm nớp lo sợ ở một chốn định cư xa lạ, chung quanh còn có rất nhiều kẻ săn mồi lượn lờ đi qua, Wieser vô cùng cô độc nên đã dễ dàng nhập bọn với đám nhỏ. Mà cũng phải nói, lúc nhóc ấy chính là nguyên nhân khiến hấn quyết định sinh sống lâu dài ở tại chỗ này. Chẳng những hấn vô cùng kiên nhẫn chơi đùa với bọn trẻ, mà còn thường xuyên lên cho chúng mấy trái táo con con.

Đi đâu này làm hấn nhớ tới ba mẹ mình, lúc bọn họ còn sống, bây giờ vẫn tồn tại, hấn cũng giúp cha mẹ chăm sóc mấy đứa em mới nở. Đáng tiếc... Bọn họ đều chết trong biến cố khủng khiếp kia cả rồi.

“Không được, Sita bảo hôm nay chú sẽ là người huấn luyện thực chiến cho mấy nhóc.” Wieser nghiêm túc cự tuyệt đề nghị của Jina.

Từ trước tới nay, vẫn không được sắp xếp vào đội ngũ đi săn, Wieser luôn cảm thấy biểu hiện của mình không được bộ lạc đánh giá tốt, hiện giờ, thế mà hấn lại được Sita lôi đến dạy trẻ con đi săn! Trẻ con là cái gì nào? Chính là báu vật quan trọng nhất của một bộ tộc! Là tương lai của bộ tộc đó nha! Nghĩ tới chuyện Sita trao tương lai bộ lạc cho mình, Wieser lập tức tràn ngập cảm giác tự hào khi được giao trọng trách!

Hấn cảm thấy, rốt cuộc mình cũng được bộ lạc tiếp nhận rồi!

Wieser hùng dũng oai vệ hiện ngang khí phách dắt theo một đám trẻ con đi ra ngoài học tập. Đương nhiên, hấn không quên nhiệm vụ hái rau xanh của mình, dạy đám nhóc này xong, hấn còn phải trở về nấu canh đấy ~!

Đang trên đường đi tụ họp cùng với Sall, Sita tự nhiên mơ hồ cảm thấy một chút bất an:

Thành viên lưu lại trông coi bộ lạc đều rất cường tráng, không thích họp tiến hành diễn tập thực chiến với bọn trẻ con, Wieser là người có vóc dáng gầy gò nhất. Vừa rồi, trong lúc vội vã ra ngoài, cô đã chỉ định Wieser

làm nhiệm vụ này, hiện tại ngấm lại, hấn mãnh khảnh như thế... sẽ không... bị bọn nhỏ đè chết chứ?

Ài, vẫn là sớm trở về một chút đi.

Nghĩ vậy, Sita cất bước nhanh hơn.

Diễn tập thực chiến mà Sita hy vọng: Wieser đảm đương vai trò của con mồi, để bọn nhóc nhào lên luyện tập bắt giữ;

Mà diễn tập thực chiến trong đầu óc Wieser: tóm một con mồi về, đưa bọn trẻ luyện tập bắt giữ.

Được rồi, hiểu lầm chính là bắt đầu như vậy đấy, các thầy cô về sau nhất định phải trao đổi kỹ càng hơn nha ~

“Ăn ngon hay là không ngon sau này hãy nói, có thể lấy đầy bụng mới là mục đích quan trọng yếu của việc đi săn, vì để đạt được mục tiêu này, đầu tiên chúng ta phải chọn đối tượng quyết định xuống tay thật tốt.” Cựu thành viên băng đảng sát thủ kiêm cướp cường – thầy Wieser bắt đầu giảng dạy.

Lâu lắm không làm cướp, chẳng cần phải nói cũng biết nội tâm thầy Wieser đang rất là kích động ~

Bên dưới, một đám lóc chóc vô cùng chăm chú lắng nghe.

“Già, yếu, bệnh, tật, có thai! Toàn bộ đều có thể là mục tiêu để hạ sát!” Nguyên tắc đi săn đầu tiên thầy Wieser dạy cho mọi người, có thể nói là cực kỳ cực kỳ mất – mặt!

Nhưng mà, bọn nhóc bên dưới đều nghe rất lọt tai. Nhìn cảnh một đám bạn trẻ bên cạnh lộ ra vẻ mặt đại khờ rồi sôi nổi gật đầu như già tởm, Mạnh Cửu Chiêu thực [] . Được rồi, tại một thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu như

nơi này, đạo nghĩa với lương tri mà kiếp trước thầy đã dạy... thầy ơi, con xin trả lại cho thầy!

Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu ghi nhớ một cách nghiêm túc.

“Hơn nữa, ngàn vạn lần đừng đơn độc chiến đấu, chúng ta phải cùng nhau vây bắt và đánh nhau với con mồi!” Nguyên tắc thứ hai thầy Wieser nêu ra... hình như cũng không tương đồng với hình thể to lớn của thầy cho lắm ==///.

Nhưng những gì hẳn truyền thụ cho đám nhóc bộ lạc Awash, đích thực là những nguyên tắc sinh tồn chuẩn mực mà một Utahraptor non nớt nghe được từ cha mình.

Thân là những sát thủ nổi tiếng, trên cơ bản Utahraptor không bao giờ hành động một mình, bọn chúng tụ tập thành đàn, tìm kiếm con mồi nhìn có vẻ yếu đuối nhất, sau đó đồng loạt xông lên.

“... Lựa chọn được con mồi rấ, mấy nhóc sẽ lặng lẽ tiếp cận nó, sau đó, phải vọt vào giữa đàn bọn chúng thật nhanh, để chúng hoảng sợ mà chạy trốn. Khi ấy con mồi yếu chắc chắn sẽ chạy ở sau cùng, thời điểm này, mấy nhóc sẽ liên tục thay phiên truy đuổi nó, để nó cách đàn càng lúc càng xa, sự tuyệt vọng có thể khiến nó chết nhanh hơn. Đúng rấ, khả năng bật nhảy của mấy nhóc thế nào? A ~ Được được! Kế tiếp, li ên li ên biểu diễn cho mấy nhóc xem nhé, mấy nhóc phải nhảy lên thân thể con mồi! Khi nhảy lên đồng thời phải dùng móng vuốt bầu vào da thịt nó, xé xác nó! Một lần xé không rách cũng không sao cả, lại tiếp tục nhảy lên vài lần nữa! Vừa cắn vừa xé! Cho đến khi con mồi mất quá nhiều máu đứng không vững nữa thì mấy nhóc có thể cắn đứt cổ nó rấ.”

Wieser kích động thuật lại quá trình săn mồi hoàn mỹ của mình. Nếu Sita có mặt ở chỗ này, cô sẽ ý thức được đây là cảnh tượng mà mình từng gặp qua.

Bọn trẻ con nghe được thì hơi hơi sửng sốt, phiên bản mà thầy Wieser dạy dỗ, hình như... không giống với cô giáo Sita? Nhưng mà, phiên bản

của thầy Wieser tương đối thú vị hơn, nhảy lên người con mồi cái gì gì đó, hình như rất hấp dẫn nha.

Vì thế bọn nhỏ có phần nóng lòng muốn thử.

Wieser lựa chọn một con bò sừng dài làm mục tiêu thực chiến cho bọn nhóc.

Xác định mục tiêu sẵn bắt, là đề bài đầu tiên Wieser giao cho lũ trẻ.

Ngay sau đó, cái đề bài này liền làm khó Mạnh Cửu Chiêu.

Nhìn đàn bò với những cặp sừng dài trước mắt, Mạnh Cửu Chiêu lệ rơi đầy mắt. Trong con mắt cậu, đàn này bộ dạng con nào con nấy giống nhau như đúc, vậy thì quyết định hạ gục con nào đây? Hơn nữa làm sao chọn ra được thành phần ‘già hoặc yếu hoặc bệnh hoặc tật hoặc mang thai’ hả trời...

Quá khó khăn cho một nhân loại Địa Cầu!

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thật ra đây là vấn đề bị tác giả sama làm cho phức tạp lên quá nhiều, đối mặt với một đám động vật bộ dạng y xì nhau, đích thực rất khó phân biệt bọn chúng là ai với ai. Fuck!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63

Edit: Mimi

Beta:Ame

Mạnh Cửu Chiêu đang như muốn phát điên bỗng nhiên lại chú ý đến vẻ mặt của những đứa trẻ khác.

Không hề giống với kiểu hồn nhiên khờ dại thường ngày, giờ phút này biểu cảm trên mặt bọn chính chính là những gì Mạnh Cửu Chiêu chỉ thấy trên gương mặt thợ săn trưởng thành. Đây là sự chuyên chú chỉ những kẻ săn mồi mới có, một khi bị bọn chúng nhắm vào, chắc chắn con mồi sẽ không cách nào trốn thoát được.

Tưởng tượng một chút, nếu hiện tại mình đang ở trong tầm nhìn của bọn chúng...

Mạnh Cửu Chiêu không khỏi dựng tóc gáy lên.

Những thợ săn trẻ tuổi lặng lẽ nằm sấp ở sau một bụi cây, hình ảnh phản chiếu của từng con bò sừng dài trong đàn lần lượt hiện lên nơi đáy mắt bọn chúng. Giờ phút này, trong mắt bọn chúng chỉ có con mồi của mình mà thôi.

Louis cũng không ngoại lệ, nó là người xác định được mục tiêu nhanh nhất, Mạnh Cửu Chiêu dễ dàng nhận thấy tầm mắt của nó đã tập trung lại một chỗ, sau đó gần như không hề di chuyển nữa. Mà cậu cũng nhanh

chúng phát giác ánh mắt của những đứa trẻ khác đều có phương hướng nhất định cả rồi.

Chọn xong nhanh như vậy sao?

Nhìn theo ánh mắt của bọn chúng, Mạnh Cửu Chiêu chăm chú quan sát đám bò sừng ngoài kia.

Nhưng dù đã loại trừ được phần lớn, song nơi đó vẫn còn thật nhiều thật nhiều con bò giống nhau như đúc vậy — Mạnh Cửu Chiêu khóc không ra nước mắt!

Cậu không biết những đứa trẻ khác nhận định như thế nào, có lẽ dùng khứu giác, cũng có thể là dùng thị giác. Ngũ giác của con người trời sinh đã yếu kém hơn những giống loài còn lại, điểm ấy tất nhiên cậu biết, song, năm đó con người cũng có thể đánh bại sư tử, hổ báo, voi và khủng long để xưng bá Địa Cầu, đâu phải chỉ dựa vào trực giác của dã thú đâu!

Tôi cũng đã từng là một người đàn ông đứng trên tất cả các loại sinh vật Địa Cầu đấy nhé!

Kiếp trước tôi đã ăn không dưới một trăm con bò đâu (mặc dù là mua trong siêu thị 超市)!

Nhớ năm đó, chúng bây đều bị nhốt trong lồng, ông đây còn mua vé vào xem chúng bây đấy (vườn bách thú 动物园)!

Chu đáo động viên bản thân một chút, Mạnh Cửu Chiêu đưa mắt nhìn về phía đàn bò kia.

Để cho tâm tư lắng lại, cậu bắt đầu cẩn thận phân tích đàn bò. Hiển nhiên lần này, cậu thực sự nhìn thấu vấn đề đúng là đàn bò chia làm ba nhóm.

Những con cường tráng nhất tụ thành một nhóm nhỏ, bọn chúng thường xuyên ngẩng đầu, cảnh giác quan sát xung quanh. Không những thế, hình như bọn chúng còn quyết định phương hướng di chuyển của cả

đàn. Đây là nhóm lãnh đạo, bọn chúng đi ở giữa đội hình, cũng là vị trí an toàn nhất.

Đám bê con rất dễ nhận diện, bọn nó đi cùng với mẹ của mình ở ngay đầu đội ngũ. Bò cái cũng như tất cả những con bò khác đều có xu hướng dùng thân thể để bảo vệ đám bê non. Nhóm này có số lượng nhiều nhất, bò có thể mang thai và sinh nở đa phần là bò trẻ tuổi, lại thấy tình trạng thân thể bọn chúng có vẻ na ná như nhau, vì thế Mạnh Cửu Chiêu lớn mật phỏng đoán: mỗi một con ở trong đội này đều là loại bò trẻ khỏe của đàn;

Phân tích xong xuôi hai vị trí trên, nhóm bò thứ ba hiển nhiên cực kì dễ đoán. Loại trừ đội lãnh đạo, loại trừ đội trẻ tuổi và cường tráng, còn lại chỉ có thể là những thành phần già yếu hoặc mang thai – tằm mắt của bọn nhóc bên cạnh cậu cũng đang là đồ dầm vênh phía nhóm bò này.

Mạnh Cửu Chiêu chuẩn xác ngấm vào mục tiêu.

Hơi thở của đám nhóc xung quanh đã nhỏ đến mức không thể nghe thấy, Mạnh Cửu Chiêu gần như nín thở, cơ bắp toàn thân căng thẳng không khác gì đồng bọn bên cạnh mình. Sau đó —

Cậu liền xông ra ngoài! Cứ như mũi tên bắn khỏi dây cung! Hoạt động bật nhảy mà Mạnh Cửu Chiêu luyện tập mấy năm nay cũng không phải công cốc, cậu nhanh chóng đến gần phía sau đàn bò rồi linh hoạt nhảy lưng của con cuối cùng.

Kế tiếp —

Cậu tròn con mắt.

Á? Những người khác đâu? Tại sao chỉ có một mình cậu nhảy lên lưng bò hả?!

Nhìn đàn bò xung quanh bắt đầu nổi loạn, Mạnh Cửu Chiêu chỉ biết cứng người mà tóm chặt sừng nó thôi.

Ngay tại khoảnh khắc cậu lao ra, những thợ săn tí hon khác cũng đồng loạt nhảy theo.

Có đi đâu, mỗi đứa nhảy lên một đối tượng khác nhau mới đau chứ.

Ba đứa trẻ chọn một con bò đang mang thai, hai đứa khác nhảy lên lưng một con có xeo, về phía Louis — nó trực tiếp chạy đến chỗ con bò bự nhất ((⇨) thật nhiều nhất đấy mà)~

Lần đầu tiên đi săn thú non đã có thể nhận định con mồi nào mới là đối tượng thích hợp ấy à, nào có đơn giản như vậy hả! Bọn họ cần phải liên tục phán đoán sai lầm, để rồi cuối cùng hình thành kinh nghiệm của bản thân, mãi cho đến khi có khả năng lựa chọn hoàn hảo mới thôi.

Chỉ có Mạnh Cửu Chiêu là lựa chọn chính xác đối tượng, lần đầu tiên đi săn, cậu đã có thể đưa phán đoán hoàn hảo rồi!

Học sinh ưu tú đích thực, miễn giải thích!

Con bò dưới thân lắc lư như là phát điên, học sinh ưu tú Mạnh Cửu Chiêu thì muốn khóc thét.

Vì cái méo gì phải chạy nhanh như vậy? Vì cái méo gì nha ~!!!!!!!

Louis là người đầu tiên chú ý tới tình trạng khốn khó của Mạnh Cửu Chiêu. Nó lập tức vứt bỏ mục tiêu của mình, chạy như bay về phía anh em tốt (vẫn còn chưa bay được ORZ).

Những đứa trẻ khác cũng chạy tới, nhưng mà thời điểm bọn chúng tới gần, đàn bò đã cực kỳ rối loạn, cả đám lục tục quây sát lại gần nhau. Bọn chúng không ngừng chuyển động, lúc này ai muốn tới gần chắc chắn là sẽ bị giẫm chết.

Louis đã cách Mạnh Cửu Chiêu càng lúc càng xa.

Nhìn con gà nhỏ liên tục chạy nhảy muốn lại gần mình, Mạnh Cửu Chiêu vừa muốn nó tới lại vừa sợ nó sẽ bị thương.

Ngay tại thời khắc rồi rắm ấy, Mạnh Cửu Chiêu phát hiện một chuyện lại càng đáng để tuyệt vọng hơn: cả đàn bò bắt đầu chạy như điên! Mà phương hướng lại hoàn toàn trái ngược với đường về bộ lạc...

Tôi không muốn cưỡi bé bò đi về nơi xa lắm đâu mà!!!!

Nhìn Louis vừa chiêm chiếp gọi vừa liều mạng đuổi theo, Mạnh Cửu Chiêu cắn chặt hàm răng, cậu rút ra bản bút ký vẫn luôn mang theo bên người – chính là một phiến đá ra, sau đó —

Cậu bắt đầu liều chết dùng đá đánh vào đầu con bò sừng dài dưới thân của mình.

“U ồmmmmmm!!!!!!” Con bò phát ra một tiếng kêu thảm thiết cực lớn, bước chân của nó cũng bắt đầu loạn choạng theo.

Cảm giác hình như chiêu này có hiệu quả, Mạnh Cửu Chiêu càng thêm dùng sức đập đầu bò. Phiến đá trên tay cậu rất nhanh bị vỡ thành hai nửa, cũng may bởi vì đi học cho nên cậu đã chuẩn bị thêm vài phiến khá to. Nhanh chóng thò tay vào túi da đeo bên người rút thêm một phiến đá khác, Mạnh Cửu Chiêu tiếp tục ‘tao đập tao đập tao đập đập đập!!!!!!’

Sinh mệnh của con bò đã bị Mạnh Cửu Chiêu đập cho đứt phụt.

Thời điểm Wieser mang theo một đám nhóc chạy tới, liều nhìn thấy cảnh tượng Mạnh Cửu Chiêu miệng thở phì phì, trên mặt dính đầy máu me.

Tin tức đưa bé trụi lông nhà Black một mình săn được một con bò đã lan truyền khắp bộ lạc ngay lúc nửa đêm.

Thân là con mồi đầu tiên trong đời Mạnh Cửu Chiêu, con bò mà cậu giết chết được Sall phân cho gia đình Black để làm bữa tối.

Sall nhất định nhìn ra con bò này thực khó ăn cho nên mới làm như vậy – Đây là cảm tưởng của Mạnh Cửu Chiêu khi tỉnh bơ ăn miếng thịt bò do chính tay mình ‘săn’ về.

Có lẽ đây cũng là con bò khó nuốt nhất mà Black được ăn miễn phí. Nó quá già rồi, thịt đặc biệt dai, thế nhưng Black và White vẫn vô cùng vui vẻ xơi hết đồng thịt này.

Black vẫn luôn lo lắng bé trụi lông nhà mình sẽ không kiếm được đồ ăn mà đói kém, lúc này đã tương đối yên tâm. Ăn xong cơm chiều, Black dịu dàng ôm bé trọc nhà mình để chải đầu cho cậu.

“Cục Cưng thật lợi hại, khi ba ba lớn bằng con, lần đầu tiên đi săn còn thất bại đó! Sao con sao có thể giết chết con bò kia vậy?” Làm một phụ huynh đáng tin cậy, Black vô cùng quan tâm đến tình hình học tập của con mình, mà White ở bên cạnh cũng âm thầm dựng thẳng lỗ tai.

“...” Mạnh Cửu Chiêu yên lặng móc ra một phiến đá ở trong cái túi da thú vẫn luôn đeo bên người.

“A!” Black liếc mắt một cái đã nhận ra phiến đá này, đây chẳng phải là cái mà Cục Cưng vẫn gọi ‘bút ký Sita’ đó sao?

Thì ra những cái Sita dạy lại thích hợp với Cục Cưng như thế ~ những chữ như gà bới đó vậy mà thật sự có thể giúp người ta săn mồi nha!

(^ω^)/ Cứ thế, Black và White thuận lợi hiểu lầm.

Về phần Sita, cô cảm thấy Wieser hướng dẫn thực chiến rất tốt, lần đầu tiên mà đã có thể dạy cho đứa bé trông có vẻ yếu đuối nhất đánh chết một con bò. Vì thế cho nên, những buổi học thực chiến về sau cô liền giao cho Wieser cả.

Mà Wieser cảm giác vai mình đang gánh trách nhiệm nặng nề thì cảm động đến mức lệ nóng doanh tròng, lập tức sẽ đem tất cả sở học một đời của mình dạy lại cho bọn trẻ!

Vì thế, giáo trình huấn luyện quân đoàn sát thủ của Utahraptor hùng hực khí thế mà được triển khai trên toàn bộ trẻ em bộ lạc Awash.

Đôi khi phụ huynh bọn nhỏ phát hiện ra thì những đứa trẻ này đã biến thành Utahraptor đội lột đủ loại sinh vật khác nhau rồi (͡° ͜ʖ ͡°) ͡°.

Ý thức được con mồi bò sừng dài lần đầu lựa chọn là ‘khả thi’ với bọn trẻ, những đối tượng kế tiếp Wieser chọn tự nhiên cũng tăng độ khó dần.

Tuy chỉ có bảy đứa trẻ, thế nhưng bọn chúng phân công vô cùng rõ rệt: Bora, Jina, Coca có thể biến lại nguyên hình sẽ là thợ săn chính. Các cô nhóc phụ trách phân tách con mồi ra khỏi bầy đàn. Sau đó, Mitt – đứa nhóc không thể biến lại nguyên hình nhưng cực kỳ nhanh nhẹn sẽ cùng với Bifu thay phiên nhảy lên lưng con mồi, sử dụng răng nanh tiến hành công kích. Cuối cùng, Bora có lực cắn mạnh nhất sẽ cắn cổ kết liễu con mồi.

Mỗi lần nhìn cảnh cả đám em gái xúm lại săn mồi, Mạnh Cửu Chiêu đều không nhìn được mà khô ran cổ họng. Trên cơ bản, quy trình săn mồi hiện tại đã không cần bọn họ ra quân, Mạnh Cửu Chiêu và Louis chỉ cần phụ trách ‘xác định mục tiêu săn bắt’ cùng với ‘tha thi thể con mồi trở về là đủ lắm rồi.

“Ma ma nói, trong đàn sư tử, người đi săn đầu là giống cái, giống đực chỉ cần phụ trách ăn cơm thì được rồi, nếu giống cái không am hiểu săn bắt sẽ không tìm được ông xã tốt mà gả đi đâu!” Đối với vấn đề này, Bora đã đưa ra giải thích như vậy đấy. Vì tương lai được gả cho một ông xã tốt, cô bé vẫn luôn không ngừng không ngừng cố gắng.

Vì lẽ đó, nhóm nữ tráng sĩ thế hệ thứ hai của bộ lạc Awash, đã lặn lội trưởng thành.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64

Edit: Mimi

Beta:Ame

Thời tiết ấm áp dần lên, loại khí hậu này lần lượt được phản ánh cụ thể trên mặt đất và số lượng con mồi. Tầng băng không biết đã hình thành sau bao nhiêu năm chầm chậm tan ra, những dòng sông vốn nhỏ hẹp theo đó mà ngày càng trở nên rộng rãi, phần lớn đất đai trên lãnh thổ đã lộ diện, khiến cho thực vật chui lên từ dưới đất mỗi lúc một nhiều. Tất cả tựa như một tín hiệu, báo rằng ngày đông giá rét sắp sửa trôi qua. Chỉ sau vài tháng ngắn ngủi mặt đất đã cởi bỏ lớp áo khoác màu trắng bạc, phủ lên trên mình một tầng xanh mượt mượt mà.

Gần đây, tình hình của các thú nhân trong bộ lạc không được tốt, tất cả bọn họ đều bị rụng lông, bởi vì tốc độ rụng lông lần này quá nhanh, cho nên không ít người đã thành lõm đốm(*). Đối với đám thú nhân sinh trưởng ở vùng đất lạnh giá mà nói, không có gì khó chịu hơn so với việc bị rụng lông. Từ lúc sinh ra, một thân lông rá rậm rì đã luôn đi theo bọn họ, hiện tại bộ lông ấy bỗng chốc mỏng đi, mọi người đều thấy không được tự nhiên lắm. Louis cũng không thoát được kết cục này, may mà nó có bàn chải Mạnh Cửu Chiêu đặc biệt làm cho, mỗi ngày đều chịu khó chải lông rụng xuống, cuối cùng nhìn qua y hệt một chú gà con. Mà bàn chải của Mạnh Cửu Chiêu cũng lập tức được hoan nghênh trên toàn bộ lạc.

(*) lõm đốm là những vòng tròn nhỏ trổ trụi giữa mớ lông dày, nhìn như chấm bi vậy

Trong bộ lạc, thú nhân thành niên đều giữ thái độ cẩn thận đối với sự biến hóa của cảnh vật xung quanh.

Trên mặt đất mọc ra thật nhiều loại thực vật bọn họ chưa từng thấy, lúc đi săn cũng thường xuyên bắt gặp những sinh vật lạ mắt hơn. Trong lúc nhất thời mảnh đại lục này dường như trở nên vô cùng xa lạ. Bọn họ không ngừng thích ứng với biến hóa của hoàn cảnh, song tốc độ môi trường thay đổi lại nhanh hơn so với khả năng thích nghi của họ rất nhiều.

Nhóm thú non vô tư vô lự, bọn chúng cảm thấy dạo chơi bên ngoài thật tuyệt vời!

Đám nhóc hiếu động nhiều lúc không chịu ngồi yên, các thầy cô lại không phải rảnh rỗi cả ngày, vì thế cho nên thỉnh thoảng vào thời điểm người lớn không ở bên cạnh, bọn nhỏ liền lén lút ra ngoài dạo chơi, dần dần, phạm vi mà bọn chúng đặt chân tới càng ngày càng xa hơn lúc trước.

Tuy biết làm như vậy có thể gặp phải nguy hiểm, thế nhưng Mạnh Cửu Chiêu vẫn rất muốn nhìn ngắm thế giới bên ngoài, cho nên cậu cũng ngầm đồng ý với hành động đầy phiêu lưu mạo hiểm của đám nhóc con.

Trước yêu cầu của Mạnh Cửu Chiêu, đám thú non đã mở rộng phạm vi thám hiểm dọc theo dòng chảy của con sông.

Bờ sông vốn là nơi thích hợp cho các loài thực vật sinh trưởng, đó là lý do Mạnh Cửu Chiêu liên tục phát hiện mấy loại cây cỏ có thể ăn ở chỗ này!

Loại thực vật đầu tiên mà cậu phát hiện là một loại cây tên ‘hoa đá’. Cái tên nói lên tất cả, thực vật này toàn thân xanh biếc, song hình dáng lại giống hệt một đóa hoa nhỏ đang nở ra. Ở Trái Đất, hoa đá sinh trưởng vượt qua cả một vạn năm, sức sống vô cùng mạnh mẽ. Thế nhưng Mạnh Cửu Chiêu chỉ vừa mới phát hiện loại cây này đã lập tức bị Bora đoạt đi mất rồi. Cũng thông qua chi tiết nhỏ nhỏ này, Mạnh Cửu Chiêu vui mừng phát hiện, mấy cô bé giống cái trong bộ lạc vẫn có một mặt rất là con gái.

“Thật là đẹp mắt!” Bora đoạt lấy đóa hoa đá, yêu thích không rời tay.

Từ nhỏ đến lớn người của bộ lạc Awash đâu chưa từng thấy ‘hoa’. Song bản năng cho bọn họ biết đây là một thứ vô cùng tốt đẹp.

Nhóm Ji Na không có được hoa đá cũng đành loạt dừng bước, cùng nhau nháo nhác đi tìm khắp ở bờ sông, thế mà cuối cùng thật sự có thể mò ra mấy đóa. Những gốc hoa đá này rõ ràng vừa mới nhú lên, bé nhỏ cực kỳ.

“Đây là cái gì?” Dem một đóa hoa cài lên mang tai, Cocoa quay đầu nhìn về phía Mạnh Cửu Chiêu, “Có thể ăn được không?”

Dù sao thì mấy cô bé này cũng chẳng phải loại con gái ở thời đại Mạnh Cửu Chiêu sinh sống trước đây, các em gái ở nơi này vô cùng thực dụng.

“... Có thể.” Mạnh Cửu Chiêu gật gật đầu.

Nhận được câu trả lời của cậu, mấy em gái lập tức vui vẻ chạy đi tìm nhiều hoa hơn.

Hoa đá, rễ cây cùng phần lá đều rất có ích, lá của loại cây này có thể dùng làm thuốc, giảm đau tiêu sưng, đi đầu trị kinh – nguyệt – không – đều.

Trong tương lai các cô sẽ cần đấy.

Có lẽ... có khả năng... là cần... huh?

Nhìn bóng dáng nhảy lên nhảy xuống của mấy em gái, Mạnh Cửu Chiêu lặng lẽ nuốt vào cái công hiệu của loài thực vật kia.

Mặc dù hoa đá nhìn khá đẹp mắt, thế nhưng cũng không phải loại dễ ăn, sau đó Mạnh Cửu Chiêu mới phát hiện một loại trái cây ngon miệng hơn nhiều lắm. Trái này nhìn qua giống như quả hồng, ăn vào hương vị cũng giống quả hồng, nhưng lại sinh trưởng ở trong lòng đất, bị Mạnh Cửu Chiêu tưởng lầm là củ lạc nên mới rút thử lên, cuối cùng chẳng ngờ lại lôi ra được cả một chuỗi dài.

Loại trái này bị Bora bá đạo dùng tên mình để đặt tên.

Vì thế mọi người nhao nhao thảo luận “Hôm nay tôi ăn ba trái Bora”... Được rồi, những lời như thế, nếu bản thân Bora cũng không thèm để ý, vậy thì cậu còn ý kiến ý cò gì.

Phát hiện ra những thực vật này cũng lắm cũng chỉ tương đương với việc tìm thấy đồng ngọt sau bữa ăn chính mà thôi, niềm vui bất ngờ vẫn còn ở phía đằng sau!

Bọn họ nhìn thấy một cái đàn sơn dương!

Sơn dương là động vật ăn cỏ, chúng chỉ ăn trái cây và lá non, đại lục Awash cần cỗi hiển nhiên không thể dung nạp những bầy đàn yếu ớt như vậy, vì thế từ trước tới nay sơn dương để sẵn vô cùng thiếu hụt. Mà thịt sơn dương lại cực kỳ ngon, cho dù là thịt sơn dương già cũng mềm ngang với thịt bò ở thời kỳ non trẻ. Lần đầu tiên ăn thịt sơn dương, White đã sợ đến ngất người! Về phần Black, tuy không thể hiện rõ ràng, song hắn cũng không nhịn được mà nhai nuốt hết cả xương.

Sau đó, rất hiếm khi bọn hắn được ăn loại động vật này.

Sơn dương mà người trong bộ lạc Awash sẵn về đầu để phân chia cho những gia đình có con nhỏ, hiển nhiên thịt mà nhà Black được phát sẽ để dành cho Mạnh Cửu Chiêu ăn.

Làm một con người hàng thật giá thật, tuổi của Mạnh Cửu Chiêu không thể so sánh với bất cứ người nào trong bộ lạc, đối với cậu mà nói, thịt sơn dương là món ăn có độ mềm vừa vặn vô cùng. Sau khi phát hiện nhóc trụi lông nhà mình tương đối yêu thích món này, Black và White liền cẩn thận tiết kiệm lượng thịt sơn dương được cấp mỗi lần, toàn bộ đều để dành cho Mạnh Cửu Chiêu, ngay cả Louis cũng chỉ được chia một phần rất nhỏ.

Vì thế cho nên, nguyện vọng từ nhỏ đến lớn của Mạnh Cửu Chiêu chính là mỗi ngày bắt được một con sơn dương, mang về cho đám ba ba của mình ăn!

Thế nhưng, ở vùng xung quanh bộ lạc Awash, sơn dương hiếm hoi và quý giá lắm...

Dưới tình huống ấy, một đám sơn dương non mền bất chợt hiện ra trước mắt Mạnh Cửu Chiêu!

Ngay lập tức, cậu trở nên kích động không gì sánh được!

Và thế là, quân đoàn sát thủ thiếu niên của bộ lạc Awash vừa ra trận, đã có thể săn vèba con sơn dương!

Năm giống cái chia nhau hai con lớn nhất cùng nhỏ nhất, anh em nhà Kantus thì hợp lực săn một con có kích cỡ trung bình.

Mà ngay xế chiều hôm đó các em gái nhỏ đã lập tức xới tái con mồi vừa mới săn được. Còn Mạnh Cửu Chiêu miễn cưỡng nuốt nước miếng, cùng Louis tha con sơn dương chiến lợi phẩm trở về.

Hiện tại, ngoại trừ việc cùng mọi người đi thăm dò lãnh thổ mỗi ngày, Black và White còn phải đi tìm thực vật, đồng thời tập bay ở một chỗ cố định sau khi những người khác đã đi xa. Vì lẽ đó, bọn hắn trở về muộn hơn so với những thành viên khác một chút.

May mắn là, nhóc trụi lông và Louis nhà bọn hắn rất hiểu chuyện, buổi tối bộ lạc sẽ có người nấu cơm cho tất cả cùng ăn, bên trong hang ổ cũng cất giữ thịt khô, chắc chắn không lo bọn trẻ đói bụng.

Nhưng mà cứ nghĩ đến những ngày tháng sau khi ba ba biến mất, hai người bọn hắn nường tựa lẫn nhau, vừa đến ban đêm liền run rẩy ôm chặt lấy nhau để tự sưởi ấm, cả hai vẫn rảo bước nhanh hơn.

White là người đầu tiên tiến vào hang ổ, vừa vào cửa liền giẫm phải một cái đồng mền mền. Hoảng sợ dừng khựng lại, hắn cũng không quên duỗi cánh tay ngăn không cho Black bước vào, sau đó mới vội vàng nhìn xuống mặt đất —

Ngay sau đó hắn thấy hai đứa nhỏ nhà mình.

Louis âm ỉ ‘chiếp’ một tiếng, đứng lên lắc mông mấy cái, mãi đến khi bộ lông bị ba ba dẫm bẹp dẹt thẳng một lần nữa, mới vui vẻ lại như ban

đầu.

May mà giẫm phải Louis — White bị ai tự nhủ trong lòng.

Black vội vàng kéo đám nhóc lại kiểm tra một lượt, đặc biệt là đứa bé trụi lông của nhà mình. Sau khi lặn qua lộn lại một hồi, ngay cả cái áo lông thú con con cũng bị xem xét một lượt, xác nhận hai đứa chưa bị White giẫm bị thương, hẳn mới thở phào nhẹ nhõm.

Mạnh Cừu Chiêu đỏ mặt kéo cái áo lông thú xuống, sau đó rút rè lôi kéo Black, ý bảo hẳn nhìn vào mặt đất.

Lúc này bọn Black mới chú ý, thì ra trên mặt đất còn có một con sơn dương?

“Hôm nay không tìm thấy sơn dương mà?” Đây chính là suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Black, vì muốn kiếm thêm nhiều thực phẩm mà nhóc trụi lông yếu ớt nhà mình yêu thích, Black và White vẫn luôn chú ý đến dấu vết của sơn dương. “Ai cho các con?”

Sau khi Black nói những lời này, Mạnh Cừu Chiêu mới kêu ngạo ưỡn ngực, “Ba ba, đây là con mồi do con cùng Louis săn về! Con đã nói rồi, nhất định sẽ có một ngày con săn một con sơn dương về cho hai người ăn!”

Black và White cực kì kinh hãi!

Phải biết, sơn dương không phải hiếm thấy thông thường! Chưa kể tốc độ của bọn chúng cũng là có một không hai đó!

Có thể tìm được một con sơn dương lại còn thành công săn được nó, đây chính là bản lĩnh của một thợ săn hàng đầu nha!

Hai người ba ba lập tức vui vẻ hẳn lên, White nhanh chóng xách con sơn dương lên khỏi mặt đất, cừ thật! Con thú này còn nặng hơn cả trọng lượng cơ thể nhóc trụi lông nhà mình nữa kìa! Nhưng mà...

Lông của con sơn dương này... sao lại ẩm ướt vậy?

Đổi tay, White cau mày đưa tay vừa cạy con sơn dương lên mũi người người: toàn mùi nước miếng của Louis.

“Ấy... lúc chờ hai ba trở về Louis đói bụng...” Sơn dương ngon tuyệt cú mèo ở ngay trước mắt, muốn ăn lại không thể ăn, vì thế mỗi lần nhìn không nổi, Louis liền liếm lên con sơn dương này một cái, cứ thế mỗi lần thêm ăn lại liếm thêm một lần —

Vài lần như thế nối tiếp nhau, đến khi bọn Black về đến nhà, con sơn dương đã sắp bị Louis liếm rụng một tầng lông.

“Muốn ăn thì các con hãy ăn đi! Đây là sơn dương do chính tay các con săn về nha!” Nhìn vào đôi mắt nhỏ xíu tràn đầy chờ mong của Louis, Black nở nụ cười.

Ai ngờ —

“Không được, con sơn dương này là để cho ba ba ăn. Chúng con sẽ không ăn, chỉ dành cho hai ba thôi!” Cục Cưng lại nghiêm túc cự tuyệt, Louis cũng phụ họa mà ‘chiếp’ lên một tiếng.

Nhìn hai đứa nhỏ mở to đôi mắt, nhìn mình như kiểu lấy lòng, Black và White cảm thấy tâm tư trở nên mềm nhũn chẳng khác gì bộ lông của con sơn dương (đương nhiên, đây là so sánh với bộ lông trước khi bị Louis liếm ướt).

Vì thế, trước ánh mắt chăm chăm như hổ đói rình mồi của bọn trẻ, hai ba ba xé đôi con sơn dương ra, mỗi người một nửa, ăn sạch đến cả xương cốt cũng không còn.

Đây là món thịt ngon nhất mà bọn hắn được ăn từ trước đến nay!

Hai Kantus thành niên vô cùng hạnh phúc.

Là những thú non giữa đường lạc mất papa, Black và White cực kỳ thiếu hụt kiến thức phổ thông, khi vẫn còn là những đứa trẻ thơ ngây bọn hắc đã có trứng của mình. Vào lúc nuôi sống bản thân cũng thực khó khăn, cả hai còn đeo thêm cái gánh nặng là hai đứa nhỏ, trong đó còn có một đứa là nhân loại yếu ớt dị thường, khó khăn như thế nào hắc là ai cũng có thể tưởng tượng được.

Không ai có thể ngờ bọn hắc lại có khả năng nuôi con khỏe mạnh bình an, ngay cả Solid Lunsar đã chúc phúc bọn họ vào lúc biệt ly năm đó cũng không ngoại lệ.

Trong quá trình nuôi dưỡng con non, bọn hắc đã trải qua những thời kì vô cùng khó khăn, không những gặp phải trận động đất cực kỳ đáng sợ, mà còn rơi vào cảnh ngộ cực kỳ nguy hiểm đối với một Kantus non trẻ — rụng lông và thay răng.

Thế nhưng trong bất cứ tình huống nguy khốn nào, đôi Kantus vị thành niên này đều chưa từng bỏ rơi hai đứa con nhỏ để bảo vệ bản thân mình.

Tư tưởng ấy vẫn luôn được hai tên ngốc đó kiên trì đến tận thời khắc cuối cùng.

Bọn hắc không có chút hiểu biết nào cả, thứ mà bọn hắc có chỉ là tình yêu.

Cho đến ngày hôm nay, cái bọn hắc được nhận lại từ những đứa trẻ mà mình nuôi dưỡng, chính là yêu thương gấp bội.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65

Edit: Ôn Khách Hành

Beta: Ame

Sinh hoạt của nhà Black luôn tuân theo quy luật, bọn họ thức dậy sớm hơn một chút so với những người khác trong bộ lạc, cũng một đám nhóc đi tiểu, tiện thể tập bay. Cả người toát đầy mồ hôi (cũng dừng lại ăn sáng), sau đó bọn hắnmới mang theo hai đứa nhỏ quay về, sau khi đưa chúng đến trường, cặp ch ờng ch ờng lại bắt đầu đi săn.

Hôm nay cũng thế.

Black và White đang tập bay.

Kỳ thực trong lòng bọn hắnvẫn luôn cảm thấy rất sợ hãi.

Trong trạng thái hình người, lông cánh của họ vẫn không chịu mọc ra, cứ tưởng rằng lông ở cái chỗ này cũng giống như răng nanh sẽ lại mọc ra lần nữa, ai ngờ đã lâu như vậy rồi, lớp vảy đầu tiên cũng đã đổi xong, bọn hắnmới muộn màng phát hiện ra cánh của mình tựa hồ có chút khác với giống loài Kantus —— trong hình dáng con người, cánh bọn hắnvẫn còn trụi lông.

Black và White thật sự rất lo lắng rằng bọn hắnsẽ là hai con Kantus duy nhất trên thế giới này không thể bay được.

Không có bất kỳ phương pháp giải quyết nào cho cái lo lắng này hết, bọn hắcđàn phải li ều mạng luyện tập.

Bọn hắc cũng không bộc lộ một chút lo lắng nào của mình trước mặt hai đứa nhỏ, nếu hơi lộ ra một chút cho Mạnh Cửu Chiêu biết thì nhất định tên nhóc trụ lông uyên bác sẽ cho cả hai một đáp án hoàn mỹ.

Hôm nay, trong trạng thái hình người, cánh của Black và White có màu đen, đây là loại tình huống cho thấy cánh của bọn hắc còn chưa có biểu hiện phát dục hoàn toàn, đáng lẽ ra bọn hắc không thể bay được.

Trong thời gian Kantus chuyển sang giai đoạn thành niên, lớp lông nhung ban đầu trên cánh tróc ra, đổi sang một tầng vảy màu xám tro, lớp vảy này lưu giữ cả trong trạng thái hình người của họ, giống như là một cái cánh trụ lông có màu đen, vô cùng khó coi.

Kỳ thực cái lớp lông trắng dưới trạng thái hình người trên cánh của Kantus vị thành niên không phải là lớp lông bình thường, mà theo sách giáo khoa nó được gọi là Elyra(*). Bên ngoài lớp vảy của Kantus thành niên sẽ xuất hiện elyra màu trắng, tăng thêm diện tích chịu gió, vì vậy có thể mang cả cơ thể bay lên không trung.

(*) Elyra: Số nhiều của Elytron trong tiếng anh, ở đây có thể hiểu Elyra là một lớp cứng bao bọc quanh cánh.

Mọc thêm elyra là dấu hiệu của Kantus đã chính thức thành niên.

Quá tin tưởng vào bản năng của Kantus, đến giờ Mạnh Cửu Chiêu vẫn còn tưởng rằng chuyện hai ba ba mình tập bay hàng ngày là chuyện bắt buộc của Kantus.

Đi tiểu xong, khi Louis ở bên cạnh dung móng vuốt đào đào đất, Mạnh Cửu Chiêu lại nhìn về phía không trung theo thói quen.

Cậu đang ghi chép lại khoảng thời gian mặt trời mọc.

Gần đây bình minh càng lúc càng xuất hiện sớm hơn, ban ngày tựa hồ dài hơn so với trước kia rất nhiều. Đối với những biến hóa lớn gần đây của khí hậu, Mạnh Cửu Chiêu muốn nghiên cứu một chút với Tuyết Hoa.

Có đi đâu nam thần lại vô cùng tàn khốc tuyệt tình mà từ chối cậu.

“Sở trường của tôi là ca hát, đàn áo còn có cả tết tóc đuôi sam nữa.”

Nam thần biểu thị, anh ta đối với mấy cái nghiên cứu khoa học gì gì đó, tuyệt đối không hiểu một chút gì. Mấy cái bài kiểm tra số học của anh ta từ đó tới giờ chắc đâu là điểm không nhỉ.

Xem ra, nghệ thuật gia của toàn vũ trụ cũng có lúc không coi trọng các tiết học văn hóa

Trong nháy mắt, nhà bác học Mạnh Cửu Chiêu chợt cảm thấy bản thân cô đơn lạnh lẽo như tuyết, cậu đành phải cô đơn một mình nghiên cứu việc đại lục Awash nóng lên, cái vấn đề này nghe thật là cao siêu.

Liên tưởng đến vài lần động đất trước đó, Mạnh Cửu Chiêu đưa ra giả thiết, khối đại lục này bị nứt ra rồi, nó trôi nổi trên đại dương, thông thả di chuyển theo dòng hải lưu. Hiện tại khí hậu trở nên ấm hơn, có phải nó biểu thị cho việc nơi bọn họ đang sống đây đã bị tách rời khỏi khối đại lục gốc không? Mảnh đất này trôi nổi trong bảy năm nên dần ấm lên đúng không?

Mạnh Cửu Chiêu gật gật đầu, ánh mắt đại ra nhìn về phía không trung.

Đôi mắt nhỏ thất thần của cậu lọt vào trong mắt vị baba ngọc là Black lại là ‘Cục Cưng đang biểu lộ khát vọng của mình với bầu trời’.

“... Cục Cưng lại nhìn trời rồi..... Nhất định là do chúng ta đẻ trứng quá sớm, nên Cục Cưng mới không có cánh...” Black lâm vào trạng thái tự trách.

“...May mà Louis có cánh...” Trong lòng cũng có nỗi niềm áy náy y như Black, White đành phải đổi sang một góc độ khác an ủi bạn lữ của mình.

Hai người ba ba quyết định mang hai đứa nhỏ của mình “bay bay”

Khi còn bé, thời điểm ba ba bọn hấn còn sống, Black và White thích nhất ng ồi trên người ba ba “bay bay” ra bên ngoài. Bờ vai ba ba rộng như vậy, ng ồi trên người ba ba có thể nhìn tới thật cao thật xa! Gần đây bọn hấn li ều mạng luyện tập một phần cũng là do nguyên nhân này, hai đứa nhỏ của bọn hấn trưởng thành quá nhanh, bọn hấn thì lại học mãi cũng không bay nổi, hai đứa nhỏ mà nặng thì bọn hấn chỉ có nước công chúng đứng bất động mà không bay nổi thôi.

Lúc còn nhỏ mà không được “bay bay” là bị thiếu hụt r ồi.

Vì thế kẻ đang mãi tr ầm tư là Mạnh Cửu Chiêu bỗng thấy mình bị ng ậm lên, đợi cậu lấy lại tinh thần, mặt đ ầy dấu chấm hỏi thì chợt phát hiện mình đã ng ồi trên đỉnh đầu White.

(∇): Ba ba, người đây là muốn đi đâu vậy?

Mạnh Cửu Chiêu bỗng có một loại cảm giác không ổn.

Cậu thấy Louis cũng bị Black đội lên đầu, sau đó—

1—2—3— NHẢY!

Từ từ từ — đây không phải là động tác lấy đà khi tập bay của Black và White sao?

Ngày nào cũng bị ép xem hai vị baba tập luyện, đối với các bước chuẩn bị trước khi bay của họ Mạnh Cửu Chiêu vô cùng quen thuộc, chẳng lẽ... họ muốn.... mang theo mình bay lên sao?

“GÀOOOOO!” Giống như xác thực cho phỏng đoán của Mạnh Cửu Chiêu, sau khi phát ra một tiếng g ầm, Black khua đôi cánh lớn của mình, sát theo tiết tấu của hấn, White – đang đội Mạnh Cửu Chiêu trên đầu – cũng nhảy lên cao chót vót_____

“Không_____ Muốn_____ đầuuuu____!!!!!!!” Người bị mắc chứng sợ độ cao mức độ nghiêm trọng là Mạnh Cửu Chiêu thét lên tuyệt vọng.

Giữa tiếng kêu của cậu, White bay lên. Không! Thực ra cũng không thể gọi là bay được, nhiều nhất cũng chỉ có thể tính là chao lượn trên không trung, hiện tại White đã có thể dựa vào sức gió giữ thăng bằng để cơ thể chao lượn trên không trung một lúc, có đi ầu, một khi lực mượn từ gió dừng để chao lượn biến mất...

Sẽ ngã đó!

White liền thuần thực rớt xuống thật nhanh. Chỉ thấy hấn rất thành thạo che cho đứa nhỏ trên đỉnh đầu mình, không có một chút tức giận nào, sau đó trong thời gian ngắn White lại bay lên.

A_____ đương nhiên là lại rơi v ềrất nhanh.

White cứ “bay” từ trên xuống dưới, một bên vừa “bay” một bên lại cảm khái; cũng không ngờ là tên nhóc trọc lông nhà mình gan lại lớn như vậy.

Nhớ đến lần đầu tiên hấn được ba ba cõng lên lưng cho ‘bay bay’, hấn cũng bị dọa cho rớt cả nước tiểu đó.

Đứa nhỏ đội trên đầu hoàn toàn khô ráo, White cảm thấy rất là vui mừng. Mặc dù hấn bị ngã cũng rất đau, thế nhưng lại giúp đứa nhỏ nhà mình được tận hưởng một chút niềm vui khi ‘bay bay’_____ Mấy người nghe mà xem_____ đứa nhỏ ngốc trụi lông nhà bọn ta kêu đến là hài lòng kìa!

Quả nhiên thời kỳ còn nhỏ mà không được ‘bay bay’ là không có ổn tí nào mà!

Đợi cho đến khi hấn thấy mình bay cũng được khá khá rồi, Mạnh Cửu Chiêu đã ngắt trên đầu hấn từ bao giờ.

“Cục Cưng thích không?” Lau lau mồ hôi trán, White cẩn thận lay tỉnh đứa nhỏ ngốc trụi lông nhà mình, hấn cho rằng Cục Cưng đây là đùa đến

mệt mỏi nên mới đi ngủ.

Tuyệt đối không vui chút nào!

Mạnh Cửu Chiêu bị lay đến muốn nôn suốt chút nữa đã g ầm ra tiếng.

Có đi đâu nhìn tới mặt mũi bị rơi đến b ần dập mà vẫn đ ầy mong chờ nhìn mình của Black và White, câu nói kia lại bỗng nhiên không thể nói thành lời.

“Thích khủng khiếp__!” Mạnh Cửu Chiêu rặn từng tiếng nói ra câu nói trái ngược hoàn toàn với lòng mình, vẻ mặt đ ầy cam chịu.

“Vậy để l ần sau ba ba mang con bay bay tiếp.” White sờ sờ đ ầu đứa nhỏ, nở nụ cười hài lòng.

Thời điểm kết thúc buổi luyện tập sáng sớm vui vẻ, cả nhà Black một l ần nữa vui vẻ cùng nhau trở v ề bộ lạc.

Chờ cho đến khi bóng dáng Black và White biến mất hẳn, Mạnh Cửu Chiêu mới đi tìm một chỗ để ối ra.

Xong r ồi__ hiện tại cậu cảm thấy mình hoàn toàn có thể nằm trên giường ngủ không biết trời đất là gì cả ngày luôn.

Không ngờ khi nôn xong cậu li ền lập tức thấy mình khoan khoái hơn.

Được ăn thịt khủng long mà lớn lên cũng có chút khác thường nhỉ.

Cảm khái một chút v ề kết cấu thân thể của mình xong, đợi cho đến khi những đứa nhỏ khác lén lút qua đây bắt chuyện cũng là thời điểm cậu bắt đ ầu đi mạo hiểm, Mạnh Cửu Chiêu lập tức ‘gói’ Louis vào một cái bọc nhỏ r ồi đưa nó đi cùng mình.

Black và White ngày nào cũng ngã thảm như vậy, cậu muốn đi thử xem có tìm được thảo dược nào dùng để trị thương hay không.

Thế nhưng tìm thảo dược không hề dễ như vậy.

Tìm kiếm cả nửa ngày, Mạnh Cửu Chiêu cũng không thu hoạch được gì, cậu đang muốn trở về theo đường cũ, lại phát hiện bọn họ đã bất giác đi tới con sông bên cạnh nơi ngày hôm qua phát hiện ra đàn sơn dương tự lúc nào.

Sau đó, bọn họ lại gặp được một đám sơn dương.

Sơn dương cũng không phải là loài nhát gan, cảm quan của sinh vật không phải là tuyệt đối không xuất hiện ở những chỗ từng bị bắt sao.

Cái đàn sơn dương nhớ ăn không nhớ đánh này thật đáng khen.

Vì vậy, nhóm trẻ con thật vui vẻ bắt được ba con sơn dương, giống hôm qua, Mạnh Cửu Chiêu và Louis kéo chỗ sơn dương được phân cho vui vẻ đi về.

Vào ban đêm Black và White lại được ăn thịt sơn dương tươi béo do đám nhóc con ánh mắt long lánh nhà mình dâng lên.

Nếm được hai lần ngon ngọt, đám trẻ con đã hoàn toàn mê luyện hương vị thịt sơn dương cứ cách ngày lại đi đến con sông nhỏ kia, sau đó... lại gặp được đám sơn dương đã hi sinh sáu gã đồng bọn kia.

Kết quả không cần nghĩ cũng biết.

.....

.....

Gần đây Halu vô cùng phiền não.

Số học của hắn không được tốt cho lắm, hắn chỉ biết đếm trong vòng số ngón tay cộng ngón chân, đếm đi đếm lại vẫn thấy không ổn, đợi cho đến khi đàn sơn dương từ một đoàn biến thành có hơn chục con, thì thẳng ngực cũng có thể nhìn ra là không ổn rồi.

Dê của hắn nhất định là đã bị trộm.

Halu chịu lệ thuộc vào một bộ lạc có tên là Cinnamon.

Bộ lạc Cinnamon được tạo thành từ bảy mươi hai thú nhân, thanh niên chiếm đa số, ngoài ra còn có mười lăm đứa nhóc cực kỳ trân quý. Bộ lạc này tương đối hùng mạnh so với những bộ lạc ở xung quanh. Cho dù ở trong thời kì vô cùng thiếu thốn con mồi, bọn họ cũng chưa bao giờ để đám con non bị đói, nguyên nhân là do bọn hắn nắm giữ một kỹ thuật hết sức thần kỳ — nuôi nhốt(*).

(*) nuôi nhốt: một phương pháp trong chăn nuôi: v khác mới nuôi thả, đại khái chính là nhốt một đàn gia súc / gia cầm rồi nuôi lớn chờ sinh sản và làm thịt

Đây là điều mà Halu tình cờ phát hiện ra, ngay từ đầu hắn cũng chỉ bắt được sáu con sơn dương mà thôi, không ngờ tới là trong đám sơn dương bị bắt đi lại có cả con đang có thai, ngày hôm đó sinh ra ba con sơn dương nữa, sáu con sơn dương lập tức sẽ biến thành chín con. Halu cảm thấy mình có lời rồi! Vì vậy hắn bắt đầu nuôi sơn dương, xung quanh bộ lạc Cinnamon có rất nhiều bãi cỏ, sáu con sơn dương ban đầu không cần lo ăn uống rất nhanh đã phát triển thành một đàn sơn dương.

Halu quyết định không đi săn, ngày ngày chỉ tập trung chăn dê, hắn trở thành người chăn dê đầu tiên trên cái thế giới này, hiện tại nghề nghiệp của cuộc đời hắn đang gặp phải một thách thức trước nay chưa từng có.

Biến lại nguyên hình, Halu trộm ẩn nấp trong đám sơn dương còn sót lại.

Vì vậy đợi cho đến khi đám nhóc con của bộ lạc Awash quay lại ăn trộm dê lần nữa, Halu đã thấy được bộ mặt thật của chúng.

Trời ơi! Hắn đang thấy cái gì đây?

Một con gà... mặc áo lông?

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66

Edit:Mimi

Beta:Ame

Con gà kia nhắm thẳng vào đàn sơn dương!

Một con sư tử cái gắt gao đuổi theo phía sau lưng nó.

Không chỉ thế, theo sau con sư tử, Halu còn thấy thêm một con hổ!

Con hổ vô cùng uy mãnh ấy vẫn luôn bám sát con sư tử trước mặt mình.

Trong lúc nhất thời, Halu trợn mắt há miệng: đây là loại quan hệ tam giác như thế nào hả trời? Sư tử đuổi gà, hổ lại đuổi theo sư tử... Thật là hỗn loạn!

Một khắc ngần ngại này đã khiến hần bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để nghĩ cách cứu viện đàn sơn dương. Đợi đến khi Halu tỉnh táo trở lại, con sư tử nọ đã vô cùng thuần thực mà bổ nhào vào chân sau của một chú sơn dương. Con sơn dương liều mạng giãy dụa, thế nhưng khi nó vừa chuẩn bị né thoát, con hổ đằng sau cũng lập tức đuổi tới nơi, thành công ngoạm được một cái chân khác của nó.

Những động tác thuần thực trơn tru như gió lướt này... Đây, đây, đây rõ ràng là những kẻ chuyên ăn cắp sơn dương nha!

Vẫn luôn trốn ở giữa đàn sơn dương để lặng lặng quan sát tất cả mọi chuyện, Halu rốt cuộc không thể nhịn thêm được nữa.

Hắn lập tức nhảy ra!

Ở đây phải giới thiệu một chút về sơn dương.

Sơn dương là một loại dê có sừng cong cong, màu lông vô cùng đa dạng nhưng phần lớn là trắng điểm chấm đen, hoặc đen phối trắng ở cổ và chân. Sơn dương mà bọn Mạnh Cửu Chiêu từng ăn lúc trước đều là sơn dương thuần trắng mà những người lớn săn được ở vùng phụ cận quanh bộ lạc. Nhưng mà hiện tại đám nhóc các cậu lại phát hiện trong đàn sơn dương này đa số là trắng có chấm đen.

Nguyên hình của Halu cũng có màu trắng chấm đen.

Vì thế cho nên, khi hắn im lặng ẩn náu giữa đàn sơn dương, đám nhóc hoàn toàn không phát hiện. Thậm chí thời điểm hắn nhảy ra, Bora cùng Ji Na đã vội vã bắt đầu ăn thịt cũng không cảm thấy chút dị thường nào.

Halu đã ở cách các cô bé không xa, khi ấy bởi vì phát hiện Louis lưu luyến buong miếng thịt ra, Bora cùng Ji Na mới lơ đãng mà nhìn về phía một con ‘sơn dương’ vừa chạy tới —

Rất nhanh các cô bé phát hiện đối phương căn bản không phải là sơn dương! Mà là một loại sinh vật lạ lẫm chưa từng thấy qua bao giờ.

Nhưng mà né tránh đã không còn kịp nữa, sinh vật nọ bỗng nhiên biến thành hình dạng con người, hắn bất chợt tung một thứ quái dị xấu xí nào đó ra, trực tiếp bao lấy bọn Bora!

Halu buộc chặt cái lưới trong tay.

Không rõ kẻ trộm sơn dương có lai lịch thế nào, cho nên từ khi quyết định đi bắt trộm hắn đã bố trí bẫy rập ở khắp nơi xung quanh khu vực này, ngoài ra, hắn còn chuẩn bị rất nhiều lưới, hiện giờ quả nhiên công dụng không tồi.

Nhìn sư tử và con hổ đang không ngừng giãy dụa bên trong tấm lưới, Halu thở ra một hơi dài.

May mà hai tên “trộm sơn dương” này vẫn là thú non, nếu là thú đã trưởng thành, hẳn tuyệt đối đánh không lại được, mà cho dù là thú non, nếu không có cái bẫy hỗ trợ thì thực sự hẳn cũng không chắc chắn có thể bắt được chúng nó.

“Mấy đứa nhỏ đáng thương, chúng bây có lẽ cũng được ai đó nuôi dưỡng đi? Gặp được anh thì coi như may mắn đấy.” Nhìn vào con ‘gà’ giãy dụa lợi hại nhất ở trong lưới, Halu thở dài, cũng đúng, bị nhốt trong một lồng với đám thú ăn thịt như thế này, ai mà chẳng liều mạng giãy dụa cơ chứ?

Halu dùng con dao bằng đá cắt một góc lưới ra, thả con gà kia về với tự nhiên.

“Đi đi, về nhà đi thôi.”

Halu phát phát tay với con gà mặc áo lông còn đang ngây ngốc nọ, sau đó không để ý đến nó nữa mà đem con sơn dương đã chết đặt vào trong lưới, rồi vác lên vai. Kế tiếp, hắn huýt một tiếng sáo dài, cả đàn sơn dương nghe được liền tự động đuổi theo.

Halu và đàn sơn dương đã rời đi.

“Chiếp!?” Con gà con được Halu phóng sinh — Louis ngốc ngốc mà kêu lên một tiếng.

Bởi vì sơn dương còn lại cũng không nhiều, Bora cùng Ji Na bày tỏ chính mình có thể ứng phó được, vì thế, sau khi lưu lại Louis và hai giống cái cùng đi săn, Mạnh Cửu Chiêu đã dắt những người khác đi hái quả.

Không ngờ, đám nhóc kia một con sơn dương cũng chẳng mang về được, ngược lại Bora cùng Ji Na còn bị người bắt mang đi.

Thế nhưng A Trui (==///nếu Mạnh Cửu Chiêu biết Louis vẫn luôn thầm gọi mình như thế nhất định sẽ tức đến chết) đã nói phải bắt ít nhất một con sơn dương trở về!

Vì lẽ đó, Louis lập tức sai bước chạy về hướng Halu đã dần biến mất.

Tuy rằng bộ dạng của nó giống gà nhưng nó hoàn toàn không phải một con gà, thể lực Louis phi thường tốt, chạy cũng rất nhanh, do đó nó dễ dàng đuổi theo Halu đang dắt một đám sơn dương về nhà.

Mặc dù đã cực kỳ cẩn thận để tiếp cận đối phương, song thể trọng Kantus vẫn ảnh hưởng ít nhiều đến động tác của nó, bởi vậy cuối cùng vẫn bị Halu phát hiện ra.

Mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, Halu lập tức bắt gặp một quả bóng vàng chói tròn tròn đang tự cho là chính mình vô cùng bí ẩn mà núp sau một bụi cây.

Khi thấy được nửa cái áo lông lộ ra bên ngoài, hắn lập tức xác định rõ ràng thân phận của kẻ đang bám gót theo mình.

Rất nhiều động vật bé nhỏ đều như vậy, một khi được cứu giúp, sẽ nảy sinh tâm lý dựa dẫm cùng tình cảm gắn bó với ân nhân của mình ← Halu hẳn là cũng thuộc loại này.

Vì thế, Louis ẩn ẩn núp núp, tưởng rằng bản thân cực kì bí mật mà đi theo Halu đi tới bộ lạc Cinnamon của hắn.

“Hắc! Halu, cậu bắt được kẻ trộm sơn dương sao?” Ở cổng bộ lạc Cinnamon luôn luôn có người canh gác, mỗi ngày chặn thả Halu cùng sở hữu thủ vệ người đầu rất quen thuộc.

“Bắt được rồi.” Halu giơ cái lưới trong tay lên, tuy rằng lỗ hồng trên bề mặt lưới không lớn song vẫn phải có, vì thế mọi người có thể dễ dàng nhìn

được mọi thứ bên trong. Ngay sau đó, chỉ thấy con sư tử bị vây hãm bên trong hung ác há to cái miệng mà hăm dọa.

“Trời ạ! Sư tử và hổ!” Thành viên có nhiệm vụ canh gác của bộ lạc rõ ràng cực kỳ hoảng sợ, hấn nhanh chóng rút về phía sau.

“Đừng sợ, bọn chúng còn rất nhỏ, lưới này chắc lắm, không thoát ra được đâu ~!” Halu trấn an người nọ.

Hai người bọn họ hàn huyên trong chốc lát, thủ vệ bộ lạc tinh mắt phát hiện một cái đuôi nhỏ xíu chênh chếch ở sau lưng của Halu.

“Á? Đó là cái gì vậy?”

Halu lặng lẽ nghiêng người nhìn lại, vốn dĩ hấn tưởng con gà kia nhìn thấy bộ lạc thì sẽ rời đi, không ngờ vậy mà nó vẫn còn nấn ná.

“Lúc bắt được con sư tử và con hổ này, chúng nó đang đuổi bắt con gà kia, tôi cứu nó, kết quả là nó bám theo đến tận đây.”

“Ha ha! Xem ra nó đã nhận định cậu r ồi! Tôi thấy Halu cậu có thiên phú nuôi gà lắm. Dù sao sơn dương của cậu cũng không còn nhiều, có muốn thử nuôi gà hay không?”

Halu cười cười, lại nói vài câu với thủ vệ nọ, r ồi vội vàng lùa sơn dương đi vào bộ lạc.

Thủ vệ buồn cười nhìn con gà đang lấp ló cái đầu ở góc đằng kia, chỉ thấy bộ dáng như thể hấn không thể lập tức theo Halu đi vào bên trong, mà hình như nó sợ hãi mình cho nên mới không dám lại gần đây. Nghĩ thế, hấn làm bộ như có việc rời đi sau đó lặng lẽ trốn ở một bên quan sát.

Quả nhiên con gà kia nhanh chóng chạy như bay vào bộ lạc.

Ha ha! Thật đáng yêu! Thủ vệ quyết định lát nữa quay về sẽ đặc biệt kể lại câu chuyện cười này cho mọi người trong bộ lạc.

Nhốt hai dã thú vào trong hàng rào vốn để nuôi dưỡng sơn dương, Halu bố trí những con sơn dương còn vào chuồng của chăn nuôi của gia đình hàng xóm. Mấy ngày nay hắn vẫn luôn buồn bực vì việc bắt kẻ trộm, đến nỗi ngủ cũng không ngon, hiện giờ trộm đã tóm được rồi, Halu bố trí ổn thỏa mọi chuyện sau đó ăn chút thịt khô rồi về ổ ngủ bù.

Mà Bora cùng Ji Na bị ném từ trong lưới vào chuồng thì sợ hãi và cuống quýt vô cùng, các cô bé này còn chưa bao giờ bị đối đãi thô bạo thế đâu.

Bởi vì sợ hãi quá độ, hai đứa nhóc không thể biến lại hình người. Kỳ thực đây là một phương thức thú non dùng để bảo vệ chính mình, hình thái dã thú mạnh hơn so với hình dạng con người rất nhiều, trong tình huống nguy hiểm, ấu bọn nhỏ sẽ duy trì nguyên hình theo bản năng.

Sợ hãi rồi lại sợ hãi, hai cô nhóc bỗng nhiên cảm thấy đói bụng, sau đó bọn chúng liền thấy con sơn dương đã chết nằm gọn bên trong góc lưới (Halu đã quên lấy sơn dương ra).

Phải lấp đầy bụng mới có khí lực mà suy nghĩ, vì thế hai cô nhóc liếc mắt nhìn nhau, sau đó cực kì gắng sức và gặm cắn con sơn dương nọ.

Đến khi Louis tìm được hai cô bé, con sơn dương kia chỉ còn lại có một cái đầu lâu.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67

Edit: Ôn Khách Hành

Beta:Ame

Nhìn thấy Louis, nhóm mấy người Bora vô cùng cảm động.

‘G`ân_____’ Louis, cây cố ý đến cứu chúng tớ sao? Thật cảm động!

“Chiếp chiếp!” Tớ tớ bắt sơn dương, nói đi, sơn dương ở đâu vậy?

Nước mắt cảm động của hai giống cái nhỏ tuổi lập tức rút ngược về

Giống đực quả nhiên là loại sinh vật không đáng tin cậy.

Louis dễ dàng nhảy vào trong hàng rào, dưới cái nhìn chăm chú của Bora và Jina, thần bí đưa miệng lại nhẹ nhàng gảy gảy vài nhát. Dây trời dùng để trói hai người đã lâu, vốn càng dấy dựa càng co chặt lại hiện tại tự nhiên lại buông lỏng ra.

Hai con non giống cái kích động cọ cọ đầu nhau.

“Sơn dương bị người ta cướp mất rồi...” Jina có chút ủ rũ nói.

Dưới cái nhìn của nhóm con non bộ lạc Awash, chuyện vừa rồi chỉ là một buổi săn bắt bình thường, rồi cũng sẽ bắt được một con sơn dương giống mọi ngày, nếu không có gì bất ngờ còn có thể săn được tới tận hai con. Câu nói xa xăm của thầy Wieser cùng với những diễn cố mấy cô nhóc

từng được nghe qua, hôm nay đã thực sự xảy ra. Săn bắt là một công việc nguy hiểm, luôn có một đám người đáng ghét thích đi cướp đoạt thành quả lao động của người khác. Cái tên cướp con mồi của mấy cô nhóc là bất thành linh xuất hiện.

Louis còn đang tìm sơn dương khắp nơi, thật không may là Halu đã sớm đưa đám sơn dương qua nhà hàng xóm, đương nhiên là nó không thể tìm được cái gì.

Cái này cũng phải nói qua một chút về thiết kế bên trong của bộ lạc Cinnamon.

Mọi người trong bộ lạc Cinnamon đa số là động vật ăn cỏ hiền lành, bọn họ thích được nô đùa chạy nhảy, đó là lý do mà môi trường sống của họ nhất định phải thật rộng lớn, bởi vì họ thích được sống theo kiểu tụ tập theo đám đông, nên độ thoáng khí nhất định cũng phải thật tốt. Trừ đi điều đó ra thì thảm cỏ xanh rộng lớn tươi tốt cũng là thứ không thể thiếu, nó có thể giúp bọn họ khi đói bụng có thể thuận tiện có mĩ thực ăn luôn, nếu bên trong mà còn có cả một hàng rào thô dùng để cọ cọ khi ngứa thì đúng là khu nhà cao cấp rồi.

Từ đó mọi người có thể tưởng tượng ra thiết kế bên trong của bộ lạc Cinnamon.

Hệ sinh thái mang nét hoang sơ đặc trưng <- cái này còn gọi là Moutainside* đó.

*: Vách núi, sườn núi....

Nếu mà vẫn không thể tưởng tượng ra, thì mời đi đọc lại lời giới thiệu về chuồng nuôi cừu trong cuốn lịch sử trái đất*.

*: câu này là do tác giả nói.

Được rồi, có khả năng là chuồng cừu sẽ cao cấp hơn nhà ở của cư dân bộ lạc Cinnamon một chút.

Nơi cư trú của cư dân bộ lạc Cinnamon hoàn toàn giống với sơn dương mà họ nuôi, ưu điểm đáng khen ngợi nhất ở “căn nhà” của bọn họ có lẽ là diện tích.

Phòng của bọn họ chiếm diện tích vô cùng lớn, thế nên bọn Louis đi cả nửa ngày cũng chưa ra khỏi “phòng” của Halu, không đi ra khỏi phòng Halu được thì đương nhiên là không thể nhìn thấy nhà hàng xóm nơi mà Halu để nhốt năm con sơn dương được rồi.

Bây giờ là ban ngày, mọi người trong bộ lạc Cinnamon đều đã ra ngoài kiếm ăn, bọn họ đi kiếm ăn nhưng cũng không quên mang theo cả gia súc nhà mình đang nuôi, vì thế toàn bộ bộ lạc Cinnamon hiện tại có thể tạm thời coi là một thảo nguyên bao la.

Thời điểm ra khỏi được căn phòng rộng lớn của Halu, ngay khi đám con non đang ủ rũ chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, Louis đã thấy được năm con sơn dương đang nhàn nhã ăn cỏ bên “nhà” cách vách phía xa xa.

Dưới con mắt của đám con non, đây quả thực là sơn dương từ trên trời rớt xuống.

Mượn dùng tấm lưới lớn Halu dùng bắt bọn chúng trước đó, ba con non thành công nhốt được năm con sơn dương vào túi! Trên đường gian nan kéo năm con sơn dương trở về bộ lạc, mấy đứa nhóc còn nhìn thấy thật là nhiều trái cây đặc biệt ngon nhưng cũng đặc biệt hiếm! Mấy loại trái cây mà bình thường phải đi mấy trăm km mới có thể tìm thấy, thế mà hiện tại lại có thể mọc ở cùng một chỗ.

Không hái thì đúng là ngốc.

Vì thế nhóm con non bắt đầu hái quả, để mang về thật nhiều trái cây, nhóm Bora và Jina ném hết cả mấy phiến đá mang theo người đi.

Ba con non thắng lợi trở về, trên đường còn gặp được đám Mạnh Cửu Chiêu đang đi tìm chúng, sau khi hội họp, đám con non cùng chia sẻ thành quả, ai cũng đều vui vẻ đến phát điên rồi.

Mạnh Cửu Chiêu cường điệu ca ngợi tấm lưới đám Louis dùng để bắt sơn dương, sao cậu lại có thể quên cái này chứ! Nó là thần khí săn bắt đấy!

Vì vậy sự tồn tại của bộ lạc Cinnamon bị ba con non sơ ý xem nhẹ cho qua.

Thời điểm nhóm con non bộ lạc Awash vô cùng cao hứng ăn mừng, thì bộ lạc Cinnamon lại ở trong tình trạng mây đen bao phủ.

Toàn bộ đồ ăn nuôi trồng cả nửa năm của không ít gia đình đều bị hái hết, may mà ban ngày gia súc trong nhà đều ở bên ngoài, gia súc bị hao tổn chỉ có đám sơn dương nhà Halu mà thôi.

Đến nước này, một con sơn dương Halu cũng chẳng còn.

Mọi người trong bộ lạc tiến hành đi đầu tra, mong muốn tìm ra được dấu vết của tên trộm. Vừa lúc đó, bỗng có người hét to một tiếng.

“Các người lại mà xem ta phát hiện ra cái gì này!”

Lực chú ý của mọi người lập tức chuyển tới trên người kẻ đó.

Đó là trong nhà người bị thiệt hại về cây trồng lớn nhất, Lucca, mắt thấy chỗ trái cây sắp được thu hoạch bị biến mất sạch, đi đầu này khiến kẻ đang hi vọng có thể dùng trái cây đổi lấy nhu yếu phẩm là Lucca sao có thể không thương tâm.

“Là đá muối, hai khối đá muối* rất lớn!” Lucca hưng phấn giơ lên vật thể có hình khối đá trong tay.

*Đá muối: Về cơ bản có thành phần chính NaCl, nhưng chúng được cả thế giới biết đến bởi thành phần khoáng vi lượng kèm theo trong cấu trúc và độ tinh khiết nhất trên thế giới.

Được tìm thấy trong mỏ đá muối ở Pakistan, dưới chân dãy Himalaya, và qua hàng trăm triệu năm hình thành trước đó, đá muối mang trong

chúng những dấu tích cổ xưa của kỷ Jura, khi mọi điều kiện môi trường đều không bị ảnh hưởng bởi hóa chất độc hại. Tìm hiểu thêm ở đây:

Đối với các loài động vật bộ ăn thịt* thì động vật ăn cỏ hoặc các loài động vật ăn thịt khác chính là thức ăn, chúng có thể trực tiếp lấy được lượng muối cần thiết cho cuộc sống từ thực phẩm, mà động vật ăn cỏ lại không thể nào có thể lấy đủ lượng muối cần thiết cho mình từ thực vật được.

*Từ gốc của tác giả dùng là *carnivora* orc.

Vì vậy đối với các thành viên động vật hệ ăn cỏ của bộ lạc Cinnamon mà nói thì hai khối đá muối này vô cùng quý giá.

Sở dĩ thân là động vật ăn cỏ mà lại còn muốn chăn nuôi nhiều loài động vật như vậy, nói trắng ra chính là họ muốn trao đổi đá muối với các bộ lạc ăn thịt khác.

“Đây là đá muối mà đám người hái quả để lại sao? Trời ạ, người ta thật là hào phóng!” Phiến đá muối Lucca cầm trong tay có thể để hắn ăn đủ trong ba năm, hai khối đá muối này còn giá trị hơn cả đám hoa quả của hắn, cho dù toàn bộ trái cây của hắn được đổi với giá tốt, thì cũng chẳng đổi nổi một khối đá muối trong tay hắn.

Lucca – kẻ khốn khổ nhất bộ lạc phút chốc lại trở thành kẻ may mắn nhất.

Những người khác nghe vậy bắt đầu sôi nổi về nơi trồng trái cây nhà mình tìm kiếm, sau đó lục tục phát hiện ra năm khối đá muối lớn nhỏ khác nhau.

“Giá của đồng hoa quả đó hoàn toàn không bằng nổi chỗ đá muối này đâu, ai, lần sau chúng ta phải để thêm nhiều hoa quả ở đây một chút mới được, nếu mấy người tốt bụng kia còn có đi qua, nói không chừng có thể bù lại ít tổn thất cho họ.”

Tâm của động vật ăn cỏ đầu rất mềm, vừa mới tức giận muốn chết xong, sau đó phát hiện mình mới là kẻ chiếm tiện nghi lập tức lương tâm lại trở nên bất an rồi.

Thời điểm những người khác tìm kiếm đá muối, Halu cũng không ngoại lệ, hắn cẩn thận tìm kiếm khắp chuồng dê nhà mình và chuồng dê nhà hàng xóm, sau khi đào cả ba thước đất lên hắn phát hiện ra một đồng đại tiện to tròn được chôn dưới đất. (Thói quen của đám con non bộ lạc Awash rất tốt, tuyệt đối sẽ không tùy tiện phóng uế, nhưng khi thực sự không nhịn nổi nữa, chúng sẽ đào một cái hố, đại tiện xong sẽ lấp lại.)

Nhìn một đồng BEEP__BEEP__ trên tay.

Sắc mặt Halu đen sì, ăn hoa quả nhà người khác thì hào phóng bỏ lại một khối đá muối lớn, vậy ăn một đám sơn dương của ta xong lại chùi đít bỏ đi!

Halu cẩn thận ngửi ngửi cái đồng trên tay, sau đó nhớ thật kỹ thật kỹ cái mùi này, hắn xin thề sẽ đòi lại công đạo cho đám sơn dương nhà mình.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68

Edit: Diêu Linh

Beta: Mimi, Ame

Đá muối được người dân bộ lạc Cinnamon xem như bảo bối, mỗi lần chỉ dám dè chừng mà liếm từng chút một, mà tại bộ lạc Awash thì đó là những mảnh phế liệu dư thừa sau khi xây dựng nhà cửa.

Mỗi năm khi tuyết đọng tan chảy cũng là lúc mọi người tu sửa lại hang động, nhân tiện thay đổi các tảng băng phân cách đã hư hại, Sita quyết định sẽ thay thế chúng bằng đá Awash.

Đá Awash rất dễ tìm thấy tại bộ lạc Awash, nếu như có thể phát hiện được khoảng đất không có ngọn cỏ nào mọc lên thì ắt hẳn nơi đó sẽ đào ra được đá Awash.

Đây là kiến thức cơ bản mà tất cả người dân bộ lạc Awash đều biết đến, tất nhiên không bao gồm trẻ nhỏ.

“Cục Cưng, sao con lại nghịch đá Awash, nặng như thế này mà rơi vào người con thì phải làm sao bây giờ?” Liếc thấy con mình đang nghịch đá bên ngoài hang ổ, Black lập tức bảo bọn nhóc ngừng lại.

Tuy vậy, Black hoàn toàn không tức giận, khi còn nhỏ, hắn cũng thích một mình chơi đùa với mấy tảng đá trong hang. Với hắn, trẻ con hầu hết đều trải qua một giai đoạn thích vui đùa với đá tảng, hơn thế nữa, trò chơi này cũng phần nào giúp rèn luyện lực khống chế cho trẻ nhỏ.

Nói là vậy nhưng khối đá Awash này quá nặng, cỡ như bất cần đập vào người trẻ con thì sẽ không tốt.

“Con chỉ muốn đem tảng đá này làm thành bút ký thôi mà”, Mạnh Cửu Chiêu không định từ bỏ ý đồ của mình, từ bé đến lớn, miễn là việc cậu nhất quyết muốn làm thì hai người ba cũng không cách nào ngăn cản được.

Quả nhiên, Black nhìn cậu một lúc lâu. Dù vậy, hắn cũng không định ra tay với chính hang ổ của mình, cho nên nhanh chóng đẩy một khối đá Awash còn dư lúc xây tổ ra, tay hơi dùng sức một chút, khối đá mà Mạnh Cửu Chiêu có cố sức mấy cũng không phá được liền lập tức biến thành từng mảnh nhỏ, ngay sau khi vỡ xuống đất, chúng vỡ ra thành mấy phiến đá.

Tuy rằng đá Awash có cấu trúc rất bền vững nhưng về cơ bản chỉ cần sử dụng lực vừa đủ là có thể tạo thành đá phiến như Mạnh Cửu Chiêu mong muốn rồi, đây cũng chính là lí do vì sao Sita muốn sử dụng đá Awash làm nguyên liệu xây hang ổ, cũng như nguyên nhân Mạnh Cửu Chiêu muốn dùng chúng làm bút ký.

Mạnh Cửu Chiêu vui vẻ lựa đồ trên mặt đất, rất nhanh cậu đã chọn được mười miếng đá Awash tằm trung vừa vặn để ghi chép lại những kiến thức trong giờ lên lớp.

“Nhanh đi ăn cơm! Nhìn xem, tay con bẩn như vậy, còn không mau đi rửa tay.” Cậu lấy đồng đá Awash trong tay Mạnh Cửu Chiêu, Black bắt đầu thúc giục đứa nhỏ đi làm vệ sinh cá nhân trước lúc ăn cơm.

Vừa mới nghịch gạch đá lại ngay lên bàn ăn cơm, tại nhà Black, đó là việc không thể được.

Không thể không nói, với một Kantus sống tại thời nguyên thủy, Black quả thực có hơi để ý thái quá.

Kantus là loài khủng long tiến hóa bậc nhất, không có khả năng bỗng dưng xuất hiện, ấy thế mà ở đây tự nhiên có cả một đàn Kantus, chắc hẳn

đã từng có vị quý tộc Kantus nào đó may mắn sống sót thoát khỏi bao con nhộng từ thuở xa xưa. Mà biết đâu có khi chính Black lại là hậu duệ của vị quý tộc đó cũng không chừng.

Nghe đâu Kantus có thân phận càng cao quý bao nhiêu thì ngoại hình càng ưu việt hoàn mỹ bấy nhiêu.

Mạnh Cửu Chiêu tỉ mỉ thưởng thức cha mình hồi lâu sau lại bị Black tiếp tục đuổi đi rửa tay.

Cơm tối hôm nay là canh thịt sơn dương.

Đám trẻ con mang theo năm con sơn dương khoe khoang khắp nơi trong bộ lạc, vì thế, bữa ăn chính của mọi người hiện tại là sơn dương vừa được mang về cùng với trái cây.

Sơn dương khi quay lên thơm ngào ngạt, mặt trên lại được phết một lớp mật ong cùng nước Đông quả, quả thực là cả sắc cả hương đều trọn vẹn.

Đông quả là thứ quả mang vị mặn tự nhiên, tuy nhiên, nếu có thể tìm được thứ gì mặn hơn một chút thì càng tốt—

Giả dụ có thể tìm được muối thì không còn gì tốt hơn.

Có muối có thể làm được dưa muối nữa ...

Trong lúc miệng nhai thịt sơn dương, đầu Mạnh Cửu Chiêu vẫn tiếp tục quay cuồng suy nghĩ lần thứ N về vấn đề này.

Xuyên suốt lịch sử Trái Đất cổ đại cũng có đề cập sơ sơ đến phương thức dùng nước biển để chưng cất muối, mà hình như tại một số nơi có địa chất đặc thù cũng có thể tìm ra muối.

Mạnh Cửu Chiêu quyết định ngày mai sẽ đi xa hơn một chút, nói không chừng có thể tìm được muối mà cậu hằng mong muốn.

Mất đi bầu sơn dương chính tay mình nuôi dưỡng, Halu khó có thể quen được với cuộc sống đi săn. Ngay lúc ấy, Halu chợt nhớ đến lần nhìn thấy con gà mặc áo lông trước đó. Trong đầu hắn lóe lên sáng kiến, Halu quyết định sẽ nuôi gà.

Nuôi gà thực sự rất có lợi, không chỉ lấy thịt ăn mà còn có thể thu thập được cả trứng.

Halu mang khí thế hùng hục đi tìm bắt mấy con gà, có đi đâu hắn không được may mắn lắm, chỉ tìm được một ổ toàn gà mái, muốn đàn gà sinh sôi nảy nở, hắn nhất định phải tìm thấy một con gà trống nữa.

Không biết vì sao, hắn bỗng nghĩ tới con gà mặc áo lông nọ.

Con gà mặc áo lông kia thực sự rất bắt mắt, khiến người ta gặp một lần liền khó có thể quên. Vóc dáng của nó cực kì to lớn, so với những con gà thường thấy phải to hơn mấy phần. Đem đặt cạnh mấy con gà mái hắn vừa mới bắt được, bộ lông nó vô cùng óng mượt, màu sắc cũng rực rỡ hơn rất nhiều, trên đầu còn có mào lớn cực kỳ uy vũ, quả thực là một con gà trống cường tráng.

Không biết con gà kia hiện tại ra sao rồi..

Cẩn thận đi dạo xung quanh ổ gà mái kiểm tra, Halu theo thói quen liếc kiểm tra bốn phía. Là do hắn suy nghĩ quá nhiều hay đó là sự thật, hắn đang nhìn thấy thứ gì thế kia? Con gà mặc áo lông vừa xuất hiện trong suy nghĩ của hắn lúc này lại thật sự xuất hiện tại chỗ này!

Con gà kia ngẩng chồm hồm trong bụi cỏ, không biết đang lúi húi làm gì.

Halu cẩn thận tiến đến gần, quả nhiên nó vô cùng cảnh giác. Halu mới cách nó tầm mười thước mà đã bị phát hiện!

Nhưng mà như thế càng tốt! Hắn đích thực đang tìm kiếm một con gà có tố chất làm kẻ đầu đàn như vậy.

Halu càng ngày càng muốn bắt được nó.

“Nay, chú nhóc, còn nhớ tôi không?”, Halu khom lưng, nhỏ giọng bắt chuyện.

Đối phương chẳng những không lùi lại, ngược lại còn nghiêng nghiêng cái đầu giống như đang tự hỏi hần là ai. Thấy nó như vậy, Halu trong lòng an tâm hơn một chút, từ bên cạnh bắt ra một con gà mái, thận trọng đưa tới trước mặt nó.

“Thích không? Nếu thích, tất cả bọn chúng đều là của nhóc.”

Để biểu hiện thành ý của mình, Halu còn ném con gà mái kia tới gần người đối phương. Con gà mái bay trên không trung không hiểu chuyện gì đang xảy ra còn lắc lắc đầu hai cái, sau đó va phải áo lông trước ngực con gà bự kia thì liền đáp đất.

Nói đến con gà mặc áo lông, không thể nghi ngờ đó chính là con trai nhà Black – Louis.

Mạnh Cửu Chiêu đang ở gần đó lục lọi tìm đồ, cho nên nó liền nhân cơ hội chạy sang bên này đi vệ sinh, hậu quả là vừa mới đi xong chưa kịp lấp đất lên đã thu hút người khác tới.

Người kia tay cầm một con gà, hỏi nó có thích ăn con gà này hay không. (Hôm nay vừa lúc nó học được cách phân biệt giữa gà và Kantus non)

Câu hỏi đó mà cũng cần phải trả lời sao?

Làm một con non đang trong thời kì phát triển đầy triển vọng, từ trước đến nay Louis chưa từng bỏ qua thịt gà được dâng tới tận miệng.

Thoạt nhìn miệng nó rất nhỏ, nhưng lúc cần mở rộng đến tột độ thì miệng Louis trở nên lớn vô cùng, nếu có thị lực tốt một chút thậm chí còn có thể quan sát rõ những chiếc răng nanh nhỏ được phân bố rải rác bên trong. Mạnh Cửu Chiêu đã từng thử cùng nó chơi trò ném đĩa, dùng một cái xương bả vai rắn chắc của loài bò sừng dài* làm đĩa ném, lúc ấy Mạnh Cửu Chiêu hứng khởi ném ra ngoài, Louis vui vẻ chạy đuổi theo, sau đó...

*Bò sừng dài (Longhorn): là một giống bò chuyên thịt được biết đến với cặp sừng dài nổi bật và có lịch sử phát triển lâu đời có bản tính hiền hoà bẩm sinh và thông minh, có khả năng phòng chống bệnh tật và sinh sôi mạnh, chủ yếu có tại Texas

Rắc —

Đợi một lúc sau khi Mạnh Cửu Chiêu gặp lại Louis thì chỉ còn thấy khúc xương đã vỡ do dùng lực cắn quá đà.

Ngay cả xương bò vô cùng rắn chắc còn có thể cắn vỡ, một con gà mái quả thực không thể làm khó nó.

Louis sung sướng cắn đứt cổ con gà mái kia. Động tác vô cùng mau lẹ, có thể hình dung như tiêu diệt quân thù trong nháy mắt.

Nhìn thấy cảnh đó, mặt Halu thoáng chốc tái xanh.

Hắn nhanh chóng đánh ra một cú móc gáy trong chớp nhoáng, nhưng nhạy bén như Louis làm sao có thể để hắn bắt được. Chính vì thế, Halu chỉ có thể vọt tới một khoảng không tại chỗ Louis đã từng đứng, mà nó thì đã lắc thân mình mập mạp dịch sang bên cạnh.

Halu đảo mắt một cái liền nhận ra bộ dạng quen thuộc này, nghĩ nghĩ một chút, hắn ngay lập tức nhận ra mùi hương đến chết cũng không thể phai nhòa kia.

“Hóa, ra, mi, chính, là, kẻ, trộm, sơn, dương—”

Halu giận dữ rít từng từ qua kẽ răng, chưa nói dứt lời, hắn đã bỏ nhào tới phương hướng mà Louis đang đứng, nhân lúc còn ở giữa không trung liền biến lại nguyên hình. Nguyên hình của Halu so với Louis thậm chí còn nhanh hơn!

Đây cũng chính là lý do vì sao lúc Mạnh Cửu Chiêu tới lại diễn ra cảnh tượng gà bay chó sủa mà thành ngữ vẫn hay miêu tả.

Chỉ thấy trước mặt là Louis miệng vẫn còn ngậm chặt một con gà mái đang chạy thực mạng, đằng sau là một con Border Collie* đen trắng đang đuổi theo.

*Border Collie (Collie biên giới) là giống chó chăn gia súc và chó săn đuổi thuộc dòng Collie, được lai tạo từ giống chó tai cụp có nguồn gốc từ Anh Quốc. Tên gọi biên giới (Border) vì giống chó này có xuất xứ từ vùng biên giới giữa Anh và Scotland. Giống chó chăn cừu dũng cảm và không biết mệt mỏi này có khả năng đi đầu khiến bất cứ đàn gia súc nào. Chúng được xem là giống chó thông minh và biết vâng lời nhất trên thế giới. Sự thông minh và tính nhanh nhẹn của chúng đã được chứng minh qua nhiều thế kỷ.

Việc này làm sao có thể, tại một nơi như vậy lại có thể xuất hiện giống loài như Border Collie?!

Ngay tại thời điểm Mạnh Cửu Chiêu còn đang kinh ngạc, ánh mắt cậu vốn đang tập trung vào đồng hoa quả thu thập được bên cạnh nhanh chóng liếc nhìn ra ngoài, con chó đáng thương kia dường như đang ở thế hạ phong trong cuộc hỗn chiến.

“Này – “, chó vốn là người bạn trung thành nhất với con người, ăn thịt chó là việc không nên.

Lời khuyên của Mạnh Cửu Chiêu còn chưa kịp thốt ra ngoài miệng, con chó kia đã biến thành người, ngay sau đó lần lượt gỡ từng đĩa nhỏ đang bám chặt trên thân thể hắn ra.

Vì vậy, lần đầu tiên Mạnh Cửu Chiêu được diện kiến người không thuộc bộ lạc Awash nhà mình, lại diễn ra trong một tình huống vô cùng khó xử.

Vua Border Collie đến từ mảnh đất Cinnamon lại không phải tới đây để tiến hành b ấ i dưỡng tình hữu nghị giữa láng gi ềng với nhau, mà hắn chính là đi đòi nợ.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69

Edit:Mimi

Beta:Ame

Gà mặc áo lông, sư tử và hổ — ba con vật ngày đó gặp gỡ đầu đang ở tại chỗ này, thì ra con gà kia căn bản không phải là kẻ đáng thương bị đuổi giết, mà là đối tượng cần đầu đi đuổi giết sơn dương của mình!

Mặt khác, con gà mặc áo lông lén lút theo dõi chình mình về bộ lạc tuyệt đối cũng không là vì biết ơn khi được mình cứu mạng gì cả, mà đơn thuần là nhắm vào năm con sơn dương còn lại của mình mà thôi.

Đầu óc Halu lập tức lóe sáng.

Vì lẽ đó, khi nhìn thấy Mạnh Cửu Chiêu, vẻ mặt hắn liền vô cùng nghiêm túc.

“Con gà mà nhóc nuôi, cả con sư tử cùng với con cọp kia, mấy ngày nay đã ăn mất của tôi tổng cộng là...” Nói được một nửa, Halu lại cẩn thận đếm nhẩm trong lòng, cuối cùng đưa ra một con số đòi bồi thường chính xác, “Tổng cộng ăn mất bốn mươi con sơn dương đầu đàn của tôi, cụ thể phải bồi thường bao nhiêu, nhóc tự xem rồi lo liệu đi.”

Mạnh Cửu Chiêu lập tức nghĩ tới đám sơn dương ngu xuẩn gặp được mấy ngày trước!

Mình nói mà, tại sao mỗi ngày bị thịt mà bọn chúng còn không đổi nơi để ăn cỏ chứ ~ thì ra được người khác nuôi nha!

Có đi ầu —

“Thật có lỗi, tôi không biết đám sơn dương kia là anh nuôi.” Mạnh Cửu Chiêu trước là khiêm tốn một chút, sau lại bắt đầu khen tặng đối phương, “Sơn dương anh nuôi thật là béo tốt ~ con nào con nấy đầu ngon miệng cực kỳ!”

Cuối cùng cậu bắt đầu cò kè mặc cả, “Thế nhưng, căn cứ những gì tôi tính toán, mấy ngày hôm nay chúng tôi chỉ ăn hết tổng cộng là hai mươi tám con thôi, tuyệt đối không phải bốn mươi con đâu.”

“Hả?” Halu chợt dạ, chỉ cần con số vượt qua mười đầu ngón tay thì với hắn mà nói đầu là vô số, vì thế cho nên đến tận thời điểm này, hắn vẫn không cách nào chắc chắn chính mình có tất cả bao nhiêu con sơn dương.

“Hơn nữa, chúng tôi trong số sơn dương chúng tôi bắt được g có bốn con là bò sừng dài, thịt khá dai, xem như hai con sơn dương đi! Ngoài ra còn có ba con là con non mới có mấy tháng, gộp vào chả bằng được một cái móng của sơn dương trưởng thành, vì vậy chỉ có thể tính là nửa con thôi. Do đó, cùng lắm chúng tôi cũng chỉ ăn của anh hai mươi ba con rưỡi.”

Mạnh Cửu Chiêu vừa dứt lời, trong mắt Halu đã mịt mù sương khói.

Hắn tính không nổi nha!

“Tạm thời, cứ dựa theo con số nhóc nói để b ấ thường vậy.” Không dám xem thường người trước mặt, Halu cẩn thận trả lời.

“Bình thường sơn dương của anh có giá bao nhiêu?” Nếu đối phương đã có khái niệm b ấ thường, vậy bọn họ hẳn là những thú nhân ý thức được hành vi trao đổi? Nhưng bọn họ đã có khái niệm v ề tiền chưa? Mạnh Cửu Chiêu có chút tò mò đồng thời cũng mang theo vài phần lo lắng. Dù sao rõ ràng bộ lạc Awash vẫn bị vây hãm trong một xã hội nguyên thủy sơ cấp,

mà hiện tại cậu lại phát hiện những bộ lạc khác đã biết chăn nuôi rồi, nói vậy có phải Awash rất lạc hậu trên phương diện sản xuất hay không?

“Mười con sơn dương có thể đổi bằng một khối đá muối.” Halu thành thật nói ra cái giá mà những bộ lạc khác vẫn trả cho mình.

Á, về cái này, người ngây ngẩn lại biến thành Mạnh Cửu Chiêu!

Muối!

Người này là đang nói tới “Muối” mà mình vẫn luôn tìm kiếm đó sao?

“Muối mà anh nói là loại đồ vật dùng trong nấu nướng, có thể khiến cho hương vị thức ăn thêm đậm đà sao?” Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy chính mình cần phải xác nhận cẩn thận một chút.

“...” Halu trầm mặc: đá muối mà bộ lạc bọn họ đổi về, chỉ cần vài ngày được liếm một lần đã là hạnh phúc lắm rồi, dùng đá muối để nấu cơm, rất, rất là xa xỉ!

Không hổ là bộ lạc giàu có đi mua một ít trái cây cũng có thể lỗ mãng trả bằng một khối đá muối!

“Nhóc cho tôi hai khối đá muối là được rồi.” Halu nói ra điều kiện trao đổi của mình, từ khoảnh khắc nhìn thấy Mạnh Cửu Chiêu, hắn đã chú ý tới khối đá muối đựng ở trong cái túi nhỏ của đối phương rồi.

Đi ra hái trái cây còn mang theo một bao đá muối như vậy, nhóc này không sợ bị cướp à?

Tầm mắt Halu rất trực tiếp, theo ánh mắt đối phương Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng nhìn xuống... khối bút ký ở trong cái túi tùy thân của mình?

Từ từ! Không phải đúng như những gì cậu đang nghĩ đi —

“Đây... Hai khối đủ không?” Mạnh Cửu Chiêu thăm dò mà lôi ra hai phiến đá.

Trên mặt Halu lập tức lộ ra một nét vui mừng khó mà nhìn được, nếu hắn đang hiện nguyên hình, nhất định mọi người có thể nhìn thấy cái đuôi đang không ngừng ngoe nguẩy sau mông hắn!

Halu vui vẻ tiếp nhận phiến đá mà Mạnh Cửu Chiêu đưa tới, cẩn thận kiểm tra một lượt, sau đó bất thành linh biến sắc.

“Nhóc chờ ở đây cho tôi!” Lỗ mãng bỏ lại một lời này, hắn nhanh chóng chạy biến mất —

“A?” Mạnh Cửu Chiêu trợn tròn con mắt, chẳng lẽ mình đã nghĩ sai? Phiến đá mình mang theo quả nhiên không phải đá muối? Ngực khí vừa rồi của đối phương — là không hài lòng với phần bồi thường của mình, cho nên vội vã trở về gọi người tới ầu ẩu?

Cậu, cậu vẫn là nên chạy trốn có được không?

Ngay tại thời điểm Mạnh Cửu Chiêu quyết định ôm theo trái cây bỏ chạy thì Halu lại nhanh chóng trở về. Hắn là dùng nguyên hình mà quay lại, vì thế cho nên hình ảnh một con chó chần chừ vui sướng chạy xuyên qua bụi cỏ lập tức hiện ra... thoát nhìn đẹp mắt vô cùng.

Từ trước tới nay, một người chỉ có thể bị cưỡng ép phải thưởng thức hình ảnh sư tử hoặc hổ báo hay khủng long chạy chạy tới chạy lui như Mạnh Cửu Chiêu, lập tức vì cảnh tượng bình yên trước mắt mà cảm động thật sâu.

Halu là ngậm một gói bằng da thú thật to trở về, dùng ánh mắt lóng lánh ôn nhuận mà nhìn Mạnh Cửu Chiêu.

Mạnh Cửu Chiêu nhìn không được tiếp nhận cái gói con chó nó đưa tới, mở ra liền thấy: bên trong là đủ loại trái cây.

Lúc này, Halu lúc cũng vừa mới biến lại thành người.

“Nhóc cho tôi một khối đá muối quá lớn, sơn dương của tôi không đỡ nổi đâu, những thứ này là trái cây tôi mới hái hôm nay, trước đưa cho nhóc

một phần, ngày một nhóc lại tới đây, tôi sẽ đưa thêm cho nhóc hai con sơn dương nữa.”

Halu nói xong, liền quay đầu bỏ chạy lấy người.

Ôm túi trái cây nặng trĩu, Mạnh Cửu Chiêu quả thực lệ nóng doanh tròng: xã hội nguyên thủy thật là tốt đẹp!

Phân phát trái cây cho đám nhóc cùng trang lứa, Mạnh Cửu Chiêu cũng nhét một quả vào trong miệng mình.

Nước nhiều quả ngọt! Ăn thật là ngon!

Trái cây mà Halu cho quá lớn, Mạnh Cửu Chiêu ăn được một nửa liền nuốt không nổi nữa, vì thế dứt khoát đem nửa trái đang ăn dở nhét vào trong miệng Louis. Xong xuôi, cậu bắt đầu nghiên cứu phiến đá còn sót lại trong túi da của mình.

Thăm dò liếm liếm một cái.

Đắng đắng... còn có chút mặn mặn...

Oắt dờ phắc!

Đây không phải là vị của muối à?

Vào giờ phút này, biểu tình của Mạnh Cửu Chiêu có hình dung là như bị sét đánh cũng không thể nào đủ được.

Từ khi chui ra khỏi vỏ không bao lâu cậu đã bắt đầu cân nhắc đến việc tìm muối, thì ra muối vẫn luôn tồn tại ngay bên cạnh mình. Muối ở trên cổ mình (à thực ra là trên phiến đá chứng nhận thành viên bộ lạc mà cậu đeo ở cổ), muối ở trong túi da của mình (là những phiến đá dùng làm bút ký khi đi học), thậm chí muối ở dưới móng mình (cái giường đá trắng cỡ lớn đặc biệt trong thời nguyên thủy).

ORZ.(Quỳ =))))))

Khó trách cứ chỗ nào không mọc cỏ là chỗ đó tìm được đá Awash, khó trách cậu cực cực khổ khổ tìm kiếm khắp bộ lạc nửa ngày thế nhưng ngoài trừ cỏ Crunch ra thì chẳng thấy bất cứ loại thực vật nào khác cả. Mảnh đất mà bộ lạc Awash tọa lạc, chính là đất nhiễm mặn trong truyền thuyết nha!

Khi quay về bộ lạc một lần nữa, Mạnh Cửu Chiêu đã chú ý hơn vào sự tồn tại của đá Awash. Sau đó, càng lúc cậu càng phát hiện loại đá này ở khắp mọi nơi: tường bao bên ngoài hang ổ của mọi nhà — đá Awash; cái bàn dùng để đặt thức ăn của bộ lạc vào lúc ăn cơm — đá Awash; cuối cùng, thời điểm dùng bữa, Mạnh Cửu Chiêu phát hiện thậm chí ngay cả cái nồi Carat dùng để nấu cơm — cũng là đá Awash!

Nghĩ đến tin tức vừa mới được từ miệng Halu, thì ra tại các bộ lạc khác, Awash hay còn gọi là đá muối, gần như có sức mạnh ngang với titan!

Tưởng tượng đá Awash như vàng, xem xét kỹ lại toàn bộ lạc một lần nữa, Mạnh Cửu Chiêu nhất thời choáng váng: tường bao bên ngoài hang ổ của mọi nhà — vàng! Cái bàn bình thường đặt thức ăn của bộ lạc — vàng! Nồi nấu cơm mỗi bữa — vàng! Trên cổ tất cả thành viên của bộ lạc có đeo một miếng — vàng, buổi tối mọi người ngủ trên giường lớn làm bằng — vàng, thậm chí —

Mạnh Cửu Chiêu chợt dạ nhìn thoáng qua bản bút ký tùy thân trong túi da của mình — vàng, quả thực chói mù con mắt!

Nghĩ đến lần đầu tiên đi săn, lại nhớ tới cảnh mình đã dùng nhiều đá muối như vậy mới đập chết được một con bò, Mạnh Cửu Chiêu lần đầu không nhìn được mà lệ nóng doanh trong lần thứ hai.

Nhiều đá Awash như vậy, có thể mua được bao nhiêu sơn dương nha!

Vì thế, buổi tối, Black lần đầu phát hiện nhóc trụ lông nhà mình có hành vi vô cùng quý dị.

“Cục Cưng, con cứ ôm cái giường không buông để làm chi?”

“... Con thích cái giường này!” Hạnh phúc lăn qua lăn lại trên chiếc giường lớn được làm bằng đá Awash, cảm giác thân thể mình chặt chẽ dán sát lên đó, Mạnh Cửu Chiêu vui sướng vô cùng.

“Hả? Chẳng phải con vẫn luôn không thích cái giường này vì nó quá cứng đấy sao? Ba và White đang định ném nó ra ngoài, đổi thành một cái giường cỏ đấy chứ ~”

“Không muốn, không muốn, không muốn mà~~~!” Mạnh Cửu Chiêu càng ôm giường chặt hơn nữa, “Con thích nhất là cái giường này!”

“Được rồi.” Nhìn con trai nhỏ thích cái giường mình và White làm đến như vậy, Black nhún vai, cúi người sờ sờ tóc cậu nhóc, sau đó tiếp tục đi làm chuyện của mình.

Biết được đá Awash chính là đá muối, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy mọi thứ đều quá mức rõ ràng.

Tỷ như vì sao người trong bộ lạc chưa từng có dấu hiệu của bệnh thiếu muối.

Và cả, vì sao đồ ăn Carat làm khó ăn đến thế, mà Sita khẳng khẳng bảo rằng cơm hắc nấu có thể giúp người ta tăng cường sinh lực.

Sức lực của Carat rất lớn, nồi để nấu cơm rõ ràng chính là một khối Awash đập ra (những người khác nấu cơm đều sẽ chọn nồi xương), dùng loại nồi này đồ ăn tuyệt đối không ngon, nhưng ăn muối quả thật sẽ làm người ta có thêm sức lực.

Vì thế cho nên dù rằng Carat nấu cơm vô cùng khó ăn, tất cả mọi người đều không nguyện ý ăn nhiều đồ hắc nấu, song lại bởi vấn đề này, định kỳ vẫn sẽ ăn một chút, cũng là bổ sung lượng muối trong người.

Thật sự đây cũng một chuyện đáng mừng!

Đội ơn Carat vì đã nấu thực khó ăn, nếu không mọi người trong bộ lạc nhất định sẽ vì ăn muối quá nhiều mà cao huyết áp!

Vừa mới vui vẻ vì rốt cuộc cũng tìm được muối ăn, Mạnh Cửu Chiêu lại bắt đầu lo lắng tới chuyện mình có thể bị hấp thụ quá nhiều muối hay không.

Sau cùng cậu quyết định đun – muối!

Vì thế, sáng sớm ngày hôm sau, khi vừa thức dậy, Mạnh Cửu Chiêu liền chạy đến phòng bếp để mượn Carat mượn một cái nồi (đương nhiên là Louis phụ khâu trách khuân vác). Cậu nhóm một đồng lửa, bỏ vào bên trong thật nhiều nước, kế tiếp ném mấy miếng đá Awash vào, thứ này có mặt ở khắp mọi nơi xung quanh bộ lạc, cái mà cậu ném vào chẳng qua chỉ là mấy viên nhật được ven đường mà thôi.

Khi người trong bộ lạc lục tục tỉnh lại, không bao lâu sau, bọn họ liền hay tin nhóc không lông nhà Black đang nấu điểm tâm.

Con nhà Black thật là có hiếu nha! Giỏi quá đi! ← Mọi người nghĩ.

Thế nhưng, đến khi bọn họ phát hiện món mà Mạnh Cửu Chiêu nấu chính là đá tảng thì, biểu tình tất cả đồng loạt biến thành [囧].

Ngược lại những đứa nhóc khác cảm thấy chơi như vậy rất vui, vì thế tỏ vẻ muốn tham gia cùng. Do đó nồi của Carat nhanh chóng bị một đám nhóc con chiếm lĩnh.

Một nồi nước đun đến cạn, Mạnh Cửu Chiêu có thể thu được một lớp bột bột trắng trắng ở dưới đáy nồi.

Quệt lên một chút đưa vào miệng liếm liếm, cậu vừa lòng nở nụ cười: đúng là muối rồi! Hơn nữa tạp chất rất ít, là muối trắng!

Những đứa nhóc khác thấy thế thì sợ đến ngây người!

Mấy cô bé này còn tưởng: thế mà mình lại có khả năng nấu ra tuyết!

Những hạt muối màu trắng cực kì tinh mịn, thoát nhìn quả thật giống hệt như tuyết, nhóm con non giống cái không hện mà cùng nhớ những

ngày tháng chìm trong băng tuyết lạnh băng của bộ lạc. Những đứa nhỏ lớn lên giữa giá rét này, luôn ấp ủ một sự yêu thích và hoài niệm đối với màu trắng mà những người khác không cách nào lý giải được. Vừa nghĩ đến mình có thể nấu ra thứ nhìn y như tuyết, bọn nhỏ càng nấu hăng say hơn.

Vì lẽ đó, thời điểm người lớn trở về liền nhìn thấy một đám trẻ con đang vui vẻ ng ồi trong n ồi nghịch tuyết (Mạnh Cửu Chiêu: Đây! Đừng tính cả tôi vào!).

Bọn họ cho rằng lũ trẻ chỉ là nấu chơi mà thôi, không ngờ ấy vậy mà nấu ra đ ồ vật thật.

Tò mò ghé sát lại đây, cả bọn li ền được Mạnh Cửu Chiêu giới thiệu.

“Đây là muối, có thể dùng để nấu cơm, ăn sẽ ngon miệng hơn nhi ều lắm!”

Nhóm người lớn nghe thế thì sửng sốt không thôi, nhưng mà t ầm mắt của bọn họ rất nhanh bị Louis ở một bên thu hút.

“Chiếp ~ chiêm chiếp ~~!” Louis kêu thật là vui vẻ. Thân là một đứa nhỏ không hay nói chuyện, lúc này, nó lại cực kì sảng khoái (冁) mà lăn lộn trong n ồi muối, những hạt muối trơn mịn thỉnh thoảng lại từ bộ lông mượt mà của nó rơi ra, thuận tiện cuốn theo những thứ bẩn thỉu.

“Thứ này dùng để tắm rửa rất tốt nha!” Gần như ngay lập tức Sita đã phát hiện ra giá trị của những hạt muối trắng mịn này, cô kinh hỉ kêu lên thành tiếng.

Vì thế, những thành viên khác trong bộ lạc cũng li ền hiểu ra.

Bình thường, ở dưới trạng thái hình người chuyện tắm rửa của bọn họ cũng coi như dễ dàng, chính là dưới lột thú thì hoàn toàn ngược lại! Bởi vì thú nhân bộ lạc Awash sinh trưởng ở vùng băng giá từ thửa nhỏ, cho nên lông trên người vừa dài lại vừa dày, chỉ hận không thể mọc mười cái lông trên một lỗ chân lông, do đó việc tắm rửa cực kỳ không đơn giản. Rất

nhieu người từ sinh ra cho đến bây giờ đều chưa hề tắm rửa khi ở trạng thái nguyên hình.

Trong ngày hôm đó đã có không ít người lăn vào trải nghiệm, sau đó bọn họ đều sôi nổi mà tán dương sản phẩm mới này. Bông tuyết phát triển thành muối thì ra còn có một phương thức khác để dùng.

“Thời điểm biến thành người cũng có thể dùng, rắc lên lúc da còn ẩm, có thể tẩy tế bào chết nha ~!” Nam thần cực kì tâm đắc với việc gìn giữ dung nhan, thuận tiện biểu diễn một lần tẩy da chết để làm cho khuôn mặt trở nên láng bóng.

Vì thế, giống cái triệt để phát điên rồi!

Muối lập tức được bộ lạc Awash tôn sùng là thần vật!

“Cục Cưng thật thông minh!” White đang dùng muối chà lưng cho Mạnh Cửu Chiêu, vừa chà chà vừa tán thưởng, “Ba còn tưởng rằng Cục Cưng đã sạch sẽ lắm rồi, không ngờ vẫn chưa vệ sinh đúng cách.”

“Sáng sớm Cục Cưng đã đi đun muối, nhất định suy nghĩ lâu lắm rồi ha?”

“Ừa sạch sẽ thế này, nhất định di truyền từ ba ba.”

Hai vị ba ba tắm rửa cho con cái xong lại bắt đầu vệ sinh cho chính mình. Dùng muối xát qua thân thể mang lại cảm giác thật là thư thái, Black và White thỏa mãn híp mắt lại, bọn hắn quyết định từ mai sẽ bắt đầu đun muối mỗi ngày, tranh thủ tích góp đủ lượng cần thiết cho hình thể nguyên bản, một phen triệt để làm sạch đồng vẩy trên thân.

Đến tận bây giờ, Mạnh Cửu Chiêu đã cạn lời.

Vì sao... mọi chuyện lại phát triển theo hướng cậu không cách nào tưởng tượng ra cơ chứ?

Khóc ròng!

Vì thế, muối ở bộ lạc Awash còn chưa vào được đến bàn ăn, đã li ền đi lên bàn trang điểm rồi sao?

Thôi đi, chỉ cần mọi người cảm thấy có ích và yêu thích, thế là được.

Nhìn ba tên Kantus biểu tình vui vẻ xát muối, Mạnh Cửu Chiêu lặng lẽ nhún vai.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70

Edit: Ôn Khách Hành

Beta:Ame

Halu cẩn thận đặt hai khối đá muối của hắn vào trong đồng cỏ khô, một lúc sau hắn lại cảm thấy chỗ đó thật nguy hiểm khó mà giữ được, chọn tới chọn lui cuối cùng hắn vẫn đào một cái hố gói kĩ khối đá muối lại chôn vào đó.

Đây đã là toàn bộ gia sản của hắn.

Không... chính xác thì toàn bộ gia sản của hắn là hai khối đá muối, thêm bốn con gà.

... Còn bị hớt đi hai con sơn dương hắn đang nợ nhà người ta nữa.

Vì vậy, Halu không thể không rời chỗ đá muối vừa mới dấu ra ngoài, đau lòng cắt đi một khúc đưa cho nhà hàng xóm.

Hàng xóm cũng nuôi sơn dương giống hắn, hắn dùng hơn phân nửa số muối đá để đổi lấy 2 con sơn dương béo, cuối cùng dùng số đá muối còn lại đổi lấy hai con linh dương đầu bò, tuy rằng thịt linh dương đầu bò ăn không ngon cho lắm, nhưng nó lại rất to, so với mấy loài động vật ăn cỏ khác, linh dương đầu bò vô cùng hung hãn, rất không dễ bắt nó để ăn.

*Linh Dương Đầu Bò: Linh dương đầu bò là một chi linh dương, *Connchaetes*. Thuộc về họ Bovidae, bộ Artiodactyla, trong đó bao gồm

linh dương, trâu, bò, dê, cừu và những động vật móng guốc có sừng khác.
(theo wiki)

Làm xong tất cả, Halu liền vội vàng kéo sơn dương đi gặp Mạnh Cừu Chiêu.

Mạnh Cừu Chiêu đã sớm chờ ở đó.

Cậu cũng không hề nhàn rỗi, một bên chờ, một bên hái trái cây cùng với đám con non khác, gần đây có một con sông nhỏ, Bora và Jina qua bên đó mò cá chơi.

Louis thì lại ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Mạnh Cừu Chiêu, Mạnh Cừu Chiêu phụ trách hái trái cây, còn hẳn sẽ chịu trách nhiệm sắp xếp lại chỗ trái cây đó cho chỉnh tề.

“Tôi đến rồi!” Halu chào Mạnh Cừu Chiêu xong, đưa hai con sơn dương cho Mạnh Cừu Chiêu, Halu sợ Mạnh Cừu Chiêu không chăm sóc được hai con sơn dương yếu ớt, còn cẩn thận nói cho cậu không ít bí quyết nuôi dê.

Mạnh Cừu Chiêu lần thứ hai cảm khái người nguyên thủy thật sự rất thật thà, nhất quyết muốn bồi thường sơn dương cho mình thì cứ coi như xong đi, sơn dương dùng để bồi thường so với con trước kia còn béo hơn, quá đáng hơn là bồi thường xong hai con sơn dương vẫn còn cảm thấy mình được lợi, thế mà hẳn còn có thể dốc sạch bí quyết nuôi dê ra để truyền lại cho mình.

Sau khi nghe xong, Mạnh Cừu Chiêu cũng thấy băn khoăn.

Halu là một người yên lặng, Mạnh Cừu Chiêu cũng không phải kẻ nói nhiều, sau khi Halu dạy xong, hai người liền yên lặng ngồi trên một tảng đá lớn, một người ngồi chặn đàn gà, một người lại chăm con non của bộ lạc Awash.

Tâm mắt của Halu vẫn luôn dõi theo... cái áo lông của Louis.

Nhìn đàn gà mà mình nuôi, lại nhìn gà nhà người ta nuôi, càng nhìn hấn lại càng thấy áo lông quả là một thứ tốt.

Gà mặc áo lông! Vừa nhìn cũng biết là gà này được nuôi trong nhà đây! Nếu mà cho đám sơn dương trước đây của mình mặc áo lông, nhất định người ta sẽ không cho chúng là sơn dương hoang rồi tùy tiện giết thịt.

Vì vậy, Halu sắc mặt nghiêm túc quay về phía Mạnh Cửu Chiêu.

Một từ cũng không nói ra nổi.

Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu bị hấn trừng đến phát bực, hấn mới ghen ra được một câu.

“Tôi có... một yêu cầu quá đáng.”

“Hả?” Hối trống trong lòng Mạnh Cửu Chiêu vang lên ngày càng lợi hại, liên tưởng đến ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm Mạnh Cửu Chiêu của hấn, không phải người này coi Louis là một con gà đi? Tuy rằng gà ở đây rất lớn, nhưng hấn từng gặp qua con gà nào bự như Louis sao?

Mấu chốt là___ không phải người này nhìn trúng vóc dáng cường tráng của Louis, muốn Louis làm hạnh đàn gà mái nhà hấn đấy chứ? Nay___ Louis vẫn còn là trẻ con thôi đấy!

Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu thần tượng tượng ra vô số yêu cầu đáng sợ.

Sau đó cậu nghe thấy Halu nói rằng.

“Xin hỏi nhóc có thể dạy tôi cách dệt áo lông không?”

“Hả?” Mạnh Cửu Chiêu tròn tròn mắt.

Tôi đã nghĩ ra đến một ngàn linh một lí do cự tuyệt vô cùng hoàn hảo rồi, anh lại hỏi tôi cái này sao?

“(☉o☉)...”

“...” Nhìn về mặt rồi rắm của Mạnh Cửu Chiêu, Halu có chút uể oải, phương pháp dệt phức tạp như vậy, thoát nhìn thôi đã biết là bí truyền, quả nhiên vấn đề của mình là vấn đề không nên hỏi mà...

Halu như một con chó lớn ủ rũ mất tinh thần khiến người ta thật sự có khát vọng muốn vượt lông, Mạnh Cửu Chiêu nuốt nước miếng, chụp lại cái tay đang nóng lòng muốn thử của mình, cậu lập tức nói, “Đương nhiên là có thể!”

Cơ hồ là ngay khi cậu vừa dứt lời, Halu lập tức ngẩng đầu lên, mặc dù hắn đang ở hình người, nhưng Mạnh Cửu Chiêu thì là cậu có nhìn thấy cái đuôi và hai cái tai của hắn đang vểnh lên nhanh chóng.

Thân là một trong số ít những người nuôi chó có khả năng sánh ngang với các chuyên gia nghiên cứu mèo toàn thế giới – Mạnh Cửu Chiêu cũng thấy phát thẹn trước sự dễ thương này.

Chuyên giao tài liệu ngay tại chỗ, Mạnh Cửu Chiêu lấy một đám lông dê từ trên người hai con dê béo do Halu đưa tới, dạy xong cho Halu các thủ pháp cơ bản để dệt áo lông, học được một lúc, Halu đã lập tức dệt được hai cái quần lót.

Cậu thấy Halu gọi hai con linh dương đầu bò về đây, về mặt yêu thương mặc hai cái quần nhỏ vào cho chúng, Mạnh Cửu Chiêu nhìn không được hỏi.

“Đây là đám con non của bộ lạc mấy người? Bọn chúng ngoan thật đấy!”

Từ khi nhìn thấy lần đầu tiên là lúc trưa chúng đã luôn ngoan ngoãn ăn cỏ ở bên cạnh, mặc kệ Halu mặc cho mình bộ đồ trước giờ chưa từng mặc chúng cũng không đánh không quậy gì, bộ dạng không hề giống với nhóm Bora, lần đầu tiên khi cậu cho bọn họ mặc áo lông, bọn họ kêu gào y hệt chó sói.

Mạnh Cửu Chiêu cảm khái một lúc, không hổ là nữ hán tử của thời nguyên thủy, phản ứng khi thấy quần áo mới so với mấy em gái miền

mềm dễ thương ở tương lai hoàn toàn trái ngược.

“Không phải là con non, đây là đồ ăn tôi nuôi.” Liếc xéo Mạnh Cửu Chiêu một cái, Halu tiếp tục mặc quần cho linh dương đầu bò, “Mặc áo lông vào, sẽ không sợ bị người ta bắt lầm nữa.”

Mạnh Cửu Chiêu im lặng không nói gì, sợ gia súc trong nhà bị người ta trộm mất, anh làm cho bọn chúng cái vòng cổ không phải là được rồi sao? Còn làm cả quần áo cho chúng mặc, cứ như vậy thì sau này hẳn làm sao có thể phân biệt con non và đám gia súc trong nhà đây?

Xa xa một con sư tử nhỏ chạy tới, đi theo phía sau là một con hổ con, ở phía sau nữa là một con tuấn lộc.

Miệng sư tử con cắn một con cá.

Khá lắm! Sao mấy đứa có thể bắt được nhỉ? Nước đó thật sự rất lạnh mà!

Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu đang trợn mắt há mồm, bên cạnh lại truyền đến thanh âm của Halu.

“Động vật do tôi nuôi chỉ biết ăn, mà nhóc nuôi động vật lại thật giỏi, chúng còn biết kiếm đồ về cho nhóc ăn.”

Đó là bởi vì thứ anh nuôi là động vật, còn tôi nuôi là con non.

Nhìn vẻ mặt hâm mộ của Halu, Mạnh Cửu Chiêu hết nói nổi.

Nói tóm lại, kẻ chăn thả gà và linh dương đầu bò Halu và tên nhóc trụ lông chăn thả nhóm con non bộ lạc Awash trở thành cơ hữu tốt lâu năm của nhau.

Mạnh Cửu Chiêu hi vọng có thể lấy được thật nhiều thông tin về thế giới này từ Halu, là chó chăn cừu đó nha__ nghe thôi cũng thấy kiến thức rộng rãi rồi. Đáng tiếc là cũng không quá lâu, cậu đã phát hiện ra cậu tính sai rồi.

Đây là một vị vua chó quê mùa.

Theo Halu nói, khi hần sinh ra hần không thể biến thân, khi đó dường như sinh hoạt hàng ngày của hần chính là chặn thả một số loài động vật khác, sau đó, trong đàn sơn dương hần chặn có con biến được thành người, lại sau đó... bọn họ mang vị chó mục đầu đàn này rời đi.

“Lại sau đó nữa, tôi cũng có thể biến thành người.” Sau khi biến thành người Halu có thể nhớ lại một chút ký ức trước kia, vì vậy hần bắt mấy con sơn dương lại bắt đầu cuộc sống sinh hoạt trước kia.

Mạnh Cửu Chiêu:...

Về cơ bản đây là một câu chuyện về một vị cai ngục bị phạm nhân vượt ngục đánh ngất mang theo cùm sau đó hần mắc hội chứng Stockholm*.

*Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là mô tả một loạt những, trong đó lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến,, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc. Tuy nhiên, những cảm xúc nói trên của “nạn nhân” hoàn toàn vô lý vì họ đang nhàn lãn hành vi hành hạ với lòng tốt của kẻ bắt cóc, mặc cho những nguy hiểm mà họ đã phải trải qua. Hệ thống quản lý dữ liệu bắt cóc của nước Anh ước tính ít nhất tám phần trăm nạn nhân có biểu hiện của hội chứng Stockholm.

Halu, anh thật sự là một con chó có thể thích ứng tốt với hoàn cảnh.

Có đi đâu Halu tiết lộ một tin tức mà với Mạnh Cửu Chiêu nó vô cùng quý báu, đó là...

Mùa hè hàng năm, sẽ có hội nghị các bộ lạc thú nhân.

“Vào mùa hè, có rất nhiều đồ ăn, có rất nhiều loài động vật ăn có di chuyển về đây kiếm ăn, động vật ăn cỏ qua đây, động vật ăn thịt cũng sẽ qua, cho nên rất nhiều bộ lạc sẽ về đây săn bắt, đến lúc đó chúng ta có thể trao đổi một số đồ dùng cần thiết trong sinh hoạt với bọn họ.” Ví dụ như là đá muối.

“Đến lúc đó nhóc đi chợ phiên với tôi nha.” Halu ngượng ngùng đưa ra lời mời, “Đừng nhìn tôi có chút ngốc, thế nhưng mấy người trên chợ phiên đều yêu thích tôi, đến lúc đó người có muốn yêu cầu trao đổi hàng hóa gì, tôi có thể trả một cái giá tốt giúp nhóc.”

Mạnh Cửu Chiêu =o=; tôi lại cảm thấy tại vì anh quá ngu, không biết tính toán nên mới được yêu mến đó!

Chuyện này, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy bản thân mình thật sự cần phải đi đến chợ phiên cùng với con chó ngốc này.

Theo lời Halu nói, ước chừng bảy ngày sau là đã đến mùa hè, cho nên Mạnh Cửu Chiêu nhất định phải chuẩn bị một chút cho chuyến này. Cũng không phải Mạnh Cửu Chiêu lo lắng chuyện không có tiền đi dạo chợ, mà là lo rằng ba ba cậu sẽ không đồng ý cho cậu đi dạo chợ mà thôi.

Theo Halu nói, chợ phiên cách bộ lạc của Halu khoảng ba ngày đêm đi đường, vô cùng xa, nhóm ba ba sẽ không đồng ý để một con non chưa trưởng thành như cậu đi một quãng đường xa vậy đâu. Vì vậy trong mấy ngày này cậu không thể không thật thà với mấy ba ba chuyện mình đi xa. Có đi đâu, phát hiện ra sự tồn tại của một bộ lạc khác, lại không chịu báo lại toàn bộ cho các vị ba ba, nghe thôi cũng biết là sẽ bị đòn.

Vì vậy Mạnh Cửu Chiêu đã thương lượng ổn thỏa với mấy con non khác, nếu phát hiện ra người lớn có khuynh hướng tức giận muốn đánh, cả lũ sẽ nằm hết ra lăn qua lộn lại cầu xin tha thứ.

Vì vậy, lúc ăn cơm tối ngày hôm đó, Mạnh Cửu Chiêu liền thật thà nói hết.

Theo lời cậu, Halu là tộc nhân ở một bộ lạc lân cận, <cậu bỏ qua chuyện nhóm con non phải chạy hết tốc lực cả nửa ngày để qua lại giữa hai bộ lạc> hẳn là động vật ăn cỏ, giống đực, trong nhà có nuôi sơn dương ăn rất ngon, sơn dương trước kia chính là do bọn họ bắt nhàn của người ta, hẳn là người tốt, còn mời bọn họ ăn gà, <đặc biệt là cái con bị Louis cắn chết>.

Nghe xong lời cậu, Sita đứng phắt dậy, tầm mắt của Black và White cũng chiếu chiu chiu lên người cậu.

Mấy đứa Bora và Jina lập tức nhận được mệnh lệnh, cấp tốc nằm xuống, đang muốn lăn lộn, bỗng nhiên mấy đứa nghe thấy Sita nở nụ cười.

“Nghe qua hẳn cũng là một người đàn ông tốt.”

Ở bộ lạc lân cận ß cách nhà mẹ đẻ cũng gần.

Trong nhà có nuôi sơn dương ăn rất ngon ß biết kiên trì sản xuất.

Còn mời đám con non ăn gà ß hào phóng!

“Tôi quyết định tôi nhất định phải đi với bọn nhóc mấy đứa.” Sita nói ra phân tích của mình, giống cái độc thân trọng bộ lạc lập tức nhộn nhịp lên.

“Đầu năm nay quan hệ với giống đực ăn thịt đã không còn thịnh hành nữa rồi, gần đây ta vốn muốn tìm một giống đực ăn cỏ để thử xem, tiếc là một kẻ cũng không gặp được.” Giống cái tộc sư tử, Nazha lập tức hưởng ứng.

Vì vậy hết thảy mọi lo lắng của Mạnh Cửu Chiêu đều không có phát sinh, trái ngược lại, tất cả mọi người trong bộ lạc đều cao hứng vì tin tức này, đặc biệt là đám thú nhân độc thân, mọi người sớm tan cuộc, đun muối tắm rửa (chải đầu trang điểm) rồi đi.

Sau đó, Mạnh Cửu Chiêu tò mò hỏi Black là tại sao lại không lo lắng khi bọn họ đi xa như vậy.

“Khoảng cách mà mấy đứa chạy được ba ba chỉ chạy một lúc là đến, không cần phải quản...” Black tựa hồ có chút không rõ vì sao con non nhà mình lại hỏi như vậy, “Nhớ năm đó ta và ba ba White của con còn chạy xa hơn mấy đứa nhiều, con và Louis quả nhiên là bé ngoan!”

Nói xong còn chiêm chiếp với cậu một hơi.

Kẻ được khen là Mạnh Cửu Chiêu lại một lần nữa câm nín.

Được rồi, cảm giác về khoảng cách của Kantus quả nhiên là không giống với nhân loại, mặc hai con non tự do hoạt động không phải là bởi vì sự trưởng thành của con non, mà là vì sự trưởng thành của các vị ba ba, các ba ba muốn có chân dài như chân châu Âu, bước chân mà lớn thêm, chạy sẽ càng nhanh, nếu con non gặp chuyện gì sẽ mau chóng đến bên bảo vệ cho con non, cho nên họ mới không để tâm chuyện không gian chơi đùa của đám con non lớn thêm một chút.

Được rồi, vẫn là do trước giờ mình lúc nào cũng sống dưới sự quản chế của phụ huynh.

Cái ý nghĩ này, ngoài ý muốn khiến Mạnh Cửu Chiêu có chút mừng thầm.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71

Edit: DLinh

Beta:Ame

Vào ngày diễn ra cuộc tụ họp, ngoại trừ Black, White và Ames, còn lại tất cả giống đực trong bộ lạc được yêu cầu ở lại trông giữ nhà cửa.

Giống cái trong bộ lạc kiên quyết muốn dẫn theo Ames, họ trông hấn quá yếu ớt, dường như ngay cả giống cái nhỏ con nhất cũng đánh không lại. Vì thế, nhóm giống cái quyết định mang đi cùng để tìm cho hấn một đối tượng phù hợp.

Ngược lại, nhóm giống cái lại vô cùng không muốn dẫn theo Black và White, vẻ bên ngoài của hai giống đực này rất hùng mạnh, dùng để trấn giữ bộ lạc quả thực không có gì tốt hơn. Tuy nhiên bọn hấn lại khẳng khẳng muốn đi theo cho được, nếu không sẽ bắt lũ nhỏ ở nhà. Không còn cách nào khác, đám người trong bộ lạc còn cần lũ nhỏ dẫn đường, vì thế đành chấp thuận cho Black và White đi cùng.

Nhưng những người khác lại đâu có may mắn như thế –

“Cấm không được cản trở chúng tôi săn tìm những người đàn ông phong độ!”, trước khi đi các vị nữ anh hào kiệt đã hùng hồn tuyên bố một câu như vậy

Trước khi lên đường, tất cả mọi người trong bộ lạc đều dùng muối tẩy rửa, bảo đảm chắc chắn toàn thân đều sạch sẽ tinh tươm sau đó mới khoác

áo lông thơm tho lên đường. Tốc độ đi đường của thú nhân đã trưởng thành nhanh hơn rất nhiều so với con non, kết quả thành ra khi giống cái của bộ lạc Awash tới nơi, phải đợi một thật lâu mới thấy người của bộ lạc Cinnamon chạy đến.

Mỗi một giống cái ở bộ lạc Awash đều là những cá nhân dũng mãnh thiện chiến, bản lĩnh săn bắt thật sự rất cao cường. Vì vậy, từ khi người của bộ lạc Cinnamon cách đó còn xa, các nàng đã ngửi ra phương hướng mà đối phương đang chạy tới.

“Mùi hương này ... là mùi trâu à? Tôi không thích thịt trâu lắm, chúng cứng quá.” Hít một hơi, Nazha nói bằng giọng không được hài lòng cho lắm.

“Cậu đến để tìm bạn đời chứ không phải để kiếm thức ăn, đừng soi mói mùi vị quá.” Sita nghiêm túc nhắc nhở đồng bạn. Sau đó, Nazha cũng im lặng không phản nản gì nữa.

“Có đi ầu, nếu là trâu bò, hình như cũng không đủ cường tráng, ngộ nhờ một hôm nào đó ngủ say đề phải thì không được tốt lắm nha...”, tuy rằng ngoài miệng vẫn luôn động viên Nazha, kì thực trong lòng Sita cũng có chút lo lắng.

Mạnh Cử Chiêu: nghe được mất lời tàn nhẫn như vậy, thật sự có loại cảm giác, mấy vị giống cái này cả đời cũng đừng mong gả ra ngoài được, phải không phải không?

Halu từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của người dân bộ lạc Awash, cũng giống như mấy người Nazha có thể ngửi ra mùi hương của bộ lạc Cinnamon từ sớm, tuy rằng khứu giác của thú nhân ăn cỏ không đặc biệt phát triển, nhưng tộc dân bộ lạc Cinnamon vẫn cảm nhận được sự nguy hiểm từ đám người phía trước theo bản năng.

“Không có việc gì đâu, đừng sợ, ở chỗ chúng ta có nhiều bò rừng cùng sơn dương như thế, mỗi một con đều ăn ngon hơn vạn lần so với chúng ta, bọn họ sẽ không vì ăn thịt chúng ta mà bỏ qua đám động vật ấy đây.” Halu cố gắng an ủi mọi người trong bộ lạc. Nghe lời giải thích rất hợp lý mà hẳn

đưa ra, người dân bộ lạc Cinnamon đầu cảm thấy bị thuyết phục, an tâm hơn chần chừ tiến đến trước mặt giống cái thuộc bộ lạc Awash.

Cư dân sinh sống tại vùng hàn đới do ảnh hưởng của sự đứt gãy địa chất mà trôi nổi bảy năm đạt đến mảnh thảo nguyên ôn đới và cận nhiệt đới này, đây quả thực là sự kiện lịch sử trọng đại khi lần đầu tiên cư dân nguyên thủy tại hai phần lục địa khác biệt gặp mặt nhau!

Đáng tiếc là tất cả mọi người hiện tại lại không nhận thức được điều này.

Bộ lạc Cinnamon: Không phải phương Bắc vốn là địa bàn của tuần lộc hay sao? Làm thế nào mà bây giờ đứng trước mặt lại cả một đàn động vật ăn thịt thế này, ư – chẳng lẽ tất cả tộc tuần lộc đầu bị bọn họ ăn thịt hết rồi?

Bộ lạc Awash: Thật kì lạ, bộ lạc phía Nam không phải toàn là sơn dương à? Lẽ nào đám sơn dương ấy đầu tiên hóa thành người cả? Không ổn rồi – những người này sẽ không ghi thù chúng ta chứ?

Bầu không khí rơi vào một sự im lặng kì dị.

Nhận ra tộc dân Cinnamon lo lắng bất an, Sita cảm thấy có lẽ mình cần nói điều gì đó. Cô xem xét kỹ mấy giống đực thuộc bộ lạc xa lạ trước mắt, tuy rằng tướng mạo bọn họ không quá xuất chúng, nhưng cũng thanh tú dễ nhìn, điều quan trọng là cơ thể họ tràn đầy sức lực, trong lòng cảm thấy có chút hài lòng, Sita quyết chia một cành olive ra trước mặt đối phương.

Cô liếc mắt liếc nhìn chú ý tới mấy người bộ lạc Cinnamon đang vây quanh một đám bê con, mỗi một con đều được ăn vận quần áo lót làm từ cỏ mềm mại, kia hẳn là con của bọn đi? Bắt chuyện từ lũ trẻ luôn là cách làm quen nhanh nhất. Vì thế, Sita bắt đầu rút ngắn khoảng cách giữa đôi bên.

“Đám trẻ con nhà các anh rất đáng yêu.” Sita nói

Bên cạnh việc khen ngợi vẻ ngoài khả ái của đám nhỏ, khích lệ năng lực làm việc của đối phương cũng là việc không thể thiếu. Kế tiếp, Sita đưa

mắt quan sát đám bê con không mặc áo đứng sau đối phương: “Mọi người chăn nuôi bọn chúng cũng rất tốt, nhìn qua cảm thấy rất ngon miệng.”

Ở đây cần phải bổ sung một chút: Học tập theo kinh nghiệm của Halu, hiện tại bộ lạc Cinnamon bắt đầu thói quen cho gia súc nhà mình mặc quần áo để phòng ngừa bị bắt nhàn, còn về phần mấy đứa không mặc quần áo kia đích thực là con bọn họ.

Nghe thấy thế, bộ lạc Cinnamon toàn thể rơi vào sự trầm mặc: Khen bò nhà chúng tôi dễ thương là có ý gì? Xong lại khen con chúng tôi ngon miệng là có mục đích gì?

Mạnh Cửu Chiêu: =□= ! ! !

Sự thực cho thấy đích thực cần phải gả ngay Sita ra ngoài bằng mọi giá! Mỗi một câu khen đều chính xác đâm trúng điểm mấu chốt của đối phương! Dững dĩ chân chính à, cô không cần giải thích!

Sita còn chưa phát hiện ra mấy lời khen ngợi của mình có chút vấn đề, cô còn đang bận suy nghĩ có nên tiến thêm một bước, phô diễn hết ưu điểm của bản thân mình hay không.

Sita cố gắng suy nghĩ để tìm ra ưu điểm của mình, sặc ... mình hẳn cũng có nhiều điểm tốt lắm, nhưng cái tốt nhất chắc là ... sức lực rất lớn?

Vì để cố gắng phô bày hết sức mạnh của bản thân, Sita biến thành nguyên hình, sau đó nhẹ nhàng dùng mũi nhắc “đứa nhỏ” nhà đối phương đặt lên lên mình, sau đó rảo chân bước đi.

Bộ lạc Cinnamon: Đây chẳng phải là trắng trợn trấn lột giữa ban ngày à?

“Chẳng qua cô ấy muốn thể hiện chút lòng thành, giúp các anh vận chuyển đồ vật mà thôi”, ngay lúc bộ lạc Cinnamon lâm vào khủng hoảng lo sợ, Mạnh Cửu Chiêu quyết định bước ra ổn định tình hình.

Mạnh Cửu Chiêu nhìn qua cũng thấy vẫn còn là trẻ nhỏ, không có khả năng làm hại bọn họ, chính vì thế, một đám động vật ăn cỏ đang khiếp sợ nhất thời an tâm trở lại.

“Hóa ra chỉ là đang giúp chúng ta chuyển giúp đỡ vật nha!”

Một lần nữa cẩn trọng quan sát con vật đang ng ồi trên lưng Sita ở đằng trước, cư dân Cinnamon đành lòng không được cảm khái với Mạnh Cửu Chiêu.

“Giống đực thuộc bộ lạc các người thật sự là uy vũ!”

Ngay lập tức, có không ít người bắt đầu hỏi han gia cảnh của mấy vị “giống đực”, đồng thời ngỡ ý có không ít thiếu nữ trong bộ lạc vẫn là hoa chưa chủ, bọn họ có thể cân nhắc tới việc cưới các nàng.

Nghe đến đây, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn có thể khẳng định một việc, đó chính là: Giống cái trong bộ lạc nhà mình, nói chung chính là không thể gả ra ngoài

Sau cùng, vẫn là Black và White đi tới kéo Mạnh Cửu Chiêu ra khỏi nhóm bà mai của bộ lạc Cinnamon, hai vị Kantus vừa xuất hiện liền làm lóa mắt tất cả giống đực của bộ lạc Cinnamon, sau khi biết rõ hai vị giống đực này đã cùng sinh con, bọn họ liền chấp nhận cách xa mỹ nhân hơn một chút. Chính vì thế, Mạnh Cửu Chiêu được Black ôm trong ngực có thể vừa đi vừa trò chuyện thuận tiện góp nhặt được đủ loại chuyện phiếm từ phía đối phương.

Giả dụ như –

“Anh nói cái giá anh đưa ra với bộ lạc Đông Sơn chính là bảy con sơn dương đổi lấy một miếng đá muối.” Được ba ba bế trong lòng, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu bàn đại sự, nói xong với một người, cậu lại quay sang chỉ vào một người khác, “Mà cái giá của anh lại là chín con sơn dương đổi một miếng đá muối.”

“Rõ ràng là người đầu tiên chiếm lời nhiiều hơn, dùng ít sơn dương mà có thể đổi được lượng đá muối tương đương, trong trường hợp này tại sao không theo cách trao đổi hàng của người đầu tiên chứ? Chẳng lẽ trước khi mua bán hàng hóa mấy anh không tham khảo giá cả của nhau sao? So giá chính là bước đầu tiên trong việc giao thương mà!”

“Còn có một chuyện – bản thân việc các anh dắt theo từng con sơn dương tới chỗ từng người một để trao đổi lấy đá muối đã là bất hợp lí, nó vừa tốn sức lại dễ bị người chen ép giá cả, thay vào đó, sao các anh không tự mình mở một sạp hàng? Tất cả những ai muốn trao đổi đồ vật này kia đều có thể bày hàng tại nơi này, mà ai muốn mua bán có thể đến chỗ các anh thương lượng giá cả. Giao thương hàng hóa cũng là vấn đề không thể tiến hành trong một sớm một chiều, các anh cố kiên nhẫn đợi thêm một chút có khi sẽ gặp được người ra giá có lợi hơn...”

Được bế ở trong lòng ba ba, vẻ mặt nghiêm túc cùng tư thế của cậu có chút không tương xứng, tuy nhiên, lời của cậu lại làm toàn thể thành viên bộ lạc Cinnamon kinh ngạc tốt cùng!

Tất cả mọi người đều như được khai sáng đến một chân trời mới.

“Đứa bé này thực sự quá thông minh. Nguyên hình của nó rốt cuộc là loài gì vậy?” Một vài người quá cảm thán mà thắc mắc đến vấn đề này.

Mạnh Cửu Chiêu không lên tiếng: Vấn đề ở đây không phải tôi quá thông minh mà là các người quá ngốc thôi.

Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy sự xuất hiện của mình ở nơi đây là vô cùng đúng đắn, trước khi cậu được sinh ra, không biết đám người bọn họ đã bị lừa bao nhiêu lần rồi nữa, mà cậu nói dân gian “làm thịt con dê béo” liệu có phải cũng vì thế mới xuất hiện ở thế giới này.

Từ nãy đến giờ, White vẫn đứng bên ngoài chăm chú nghe Cục Cưng nhà mình cùng những người khác tán gẫu chuyện trên trời dưới biển, khi được đề cập tới vấn đề nguyên hình, rốt cuộc hẳn tìm được cơ hội nói chen vào.

“Cục Cưng nhà chúng tôi là Kantus đó!”

Hả? Kantus là cái gì thế? Cái tên lạ lẫm khiến toàn thể bộ lạc Cinnamon đồng loạt ngây người.

“Cả hai nhóc con nhà tôi đều là những Kantus khỏe mạnh thông minh.”, White tiếp tục kể lể, vừa nói vừa nâng cái móng vuốt của Louis đang được hất ôm lên. Louis với kích thước tương đương một con đà điểu vốn không muốn bị ba ba bế trong lòng, nhưng nếu nó tự đi trên đất sẽ không thấy được Cục Cưng, sở dĩ nó cương quyết nhảy tới lòng ba ba cũng là để duy trì tầm nhìn của bản thân ngang bằng với anh em nhà mình.

“Ô ... Thì ra đó là gà à...”

“Gà cũng có thể biến thành người kìa!”

“Hóa ra gà thông minh như vậy ư, chẳng biết ăn thịt gà nhiều thì có thể trở nên thông minh hơn không nhỉ?”

Nhìn thấy mọi người như phát hiện ra điều gì rất mới mẻ, Mạnh Cửu Chiêu QAQ.

Phắc — —

Cứ như vậy mà cậu biến thành gà, đám người không có kiến thức như các người thực sự là quá ngốc. Kantus có chỗ nào giống gà cơ chứ ← trong vô thức, Mạnh Cửu Chiêu đã luyện thành thói quen tự coi mình là một Kantus.

Bỏ bớt được mấy con gia súc vương vís, bất kể là động vật ăn cỏ hay ăn thịt đều có tốc độ tương đối nhanh, vì thế, khi người dân của hai bộ lạc chạy tới điểm tập kết, thời gian vẫn còn dư dả rất nhiều.

Có quá trời động vật!

Các giống loài đều rất là đa dạng!

Thật sự giống như trong vườn bách thú – Mạnh Cửu Chiêu tròn tròn con mắt.

Nguyên hình voi ma mút của Sita cực kì thu hút ánh nhìn của người khác, chủng loại dũng mãnh như voi ma mút tại vùng hàn đới cũng xuất hiện tại đây, mọi người lập tức bị chấn động bởi vóc dáng vô cùng to lớn của cô nàng!

Không để tâm đến sự soi xét của người khác, Sita bắt đầu công cuộc “dỡ hàng”, đưa tất cả đám “bê con” đặt trên mặt đất, dựa theo sự chỉ dẫn của Mạnh Cửu Chiêu lúc trước, cô biến trở lại hình người, bắt đầu bày hàng buôn bán.

Hàng hóa mà Sita mang tới chính là thịt khô được Carat chế biến.

Thịt khô thực rất khó ăn, để đó ba năm cũng không thấy hỏng, nhưng đó đều là thực phẩm trong thời kì gian khổ của bộ lạc Awash, mọi người đều luyện tức không muốn vứt đi. Ngay khi biết được Sita muốn tham gia đợt tụ hội, mọi người đều nhất trí quyết định sẽ mang thịt khô ra làm hàng hóa trao đổi.

Đổi được cái gì cũng ok hết, dù sao thì chẳng có gì khó ăn hơn so với thịt khô Carat làm cả.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72

Edit: Dlinh

Beta: Mimi

Thịt khô Carat làm được bày ở chỗ này, thoát nhìn chẳng khác nào một hiện trường phơi xác cả. Mỗi bàn phơi thịt đều để xác một con vật còn nguyên vẹn, hốc mắt rỗng tuếch cùng với da thịt đen sì vì khô quắt của chúng mơ hồ tỏa ra một cảm giác oan khuất và hôi thối như thể mới từ địa ngục chui lên.

Là một con rắn, đi đâu mà Carat thiếu hụt nhất chính là một bộ móng vuốt sắc bén có khả năng xé thịt, phương án tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra chính là dùng sức để chia cắt con mồi thành nhiều phần, tuy nhiên nếu làm như thế, máu của con mồi sẽ chảy ra hết không còn một giọt, sau đó thịt cũng ăn không ngon nữa. Càng nghĩ nhiều càng khó quyết định, cuối cùng Carat dứt khoát không xẻ thịt ra nữa, mà đem toàn bộ con mồi đã qua chế biến ra phơi.

Nguyên liệu để làm ra thịt khô chính là loài động vật có số lượng nhiều nhất xung quanh bộ lạc Awash – bò sừng dài, còn có cái đầu của một con Carcharodontosaurus(*) nữa.

(*) Tên khoa học: Carcharodontosaurus hay còn gọi là Shark toothed lizard

Nghe nói, con Carcharodontosaurus chính là con mồi mà Black và Whitesăn được, hai năm trước khi bọn Black kéo thi thể của nó trở về, toàn bộ người trong bộ lạc đầu liều mạng ăn hai tháng mới hết được từ đuôi đến cổ của núi thịt này. Đến lúc tất cả đầu ăn tới bụng nôn mà vẫn còn lại một cái đầu, cuối cùng Carat dứt khoát đem phần đầu này ra luộc chín, sau đó dựa theo phương pháp săn có làm thành thịt khô.

Cho tới bây giờ, mỗi lần nhìn thấy cái đầu này, Sita vẫn còn cảm giác buồn ối. Vì thế, cô tùy tiện ném nó tới một góc hẻo lánh khuất mắt nhìn.

Đây quả thực là cái kết bi thảm nhất thế giới của một con Carcharodontosaurus lần lỡ đáng thương.

Khụ khụ! Nhớ đi quá xa để tài bạn đầu mất rồi, bây giờ chúng ta hãy quay lại với câu chuyện về sạp hàng bé nhỏ của bộ lạc Awash.

Thịt khô của Carat vừa được bày ra, tất cả những người vốn đang vây xem xung quanh bỗng chốc ùng loạt bỏ chạy!!!

Chỉ riêng thành viên của bộ lạc Cinnamon là còn đứng đó, có đi đâu lý do không không phải vì lá gan bọn họ lớn, mà trái lại, chỗ đứng của họ vừa vặn lại ở sát cạnh Sita, cho nên có cơ hội được đối mặt trực diện với cái đầu thịt khô kinh khủng đó, bởi vậy, trong lúc nhất thời toàn bộ thành viên bộ lạc Cinnamon đều nhũn hết cả chân tay, không tài nào chạy nổi ==//.

Mạnh Cửu Chiêu tròn tròn con mắt: Người đầu bỏ chạy hết rồi thì còn làm ăn buôn bán kiểu gì đây? Cậu đang mong ngóng sẽ đổi được mấy món đồ chơi mới lạ kia mà!

Nhưng rất nhanh sau đó cậu liền hiểu rõ nguyên nhân của việc buôn bán không thành: Thịt khô Carat làm rất khó bán. Không, nếu nói khó bán thì chính là đang khen ngợi hần, đồng thịt khô này cơ bản là không thể bán được cho ai!

Nguyên nhân rõ ràng như vậy mà cậu lại phải suy nghĩ hồi lâu mới thông suốt được, từ đó có thể nhận thấy cậu đã bị bóng đen của Carat đầu

độc sâu sắc đến mức nào, hay nói cách khác, thấy mà không làm gì được lâu d ần cũng khiến chuyện lạ biến thành việc quen, thật là đáng sợ!

Ngay sau đó, Mạnh Cửu Chiêu nghĩ được phương án giải quyết vấn đề. Cậu vừa liếc mắt li ền thấy bên hông Halu có mang theo một con dao đá, li ền lên tiếng hỏi mượn. Kế tiếp, Mạnh Cửu Chiêu dùng toàn bộ sức lực của mình cắt thịt khô ra thành từng miếng nhỏ. Dao đá không sắc bén, nhưng so với móng vuốt của thú nhân ăn cỏ vẫn tốt hơn rất nhiều, tuy nhiên không thể sánh bằng móng vuốt của thú nhân ăn thịt được.

Hiểu ra ý đồ của Mạnh Cửu Chiêu, đám người Black nhanh chóng kéo qua giúp đỡ. Thịt bò sừng dài lập tức được cắt thành từng miếng mỏng, hoàn toàn khác với lớp da đen sì, phần bên trong vừa có thịt đỏ mọng vừa có lớp mỡ vàng óng ánh, thịt mỡ đan xen, bắp gân đều đặn. Mạnh Cửu Chiêu c ần lấy một miếng thịt đưa lên mũi ngửi qua một chút: Thế mà còn có cả hương vị của thịt xông khói chứ.

Thôi được rồi, đúng là Carat đã đem đồng thịt này phơi ở gần khu vực củi lửa bếp núc của bộ lạc.

Suy xét tới cả việc thú nhân ăn cỏ đi ngang qua xem hàng cũng rất lớn, cho nên Mạnh Cửu Chiêu còn cố ý bảo vài thú non gom cỏ Crunch và một ít Đông quả tới, đặt ở trước quầy hàng. Cỏ Crunch cùng với Đông quả được để trong một cái sọt nhỏ (sọt ấy được bện thủ công từ bàn tay khéo léo của Tuyết Hoa), thịt bò khô được đặt trong một cái sọt khác, thoáng chốc, sạp hàng của bộ lạc Awash đã triệt để thay hình đổi dạng!

Mạnh Cửu Chiêu vội vàng bảo bọn Halu đem dê với bò muốn trao đổi bày ra, thống nhất giá cả lại một lượt.

“Nếu có ai muốn đặt mua số lượng lớn, mọi người nhất định phải tìm tôi, tôi sẽ tính toán giúp cho!”. Vở vai Halu, Mạnh Cửu Chiêu vội vã trở lại sạp hàng của bộ lạc mình.

Bò dê của bộ lạc Cinnamon quả thực đắt hàng ngoài dự đoán của mọi người, gia súc nhà bọn họ vừa ngoan ngoãn lại vừa háu ăn, giá cả cũng không đắt, đã sớm được nhắc tới nhiều ở các bộ lạc, hôm nay lại được

quản lí một cách quy củ, tự nhiên sẽ buôn may bán đắt rồi. Mà Mạnh Cửu Chiêu đã bị Halu gọi qua giúp đỡ tính toán sổ sách tới lần thứ mười.

Đối lập hoàn toàn với tình hình xán lạn của sạp hàng bộ lạc Cinnamon là việc buôn bán thịt bò khô của bộ lạc Awash.

Có bày đẹp đẻ hơn nữa cũng thế thôi, ban đầu, khi hàng hóa được bọn họ mang ra tất cả mọi người đều chứng kiến, sức tàn phá lúc ấy quả thực chấn động cả lòng người, cho dù những miếng thịt bò này sau khi được cắt ra có đẹp gấp mười lần cũng không cách nào xóa tan được ảnh hưởng của ấn tượng từ những giây phút đầu tiên.

Suốt cả một ngày dài từ sáng tới tối, bọn họ chỉ có thể bán ra ngoài một phần thịt khô. Black dùng một phần thịt khô to bự đổi lấy một loại trái cây to bằng bàn tay từ chỗ thú nhân tạt ngang qua.

Ban đầu thú nhân kia cũng không muốn đổi đâu, thế nhưng sau khi ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt của Black, thoáng chốc liền ngơ ngác đi tới, không hỏi một lời liên tưởng ý định trao đổi hàng của Black.

Mà phần hoa quả nọ giờ phút này đã nằm gọn trong bụng Mạnh Cửu Chiêu và Louis.

Mất thấy thịt khô của Carat quả thực không bán ra được, Sita thế nhưng chẳng hề nóng ruột, dù sao thì các cô tới đây cũng không phải vì chuyện buôn bán làm ăn. Các giống cái khác cũng hết như vậy, ngay từ đầu sự chú ý của bọn họ vốn không đặt tại sạp hàng mà hoàn toàn dùng để tò mò đánh giá những giống đực xung quanh. Bỗng nhiên Sita thấy đùi mình bị cái gì đó níu xuống, cúi đầu mới phát hiện thì ra là một đứa trẻ vừa mới rụng phải người mình.

Đó là một đứa bé lớn xấp xỉ bằng Cục Cưng nhà Black.

Cô vô cùng biết rõ độ rắn chắc của cơ thể mình, người đụng vào cổ ắt hẳn sẽ rất đau, vì thế Sita vội vã ngã xuống ôm lấy đứa bé.

Nhưng ngay sau đó, cô liền trợn tròn con mắt: Hai hàng nước mắt đang lăn dài trên gương mặt mồm mĩm, đứa trẻ này vậy mà lại đang khóc!

“Ôi! Thế nào, có đau không? Dù gì cháu cũng là một giống đực nhỏ, không thể tùy tiện khóc thế này đâu!” Sita cuống quýt dùng mu bàn tay lau nước mắt cho nó.

Đứa nhỏ càng khóc dữ dội hơn.

“Cháu, cháu không phải là giống đực cháu, cháu là giống cái mà...”

Sặc — — Cảm giác có chút quen quen này rốt cuộc là thế quái nào đây?

“Hả? Là cô không tốt, vóc dáng của cháu hơi cao to cho nên cô nhìn không ra...” Cảm giác càng giải thích lại càng be bét này, là sao là sao...?

Nhìn hai hàng nước mắt đang chảy như mưa của đứa nhỏ, Sita triệt để ngây ngẩn ra rồi.

May mà cái khó ló cái khôn, cô lấy vớ tay vớ lấy một cái sọt ở ngay bên cạnh, “Mời cháu ăn cái này nhé, đừng khóc nữa!”

Cô lấy củ Crunch và Đông quả ngon nhất trong sọt ra, đưa cho thú non giống cái đang ôm trong ngực, sau đó lại thấy vẫn chưa đủ, liền cầm thêm một phần thịt khô Carat làm đưa cho đối phương.

“Thịt khô này không ăn cũng không sao, cứ cầm lấy để chơi cũng được.”

“Nhưng mà, đây là hàng hóa các cô mang đi trao đổi, cháu không có gì đáng giá để trao đổi cả...” Thú non giống cái cuối cùng cũng ngừng khóc, mở to đôi mắt sừng húp nhìn về phía Sita.

“Không sao, đây là cô cho cháu, ai bảo cô làm cháu đau còn hại cháu khóc nè.”

“... Cảm ơn cô” Đứa bé giống cái nói, cùng lúc đó bao tử nó bỗng nhiên ùng ục kêu vang. “Nhưng mà vừa rồi không phải vì cô đựng đau nên

cháu mới khóc. Anh trai cháu bị thương, bọn cháu tới đây đã mấy ngày rồi mà không có cái ăn, cháu lại không có đồ vật gì có thể cùng người ta trao đổi, cho nên mới khóc...”

Thứ non giống cái cúi đầu giải thích, một lúc lâu sâu mới ngại ngần ngẩng mặt nhìn lên, “Nếu không phải cô làm cháu khóc, vậy... cháu có nên đem đồ vật trả lại cho cô không?”

Thật đúng là một em bé giống cái đáng yêu nha~

Sita sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của đứa bé một cái, lắc lắc đầu, “Không cần phải trả lại, thịt khô thực chất rất khó ăn, bọn cô mang cũng chẳng bán được mà! Cho cháu rồi tới lúc trở về cô còn có thể bớt đi ít việc.”

Nói xong, Sita lại cần thêm mấy miếng thịt khô đưa cho thú non giống cái, im lặng nhìn theo bóng dáng vừa bước đi vừa quay đầu lại nhìn mình của nó. Đợi tới lúc đứa nhỏ đi khuất hẳn, cô mới quay về sạp hàng bộ lạc mình một lần nữa.

Việc tốt cô vừa làm được rất nhiều người đi ngang qua chứng kiến.

Những giống cái xung quanh vì thế mà lén lút nấn ná lại đây, bắt đầu âm thầm quan sát Sita. Ngay sau đó, bọn họ nhanh chóng có được những đánh giá sơ bộ về Sita: Thú nhân ăn thịt ở vùng phụ cận.

Ở gần bộ lạc phụ cận ← cách nhà mẹ đẻ gần!

Bán nhiều thịt khô như thế ← nhà có nhiều tài sản!

Cho đứa nhỏ xin ăn thịt khô ← phóng khoáng, rộng rãi, hành hiệp trượng nghĩa!

Thật đúng là một đôi! tượng! phối! giống! tốt!

Một tuần mười, mười tuần trăm, chuyện tốt ngay lập tức lan rộng ra khắp toàn khu vực. Không bao lâu sau, Sita liền bị giống cái của các bộ lạc bao vây.

“Tôi muốn đổi thịt khô ~”

“Tôi cũng muốn đổi thịt khô ~”

“Chớ đây nào! Tôi cũng muốn đổi”

“Đổi! Đổi! Đổi!”

Từ xưa tới nay, giống cái vốn là lực lượng nòng cốt để thành lập và phát triển các buổi họp chợ, thú nhân giống cái của xã hội nguyên thủy cũng không ngoại lệ, chỉ có đi đâu những giống cái này tìm tới đổi thịt chỉ có duy nhất một mục đích, đó là tiếp cận Sita.

Càng nhìn càng đẹp trai! Vóc người cao lớn này, cơ thể to con này, cơ ngực phồng phao này – khẳng định găm vào sẽ rất tuyệt.

Ánh nhìn của mấy giống cái quá mức trần trụi khiến Sita không nhận được mà rùng mình.

Số lượng thịt khô bọn họ đổi cũng không nhiều (đa số đều đổi hàng làm nhiều lần để thu hút sự chú ý của Sita!), thế nhưng số lượng người lại rất đông! Vào thời điểm đóng quầy cùng ngày, một sạp thịt khô nguyên vẹn đã vơi đi phân nửa.

Thịt khô của Carat ấy vậy mà có thể bán được! Tin này với những thú nhân trong bộ lạc Awash mà nói, chứ là quá sức bất ngờ.

“Sẽ không có ai nữa đem chạy tới đòi trả hàng chứ?” Ames có chút lo lắng. Thịt khô của Carat khó ăn như thế nào, mỗi người trong bộ lạc Awash đều hiểu rất rõ. Lỡ như đối phương yêu cầu trả hàng, bọn họ cũng đâu thể đem những thứ đã đổi về kia đi trả lại cho đối phương được!

Ames khò sở nhìn về phía mấy đứa nhỏ bên cạnh — — —

Mạnh Cử Chiêu và những đứa trẻ khác: Nhai ~ nhai ~ nhai ~

Đồ vật ngày hôm nay trao đổi với các bộ lạc khác hơn một nửa đều là đồ ăn, bộ lạc Awash đem đồ vật trao đổi được để qua một bên, rồi lại phân

mấy thứ thức ăn cho đám trẻ.

Lời của Ames khiến Sita cũng có phần chột dạ, nhưng nếu đã không còn cách nào khác, vậy thì cứ quyết không cho trả hàng thôi!

“Ai có gan trả hàng, chúng ta liền đánh kẻ đó!” Nghĩ tới việc đối tượng trao đổi thịt khô hôm nay đâu là giống cái, Sita lập tức hạ quyết tâm.

Tuy nói vậy, thế nhưng thành viên bộ lạc Awash ít nhiều vẫn có chút chột dạ, cho nên ngày buôn bán thứ hai cũng không quá tích cực, vô cùng chậm rãi đi tới chỗ bày hàng của mình. Mà nơi ấy, lúc này đã tập trung đông nghịt người, vì thế cả bọn lập tức nảy sinh một loại cảm giác như thể âm mưu bị bại lộ!

Quả nhiên — — —

Đám người kia là tới đòi trả hàng sao?

Thú nhân bộ lạc Awash nhất thời im lặng đứng ngơ tại chỗ.

“A! Bọn họ tới rồi — —” Ngay lúc bầu không khí căng thẳng tới mức nghẹt thở, đám người đối diện bỗng chốc có hành động, một người chỉ ngay vào mũi Sita mà lớn tiếng kêu lên!

Quả nhiên — — —

Sita đã chuẩn bị tinh thần, sẵn sàng biến thân bất cứ lúc nào, giả dụ đối phương không chịu bỏ qua việc này, cô, cô lập tức hiện nguyên hình mang theo mọi người chạy trốn.

Vừa lúc đó, đám thú nhân đối diện phát ra một trận âm thanh hỗn tạp, bọn họ chen chúc nhau lao tới, tựa như muốn triệt để phá hủy đường lùi của Sita.

Không xong rồi! Ngay cả chạy trốn cũng không thể — —

Carat ơi, thịt khô của anh đã hại chết người hay sao!!!!

Khi các giống cái trong bộ lạc đang chửi mắng Carat thì bọn họ chợt nghe thấy tiếng reo hò phấn khích phát ra từ đám người xung quanh:

“Mau mau bày hàng lên đi!!! Chúng tôi muốn đổi thịt khô!!!”

Ngay sau đó, đám người Sita li ền trợn tròn con mắt.

—

Lời của tác giả: Khử khử khử, Carat à, anh thực sự có tài nha!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73

Edit: Dlinh

Beta: Mimi

Ngày hôm qua, đám giồng cái vì để tiếp cận Sita mà phải đến sạp hàng bộ lạc Awash mua rất nhiều thịt khô, mà trong thế giới thú nhân, thói quen hoang phí hoàn toàn không thể chấp nhận được, nếu đã mang đồ vật ra trao đổi, vậy nhất định phải tận dụng triệt để thứ được đổi về.

Do đó, sau khi trao đổi xong các cô nàng liền quay về thưởng thức những miếng thịt khô thoạt nhìn có màu sắc quý dị ấy.

Thật sự là khó ăn vô cùng — — sau khi nếm miếng đầu tiên, gần như tất cả mọi người đều có suy nghĩ như vậy. Hương vị vừa đắng lại vừa chát, khiến người ta phải nghi ngờ thứ này rốt cuộc có ăn được hay không. Vì để xóa tan hương vị kì lạ trong miệng, không ít người đã lấy nước ra uống ngay lập tức.

Thế nhưng, thời điểm hương vị kì lạ được hòa tan, dư vị còn sót lại chỉ thoang thoảng, lại trở thành một thứ mùi vị vừa quen vừa lạ.

Mà đây cũng là thời khắc để chứng kiến uy lực của tiền tài.

Rốt cuộc, một giồng cái trắng trẻo – xinh đẹp – giàu có của bộ lạc nào đó chép miệng mấy cái, rồi tròn tròn con mắt. “... Là vị mặn.... Đây là đá muối! Thế mà lại có đá muối!”

Chỉ một lời đã đánh thẳng vào điểm mấu chốt, tất cả thú nhân có mặt ở đó đều sợ đến ngây người!

Đi đâu này, sao có thế?

Có người lập tức lấy đá muối ra, nhất thời chẳng ai nghĩ đến việc tiết kiệm nữa cả, các cô ấy nghiêm túc liếm hai cái, sau đó ngõ ngàng nhận ra hương vị vừa ăn đúng thực là vị muối!

Đá muối rất quý giá, chẳng mấy ai có khả năng sở hữu một lượng muối ăn lớn đến như vậy, đó cũng là lí do vì sao phần lớn mọi người không thể nhận ra được vị muối có nồng độ đậm đặc cao. Mà giống cái ‘con nhà giàu’ phát hiện vị mặn trong thịt khô đầu tiên kia cũng bởi nhà cô có khá nhiều đá muối, bình thường ăn gì đều cho thêm một chút vị mặn vào, do đó mới có thể phát hiện ra!

“Cái này, đồng thịt khô này là dùng đá muối để làm ra sao?” Một giống cái trừng mắt nhìn chằm chằm miếng thịt khô ở trong tay, lại nhìn sang phần của những người khác. Sau khi thận trọng cắt một miếng thịt khô nhỏ, cô liền đun một nồi nước rồi thả miếng thịt vào trong. Không đợi nồi nước đun sôi, cô đã bùng nồi lên uống một ngụm.

“Thực sự là muối! Đồng thịt khô đó có lượng muối nhiều hơn cả đá muối của chúng ta!”

Buổi tối ngày hôm đó, chỉ cần bộ lạc nào có người mua được thịt khô của Carat cũng đều ầm ĩ sôi trào! Chỉ một lát thịt nhỏ cũng có thể nấu ra một bát nước muối lớn, hơn thế nữa, theo lời những người may mắn được ăn phần thịt còn sót lại sau khi luộc thì, thịt khô nấu chín có hương vị thực ngon!

Giá thành rẻ hơn so với đá muối rất nhiều! ← Có người dùng một sọt da lông liền đổi được một phần thịt!

Vị mặn đậm hơn so với đá muối! ← Chỉ cần đun một lát thịt nhỏ cũng thu được một nồi nước muối đủ cho cả một bộ lạc dùng trong hai ngày trời!

Hương vị ăn ngon hơn hẳn so với đá muối! ← Lời này đúng là vô nghĩa! Bạn đã từng thấy ai ăn một tảng đá chưa?

Vì mong muốn bổ sung lượng muối, ở thời điểm đá muối thạch quá khan hiếm rất nhiều bộ lạc còn đem cả đất sét chứa muối ra mà liếm, đất còn có thể ăn, thế thì thứ thịt khô kinh khủng Carat có là gì đâu!?

Và thế là, ngay buổi tối ngày hôm đó, người của tất cả các bộ lạc đều không tài nào ngủ ngon giấc, trời còn chưa sáng, đã kéo nhau chạy tới chỗ bày hàng của bộ lạc Awash. Các thú nhân giống cái vẫn nhớ rất rõ ~ trong sạp hàng của bộ lạc Awash không còn nhiều thịt khô, vậy nên tất cả người ở chỗ này vào hôm nay đều là đối thủ cạnh tranh hết!

Không chỉ là đối thủ cạnh tranh trong việc mua muối, mà còn là đối thủ cạnh tranh trong chuyện tìm chồng!

Phát hiện thịt khô đúng thật là dùng đá muối để ướp, Sita ở trong mắt các giống cái này lại càng xuất chúng hơn, chỉ trong nháy mắt cô đã biến thành một đấng lang quân toàn thân đầy muối!

Thịt khô của Carat bỗng nhiên bán chạy, thú nhân bộ lạc Awash đều sợ đến ngây người. Bọn họ hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Thịt rất nhanh được trao đổi hết không còn một miếng, so với ngày hôm qua, một phần thịt càng đổi được nhiều thứ tốt hơn, tính đến bây giờ, bọn họ đã có ba mươi con dê, năm mươi con bò, ngoài ra còn có đủ các loại đồ vật linh tinh khác.

“Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?” Sita buồn bực, đồng thịt càng lúc càng được bán nhanh hơn, “Đừng chen lấn! Đừng xô đẩy!”

Nhìn đám giống cái đông đúc còn đang muốn chen lấn xông lên, Sita cảm thấy, không biết có phải mình bị ảo giác hay không mà hình như hôm nay cô bị người sờ soạng rất nhiều lần, đặc biệt là ngực và hông. Đang tiếc xung quanh toàn là giống cái, chắc hẳn chỉ là mọi người chen chúc tranh nhau mua hàng dữ dội quá nên đụng phải thôi nhỉ?

Mãi cho đến khi — —

“Sita! Tôi phải gả cho anh! Tôi sẽ sinh cho anh một bé voi ma mút — —” Một tiếng kêu phá trời vang lên, Sita giật mình kinh hãi.

“Sinh cái đầu cô ấy! Bà đây là giống cái — —” Nhất thời hiểu được chuyện gì đang âm thầm diễn ra, Sita ùng ùng nổi giận, cảm thấy hai ngày nay mọi nỗ lực của mình đều là uổng phí. Cô thế nhưng bị người hiểu nhầm thành giống đực, thảo nào chẳng có giống đực này tới gần bắt chuyện với cô hết!

“Bây giờ sẽ bắt đầu thực hiện đạo luật mới, thịt khô sẽ chỉ trao đổi cho giống đực, loại hình tôi yêu thích chính là thân hình cao lớn cơ ngực nở nang cùng phần hông cong vênh, ai có điều kiện phù hợp thì mau mau tới đây đi!” Và cứ thế, Sita lập tức trở thành người nguyên thủy đầu tiên lợi dụng của công để làm việc tư.

Giấc mộng được gả vào nhà giàu của toàn bộ giống cái trong nháy mắt liền vỡ vụn!

Mà với giống đực

“Cưới cô ấy ... thì cả đời không lo thiếu muối ăn...” Một giống đực thân hình cao lớn ngực nở hông cong thì thầm cùng với đồng bạn của mình.

“Đúng vậy.” Một giống đực khác cũng cao lớn ngực nở hông cong bình tĩnh đáp lại.

“Vậy anh muốn kết hôn với cô ấy không?” Giống đực thứ nhất tiếp tục nhỏ giọng hỏi.

“... Tôi thà cả đời không có muối ăn.” Đồng bạn của hắn nói chắc như đinh đóng cột.

Vì vậy, việc trao đổi hàng hóa liền tiến hành vô cùng có trật tự.

Toàn bộ thịt khô của Carat đều được bán hết, sau cùng chỉ còn dư lại cái đầu lâu của con Carcharodontosaurus mà thôi. Tuy rằng nó có hơi kinh

khủng nhưng cũng chẳng ngăn được đám người xung quanh, cuối cùng cái đầu này được một người đàn ông thuộc bộ lạc nào đó dùng da thú trùm lên rồi vác đi.

Và thế là, tất cả hàng hóa đem bán của bộ lạc Awash đầu được thanh lý toàn bộ vào ngày thứ hai của phiên chợ, bởi vì không muốn lãng phí năm ngày còn lại, các thú nhân giống cái quyết định tự do đi dạo xung quanh.

Mỗi người trong bộ lạc, chẳng phân biệt lớn hay nhỏ, Sita đầu phát cho hai miếng thịt, đây là phần cô lén giữ lại.

“Mỗi người đầu được đi mua những thứ mà mình thích.”

Louis cũng nhận được hai miếng thịt, thế nhưng việc đầu tiên hắn làm chính là chạy tới chỗ Mạnh Cửu Chiêu, chúi chúi cái đầu về phía trước, ý bảo cậu lấy hai miếng thịt trong miệng hắn ra.

Việc này sao mà giống giao nộp lương thưởng thế không biết chứ?

“Sặc —- tôi giúp cậu lấy ra rồi.”

Mạnh Cửu Chiêu chẳng mất bao nhiêu thời gian liền hiểu lý do khiến thịt khô bỗng nhiên bán chạy — thịt khô = muối nén!

Có đi đầu, không biết Carat bỏ đã vào chỗ này bao nhiêu đá muối mà chỉ cần liếm qua một chút đã khiến người ta mắc ói đến chết rồi. Cần miếng thịt nhét vào bên trong túi xách, Mạnh Cửu Chiêu tiện tay lấy một miếng da ra lau miệng cho Louis.

Sau đó chính là thời gian một nhà bốn người cùng đi mua sắm.

White tò mò nhìn khắp xung quanh, từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy cái nơi người ta gọi là phiên chợ. Kể từ lúc sập hàng của bộ lạc Awash buôn bán phát đạt, rất nhiều bộ lạc khác cũng thi nhau mở hàng, bởi thế hàng hóa trong phiên chợ vô cùng phong phú, mỗi bộ lạc lại có một loại đồ vật khác nhau, có cả những thứ mới lạ mà bọn hắn chưa bao giờ bắt gặp. Khác với bạn đời của mình, Black kín đáo hơn nhiều lắm,

Mạnh Cửu Chiêu phải dựa vào tậ̀n suậ́t Black ngoạ́i đậ̀u quan sạ́t mới biệ́t hiệ̣n tại vị ba ba này của mình cũng đang vô cùng kích động — — —

“Cục Cưng, sạp hàng đằng kia có thứ gì có hình thù thú vị lắm, con có muốn qua xem một chút không? Được r ậ́i, ba ba mang con qua đó nhé!”

Black bế Mạnh Cửu Chiêu lên, xoa xoa phậ̀n tóc ngu ngốc dựng lên của con mình, dứt lờ i li ệ̀n vò i vàng ô m cậ u chạy v ề hượ́ng qu ậ̀y hàng.

Mạnh Cửu Chiêu được hắ n ôm vào lòng thì chặ́ng biệ́t nói gì: Muốn đi thì cứ đi đi ~ không cậ̀n phải nói là con muốn đi đậ̀u. Ài, rụt rè mất tự nhiên như thế, Black nhất định là hậu duệ của một vị quý tộc Kantus.

Ba con Kantus + một con người rất nhanh đã đến phía trước gian hàng.

Cái làm Mạnh Cửu Chiêu ngạc nhiên chính là qu ậ̀y hàng này lại bán đ ồ chơi trẻ em!

Trên sạp hàng bày rất nhi ệ̀u nhự̃ng quả cậ̀u tròn bằng da, thoạ́t nhìn khá giống trái bóng cao su, kích cỡ có thể lớn hơn so với trái banh đá bình thường. Mạnh Cửu Chiêu tò mò chọc chọc một một tý, li ệ̀n phát hiệ̣n bên trong không phải là rộ̀ng ruộ̣t, thế nhưng chặ́ng biệ́t chủ hàng đã cho cái gì vào trong mà quả bóng lại rất có tính đàn h ậ́i.

“Đây... chính là đ ồ chơi cho trẻ em. Nó có thể được ném đi rất xa, trẻ nhỏ đậ̀u thích chơi cả.” Mọi người ở đây, chủ yếu là trao đổi nhự̃ng vật phẩm cậ̀n thiệ́t cho sinh hoạt hàng ngày, đ ồ ăn thức uống cùng đá muối mới là thứ được quan tâm hàng đậ̀u, mấy cái tí như đ ồ chơi trẻ em này nọ quả thực không dễ bán buôn!

Thì ra hai ngày qua đậ̀u không có lấy một người ghé vào sạp hàng này, hôm nay rốt cuộc cũng có một vị khách, chủ qu ậ̀y ban đậ̀u còn bị vẻ ngoài của Black và White làm cho lóa mắt, tuy nhiên sau đó hắ n lập tức thanh tỉnh trở lại, bắt đậ̀u giới thiệ̣u sản phẩm của mình.

Giống như trẻ con ở Trái Đất đến một độ tuổi nhất định sẽ thích chơi xếp hình, thú nhân còn non ở nơi đây đến một tuổi nào đó sẽ thích việc

chơi đùa đá sút đồ vật. Hiện tại những lúc không có việc làm Louis cũng thích đá mấy thứ linh tinh, hắn sẽ sút vào một viên đá ở ven đường sau đó lại lon ton chạy tới rồi vui vẻ đá viên đá đó trở về Ban đầu Mạnh Cửu Chiêu còn tưởng đây là bản năng xây tổ bộc phát của Kantus, thế nhưng rất nhanh sau đó cậu liền nhận ra: chẳng qua là Louis vui đùa với mấy hòn đá đó mà thôi ==//

Không chỉ Louis, ngay cả Black và White thỉnh thoảng cũng có loại hành động như vậy. Mạnh Cửu Chiêu không thể không nghi ngờ, phải chăng bóng đá là trò chơi yêu thích của chủng tộc Kantus, thảo nào kiếp trước phong trào đá bóng lại thịnh hành trên toàn vũ trụ đến thế.

Nghĩ tới đây, Mạnh Cửu Chiêu không khỏi ngẩng đầu nhìn hai vị ba ba nhà mình.

☞ : Quả nhiên là thế!

Nhìn thấy trái banh, đôi mắt của Black và White đều tỏa sáng lấp lánh: “Nhìn thật là thích quá đi!” —— Trên mặt của bọn họ rõ ràng đang hiện lên mấy chữ này đấy.

“Chiếp ~~~~” Louis cũng trắng trợn biểu lộ sự yêu thích của mình.

Có cửa làm ăn! Chủ sạp lập tức quấn lấy bọn họ, bắt đầu giới thiệu giá cả. Song cái giá hắn đưa ra tuyệt đối không rẻ một chút nào. Bởi vì đã được Mạnh Cửu Chiêu khai thông đầu óc, ba tên Kantus đều có những hiểu biết sơ bộ về giá cả, tính toán một lúc thì Black bỗng nhiên trở nên do dự.

Hắn và White liếc nhìn nhau một cái.

“... Chúng ta... không cần!”

Thời điểm Black nói ra lời này, ngay cả Mạnh Cửu Chiêu cũng thấy được sự buồn bã chán nản ẩn chứa bên trong.

“Hôm nay, trước hết phải mua quần áo cho Cục Cưng và Louis, hai ngày vừa rồi, em thấy đám nhỏ của các bộ lạc khác ăn mặc rất dễ nhìn~”

Mấy ngày nay Black và White đã gặp được rất nhiều thú con của các bộ lạc khác, cũng thấy đủ loại quần áo làm bằng da thú ở trên người bọn chúng, đám đứa nhỏ kia ăn mặc nhìn mới linh hoạt và tràn trề sức sống làm sao! Y phục của bọn chúng chia làm hai phần trên và dưới, trong đó phần dưới được gọi là quần, quần có thể che chắn “chim chim” cùng ‘trứng trứng’. Đứa nhóc nhà bọn hắn quá ít lông, khi chơi đùa ở bên ngoài thường xuyên xước xát chân tay này nọ, thỉnh thoảng còn ảnh hưởng tới cả bộ phận đặc biệt bên trên. Mỗi lần chứng kiến, hai vị ba ba đều đau lòng đến chết đi được (mà hết lần này tới lần khác Cục Cưng đều nghiêm cấm không cho bọn họ liếm liếm cái vị trí kia 囧), đi đâu này khiến cho Black và White không thể không động tâm trước cái thứ gọi là quần nọ!

Toàn bộ thịt khô phải giữ lại để mua quần cho Cục Cưng và Louis ← Đây là chuyện mà hai vị ba ba đã thương lượng xong từ hôm qua.

Mạnh Cửu Chiêu ngẩn người, trong phút chốc liền hiểu rõ suy nghĩ của hai ba ba nhà mình, vì thế cảm lòng chẳng đành mà rơm rớm nước mắt.

Phắc – lại làm cho cậu cảm động rồi!

Rõ ràng bản thân hai người bọn hắn vẫn còn là hai đứa trẻ, hiểu chuyện như thế để làm cái khỉ gì nhaaaaaa!

Nhận được sự yêu thương của hai vị ba ba suốt một quãng thời gian dài, lòng dạ Mạnh Cửu Chiêu bất tri bất giác thay đổi từng chút một. Cậu thực sự cho rằng mình là con non của hai Kantus này, vì thế có thể lăn qua lăn lại làm nũng mà không cảm thấy ngại ngùng một chút nào.

Nhưng mà thỉnh thoảng nhìn thấy hai ba ba không coi trọng bản thân, chỉ để tâm đến con cái, Mạnh Cửu Chiêu cũng sẽ có cảm giác đau lòng, nhịn không được mà nảy sinh cảm giác muốn yêu thương hai tên Kantus ngốc nghếch này.

Hiện giờ, Mạnh Cửu Chiêu chính là đang không nhịn được.

Tự vả cho mình một cái, sau đó cố gắng nhớ lại dáng vẻ của Jina và Bora lúc khóc nhe, Mạnh Cửu Chiêu cứng ngắc nằm vật ra mặt đất, ra sức

mà lẫn lộn.

(← mời nhìn thử biểu cảm của tác giả đại nhân và quần chúng vậy xem)

“Không đâu! Không muốn mặc quần đâu! Con muốn bóng da cơ! Con chỉ muốn bóng da thôi cơ!” Những cục đá trên mặt đất khiến da đầu cậu có chút đau, nhưng hết lần này tới lần khác cậu vẫn không dừng lại, một bên khóc một bên lẫn lộn đủ các kiểu, quả thực chơi đến chính mình cũng cảm thấy phi thường xấu hổ!

Thế đó, chỉ vì mấy quả bóng da, tâm hồn già nua 60 năm có lẽ của Mạnh Cửu Chiêu đã triệt để đánh rớt chút liêm sỉ cuối cùng.

—

Tác giả có lời muốn nói: Dường như tác giả đại nhân nghe được thanh âm vỡ nát của một thứ gì đó....

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74

Edit: Dlinh

Beta: Mimi

Cuối cùng Black đành dùng bộ dáng “Thật hết cách với con” để lấy ra mấy miếng thịt.

“Bốn phần thịt bò khô đổi tất cả bóng của anh.”

Giống như tất cả những người dân khác của bộ lạc Awash, Black và White tới bây giờ vẫn chưa hiểu rõ nguyên nhân vì sao thịt khô lại được hoan nghênh đến vậy, tạm thời bọn họ chỉ có thể đưa ra kết luận: chắc bởi vì hương vị thơm ngon. Tuy nhiên, có một điều họ nắm chắc: Thịt khô của Carat có thể trao đổi được bất cứ thứ gì.

Ngờ đâu, sau khi nghe xong lời này, lại nhìn thấy thịt khô trong tay Black, sắc mặt chủ sạp hàng liền trở nên suy sụp.

Chủ sạp vốn từ một bộ lạc tới tương đối muộn, không được chứng kiến cảnh tượng tất cả các bộ lạc tranh giành mua thịt bò khô. Và đó cũng là lí do khiến hắn không coi mấy miếng thịt trước mắt ra gì.

“Tôi muốn đổi lấy đá muối, không muốn đổi thịt khô.”

“Nhưng mà thịt khô của chúng tôi rất được hoan nghênh đấy.”

Không thể ngờ được lần đầu tiên trao đổi hàng hóa lại đúng phải tình cảnh người ta không cho đổi như thế này!

“Đá muối?” Black và White thoáng nhìn nhau một chút, bọn họ suy nghĩ một hồi lâu, hình như hai ngày nay bọn họ dùng thịt khô trao đổi đủ loại các đồ vật, duy chỉ có đá muối là chưa từng thấy?!

“Quả cầu lớn nửa khối đá muối, quả cầu vừa 1/4 khối, cầu nhỏ bán 1/8 khối.” Chủ sạp kiên trì giữ giá cả của mình. “Các cậu muốn lấy tất cả, tổng cộng phải trả 5 khối đá muối.”

Giá cả đã định như vậy, quyết không thương lượng ← trên mặt chủ sạp viết rõ rành rành như thế.

“Vậy chúng tôi đi đổi đá muối đi.” Nhìn thấy sự uể oải trên mặt Black, White vội vàng vỗ vỗ bả vai bạn đời, đưa tay với lấy miếng thịt trong tay của đối phương, nhìn xung quanh thấy rất nhiều người đang đi qua đi lại, thế là hắn vội hắng giọng rao to.

“Đổi muối thạch đây.”

Cỗ họng của White rất lớn, tiếng gọi này có thể khiến lỗ tai tất cả những người xung quanh đều bắt đầu ong ong, không ít thú non đang được ôm cũng sợ đến phát khóc, phiên chợ trong nhất thời rối loạn hết cả lên.

Mọi người bất mãn quay đầu nhìn về phương hướng phát ra tiếng kêu, đang chuẩn bị kháng nghị phản nản thì thấy được diện mạo của White.

Mỹ, nhân, a — — —

Vì thế, kháng nghị ngay lập tức được nuốt ngược trở vào, dự định muốn đánh người cũng bị vứt ra sau lưng, thậm chí ngay cả đứa bé đang oa oa khóc khi nãy cũng nín hẳn, ngơ ngác nhìn gương mặt của White, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ bừng ~~

Mạnh Cửu Chiêu thấy thế thì không khỏi thở dài: Quả nhiên, bất kể nguyên hình hay là hình dạng con người, Kantus đều có thể giết hại qu ân

chúng nhân dân.

Nghĩ tới đây, cậu không khỏi quay sang nhìn con gà Louis đang xem náo nhiệt ở bên cạnh. Hình như suốt nửa cậu đã quên, tên nhóc này ... cũng là Kantus! Mạnh Cửu Chiêu biết Kantus là chủng tộc dùng nguyên hình vốn có để trải qua thời sơ sinh và niên thiếu, nhưng lại không biết đến thời điểm nào bọn họ mới có đủ khả năng biến thành hình dạng con người.

Nhìn Louis một thân áo lông ở trước mặt, trên đầu còn có một nhúm lông loạn xạ chẳng ra kiểu dáng gì, lại nghĩ đến chuyện sau này Louis cũng sẽ trở thành một nam thần siêu cấp như Black và White... Trong lúc nhất thời, bởi vì đối lập quá kinh khủng mà đầu Mạnh Cửu Chiêu choáng váng đầu trắng sao.

Ngay khi cậu đang bận tưởng tượng về hình dáng con người của Louis sau này, chung quanh đã có rất nhiều thú nhân vội vã đi tới.

Mọi người đều có chung một suy nghĩ: Thú nhân xinh đẹp như thế, tới xem một chút cũng tốt rồi ~ cho dù không có hàng hóa tốt gì để trao đổi, chỉ cần không phải đồ quá kém, mua bán một phen chẳng thành vấn đề!

Vì lẽ đó, xung quanh Black cùng White thoáng chốc đã có một đám người vây xem.

Trong số đó có một người nhận ra, bên cạnh hai mỹ nhân này ngoại trừ một đứa trẻ ra, hình như chỉ có một con gà.

Quả là gia tài hết sức đơn sơ.

Nhìn kĩ lại, hắn liền phát hiện quần áo trên người mỹ nhân và đứa nhỏ kia cũng thật rồi! Loại quần áo dùng một mảnh da thú rồi khâu lại này, từ mười năm trước đã thành món đồ lạc hậu, hiện nay mọi người đều mặc áo ba lỗ và quần, trái lại, con gà bọn họ nuôi lại mặc một cái áo len có kiểu cách rất mới lạ, nghe nói đây là kiểu dáng mới của Cinnamon. Người bộ tộc đó vì sợ thú nuôi trong nhà bị bắt lén, nên cho mỗi con mặc một cái áo len, chẳng lẽ hai mỹ nhân này lại là người Cinnamon?

Chẳng trách, bộ lạc đó vốn nổi danh nghèo nàn mà!

“Hàng hóa các cậu muốn dùng để đổi lấy đá muối chính là con gà này sao? Ra giá đi, tôi muốn!” Một tên thú nhân vô cùng ra dáng nhà giàu mới nổi nói. Hắn vốn đến từ một bộ lạc thú nhân ăn thịt vô cùng cường đại, ba khối đá muối đổi lấy một con gà với hắn thực sự chỉ là chuyện nhỏ!

Sắc mặt của Black và White đều tối sầm lại.

“Đây không phải là gà, đây là con của chúng tôi.” White vô cùng tức giận nói với tên thú nhân nọ, “Thứ chúng tôi muốn dùng để trao đổi là đồng thịt khô này.”

Nói rồi, White giơ tay lên để lộ ra miếng thịt khô ra cho mọi người nhìn thấy.

Thú nhân vừa rồi chuẩn bị lấy ra đá muối ra trao đổi, lúc này lại có chút chần chừ: miếng thịt khô kia.... thoát nhìn có màu sắc rất quái dị, hơn nữa, không biết có phải ảo giác hay không mà hắn vẫn luôn cảm thấy màu đen của miếng thịt như là mang theo mùi vị truyền tởi từ địa ngục vậy...

Nhìn dáng vẻ của hắn, White lập tức dùng móng tay xé ra một mẫu thịt nhỏ, “Anh ném thử xem, sau đó hãy trả lời.”

Trong thâm tâm của White: Hắn thực sự thấy, hương vị thịt khô Carat làm rất là buồn nôn, nếu không phải người ăn nhiều thành thói quen, lần đầu tiên nếu thử cơ bản đều sẽ ngất đi.

Đối việc người đầu tiên ngờ ý muốn trao đổi cùng mình, trong lòng White vẫn cảm thấy vô cùng cảm kích. Bởi vậy, hắn cũng không muốn đối phương bị thịt khô của Carat hại chết nhanh như vậy ==//

Do đó hắn xé một chút thịt khô cho đối phương ném thử, giả dụ nếu người ta không thích thì không cần trao đổi với hắn.

Thế nhưng thú nhân kia lại hoàn toàn không thấu hiểu tấm lòng của White.

Hắn vô cùng phiền muộn nhận lấy chút thịt vụn từ tay người nọ.

Bình thường mĩ nhân đều ăn thịt như vậy sao? Thật là đáng thương ... Thịt khô không phải ăn như vậy! Phải nên ăn cả tảng lớn mới đã nghiến! Ngay cả miếng thịt cũng không được ăn, quả thật là đáng thương không gì sánh nổi.

Trong lòng tràn đầy cảm thông, hắn bỏ chút thịt vụn vào trong miệng, chép chép vài cái.

“!!!!” Ánh mắt của thú nhân ngay lập tức trợn to: Trời ạ! Hắn nếm được vị gì thế này? Vị muối? Chỉ là một chút thịt vụn lại có thể có cái vị mà phải liếm đá muối nửa ngày mới có? Thịt khô này chẳng phải là —

Chẳng lẽ chính là thịt khô của bộ lạc giàu có kia?

Nhắc tới bộ lạc đó, ấn tượng mạnh mẽ nhất trong hắn đích thực là giống cái cao lớn hùng dũng kia, bởi vì vóc dáng hắn không đủ cao, cơ ngực không đủ nở, mà hông cũng không đủ cong, nên giống cái kia kiên quyết không bán thịt khô cho hắn.

Nghĩ đến lại thấy hai dòng lệ chua xót chảy ra!

Hôm nay tự dưng lại có thịt khô ở trước mặt, tất nhiên hắn sẽ mua luôn chẳng cần phải nói nhiều!

“Mua mua mua! Tôi muốn mua!” Lấy ra mười khối đá muối, hắn hào phóng trả lời!

Hành động bất hợp lý của thú nhân nọ lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh, rất nhiều người tỏ ý muốn nếm thử, sau khi nếm thử, họ liền lộ ra phản ứng giống hệt như thú nhân vừa rồi.

Tới cuối cùng, bốn phần thịt khô đổi được bốn mươi khối đá muối.

Đổi xong, White xoay người, không để tới con mắt đang nhìn chăm chăm của chủ sạp, trực tiếp đưa ra năm khối cho hắn.

“Cho anh, tôi muốn tất cả bóng ở trên sạp.”

” ... A ... Được....” Chủ sạp ngơ ngác giống như đang bị mộng du nhận lấy đá muối, sau đó đem toàn bộ số bóng bày ở trên sạp cho vào một cái túi da thú to dùng r ải đưa cho White.

“Cục cưng và Louis rốt cuộc cũng có bóng để chơi!” Sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của Mạnh Cửu Chiêu, lại vuốt vuốt nhúm lông trên đỉnh đầu của Louis, White vô cùng vui vẻ vác bọc bóng lớn lên vai. “Còn dư rất nhiều đá muối, chúng ta đi đổi mấy cái qu ần cho Cục cưng nhé!”

Black vui vẻ gật đầu.

Thế là, một nhà Kantus li ền vui vẻ dắt nhau đi mua qu ần, lưu lại đằng sau là một gian hàng sạch bách cùng vị chủ sạp... ngẩn ngơ tựa như cô linh trong gió.

Có phải... mình đã bỏ lỡ chuyện gì hay không?

Hắn ngơ ngác nhìn năm khối đá muối trong tay không khỏi nảy sinh một suy nghĩ như vậy.

Ngay từ đầu, người kia định dùng bốn miếng thịt để đổi tất cả chỗ bóng của mình → Nhưng mình lại cự tuyệt bảo đối phương là cần 5 khối đá muối mới đổi được → Đối phương lại dùng 4 miếng thịt ấy để đổi lấy 40 khối đá muối từ tay người khác → R ải lấy ra 5 khối trong số đá muối đổi được để đổi lấy tất cả bóng của mình.

Thế có nghĩa là, mình đã tự từ chối cái giá 40 khối đá muối, mà kiên trì giữ vững mức giá 5 khối.

$$-40 + 5 = -35$$

Sau khi suy nghĩ thông suốt chủ sạp li ền lăn ra đất bất tỉnh ngay tại quầy hàng.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75

Edit: DLinh

Beta: Mimi

Vừa cõng đám nhỏ trên lưng vừa c̣ần theo đồng bóng cao su, Black và White nhanh chóng tìm đến chỗ có thể trao đổi quần áo.

Tại phiên chợ lần này, phần lớn đồ dùng sinh hoạt đều do thú nhân ăn cỏ mang tới. Khả năng săn bắt của bọn họ không cao, vì muốn cuộc sống tốt hơn, những thú nhân này sẽ rèn luyện một ngón nghề thực dụng riêng nào đó. Kiểu như bộ lạc Cinnamon am hiểu chăn nuôi, các bộ lạc khác cũng có một phương diện chuyên sâu của mình.

Bộ lạc thành thạo việc chế tạo y phục có tên là Hữu Hồ, nghe đâu về cơ bản toàn bộ kiểu dáng trang phục đang được lưu hành hiện nay đều do bộ lạc này sáng chế. Quần áo bọn họ làm ra vừa với được bày bán đã tiêu thụ hầu như hết sạch rồi.

Nhìn vào sạp hàng của bộ lạc Hữu Hồ, Black và White quả thực được một phen hoa mày chóng mặt. Từ trước đến nay bọn họ không hề biết, hóa ra quần áo trẻ con lại có thể có nhiều kiểu dáng đến như vậy!

Chẳng hạn, trẻ mới ra đời phải mặc “quần yếm” để thuận tiện cho việc đi tè bất cứ lúc nào, lớn hơn một chút, sẽ mặc quần đùi vào ngày trời nóng, và quần dài khi trời chuyển lạnh, còn khi thời tiết lạnh hơn nữa thì sẽ có áo khoác ngoài, lạnh hơn nữa nữa liền có mũ nón các loại, vân vân — —

Càng nghe càng thấy chóng mặt, Black cảm thấy mình đúng là chưa thực sự để tâm tới việc chăm sóc trẻ con: Cục Cưng nhà hắn kể từ khi mọc lông cho tới bây giờ, quanh năm cũng chỉ có mỗi hai cái áo, một cái dài làm bằng sợi gai – mặc suốt bốn mùa; ngoài ra còn có một cái áo len ngắn – cũng được mặc cả năm, tuy nhiên bây giờ khí hậu ẩm áp hơn, áo len chỉ được mặc khi trời chuyển lạnh. Về phần Louis, bọn hắn lại càng không để tâm tới nơi tới chốn hơn, cho nên nó đầu trần truồng mà lớn lên! (thậm chí cái áo len nó mặc trên người lúc này cũng là do Cục Cưng đan cho...)

“Hai ba ba nhà này thật là đáng yêu ~” Người trông coi sạp hàng là một giống cái, thoát nhìn hoàn toàn khác biệt với giống cái của bộ lạc Awash, vẻ ngoài của cô mềm mại nhu mì, thanh âm cũng ôn hòa nhã nhặn, bàn tay tinh tế thon dài, phi thường khác biệt so với bàn tay thô ráp phủ đầy vết chai của bọn Sita.

Cô gái dịu dàng mỉm cười, dưới sự giới thiệu ân cần của cô, vùng giữa lông mày Mạnh Cửu Chiêu càng cau càng chặt, còn Black thì nhanh chóng lấy túi đựng đá muối ra —

Dừng!

Mạnh Cửu Chiêu lập tức đè tay Black xuống.

Cậu không muốn người khác nói như vậy về Black và White.

Bọn hắn không phải là phụ nữ, có gì lại nói năng như vậy hả? Hơn nữa, Louis đang ở cái dạng này, mặc quần thế nào được! Quần yếm là sao, là sao đây?

Vì muốn bán được chút đồ mà lừa gạt người khác, đi đâu này Mạnh Cửu Chiêu có thể lý giải. Thế nhưng, một bên lừa người, một bên lại đánh giá con cái người ta, còn nói người ta không chú ý chăm sóc cho bọn nhỏ tới nơi tới chốn, Mạnh Cửu Chiêu không thể chấp nhận được.

Hai ba ba vốn rất mặc cảm ở phương diện chăm sóc trẻ con, không thấy nói như vậy sẽ khiến bọn họ thực đau lòng hay sao?

“Con chỉ cần cái này, và cái này nữa.” Đè tay ba ba nhà mình lại, Mạnh Cửu Chiêu chạy tới sạp hàng, chỉ chọn một cái quần rộng và một cái áo cũng rất to, sau đó ngoái đầu nhìn về phía Louis đang ngây ngậy ngốc ngốc, rồi quyết định chọn thêm hai cái mũ quả dưa.

“Ba ba, chúng ta chỉ cần mấy thứ này thôi.” Ngắc đầu nhìn chăm chăm vào Black, Mạnh Cửu Chiêu nghiêm túc nói.

Black có chút chần chừ, xong lại thấy ánh mắt nghiêm túc của con mình, cuối cùng hắn cũng gật đầu đồng ý.

Bốn bộ quần áo lại thêm hai cái mũ, tổng cộng tốn hết một khối đá muối, so với những sạp hàng khác vẫn tính là đắt, nhưng mà Mạnh Cửu Chiêu cũng lười mặc cả.

Đối phương thấy bọn hắn chỉ mua có một ít đồ, rõ ràng không hề vui vẻ, uể oải tiếp nhận đá muối mà Black đưa tới, rồi đem đóng quần áo thô bạo ném cho bọn hắn.

“Thực sự đủ rồi à?” Hoàn toàn không để tâm tới thái độ của người bán hàng, White chỉ lo ôm lấy đám nhỏ nhà mình, “Sẽ không bị rét nữa sao? Ba ba vẫn còn rất nhiều đá muối.”

Mạnh Cửu Chiêu mạnh mẽ gật đầu, “Có áo len lông, chắc chắn sẽ không lạnh đâu ạ.”

Thấy White và Black còn chưa yên tâm lắm, Mạnh Cửu Chiêu ôm lấy cổ White, bắt đầu tiến hành tẩy não bọn hắn: Cậu nói từ sự biến đổi gen của nhân loại trong vòng sáu mươi năm để thích nghi với môi trường, lại nói đến giả thiết mặc đóng quần áo dày cộp của bộ lạc Hữu Hề suốt sáu mươi năm thì trong tương lai bọn hắn sẽ mất đi gen chống lạnh, rồi từ đó hoàn toàn phụ thuộc vào quần áo đồng thời phải đối mặt với bệnh thấp khớp và chân vòng kiềng.

“Nếu chúng ta mặc quần áo dày cộp của bộ lạc Hữu Hề suốt sáu mươi năm, như vậy, rất có khả năng sẽ không thể cởi nó xuống được.”

Lý luận mà học bá Mạnh nói vô cùng có sức thuyết phục, hơn nữa chân vòng kiềng cũng quá khó coi, cho nên cuối cùng Black và White đã đầu hàng.

Sau đó, Mạnh Cửu Chiêu thỏa mãn ngẩng trên vai ba ba của mình, chỉ tay nắm ngón, đòi bọn hắn đi tới nơi này nơi kia. Vì thế, toàn bộ thời gian kế tiếp, bọn họ đều ở bộ lạc Mèo Rừng ăn chuột núi quay, chạy sang bộ lạc Trâu Hoang trao đổi một thùng sữa tươi thật lớn. Mà cái khiến cho Mạnh Cửu Chiêu ngạc nhiên nhất từ khi họp chợ cho tới bây giờ chính là, chủ một sạp hàng ở góc hẻm lách của phiên chợ thế nhưng có thể làm ra thuốc trị cảm cúm từ bột hạt tiêu!

Đây đích thị là bí quyết để nướng thịt!

Mạnh Cửu Chiêu lập tức quyết định mua toàn bộ để làm quà tặng cho Carat!

Khụ khụ ... Dù sao thì bột hạt tiêu này cũng là dùng đá muối trao đổi từ thịt khô của Carat để mua mà~

Mạnh Cửu Chiêu lại vui vẻ đi đầu khiến hai vị ba ba đi tới khắp nơi một lần nữa. Bên cạnh mục đích dạo chơi thăm thú, cậu còn muốn xem thử rốt cuộc các bộ lạc khác đã phát triển tới mức độ nào, đến khi phát hiện bọn họ cũng không tiến hóa hơn thú nhân bộ lạc Awash là bao, cậu mới có chút yên tâm.

Lúc này, cậu đã lơ mờ nhận ra bọn họ chính là khách lạ đột ngột xâm nhập vào mảnh đại lục này, nếu như kĩ năng sống cách biệt quá nhiều, thì sẽ là một mầm họa đối với người dân bộ lạc Awash.

Hiện tại xem chừng khả năng sản xuất của đôi bên là ngang nhau, thế thì, phải cân nhắc đến sức mạnh của quả đấm rồi ~ Mà, Mạnh Cửu Chiêu đối với giá trị vũ lực mấy vị nữ tráng sĩ như Sita thì tự tin vô cùng.

Mới vừa nghĩ tới Sita, Mạnh Cửu Chiêu liền nghe được giọng nói của cô ấy.

Ngồi trên vai của White nhìn xuống, cậu dễ dàng nhận ra bóng dáng của Sita, vì thế động tay kéo quần áo của White một chút, tỏ ý muốn đi tới bên cạnh Sita.

Hình như Sita đang gặp một chút rắc rối.

Trong quá trình mua một cái váy, Sita gặp phải phiền toái lớn, vô cùng lớn.

“Vì sao lại không bán váy cho tôi?” Trưng mắt nhìn chủ sạp hàng trước mặt, Sita vô cùng nghiêm túc hỏi.

Phía sau lưng Sita, Nazha và Komachi cũng trưng ra biểu tình nghiêm nghị hết như vậy.

“Bởi vì... Bởi vì đồ của chúng tôi là để cho giống cái mặc mà!!!”, Bị đối phương trưng mắt đến run rẩy từng hồi, chủ sạp đáng thương lắp bắp đáp.

“Con mắt nào của cô thấy tôi không phải giống cái hả!” Sita từng bước áp sát lại gần.

“...Tôi...” Con mắt nào của tôi cũng không nhìn ra anh là giống cái có được không hả hả hả!

Chủ sạp vừa định mở miệng nhưng rồi lại ngậm vào, rốt cuộc cũng không đủ can đảm đem những lời này nói ra, nuốt nước miếng một cái, thận trọng lui về phía sau một bước.

“Sạp hàng của chúng tôi.... thực sự, không có kích cỡ phù hợp cho mấy người...” Một tộc nhân cùng bộ lạc với chủ sạp từ phía sau bước tới, vừa thận trọng đỡ lấy đối phương, vừa cố gắng giải thích với đám người Sita.

“Hay là ... mấy người nhìn xem qua quần áo của giống đực một chút đi? Quần áo dành giống đực ắt hẳn mấy người có thể mặc được.” Hắn thử đưa ra một gợi ý.

“Không!” Lời nói chắc như đinh đóng cột bật ra từ miệng Sita nhanh chóng đè chết ý tưởng vừa mới nảy sinh của hắn.

“Ha ha ~ Đây là giống cái đến từ nông thôn? Các cậu trực tiếp nói cho mấy cô ấy biết sự thật đi, không phải dễ dàng hơn sao?” Tiếng nói cười từ đằng xa vọng đến, tuy thanh âm vô cùng dễ nghe nhưng lại không giấu được ý tứ chế giễu nồng đậm bên trong.

Mạnh Cửu Chiêu nhướn mày, nhìn về phía phát ra tiếng nói, lập tức liếc thấy gương mặt của chủ nhân giọng nói kia.

Được lắm —— lại là giống cái bộ lạc Hữu Hồn vừa mới bán quần áo cho bọn cậu.

“Quần áo của chúng tôi đều là đồ xa xỉ, các người có mua nổi hay không?” giống cái kia cười cười nói.

Từ bé đến lớn đều sinh sống trong môi trường đơn thuần giản dị, Sita hoàn toàn không thể nhận ra ác ý trong lời nói của giống cái Hữu Hồn kia, cô sờ sờ túi tiền của mình, trong lòng nhất thời dâng lên phẫn khích.

“Tất nhiên là mua được, không cần phải lo!”

“...” Ai quan tâm cô có mua nổi hay không chứ?! Phản ứng của đối phương thế nhưng hoàn toàn khác xa tưởng tượng của mình, giống cái Hữu Hồn ghen hòng mất một lúc. Khi thấy Sita lấy hai phần thịt khô trong túi ra, mới nói “Tôi có hai phần thịt khô~ nhất định có thể mua được một cái váy.” Thì cô nàng rốt cuộc không nhịn được nữa.

“Hai miếng thịt mà cũng muốn trao đổi lấy một cái váy? Xem ra cô không hiểu cách nói chuyện lịch sự của chúng tôi rồi, thành thật mà nói chính là như này: Khác với vẻ to con thô kệch của các cô, giống cái chỗ bọn tôi đều vô cùng xinh xắn đáng yêu, căn bản các cô không thể mua được quần áo ở chỗ này!”

Giống cái tộc Hữu Hồn nói chuyện vô cùng khó nghe, Mạnh Cửu Chiêu thấy làm kinh ngạc. Một người nguyên thủy không hề phun ra nửa chữ thô

tục nào nhưng lại có thể đả thương người dữ dội đến thế, thực sự là —-
hiếm thấy.

Giống cái này nhất định phải ăn đậu phụ thối qua ngày để mà khôn lớn
← Đây chính là suy đoán của Mạnh Cửu Chiêu.

Giống cái này nhất định đã từng cùng xung đột với bộ lạc Awash ←
Một phán đoán thứ hai của cậu.

Và cứ thế, Mạnh Cửu Chiêu khó khăn lắm mới cảm thấy vui vẻ lại tự
nhiên mất hứng.

Cậu là loại người bao che khuyết điểm điển hình, chỉ cần nhìn người
nhà bị bắt nạt thì liền không cách nào tha thứ được!

Tuy bình thường Mạnh Cửu Chiêu không am hiểu việc mắng chửi
người, nhưng đã đến nước này cậu tự nhiên nảy sinh một cảm giác mình
không ra quân thì không ổn.

Vì thế, cậu nhảy xuống khỏi vai ba ba, chạy vọt tới giống cái tộc Hữu
Hồ, bày ra tư thế sẵn sàng nghênh chiến, chuẩn bị lên tiếng mắng chửi
người —-

“Cô dựa vào đâu mà mắng chửi người khác hả! So với cô ——”

Cậu muốn nói, so với cô, mấy người Sita còn giống giống cái hơn, bọn
họ đối xử tử tế với tất cả trẻ em trong bộ lạc, cẩn thận chăm chút còn tận
tình chỉ dẫn kĩ năng sinh tồn cho từng đứa nhỏ một. Bọn họ là những giống
cái hết sức dịu dàng!

Cậu muốn nói, đám người Sita là những người phụ nữ ra được chiến
trường, xuống được phòng bếp, vết chai trên tay các cô ấy đều do lâu ngày
ra ngoài săn bắt rồi lại trở về cõm nước mà thành. Nhìn lại mấy người
xem, hai tay mềm mềm mịn mịn ngay cả một vết chai cũng không có, chỉ
sợ rằng mấy bộ quần áo này cũng không phải do mấy người các người
làm.

Đi đâu Mạnh Cửu Chiêu muốn nói nhiều lắm, thế nhưng — —

Lại không có câu nào có thể trực tiếp đánh trúng tim đen của đối phương khiến cho bọn họ cứng họng không nói thành lời cả!

Đậu má! Tại sao bất kể kiếp trước hay kiếp này cậu đều không có năng khiếu trong khoản mắng chửi người! Tại sao thời đại cậu sống ngày xưa lại không có khóa đào tạo bộ môn này chứ!

Ngón tay chỉ vào giống cái tộc Hữu Hồ, về mặt Mạnh Cửu Chiêu lại là muốn mà không khóc được.

Nhìn qua trông cậu có vẻ rất là ngu ngốc ~

Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu lúng ta lúng túng chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào thì bỗng có một đôi tay vươn tới xách bổng cậu lên.

Ặc —- thật sự là “xách”.

Như đã nói từ trước, Black là một mỹ nam tử có mái tóc vàng óng hết như một vầng thái dương đang tỏa ánh hào quang rực rỡ, đôi mắt thì trong vắt chẳng khác gì nước hồ thu và hai phiến môi đỏ mọng như cánh hoa hồng.

Hắn cũng ý thức được bên ngoài của mình có phần dễ thu hút sự chú ý của người khác, cho nên từ khi bắt đầu đi dạo trong phiên chợ, Black và White vẫn luôn lấy mũ da thú trùm đầu. Mà lúc này, khi hắn bỏ lớp da thú kia xuống, gương mặt hoàn toàn lộ ra, tiếng hít thở của toàn bộ người đang có mặt tại hiện trường dường như đình trệ mất một giây.

Black trở thành tiêu điểm chú ý của toàn bộ thú nhân nơi này.

Ngay sau đó “tiêu điểm” — Black bế đứa nhỏ nhà mình đặt lên vai một lần nữa, sau đó thân thiết mà nói với Sita, “Quần áo của bộ lạc này không thể mua.”

Nhớ lại lời tuyên truyền của Cục Cưng lúc chiề, Black căn cứ vào ý hiểu của mình mà nói lại một lượt về quá trình tiến hóa gen trong sáu mươi năm.

“...Mặc cái này nhiề, chân sẽ bị vòng kiềng.”

Ờ kìa... Rõ ràng cậu nói là “Mặc lâu sẽ mất đi gen chống lạnh” cơ mà~ sao lại trở thành “Mặc lâu chân sẽ bị vòng kiềng”?

Mạnh Cửu Chiêu trợn mắt há hốc miệng.

Có điề, chân vòng kiềng nghe ra có sức ảnh hưởng mạnh mẽ hơn mất đi gen chống lạnh nhiề lắm.

Toàn bộ người vây xem rất nhanh cúi xuống nhìn lên chân của bọn Sita, sau đó lại nhanh chóng liếc chân của giống cái tộc Hữu Hề.

Khoan, chân của giống cái tộc Hữu Hề hình như có chút cong!

Một khi trong lòng đã t ần tại hoài nghi, cho dù có thẳng đuột đi nữa, nhìn vào cũng sẽ thấy cong thôi.

Hướng chi chân của giống cái tộc Hữu Hề cũng không phải quá thẳng, nhỉ?

Giống cái tộc Hữu Hề bị mọi người nhìn đến phát cáu, liề ngừng một tấm da thú phủ lên hai chân mình.

“Các người đang làm cái gì đó? Sao còn không đuổi bọn họ đi?”

Người theo đuổi giống cái tộc Hữu Hề rất nhiề nên cô nàng không hề sợ hãi, lúc này hai bên trái phải cô còn có mấy thú nhân giống đực cao to.

Một gã sư tử đực mê luyện cô nàng quyết định ra mặt làm chủ cho người thương.

Gã biến lại nguyên hình, ngay sau đó một con sư to lớn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Nó rống giận nhào về phía mấy người Sita và

Black, r ồi g ầm nhẹ lên một tiếng.

Đây là tiếng g ầm để thể hiện sự giận dữ đ ồng thời phô trương uy quyền.

Nghe được tiếng g ầm, Sita bắt đ ầu nổi giận!

Thôi được r ồi, kì thực, những lời giống cái tộc Hữu H ồ đã nói trước đó rất là sâu xa, hoàn toàn không có lấy một từ thô tục, cho nên... đám người Sita có nghe cũng không có hiểu o(𐄂 𐄂 𐄂)o (← giống cái bộ lạc Awash đúng là những giống cái thu ần lương vô địch thiên hạ r ồi)

Kế đó, Mạnh Cửu Chiêu đột ngột đứng ra, nhưng một lời mắng chửi cũng không nói được, vì thế cho nên bọn Sita vẫn không hiểu được tình hình o(𐄂 𐄂 𐄂)o (← Cái này không thể trách các cô ấy được, chẳng qua là tài ăn nói của Mạnh Cửu Chiêu quá kém mà thôi)

Sau nữa, Black cũng ra mặt, nói một h ồi lâu, cuối cùng các cô ấy cũng chỉ hiểu có mỗi ba chữ “chân vòng ki ềng” o(𐄂 𐄂 𐄂)o (← nói chung là đâu thể hi vọng người nguyên thủy hiểu thấu lý luận của xã hội hiện đại đâu)

Mãi đến khi sư tử giống đực đứng bên giống cái tộc Hữu H ồ đã hiện nguyên hình nhào lên g ầm rú —- bọn Sita mới hiểu ra vấn đề

Mà các nữ tráng sĩ của chúng ta một khi đã hiểu thì li ền nổi giận.

Hậu quả của chuyện này cực kỳ nghiêm trọng.

Là thú nhân giống cái có tính tình nóng nảy, Nazha lập tức biến lại nguyên hình vốn có của mình là một con sư tử cái. Trong nháy mắt sau đó, cô li ền nhào tới con sư tử đực to lớn ở bên kia.

Giống đực nọ bị cắn đến choáng váng, Nazha lại gắng sức hất đối phương ra ngoài bãi rác. Người ở chỗ này thậm chí còn nghe được cả tiếng xương vỡ vụn.

Theo vòng cung mà gã sư tử đực rơi xuống, một lượng máu tươi rất lớn bắn ra, văng lên người giống cái tộc Hữu Hòelúc ấy đã trắng bệch cả mặt mày.

Cái váy mà cô ta vẫn tự hào rằng nó đẹp, trong nháy mắt bị nhuộm thành màu máu.

Không để tâm tới khoe miệng còn nhuốm máu tươi, Nazha đi tới trước mặt giống cái nọ, cười khẩy một tiếng, nói với cô ta duy nhất một câu.

“Dám mắng chửi ta, ta liền xoir tái nhà ngươi.”

Giống cái tộc Hữu Hòel hét lên một tiếng r ầm r ầm, một mùi hôi hám đặc trưng của loài chồn bốc lên từ dưới váy cô nàng. Nazha dùng chân đá giống cái nọ mấy cái, chùi chân lên người cô ả r ầm chán ghét mà bỏ đi.

Theo bước chân cô, các thú nhân khác đều r ứt r ứt kinh hoàng tránh ra một con đường, Nazha hết như một vị nữ vương mà trở lại bên cạnh đồng bạn của mình một lần nữa.

Miệng Mạnh Cửu Chiêu hiện giờ đã há hốc thành một chữ O, lúc này, cậu chỉ có duy nhất một suy nghĩ:

Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, mấy cái tâm tư vụn vặt hoặc mà tâm cơ vớ vẩn, đơn giản chỉ là cỏ rác mà thôi.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tuy ngày thường các nữ tráng sĩ của chúng ta hết sức hòa nhã dễ gần, thậm chí còn có phần dễ bị trêu ghẹo, thế nhưng, đừng quên, các cô ấy là những giống loài đứng ở đỉnh cao nhất của chuỗi thức ăn trên đại lục.

Có thể nhiều người sẽ không vừa lòng với cách hành xử của Nazha, song, đây là xã hội của thú nhân, là thế giới của săn bắt và bị săn bắt.

Đối phó với kẻ địch không có thiện ý, tuyệt không tỏ ra yếu thế hay nhún nhường được.

Thân là người lạ mặt lần đầu xuất hiện tại buổi họp chợ của những bộ lạ khác, các cô lại càng không thể nhượng bộ.

Đầu óc những thú nhân giống cái này vô cùng đơn giản, chỉ có trắng và đen.

Mong rằng mọi người sẽ không chỉ trích Nazha quá mức.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76

Edit: D Linh

Beta: Mimi

Tùy tiện để Sita giúp mình lau sạch miệng một cách thô bạo, Nazha chép chép mấy cái. Việc vệ sinh sạch sẽ cũng khiến cho tâm tình của cô khá hơn một chút, không biến lại thành hình người, cô cứ thế đi theo những giống cái khác tiếp tục dạo chơi phiên chợ.

Trực giác của dã thú vốn dĩ cực kỳ nhạy bén, chẳng mấy chốc Nazha đã để ý tới ánh chăm chú của Mạnh Cửu Chiêu dõi thẳng vào mình.

Đám nhỏ bộ lạc Awash thích nhất là được cưỡi lên hình dạng nguyên thủy của thú nhân trưởng thành. Bọn chúng đặc biệt phấn khích với việc này cho nên mỗi lần giày vò người bị cưỡi đến là thảm hại. Đó cũng là nguyên nhân vì sao mọi người không dám tự tiện lộ nguyên hình trước mặt đám trẻ con.

Nhưng vừa nghĩ đến bộ dáng Cục Cưng lúc chạy đến trước mặt giống cái tộc Hữu Hồ để bảo vệ cho mình, Nazha liền không kiềm được mà lộ ra ánh mắt “thật hết cách với nhóc” rồi đi chậm lại vài bước, ra hiệu bảo Black đặt Mạnh Cửu Chiêu lên lưng mình, sau đó linh hoạt nhảy lên nhảy xuống.

Mất thấy anh em của mình bị đặt trên lưng người khác, Louis cũng không muốn được ba ba bế nữa, lập tức giãy ra khỏi lòng ngực của White,

chạy thực mạng về phía Nazha.

Louis chạy rất nhanh, chẳng mất bao lâu đã đuổi kịp Nazha, một mặt kêu chiêm chiếp, mặt khác lại không ngừng đập đập vào người Nazha. Hiện giờ Louis đã cao hơn hẳn lúc ban đầu, tuy nhiên nếu so với thân thể to lớn của Nazha thì nó vẫn chỉ là một nắm lông nho nhỏ. Có ý trêu đùa nó, Nazha cố tình chạy tới chạy lui trốn chỗ nọ chỗ kia, hết lần này tới lần khác không cho nó toại nguyện. Vì thế, Louis chỉ có thể không ngừng nhảy nhót quanh người Nazha, nhìn xa hết như một quả cầu lông bật ra bật vào thân thể Nazha vậy. Các giống cái vốn đang không mấy vui vẻ trong lòng, lại bị một màn này chọc cho cười nắc nẻ. Vì thế, con gà nhỏ Louis sau cùng cũng nổi giận, nó đập đập cái cánh nhỏ của mình, cố gắng vừa chạy vừa nhảy lên người Nazha.

Đối lập cực kì sâu sắc với cái bụng tròn tròn, đôi cánh của Louis lại nhỏ đến đáng thương, đa phần người lớn trong bộ lạc đều xem nhẹ cặp cánh ấy từ lâu, mà những giống cái này cũng chẳng hề ngoại lệ. Đó chính là lí do khi Louis bỗng dưng bật ra một tiếng “Chiếp” vang dội, rồi thực sự bay lên, các cô đều phải tròn tròn con mắt!

Đôi đôi mắt tròn vo nhìn về hướng người anh em của mình, Louis run rẩy bay lên. Bộ dạng vô cùng chật vật và vẻ mặt thực sự cố gắng của nó khiến Nazha ngại ngùng không muốn tiếp tục trêu đùa nó nữa. Cô đứng lại tại chỗ, hạ thấp thân thể dự định đón Louis bay vào lòng mình.

Ở bên kia Louis vẫn kiên trì bay ... bay.... bay... Sau đó, nó liền rơi xuống.

Thân thể nó quá nặng, vừa rồi bay được chẳng qua chỉ là một phút huy hoàng. Có đi đâu trước khi rơi xuống nó đã bay đến ngay trước miệng của Nazha, vì thế, cuối cùng, Louis đích thực đã đâm vào miệng cô rồi mới trượt xuống mặt đất.

“U ồmmmm ~~~~” Nazha kêu lên một tiếng thảm thiết.

Dù nước mắt lưng tròng nhưng Nazha vẫn cố gắng quay đầu lại nhìn cái miệng của mình một chút, sau đó liền thấy được phía sau có một cái bụng

đang ngửa lên trời của chú gà con Louis.

“Ôi~” Cúi người xuống, Nazha ra hiệu cho Louis bò lên, cô quyết định không trêu chọc đứa nhóc đáng thương này nữa.

Được như ý nguyện, Louis “chiếp” một tiếng, cực kỳ hăng hái bò dậy, đập đập cái mông của Nazha mà trèo lên.

“Nặng ghê — — —” Nazha không chuẩn bị tinh thần trước, bị Louis đè cho thiếu chút nữa phải nằm gục xuống. May mắn thể hình của Louis bây giờ so với một Kantus trưởng thành có thể đè bẹp một con voi ma mút như White và Black thì nhỏ hơn nhiều lắm, thể trọng cũng bởi vậy mà nhẹ hơn, cho nên Nazha chẳng qua chỉ oán trách một tiếng, sau đó vẫn có thể dễ dàng cõng hai đứa nhỏ đứng dậy đi tiếp được.

Không thể không nói, nhờ có chuyện của Louis mà cảm giác khó chịu vốn có trong lòng mấy giống cái cũng đã tan biến mất hết. Thấy các cô lấy lại tinh thần một lần nữa, Mạnh Cửu Chiêu cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ngồi trên lưng Nazha, Mạnh Cửu Chiêu chỉ huy đám giống cái đi hết chỗ này đến chỗ nọ. Thế là, trong khoảng thời gian tiếp theo, bọn họ lại tiếp tục đến bộ lạc Mèo Rừng ăn chuột nướng, rồi mò sang đến bộ lạc Trâu Hoang trao đổi thêm thật nhiều sữa tươi. Ngoài ăn uống, Mạnh Cửu Chiêu còn mua được kim chỉ dùng để may vá tại sạp hàng của một bộ lạc.

Ăn được đồ ngon, lại mua được những thứ nghe nói có thể giúp các mình đẹp hơn (sữa tươi), đám giống cái rốt cuộc ôn hòa vui vẻ như ban đầu.

Thế nhưng, Mạnh Cửu Chiêu lại đang thoi thóp — hiện giờ cậu đã no đến sắp vỡ bụng.

Đúng lúc ấy, cậu nghe được Sita lên tiếng nói: “Được rồi, vui chơi đã đủ bụng cũng đói rồi, chẳng biết Ames đã làm xong cơm tối chưa? Chúng ta mau trở về ăn cơm thôi!”

“A a! Tốt quá! Vừa lúc tôi cũng đang đói bụng ~ trở về đi thôi!”

“Đi đi!”

Đám giống cái vui sướng lên đường trở về bộ lạc.

Về mặt Mạnh Cửu Chiêu bây giờ chính là 罽, mà biểu tình của chủ sạp chuột nướng của bộ lạc Mèo Rừng cũng giống y như vậy.

Ăn hết toàn bộ chuột tích trữ của bộ lạc chúng tôi rồi mà còn đói bụng, việc này.... việc này.....

Biểu tình của chủ sạp bộ lạc Mèo Rừng hiện rõ vẻ sùng bái, ánh mắt rưng rưng mà dõi theo các nữ tráng sĩ của bộ lạc Awash đang lững thững rời đi.

Khi mọi người đi mua sắm, Ames lại ở lại sạp hàng của bộ lạc mình, ngoại trừ trông coi hàng hóa đã trao đổi được lúc trước, hắn còn phải phụ trách trông đám nhỏ đã vui đùa mệt đến ngủ của các giống cái trong bộ lạc.

Ames một bên chăm sóc bọn trẻ, một bên chú ý xem xét xung quanh. Ban đầu hắn vốn có ý định tìm người của các bộ lạc khác để trò chuyện, xong sau khi phát hiện những người ở lại quản lý sạp hàng đều là giống cái, hắn liền xấu hổ mà gạt bỏ ý niệm này.

Điều khiến Ames cảm thấy khó hiểu chính là: Rõ ràng có quầy hàng, nhưng những giống cái ấy lại không bày ra bất thứ gì để trao đổi, việc này khiến cho ngay cả cái cố duy nhất để lại bắt chuyện cũng mất đi, cho nên Ames có phần ủ rũ cúi đầu tiếp tục ngoan ngoãn chờ đợi tại chỗ ngốc.

Mặt trời dần dần lặn xuống, những giống cái kia bắt đầu chuẩn bị cơm tối, từng đồng lửa được nhóm lên, đủ loại hương vị theo đó mà tỏa ra bốn phương tám hướng.

Âm thanh ừng ục vì đống truyên tới từ bụng đám nhỏ, mấy đứa bé này ắt hẳn là bị mùi thơm của thức ăn làm cho tỉnh giấc.

Nhìn những gương mặt nhỏ nhắn chan chứa mong chờ đang hướng về phía mình, Ames liền nảy sinh ý định đi chuẩn bị cơm tối.

Giống như các quầy hàng xung quanh, Ames nhóm một đống lửa lên. Nguyên liệu nấu ăn hôm nay có thịt bò sừng dài trao đổi được, hẳn phết một lớp lại một lớp nước Đông quả lên trên rãnh nướng trên đống lửa, Mùi thơm càng lúc càng lan tỏa, nước miếng của mấy đứa nhỏ giống cái cũng bắt đầu chảy đầy mặt đất rãnh.

“Mọi người mau rửa tay sạch sẽ, chuẩn bị ăn cơm đi nào!” Sau khi phết lên một tầng nước Đông quả cuối cùng, Ames tuyên bố bữa ăn sắp sửa bắt đầu.

Nghe thấy lời phân phó của Ames, mấy đứa nhỏ giống cái liền liếm liếm móng vuốt của nhau, tay chân vốn bồn vì đi ra ngoài nhanh chóng trở nên trắng trẻo nõn nà một lần nữa.

Bọn chúng ăn thịt nướng đến là vui vẻ, Ames híp mắt cười cười sau đó cũng cầm một xâu thịt lên chuẩn bị ăn.

Có lẽ vì Ames nướng thịt quá thơm, cho nên rất nhiều thú nhân đi lại trên đường bước tiến tới trước mặt Ames, mong muốn được nếm thử thịt nướng.

Tuy nhiên Ames đâu từ chối hết.

Mãi cho đến khi — —

Ames vừa nướng xong một xâu thịt, đám trẻ chưa ăn no nhanh chóng vươn tay đòi lấy, mà giữa mấy bàn tay nho nhỏ của bọn chúng, còn có một bàn tay thon dài tràn đầy sức lực.

“Ế?” Ames sửng sốt mất một lúc.

Sau đó hắn mới nhận ra: Bên cạnh đám nhỏ đã âm thầm xuất hiện thêm một người.

Không quen ← Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Ames.

Đánh không lại ← Đây là đánh giá tiếp theo của hắn.

Vì vậy, hắn đành thành thật đem xiên thịt vốn thuộc về mình nộp ra.

Khoảng thời gian tiếp theo, mỗi khi thịt được nướng chín, vị khách không mời nọ đều giống vượn tay ra hết như đám trẻ. Cuối cùng, khi bọn nhóc đã ăn no, vị kia thế nhưng vẫn tiếp tục vượn tay.

Ăn ước chừng được hai con bò nướng, vị giống đực nọ cuối cùng cũng không chìa tay xin thêm nữa.

“Anh ăn còn nhiều hơn so với giống cái của bộ lạc chúng tôi — — —”
Dù thường xuyên thấy đại vương ăn thùng uống vại ở bộ lạc Awash, song sức ăn của giống đực này vẫn khiến Ames phải ngỡ ngàng.

Lau lau mồ hôi trên trán, Ames lại đi đun nước, nấu một nĩa canh rau đơn giản, nấu xong, hắn bắt mỗi đứa nhỏ đều phải ăn một chén. Đám nhóc cơ bản đều không thích ăn rau, cho nên muốn bọn nó ăn cũng giống như đánh vật vậy.

Khi canh chỉ còn lại đủ cho một người, vị giống đực kia dường như đã mặc định đồ ăn còn dư sẽ là của mình, vì thế không đợi Ames đụng vào, hắn đã vô cùng tự giác bùng nĩa lên, ừng ực ừng ực mấy tiếng. Thế là chút canh còn dư lại cũng đã hết.

Cho tới bây giờ Ames vẫn không hiểu mục đích đối phương là gì, vốn tưởng người nọ ăn no xong sẽ rời đi, nào ngờ, thịt đã ăn, canh đã uống, thế nhưng hắn vẫn sừng sững ng ồi tại vị trí ban đầu. Không còn cách nào khác, Ames chỉ đành dòi mắt tới trên người đám nhỏ.

Mấy đứa trẻ con đã chơi nguyên một ngày, hơn nữa lại vừa lăn lộn ăn uống, lông mao trên người đã sớm rối tung. Thấy thế, Ames liền lấy một

cái lược nhỏ vẫn luôn mang theo bên mình ra (← Đây chính là thứ Mạnh Cửu Chiêu làm ra đó), bắt đầu chải lông cho bọn nhỏ.

Đám nhóc rất hưởng thụ hành động của Ames, hết đòi chải lưng lại đòi chải bụng, sau cùng, Ames còn giúp bọn chúng chải cả chân. Mà Ames cũng chẳng ngại phiền phức, vô cùng kiên nhẫn chải lông cho từng đứa từng đứa một. Khó khăn lắm mới chải hết đứa cuối cùng, Ames đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì lại thấy trước mặt đột ngột xuất hiện một người.

Chính là giống đực nọ.

“Hả ... Anh không có lông mà” Ames khỗ sở thuyết phục “Cái lược này chỉ có thể chải lông, chải vào những chỗ khác sẽ rất đau...”

Không phải không chải, mà là không có lông thì không có cách nào chải cả! Lúc Ames đang giải thích cho đối phương, thì một cảnh tượng bất thành hình diễn ra, khiến hắn nhìn mà gần như không thể chớp mắt nổi --

Không hề có dấu hiệu báo trước, một đôi cánh khổng lồ bất chợt mở rộng ra từ sau lưng giống đực.

Giống đực này thế mà đang biến lại nguyên hình!

Sau đó, giống đực dùng nguyên hình bắt đầu đi qua đi lại. Hắn vừa đi dạo vừa thỉnh thoảng mở cánh. Đôi cánh khổng lồ và đuôi cánh cứ liên tục quét vào người Ames, khiến Ames cảm thấy hơi ngứa ngứa.

Người này là ăn no rảnh rồi đó sao?

Đối diện với một giống đực cứ đi qua đi lại tựa hồ đang hóng gió, Ames bỗng đứng nảy sinh phỏng đoán như vậy.

Cuối cùng, giống đực kia rốt cuộc đã “tiêu thực” xong. Hắn biến thành hình người một lần nữa, song vẫn không thu cánh lại. Đôi cánh trắng muốt to lớn dường như bao phủ hắn và Ames lại cùng một chỗ, tạo thành một không gian khép kín riêng tư nho nhỏ.

Trong nháy mắt con người Ames tràn ngập một màu trắng thuần khiết từ đôi cánh hoàn mỹ của đối phương.

“Anh đẹp không?” Lần đầu tiên Ames nghe được âm thanh của giọng đực nọ.

“Rất đẹp” Ames ngo ngoe gật đầu.

Một ý cười nhàn nhạt xuất hiện trên khóe miệng người nọ, ngay sau đó, Ames thấy thứ gì đó xuất hiện trong tay mình.

“Cất đi.” Nói xong câu này, giọng đực kia liền vỗ vỗ đôi cánh to lớn, nhìn Ames và đám nhỏ một chút, sau đó mới vỗ cánh.... bay đi

“...” Động tác đập cánh của đối phương tạo ra một luồng gió rất mạnh, Ames bị bất ngờ nên ngã ngửa ra mặt đất. Lúc này hắn mới chú ý thứ mà đối phương bỏ vào tay mình là gì.

Một cái lông vũ trắng tinh.

“Anh thật sự là một con gà đẹp nhất mà tôi từng thấy....” Nhìn cái lông vũ trong tay, Ames lẩm bẩm nói.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Rõ ràng chằng tương lai của mi không phải là gà!

—

/Mi/ Bạn hóng chằng Ames:v:v anh ấy thật là đẹp zai và uy vũ:v:v

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77

Edit: DLinh

Beta: Mimi

Về điểm này, chúng ta thực sự cần phải lo lắng một chút cho chỉ số thông minh của Ames: Mặc dù Black và White đã giải thích rất nhiều lần, nhưng Ames đến bây giờ vẫn không thể phân biệt rõ sự khác nhau giữa Kantus và gà. Với hẳn, Kantus chẳng qua cũng chỉ là một loài gà, và nó có tên gọi là Kantus thế thôi.

Vì lẽ đó, với một Ames quê mùa chưa từng gặp gà có cánh bao giờ mà nói thì, giống được dùng một cái lông vũ để đổi lấy thịt nướng vừa rồi, cũng là một con gà ==//

Có chẳng, chỉ hơn ở chỗ đối phương là một con gà rất to mà thôi. Cần lông vũ trong tay, Ames lại liên tưởng đến Louis ... và cái áo len của nó.

“Sau này, khi Louis lớn lên cũng biến ra cái dạng đó ư? To thế chắc hẳn khó đan áo len lắm~~” Tiện tay vớt cái lông vũ đang cầm sang bên cạnh, Ames đứng lên, nóng lòng muốn xem thử mấy đứa nhỏ giống cái đang chơi gì.

Thế nhưng vừa đứng dậy chưa được bao lâu, gần đó liền xuất hiện ba bóng người cao lớn! Nhìn kỹ một chút, hẳn mới nhận ra bọn họ chính là giống cái vốn luân quần quanh đây!

Ames bị các cô làm cho sợ hết hồn, tưởng rằng đối phương mò sang để ăn thịt nướng, vội vàng giải thích, “Đã hết thịt nướng rồi.”

Để chứng tỏ lời mình nói là thật, Ames còn cố ý chỉ cho các cô xem cái giá nướng trống không.

Ai ngờ, nghe được lời hắn nói, mấy cô nàng kia chẳng những không rời đi mà trái lại còn từng bước tới gần hơn.

Lần đầu tiên trong đời bị nhiều giống cái nhìn chăm chăm như vậy, Ames quần bách đến mức hít thở không thông.

“A! Ames, cậu rất được hoan nghênh đấy!” Vừa lúc đó, bên ngoài truyền tới giọng nói sang sảng của Sita. Vừa trở về liền gặp ngay cảnh Ames bị một đồng giống cái vây quanh, cô có cảm giác... vừa hâm mộ lại có một chút vui mừng.

Có đi đâu, chỉ khi tới gần hơn, cô mới phát hiện, thay vì bảo Ames được giống cái nhiệt tình theo đuổi, chỉ bằng nói đối phương đang bị cả đám giống cái bắt nạt thì đúng hơn.

“Các cô đây là đang bắt nạt Ames sao?” Sita mất hứng, “Chẳng lẽ Ames lại làm ra chuyện gì có lỗi với các cô à?”

“Người này đúng là đã làm chuyện có lỗi với chúng tôi~ hu hu hu!” Ngay lập tức, giống cái dẫn đầu òa lên khóc. Sau đó, không chỉ Sita mà cả Ames cũng phải ngăn người, bởi vì những giống cái khác cũng bắt đầu bật khóc tu tu.

Sita sững sờ, xoa đầu của giống cái trước mặt, hồi lâu sau mới nuốt nước miếng một cái, rồi chuyển hướng nhìn sang phía Ames, ánh mắt còn mang theo vài phần tức giận.

Kéo Ames sang một bên, Sita bắt đầu tiến hành giáo dục, “Lần này đi ra ngoài, vốn cũng mong cậu có thể tìm được một giống cái thích hợp để đưa về bộ tộc. Nhưng mà, cậu tìm một người thôi là đủ rồi, một lần lại tìm về nhiều như thế, cậu có nhìn thấy tình cảnh trước mắt hay không?”

“..Hả?” Ames ngây dại, lúc hiểu được ý của Sita thì mặt mũi đỏ r ần, vội vã xua tay liên tục, “Tôi... Thật sự là tôi không làm chuyện có lỗi với bọn họ đâu! Các cô đi khỏi, tôi còn chưa ra ngoài nửa bước mà, tôi, tôi chỉ ngoan ngoãn ng ồi đây nướng thịt thôi!”

“Cậu nướng thịt ở chỗ này, chính là có lỗi với chúng tôi nhất đấy!” Nghe được lời người kia nói, giống cái dẫn đầu lau lau nước mắt, yếu ớt đáp lời.

Sau khi nghe xong mười mấy giống cái mỗi người một câu lên án, cuối cùng mọi người cũng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện là như thế nào. Phải biết rằng ngay sau đó, đến cả giống cái của bộ lạc Awash cũng bắt đầu trưng ra vẻ mặt ai oán.

“Nếu sớm biết tối nay ở chỗ này có tụ hội làm quen, chúng ta đã chẳng rời khỏi đây~ hu hu hu hu ~~~~” Theo một tiếng thở dài của Sita, khắp trời đầu vang lên tiếng kêu than của giống cái bộ lạc Awash.

Mục đích ban đầu của tụ hội vốn chỉ là trao đổi hàng hóa mà thôi, tuy nhiên theo đà phát triển ngày càng đi lên của mỗi lần tổ chức, không ít người ngoài với việc trao đổi còn hoàn thành được cả vấn đề chung thân đại sự của mình. Đến khi ấy, các bộ lạc mới nhận ra tác dụng quan trọng thứ hai của tụ hội, đó chính là xem mắt làm quen.

Mỗi bộ lạc đều có rất nhiều giống cái và giống đực thành niên, cũng do giới tính là vấn đề nghiêm trọng tại các bộ lạc, cho nên một phần trong số họ không cách nào tìm được đối tượng thích hợp cùng bộ tộc. Thêm nữa, mấy năm nay số lượng người tới tham dự tập hội đều rất đông, do đó, những cuộc hội họp này liên trở thành cơ hội cho trai gái gặp gỡ làm quen, đây đã là ước định ngầm của tất cả các bộ lạc.

Vì thế, mỗi buổi họp chợ sẽ có một góc đặc biệt được dựng lên cho những giống cái chưa lập gia đình, những giống cái có ý định tìm bạn đời đều có thể tới chỗ này đợi giống đực tới. Trong lúc ấy, các cô sẽ thi nhau phô bày tài nghệ của mình, tuy nhiên, có một đi ều đáng lưu tâm đó là, tài nghệ bắt buộc mà các cô phải trình diễn chỉ có thể là nướng thịt! Sau đó,

các giống đực chỉ cần tới gần một giống cái nào đó, hỏi cô ấy có bằng lòng cho mình một phần thịt hay không là được.

Đối tượng mà giống cái nhìn trúng sẽ được tặng một phần thịt, nếu thấy không phù hợp, chỉ cần phớt lờ người kia đi.

Sau đó — —

Nghe đám giống cái giải thích xong, bọn Sita đầu ngây ngẩn cả người.

Thật là may mắn: trong lúc vô tình bọn họ lại chọn ngay được một chỗ để đồ gần sát với khu vực xem mắt làm quen.

Nhưng đi đâu không may là: Các cô đã bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời chỉ để đi mua một cái váy.

“Váy nào có quan trọng bằng chồng được đâu hu hu hu hu ~~~~~” Sita và Nazha ôm nhau khóc nức nở.

Ames tròn tròn con mắt.

Hắn cảm thấy Hình như có chuyện gì đó không đúng đã xảy ra....

“Cậu, cái tên ngu ngốc này, không có việc gì để làm hay sao mà lại đi nấu cơm ở chỗ này hả, mà đã nấu cơm thì chó, đã vậy lại còn cướp đi Vũ đại nhân, người được hâm mộ nhất! Thực sự là không thể tha thứ — —” Chỉ vào Ames vẫn còn nghệt mặt chưa hiểu đầu cua tai nheo gì, các giống cái tiếp tục khóc lóc kể lể.

“Hả....” Nghe các giống cái lên án một hồi, Ames cuối cùng cũng hiểu ra được một chút về tình cảnh trước mắt.

Hóa ra, trong lúc hắn nướng thịt, có mấy người cứ đi qua nhòm ngó đều là những thú nhân giống đực nhìn trúng hắn?

Mà bản thân mình đầu từ chối trao đổi thịt nướng với bọn họ, cho nên cũng coi như từ chối làm quen. (Thật là may mắn làm sao, thả con Ames thả phào nhẹ nhõm)

Từ từ, chờ một chút — —

Hình như cũng không phải đã từ chối toàn bộ! Chỉ duy có con gà kia!

Theo trực giác bản năng, Ames tự nhận định chính mình không thể đánh lại đối phương, bởi thế mới chấp nhận đối phương dùng một cái lông chim đổi lấy hai tảng thịt bò và một nồi canh, cái giá này, cái giá này, cái giá này — —

“Không phải đối phương chỉ muốn trao đổi thịt nướng với tôi thôi sao? Hắn cũng đâu có ăn chùa, còn trả cho tôi một cọng lông gà nữa mà?” Ames vội vàng đoạt lại cọng lông vũ trắng phau đã lấm bầm trong tay mấy đứa trẻ về, giờ lên, trần trụi nhìn vào mấy giống cái.

“A ~~~~~ Vũ đại nhân thế mà lại đem lông vũ tặng cho hắn! Vũ đại nhân thế mà lại nhảy múa cho người khác xem sao! Cậu, cậu, cái tên khốn khiếp này!!!!!!” Không thấy lông vũ thì còn đỡ, vừa thấy, giống cái cần đầu liền khóc nức nở đến ngất xỉu trong lòng mấy người bạn của mình.

Những giống cái còn lại cảm phần một hồi, sau đó tiếp tục phổ cập giáo dục cho bộ lạc Awash quê mùa một quy tắc đơn giản nhất:

Nếu giống cái bằng lòng đưa thịt nướng cho giống đực, đi đâu này đừng nghĩa với việc giống cái ấy đã vừa ý. Khi đó, giống đực sẽ tiến thêm một bước nữa trong việc làm quen, tiến hành theo quy trình được định trước, múa một điệu múa tìm bạn đời, không ngừng phô diễn cơ thể cường tráng của mình với giống cái, rồi lại dò hỏi giống cái có hài lòng hay không. Nếu giống cái trả lời là có, như vậy, giống đực liền bắt một nhúm lông của mình đưa cho giống cái, tuyên bố với khắp nơi rằng, từ nay về sau bọn họ đã đến với nhau rồi $\sim(\cong \nabla \cong)/\sim$.

“Cậu quả là đồng ngu ngốc, không có mắt nhìn! Cái này mà gọi là lông gà à? Gà là cái giống gì? Còn không sánh được với cọng lông mi của Vũ đại nhân nữa! Vũ đại nhân chính là Microraptor gui(*) xinh đẹp nhất của bộ lạc Bạch Vũ! Cậu có biết hay không hả hả hả hả?” Nghe được hai tiếng “lông gà” phi thường nhạy cảm, các giống cái vô cùng tức giận bắt đầu mắng mỏ Ames, tựa như cậu đã đụng trúng vào tổ kiến lửa vậy.

(*)Microraptor gui: là một chi khủng long Dromaeosauridae có cánh cỡ nhỏ (hình)

Kt quả hình ảnh cho Microraptor gui

“Micro, Microraptor gui là cái gì?” Microraptor gui này nọ linh tinh gì đó, Ames thật sự không biết.

Điều này cũng khiến người ta bái phục không thôi! Vì thế các giống cái 囡囡 mà nhìn vào gương mặt vô tội của Ames, càng nhìn càng thấy bất lực. Các cô không biết mệt mỏi mà bắt đầu công việc gian khổ, tốn nước bọt giải thích cho Ames nghe, mong muốn khai sáng cho tên quê mùa ngốc nghếch này.

Có người nói, Vũ đại nhân là giống đực đẹp nhất tới từ bộ lạc Bạch Vũ.

Có người nói, Vũ đại nhân chính xác là đóa hoa kiêu hãnh đầy ngạo nghễ của bộ lạc Bạch Vũ, từ trước tới nay chưa từng tham gia vào các buổi làm quen.

Có người nói, bên cạnh việc sản sinh ra rất nhiều giống đực mạnh mẽ và cuốn hút, bộ lạc Bạch Vũ còn là nơi sản xuất ra đá muối phi thường trân quý.

Có người nói, Vũ đại nhân chính là con chim sở hữu nhiều đá muối nhất trong bộ lạc Bạch Vũ, trong ổ của hắn, cất giấu toàn đá muối là đá muối!

Nghe bọn họ mỗi người một câu mà kể chuyện, Mạnh Cửu Chiêu đang ung dung hóng hớt một bên bỗng hình dung ra hình ảnh một con gà toàn thân xát muối tỏa hương thơm ngào ngạt vô cùng ngon miệng ở trong đầu!

Mà lúc này, xong khi nghe các giống cái thao thao bất tuyệt xong, cả người Ames đều trở nên căng thẳng.

Hình như hắn vừa làm ra một việc cực kỳ không tốt!

Nếu nói mấy động tác đi qua đi lại mà giống đực kia làm sau khi ăn no là nhảy múa, vậy thì vừa khéo trùng khớp với quy trình tìm bạn đời mà mấy giống cái kia vừa đề cập tới rồi:

Giống đực nọ sang đây đòi ăn thịt → mình đồng ý → giống đực nọ ăn xong còn uống cả canh → giống đực nọ nhảy múa → mình khen hắn đẹp →

Sau đó ... đối phương liền bút lông đưa cho mình.

Bây giờ, khi nhìn vào cộng lông chim ở trong tay, Ames quả thực bối rối không biết bao nhiêu mà kể.

“Ồi... Sớm biết Vũ đại nhân thích ăn bò nướng, tôi đã chẳng phí công đi bắt côn trùng và chuột ở khắp núi đồi.” Giống cái cần đầu vừa tỉnh dậy liền mở to đôi mắt mơ màng, cảm khái nói.

Buông xuống phần tình cảm này, chọn một cuộc sống không có côn trùng và chuột, nghe ra....

Cũng rất tốt mà $\sim(\cong \nabla \cong)/\sim$.

Vịn tay bạn mình, giống cái cần đầu kiên cường đứng lên.

“Hãy quý trọng Vũ đại nhân.” Bỏ lại những lời này, đám giống cái liền rời đi.

Bọn họ đến như gió mà đi cũng như lốc cuốn, bỏ lại Ames vẫn đang tròn tròn con mắt ở phía đằng sau.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta nên nhanh chóng quay về bộ lạc phải không?” Nghĩ tới nghĩ lui, Ames chỉ có thể nghĩ ra kế ‘chủ nhân là thượng sách’.

“Khoan.” Thấy Ames vội vàng thu dọn hành lý, Nazha bỗng nhiên lên tiếng.

Theo tầm mắt của Nazha, mà nhìn về phía cửa vào, khi thấy được giống đực mang vẻ mặt phong trần mệt mỏi mà vẫn tỉnh bơ, Ames vốn đang tất bật sửa soạn lại bỗng chốc đứng hình.

Người được gọi là Vũ đại nhân, vóc dáng hết sức cao to, cơ bắp rắn chắc mà không quá khoa trương, toàn bộ cơ thể đều tạo cho người đối diện một cảm giác tràn trề sức sống. Hắn có mái tóc bạch kim vô cùng đẹp đẽ, làm nổi bật cặp mắt màu hổ phách hiếm thấy trên đời, cả người thoát nhìn vừa lộng lẫy lại vừa thanh cao lãnh tĩnh, mang đậm hơi hướng thần bí mà mỹ lệ.

Thời điểm hắn xuất hiện, ngay cả Mạnh Cửu Chiêu vốn hay chê bai cũng phải giật mình thảng thốt một phen, hiển nhiên những giống cái khác của bộ lạc Awash đều chỉ hận không thể gả ngay cho hắn.

“Thật sự là một giống đực tuyệt vời! Vóc dáng cao lớn, cơ ngực rắn chắc, bờ mông cong vênh!” Đánh giá từ trên xuống dưới giống đực đã bị Ames cướp đến tay, Sita chưa chút nhận xét.

“Xin chào, tôi là Vũ của bộ lạc Bạch Vũ.” Người đàn ông kia hết sức lễ phép chào hỏi người của bộ lạc Awash. “Chiều tối hôm nay, tôi và quý thành viên của bộ lạc đã định ra hôn ước, hiện giờ đặc biệt tới đây để thực hiện nghi lễ cuối cùng.”

Bước cuối cùng của nghi thức làm quen: Giống đực phải sẵn được loại thức ăn mà mình yêu thích nhất mang về giao cho giống cái vừa hẹn ước.

Việc này, thứ nhất là để chứng tỏ khả năng săn bắn của mình, thứ hai là tiện thể giới thiệu cho đối phương khẩu vị riêng, để trong thời gian tiếp theo, người ta có khả năng chuẩn bị đồ ăn thức uống vừa miệng.

Vũ nói xong, hắn liền quay ra sau lưng kéo một thứ gì đó đi tới, đẩy lên trước mặt tộc nhân bộ lạc Awash.

Đó là một cái sọt rất to được bện từ cỏ.

Mặt trên vẫn còn có nắp đậy, cẩn thận lắng nghe, có thể phát hiện tiếng động rất khẽ từ bên trong.

Ames không tình nguyện bị Sita đẩy tới trước sọt cỏ, lại nhìn về mặt đầy chờ mong của Vũ, cuối cùng nuốt nuốt nước miếng, nhắc nắp cái sọt ra.

Một con nhện to chừng nửa thước đang đưa lông chân vẩy vẩy chào hấn.

Được rồi, Vũ đại nhân không thích côn trùng nướng cũng không mê chuột nướng, hấn chỉ muốn nói với vợ tương lai của mình một điều, hấn yêu nhất trên đời là nhện nướng mà thôi $\sim(\cong \nabla \cong)/\sim$.

—

Tác giả có lời muốn nói: Trước khi sự tưởng tượng của mọi người càng bay càng xa, tôi sẽ cho thân phận của người mới được phơi bày.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78

Edit: D Linh

Beta: Mimi

Vũ đã thành niên được năm năm, ở trong bộ lạc, những người cùng tuổi với hắn hầu hết đều đã có cả một ổ chim nhỏ, chỉ có hắn là vẫn cô đơn.

Do rất ít gặp gỡ giao du với mọi người, Vũ hoàn toàn không biết mình được ngưỡng mộ tới mức nào. Trong suy nghĩ của hắn, bản thân chẳng quá chỉ là một con chim thông thường mà thôi, với lại, hắn cũng thực sự trải qua cuộc sống của một con chim bình thường: sửa ổ, rửa lông, săn bắt... Mỗi ngày, sinh hoạt của Vũ đều diễn ra tuần tự từng bước từng bước một, hết như thế đó.

Nếu phải chỉ ra điểm khác biệt so với những người khác, vậy thì đó chính là hắn vẫn cứ mãi độc thân thôi. Cuộc sống của hắn còn có phần nhếch nhác hơn cả một con chim bình thường ==//

Vũ với bên ngoài lạnh lùng cao ngạo có một bí mật không muốn cho ai biết, đó chính là hắn, hắn cực kì thích ăn nhện nướng $(\cong \nabla \cong)$ /~

Sở thích này có liên quan vô cùng mật thiết với những trải nghiệm thời ấu thơ của hắn: Khi còn nhỏ, ba mẹ đã sớm qua đời, Vũ nhớ mang máng là mình ngã ra khỏi tổ, may mắn không chết, tuy nhiên hắn lại không tìm được đường về nhà. Trước lúc tới bộ lạc Bạch Vũ, hắn đã làm một con chim đơn độc được một khoảng thời gian dài, khi ấy hắn còn chưa hóa

thành hình người, cuộc sống sinh hoạt cực kỳ khó khăn, phải ăn côn trùng nhồi tới mức muốn ói, thỉnh thoảng may mắn lắm mới bắt được nhện! Lần đầu tiên ăn thịt nhện, hắn lập tức nhớ lại những tháng ngày được ăn bò sừng dài khi ba mẹ vẫn ở cạnh bên...

Vì lẽ đó, nhện chính thức trở thành loại thức ăn mà Vũ yêu thích nhất, thịt nhện ở trong tâm trí của hắn tượng trưng cho toàn bộ ngọt ngào trong đoạn ký ức của tuổi thơ.

Mà những cô gái muốn dùng các loại thịt côn trùng cùng thịt chuột nướng nhằm mục đích thu hút Vũ, căn bản đã sai lầm ngay từ bước chọn nguyên liệu đầu tiên, những món đó, Vũ đã ăn tới mức chỉ nghĩ thôi cũng muốn ói rồi ==//

Ngày ấy, hắn đi tới sạp hàng của Ames, chủ yếu cũng vì Ames nướng thứ thịt không giống với người khác!

Ames thế mà lại có thể nướng thịt bò sừng dài thành một thứ có hương vị cực giống với thịt nhện nướng!

Hương vị trong trí nhớ lập tức hấp dẫn Vũ, vốn không định đi tới ấy vậy mà hắn lại bất tri bất giác đến gần người kia.

Rồi sau đó, hắn đưa tay về phía Ames, thế mà, còn được đối phương đáp lại.

Nhìn dáng vẻ bận bịu nướng thịt còn nghiêng đầu hỏi mình có muốn uống canh không của người nọ và cả vẻ mặt hiền hòa đáng yêu khi giúp đám nhỏ chải lông, giữa hương vị na ná thịt nhện nướng thơm ngào ngạt, Vũ nghe được tiếng trái tim mình đập điên cuồng.

Hắn vụng về múa điệu múa tìm bạn đời.

Lúc nhận được câu khen ngợi của đối phương, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ ý nghĩa của cái gọi là ‘mừng rỡ như điên’!

Múa xong là tới giai đoạn trình diễn khả năng săn bắn của mình với bạn đời hợp ý, rõ ràng có thể đi bắt bò sừng dài, nhưng mà, Vũ lại không chút do dự quyết định chọn một thử thách khó hơn, đó là đi tới vùng núi bắt nhện lông!

Đây là món ăn hân thích nhất, hân hi vọng bạn đời tương lai có thể chia sẻ nó cùng mình!

“Đây là nhện lông, loại đồ ăn ngon nhất của vùng núi này, tuy rằng nó không phải con to nhất, nhưng chính là con mang hương vị tốt nhất, bởi vì công cuộc săn bắt không được thuận lợi lắm nên anh mới tới trễ.” Vũ nghiêm túc giải thích với Ames, nói rõ lí do xong lại tràn đầy mong đợi mà nhìn về phía đối phương, “Mong em sẽ hài lòng.”

Hài lòng cái đầu anh!

Anh xác định không phải vì muốn hủy hôn nên mới mang theo thứ đồ quái dị này tới đây để dọa người chứ?!

Nhìn rõ trong sọt cỏ là cái gì, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường, bao gồm cả Mạnh Cửu Chiêu, đều hiện ra một chữ [囧] thật to trên mặt!!!

Sợ nhện vốn là bệnh chung của các giống cái, đám người Sita cũng không ngoại lệ, thậm chí Nazha đã nhấc chân lên, chuẩn bị xử tử mấy con nhện này ngay tại chỗ. Mạnh Cửu Chiêu cũng không nhịn được mà nép vào lòng ba ba, cảm thán: Không hổ là nữ tráng sĩ mà, khi nhìn thấy nhện giống cái ở bộ lạc khác chỉ biết kêu la om sòm, phản ứng đầu tiên của giống cái của bộ lạc Awash lại là hung hãn nhấc chân lên [囧] .

Tin tưởng vào sức mạnh của nhóm giống cái, Mạnh Cửu Chiêu lại được ba ôm vào lòng cho nên mãnh liệt thể hiện rằng mình chẳng sợ một chút nào cả ~

Tuy nhiên, ngay khi Nazha sắp đập một cước vào cái sọt cỏ kia, Ames bỗng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Xem đi, con thỏ Ames đáng thương thực sự bị dọa cho sợ r ồi ~

Có đi đâu cùng phản xạ của hắc hình như hơi lâu thì phải?

Sita nghĩ nghĩ trong lòng, đang định kéo Ames tránh xa con nhện đáng sợ kia thì lại phát hiện tay mình nắm huyệt.

“Không được đập lên! Đây là con nhện quý giá biết bao chứ hả!!!” Nhanh chóng ngăn cản trước khi Nazha hành động, Ames sáng bừng hai mắt, đem mấy cái chân đang quơ quảng của con nhện cầm lên, “Trời ơi! Đây thực sự là nhện lông trong truyền thuyết sao, lễ vật quá quý giá rồi~”

Cẩn thận ôm lấy con nhện, Ames quay đầu nhìn về phía Vũ, ngẩn ngại hỏi, “Con nhện này rất rất quý, anh, anh thật sự muốn tặng cho tôi hả?”

“Nếu em đồng ý sống cùng với anh”, Vũ đưa ra điều kiện tiên quyết.

Sau đó, dưới tất cả sự ngạc nhiên đến trợn mắt há miệng của đám người vây xem, Ames thế mà nghiêm túc cúi đầu suy nghĩ.

“...Đồng ý”

Khi lúc mọi người đều đang 囧 囧 thì Ames đưa ra quyết định của mình.

Hình như hắc cũng chẳng do dự lâu lắm đâu, thật đấy~

“Lúc còn nhỏ, khi tôi vừa mới biến thành người, khả năng săn bắt rất có hạn, ngay cả chuột cũng không tóm được, chỉ có thể đào băng trùng trong tuyết ra ăn. Lúc đó, thứ ngon nhất ăn được chính là mấy con nhện này~ Tôi vẫn luôn cho rằng nhện là món ăn ngon nhất trên đời. Đáng tiếc, xung quanh bộ lạc rất khó bắt được nhện, thỉnh thoảng mới tìm được một hai con, chỉ có thể tỉ mỉ bóc bỏ lớp vỏ lấy thịt ra, mà khi nướng xong cũng đã khô cứng lại...” Ames bùi ngùi nói ra nguyên nhân yêu thích nhện, theo lời hắc kể, ánh mắt Vũ nhìn hắc ngày càng cháy bỏng. Nhất thời, Ames và Vũ dường như cảm thấy đã tìm được người bạn chí cốt cùng chung đam mê trong việc ăn uống của mình!

Ồ kìa! Thân là một con Microraptor gui, thức ăn của anh không phải là thỏ à?

Còn cậu nữa, nếu đã là một con thỏ, không phải nên thành thành thật thật gặm cỏ hay sao?

Đi đâu cuối cùng, không phải là thịt nướng cậu làm lúc trước đã rắc bột nhện vào đó chứ hử?

Nhìn hai người trước mắt hăng hái tột bậc bắt đầu tiến hành bàn luận tám trăm phương pháp ăn thịt nhện, dạ dày của tất cả mọi người trong bộ lạc Awash đều được một phen đảo lộn điên cuồng.

Cùng ngày hôm đó, sau khi nói với mọi người một câu “Hẹn gặp lại”, Ames liền bị Vũ mang đi thăm tổ của mình. Dưới sự tưởng tượng vô cùng phong phú của các giống cái, Ames ngủ lại qua đêm không về nữa, mà tới ngày hôm sau cũng chưa thấy mặt đâu.

Hôm sau chính là ngày kết thúc tụ hội, phiên chợ đã hết, mọi người sẽ phải ra về, mà Ames lại vẫn không thấy bóng.

Mặc dù không ai nói ra, nhưng trong lòng bọn họ đều ấp ủ một suy nghĩ: có lẽ Ames sẽ không trở về nữa.

Mọi người yên lặng thu xếp hành lý, mọi thứ vốn không nhiều, nên chẳng mấy chốc đã thu xếp xong xuôi. Yên lặng vác một kiện hành lý trên lưng, Sita là người đầu tiên đứng dậy lên đường.

“A? Không đợi Ames sao?” Mạnh Cửu Chiêu kéo kéo tay áo Black, thắc mắc. Cậu cần phải hỏi như vậy, bởi vì cậu thấy dường như Black cũng đang chuẩn bị khởi hành.

Thế nhưng Ames vẫn chưa về mà?

“Ames sẽ không trở lại nữa.” Black nhẹ nhàng nói bên tai cậu nhóc.

Hơn phân nửa các thú nhân đều giữ lại tập tính của dã thú.

Ví dụ như, sư tử già sẽ lạng lẽ tách khỏi bầy đàn chờ chết;

Ví dụ như, con non trưởng thành sẽ bỗng nhiên tách khỏi cha mẹ một đi không trở lại;

Lớn lên, trưởng thành, rồi chết đi, đều không bất cứ thời điểm nào có dấu hiệu trước báo cho sự chia li cả.

Tại đây, mỗi người đều đã từng trải qua một lần li biệt.

Khi Nazha vẫn còn ở trong bầy đàn sư tử, có một ngày cô chợt nhận ra ba mình biến mất. Sau đó, mẹ mới nói cho cô hay, đó là bởi vì ba đã già rồi, không thể tiếp tục bảo vệ bầy đàn nữa, nên mới một mình rời đi. Một con sư tử già đơn độc trải qua cuộc sống hoang dã, thực ra, chính là chờ chết.

Mà giống đực voi ma mút khi tới một độ tuổi nhất định, cũng sẽ bị thủ lĩnh giống cái voi ma mút đuổi ra khỏi bầy đàn. Khi đó Holstein cũng bị như thế. Bỗng có một ngày, bởi vì không tìm thấy thân ảnh đứa em trai của mình đâu nữa, Sita mới sốt ruột đi hỏi giống cái đầu đàn, thế nhưng được biết, người kia đã ra lệnh phải bỏ rơi Hols. Kì thực Hols vẫn luôn đi theo đàn của mình từ xa xa, nhưng khi những con voi ma mút khác phát hiện ra, chúng lại ra sức tránh xa cậu. Cuối cùng, vì thực sự không nỡ bỏ lại Hols một mình, Sita dứt khoát quyết định rời bỏ đàn voi ma mút đã lớn lên từ tấm bé.

Ly khai cũng là một phương án.

“Ames và những người khác, một khi tới tuổi lập gia đình thì rời đi là chuyện tất nhiên.” Sita nói với cậu, “Khi nào lớn lên rồi con sẽ hiểu.”

“Nhưng mà, lớn lên rồi con vẫn sẽ ở cùng một chỗ với baba!” Mạnh Cửu Chiêu không hiểu, “Con muốn sống cùng một chỗ với baba, sau trưởng thành có hang ổ của mình, con cũng sẽ đặt nó ngay bên cạnh chỗ của baba, đến khi baba già rồi, không cách nào kiếm ăn, con còn phải phụng dưỡng baba nữa chứ!”

“Tại sao lại phải rời đi?”

“Bộ lạc chúng ta tuyển chọn tộc nhân không phải chỉ vì muốn tìm ra người có thể cùng sinh sống lâu dài hay sao? Chúng ta rất ít khi chuyển chỗ ở, chẳng phải là để những đồng bạn đi xa không cần lo lắng sẽ không tìm được đường về nhà đấy ư?”

Mạnh Cửu Chiêu hỏi ngược lại.

Cậu thực sự đã nghĩ như vậy.

Sinh vật càng cường đại bao nhiêu, thời điểm chạm tới vạch đích cuối cùng lại càng thô lương bấy nhiêu.

Thời gian còn trên địa cầu, cậu đã từng xem một bộ phim phóng sự nói về một đàn sư tử, thấy được cảnh một con sư tử đực oai phong rơi xuống đường cùng mà lựa chọn tập kích một thôn xóm loài người. Đến cuối, lúc nó bị loài người giết chết, cậu quả thực cảm thấy vô cùng thương cảm.

Trong thế giới của động vật, luôn tồn tại những câu chuyện xúc động vì nuôi con lớn lên mà bất chấp tất cả, thế nhưng lại có rất ít con non sau khi trưởng thành ở lại phụng dưỡng mẹ cha. Black và White hiện giờ còn rất khỏe mạnh, thậm chí là chưa đạt tới thời kỳ cường đại nhất, nhưng rồi sẽ có một ngày, bọn hắn phải già đi, mất đi khả năng tự săn bắt của mình. Nơi đây không phải xã hội loài người, đối với những sinh vật đã mất đi sức mạnh, chờ đợi bọn họ còn có thể là gì?

Đó cũng là lí do vì sao trước giờ Mạnh Cửu Chiêu không hề muốn ly khai, cậu muốn ở bên Black và White mãi mãi.

Hiện giờ, bọn hắn nuôi dưỡng dạy dỗ cậu, sau này, cậu sẽ phụng dưỡng cả hai người.

“Baba, tương lai baba sẽ đuổi chúng con đi sao?” Nghĩ đến thói quen của nhiều loài động vật, Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên không chắc chắn mà hỏi một câu như thế.

Trong lòng cậu tự nhiên dâng lên vài phần mờ mịt.

Ngay khi cậu đang thấp thỏm không yên, lại nhận được một cái ôm thật chặt từ Black và White.

“Sẽ không! Ba tuyệt đối sẽ không bao giờ đuổi các con đi đâu!” White lau lau nước mũi, cố sức ôm thật chặt, đến nỗi vai Mạnh Cửu Chiêu cũng phát đau.

“Cục Cưng, ba ba thực sự rất nhớ ông nội~ không biết bây giờ ông còn đủ sức đi săn không, nhiều khi nằm mơ cũng thấy cảnh đò ông săn được bị kẻ khác chiếm đoạt hết...”

White khóc to, từng giọt nước mắt lăn xuống làm ướt tóc Mạnh Cửu Chiêu và lông tơ của Louis. Black giúp hấn lau nước mắt, bấy giờ, Mạnh Cửu Chiêu mới chú ý tới viền mắt của Black cũng đã phiem hồng.

Bị tâm tình bọn hấn ảnh hưởng, cả bộ lạc Awash nhất thời vang lên tiếng khóc.

Dường như mỗi người đều trải qua cảnh bỏ rơi và bị bỏ rơi, lời nói của Mạnh Cửu Chiêu đều chạm tới phần đau đớn ẩn khuất thật sâu trong trí nhớ bọn họ.

Nhẹ nhàng giúp White lau nước mắt, Mạnh Cửu Chiêu nghĩ, đây là một chuyện tốt.

Một khi không nữa rời bỏ người thân, một khi mong muốn tìm được cha mẹ đã đi mất, liền chứng minh mọi người đã có ý thức về gia đình.

Nơi mà một người không muốn rời xa nhất, mãi mãi là gia đình của họ.

Mà gia đình, là nơi có thể rời đi cũng có thể trở về.

Ngay khi mấy người Pola Nazha đang khóc lóc om xòm, thề thốt với những người khác rằng “khi về già tôi sẽ bắt dê bắt bò cho các cậu ăn” thì trên trời bỗng xuất hiện một điểm nhỏ màu trắng.

Kế đó, điểm nhỏ màu trắng dần hiện ra ngày một rõ ràng hơn.

Và rồi, Ames cứ thế từ trên trời hạ xuống giữa hai hàng nước mắt của mọi người!

“Mọi người chuẩn bị xong cả chưa? Xin lỗi đã khiến mọi người đợi lâu~” Ames cõng sau lưng một cái sọt cỏ, Vũ cũng nhanh chóng thu đôi cánh khổng lồ của mình lại.

“...Cậu.... Sao lại trở về?” Giữa lúc hai mắt nhắm lại thấy được Ames từ không trung đáp xuống, Sita ngạc nhiên không gì sánh được.

“Chẳng phải hôm nay là ngày quay về bộ lạc đó sao?” Ames cảm thấy kì lạ, hỏi ngược lại.

“Nhưng mà, không phải cậu đã đồng ý sẽ sinh sống cùng anh ta à?” Nazha chỉ chỉ vào Vũ ở đằng sau Ames.

“Đúng vậy, chúng tôi quyết định sẽ cùng nhau quay về bộ lạc chung sống.” Ames như đang nói ra một chuyện rất hiển nhiên. “Chẳng qua bọn tôi tới chỗ Vũ để lấy đồ dùng thường ngày của anh ấy mà thôi.”

Nói rồi, nhanh chóng xách hành lí của mình lại đây, Ames bày ra tư thế sẵn sàng xuất phát.

“Ôi.... Sao các cậu đều khóc cả thế này?” Cuối cùng hẳn cũng phát hiện ra điều bất ổn.

“Đồ ngốc! Chúng tôi đang nghĩ cậu sẽ không trở lại nữa!” Sita lau lau nước mũi, sau đó gõ một cái thật mạnh lên đầu Ames.

Ames ngẩn người, hồi lâu sau mới che miệng cười nói, “Sao lại thế được? Không phải lúc đi tôi đã nói ‘hẹn gặp lại’ đó sao?”

“Hẹn gặp lại? Hẹn gặp lại là có ý tứ gì?” Xì mũi một cái, Nazha ném đi một tấm da thú dính đầy nước mũi.

“Lời này là Cục Cưng dạy cho tôi!” Ames lập tức nhìn về phía Mạnh Cửu Chiêu lúc ấy hăng còn bám chặt trên cổ ba mình, “Chẳng phải từ trước

tới nay tôi chưa từng tới nơi khác đó sao~ Vì sợ tới đây sẽ không hiểu người ta nói gì, thế nên mới tìm Cục Cưng nhờ dạy dỗ một vài câu xã giao phổ biến.”

“Hẹn gặp lại ý là mong chờ lần gặp mặt sau.”

“À ——” mấy giống cái chột bưng tỉnh.

Từ đó về sau, mỗi khi người ở bộ lạc Awash rời đi, họ đều sẽ nói một câu “Hẹn gặp lại”. Thói quen ấy bắt nguồn từ bộ lạc Awash, sau cùng lan truyền tới mọi góc ngách của thế giới này.

Mạnh Cửu Chiêu đã góp công không hề nhỏ cho công cuộc tiến hóa ngôn ngữ của xã hội nguyên thủy nơi đây! Tung bông tung hoa ~

Mà chuyện đấy để sau hãy nói đi

Hiện giờ ——

Sita bắt đầu kiểm kê nhân số một lần nữa.

Bộ lạc Awash khi tới chợ phiên có 20 người, lúc về đã thành ra 21.

“Quay về bộ lạc nào!” Cao giọng hét lên một tiếng, Sita dẫn mọi người lên đường quay trở về.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79

Edit: DLinh

Beta: Mimi

Bởi vì trao đổi rất nhiều hàng hóa, nên khi trở về tốc độ của mọi người đều chậm hơn lúc đi.

Đám trẻ đều đang trong thời kì tò mò, khó có được lúc toàn thể giống cái trong bộ lạc đều hiện diện đông đủ, sức mạnh vũ lực ở vào mức tối cao, vì thế đám nhỏ được thả rộng vừa đi vừa chơi suốt dọc đường.

Mà trong lúc đám nhỏ chơi đùa, người lớn cũng không hề nhàn rỗi, dọc đường đi xuất hiện quá trời loại thức ăn mới đến mức không thể nhìn hết được, cho nên các giống cái đều bận rộn quan sát cùng phân biệt. Sita lại càng lăm công nhiều việc hơn, giữ cương vị người dẫn đường cho toàn bộ lạc, cô giật mình phát hiện địa hình xung quanh đã thay đổi nhiều đến mức không thể nhận ra. Tuy không nắm chắc được một đi đâu gì, song dựa vào kinh nghiệm bản thân, cô nhận thấy: Dưới tình huống môi trường sống biến hóa, thích ứng là đi đầu tất yếu, vì thế, Sita liền bắt tay vào vẽ lại bản đồ một lần nữa.

Sau đó, hành trình đáng lẽ chỉ kéo dài 3 ngày đã trở thành vô tận.

Với mấy đứa nhóc mà nói, chơi đùa luôn được kết hợp cùng săn bắt. Vì thế, bọn nhỏ vừa cười nói vừa biểu diễn kĩ năng săn thú của mình cho

các mẹ xem. Giống như mọi ngày, bọn chúng đều tiến hành những bước truy lùng và săn đuổi thông thường.

Cocoa, Jina và Bora đang dùng nguyên hình để truy đuổi một con linh dương.

Các cô nhóc không ngừng dốc sức đuổi theo con mồi đang chạy thực mạng, ý đồ đem nó ép tới gần bụi cỏ phía trước, nơi mà Mitt và Bifu ẩn núp. Dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, chỉ cần đem con mồi tới địa điểm đã hẹn, Mitt và Bifu có thể lập tức nhảy từ hai bên lên người của con mồi, sau đó bọn nhỏ sẽ cùng nhau chế ngự con mồi rồi cắn chết nó.

Thế nhưng lần này mấy cô nhóc lại tính sai, tốc độ chạy trốn của linh dương so với dê sừng và thỏ mà bọn chúng từng săn trước kia thì nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa, linh dương cũng linh hoạt hơn bò dê nữa, đổi hướng giữa đường với chúng chỉ là chuyện đơn giản mà thôi.

Không nghĩ tới điểm này, vì thế mấy đứa trẻ đều đụng vào nhau ở giữa không trung, mà linh dương thì đã nhanh chóng trốn mất tiêu rồi.

“Sita, voi ma mút đi săn như thế này sao?” Nhìn vào cảnh tượng trước mắt, Nazha mặt không đổi sắc quay đầu nhìn về phía Sita.

Theo cô, kỹ năng săn bắt mà mấy đứa trẻ này phô diễn quả thực không cách nào tưởng tượng: Thân là một con sư tử, vốn phải lấy sức mạnh làm sở trường, thế nhưng Bora lại thi tốc độ và sức chịu đựng cùng con mồi? Mà Mitt với nguyên hình chiếm giữ ưu thế nhanh nhẹn của báo săn, tại sao lại nghĩ có thể dùng thể trọng để áp đảo đối phương? Còn tuấn lộc ăn cỏ Bifu lại muốn dùng răng cắn chết linh dương?

Chúng nó thật sự biết mình thuộc chủng loài gì hay sao?

“A?! Tôi tuyệt đối không dạy bọn trẻ phương thức săn bắt như thế!” Cũng nhìn thấy quá trình săn bắt của đám nhỏ, Sita cuống quýt xoa xoa tay để thoát khỏi diện tình nghi. “Tôi nhớ ra rồi, gần đây nhất là Wieser dạy chúng nó thực chiến.”

“...Được rồi, có đi đâu rồi cuộc Wieser thuộc chủng tộc gì?” Chứng kiến cách thức săn bắt của đám trẻ, lần đầu tiên Nazha thấy tò mò về kẻ vô hình có tên gọi là Wieser.

Cách thức săn bắt của bọn nhỏ rõ ràng là học từ thú nhân có tập quán săn bắt tập thể.

Giai đoạn đầu truy đuổi cần đòi hỏi phần lớn là sức chịu đựng, nhất định là do chủng tộc này có sở trường về chạy trốn; giai đoạn giữa khi nhảy ra lại yêu cầu lực bật, chủng tộc này nhất định cũng sở hữu sức bật nhảy rất mạnh; mà giai đoạn cuối – cắn giết, lại chứng tỏ chủng tộc này nhất định còn có khả năng hiệp lực cắn xé vô cùng xuất sắc.

Là một thợ săn ưu tú, Nazha rất nhanh phân tích được nét đặc trưng trong hình mẫu giáo dục mà đám nhỏ thể hiện.

Hơn nữa, thân là một con sư tử cái am hiểu săn bắt tập thể, Nazha liền rút ra kết luận: Chủng tộc của người dạy bọn nhỏ săn bắt chắc chắn cực giỏi đối phó với những con mồi có kích thước khổng lồ.

Săn bắt tập thể vốn là để giết đối thủ có kích thước lớn gấp vài lần mình, mà thói quen nhảy sang bên cạnh con mồi của đám trẻ càng khẳng định chủng tộc của người thầy có thói quen săn giết con mồi thể hình phi thường to lớn.

Vì vậy, Wieser – một người cực khổ giấu diếm xuất thân Utahraptor, có nằm mơ cũng không ngờ tới, thân phận của hắn lại bị hoài nghi bởi chính những kỹ xảo săn bắt hắn dạy cho bọn trẻ.

Nazha vừa nghĩ vừa bế mấy đứa nhỏ mới va đập vào nhau lên.

Cùng lúc đó, cô nghe được tiếng chiêm chiếp cực kỳ chói tai của Louis.

Không kịp được mà quay đầu nhìn phía phát ra thanh âm, Nazha chỉ thấy con gà Louis hai đang đập hai chân ngắn của mình, giương cánh tựa như mũi tên rời khỏi dây cung, một mạch lao về phía con linh dương đang chạy trốn!

Chỉ dựa vào đôi chân ngắn ngủn của một con gà, tốc độ của nó có thể nhanh tới mức ấy cũng thật hiếm có! Nazha bị tốc độ của Louis khiến cho sững sờ, trong vài giây kết tiếp. Sau khi vội vàng đuổi kịp con linh dương đang chạy thực mạng, Louis nhanh chóng nhảy lên, dùng móng vuốt hung hăng bổ lên người con thú nọ, kế tiếp....

Con linh dương liền ngã gục.

Đây, đây, đây mới đích thực là đi săn — —

Đây... Thực sự là phương thức săn bắt đúng chuẩn của một con vật có cánh sao? Nhìn thế nào... cũng giống như cảnh tượng một con chim hung dữ cỡ lớn đi săn vậy....

Nazha trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu, lại thấy Louis đứng trên lưng con linh dương, vui sướng vừa kêu chiêm chiếp vừa nhìn về hướng mấy đứa trẻ con khác.

Mấy đứa trẻ vốn đang bị Nazha túm trên tay lập tức sung sướng giã ra, chạy về phía Louis, hưng phấn vô cùng mà hợp sức kéo con linh dương trở về, trên mặt đứa nào đứa nấy đều là một vẻ đắc ý chờ người khen ngợi.

Thấy đám nhóc như vậy, trong đầu Nazha chỉ còn lại duy nhất một ý niệm, đó là: Hình thức săn bắt này, chắc chắn phải do đầu bếp của bộ lạc dạy ==//

Trẻ con phát triển không đúng hướng, ắt phải uốn nắn lại một lần!

Nazha đưa ra mệnh lệnh, yêu cầu mẹ của đám nhỏ tự dẫn con mình về, đích thân hướng dẫn chúng làm sao sử dụng ưu thế của chủng tộc, cố gắng tránh né các khuyết điểm vốn có để tiến hành đi săn một cách đúng đắn nhất.

Đám nhỏ của bộ lạc Awash bắt đầu thuận lợi đi săn, suốt dọc đường đủ loại con mồi vì thế mà đều gặp xui xẻo.

Amanda là bộ lạc nằm giữa trung tâm của thảo nguyên.

Nó còn có một cái tên khác được nhiều người biết tới hơn, đó là “Tập thể nữ tướng cướp vùng trung tâm thảo nguyên.”

==//

Là đoàn cướp tiếng xấu vang xa khắp các vùng lân cận, toàn bộ thành viên bộ lạc Amanda đều là linh cầu cái to lớn tụ hợp với nhau, linh cầu đực và những thú nhân chủng tộc khác đều bị nghiêm cấm không được gia nhập vào bộ lạc. Nhóm nữ tướng cướp này hoành hành khắp một mảnh thảo nguyên, tùy ý cướp bóc từ con mồi, súc vật, cho đến đàn ông... nếu sinh được linh cầu cái con thì giữ lại, còn đực thì đều vứt bỏ.

Bộ lạc Amanda chưa bao giờ tham gia bất kì buổi họp chợ nào, nhưng mà bọn họ không tới cũng không phải vô lí, nguyên nhân chính là: Nếu muốn có cái này cái kia thì đơn giản là đánh cướp mà thôi. Từ trước tới nay, đám giống cái hung hãn này đều là những kẻ lòng lang dạ sói, chẳng bao giờ muốn đem bất kì thứ gì ra trao đổi cả.

Mà khi những buổi họp chợ hàng năm kết thúc, thời điểm “mua sắm” của bọn họ liền chính thức bắt đầu.

Bọn họ lên tới khắp mọi nơi, chia nhau chặn đường các bộ lạc ở nhiều nơi riêng biệt, mấy ngày vất vả không hề uổng phí, thu hoạch cũng lên tới trên trăm con dê và bò sừng dài loại tốt.

“Thủ lĩnh, ngày mai bộ lạc Cinnamon sẽ đi qua lãnh thổ phía Đông của chúng ta, tối nay có phải chúng ta nên tới đó chặn đường từ trước hay không?” Một linh cầu cái hình thể tráng kiện xoay đầu hỏi thủ lĩnh bộ lạc Amanda.

Linh cầu đứng đầu bộ lạc này là một giống cái thân hình đặc biệt to lớn – tên gọi Amanda, cô ta không chỉ có sức mạnh lớn nhất toàn bộ lạc, mà còn là người có trí tuệ nhất. Lộ trình đón đầu chặn đường về của những bộ lạc khác đều do cô định ra.

Bỏ qua việc trực tiếp đến lãnh thổ những bộ lạc khác cướp bóc, cô ta đưa ra ý tưởng dõn sức chặn đường của những bộ lạc vừa trao đổi hàng hóa xong. Lúc đầu, tộc nhân trong tộc không muốn làm như thế, bọn họ cảm thấy việc này rất phiến hà, trước phải đi đầu tra đường về của đối phương xong với tiến hàng cướp bóc, tuy nhiên, dưới sự kiên trì của Amanda, mọi người đều chấp nhận. Sự thật đã chứng minh quyết định của Amanda là chính xác, chặn cướp là một con đường vô cùng rộng mở, vừa tiết kiệm thể lực vừa thu hoạch được nhiều, nó nhanh chóng trở thành cách đánh cướp được người trong tộc bình chọn là tốt nhất. Cũng nhờ đó, bộ lạc Amanda đã thành công nâng danh tiếng của mình lên một tầm cao hơn.

Mặc dù là một cái danh tiếng vô cùng xấu....

Amanda vốn không phải là con gái của tộc trưởng đời trước, có thể đạt được địa vị bây giờ đều dựa vào sức mạnh và trí thông minh của bản thân.

Giống như bình thường, Amanda không trả lời câu hỏi của thành viên bộ lạc ngay lập tức. Suy nghĩ trong chốc lát, cô mới chậm rãi lắc đầu.

“Vì sao? Bộ lạc Cinnamon nổi tiếng với khả năng nuôi dê sừng, hơn nữa bọn chúng cũng rất yếu, sao lại không cướp?” Linh cầu cái lúc này có phần sốt ruột.

“Tôi nói không, tức là không. Cậu, có ý kiến?” Liếc con người đen thẫm về phía linh cầu cái nọ, ánh mắt Amanda lộ ra sự uy hiếp cực rõ ràng.

“Tôi không dám...” Bị ánh mắt Amanda nhìn đến run rẩy toàn thân, lại nhớ tới cái đêm gió tanh mưa máu mà Amanda tiếp nhận vị trí tộc trưởng, cô ta lại càng không dám kháng nghị nữa, một mực kéo lê thân thể đang mang bầu lui xuống.

Amanda nhắm mắt lại, hình như đã ngủ thếp đi.

Nhưng mà tất cả những linh cầu đang nằm ở đây đều biết, thủ lĩnh chỉ đang giả vờ mà thôi. Trong tư thế thoát nhìn như nhắm mắt nghỉ ngơi, Amanda lại có thể nhảy lên giết chết bất kỳ kẻ nào chỉ trong nháy mắt.

Amanda đích thực là một bạo chúa, từ trước tới nay, đối với thành viên bộ lạc không tuân thủ quy tắc đều không nể mặt bao giờ, đáng chết thì sẽ phải chết, cần đuổi thì tuyệt đối không lưu lại.

“Bầy sư tử phía Tây, tộc trưởng của bọn chúng đã già rồi. Con trai hắn còn quá non trẻ, đây chính là thời điểm để chúng ta mở rộng lãnh thổ một chút.” Nhắm mắt lại, Amanda hạ lệnh với thành viên bộ lạc.

Đáp lại cô ta là tiếng rống to, tiếng cười gằn của một đám người bên dưới.

Ngay khi đám tướng cướp linh cầu tổ chức thành đoàn quân, xuyên qua màn đêm tiến vào lãnh thổ của bầy sư tử, Sita cũng đã chỉ huy đoàn đội nhỏ nhỏ của mình bước chân vào lãnh thổ của bộ lạc Amanda.

“Oa! Thật nhiều bò sừng dài! Còn có dê sừng nữa — —” Bước tới nơi này không bao lâu, các giống cái đã gặp đến hai bầy dê sừng (← bộ lạc Amanda cướp được) và một đám bò sừng dài (← cũng là bộ lạc Amanda cướp được).

Những con mồi thơm ngon mỹ vị này đều hợp thành từng bầy rải rác trên khắp thảo nguyên, nhàn nhã mà ăn cỏ.

Chẳng ai lại chê có quá nhiều mồi, bộ lạc Awash nhanh chóng quyết định ở lại nơi đây nửa ngày để bắt đám bò dê này!

Đám dê bò dường như đã qua thuần dưỡng (驯): Chính xác là thế, bắt dễ vô cùng, kể cả là lính tò te trong bộ lạc Awash cũng có thể thuận lợi chop được vài con. Và sau đó, bọn họ lừa từng đàn bò dê ngoan ngoãn đi về phía trước.

Ngay tại thời điểm tộc nhân bộ lạc Amanda dùng răng nhọn cắn chết bầy sư tử thì, đám giống cái bộ lạc Awash cũng vừa hoàn thành việc sắp xếp đội quân bò sừng dài.

Amanda nhe ra hàm răng đầy máu: Đột kích thành công.

Sita xoa xoa bàn tay dính đầy lông dê: Sắp xếp dê bò thành công.

Các giống cái vô cùng hài lòng tiến về phía trước.

Vì vậy, hai phân đội giống cái mạnh nhất của các bộ lạc mạnh nhất, vào lúc này, sắp sửa kết thù — —

—

Tác giả có lời muốn nói: Đầu tiên phải nói, đây là phân đoạn tưởng tượng mà ATuTu đại nhân phụ họa theo tác giả đại nhân:

Tụ họp năm đầu:

Sita: Ngày mai là phiên chợ mỗi năm một lần cùng với tụ hội xem mắt làm quen, lần này nhất định phải gả được ra ngoài! Mọi người trong bộ lạc có ai muốn đi cùng không?

Nazha: Tôi!

Giống đực A: Tôi!

A Ngốc: Cả nhà chúng tôi!

Tụ hội kết thúc, mọi người mang về chính là bạn đời của giống đực A (ghi chú – giới tính: đực)

Tụ hội năm thứ hai:

Sita: Ngày mai là phiên chợ mỗi năm một lần cùng với tụ hội xem mắt làm quen, lần này nhất định phải gả được ra ngoài! Mọi người trong bộ lạc có ai muốn đi cùng không?

Nazha: Tôi!

Giống đực B: Tôi!

A Ngọc: Cả nhà chúng tôi!

Tụ hội kết thúc, mọi người mang về chính là bạn đời của giống đực B
(ghi chú – giới tính: đực)

Tụ hội năm thứ ba:

Sita: Ngày mai là phiên chợ mỗi năm một lần cùng với tụ hội xem mắt làm quen, lần này nhất định phải gả được ra ngoài! Mọi người trong bộ lạc có ai muốn đi cùng không?

Nazha: Tôi!

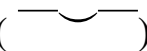

Giống đực C: Tôi!

A Ngọc: Cả nhà tôi!

Tụ hội kết thúc, mọi người mang về chính là bạn đời của giống đực C
(ghi chú – giới tính: vẫn là đực)

Tụ hội năm thứ tư:

Sita – vẫn chưa gả đi: Ngày mai là phiên chợ mỗi năm một lần cùng với tụ hội xem mắt làm quen, từ lần này tôi sẽ không bao giờ mang theo giống đực đi nữa!!!

Quá moe rồi

NGUYỄN THỦY TÁI LẠI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 80

Edit: DLinh

Beta: Mimi

“Ha ha ha ha ha ha ~~~~~”

Nếu như âm thanh này xuất hiện ở các bộ lạc khác, hiển nhiên là một tràng tiếng cười vô cùng sảng khoái. Có đi đâu, nếu nó xuất hiện giữa bầy linh cầu thì là thanh âm thảm thiết kêu la.

==//

Thân là một con linh cầu, khóc cũng như cười, kêu gào cũng như đang cười, mà cười lên cũng thế, cuộc đời của các cô nàng ấy đã định trước là tràn ngập tiếng cười (囍).

“Ha ha ha ha ha ~~~~~ Dê sừng của chúng ta! Ha ha ha ha ha ~~~ Bò sừng dài của chúng ta! Tại sao tất cả đều biến mất!” Vừa chiến thắng trở về, bầy linh cầu cái không thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình: Chỉ đi ra ngoài có một buổi tối, ngày hôm sau liền quay về, thế mà hơn trăm con dê và bò sừng dài đâu không còn bóng dáng!

Đi đâu này, đi đâu này...

“Có trộm! Nhất định là có kẻ đã trộm!” Niềm vui sau khi chiếm đoạt được địa bàn mới bay biến chẳng còn sót lại chút gì, bầy linh cầu nhanh

chóng rơi vào trạng thái cu ờng nộ. Thành quả lao động vất vả bao lâu cứ thế không cánh mà bay, làm sao có người lại không phẫn nộ cơ chứ?

Chưa bao giờ đám nữ tướng cướp ấy lại đồng cảm với các bộ lạc đã từng bị họ cướp bóc như lúc này cả!

Đàn linh cầu đánh hơi cẩn thận mùi hương còn sót lại trên mặt đất.

Ngay sau đó, chúng li ền trợn mắt: Mùi của sư tử, sói, tuần lộc.... cùng rất nhiều mùi không thể nhận dạng được. Rốt cuộc thì đám trộm này có lai lịch ra sao?

Không thể dựa vào khứu giác để nhận diện bộ lạc xuất thân của kẻ trộm, chúng đành đánh hơi theo mùi của đám dê sừng.

Mùi của dê sừng trộn lẫn trong đồng mùi hương hỗn tạp kia, đi ều ấy giúp b ầy linh cầu xác định thêm một l ần nữa: Quả nhiên có kẻ đã ăn trộm đồng dê bò của họ!

B ầy linh cầu cái nổi giận ùng ùng, điên cu ờng đuổi theo mùi của đám dê sừng — —

Hóa nổi tức giận thành động lực, b ầy linh cầu chạy đuổi với một tốc độ trước nay chưa từng có, rốt cuộc, chúng cũng nhìn thấy được phần đuôi trắng như tuyết của b ầy dê.

Đằng sau bóng của b ầy dê, chúng nhìn ra dáng vẻ của đám trộm.

“Khà! Khà! Khà!” Con linh cầu chạy đầu tiên vô cùng tức giận.... cười.

“A? Hình như có người đang cười?” Ng ồi trên vai ba ba của mình, Mạnh Cửu Chiêu quay cái đầu nhỏ lại nhìn nhìn ngó ngó. Mà toàn bộ thành viên bộ lạc Awash có mặt ở nơi đây cũng có hành động giống hệt như cậu.

Thấy b ầy linh cầu đang rượt đuổi như điên ở phía đằng sau, mấy giống cái không nhin được mà căng hai mắt ra nhìn.

Đến lúc này, hai phân đội giống cái mạnh nhất của các bộ lạc, rốt cuộc không thể không đối đầu!

Bầy linh cầu lập tức biến thành hình người, hình người của linh cầu cao lớn hơn nhiều so với thú nhân bình thường, ngực nở, hông cong. Chứng kiến một đám thú nhân như thế xuất hiện trước mặt mình, mắt của giống cái bộ lạc Awash càng trừng lớn hơn nữa!

Thấy Black và White định xông ra, Sita liền đi trước một bước, đưa tay ngăn họ lại.

“Chỗ này không có chuyện của các cậu, cứ giao cho bọn tôi đi.”

Vớ vẩn! Vóc dáng cao lớn! Cơ ngực rắn chắc! Bờ hông cong vênh!
— — Đây chính là hình ảnh tình nhân trong mộng của các cô từ trước tới nay! Làm sao có thể nhường cơ hội tốt như vậy cho giống đực đực!

Sita hưng phấn xoa xoa tay, mà ở đứng cạnh cô, Nazha cũng khẽ liếm môi một cái.

Mạnh Cửu Chiêu 囧囧 nhìn cảnh tượng trước mắt, bấy giờ trong đầu cậu chỉ còn lại duy nhất một ý nghĩ: Giống cái của bộ lạc Awash, đã đói khát đến cực điểm rồi — —

Nhưng mà, chẳng lẽ chỉ có cậu cảm nhận được rằng, bộ ngực của những thú nhân trước mắt đích thực là ‘ngực’ ... chứ không phải ‘cơ ngực’ hay sao?

Sống ở niên đại này càng lâu, Mạnh Cửu Chiêu càng phát hiện khái niệm về giới tính của mình ngày càng trở nên hỗn loạn. Đến cuối cùng thì kia là ‘ngực’ hay ‘cơ ngực’ chứ, trong lòng cậu đích thực chứa đầy thấp thỏm bất an.

Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu còn đang miên man suy nghĩ, người của hai bộ lạc đã tiến đến rất gần nhau, trước lúc chạm mặt, đôi bên đều dừng bước.

Không một bên nào động đây, song phương cứ thế cẩn thận đánh giá người phía kia.

Chỉ có đi đầu, điểm nhìn của họ dường như không giống nhau.

Giống cái của bộ lạc Amanda đang dùng ánh mắt hung hãn để truyền đạt ý tứ của mình. Cách bọn họ dè chừng đánh giá thú nhân của bộ lạc Awash giống như xem xét từng thớ thịt trên thân thể kẻ thù, suy đoán nguyên hình vốn có của đối thủ, cố gắng tìm ra sơ hở qua từng nét mặt, từng chuyển động dù là nhỏ nhất.

Mà giống cái của bộ lạc Awash...

Đầu Mạnh Cửu Chiêu bỗng chốc rơi đầy hắc tuyến khi nhận ra, giống cái bộ lạc nhà mình đang dùng vẻ mặt phẫn khích nhìn chằm chằm vào ngực và hông của đối phương. Có lẽ do khát khao quá mãnh liệt, ánh mắt các cô thế nhưng có thể tạo ra lực sát thương không nhỏ. Chỉ ít nhờ ánh mắt ấy mà bộ lạc Amanda đang nhìn chằm chằm các cô như hổ đói rình mồi cũng tạm thời không dám manh động làm bừa.

Tuy nhiên, chiến tranh của dã thú thường chỉ cần một động tĩnh nhỏ là sẽ bùng nổ ngay lập tức.

Không biết thú nhân bên nào động đây trước, chỉ thấy hai phe đột ngột lẫn xả vào nhau trong nháy mắt.

” Ha ha ha ~~~~” Bầy linh cầu lần lượt biến trở lại nguyên hình, bọn chúng điên cuồng gào (cười) lên, nỗ lực cắn xé cổ họng của giống cái bộ lạc Awash ở ngay phía đối diện.

Ai da ~~ Thật là nhiệt tình — —

Giống cái bộ lạc Awash cảm động đến mức suýt nữa thì rơi nước mắt: Lần đầu tiên trong đời... họ được giống đực nhiệt tình đẩy ngã như vậy đấy...

Thực sự là.... vui sướng quá đi $\sim(\cong \nabla \cong)(\cong \nabla \cong)/\sim$

Giả bộ then thùng từ chối một hồi, sau đó giống cái bộ lạc Awash đầu xấu hổ ngã xuống.

Mà thời điểm các cô ngã xuống, cũng không quên ôm theo giống cái của bộ lạc Amanda, vì thế, lần này, đến lượt giống cái bộ lạc Amanda buồn phiền.

Bọn họ nhận ra có điều gì không đúng ở đây: Những thú nhân hùng dũng mạnh mẽ trước mặt lại có thể dễ dàng bị đẩy ngã như thế? Điều này quả thực nằm ngoài dự đoán, kết quả, vì dùng quá nhiều sức vồ tới nên bọn họ đồng loạt mất thăng bằng, may mắn mới đứng vững được trước khi ngã xuống ngâm bùn. Đúng là càng lúc càng cảm thấy không ổn.

Đám giống đực kia đang sờ loạn chỗ nào thế hả (bọn họ cũng hiểu lần)?

Cho tới bây giờ, chỉ có giống cái bộ lạc Amanda đi trêu ghẹo giống đực, chưa từng có giống đực nào dũng cảm tiến tới gạ gẫm họ. Vì thế, thêm một lần nữa, đám nữ tướng cướp của bộ lạc Amanda đồng cảm sâu sắc với các bộ lạc đã từng vinh hạnh được bọn họ ghé qua. Giờ khắc này, các cô thực sự hiểu được cảm giác bị giống đực cưỡng ép ôm ôm ấp ấp.

Mắt thấy trận chiến giữa các giống cái ngày càng phát triển theo chiều hướng 18+, Black và White vội vàng che mắt đám nhỏ, đỏ mặt, ôm con đứng tránh ra một bên. Theo bước hai người bọn hắn, Vũ cùng Ames cũng mang những đứa trẻ khác cách xa ra.

Đồng bọn vừa mới rời đi không được bao lâu, giống cái bộ lạc Awash rốt cuộc không kìm chế được sự phấn khích mà biến lại nguyên hình. Sita cũng không ngoại lệ. Mà người đang sống dở chết dở dưới thân cô lại chính là nữ tộc trưởng bộ lạc Amanda — — Nàng linh cầu Amanda.

Chỉ nghe thấy một tiếng gãy thanh thúy phát ra.

Amada kêu (cười) lên một tiếng đầy thống khổ.

Xương đùi của cô bị đè gãy mất rồi.

Sita: (☺ o ☺) Hả!!!!

“Tôi thật sự không cố ý đâu!!!!” Hốt hoảng xua xua tay, Sita nhanh chóng lặn sang một bên, cô vội vàng biến trở lại hình người, rồi rít xin lỗi đối phương, nhưng lại bị người nọ gạt ra.

Amanda thảm thiết kêu lên một tiếng, liều mạng đứng lên, cố gắng rời đi trước mắt Sita, sau đó....

Amanda lết cái chân sau bên phải đang bị thương, tận lực chạy trốn.

Cũng bởi Amanda bị thương, cho nên giống cái bộ lạc Awash bỗng chốc ngăn cản cả người, thừa dịp các cô lộ ra sơ hở, trong chớp mắt, bầy linh cầu cuống quýt đập địch thủ ra rồi vội vàng bỏ chạy.

“A?!” Sita tròn tròn con mắt.

Thấy đồng bạn đầu quay sang dùng ánh mắt lên án nhìn mình, Sita buồn bực: “Tôi không cố ý thật mà — — ”

Vì thế, lần giao tranh đầu tiên của các giống cái liều..... kết thúc như một màn hài kịch.

Sửa sang lại quần áo, các giống cái ủ rũ cúi đầu gọi đám giống đực và trẻ con quay lại, hậm hực tiếp tục lên đường.

Tuy thu hoạch được rất nhiều dê và bò, thế nhưng....

Tình yêu mà các cô khó khăn lắm mới tìm được lại chạy vuột mất.

Bởi vì tâm trạng không tốt, đám giống cái chốt lại một ý niệm sau cùng: phải mau chóng quay về bộ lạc.

Mà hành động của các cô đã hoàn toàn làm sụp đổ thế giới quan của Mạnh Cửu Chiêu. Cậu sâu sắc cảm nhận được rằng, tuyệt đối không thể để mặc những thành phần nguy hiểm này lang thang lưu lạc bên ngoài. Do đó, Mạnh Cửu Chiêu hạ lệnh cho đám nhỏ phải ngoan ngoãn nghe lời, bất kể thế nào cũng không được cản trở việc về nhà của người lớn!

Ngay lúc phân đội nhỏ nhỏ của bộ lạc Awash nóng lòng muốn trở về nhà thì, những giống đực được yêu cầu ở lại trông giữ bộ lạc rồi cuộc cũng không thể yên được nữa.

Bọn họ có hơi sốt ruột.

Ba ngày, theo tính toán, đây chính là khoảng thời gian hợp lý nhất để các giống cái đi đi về về Đám giống đực đã sớm ra cửa bộ lạc nghênh đón.

Thế nhưng chờ một hồi lâu vẫn chẳng thấy xuất hiện một bóng người nào, tâm tình bọn hấn vì thế mà bỗng trở nên vô cùng vi diệu.

Sẽ không phải là... thực sự gả được ra ngoài rồi không trở về luôn đấy chứ?

Ở ngoài kia, giống cái thực sự khan hiếm đến mức này sao? Mà kể cả có như thế thật thì cũng đâu đến nỗi một đũa nhỏ cũng chẳng quay về?

Gaelle – Thú nhân tộc báo tuyết là người đầu tiên đứng ngẩn không yên.

“Ha ha! Chẳng lẽ mấy người Sita thực sự tìm được giống đực hợp ý, gả đi rồi không trở lại nữa?” Hấn gượng cười hỏi Hols đang đứng ở cạnh bên, trong số những giống đực ra đón tiếp, bọn họ chính là hai người dẫn đầu.

Hỏi xong, Gaelle nghiêng đầu quay sang nhìn Hols, tiếp đó, hấn bị phản ứng của Hols dọa cho chết khiếp.

Chỉ thấy hai hàng nước mắt đang tuôn ra từ hốc mắt của Hols.

“Bây giờ tôi mới thực sự nhận ra, tôi không muốn chị mình lấy chồng một chút nào. Thực sự, thực sự không hề muốn một chút nào!”

Nước mắt của Hols không biết đã ằng ặc ở đó từ bao giờ, câu hỏi của Gaelle lại giống như một cái van, thoáng chốc đùng trúng điểm nhạy cảm của hấn, khiến hấn thương tâm mà khóc nức lên.

Nhìn hấn khóc, Gaelle càng thêm suốt ruột.

Lola... Chẳng lẽ cũng tìm được giống đực hợp ý rồi không trở về nữa hay sao?

Không phải trước đó các giống cái đã nói, trước khi đám trẻ rời tổ, sẽ không tìm giống đực mới chung sống à?

Lẽ nào... bây giờ Mitt đã có khả năng săn được dê sừng rồi? Chẳng lẽ thấy bọn trẻ bắt đầu có thể tự săn bắt, Lola liền coi như nhiệm vụ của mình đã hoàn thành?

Lần này, Lola đi tới phiên chợ với tư cách một thú nhân giống cái tộc báo độc thân, tuy nhiên cô lại có chút khác biệt so với những giống cái khác, mặc dù độc thân nhưng Lola đã có con. Sinh hoạt của thú nhân tộc báo còn lưu giữ rất nhiều thói quen của dã thú, giống đực cùng giống cái chỉ ở bên nhau vào mùa động dục, sau đó, hai bên liền chia tay, tự sống cuộc sống của riêng mình, giống đực sống ung dung tự tại trong khi giống cái phụ trách nuôi dưỡng con nhỏ của hai người.

Là một thú nhân giống đực ham chơi, cũng giống như bao giống đực tộc báo tuyệt khác, suốt những năm qua Gaelle luôn vô cùng hài lòng với cuộc sống không cần chịu trách nhiệm này. Vào thời kì động dục, hấn sẽ ở cùng một chỗ với Lola, sau khi kết thúc thời gian phát tình, hai người liền tách ra. Nói chung là, hấn chẳng có gì không vừa ý với một cuộc sống như thế cả.

Thế nhưng, ba ngày sau khi Lola rời đi, hấn đã hiểu cảm giác đứng ngẩn không yên nó ra làm sao.

“Tôi rất nhớ Mitt.” Gaelle lẩm bẩm, Mitt là con của hấn và Lola. Tuy những người khác không biết, nhưng Gaelle vẫn luôn tin là như thế.

Đúng vào lúc ấy, Vũ cùng các giống cái đột nhiên xuất hiện trước ánh mắt trông mong mòn mỏi của đám giống đực.

“Không thể nào?! Thế mà họ thực sự mang về một giống đực!?” Bọn Gaelle mang theo tâm tình vô cùng phức tạp chẳng rõ lý do, vừa dùng ánh mắt tràn đầy địch ý nhìn Vũ vừa kêu lên thành tiếng!

Vốn không được vui do vài việc không suôn sẻ, nay tâm trạng của các giống cái lại càng nóng nảy hơn lên theo cấp lũy thừa.

Lời Fendi vừa nói giống như một mũi tên đâm sâu vào trái tim thủy tinh mong manh của các giống cái.

Các cô ra ngoài để tìm ch ồng, kết quả, một người đàn ông cũng không lôi về được.

↓

Các cô chỉ tìm được một đám dê sừng, cộng thêm một đàn bò sừng dài mà thôi.

↓

Rốt cuộc cũng có tổ hợp những người đàn ông lý tưởng đuổi tới, kết quả

↓

Giống cái dùng ánh mắt u oán nhìn Fendi.

Không hổ là giống đực kém trong khoản nhìn mặt đoán ý nhất bộ lạc, Fendi hoàn toàn không phát giác được bất thường, tiếp tục buông lời cay đắng.

“Ai chà! Đáng đáp cũng rất được! Đây là giống đực do ai tìm về được thế?”

Trái tim các nữ tráng sĩ lại được tặng thêm một nhát dao: Các cô... đi tìm ch ồng, kết quả, một người đàn ông cũng không tìm được chuyện này cũng coi như xong đi, thế nhưng, người đàn ông duy nhất mang về lại do một giống đực thu hoạch được...

“Là Ames, có vấn đề gì không?” Nazha trả lời Fendi một cách đầy hung dữ.

“Biết ngay là các cô không tìm được ch`ông mà.” Nghe thấy câu trả lời của cô, Hols và Gaelle liền vui vẻ trở lại.

Đám giống cái: ...

Xoa xoa cổ tay ra sức đánh giống đực canh cửa một trận, đám giống cái tức giận quay vềhang ổ của mình.

Amanda bị thương nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng.

Sợ đám thú nhân kia sẽ kiên trì đuổi theo, cô dùng toàn bộ sức lực lết cái chân bị thương chạy trốn. Đợi đến khi trở vềbộ lạc, chân sau bên phải của cô đã sớm phát ra mùi hôi thối r ối.

Máu từ vết thương tràn ra, dính đầy trên đất.

Không rên lên một tiếng, Amanda trở vềnằm trên tháp cỏ của mình liếm miệng vết thương.

Những con linh cầu khác cũng lần lượt trở về, lấy cô làm trung tâm nằm xuống mặt cỏ bên cạnh.

Không có lửa, bọn chúng đành nghỉ dưỡng sức trong bóng tối.

“Tất cả dê sừng của chúng ta đều không còn! Bò sừng dài cũng không có lấy một con!” Giống cái to con đã từng bắt đ`ông quan điểm với Amanda trước đó – Hắc Á – giờ đang cúi kính đi tới đi lui. Ban nãy cô ta bị Nazha đè xuống sờ soạng toàn thân, cái này tạm thời có thể không tính toán, nhưng vấn đềlà những kẻ lạ mặt hoàn toàn áp chế cô, thậm chí phản kháng một chút cũng không làm được.

Vì để phát tiết hết đồng bực dọc trong lòng, Hắc Á chỉ có thể gào gào thét thét.

“Đáng lẽ không nên đi tới chỗ của bầy sư tử! Giá mọi người nghe tôi, chạy tới chỗ của bộ lạc Cinnamon thì có phải tốt không! Giá mà mọi người nghe tôi, chỉ ít hiện tại chúng ta vẫn còn có được một bầy dê! Dê của bộ lạc Cinnamon đó!” Hắc Á tiếp tục gào thét.

Vừa nói, cô ta vừa âm thầm liếc mắt về phía Amanda đang nằm trên tháp cỏ.

Đây là lần đầu tiên cô chứng kiến Amanda chật vật đến như vậy, một chân bị gãy, thoát nhìn trông như chó nhà có tang, hoàn toàn không có dáng vẻ của kẻ đứng đầu bộ lạc lớn mạnh nhất thảo nguyên.

Chứng kiến đối phương yếu ớt như vậy, ý nghĩ xưa nay vẫn luôn tồn tại trong đầu Hắc Á bỗng chốc trôi dạt thêm một lần.

Dường như không phát hiện ra ánh mắt của cô ta, Amanda tiếp tục im lặng liếm lông.

“Amanda, chúng ta mau tới chỗ bộ lạc Cinnamon thôi! Hiện tại chặn đường bọn chúng vẫn còn kịp!” Lần đầu tiên, Hắc Á không gọi Amanda là thủ lĩnh mà trực tiếp gọi thẳng tên.

Việc này thoát nhìn tưởng như không có gì, nhưng lại mang hàm ý thăm dò.

“Không được.” Amanda ngẩng đầu, đường nhìn xuyên thẳng tới trên mặt Hắc Á, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 81

Edit: DLinh

Beta: Mimi

Vũ chính thức trở thành thành viên của bộ lạc Awash, nhận được một miếng đá Awash của riêng mình, với ý tứ: sau này, Vũ có thể được hưởng quyền lợi giống như các thành viên khác của bộ lạc.

Quyền lợi cơ bản nhất của thành viên bộ lạc Awash chính là được nhận lãnh thổ riêng của mình.

Trước đó, Ames đã nói qua với Vũ, vốn cậu đang ở chung trong hang với người nhà, nhân khẩu đông đúc, nên có lẽ họ sẽ phải dọn ra ngoài ở. Vũ cực kì hiểu chuyện mà gạt đầu đờng ý, hấn cảm thấy thời cơ để mình thể hiện bản thân đã đến rồi.

Nói về giống đực của tộc Microraptor gui, một cái tổ xinh đẹp lại chắc chắn chính là một thứ vô cùng cần thiết để lấy lòng bạn đời. Lớn lên với tư tưởng ấy, Vũ hiển nhiên cũng cho là như vậy. Đáng tiếc — —

Khả năng làm tổ của hấn gần như bằng không.

Trong số các loài biết bay, Microraptor gui hoàn toàn không được coi là chuyên gia trên phương diện xây tổ. Bọn chúng thường không làm tổ, chỉ tìm một nơi mà các con chim khác đã bỏ đi để ẩn náu tạm thời, chỉ khi thực sự không có nơi ở thích hợp, chúng mới bắt buộc phải tự mình xây tổ. Cách mà Microraptor gui xây tổ cũng vô cùng thô sơ, bọn chúng tìm một

mỏm đá cao cao hoặc hang núi nào đó, đắp thêm một chút cỏ khô và lông thú là xong. Mà cái hang ổ được xây trên đồng đá muối đò sộ vẫn được đảm giống cái bộ lạc khác ngược nhìn của Vũ ngày trước, kì thực cũng là vì hắn không tìm được mỏm đá nào hơn cả, nên đành bất đắc dĩ lựa chọn chỗ ấy thôi.

Khi còn là một người đàn ông độc thân, Vũ không hề có điểm nào bất mãn với hang ổ của mình, nhưng tới thời khắc quyết định sống cùng Ames, hắn bỗng chốc biến thành kẻ soi mói cầu toàn nhất quả đất luôn ~

Các giống cái trở về khi còn sớm, mặt trời rất lâu nữa mới xuống núi. Vì thế, tất cả mọi người đi sắp xếp đồng bò sừng dài, còn Vũ được lưu lại để chọn lựa nơi xây tổ.

Khi Vũ còn sống tại bộ lạc Bạch Vũ, cái tổ đẹp nhất đều được dựng ở trên cây.

Bởi nguyên do đó cho nên, muốn một cái tổ xinh đẹp lại chắc chắn, trước hết cần phải có cây — —

Ánh mắt sáng bừng lên, Vũ nhanh chóng đem mục tiêu đầu hết lên ba cái cây duy nhất trong bộ lạc Awash.

Vì thế, thời điểm Tuyết Hoa hẫng còn ngái ngủ vươn vai duỗi tay đi từ trong hang ổ của mình ra, liền nhìn thấy một cái tổ chim hình quả trứng to đùng run rẩy đặt ngay trên đỉnh ba cái cây nhà mình.

Vũ lúc thì dẫm chân trái lên cành lão đại, khi lại đạp chân phải lên thân lão nhị, cuối cùng đứng trên ngọn lão tam suy nghĩ phương thức trang trí tổ của mình.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tuyết Hoa suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh.

“Buổi sáng tốt lành.” Nghĩ người này có thể là hàng xóm tương lai, Vũ lịch sự mà lên tiếng chào hỏi.

Tôi tuyệt đối không thấy tốt lành — — Tuyết Hoa dùng vẻ mặt lên án, trừng mắt nhìn Vũ, “Cậu làm gì với đám trẻ nhà chúng tôi thế hả?!”

Vũ không hiểu, nghiêng nghiêng cái đầu.

Tuyết Hoa chỉ chỉ ngón tay xuống phía dưới chỗ hấn đang đạp chân lên.

Vũ liền thận trọng nhìn xuống — —

Sau đó, tại chỗ ấy, Vũ thấy được một con sâu róm đang ngo nguậy ngo nguậy.

“Đây.” Cầm con sâu lên, Vũ cẩn thận giao nó lại cho Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa: ...

Sâu róm này nọ, chính là thứ hấn ghét nhất!

Ném con sâu róm kia đi thật nhanh, Tuyết Hoa nổi giận dùng dùng nhìn Vũ, “Con mắt nào của cậu thấy tôi là sâu róm hả? Đám trẻ nhà chúng tôi chính là cái cây cậu đang dẫm dưới chân kia!”

Người vốn có tính tình tốt một khi nổi giận đều vô cùng đáng sợ, mà Tuyết Hoa chính xác đã dùng hành động để chứng minh chân lí ấy.

Vì vậy, cái tổ mà Vũ vừa mới xây xong liền bị Tuyết Hoa tức giận ngập lòng hung hăng bắt phá bỏ.

Cây trong bộ lạc không thể xây tổ, vậy cũng không sao, cái tổ vững chắc nhất của bộ lạc Bạch Vũ cũng ở trên mặt đất mà!

Nghĩ thế, Vũ liền chiếm một mảnh đất trống ở trong lãnh thổ bộ lạc, tiếp tục công việc xây tổ. Trước tiên, hấn thận trọng đào một cái hố có hình tương tự như cái bát, sau đó tìm rất nhiều tảng đá trơn tru to nhỏ khác nhau từ bờ sông trở về, xếp lại chỉnh tề trong hố, bên trên lại phủ thêm một lớp đá nhỏ mịn. Kế tiếp, hấn không quản đường xa xa xôi đến chỗ bờ sông lấy một đồng lá cây to dài, tỉ mỉ bện chúng thành một cái vòng tròn bao quanh tổ.

Biến trở về nguyên hình, Vũ cẩn thận trải nghiệm thử cảm giác nằm ng ồi trong tổ, sau đó lại đứng lên đập đập những chỗ mà móng cảm thấy hơi hơi lổn nhổn, cứ thế lặp đi lặp lại mấy l ần, rốt cuộc đại công cáo thành.

Tổ mới thoát nhìn rất chắc chắn, có đi ầu hơi giản dị đơn sơ, nghĩ vậy, Vũ mở mấy cái bọc mình mang theo ra, tìm tìm kiếm kiếm.

Có r ồi! Tìm được mấy cái vỏ cứng trông vô cùng xinh xắn, Vũ sáng bừng cả hai mắt lên!

Đây là vỏ của nhện Lycosidae(*), bởi vì trông đẹp quá nên sau khi ăn xong hấn cũng không vứt đi, nào ngờ hôm nay lại có tác dụng!

(*) Lycosidae Nhện sói là một họ nhện. Chúng là những thợ săn mạnh mẽ và nhanh nhẹn có thị lực tốt. Chúng sống chủ yếu là cuộc sống đơn độc và săn một mình.(Hình)

Vũ đem mấy cái vỏ đỏ đỏ xanh xanh trang trí cho cái tổ vừa mới xây xong, nhưng vẫn cảm thấy còn thiếu thiếu một cái gì. Vì vậy, hấn quyết định đi ra ngoài tìm kiếm cảm hứng + đồ trang trí.

Hang ổ của hấn cực kì đặc biệt, cho nên đã thu hút không ít trẻ con rảnh rỗi không có gì làm của bộ lạc tới vây xem. Bọn nhỏ tranh nhau nằm thử hang tổ của Vũ, sức lực của chúng đ ầu không nhỏ, nhưng đến cuối cùng, Louis với thể trọng vượt trội đã đánh bại tất cả, có đi ầu nó vừa vui vẻ ng ồi vào... cái tổ của Vũ đã không chịu nổi cân nặng của nó mà sụp đổ (圮)...

Không còn chỗ để chơi đùa, đám nhỏ lại tranh nhau mấy cái vỏ nhện.

Bỏ lại Louis bị... kẹt trong cái tổ sụp không ra được...

Ban đ ầu Mạnh Cửu Chiêu chỉ định ng ồi một bên xem náo nhiệt, đến khi Louis kẹt lại, mới nhin cười chạy tới, bắt đ ầu di chuyển từng khối đá để cứu Louis ra. Đáng tiếc, sức lực của cậu hoàn toàn không thể so sánh với đám trẻ khác, vận hết sức bình sinh cũng không bung được dù chỉ một tảng đá đi.

Louis không dám cục cựa, sợ rằng chỉ một động tác nho nhỏ của mình cũng có thể khiến đá tảng rơi xuống chân Mạnh Cửu Chiêu.

Một người muốn mà không động được, một lại động được mà không được động, thế là, hai đứa trẻ thành công bị chủ nhà nửa đường quay về bắt gian.

Hai đứa lúng túng quay về phía Vũ.

Vũ dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn lại bọn nhỏ.

Tuy bên ngoài có vẻ lạnh lùng nhưng bất ngờ là, thực tế Vũ lại rất yêu thương trẻ nhỏ.

Trong mắt hắn, đứa trẻ mập mạp tròn trĩnh như Louis cực kì dễ thương. O(∩_∩)O~ Tất nhiên, nếu đâu nó có thể bé đi một tý thì lại càng đáng yêu hơn nữa.

Dáng vẻ Louis bị kẹt trong tổ khiến Vũ không nhìn được mà suy nghĩ viễn vông, hắn nhớ tới hình ảnh chim non núp trong ổ đợi người lớn mang thức ăn về rồi yếu đuối chiêm chiêm kêu lên khi nhìn theo bóng dáng cha mẹ ...

“Chiếp ~ chiêm ~” Tiếng kêu của Louis bỗng cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Vũ.

Nhìn chú chim tròn vo mập mạp, Vũ đi tới, sau đó — —

Hắn mạnh mẽ phá bỏ toàn bộ cái tổ vừa mới xây xong của mình.

Dời tảng đá cuối cùng đi, hắn bế Louis lên, ai da — — chú chim nhỏ này nặng ghê.

Tuy rằng rất nặng, nhưng Vũ vẫn không kiêu được bế nó thêm một lát, yên lặng nhìn Louis mấy giây, rốt cuộc Vũ không chịu nổi nữa mà đặt nó xuống.

“Đi chơi đi”

Phẩy phẩy tay về phía đám trẻ, Vũ ngã xuống đồng hoang tàn của cái ô mới xây.

Đi được một đoạn, Mạnh Cửu Chiêu và Louis núp đằng sau cây non nhà mình, dè dặt nhìn về phía Vũ lúc ấy vẫn đang ngã trên đồng đồ nát.

Sau khi đám trẻ rời đi, Vũ liền trở nên ủ rũ.

Bạn đời sắp về rồi, hang ổ lại chưa xây xong, làm sao mà không chán nản được?

Thân là người địa cầu cuối cùng bị cưỡng chế dời đi, Mạnh Cửu Chiêu sâu sắc cảm nhận được nỗi đau khi bị cưỡng ép phải vứt bỏ một thứ thuộc về mình.

“Hắn thật sự là người tốt, vì cậu, hắn đã tự tay phá tổ của mình đấy.” Cậu nói với Louis.

Louis đồng tình gật gù đầu.

Hai đứa trẻ liếc mắt nhìn nhau, như có thần giao cách cảm.

Thế là, không cùng đám trẻ khác tiếp tục vui đùa, Louis phụ trách vận chuyển nguyên liệu, Mạnh Cửu Chiêu phụ trách bện tết, bọn chúng quyết định sẽ bồi thường một cái tổ khác cho Vũ.

Là cư dân cuối cùng của địa cầu, Mạnh Cửu Chiêu chính là mẫu người toàn năng, có thể sửa chữa máy tính điện quang, cũng có thể thông tắc bồn cầu, biết xây ổ chó, cũng có khả năng xây một cái nhà trệt.

Mạnh Cửu Chiêu quyết định sẽ dùng đất để làm một cái tổ chim cho Vũ.

Hiện tại không giống với trước kia, đất đai đã không còn bị lớp băng che phủ, vì thế Mạnh Cửu Chiêu quyết định sẽ dùng đất bùn làm thành gạch để xây nhà.

Dùng bốn khối đá muối quây lại, miễn cưỡng có thể tạo thành một cái khuôn mẫu hình vuông, sau đó, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu miệt mài lao động.

Dùng bùn đất mang về từ bờ sông, lấy muối thay cho cát khuấy chung vào, sau cùng lại cho thêm ít cỏ vụn, Mạnh Cửu Chiêu gắng sức quấy đều hỗn hợp ấy lên. Khuấy đều khuấy đều khuấy đều, bỗng nhiên cậu nhận ra một điều: Sức lực của mình đã lớn hơn.

Trước đây cậu không phát hiện ra chuyện này, bởi những đứa trẻ cùng tuổi đều có thể lực cũng như sức mạnh vượt xa cậu, cho tới ngày hôm nay, khi thực hiện công việc của kiếp trước, cậu mới nhận thấy sức mình thế nhưng đã lớn hơn khá nhiều.

Đây quả là một phát hiện tuyệt vời ~

Mang theo tâm trạng vui sướng ngập lòng, Mạnh Cửu Chiêu dùng nãi của Karla quấy hai nãi bùn nhão lớn đến đông đặc, rồi đem đi làm gạch bùn. Đổ bùn nhão vào từng cái khuôn được quây bằng lại bằng đá muối, thế là những viên gạch bùn sơ khai đã ra đời.

Những đứa trẻ khác không thấy hai anh em nhà Black cả nửa ngày nay, vì thế rủ nhau mò tới cửa. Sau đó, chúng liền phát hiện hai người kia lén lút chơi một “trò chơi” thú vị thế kia.

Vậy là nhân công miễn phí đã tự mình mò tới.

Công việc khuấy bùn nhão bị Pola và Naji giành lấy, thành ra Mạnh Cửu Chiêu nhàn nhã vui vẻ đứng một bên, cậu đốt thêm mấy đồng lửa, nhằm gia tăng tốc độ đông cứng cho gạch bùn.

Không thể không nói, trẻ nhỏ của bộ lạc Awash đều làm việc rất có kỹ thuật, nhờ bọn chúng giúp mà sản lượng gạch bùn gia tăng đột biến. Có điều, tuy đám nhóc đều có sức lực lớn nhưng lại khuyết thiếu kiến thức thâm mỹ cơ bản. Gạch bùn chúng làm ra đều méo mó vắn vẹo, dựng thành tường bao bên ngoài liền rất gồ ghề mấp mô, quả thực hết như một nhúm vải vo viên vón cục.

Được cái, bọn chúng cực kì dốc sức, nên công việc xây tổ cho Vũ ngày càng hiệu quả, đến cuối cùng, thứ mà cả đám làm ra không thể gọi là một cái tổ chim, chính xác phải gọi là nhà trệt thì mới đúng ==//

Nhìn qua thì giống nhà trệt, nhưng lại không có cửa vào.

Hết cách, Mạnh Cửu Chiêu lại phải chỉ huy đám nhóc đục một cái động cao bằng một người lớn trên vách tường để làm lối ra vào.

Vì lẽ đó, một cái tổ mới đã nhanh chóng biến thành căn nhà cũ kĩ trải qua cải tạo, hứng chịu nhiều bão táp mưa sa.

Cái ổ khó coi như thế này ... ai mà muốn vào ở chứ ...

Mạnh Cửu Chiêu ủ rũ cúi đầu rời đi.

Xem ra, cậu phải suy nghĩ phương thức b ồi thường khác r ồi.

Bấy giờ, Vũ vẫn còn đang buồn phiền về chuyện nhà ở.

Tổ trên cây không được, trên mặt đất cũng không xong, hang động trên vách đá thì Ames lại sợ độ cao... Cuối cùng Vũ không thể làm gì khác hơn là áp dụng phương thức xây tổ của Microraptor gui — — không làm tổ! Tìm một cái hang bị bỏ hoang r ồi vào ở vậy.

Vũ có chút áy náy mà phát thệ, cho dù chỉ là cái ổ đã qua sử dụng, hẳn cũng nhất định biến nó trở nên cực kì thoải mái, cực kì xinh đẹp!

Ngay lúc ấy, hắn thấy được căn nhà xây bằng gạch bùn do đám trẻ bộ lạc Awash làm ra.

Tuy trông hơi liêu xiêu luộm thuộm, nhìn giống như một cái hang trên vách đá lâu không có người tu sửa, nhưng kích cỡ dài rộng lại vô cùng vừa vặn!

Xoay 360 độ trên không trung quan sát toàn cảnh vài lần, Vũ vừa lòng đáp xuống.

Lo hang ổ này có thể đã có chủ, hắn còn cố ý quay về bộ lạc tìm người để xác nhận lại một lần, mọi người bày tỏ chẳng có ai ở nơi đó cả. Nhận được câu trả lời xác đáng, hắn quyết định sẽ đem căn nhà nọ trở thành hang ổ của mình.

Xung quanh vẫn còn rất nhiều đá muối (đám trẻ dùng để làm khuôn đúc), Vũ đem gom chúng lại, khảm ngay ngắn trên vách tường hang ổ. Ngay sau đấy, Vũ còn mài lại ‘khung cửa’ vốn lồi lõm gồ ghề thành một cái cổng vòm, dùng lá cây xâu thêm vỏ sò vỏ ốc và vỏ nhện làm thành rèm cửa treo lên phía trên. Phần nóc nhà cũng không phải là vấn đề lớn đối với Vũ, hắn cũng dùng phương pháp bện rèm cửa, để bện ra một cái nóc nhà thật dày, phía trên còn trát thêm một tầng bùn nhão, rồi móc một đồng hạt cỏ từ cái bọc mang theo rải lên trên cùng. Đây là một loại hạt giống có khả năng sinh trưởng rất nhanh, chỉ cần có đất là có thể cắm rễ, vài ngày sau sẽ nở ra vô số hoa nhỏ đủ màu đủ sắc, còn có thể kết ra thứ quả ăn rất ngon, là vật liệu trang trí nóc nhà vô cùng thịnh hành tại bộ lạc Bạch Vũ.

Tối buổi tối, khi Vũ giới thiệu nhà mới với Ames, người của cả bộ lạc đều kéo tới xem náo nhiệt.

Hang ổ của Vũ khiến tất cả mọi người chấn động!

Đây chính là hang ổ đẹp nhất mà bọn họ từng nhìn thấy! Toàn bộ hang ổ màu trắng tinh, vách tường lấp lánh ngân quang phản chiếu từ vài tia nắng mặt trời còn sót lại, nóc nhà có cỏ xanh tràn trề sức sống và một cái cổng vòm cực kì đẹp xinh!

Cái hang ổ nửa vòm mà đám trẻ bộ lạc Awash làm, dưới bàn tay khéo léo của Vũ, đã trở thành một nơi ăn chốn ở khang trang tráng lệ!

Thực sự rất là đẹp!

Mạnh Cửu Chiêu cũng phải há hốc miệng.

Cậu liếc mắt một cái liền nhận hang ổ xinh đẹp này chính là nhúm vải nhàu nhĩ bọn họ làm ra buổi chiều.

Có thể cải tạo thành bộ dáng hiện giờ, Vũ cũng quá lợi hại đi! Mạnh Cửu Chiêu thậm chí khen một câu thực chân thành.

Dù sao thì, có lỗi cũng vẫn phải đền tội, Vũ và Ames đều có vẻ rất hài lòng, vì thế cho nên Mạnh Cửu Chiêu cũng xua tan được cảm giác áy náy.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 82

Edit: DLinh

Beta: Mimi

Ngay lúc bộ lạc Awash đang vui sướng hưởng vẻ tươi đẹp, rộn rã tu sửa nhà cửa dưới sự hướng dẫn của Vũ thì, những bộ lạc khác lại không được hưởng sự yên bình như thế.

Mất đi toàn bộ dê và bò, bộ lạc linh cẩu của Amanda bắt đầu triển khai cướp bóc điên cuồng ở khắp mọi nơi. Nhưng bây giờ không hoàn toàn giống như lúc trước, đoàn nữ tướng cướp Amanda hiện tại chẳng những cướp đoạt dê bò của các bộ lạc, mà còn tập kích các thành viên của những bộ lạc này! Vô số thú nhân tộc ăn cỏ không chỉ mất đi tài sản mà ngay cả người thân bạn bè cũng bị giết hại, một bộ phận thú nhân may mắn sống sót cũng bắt đầu tính tới việc dời đi.

Bộ lạc Cinnamon là bộ lạc duy nhất chưa có vinh hạnh được đội nữ tướng cướp này ghé thăm. Tuy nhiên, họ đã được nghe về thảm cảnh của các bộ lạc khác từ rất sớm, bởi lẽ đó người trong bộ lạc Cinnamon đều hoang mang vô cùng, ai cũng chuẩn bị cho việc di dân.

“Cho nên, mọi người phải rời đi?” Kể từ khi kết bạn với Halu, Mạnh Cửu Chiêu vẫn thường tới chỗ gặp mặt lần đầu tiên để chơi cùng hắn. Mấy ngày nay, vì bận rộn chuyện nhà cửa nên cậu mới không tới, nào ngờ vừa gặp lại đã nghe tin đối phương phải di dời.

Halu gật đầu, “Bộ lạc Amanda sớm muộn gì cũng tới cướp của bộ lạc chúng tôi, mà chúng tôi thì đánh không lại bọn họ.”

Mạnh Cửu Chiêu muốn nói lại thôi, trong một khoảnh khắc, cậu đã muốn khuyên đối phương đến ở tại bộ lạc của mình, nhưng rồi cậu nhanh chóng hiểu ra: Halu sẽ không đồng ý.

Vì thế, cậu chỉ đành cúi đầu xuống một cách đầy cô đơn.

“Tôi sẽ nhớ cậu.” Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu cúi đầu, một giọng nói bất thình lình vang lên từ phía đối diện.

Halu xoa xoa đầu cậu.

Mạnh Cửu Chiêu lập tức ngẩng mặt lên.

“Đây là gà tôi nuôi, từ giờ trở đi cậu hãy chăm sóc cho bọn chúng.” Halu huýt sáo một cái, bốn con gà mái lập tức cục tác cục tác chạy tới. Đã trải qua khoảng thời gian thuần dưỡng, mấy con gà mái này nghe hiểu rất nhiều mệnh lệnh, thân hình chúng nó lớn lên cũng mập mạp săn chắc cực kỳ.

“A? Làm sao thế được?” Mạnh Cửu Chiêu vội vàng xoa tay.

“Nhận lấy đi. Chúng tôi sẽ mau chóng rời khỏi nơi này, hơn phân nửa động vật mang theo sẽ bị đem ra làm mồi dụ dọc đường, giả dụ có một ngày bất ngờ bị bộ lạc Amanda tập kích, chúng nó sẽ là đối tượng bị vứt bỏ đầu tiên.”

Halu dạy cho Mạnh Cửu Chiêu mấy khẩu lệnh cơ bản, đợi đến khi Mạnh Cửu Chiêu có thể thành thạo mấy câu lệnh chỉ huy bốn con gà mái, hắn mới rời đi.

Lúc đầu, mấy con gà còn bám theo đằng sau Halu, chỉ tới khi hắn huýt một tiếng sáo, chúng mới dừng lại.

“Hẹn gặp lại!” Mạnh Cửu Chiêu bỗng hét lên một tiếng từ phía đằng sau.

Halu ngăn người không biết phải h ỏi đáp thế nào.

“Cậu cũng mau nói ‘hẹn gặp lại’ đi! Chúng ta nhất định sẽ gặp nhau thêm l ần nữa!” Mạnh Cửu Chiêu hét to với hắn.

Nghe xong, Halu ch ần chậm nở nụ cười.

“Hẹn — — ”

Hai chữ “gặp lại” còn chưa kịp thốt ra, Halu bỗng dựng trợn to cả hai con mắt.

Một bóng đen thành linh xông ra từ đằng sau Mạnh Cửu Chiêu, không đợi Halu lên tiếng cảnh báo, đã quật ngã cậu r ồi mang đi!

Linh cầu! Chính xác là một con linh cầu! Halu xác định được thân phận kẻ tập kích ngay tức khắc!

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mất một lúc lâu sau Mạnh Cửu Chiêu vẫn không hiểu chuyện gì vừa mới diễn ra!

Đến khi một cơn đau từ đùi ập tới, cậu mới ý thức được: Chắc hẳn mình đã bị mãnh thú nào đó tập kích r ồi, hiện giờ đối phương đang ngậm cậu trong miệng mà nhanh chân bỏ chạy. Treo lơ lửng giữa không trung, Mạnh Cửu Chiêu nhìn đất không ngừng trôi tuột v ềsau với tốc độ cực kỳ chóng mặt.

Tốc độ của kẻ mới đến rất nhanh, chỉ một lát đối phương đã chạy ra ngoài phạm vi bộ lạc Awash.

Răng nanh của kẻ đột kích đâm rách chân trái cậu, mất một lượng máu lớn khiến Mạnh Cửu Chiêu choáng váng như muốn ngất đi.

Cậu có chút hối hận, hối hận vì đã đi xa bộ lạc như vậy. Người lớn trong bộ lạc đều dặn cậu đừng đi quá xa, mà cậu một mặt vừa tự cho phép mình quang minh chính đại lợi dụng thân phận trẻ con ham chơi không chịu nghe lời, một mặt lại tự tin bản thân đã là người lớn chừng ấy tuổi đời, dù gặp phải chuyện gì cũng có cách để chạy trốn. Cậu biết bản thân hiện giờ đang sống trong một thế giới mạnh được yếu thua, nhưng lại không hoàn toàn thấu hiểu được đi đâu đấy. Từ trước đến nay, Black và White đều bảo vệ cậu rất kỹ càng, lại thêm chuyện tự có khả năng săn bắt khiến Mạnh Cửu Chiêu suýt chút nữa quên mất, ở trong thế giới nguyên thủy tàn khốc, cậu thực sự chẳng là gì.

Có khi nào cậu phải chết ở ngay chỗ này?

Trước khi ngất đi, suy nghĩ của Mạnh Cửu Chiêu vẫn còn đang quanh quẩn tại đó.

Cậu vốn tưởng rằng mình không sợ chết, nói sao đi chăng nữa, cậu cũng là người đã từng chết một lần. Nhưng thực tế thì, cậu lại rất sợ, vô cùng sợ.

Thời điểm trước khi chết ở kiếp trước, cậu hoàn toàn không có người thân cũng chẳng có bạn bè, nếu phải chết đi sẽ không một ai thương xót.

Nhưng mà bây giờ, cậu lại sợ, ngộ nhỡ mình chết đi rồi sẽ không còn cơ hội gặp lại những người xung quanh. Cũng như Black và White từng ngày đầu hi vọng cậu lớn lên, Mạnh Cửu Chiêu làm sao lại không ngóng đợi từng ngày được chứng kiến dáng vẻ uy phong lẫm liệt của ba con Kantus non trẻ ấy?

“Black! White! Louis!” Mạnh Cửu Chiêu hét lên những cái tên mà dù chết cũng không muốn chia xa.

Không biết đã chạy được bao lâu, Mạnh Cửu Chiêu mơ mơ màng màng cảm thấy mình bị ném xuống đất một cách đầy thô bạo. Cậu cố gắng hết sức ngẩng đầu lên để nhìn về phía đối diện.

“... là cô...” Tuy chỉ gặp qua một lần, nhưng con linh cầu to lớn trước mặt ắt hẳn là thủ lĩnh của bộ lạc linh cầu.

Trước đây con linh cầu oai phong hùng dũng này không chật vật như thế, Mạnh Cửu Chiêu để ý đến cái chân sau bên phải máu thịt lẫn lộn của nó, giống như bị thứ gì chặt đứt, lớp lông da dày bên ngoài cũng toạc ra, khắp nơi đầy những vết sẹo do cắn xé.

Tuy thoát nhìn rất chật vật nhưng đối phương vẫn lộ vẻ cực kỳ nguy hiểm, còn không ngừng dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào cậu. Ngay trong khoảnh khắc Mạnh Cửu Chiêu cho rằng con linh cầu nọ sẽ lao tới cắn đứt cổ mình thì đối phương lại lặng im quan sát cậu, rồi nhanh chóng rời đi.

Kế tiếp, Mạnh Cửu Chiêu nghe thấy tiếng cười lớn ở cách đó không xa!

Đúng là đàn linh cầu — — sắc mặt Mạnh Cửu Chiêu thoáng cái trở nên trắng bệch.

Hắc Á gần to một tiếng, những con linh cầu khác cũng đồng loạt gần theo, tiếng gần rú của bọn chúng nhanh chóng lan ra khắp phạm vi cả ki lô mét xung quanh.

Tiếng gần của Hắc Á tràn đầy sự khoe khoang và đắc ý.

Mấy ngày trước, Hắc Á rốt cuộc đã đánh bại Amanda, trở thành thủ lĩnh của bộ lạc, mà người kia vì bị cô cắn đứt chân sau nên chỉ đành chật vật chạy trốn. Một con linh cầu lạc đàn đã định trước chỉ có một đường chết, Hắc Á đoán chắc rằng không bao lâu mình sẽ nhìn thấy thi thể đã thối rữa của Amanda ở gần đây.

Thủ lĩnh mới nhậm chức – Hắc Á liên tiếp hạ lệnh xâm lược khắp nơi, nói chung là hoàn toàn đối lập với phương thức hành động của Amanda. Hắc Á cướp bóc nhiều bộ lạc liên tiếp, cảm nhận được mùi vị chiến thắng,

nên trực tiếp lựa chọn mục tiêu cuối cùng, chính là nơi Amanda vẫn luôn không cho cả bọn bén mảng tới – bộ lạc Cinnamon.

Hiện giờ bọn chúng đang trên đường thẳng tiến tới lãnh địa của bộ lạc Cinnamon.

“Đúng là mùi máu của thủ lĩnh!” Con linh cầu chạy đầu tiên hét lên, nhanh chóng nhận ra mình đã lỡ lời, vì thế vội vã sửa lại, “Đúng là mùi máu của Amanda!”

Lạnh lùng liếc con linh cầu vừa mới nói sai kia một cái, Hắc Á chạy ra khỏi đội ngũ, dùng mũi ngửi ngửi trên mặt đất.

Chính xác, cô ta cũng ngửi thấy mùi máu của Amanda.

Không chỉ có mùi máu của Amanda, mà còn có một mùi máu xa lạ nữa, hoàn toàn không giống mùi của bất kì loài thú dữ nào.

“Xem ra mặc dù đã mất đi chân phải nhưng Amanda vẫn có thể cướp được đồ ăn ~” Hắc Á đắc ý cười rộ lên, “Chúng mày nói xem, nếu tao cướp đi phần thực phẩm cô ta vất vả mới kiếm được thì sẽ thế nào?”

Có mấy con linh cầu khác có chút chần chừ, tuy nhiên phần lớn đều nhao nhao bày tỏ sự tán thành. Vì thế, dưới sự chỉ huy của Hắc Á, bầy linh cầu đổi hướng, đi về nơi mùi máu tỏa ra.

Càng đi vào sâu, mùi máu của Amanda càng nồng, từng mảng máu lớn nối tiếp nhau, dẫn tới chỗ của cô.

Hắc Á liếm môi một cái, tựa hồ đã không chờ đợi được nữa, cơ bắp toàn thân đều căng cứng hẳn lên, chuẩn bị sẵn sàng vồ tới Amanda ngay trong nháy mắt nhìn thấy bóng dáng ả. Lần này cô nhất định sẽ không để Amanda chạy thoát nữa, nhất định phải cắn đứt cái cổ của Amanda.

Thấy được bóng đen cách đó không xa, Hắc Á lộ ra nụ cười chiến thắng, vội vã tăng tốc độ mà chạy tới, sau đó — —

Tại chỗ vết máu cuối cùng, cô ta đối diện với cặp mắt đen nhánh của Mạnh Cửu Chiêu.

Khóe miệng Hắc Á co rút lại, không thấy bóng dáng của Amanda như dự định khiến cô tức đến phát điên. Hoàn toàn bỏ qua Mạnh Cửu Chiêu với sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, cô ta lùng sục khắp nơi, đánh hơi mùi máu của Amanda.

“Đồ hèn! Amanda, bây giờ mày chỉ dám chạy trốn thôi sao? Nhìn thấy tao liền lẫn mất!?” Giống như một con chó điên, cô ta gào thét khắp nơi.

Mỗi lần Hắc Á cười gằn, bả vai Mạnh Cửu Chiêu lại không kiềm được mà run lên căng cứng, cậu tuyệt vọng nhận ra mình đang bị hơn mười con linh cầu bao vây.

“Amanda, rốt cuộc mày đang diễn trò hề gì đây? Ha ~ nếu mày không ra, tao sẽ cướp con mồi của mày!” Ưởng công gào thét một hồi nhưng đến bóng ma của Amanda cũng chẳng thấy xuất hiện, Hắc Á gắt gỏng trở về tầm mắt dừng lại trên người Mạnh Cửu Chiêu một lúc, rồi ngoắc cái miệng to lao về phía cậu!

Mạnh Cửu Chiêu tuyệt vọng nắm chặt hòn đá trong tay, cho dù có chết, cậu cũng phải giãy dụa một chút!

“Chiếp ~” Đúng lúc ấy, Mạnh Cửu Chiêu nghe thấy tiếng chiêm chiêm quen thuộc.

Ngay sau đó, thân hình mập mạp vàng óng của Louis xuất hiện ở trước mắt cậu!

Xoè đôi cánh nhỏ ra, Louis từ trên trời nhảy xuống, đập vào đầu một con linh cầu đứng ở vòng ngoài. Chỉ thấy nó rất nhanh đã chạy đến ngậm lấy Mạnh Cửu Chiêu, theo thói quen quăng cậu lên lưng mình, rồi lại dùng động tác cũ đập vào đầu một con linh cầu khác để chạy trốn.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83

Edit: DLinh

Beta: Mimi

Không hiểu tự dưng xuất hiện ở đâu ra một đứa trẻ trên đường đi của mình, bọn người Hắc Á lại không đói bụng, nên cơ bản việc có ăn hay không cũng chẳng là vấn đề, nhưng cảm giác bị người khác ngăn cản lại vô cùng khó chịu. Vốn chỉ là con mồi có cũng được không cũng chẳng sao, lập tức biến thành thứ bắt buộc phải cướp lấy!

Bọn chúng tức giận dùng đuôi đuổi theo — —

Sau khi được Louis quăng lên trên lưng, Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng ngẩng dậy đi đầu chỉnh vị trí của mình, bày linh cầu truy đuổi đằng sau thoát nhìn vô cùng đáng sợ, cậu chỉ dám ngoái lại một chốc rồi quay đầu ôm chặt lấy cổ của Louis.

“Louis! Chạy nhanh đi! Chạy về hướng bộ lạc ấy!” Mạnh Cửu Chiêu thì thầm bên tai Louis. Cậu cố gắng phân biệt hướng đi về phía bộ tộc, lòng đầy lo lắng, tuy nhiên, xung quanh toàn là cây cối um tùm khiến cậu hoàn toàn mất phương hướng. Cuối cùng, cậu chỉ còn mỗi cách nguyện cầu mong sao Louis có thể nhận ra đường về.

Tốc độ chạy trốn của Louis vốn rất nhanh, nhưng thực sự chẳng thấm vào đâu so với bày linh cầu to lớn. Những con linh cầu thời nguyên thủy này có hình thể cũng như sức chịu đựng tốt hơn rất nhiều so với đám con

cháu hậu duệ thời hiện đại. Bọn chúng truy đuổi không ngừng, có nhiều khi đột nhiên tăng tốc về phía trước rồi dõp mạnh, mấy lần xém chút nữa đã cắn được cái đuôi của Louis, may thay có Mạnh Cửu Chiêu nhắc nhở kịp thời, Louis mới có thể tránh kịp.

Dùng hết tốc lực chạy trốn suốt một quãng thời gian rất dài, cuối cùng hai người cũng cắt đuôi được con linh cầu cuối cùng, cùng lúc ấy, Louis gần như đã chạy hết nổi rồi.

“Chiếp!” Louis bất chợt ngã xuống không hề báo trước. Mạnh Cửu Chiêu cũng nặng nề rơi theo, cố nén cảm giác đau đớn nơi chân trái, cậu lết đến chỗ Louis để kiểm tra tình hình của nó.

Hình như Louis chỉ bị vấp phải hòn đá trên đường khi đang chạy quá nhanh nên mới ngã thôi, lông nó rất dày, cho dù có ngã cũng không bị thương.

“Louis, cậu còn chạy được nữa không? Chúng ta không thể dừng lại, bây giờ linh cầu vẫn còn ở đằng sau.” Mạnh Cửu Chiêu biết Louis nhất định đang rất mệt, nhưng cậu chỉ có thể nhẫn tâm ép nó tiếp tục tiến về phía trước.

“Chiếp ~” Cọ cọ lên người Mạnh Cửu Chiêu một lúc, Louis kêu một tiếng, sau đó hơi lấy đà, đứng dậy một lần nữa.

Không sao, chúng ta sẽ tiếp tục chạy.

Mạnh Cửu Chiêu đọc ra ý tứ này từ tiếng kêu của đối phương.

Nhìn Louis một cái, cậu khập khiễng đứng lên, chuẩn bị leo trở lại lên người nó. Đúng vào lúc ấy bỗng có một bóng đen bất ngờ xông ra từ bên cạnh, Mạnh Cửu Chiêu vừa định nắm lấy Louis, một giây kế tiếp liền bàng hoàng nhận ra: Lần này đối tượng bị bắt đi đã đổi thành Louis!

“Đúng, chính là mi!” Người thấy mùi hương quen thuộc, Mạnh Cửu Chiêu lập tức nhận ra người bắt Louis đi là ai.

Con linh cầu đang cắn Louis không ngừng giãy dụa trong miệng đích xác là Amanda với sắc mặt lạnh lùng bất biến. Louis nặng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, lúc mới cắn đưa trẻ này lên, bởi vì bất ngờ bị lệch trọng tâm, Amanda suýt chút nữa ngã nhào, may mắn cô ta kịp thời ổn định lại đồng thời cắn ngay vào vị trí yếu hại của đối phương.

Nguyên hình của Amada vốn to hơn so với linh cầu thông thường, sức lực cũng mạnh hơn nhiều lắm. Mạnh Cửu Chiêu sợ hãi nhìn dòng máu chảy xuống từ khóe miệng Amanda.

Louis! Cô ta cắn Louis bị thương rồi!

Lần đầu tiên, ý niệm muốn giết người nảy sinh trong óc cậu.

“Rốt cuộc mi muốn làm gì?” Cảm xúc tiêu cực triệt để lấn át tâm trí Mạnh Cửu Chiêu, nhưng kì lạ thay, lúc này cậu lại bình tĩnh đến lạ thường.

“Mi không cùng một nhóm với đám linh cầu kia.” Ban đầu, vốn dĩ cậu cho rằng con linh cầu trước mặt và bầy linh cầu vẫn luôn rượt đuổi theo cậu là cùng một giuộc, nhưng sau khi tỉnh táo phân tích lại một chút, Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng phủ định việc này.

“Mi muốn chúng ta bị bầy linh cầu kia bắt được, đúng không?” Con linh cầu to lớn này rõ ràng tự thân bắt cậu, nhưng nó chỉ cắn cậu bị thương rồi vút lại tại chỗ. Lúc đầu cậu còn không hiểu lý do, nhưng sau khi liên hệ với việc bầy linh cầu đuổi tới, ý đồ của đối phương lại trở nên rõ ràng.

“Mi không muốn giết chúng ta, mi muốn bầy linh cầu kia giết chúng ta.” Nhìn chằm chằm vào mắt Amanda, Mạnh Cửu Chiêu nói ra suy luận của mình, “Mi chắc hẳn là thủ lĩnh của bầy linh cầu? À không, phải nói là thủ lĩnh tiềm nhiệm mới đúng chứ, hiện giờ mi bị thương, hiển nhiên đã có một con linh cầu khác cướp đoạt vị trí rồi? Có phải vì thế, mi mới bắt chúng ta, mi muốn bộ lạc của chúng ta đánh chết con linh cầu đã cướp đi vị trí của mi, nhờ thế mi sẽ có cơ hội nắm quyền một lần nữa đúng không?”

Mạnh Cửu Chiêu nói, lại nhìn vào bộ dạng chật vật của Amanda một chút.

“Nhưng, kể cả bộ lạc của chúng ta có giết được con linh cầu kia, mi cũng không thể trở lại làm thủ lĩnh đâu.”

Toàn thân bị thương, lại thiếu mất một chân sau, con linh cầu này đã định trước không thể sống lâu được.

Trong cuộc chiến tranh đoạt vương vị của dã thú, chưa từng có trường hợp khôi phục lại vương quyền, kẻ bại trận vĩnh viễn là kẻ bại trận, từ thời khắc bị trục xuất khỏi bầy đàn, số phận của chúng đã xác định có thể đi tới bước đường cùng.

Lắng nghe Mạnh Cửu Chiêu nói, Amanda khó nhọc khép hàm răng lại.

“Chiếp — —” Louis vẫn luôn im lặng từ nãy tới giờ bỗng kêu lên một tiếng rất khẽ, sau đó liền được Amanda nhả ra.

Cẳng chân nhỏ gầy run lên ba lần, thân thể mập mạp của Louis rơi ‘phịch’ một cái xuống nền đất, hoàn toàn không nhúc nhích.

“Mi nói không sai, ta không có khả năng trở thành thủ lĩnh một lần nữa.” Amanda biến thành người.

Hình người của cô ta trông càng tiều tụy hốc hác hơn, tựa hồ gầy đi một vòng lớn so với lần gặp mặt trước đây. Toàn thân Amanda chỉ chút những vết thương dữ tợn cực kỳ, lại bởi vì không được chăm sóc cẩn thận trong thời gian dài mà bắt đầu bốc mùi, đặc biệt là vết đứt gãy nơi đùi phải, dường như đã thối rữa rồi.

“Khen Khen đã bắt đầu theo dõi ta, ta chắc chắn chẳng sống được bao lâu nữa.” Tín hiệu về cái chết đã bao phủ khắp thân thể, nhưng kì lạ thay, ánh mắt của Amanda lại sáng đến dị thường.

“Thủ lĩnh đời trước bị ta đánh bại, cũng mất đi một chân, vài ngày sau đấy, ta tìm thấy thi thể của cô ở một nơi gần lãnh thổ.” Nhìn đăm đăm vào Mạnh Cửu Chiêu, cô ta nói.

“Từ ngày đoạt được chức vị thủ lĩnh kia, ta liền biết mình sẽ không được chết già.” Vì có gì mình lại giải bày những điều này với một đứa trẻ chứ? Vừa nói cô ta vừa nghĩ trong đầu.

“Nhưng ta có một chuyện nhất định phải làm trước lúc chết.” Theo từng lời nói ra, Amanda cũng khập khễnh đi tới trước mặt Mạnh Cửu Chiêu, thân hình khổng lồ che phủ toàn thân cậu, Amanda đưa cổ tay mình về phía đối phương.

Mắt Mạnh Cửu Chiêu không hề chớp dù chỉ một lần.

Phản ứng không bình thường của đứa trẻ này đủ để Amanda phải cảnh giác muốn ngoái đầu lại, ngay lúc đó, một bóng đen bao phủ trên đầu cô ta. Thời điểm vừa mới quay đầu nhìn lại, Amanda liền thấy cổ mình nóng lên — —

Rắc rắc — —

Âm thanh chói tai vô cùng quen thuộc, đúng là thứ thanh âm cô đã nghe được vô số lần, là tiếng đứt đoạn khi cổ con mồi bị cắn.

Mắt tròn to, thân hình đồ sộ của Amanda từ từ đổ xuống.

Máu, từ trên phần cổ bị cắn của Amanda bắn lên mặt Mạnh Cửu Chiêu — —

“Louis! Louis!” Nhưng Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không bận tâm tới, cậu lướt qua xác Amanda, ôm chặt lấy Louis ở đằng sau. Hiện giờ miệng nó đầy máu, trong mắt người bình thường, cảnh tượng này đáng sợ biết nhường nào, thế nhưng đối với Mạnh Cửu Chiêu, lại chỉ là một sự an toàn và bình yên không gì sánh được.

Cậu ôm lấy cơ thể mập mạp ấm áp của Louis thật chặt.

Giả chết nằm bẹp xuống, chân phải run lên ba lần, đây chính là bài học về phương pháp nhử mồi mà Ames từng giảng qua. Trong khoảnh khắc Louis ngã xuống, Mạnh Cửu Chiêu đã biết nó không sao cả.

Nhưng máu thì không phải giả! Buông cái cổ béo mập của Louis ra, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu kiểm tra vết thương cho nó, một lượt từ trên xuống dưới.

Louis bị thương ở cánh, vết thương không tính là quá sâu, ắt hẳn là nhờ có lớp lông dày.

“Cậu đứng lên đi, tớ giúp cậu xử lí một chút.” Dặn dò Louis đứng cho ngay ngắn, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu tìm kiếm thứ có thể giúp rửa sạch vết thương, không may tìm suốt nửa ngày vẫn chẳng thấy.

Xem ra chỉ có thể dùng miệng ← Sờ sờ quai hàm của mình, Mạnh Cửu Chiêu lập tức rút xuống mấy đường hắc tuyến trên đầu (= _=|||).

Từ lúc sống lại ở nơi này, dường như ngày nào cậu cũng gặp được những đi đầu mới mẻ, kiểu như lè lưỡi liếm lông cho một con vật chẳng hạn...

Louis trở nên phấn khích vô cùng, từ khi sinh ra cho tới bây giờ, luôn chỉ có mọi người liếm A Ngốc, chứ nào đâu ra chuyện A Ngốc liếm lông giúp bất kì ai!

Nó vội vàng bày ra tư thế thuận lợi cho việc liếm lông, sau đó Mạnh Cửu Chiêu cũng tới gần.

Hai đứa trẻ đã quá sợ ý khi cho rằng mình được an toàn, Mạnh Cửu Chiêu đi tới kiểm tra thân thể Louis mà quên mất không xác nhận lại “xác chết” của Amanda một lần nữa.

Ngay khi hai đứa nhỏ đang túm tụm lại chữa thương, Amanda vốn tưởng như đã bị cán đứt cổ liền lặng lẽ đứng lên.

Trước khi chặn hai đứa nhỏ ở đoạn đường này, cô ta đã khảo sát rất kĩ địa hình.

Đằng sau bụi cây sau lưng hai đứa trẻ chính là một vực sâu. Động đất mấy năm trước đã tạo nên cái khe nứt này, xác thủ lĩnh bầy linh cầu đòi

trước cũng bị cô ta vút xuống từ đây.

Hai anh em trước mặt thực sự rất thông minh cũng vô cùng tình nghĩa.

Nhưng mà, bọn chúng nhất định phải biến mất ngay tại chỗ này!

Thình lình biến trở lại nguyên hình, Amanda đột ngột xông tới phía hai anh em nhà Kantus

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84

Edit: DLinh

Beta: Mimi

Bởi vì Cục Cưng cam đoan bọn chúng sẽ ngoan ngoãn đợi tại bộ lạc suốt cả ngày hôm nay nên Black và White quyết định đi xa một chút, thời tiết đang ấm dần lên, da thú trải trong hang cũng cần phải đổi sang loại khác. Bọn hắn nhìn trũng da của loài hổ răng kiếm (*), mà loại động vật này chỉ sống ở một nơi cách bộ lạc rất xa.

(*) hổ răng kiếm: Smilodon (từ tiếng Hy Lạp có nghĩa là: “răng dao”) là một chi tuyệt chủng của mèo răng kiếm được coi là đã sống trong khoảng thời gian từ 3 triệu đến 10.000 năm trước tại Bắc và Nam Mỹ

“Em có chút không yên lòng, cứ cảm thấy đáng ra phải đem theo bọn nhỏ ra ngoài.” Vừa cắn đứt cổ một con hổ răng kiếm, Black vừa nói với bạn đời.

“Nhưng mà bọn nhóc nói chúng muốn ở lại bộ lạc chơi cùng những đứa trẻ khác mà, hơn nữa hổ răng kiếm vẫn còn là mối nguy hiểm quá lớn đối với bọn nhỏ.” White vừa dùng chân đạp ngã một con hổ răng kiếm khác, vừa trả lời.

Loài dã thú này có chỉ số nguy hiểm vô cùng cao đối với đám thú nhân đi săn, nhưng nếu là hai con Kantus sắp trưởng thành thì ngược lại hoàn toàn chẳng phải việc gì khó khăn cả.

Black và White đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm của thú non, bọn hắc sắp trở thành chúa tể thế giới, thành những nhân vật đứng đầu trong số những loài ăn thịt của đại lục này.

Song, đám trẻ nhà bọn hắc lại thực sự yếu ớt đến đáng thương.

Không nói tới việc Cục Cưng không thể biến hình, mà ngay cả Louis cũng rất nhỏ nhắn và yếu ớt. Tuy nó nặng ký cũng như mạnh mẽ hơn nhiều so với đám trẻ cùng trang lứa khác, nhưng đặt bên cạnh những dã thú đã trưởng thành lại chẳng đáng kể gì. Ví như con hổ rừng kiếm mà bọn hắc vừa giết chết này, nó có thể dễ dàng cắn đứt cổ Louis chỉ trong một nốt nhạc.

Mỗi ngày Black và White đều cảm ơn thần may mắn vì đám trẻ nhà mình được nuôi dưỡng ở chỗ này, nếu ở trong thế giới toàn khủng long lúc trước, chắc chắn bọn hắc không thể chăm sóc bọn nhỏ thuận lợi đến thế đâu.

Ngay lúc bọn hắc đang trò chuyện với nhau, Black đột nhiên dừng lại, quay đầu, ánh mắt nhìn đăm đăm về phía xa.

“Em nghe được tiếng kêu của Cục Cưng.” Dứt lời, Black lập tức bỏ lại con mồi, chạy về bộ lạc.

Không nói một tiếng nào, White cũng chạy bám sát đằng sau bạn đời của mình.

Tốc độ của bọn hắc rất nhanh, không bao lâu đã chạy về tới bộ lạc, thế nhưng trong bộ lạc chỉ có bóng dáng của năm đứa trẻ khác, mà hai đứa con nhà bọn hắc đã ra ngoài mất tiêu!

Con mình thực sự không chịu ngoan ngoãn nghe lời!

Black và White một mặt tự trách bản thân quá tin vào lời nói của đám trẻ láu lỉnh nhà mình, một mặt lại vô cùng lo lắng.

Không chỉ Black, ngay cả White cũng nghe được tiếng kêu của hai đứa nhỏ, đó không đơn giản là thanh âm trò chuyện hay réo gọi bình thường, mà là tiếng kêu cầu cứu cha mẹ.

Nhớ tới việc bọn trẻ thường tìm đến chỗ một thú nhân tên gọi Halu để chơi đùa, bọn hắn lập tức chạy về hướng bộ lạc Cinnamon, trên đường lại vừa vặn bắt gặp Halu đang vội vàng tới báo tin.

Dự cảm của bọn hắn đã thành sự thật: Đứa nhỏ nhà mình bị một con linh cầu to lớn bắt đi!

Bọn Black biết rất rõ hình thể của loài linh cầu, đây chính là một trong những động vật ăn thịt đứng đầu ở khu vực này. Một khi con mồi bị linh cầu bắt được, chắc chắn sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn, loài dã thú dũng mãnh ấy ngay cả xương cũng nhai vỡ vụn ăn hết cùng một lúc.

Trên người Cục Cưng và Louis vốn tràn ngập mùi mà bọn hắn lưu lại, theo lí thuyết mãnh thú thông thường sẽ không dám tùy tiện tập kích, nhưng hôm nay — —

Black và White biến trở lại nguyên hình. Một khi đã dùng hết tốc độ, hai con Kantus này nhanh chóng bỏ Halu lại xa đằng sau. Bọn hắn không cần đến sự dẫn đường của đối phương bởi vì vết máu của Cục Cưng vẫn còn lưu lại vô cùng rõ rệt, từng vệt nhỏ điểm suốt dọc đường. Nhìn thấy những đốm máu ấy, trái tim hai người cha ngày càng trùng xuống.

Theo vết máu rơi rớt mỗi lúc một nhiều, sự lo lắng, sợ hãi và cả tức giận trong lòng Black cùng White lại càng tích lũy thêm từng tầng từng tầng một. Những cảm xúc này đan xen vào nhau, nghẹn ứ trong lòng bọn hắn, không cách nào phát ra được, thực sự vô cùng khó chịu. Đúng vào lúc ấy, rốt cuộc bọn hắn cũng chạy tới nơi có vết máu cuối cùng — — một vách đá bên cạnh vực sâu hun hút.

Cạnh vết máu của Cục Cưng, còn có máu của Louis.

Vết máu của hai đứa trẻ kết thúc tại rìa vách đá, ngoài ra còn thấy rất nhiều dấu móng của dã thú không lồ vẫn còn lại trên bờ vực. Chứng kiến cảnh

này, trong đầu Black và White chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Con của bọn hắn đã bị một con linh cầu truy đuổi đến tận đây, rồi, nhảy xuống.

“Chiếp — — ” Ghé vào bờ vực, Black gầm lên tiếng gọi con mình.

Bây giờ, hắn vô cùng hi vọng đứa nhỏ kia sẽ chiếp chiếp đáp lại cha nó!

Nếu có thể nghe được tiếng đáp của con trai, hắn thì khi trở về sẽ không đánh đít bọn chúng nữa.

“Chiếp chiếp — — ” White cũng gia nhập vào đội ngũ gọi con.

Tiếng kêu của hai người cha cứ liên tục mà vang vọng quanh vách đá, nhưng đáp lại bọn hắn chỉ có tiếng dội về của chính mình thôi.

Bóng đêm ngày càng đen đặc.

White chợt nhớ lại rất nhiều năm trước, hình như cũng từng xảy ra một chuyện giống như thế này. Chỉ có điều, khi đó, người ngã xuống vách núi và lạc đàn lại là Black.

” ... Sau đó, anh đã ngất đi, ngất ngay trong lớp tuyết dày đặc, rồi lại nghe thấy tiếng Cục Cưng và Louis đang đào động tuyết để cứu anh ra, ngày ngày bọn chúng đầu gối bên cạnh anh ...” Nghĩ lại tình cảnh nhiều năm trước, White bỗng chốc nghẹn ngào.

Khi đó, hắn định ninh rằng hắn đã mất đi Black, nhưng chính sự tồn tại của hai đứa nhỏ đã nhắc nhở hắn phải tiếp tục sống.

Lúc đó Cục Cưng và Louis còn nhỏ hơn bây giờ và cũng yếu ớt hơn nhiều lắm, một người cha mất tích, người còn lại thì bất tỉnh, thời điểm ấy, bọn chúng đã sợ hãi biết bao nhiêu...

“Trước khi nhảy xuống, chắc hẳn bọn nhỏ đã vô cùng sợ hãi...” Nghĩ đến cảnh hai đứa trẻ bị một con linh cầu to lớn dồn đến đường cùng, White chịu không nổi nữa mà khóc rống lên.

“Bọn chúng vẫn luôn rất hiểu chuyện.” Black từ từ nói, “Bọn chúng sẽ không chạy đi quá xa, cho dù có ham chơi cũng tuyệt không rời bộ lạc, nhất định là đám linh cầu kia đã bắt chúng mang đi.”

“Đúng... Là đám linh cầu kia.” Trong mắt vẫn còn ầng ậc nước, nhưng đợi đến khi White ngẩng đầu lên một lần nữa, dưới đáy con người của hắn đã lóe ra tia nguy hiểm đặc trưng của loài khủng long. Hắn quay đầu nhìn về phương hướng của mùi bầy linh cầu.

Trong đêm đen, hai con Kantus trưởng thành điên cuồng lao về phía bầy linh cầu.

Lúc này, trong mắt bọn hắn hoàn toàn không có lấy một tia dịu dàng hay ôn hòa nào, ngược lại, chỉ còn sự hung tợn của hai con dã thú.

Cùng lúc ấy, bầy linh cầu do Hắc Ám dẫn đầu đang chuyển hướng về phía bộ lạc Cinnamon, hiện giờ bọn chúng đã có thể tàn sát không hề sợ một điểu gì.

Thiếu đi mệnh lệnh của Amanda, những con linh cầu này không có ý định chừa mạng cho bất kỳ ai, bọn chúng muốn giết toàn bộ thành viên bộ lạc Cinnamon rồi mới tiến hành cướp bóc.

Khi hai con Kantus chạy tới nơi, đập vào mắt chính là thảm cảnh đầu rơi máu chảy cùng với tiếng kêu khóc vang trời của tộc nhân bộ lạc Cinnamon.

Tuy nhiên, cảnh tượng bi thảm ấy hoàn toàn không đủ động đến bọn hắn dù là một chút.

Trong mắt cả hai lúc này chỉ có bầy linh cầu kia thôi.

Con quái thú đen tuyền to lớn há cái miệng khổng lồ dữ tợn đón tới đám linh cầu!

Thành viên bộ lạc Awash lòng nóng như lửa đốt, cuống cu ồng chạy tới nơi xảy ra vụ việc, đi cùng bọn họ còn có người báo tin – Halu nữa. Trên đường, tất nhiên ai cũng đều thấy được vết tích hai đứa trẻ rơi xuống từ trên vách đá.

Nghĩ tới tâm tình hai người cha hiện giờ, bọn họ lại tức tốc lần theo mùi mà chạy về phía bộ lạc Cinnamon.

Có đi ầu, cảnh tượng trước mắt họ lại là cái gì thế kia.

“Trời ơi! Cái gì thế này?” Nazha là người đầu tiên chạy tới nơi, cô liếc mắt li ền thấy hai con mãnh thú to lớn màu đen đang cắn xé đàn linh cầu.

Nhưng mà, đó còn được coi là dã thú sao? Sống qua ng ần ấy năm, cô chưa bao thấy một loài động vật nào to đến thế! Bọn chúng có cái miệng lớn đến kì dị, bên trong chỉ chít những răng là răng. Mấy con linh cầu có kích thước vốn không thể khinh thường bỗng chốc trở nên hết sức bé nhỏ khi đứng cùng hai con quái thú nọ, mỗi lần chúng há miệng đầu có thể giết chết một con linh cầu. Hai con quái thú dường như đang cố ý giày vò b ầy linh cầu, cố tình di di hàm răng, khiến cho tiếng kêu thảm thiết của bọn chúng không ngừng vang vọng bên tai Nazha. Một lượng máu nóng thật lớn tràn ra từ kẽ răng hai con quái thú, mặt đất hiện giờ đã nhuộm một màu đỏ tươi.

Bọn chúng đã ăn hết tất cả linh cầu.

Nazha định báo cho mọi người để bọn họ đề phòng, hai con quái thú này quá đáng sợ, phải mau chóng nghĩ cách giết chúng mới được!

Thế nhưng, Sita đã kịp thời ngăn cô lại.

“Đừng, đừng làm bọn họ bị thương.” Ánh mắt Sita ánh lên sự tr ầm tĩnh, cô cũng chứng kiến hết tất cả mọi chuyện đang diễn ra trước mặt mình, song...

“Bọn chúng nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống tất cả chúng ta! Cậu có thấy cách mà chúng giết đám linh cầu kia không!” Nazha g ần nhẹ, cô không

sao hiểu nổi.

Thế nhưng Sita chỉ lắc đầu, gương mặt toát lên thần sắc bi thương, im lặng ghì vai Nazha xuống.

“Bọn họ sẽ không làm hại chúng ta, chẳng lẽ cậu vẫn chưa nhận ra bọn họ sao?”

“Đó chính là Black và White!”

Bộ lạc Awash ngậy người — —

Nhẹ nhàng bước qua vùng đất bị máu tươi thấm đẫm, thành viên bộ lạc Awash trằn mặt đi tới dưới chân hai con mãnh thú khổng lồ.

Black và White đang cùng xé xác Hắc Á, thoát nhìn bọn hắn cực kì đáng sợ.

“Black, White ... Được rồi ... Đủ rồi...” Sita nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bàn chân đã dính đầy máu của hai con khủng long nọ.

Kế đó, từng giọt từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 85

Edit: DLinh

Beta: Mimi

Mạnh Cửu Chiêu nắm thật chặt người Louis.

Trong bóng tối, cậu hoàn toàn không thể nhìn thấy thứ gì đang chờ đón mình. Vách núi cao bao nhiêu, bên dưới là cái gì, cậu hoàn toàn không biết. Sự ấm áp từ Louis là thứ duy nhất cậu có thể nắm được vào lúc này.

Bọn họ rơi xuống với tốc độ rất nhanh, đi đâu này có thể cảm nhận được qua tiếng gió mạnh mẽ rít gào ở bên tai. Mà, cho dù vách núi có cao bao nhiêu thì thời điểm kia rốt cuộc vẫn không thể tránh khỏi, sắp rồi... hoặc là ngay lúc này chăng?

Mạnh Cửu Chiêu nhắm chặt mắt lại — —

Sau đó, thời khắc đợi chờ bao lâu rốt cuộc cũng tới, chỉ có đi đâu thứ chào đón bọn cậu không phải nền đất rắn chắc, mà là dòng nước chảy xiết, bọn cậu rơi cái ầm vào một con sông!

Lúc nước sông lạnh như băng bao trùm toàn cơ thể, Mạnh Cửu Chiêu ôm chặt lấy cái đầu của Louis, rồi — —

Rồi Mạnh Cửu Chiêu liền tỉnh dậy.

Cậu bị Louis liếm đến tỉnh dậy.

Bầu trời cao rộng trong xanh, tựa bao buổi sớm bình thường thấy trước kia, Louis vẫn như mọi khi liếm liếm Mạnh Cữu Chiêu, cố gắng liếm cho cậu tỉnh dậy.

“Đừng nghịch...” Mạnh Cữu Chiêu theo thói quen muốn giơ tay đẩy cái mỏ của Louis sang một bên, có đi đâu lần này, cậu ngay lập tức tỉnh táo lại.

Đau quá — —

Cơn đau chính là cách kích thích tốt nhất, trong chớp mắt, trí nhớ liền hồi phục, Mạnh Cữu Chiêu tức thì trợn to cả hai mắt.

“Không, không chết!” Mạnh Cữu Chiêu ngời phất dậy.

Cậu ngạc nhiên nhìn về phía Louis. Bây giờ nó là một con gà ướn nhẹp, lông mao mềm mại toàn bộ đều ướn sững, không có bộ lông tôn lên, thoát nhìn nó thực buồn cười.

Thấy Mạnh Cữu Chiêu ngời dậy, Louis phát ra một tiếng chiếp đầy hứng khởi.

Lúc này, Mạnh Cữu Chiêu hoàn toàn không để tâm tới việc kiểm tra xem rốt cuộc đây là nơi đây có ai khác hay không, trong mắt cậu hiện giờ đều tràn ngập hình bóng vàng vàng của Louis.

Nước mắt dâng lên trong hốc mắt hai anh em, chỉ một giây sau đó hai đứa trẻ liền ôm nhau mà khóc.

Khóc xong, nỗi buồn cũng được giải tỏa bớt phần nào, Mạnh Cữu Chiêu mặc cho Louis liếm khô nước mắt nước mũi trên mặt mình, còn bản thân thì bắt đầu việc xem xét tình huống xung quanh.

Nhìn thoáng qua, nơi này giống như một bãi bùn, Mạnh Cữu Chiêu có thể nghe thấy tiếng nước chảy ần ần, ắt hẳn có một con sông cách đây không xa. Trước khi đi thám thính hoàn cảnh xung quanh, Mạnh Cữu Chiêu kiểm tra qua một chút vết thương của Louis, vết thương vốn bản thủ hiện giờ đã được nước sông chà rửa sạch sẽ, cũng đã thôi chảy máu,

nhờ vào khả năng tự chữa lành mạnh mẽ của giống loài, thương tích trên mình Louis đã bắt đầu lành lại. Lúc này, cậu mới yên lòng quay sang kiểm tra thân thể mình: vết thương cũng đã được nước sông rửa sạch, tuy máu chảy ra không ít, nhưng may mắn vết thương không quá sâu.

Dưới sự giúp đỡ của Louis, Mạnh Cửu Chiêu đứng dậy, hai đứa trẻ cùng nhau đi về phía có tiếng nước phát ra.

Đúng như suy đoán của Mạnh Cửu Chiêu, chỗ ấy quả nhiên có một dòng sông.

Đây chắc chắn là dòng sông dài nhất rộng nhất mà cậu từng thấy từ khi sinh ra cho tới bây giờ. Nước sông chảy cực xiết, nhìn vào nó, Mạnh Cửu Chiêu thực không tài nào tưởng tượng được mình và Louis đã thoát khỏi dòng chảy trước mắt như thế nào.

“Louis, cậu tha tở lên bờ à?” Tuy nghĩ việc ấy không có nhiều khả năng lắm, nhưng Mạnh Cửu Chiêu vẫn lên tiếng hỏi.

Quả nhiên Louis lắc đầu, nghĩ nghĩ một chút, nó lại quay sang phía khác, chiêm chiêm kêu lên.

Hiểu ý, Mạnh Cửu Chiêu lập tức giật mình.

Đi theo hướng Louis chỉ, cậu thấy Amanda đang nằm cạnh bờ sông.

Con linh cầu to lớn nửa người nằm sấp trên mặt đất, nửa người còn lại chìm vào trong nước, nước sông liên tục đánh vào cơ thể cô ta, khiến cho toàn thân cô cứ thế dần dần trôi vào lòng sông.

Bộ phận lộ ra trên mặt đất là phần đầu của con linh cầu, một nửa cổ đã bị cắn gãy, mắt vẫn còn mở trừng trừng, hàm răng nhe ra, trông rất là đáng sợ. Một đám bọt nhỏ đã bắt đầu vo ve xung quanh thi thể cô, tiến hành việc hấp thu nốt chút dinh dưỡng cuối cùng.

“Ý cậu là... chính cô ta đã vớt chúng ta lên đây sao?” Nhìn Amanda, Mạnh Cửu Chiêu khẽ giọng hỏi Louis.

“Chiếp ~” Louis khẳng định.

Không giống như Mạnh Cửu Chiêu, Louis vẫn tỉnh táo trong suốt quá trình diễn ra sự việc, cảm giác đau đớn lúc rơi vào dòng nước khiến con Kantus non suýt chút nữa hôn mê, nhưng vì muốn bảo vệ anh em của mình, nó vẫn kiên cường chống đỡ. Nếu không cố gắng hết sức, nó sẽ không thể lợi dụng lúc Amanda ngất đi sau khi rơi xuống nước, mà mang Mạnh Cửu Chiêu trốn khỏi gông cùm của cô ta được.

Louis muốn mang Mạnh Cửu Chiêu ra khỏi dòng sông, nhưng nó lại không biết bơi, trong đầu muốn ngoi lên, thế nhưng cơ thể ngược lại cứ ngày càng chìm ngụp xuống. Ngay lúc Louis đang giãy chết, Amanda bỗng từ đâu đi tới, ngậm theo hai đứa trẻ, bơi về bờ.

Trước đó cô ta bị Louis bất ngờ tập kích, rồi còn trải qua va đập mạnh khi rơi xuống nước, nên cổ Amanda gần như đã đứt gãy hoàn toàn, dưới lòng sông có lực đẩy của nước thì không sao, nhưng một khi đã lên tới bờ, cô ta sẽ không thể chịu nổi sức nặng của hai đứa trẻ. Vì thế, sau khi đẩy bọn nhỏ lên, cô ta liền không động đậy được nữa.

Miệng không thể khép lại, Amanda dùng hai con mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm anh em nhà Kantus đang chầm chậm quay lại chỗ này.

Nhưng mà, tại sao cô ta lại phải làm thế? Cô ta chính là kẻ muốn giết bọn họ, không phải sao?

Chăm chú nhìn vào Amanda, Mạnh Cửu Chiêu một câu cũng chẳng nói nên lời.

Amanda biết mình sắp chết.

Sức mạnh vô địch đã hoàn toàn tan biến, hiện giờ ngay cả khép miệng cô cũng không làm được.

Việc li ều mạng vớt hai đứa trẻ kia lên bờ khiến xương chân cô bị gãy, đã vô phương cứu chữa rồi.

Thời khắc này, Amanda cảm thấy bản thân mệt mỏi và yếu ớt không gì sánh được.

Lần gần nhất cô cảm thấy mình bất lực, là lúc nào nhỉ?

Hình như khi bản thân vẫn còn có con thì phải?

Phải chăng là lúc mình quyết định rời xa con cái của mình?

Amanda lẳng lẳng nhìn hai đứa trẻ trước mặt, đây là hai đứa trẻ giống đực, cả hai đứa đều vô cùng xinh đẹp. Trước khi gặp mình, bên ngoài bọn chúng đều bóng mượt, sạch sẽ, chỉn chu, ắt hẳn được cha mẹ vô cùng yêu thương chăm sóc.

Hoàn toàn không giống con mình...

Bộ lạc linh cầu là bộ lạc mẫu hệ, chúng chỉ thu nhận linh cầu giống cái trở thành thành viên bộ tộc để làm đồng bạn của mình mà thôi, toàn bộ giống đực đều bị vứt bỏ một cách triệt để.

Amanda đã từng chứng kiến rất nhiều lần bỏ rơi con cái, đối với loại chuyện này, cô đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Mãi cho đến khi cô ta có đứa con đầu tiên của bản thân mình.

Con linh cầu cường đại nhất lại sinh ra một giống đực yếu ớt nhất. Đây quả thực là sự sỉ nhục không thể nào chấp nhận được!

Không dưới một lần, Amanda đã vứt đứa con vô dụng kia ra ngoài bộ lạc, bị tụt lại phía sau cũng được, chết đói cũng chẳng sao, kẻ yếu không xứng đáng tồn tại trên thế giới này, từ khi sinh ra, Amanda đã mang trong mình một trái tim còn cứng hơn sắt thép.

Nhưng mà, đứa trẻ yếu ớt ấy, mỗi lần đều tìm được cách trở về

Cho dù vớt nó ra xa bao nhiêu, một lần rồi lại một lần, nó đều tìm đường về được.

Giống như không biết mình đã bị vớt bỏ, nó dùng đôi mắt đen láy nhìn mẹ nó, trong mắt chỉ có mẹ, giống như chỉ thấy cảnh mẹ và nó cùng nhau chơi đùa trước khi bị bỏ rơi.

Đôi mắt đen láy của đứa bé dường như đã hòa tan tâm tư sắt đá của Amanda.

Giống như một người mẹ bình thường, Amanda bắt đầu cẩn thận bảo vệ con mình.

Sợ bị những thành viên trong tộc phát hiện, cô đem giấu nó trong một hang động cách bộ lạc không xa, trước mỗi lần rời đi, cô đều luôn nghiêm khắc dặn dò nó không được phép chạy loạn ra chỗ khác.

Trẻ nhỏ bình thường đều tương tự như hai đứa trẻ giống đực ở trước mặt này, vô cùng tinh nghịch, chúng nó luôn muốn đi ra thế giới đầy rẫy những điếu kì thú ngoài kia, cho dù cha mẹ hết cẩn thận dặn dò lần này đến lần khác, bọn chúng vẫn sẽ nhân lúc người lớn vắng nhà mà lẻn ra ngoài chơi.

Song, con cô lại vô cùng ngoan ngoãn.

Amanda nghĩ đến mà cảm thấy rất đổi tự hào.

Chỉ cần cô căn dặn, đứa trẻ kia sẽ luôn trốn trong hang động, cho dù cô có đi ra ngoài cả ngày, nó vẫn ngoan ngoãn núp ở đấy, không hề chạy đi đâu.

“... Mẹ về rồi này.” Không hề để ý đến thanh âm của bất kì kẻ nào khác, chỉ nghe thấy mỗi giọng nói của mẹ mình. Mỗi lần cô lơ đãng trở về sau khi săn bắt, chỉ cần khẽ gọi tên con, một bóng đen bé li ti ào tới. Khi ấy, trong lòng Amanda thỏa mãn không gì sánh được.

Đây là con của cô, không có răng nhọn, không thể biến thành người, nhưng với cô, nó chính là đứa nhỏ đáng yêu nhất, quý giá nhất trên thế giới này.

Nhưng sau đó thì sao...

Thì sao ...

Thứ quý giá nhất của cuộc đời vẫn luôn bị người ta dòm ngó.

Bảo bối của cô bị người trong tộc phát hiện ra.

Không phải linh cầu, lại không phải giống cái, con của cô bị thủ lĩnh tàn nhẫn đuổi đi.

Bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, trong lòng Amanda đã thề Một ngày nào đó, cô nhất định sẽ cắn đứt cổ người đàn bà kia!

Amanda mang con mình đi khỏi, tại một chỗ không xa lắm, con của cô dần dần lớn lên.

Amanda cũng hoàn thành việc cắn đứt cổ thủ lĩnh tiên nhiệm, trở thành người cầm đầu mới.

Mỗi ngày, cô đều một mình chạy tới một chỗ rất xa, cẩn thận quan sát cuộc sống của con mình trong lặng lẽ.

Con của cô rất cuộc bình an vô sự mà trưởng thành.

Cho dù không có răng nanh sắc nhọn, nó vẫn có khả năng tự lực cánh sinh, có đi đâu, nó rất hay bị người ta lừa gạt.

Con dù lớn vẫn là đứa bé trong lòng cha mẹ. Mỗi khi phát hiện đứa nhóc của mình bị lừa, Amanda sẽ tìm cách giúp nó trả thù.

Cứ như vậy cũng rất tốt.

Đứa trẻ sống trong một bộ lạc hiền hòa, rất tốt, cực kỳ tốt.

Suốt đời này Amanda chỉ có duy nhất một đứa con.

Với cô, đó mãi mãi là đứa nhóc bé nhỏ năm nào.

An toàn của nó là điểm mấu chốt trong lòng Amanda.

Mà Hắc Á lại cố tình đụng tới ranh giới cuối cùng ấy.

Vô ý bị thương khiến cô mất đi sức mạnh, không còn khả năng ngăn cản bầy linh cầu làm bị thương con mình, trong lúc tuyệt vọng, Amanda mới nghĩ ra biện pháp bắt cóc này.

Bắt cóc đứa trẻ của người khác, để bảo vệ con mình.

Cô hoàn toàn không quan tâm biện pháp của mình đề tiện đến nhường nào.

Trong thế giới của loài linh cầu, không có thứ gì là đề tiện hay vô đạo đức cả, chỉ cần dùng được, chỉ cần đạt được mục đích, thì đó đều là biện pháp tốt.

Cho tới bây giờ, trong lòng Amanda cũng chỉ có một chút tiếc nuối.

Bắt cóc những đứa trẻ này, con mình sẽ không đau lòng chứ? Nói sao đi nữa, đây cũng là người bạn duy nhất của nó mà.

Từ bé nó đã không có bạn bè, thoát nhìn, hình như nó rất thích chơi với đứa trẻ này thì phải.

Nghĩ đến đây, cô lại phát hiện ánh mắt vốn đang nhìn chăm chăm Mạnh Cửu Chiêu của mình dần dần mờ đi.

Cô như thấy được đứa con của mình.

Giữa một đám trẻ, cô thấy bóng dáng quen thuộc của nó, thân hình nhỏ nhắn đáng yêu của nó... Nó đang vui sướng chạy về phía cô.

“Halu, mẹ đến rồi này.” Cô chỉ nói ra mấy chữ ấy.

Mạnh Cửu Chiêu vừa vặn nghe được một lời này.

Mắt Amanda vẫn đang trợn trừng, nhưng cậu biết, cô đã chết rồi.

Hoàn toàn chết rồi.

Dòng nước chảy xiết không ngừng chà xát thân thể to lớn của Amanda, cuối cùng, nó cuốn cô đi mất.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Amanda nói ra nguyên nhân thực sự của việc bắt cóc đám trẻ Kantus tại chỗ này.

Tuy rằng cách cô ta làm quá cực đoan.

Nhưng mà, tôi thực sự không hề oán hận cô ta.

Thực sự.

Mong rằng trên trời cô sẽ an giấc ngàn thu.

Con của cô đã bình an trưởng thành rồi.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86

Edit: DLinh

Beta: Mimi

“Cô ta là mẹ của Halu sao?” Nhìn thân thể Amanda dần biến mất trong dòng nước, Mạnh Cửu ngạc nhiên hỏi.

Nếu như đúng là mẹ của Halu, vậy thì hành động của cô ta cũng có thể hiểu được.

Louis lại gần, cọ cọ người vào Mạnh Cửu Chiêu, khẽ giọng chiêm chiêm một tiếng.

“Cậu nhớ papa à? Tớ cũng nhớ bọn họ lắm.” Nhẹ nhàng sờ đầu Louis, Mạnh Cửu Chiêu rút cuộc cũng dời ánh mắt khỏi mặt nước, nơi hình bóng Amanda hoàn toàn biến mất.

Chưa kịp phân biệt xem mới cảm xúc phức tạp trong lòng là gì, lòng suy nghĩ của Mạnh Cửu Chiêu đã bị kéo lại chỗ Louis khi thấy nó thoáng run lên.

Đúng rồi, cả bộ lông dày như vậy đầu ướt đầm, Louis hiện giờ giống như đang phải mặc một cái áo khoác vừa dày vừa nặng lại vừa ẩm ướt, không lạnh mới là lạ.

Mạnh Cửu Chiêu kéo theo Louis, bắt đầu tìm kiếm nơi có thể sưởi ấm. Bọn họ tìm được một cái hang khuất gió, bên trong hang động, Mạnh Cửu

Chiêu dùng mấy hòn đá vẫn luôn mang theo bên người để đánh lửa. Ngọn lửa nóng hừng hực sưởi ấm cho hai đứa trẻ, không vừa ý với bộ lông ẩm ướt đã lâu lắm rồi, Louis nhanh chóng đem cái bụng của mình hong hong trước đồng lửa, rồi mới quay người tiếp tục phơi phần lưng, cuối cùng còn không quên tiến đến gần mở cặp cánh ra. Không lâu sau đó, nó hoàn toàn biến lại thành một con gà mập mạp lông xù khi xưa.

Cơ thể được sưởi ấm, trong lòng cũng không còn sợ hãi như ban đầu, hai đứa trẻ liền cảm thấy có phần đói bụng.

Có lẽ do hang động quá ấm áp, Mạnh Cửu Chiêu còn nghe rõ mồn một tiếng động ở đây, nhìn về hướng có tiếng động, cậu thấy một con vật nhỏ lông xù mềm mượt xuất hiện ngay trước cửa động.

Con vật không đoán được chủng loại kia cực kì đáng yêu, giống như một nắm lông trắng tuyết, nhìn không rõ mũi miệng, chỉ thấy mỗi hai con mắt đen đen dính trên bộ lông trắng muốt.

Hình như nó bị hơi ấm trong động hấp dẫn nên mò tới. Dường như cảm thấy ngọn lửa là một thứ cực kỳ mới lạ, nó cẩn thận quan sát một lúc, sau mới chần chừ nhích lại gần, kế tiếp — —

Kế tiếp nó liền bị hai đứa một con người và một con Kantus non nhảy xổ lại giết thịt.

Trên đồng lửa xuất thêm một xiên thịt nướng, thân hình nắm lông kia không lớn lắm nhưng lượng thịt lại nhiều ngoài mong đợi, Mạnh Cửu Chiêu và Louis dè dặt ăn từng chút từng chút một, sau đó, hình như bọn chúng còn thấy đói hơn.

Muốn tồn tại thì cần phải có sức lực, hai anh em liền bắt đầu chuẩn bị cho công cuộc đi tìm kiếm đồ ăn.

Đập tắt đồng lửa, Mạnh Cửu Chiêu và Louis quyết định ra ngoài thử vận may một chút xem sao.

Nói gì thì nói, hiện giờ bọn chúng cũng là những thợ săn có thể bắt được cả bò sừng dài đấy nhé ~ Tìm một bữa cơm chi ầu, chắc hẳn không quá khó khăn đâu nhỉ?

Hai đứa trẻ tràn đầy tự tin.

“Chúng ta mau đi bắt một con bò sừng dài làm cơm chi ầu đi!” Tuy còn chưa bắt đầu công cuộc săn bắt, thế nhưng Mạnh Cửu Chiêu đã tưởng tượng ra vô số cách chế biến bò sừng dài, thật sự thì cậu cũng rất am hiểu việc chế biến thức ăn đấy ~ đáng tiếc đến tận bây giờ vẫn không có ai cho cậu cơ hội để phát huy thôi.

“Chiếp ~” Louis kêu lên một tiếng phụ họa ở ngay bên cạnh.

“Cậu muốn ăn dê sừng à ~ thôi cũng được chúng ta sẽ đi săn dê sừng nhé!” Nghe thấy lời của Louis, tuyển tập công thức nấu ăn trong đầu Mạnh Cửu Chiêu lập tức chuyển sang mục chế biến dê sừng.

Với hai đứa trẻ, bất kể dê sừng hay bò sừng dài, đều là những con mồi đã nằm gọn trong tầm tay.

Suy xét tới việc bọn chúng bây giờ hẳn còn thương tích, Mạnh Cửu Chiêu quyết định học tập phương pháp của Ames: Dùng bẫy rập.

Mỗi người ở bộ lạc Awash đều giỏi việc đào hãm, đám trẻ cũng không ngoại lệ, Mạnh Cửu Chiêu chịu trách nhiệm khâu tuyển chọn, sau khi tỉ mỉ xem xét địa hình, cậu quyết định thiết lập bẫy rập tại cả bốn hướng, như thế dù con mồi đến từ hướng nào, đều sẽ đập phải bẫy rập cả. Trong lúc cậu chọn lựa vị trí đắc địa, Louis nhanh chân đào một cái hố vừa sâu lại vừa rộng, sợ bẫy rập còn chưa đủ uy lực, Mạnh Cửu Chiêu tiếp tục thả rất nhiều đá nhọn vào trong hố, có như vậy, một khi con mồi rơi xuống mới không cách nào có thể thoát ra.

Hoàn thành công tác chuẩn bị, hai đứa trẻ ng ồi một bên âm thầm xoa tay đợi con mồi tự chui đầu vào lưới.

Dưới sự chờ đợi đầy nôn nóng của hai đứa, cuối cùng con mồi cũng xuất hiện.

Ngay trong khoảnh khắc thấy con mồi, Mạnh Cửu Chiêu trợn to cả hai mắt lên một cách đầy kinh ngạc.

Trời ạ! Cậu nhìn thấy cái gì thế này — —

Đây không phải là Brontosaurus trong truyện thuyết hay sao?

(*) Brontosaurus/ Apatosaurus:

Con Brontosaurus cằn đầu cao ít nhất cũng phải 30 mét! Thân nó dài gấp mấy lần chiều cao của nó! Còn có, cái cổ và cái đuôi của nó cũng dài kinh khủng luôn. Bầy Brontosaurus này gồm khoảng mười con, bọn chúng đang bước từng bước nặng nề tới đây, chậm chậm tiến đến gần bấy rập mà bọn Mạnh Cửu Chiêu đã sắp đặt.

Toàn bộ mặt đất đều rung chuyển theo từng bước chân của bọn chúng.

Nuốt nước bọt một cái, Mạnh Cửu Chiêu nín thở.

Mang theo ánh mắt kinh sợ, cậu chăm chăm quan sát đám khổng lồ đang từng bước tiến tới trước mặt cậu và Louis. Con nhỏ nhất trong bầy Brontosaurus cũng phải cao tới gần 10m, trong mắt loài động vật khổng lồ này, cái hố mà Louis đào ra nếu dùng từ ‘nhỏ’ để hình dung thì vẫn là khiêm tốn lắm.

Nặng từng bước nặng nề, bầy Brontosaurus cuối cùng cũng đi qua.

Nhìn theo phương hướng mà bọn chúng biến mất, Mạnh Cửu Chiêu vẫn còn kinh hãi không gì sánh được, phải mất một lúc lâu sau cậu vẫn không thể thoát khỏi sự ám ảnh kinh hoàng của cảnh tượng vừa rồi.

“Chiếp ~” Cuối cùng phải nhờ đến tiếng kêu của Louis cậu mới thoát được khỏi cơn kích động.

“Louis, cậu nói xem đây rốt cuộc là nơi nào?” Mạnh Cửu Chiêu khó khăn mà nhả ra một câu như thế.

Chỗ bọn họ ở là nơi động vật có vú giành quyền thống trị, mặc dù cũng có vài con khủng long may mắn tồn tại, song đều bị Black và White lần lượt săn hết trong mấy năm gần đây rồi, xung quanh bộ lạc của bọn họ gần như không có sự xuất hiện của khủng long.

Mà hôm nay, bọn họ lại gặp được một bầy Brontosaurus.

Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu vẫn còn bất an ngập lòng thì bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng động không thể khinh thường. Hai đứa trẻ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn lên, một đám khủng long có cánh đang rít gào mà bay qua trên đỉnh đầu chúng.

Không biết trong đầu lóe lên suy nghĩ gì, bỗng chốc Mạnh Cửu Chiêu ngẩn phịch xuống đất.

Cảnh tượng trước mắt khiến cậu hoang mang sợ hãi nghĩ tới một sự kiện không thể tin được mà trong tương lai gọi là “Đại thâm nhập”. Mà cái cảnh tượng Mạnh Cửu Chiêu đang trải qua lúc này, chẳng qua cũng chỉ là một phân đoạn trước của “Đại thâm nhập” mà thôi.

Từ khi sinh mệnh đầu tiên được sinh ra trên hành tinh mang số hiệu “Không” này, nó liên tiếp để lại cho hậu thế vô vàn câu đố.

Tại sao khủng long và động vật có vú lại cùng sinh sống trong một thời kì?

Tại sao đại diện cấp cao của hai giống loài ấy lại có hình thái con người?

Các học giả tương lai chỉ có thể căn cứ vào hóa thạch cùng những gì còn sót lại để không ngừng đưa ra phỏng đoán cũng như phân tích về hình thái xã hội lúc bấy giờ. Việc phân tích vật chất ở lớp bề mặt của hành tinh đã đem lại nhiều gợi ý có ích cho bọn họ, có những học giả còn cả gan phỏng đoán, tầng lục địa của hành tinh số “Không” đã trải qua một thời kì

phân tách biến động vừa dài vừa mạnh mẽ, khoảng thời gian ấy kéo dài rất lâu, có thể hơn mấy chục vạn năm, cũng có thể lên đến mấy triệu năm. Trong khoảng thời gian biến động, lục địa vốn vô cùng bền chắc đã bị cưỡng ép nứt vỡ ra.

Nguyên nhân của sự phân tách được cho là va đập với thiên thạch.

Các nhà khoa học phát hiện trong cấu tạo vật chất ở tầng giữa của lớp bề mặt hành tinh này có chứa thành phần đến từ vũ trụ. Phát hiện đó đã cung cấp cho họ những căn cứ vô cùng xác thực, vì thế cho nên, phái học giả ủng hộ lý luận kể trên liền đưa ra suy đoán, dưới tác động của thiên thạch, lục địa bị phân tách làm đôi, một phần gánh chịu toàn bộ va chạm của thiên thạch, cho nên hầu hết sinh vật sinh sống ở đây đều tuyệt chủng; mà tại một phần khác, sức công phá của thiên thạch không quá mạnh mẽ, nhờ thế mà tránh khỏi thảm kịch diệt vong.

Chủ nhân của hành tinh lúc ấy chính là — — khủng long. Nhờ vào hiện tượng phân tách, chúng may mắn bảo tồn được một phần, ở tại một góc xa xôi trên bề mặt hành tinh, bắt đầu sinh sản và phát triển phần thịnh một lần nữa.

Mà tại mảnh lục địa bị thiên thạch phá hủy, chỉ có số ít động vật có vú dựa vào thể hình bé nhỏ mới may mắn sống sót, không có sự uy hiếp của khủng long, hình dáng bọn chúng ngày càng phát triển, từng bước thống trị nửa phần lục địa này.

Dường như có một sức mạnh vô hình muốn hai phần lục địa này chạm mặt nhau, cho nên hai dải đất liên tục di chuyển, dưới tác động của dòng hải lưu ẩn sâu trong lòng đất, hai phần lục địa vốn đã chia tách lâu ngày, nay lại càng tiến sát gần nhau hơn.

Khi trận động đất xảy ra, hai con Kantus non trẻ cõng theo con mình chạy tới bộ lạc Awash ở bên mảnh đại lục kia, đây chính là dấu hiệu đầu tiên chứng minh cư dân của hai đại lục có mối liên hệ với thế giới bên ngoài. Nhưng nghiêm túc mà nói, bộ lạc Awash cũng được thành lập tại một nơi phía bên ngoài đại lục.

Bộ lạc Awash vượt qua một mùa đông dài đằng đẵng, cuối cùng mùa xuân cũng trở về, đây là dấu hiệu thứ hai, trải qua nhiều năm trôi dạt, một phần nào đó của hai mảnh lục địa bắt đầu tiếp giáp với nhau. Phía sau lưng nơi bộ lạc Awash sinh sống, dải đất mà Black và White ở lúc ban đầu cũng từ từ tiến lại gần đây.

Và hôm nay, khi Mạnh Cửu Chiêu cùng Louis ngã xuống từ vách đá rồi rơi vào dòng nước, lại được Amanda dùng chút sức lực cuối cùng tha lên bờ, có đi đâu cái “bờ” này không phải “bờ” ở chỗ bộ lạc Awash, mà là “bờ” của mảnh đất cố hương, nơi hai đứa trẻ đã sinh ra ngày xưa.

Hiện tại, bọn chúng thế nhưng ngây ngô đặt chân lên “quê cũ” của mình.

“Làm sao bây giờ? Papa đang ở đâu chứ?” Nhìn từng bầy Utahraptor non chạy qua trước mặt, Mạnh Cửu Chiêu ngờ ngác hỏi con gà cũng đang ngờ ngác ở cạnh bên – người anh em duy nhất của mình.

Đáp lại cậu, Louis cũng chỉ “Chiếp” một tiếng phi thường mờ mịt.

Bọn chúng lạc mất rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đám trẻ về nhà.

Mạnh Cửu Chiêu: Làm sao bây giờ? Cực kì không muốn trở về~

Louis: Chiếp $\sim(\cong \nabla \leq)/\sim$

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 87: Đồng Thoại Màu Xanh

Edit: DLinh

Beta: Chi

Hai đứa trẻ ngơ ngác quan sát thế giới mới lạ xung quanh.

Sau cùng, bọn cậu phát hiện ra một sự thật vô cùng đau lòng: Nhìn tất cả các sự vật xung quanh một vòng, sinh vật có vẻ ra dáng “con mồi” nhất, chính là hai đứa cậu thì phải

Vì thế — —

“Hay là ... chúng ta đi hái trái cây ăn đi? Trái cây ăn cũng rất ngon mà!” Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh.

“Chiếp ~($\cong \nabla \cong$)/~” Louis cũng vô cùng nghe lời, kêu lên.

Thế rồi, hai đứa cẩn thận từng li từng tí tiến lên, dò tìm thứ quả có thể ăn được.

Không bao lâu sau, chúng tìm ra một loại quả đã từng được ăn ở bộ lạc Awash, đó là một loại quả đỏ đỏ mọc ở trên cây, ngọt mà mọng nước, ăn ngon vô cùng! Loại quả này rất hiếm thấy, thế mà hôm nay bọn chúng lại có thể tìm ra cả một cây sai trĩu quả! Quả thực đây là một tin vô cùng tốt với hai đứa trẻ đang cực kỳ đói bụng! Tức thì, Mạnh Cửu Chiêu và Louis vội vàng phấn khích chạy tới hái quả, có đi ầu ngay lúc đó đã có người tìm

đến trước, một con khủng long ăn cỏ không rõ chủng loại cũng cùng lúc phát hiện ra gốc cây sai quả nọ.

Cả người con khủng long phủ một lớp vảy dày, trên đầu còn có ba cái sừng, nhìn thoáng qua cũng thấy con vật đấy mang vẻ bên ngoài không dễ dây vào.

Con vật nọ chỉ liếc mắt một cái ra oai với hai đứa trẻ, rồi nghênh ngang đi tới chỗ cái cây ăn quả.

Hai đứa nhỏ thất vọng đứng im tại chỗ, trơ mắt nhìn con vật to lớn kia đã bắt đầu lao vào ăn, nào ngờ đúng lúc ấy lại có chuyện xảy tới.

Mặt đất vốn phủ đầy những bông hoa li ti bỗng nhiên chuyển động, giống như một cái miệng thật to bất ngờ mở ra, với tốc độ nhanh như chớp, những bông hoa kia nuốt lấy con khủng long to lớn!

Lúc này, Mạnh Cửu Chiêu mới phát hiện ra những bông hoa li ti phủ đầy trên mặt đất này hóa ra chỉ là một đóa hoa, những bông nhỏ li ti là bộ phận cấu tạo, khi ghép lại với nhau, chúng tạo thành một bông hoa ăn thịt vô cùng đáng sợ!

Tiếng rên khóc của con khủng long to lớn truyền ra từ sâu bên trong đóa hoa, những cánh hoa khổng lồ dao động kịch liệt, đáng vẻ kì dị của nó khiến hai đứa trẻ sợ hãi một lúc lâu, lát sau, tiếng rên khóc ngưng bật, cả biển hoa rung động trong giây lát rồi mọi thứ lại trở về đáng vẻ yên tĩnh ban đầu.

Bấy giờ, bông hoa phun ra một đám chất dịch màu đỏ từ bên trong, khi thứ dịch bám vào phía trên cây ăn quả, không biết có phải ảo giác hay không, nhưng Mạnh Cửu Chiêu cứ cảm thấy, từ sau khi chất dịch bám vào, những trái quả phía trên cái cây kia dường như càng thêm đỏ mọng.

“May quá, may mà không đi tới...” Mạnh Cửu Chiêu lắp bắp thốt lên.

“Chiếp...” Tiếng kêu của Louis cũng thể hiện sự chột dạ của nó.

Thảo nào tự dừng lại xuất hiện trơ trọi một cái cây sai trĩu quả ở chỗ này, bởi vì bọn chúng quá đói nên mới hoàn toàn không hề để ý tới điểm bất thường của chỗ này. Cây ăn quả chắc hẳn là cộng sinh với đóa hoa ăn thịt kia, đóa hoa ăn thịt cung cấp chất dinh dưỡng cho cây ăn quả, còn cái cây ấy sẽ chịu trách nhiệm làm mờ mắt như thu hút khủng long ăn cỏ đi tới!

Cây cối chỗ này thật sự quá độc ác nham hiểm! ← Hai đứa không hèn mà cùng nghĩ trong lòng.

Khủng long không thể đụng vào, cây cối cũng chẳng dám dây, làm thế nào để sinh tồn được trên phần đại lục này bỗng trở thành vấn đề cấp bách nhất hai đứa phải giải quyết bây giờ.

Năm lông ngày đầu tiên gặp trong hang động chẳng qua là túi quà tặng lớn mừng người chơi mới, chỉ xuất hiện duy nhất một lần. Sau này, bọn cậu sẽ không còn cơ hội gặp con mồi yếu ớt dễ bắt nạt như thế tại chỗ này nữa.

Đến ngày thứ tư, hai đứa trẻ đã đói quá hóa liều: Bọn chúng quyết định tập kích một bầy Microraptor (*).

(*) Tiều đạo long – Microraptor:

Phương pháp dùng để săn bắt vẫn là bẫy rập. Nếu như là loài khủng long khác, cho dù rơi vào trong bẫy rập, Louis cũng không có cách nào không chế chúng, nói không chừng tới đến lúc đó ai săn ai cũng chưa nói trước được, tuy thế với loài Microraptor lại khác, chúng là loài khủng long nhỏ, tất nhiên dù gọi là nhỏ nhưng thể hình của chúng vẫn to hơn Louis một chút. Mạnh Cửu Chiêu đã quan sát ba ngày mới đưa ra quyết định này, tuy vóc dáng Microraptor to nhưng trọng lượng cơ thể lại không lớn, nếu Louis dùng toàn bộ sức lực đè chúng xuống, vẫn có hi vọng rất lớn sẽ không chế được ít nhất một con.

Có đi ầu, tốc độ chạy trốn của Microraptor rất nhanh, nhanh hơn Louis không ít, chứ đừng nói tới Mạnh Cửu Chiêu, vì thế, để hạn chế tốc độ chạy trốn của chúng, Mạnh Cửu Chiêu đã tốn nguyên ngày ng ầy bện một cái dây cỏ thật dài nhằm làm vấp chân chúng.

Trong lúc ấy, Louis đã đào được mấy cái hố, sau khi đào bẫy ổn thỏa, nó còn rất thông minh, lấy cỏ phủ lên miệng bẫy. Kế đó, bọn cậu cùng nhau đem dây cỏ Mạnh Cửu Chiêu đã bện sẵn bố trí ở vị trí đắc địa.

Lần đầu đi săn của hai đứa trẻ tại địa bàn mới thật sự nguy hiểm. Những con Microraptor này chắc hẳn chưa từng nhìn thấy loại “bẫy rập” cao cấp như vậy trước kia trên đại lục của chúng, rất nhanh đã có một con rơi vào trong bẫy, may mắn hơn nữa, giả thiết Mạnh Cửu Chiêu nghĩ tới về việc những con Microraptor còn lại sẽ vì đồng bạn gặp nguy hiểm mà tấn công bọn cậu cũng không xuất hiện, những con Microraptor đầu vội vã chạy đi, chỉ sót lại một con.

Nhưng kể cả chỉ còn có một con Microraptor nhỏ như vậy cũng đủ khiến Louis bị thương.

Hai con lao vào đánh nhau, cuối cùng Louis giành chiến thắng chung cuộc sau khi cắn đứt cổ con Microraptor.

Cổ của Louis cũng bị cắn một phát, may thay nó vẫn còn là con non, lớp lông mao dày trên người vẫn hoàn thành tốt nhiệm vụ bảo vệ cho nó.

Nghe thấy tiếng kêu khi chết của con Microraptor kia, con Microraptor dưới bẫy cũng gào lên một tiếng bi thảm.

Đợi đến khi Louis tha con Microraptor cũng bị cắn chết từ trong bẫy rập ra, lúc ấy Mạnh Cửu Chiêu mới để ý tới nét giống nhau về màu sắc của lớp vảy trên người hai con Microraptor, từ kích thước một lớn một nhỏ của chúng, Mạnh Cửu Chiêu đoán con ở dưới bẫy là con của con Microraptor bên ngoài.

Microraptor con chưa có kinh nghiệm trải đời rơi vào bẫy, các con Microraptor khác đầu chạy mất, chỉ có cha/mẹ nó còn ở lại, đến cuối cùng đầu bị bọn cậu cắn chết.

“Chiếp — —” Tiếng kêu của Louis có phần ảm đạm.

Mạnh Cửu Chiêu nghe hiểu ý nó.

“Tớ biết, tớ cũng nhớ papa.” Bọn chúng lạc tới chỗ này, các papa sẽ không lo lắng quá chứ, cơ mà, các papa cũng sẽ không cho rằng bọn chúng đã chết đâu nhỉ?

“Chiếp chiếp?” Louis tiếp tục suy sụp, nó nói với Mạnh Cửu Chiêu sự lo lắng của mình, nhớ đâu papa cho rằng bọn chúng đã chết, có thể nào bọn họ sẽ nuôi con mới không?

“... Sẽ không đâu, trước khi tìm được thi thể của chúng ta, các papa sẽ không bỏ cuộc đâu!” Phát hiện ra tâm trạng Louis ngày càng u ám, Mạnh Cửu Chiêu vội vàng an ủi nó, vì giúp nó mau chóng vui lại, cậu nhanh chóng đi xử lí đồng thit Microraptor.

Sau đó — —

“Chiếp ~”

“Ừ! Thit Microraptor ngon thật!”

Được ăn thứ thức ăn lâu ngày chưa sờ vào, hai đứa trẻ rất cuộc cũng vui vẻ trở lại.

Kế tiếp, bọn chúng lại tiếp tục sử dụng phương pháp đó săn thêm hai con Microraptor, nhưng cùng một phương pháp sẽ không có tác dụng mãi nữa, những con Microraptor kia rất thông minh, học cùng một bài đến ba lần, chúng cũng sẽ ngộ ra phương pháp tránh bẫy rập.

Hai đứa trẻ lại một lần nữa trải qua những ngày tháng với cái bụng đói.

Lần đầu tiên rời khỏi sự bảo vệ của cha, lần đầu tiên chỉ có hai đứa nương tựa cùng nhau sống qua ngày, thành thật mà nói, cuộc sống đang trôi qua trong sự chua xót ... ☹

Bảy ngày nhanh chóng đi qua, hai đứa đã thành công gầy thành hai que củi.

Có đi đâu, cũng bởi là lần đầu tiên chỉ có hai đứa dựa vào nhau để sinh tồn thành ra chúng lại càng hiểu đối phương nhiều hơn.

Ví dụ như Mạnh Cửu Chiêu phát hiện ra Louis hóa ra là một con Kantus non đa cảm.

Từ xưa tới nay đều sống với cha, cuộc sống của hai đứa mỗi ngày đều trôi qua trong sự vô ưu vô lo, do đó Mạnh Cửu Chiêu trước giờ đều không có cơ hội phát hiện ra mặt tính cách này của Louis: Lần đầu tiên săn giết Microraptor, Louis đã bối rối một lúc lâu, nó cảm động trước tình cảm của nhà Microraptor nọ (đương nhiên việc ấy hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến ham muốn được ăn thịt Microraptor của nó sau này).

Thời gian về sau, Mạnh Cửu Chiêu thường xuyên để ý Louis, vốn ban đầu cậu còn tưởng Louis đang ngỗ nghịch nghiêm túc quan sát tập tính thói quen của con mồi, sau vài lần, Mạnh Cửu Chiêu rốt cuộc nhận không được mới hỏi Louis, kết quả lại nhận được câu trả lời “chỉ là đang thưởng thức phong cảnh thôi”. Việc này quả thực khiến vô số hắc tuyến rơi xuống đầu Mạnh Cửu Chiêu.

Thôi được rồi, vào thời buổi khắp nơi đều là khủng long dũng mãnh dạo chơi, một con gà con đứng trước gió thưởng thức phong cảnh gì đó, nghe qua quá thi vị rồi.

Louis thật sự là một con Kantus non đa cảm lại lãng mạn.

Là một người hoàn toàn không có cảm xúc với cái đẹp, Mạnh Cửu Chiêu tặng cho nó một cái đập đầu quỳ (*). Mạnh Cửu Chiêu bày tỏ, vì sinh tồn, cậu đã dùng hết toàn bộ sinh lực rồi, cái đẹp gì gì đó, hoàn toàn không đáng để quan tâm chút nào.

(*) đập đầu quỳ:

Song, trời đúng là không phụ lòng người, rốt cuộc Mạnh Cửu Chiêu phát hiện ra một con đường mới để lấp đầy cái bụng của mình: Trộm trứng.

Những con khủng long nơi này gần như không hề xây tổ, một cái ổ dùng bùn đắp sơ sài xung quanh đã trở thành thứ đồ vô cùng xa hoa để nuôi dưỡng con non, hơn nữa, khoảng thời gian hàng ngày bọn chúng rời đi săn bắt bỏ lại trứng trong ổ cũng tạo điểu kiện rất thuận lợi cho hai đứa trẻ!

Lại nói, ý tưởng trộm trứng cũng chính nhờ đám Microraptor gợi ý (← Hai đứa xác định không phải đã bị hai papa dẫn dắt đấy chứ? ==//).

Microraptor là chủng tộc khủng long rất thích ăn trộm trứng, trong quá trình săn bắt Microraptor, không dưới một lần Mạnh Cửu Chiêu phát hiện chúng đem đủ loại trứng khủng long từ bên ngoài trở về, suốt thời gian theo dõi Microraptor, cậu và Louis cũng tiện thể biết được tổng quan tình hình phân bố trứng của các loài khủng long.

Vì thế, vào lúc một bầy Microraptor lại ra ngoài trộm trứng, hai anh em nhà Kantus vội âm thầm lén lút đột nhập vào hang của chúng, trộm một quả trứng đi.

Ngày hôm đó, Mạnh Cửu Chiêu và Louis được ăn một quả trứng nướng thơm phức!

So với việc giết khủng long vân vân, trộm trứng gì đó quả thực quá đơn giản. Thế là, kiếp sống trộm trứng bắt đầu của hai đứa trẻ từ đây, Mạnh Cửu Chiêu đây một bụng mưu mô, Louis lại có sức lực, bọn chúng chẳng mất bao lâu đã ghé thăm tất cả các ổ khủng long lớn bé trong vùng, sau khi đã ăn nhiều loại trứng khủng long, bọn chúng thậm chí còn tiến hành chấm điểm cho hương vị của các loại trứng.

Hôm ấy, bọn chúng tìm được hai quả trứng trong một hang núi.

Tuy rằng chỉ có hai quả, nhưng hai quả trứng này to hơn so với tất cả số trứng từng trộm được trước kia, chúng lớn đến mức Louis cũng không ôm đi được.

Mạnh Cửu Chiêu thấy vậy bèn quyết định giải quyết đông trứng ngay tại trận.

Uống trứng xong, Louis sờ sờ cái bụng, thỏa mãn chớp một tiếng.

“Sau này chúng ta có trứng, nhất định phải xây một cái hang cực kì rắn chắc đem trứng giấu kĩ, tránh để cho có người trộm được.”

Ngay tức thì, mặt Mạnh Cửu Chiêu đầy hắc tuyến: Cái gì gọi là “Sau này chúng ta có trứng?” Ai muốn có trứng cùng với cậu chứ! Cậu nghĩ nhiều quá rồi nè! Không biết phản bác bé gà con thế nào, Mạnh Cửu Chiêu không thể làm gì khác, đành với lấy quả trứng mới uống hết một nửa nhét vào lòng Louis, nhanh chóng chặn lại cái miệng của nó.

Có đi ầu, nếu sau này thật sự có con, làm sao nuôi nó ở chỗ này, cũng là một vấn đề lớn đây ~

Ôm cánh tay, vừa mới OS Louis một hồi trong lòng, chính Mạnh Cửu Chiêu cũng không nhận ra, cậu cũng đã nghĩ xa lắm.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 88

Edit: DLinh

Beta: Chi

Trong lúc hai đứa nhỏ đang chật vật tìm cách sinh tồn, các papa vẫn luôn kiên trì không buông tha việc tìm kiếm chúng.

Giết chết con linh cầu cuối cùng, xác nhận bọn chúng không ăn hai đứa con của mình, Black và White liền lập tức rời đi nơi táng thân của đám linh cầu, bọn họ cùng những thành viên khác của bộ lạc Awash cùng nhau trở lại nơi cuối cùng trước khi hai đứa trẻ biến mất — — vách đá đáng sợ kia.

Vách đá này cực kì cao, mờ mịt, chẳng rõ sâu tới nhường nào, khi mọi người tới gần, bám vào vách đá ngó xuống nhìn, một luồng gió mạnh xộc lên từ phía dưới, lúc ấy, Ames – người có trọng lượng nhẹ nhất lập tức ngã lộn nhào ra sau.

Dù là giống loài cường đại thế nào, đứng trước sức mạnh của tự nhiên, tất cả đều bé nhỏ như nhau.

Nhất thời, tất cả mọi người chỉ biết đứng nhìn vào khoảng không mờ mịt nơi vách đá.

“Tôi đi xuống xem thử coi sao.” Vũ – người vốn vụng về trong khoản ăn nói vừa dứt lời liền bay xuống, nhìn theo hình bóng trắng như tuyết của hắn, mắt mọi người đều sáng lên, tại sao tự dưng lại quên mất sự tồn tại của sinh vật có cánh này ở đây nhỉ?

Nhưng kể cả thế, mọi người cũng không cách nào vui nổi, sắc mặt của Black và White ở bên vẫn u ám đến đáng sợ, đăm đăm dõi theo cái bóng đang bay xuống của Vũ, chẳng nói lời nào.

Đúng rồi, vách núi cao như vậy, hai đứa trẻ con lại ngã từ trên xuống, kết quả cục không cần nói cũng biết là lành ít dữ nhiều, ngộ nhờ thứ Vũ mang cùng lên là thi thể của hai đứa, việc này....

Black và White yêu con bọn họ như thế nào, mỗi người trong bộ lạc đều được tận mắt chứng kiến. Mọi người chẳng thể nào đoán nổi phản ứng của hai người bọn họ sẽ ra sao một khi biết tin con mình đã không còn trên đời.

Giữa lúc mọi người đang thấp thỏm lo lắng không yên, Vũ đã bay lên chỉ sau một khoảng thời gian ngắn.

“Gió to quá, tôi không thể bay xuống dưới cùng.” Hắn dốc hết sức bay xuống, nhưng chỉ đến được nửa đường đã là giới hạn của hắn, nếu còn muốn bay xuống tiếp, gió sẽ lôi hắn về phía trước, Vũ có dự cảm, một khi đã để mặc cho gió cuốn mình theo, hắn sẽ không thể nào bay ngược trở lên.

Đã thử rất nhiều lần, vì sức lực cạn kiệt, Vũ không thể làm gì hơn là bay trở lên một lần nữa.

“Nhưng mà, phía dưới hình như là sông, có rất nhiều hơi nước bốc lên.” Vũ tường thuật lại phát hiện quan trọng này.

Ánh mắt Black và White lại lần nữa lóe lên tia sáng hi vọng.

“Bé con rất giỏi việc bơi lội đúng không!” Bé con trọc lông nhà bọn họ tuy rằng không biết bay, nhưng lại bơi lội rất giỏi, từ nhỏ nó đã yêu thích việc bơi trong cái nôi ở nhà, thời tiết chỉ cần ấm lên một chút, một khi sông ngòi đã bắt đầu chảy trở lại, nó nhất định sẽ lén lút chạy ra sông bơi lội vui đùa.

Tuy rằng so với bé con, Louis có kém hơn một chút, nhưng sức nó lớn, rơi vào trong nước cũng không chìm ngay được.

Nhìn nhau một cái, Black và White đều thấy rõ ý nghĩ tương đồng trong mắt đối phương, ngay sau đó, bọn họ nói quyết định của mình với những người khác.

“Cái gì?! Các cậu muốn xuống dưới kia tìm bé con và Louis?” Mặt Sita tràn đầy sự kinh hãi, “Nhưng, không phải tới bây giờ các cậu vẫn chưa bay được sao? Đến Vũ còn không thể bay xuống dưới vách đá đấy!”

“Đúng là thế, chính bởi Vũ không thể bay xuống nên chúng tôi đành phải tự bay xuống dưới kia.” Trong mắt Black tràn dâng sự hi vọng, cơ thể bọn họ lớn hơn rất nhiều so với Vũ, nhờ thêm sức gió, bọn họ sẽ bay được xa hơn, có lẽ sẽ đến được tận phía dưới cùng của chỗ này. Giả dụ nhờ vận may không đến, ít ra nếu phía dưới là sông ngòi, bọn họ chắc cũng không đến nỗi chết đuối.

Black chỉ nhắc đến mặt thuận lợi, những đi đầu hẳn nói ra hoàn toàn chẳng có gì để bàn cãi cả, nhưng thật ra, cho dù không có Vũ bay xuống dưới xem xét, cho dù phía dưới không phải sông ngòi mà là nham thạch cứng chắc, bọn họ vẫn sẽ đi xuống.

Sở dĩ phải đuối cùng giết tận bầy linh cầu, một mặt là vì tức giận, nhưng đi đầu quan trọng hơn vì muốn xác nhận rằng con mình không bị bọn chúng ăn sống, từ miệng lũ linh cầu, bọn họ cuối cùng cũng chắc chắn sự thật về việc con mình đã biến mất tại vách đá này, từ lúc biết được đi đầu ấy, bọn họ đã quyết tâm phải đi xuống kiểm tra một lần.

“Chúng tôi nhất định phải đi tìm bọn chúng, vừa nghĩ tới việc bé con và Louis hiện đang đứng tại một xó xỉnh nào đó trên bờ chờ bọn tôi tới cứu, tôi liề không thể đợi được.” White tiếp lời cho bạn đời.

Nghĩ vậy cũng không sai, tuy nhiên, nhờ đâu cục cưng và Louis đã không còn ở trên bờ mà... ở trong lòng sông rồi thì phải làm sao? Andy yên lặng.

Bọn họ không nói gì, nhưng Black và White đều hiểu rõ suy nghĩ của những người khác.

Kỳ thực, không ai có thể nghĩ nhiều nghĩ xa hơn bọn họ, từ lúc biết con bị tha đi mất, bọn họ đã liên tưởng tới vô số những khả năng xấu nhất, có điều mặc kệ chuyện gì xảy ra thì có thể đã xảy đến, bọn họ cũng nhất định phải đi tìm con mình, cho dù bọn họ chỉ còn là hai cái xác đi chăng nữa.

“Chúng tôi sẽ đi tìm bọn chúng.” Những lời này nếu bảo White nói cho mọi người nghe chẳng thà hắn tự nói cho bản thân mình.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Black và White một lần nữa biến lại thành hai con quái thú to lớn màu đen, đón luồng gió mạnh thổi tới từ phía dưới, bọn họ mở tung đôi cánh của mình ra, hai con Kantus trưởng thành cùng lúc giương cánh là một cảnh tượng cực kỳ tráng lệ, đủ để khiến tất cả người xem hoa mày chóng mặt, bọn họ vỗ cánh cùng một tần số, mắt thấy bọn họ sắp bay khỏi vách đá, Sall bỗng nhiên gào lên một tiếng kêu hùng phía sau bọn họ.

Hẹn gặp lại!

Black và White đều nghe hiểu ý của hắn.

“Hẹn gặp lại!” Đây là Sita.

“Hẹn gặp lại! Nhất định phải quay về đây!” Đây là Ames.

“Hẹn gặp lại! Nhất định phải nói cho cục cưng và Louis biết, tôi sẽ nuôi thật nhiều sơn dương ngon lành đợi bọn chúng quay về ăn!” Đây ắt hẳn là Halu đang ở lại bộ lạc Awash.

“Hẹn gặp lại!” Lần này, là toàn bộ mọi người ở bộ lạc Awash.

Một tiếng gầm trầm thấp vang lên, hai con Kantus bắt đầu khởi hành. Cảm nhận được hơi thở của bọn họ, cả vách núi dường như cũng đang run rẩy.

Hai con mãnh thú to lớn màu đen nhảy bật lên, thân thể khổng lồ của chúng chỉ dừng lại một lát giữa không trung, rồi ngay lập tức nặng nề chìm vào giữa khoảng không mịt mù.

Hai kẻ trộm trứng sau khi uống hết giọt dịch trứng cuối cùng bèn chuẩn bị rút lui.

Nhưng mà, hai quả trứng này thật sự quá lớn, thời gian để ăn hết hai quả trứng này cũng lâu hơn rất nhiều so với dự kiến, bọn chúng chưa kịp đứng dậy, cảm giác về sự nguy hiểm đã ập tới khiến cơ thể cả hai đứng sững lại trong nháy mắt.

Hai đứa không hèn mà cùng nghiêng đầu: một con vật to lớn màu đen với cặp mắt lóe lên sự nguy hiểm đã đứng chặn ở cửa vào.

Mạnh Cửu Chiêu và Louis đồng thời nín thở — —

Không phải bọn chúng chưa từng thấy qua loài khủng long to lớn, con Brontosaurus bọn cậu từng gặp hai ngày trước đó cũng được xem như một trong số những chủng khủng long khổng lồ nhất, tuy nhiên, Brontosaurus là loài ăn cỏ, còn con màu đen thui ở trước mặt này rõ ràng không phải chỉ ăn cỏ thôi đâu!

Đây là con khủng long ăn thịt lớn nhất mà Mạnh Cửu Chiêu từng thấy! Còn to hơn cả các papa nữa! Đã vậy còn đen hơn các papa! Cả người con khủng long đầu là màu đen, đôi mắt với con người hoàng kim không thể hiện bất kì loại cảm xúc nào đang nhìn chằm chằm về phía bọn cậu.

Mạnh Cửu Chiêu không chắc chắn đây là loại khủng long gì, nhìn thì có chút giống với Kantus, nhưng bên ngoài không giống hết so với các papa, hình dáng của cánh cũng khác nhiều ...

Chờ một chút — — với tình hình trước mắt, đây hoàn toàn không phải lúc cho việc suy đoán chủng tộc khủng long, việc cấp bách lúc này hẳn nên là làm thế nào để thoát chết bây giờ!!!

Nhận ra mình lại đang theo thói quen nhớ lại kiến thức trên sách giáo khoa, Mạnh Cửu Chiêu vội vã nhéo đuôi mình một cái.

Nghĩ thế nào cũng thấy rõ ràng con khủng long này quay về để ấp cái trứng của nó, mà trứng của nó ...

Nhìn mặt đất đầy vỏ trứng, Mạnh Cửu Chiêu tuyệt vọng.

Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu đã nghĩ đến bước đường cùng, con khủng long to lớn ở cửa động cuối cùng cũng nhúc nhích. Hình như đang căng thẳng, nó bước thật chậm rãi đến gần hai đứa trẻ. Nó đến gần tới như vậy, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không hề nghi ngờ việc nó đã thấy vỏ trứng rải đầy trên mặt đất.

Đối phương há cái miệng khổng lồ ra trước mắt bọn cậu — —

Trước lúc bị nuốt vào, Mạnh Cửu Chiêu tuyệt vọng ôm chặt Louis ở bên cạnh.

Một giây kế tiếp, bọn chúng lại được bao bọc trong một nơi ấm ấm lại thoang thoang mùi máu tanh. Trái tim nảy lên thành thạch từng nhịp, Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng nhận ra hiện giờ bọn cậu đang ở trong miệng con khủng long kia.

Tại sao vẫn chưa nuốt xuống? Bọn cậu lúc này đang ở phía dưới lưỡi của con khủng long kia, dường như nó đang tránh để không vô tình nuốt mất bọn cậu, con khủng long kia cố ý nâng lưỡi lên, chặn tại cuống họng.

Không hiểu rõ ý đồ của con khủng long xa lạ này, Mạnh Cửu Chiêu ôm Louis thật chặt, cảm nhận được sự sợ hãi của cậu, Louis không ngừng kêu lên những tiếng chớp chớp an ủi.

Hai đứa trẻ ở giữa bóng tối ấm áp, hàm răng của con thú tạo thành một cái lồng nhốt chúng ở giữa, gian nan đợi khoảng một giờ đồng hồ, bỗng nhiên có một tia sáng từ bên ngoài rọi vào, nương theo hướng ánh sáng nhìn ra, Mạnh Cửu Chiêu không thể tin vào mắt mình khi thấy cả một mảng đất xanh biếc trước mặt, bọn cậu sửng sốt mất cả một lúc lâu, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút, mãi cho đến tận khi bị thứ gì đó cố gắng đẩy một cái, hóa ra con khủng long kia đang cố gắng đẩy bọn cậu ra ngoài, Mạnh Cửu Chiêu giật mình: Nó đang có ý muốn thả bọn cậu đi sao?

Do dự trong lòng nhưng tốc độ bước đi dưới chân lại hoàn toàn không hề chậm, Mạnh Cửu Chiêu lão đảo cùng Louis đi ra ngoài.

Vịn vào hàm răng đáng sợ nhảy ra, thời điểm hai chân một lần nữa được đặt lên mặt đất trong lòng Mạnh Cửu Chiêu bỗng trào dâng sự xúc động khi được trả lại tự do chân chính. Nhịn không được quay đầu nhìn một cái, cậu phát hiện ra con khủng long kia đang bày ra một tư thế rất kì quái: Cả người nó quỳ rạp xuống đất, hai chân trước ngấn ngấn căng thận chống xuống, cằm dán lên mặt đất, nhưng miệng lại há rất to.

Cảm giác được hai đứa trẻ đã bò ra ngoài từ trong miệng mình, nó mới ngậm miệng trở lại, cũng bởi cả đầu nó đang sát với mặt đất, thế nên con khủng long khổng lồ và Mạnh Cửu Chiêu trực tiếp đối mắt nhau.

Hiệu quả thị giác quá mãnh liệt, cả người Mạnh Cửu Chiêu cứng đờ cả lúc lâu. Louis thừa dịp con khủng long kia chưa kịp đứng dậy, nhanh chóng ngậm Mạnh Cửu Chiêu đi.

Trước lạ sau quen, Louis giờ đã chạy trốn rất thuần thục ~

Đáng tiếc là, nó chạy chưa đến ba mươi thước, một tiếng gào rất lớn đã vọng lại từ phía sau, cái đầu khổng lồ xuất hiện từ trên cao, ngậm lại đứa trẻ vào trong miệng.

Ngậm, sau đó lại thả ra, Louis nếu chạy tiếp, sẽ lại bị ngậm trở về rồi thả ra.

Sau vài lần, cả người chíp bông đã dính đầy nước bọt của con khủng long xa lạ, toàn bộ lông con gà con Louis trở nên ướt nhẹp.

Con khủng long nọ dường như cực kì hài lòng.

Liếm liếm hai đứa trẻ con, nó lấy từ đằng sau ra...

Một con Brontosaurus.

Không biết vì sao, lúc chứng kiến cảnh tượng như vậy, Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên không thấy sợ nữa, chẳng những không sợ, trong đầu cậu còn bật ra một ý tưởng kì quái.

Một ông chú kì quái (*) lấy một que kẹo từ đằng sau đưa cho bạn nhỏ... Ông chú khủng long kì quặc này đang muốn dụ bọn chúng theo à?

(*) 怪蜀黍 – qu á i thực thử: chỉ những người đàn ông trung niên cu ờng lolita.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 89

Edit: DLinh

Beta: Chi

Con Brontosaurus hình như đã bị cắn chết này có chiều dài ít nhất cũng phải ba mươi thước — —

Kẹo que của “ông chú kì quặc” thật là đáng sợ quá.

Hai ngày trước đó, Louis còn nhắc tới việc muốn ăn thịt Brontosaurus, đề nghị này ngay lập tức đã bị Mạnh Cửu Chiêu pia bỏ (*), có đi ầu vì tuân theo tôn chỉ “Kantus không muốn ăn Brontosaurus không phải là con Kantus tốt”, cậu vẫn ra sức khen ngợi lý tưởng đầy tham vọng ấy của Louis, bên cạnh đó còn tỏ ý, nếu sau này Louis thật sự có thể săn được một con Brontosaurus, cậu nhất định sẽ dùng nhiều loại phương thức khác nhau từ chưng hấp khô nướng sấy đủ loại để giúp nó chế biến con Brontosaurus kia ← Đương nhiên với đi ầu kiện trước hết là cậu vẫn còn sống.

(*) Pia: tiến hành chỉ đạo (thường dùng trong việc duyệt kịch truy ền thanh trên mạng)

Có đi ầu, ông chú kì quặc này đang có ý gì thế? Chính mình ăn trứng của nó, thế mà nó lại mời mình ăn thịt?

Việc này... Việc này việc này việc này...

Nghĩ lại một chút tới phần mặt đất chứa đầy vỏ trứng kia, con khủng long này sẽ không cho rằng mình và Louis chính là con nó đã phá xác thành công chứ?

Chưa tính tới Louis, bản thân hình dáng của cậu khi lớn lên có chút nào giống con của chủng tộc nó sao?

Sống đến tận bây giờ, lần thứ hai bị khủng long coi thành con rỗi chăm sóc, Mạnh Cửu Chiêu hết sức nghi ngờ về vấn đề tước mạo của mình.

Cuối cùng, Mạnh Cửu Chiêu và Louis vẫn lấy kẹo que của ông chú kì quặc.

Bị ông chú kì quặc nhìn chăm chăm, tuy rằng bọn cậu được phép tự do hoạt động nhưng chỉ được trong phạm vi cái đuôi của ông chú thôi, nếu vượt quá giới hạn này, sẽ bị nhốt lại vào phòng tối nhỏ, khi đi ra, cả một người sẽ dính toàn nước miếng.

Không được chạy quá xa đồng nghĩa với việc bọn chúng không có cách tự do đi săn (← Tuy rằng lúc trước cũng chẳng săn được), sau một ngày từ chối, tới khi ông chú kì quặc đưa kẹo que ra một lần nữa, hai đứa trẻ liếc nhau một cái, rồi nhào tới gặm.

“Thịt Brontosaurus ngon thật nhỉ ~”, miệng vẫn còn đang phồng đầy thức ăn, Mạnh Cửu Chiêu quay sang nói với Louis.

“Chiếp ~” Louis cực kì tán thành, “Chiếp chiếp ~” ← Ăn đồ người ta săn trước, sau này sẽ ăn cái chúng ta tự săn nhé!

“Được ~”

Hai đứa trẻ ăn hết cả một cái bắp chân Brontosaurus, sau đó, lại cùng ông chú kì quặc quay trở về hang ==///

Nơi quay lại chính xác là hiện trường vụ án trộm trứng lúc trước của bọn cậu ==///

Vỏ trứng đã được dọn dẹp sạch sẽ, bên trong còn có thêm giường cỏ mới được làm, dùng miệng tha hai quả trứng thả lên trên chỗ trống cỏ được đắp dày lên, ông chú khủng long kì quặc nằm phủ phục xuống, đầu lại lần nữa dán trên mặt đất cạnh trống cỏ.

Thân thể của nó quá to lớn, tốn mất một khoảng thời gian rất lâu nó mới có thể kéo nửa người trước vào được bên trong, phần hông và đuôi cuối cùng chỉ đành để ở ngoài, cánh co lại đã chạm đến tận đỉnh hang, nhìn qua đã thấy tư thế này không hề thoải mái, nhưng mà ông chú kì quặc chẳng hề để bụng, nó mở to đôi mắt hoàng kim của mình quan sát hai quả trứng đang ngổ ngáo trên trống cỏ, đáng vẻ trông rất hưởng thụ.

Tuy rằng đã chén sạch một cái chân Brontosaurus, nhưng Louis không phải là quả nhóc có thể dễ dàng bị mua chuộc như thế. Đối diện với cặp mắt màu vàng to đùng kia, nó hơi dịch người sang một chút, quay cái hông lại vào mặt đối phương.

“Chiếp chiếp?” Sau này chúng ta sẽ là con nó sao? Louis trông qua có vẻ không vui, xem ra không chỉ Mạnh Cửu Chiêu, ngay cả Louis cũng cảm thấy con khủng long này không hề có thái độ đối địch với hai quả trứng.

“Phải... Chắc là... Có thể như thế... đấy?” Mạnh Cửu Chiêu lo lắng suy nghĩ, thành thật mà nói, cậu cũng không hiểu ý của con khủng long này.

“Chiếp chiếp... Chiếp...” Nhưng mà tớ không muốn gọi nó là papa, vì tâm tình sa sút, phần lông mao trên đỉnh đầu Louis cũng rũ xuống.

“Tớ cũng không muốn...” Bị tâm trạng của Louis ảnh hưởng, Mạnh Cửu Chiêu cũng hơi suy sụp, tuy rằng ông chú kì quái này đích thực là đại gia, luôn phóng khoáng tặng thịt Brontosaurus cho bọn cậu ăn, nhưng trong lòng cậu, bất kể ra sao con khủng long này cũng không bằng Black và White. Bản thân không chỉ là một thiếu niên đơn thuần mà còn có cả kí ức từ kiếp trước, Black và White đã dùng tình yêu thuần túy chiếm được sự thừa nhận của Mạnh Cửu Chiêu, sự thừa nhận này được tích góp từng chút một theo thời gian, sẽ không xảy ra lần thứ hai.

“Chúng ta hãy cho nó một cái tên, rồi từ nay về sau sẽ gọi nó như thế được không?” Không có cách chạy trốn, cũng không muốn nhận một con khủng long xa lạ làm cha, Mạnh Cửu Chiêu nghĩ ra một cách để trung hòa cả hai.

Thế là, ông chú kì quặc có tên của chính mình — — Mãnh.

Cái tên này bắt nguồn từ họ của Mạnh Cửu Chiêu, mặt khác còn vì tiếng kêu của con khủng long này là “mon... mon”, nghe phát âm rất giống nhau.

(*) Mãnh – 猛 – Měng có cách đọc gần giống

Sống cùng với Mãnh mấy ngày, Mạnh Cửu Chiêu đã hoàn toàn mất đi cảm giác tội lỗi vì ăn mất trứng của nó, phương thức giáo dục con nhỏ của Mãnh thật sự quá thô bạo! Với cách nuôi dưỡng này của nó, dù hai quả trứng có phá vỏ đi ra được chắc chắn cũng chẳng sống nổi bao lâu.

Mãnh rất chú trọng việc ăn thức ăn tươi, nếu một ngày không có thức ăn tươi sống nó liền ra ngoài tìm, không có ngoại lệ! Trong việc săn bắt, nó là một thợ săn cừ khôi, trong tay luôn có sẵn nguồn nguyên liệu nấu ăn hảo hạng, tuy nhiên nó hoàn toàn không phải một đầu bếp giỏi ㄝ (ノ▽ノ) ㄝ

Phương pháp xử lí con mồi của nó chỉ có một kiểu duy nhất: Xé ra, lấy thịt, băm vụn.

Thịt Brontosaurus vào ngày đầu titieendo đã qua mấy ngày không được ăn thịt, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn coi như cá mà chén sạch trong sự sung sướng.

Thịt Triceptor (*) ở ngày thứ hai, còn ngon hơn cả cá sống nên Mạnh Cửu Chiêu vẫn ăn hết ngon lành.

(*) Tam giác long – Triceptor:

Sau đó, đến ngày thứ ba... vốn đã quen với thức ăn đã qua chế biến, Mạnh Cửu Chiêu thực sự không còn cách nào chịu được việc ăn thịt sống

qua ngày, cậu nhóm lên một đống lửa.

Vật vả lấm lửa mới cháy lớn, Mạnh Cửu Chiêu đang định nướng thịt trên đấy, nào ngờ ngay một giây sau, đuôi của Mãnh đập xuống từ trên trời, ngọn lửa cứ thế bị dập tắt.

Mạnh Cửu Chiêu và Louis cũng nhanh chóng được Mãnh ngậm tha sang bên cạnh.

Thôi được rồi, dã thú nào mà chả sợ lửa.

Cưỡng ép trẻ nhỏ ăn thịt sống đã đành, đằng này nó còn bắt trẻ em làm một số việc không thể tưởng tượng được.

Nó sẽ ném một cục đá ra ngoài, rồi bắt Louis và Mạnh Cửu Chiêu chạy tới mang trở về (回)~

Nó sẽ ăn hết con mồi sau đó đặc biệt để giành lại phần xương, cuối cùng bắt hai đứa cùng nó gặm hết phần xương đó (啃)~

Rốt cuộc, sau hai ngày bị hành hạ, nhìn thấy Louis đang phẫn khích nhặt cục đá ở bên cạnh, Mạnh Cửu Chiêu mới bừng tỉnh:

Ném đá lăn = chơi đùa

Gặm xương = đánh răng

Trong giây phút hiểu ra, Mạnh Cửu Chiêu quả thực muốn khóc: Phương thức giáo dục của ông chú kì quái quá tàn nhẫn, cậu là người địa cầu cơ mà, không chịu nổi đâu ~

Cách vui đùa của ông chú kì quái cũng rất đáng sợ, có vài lần nó thậm chí còn tha mấy con khủng long bị thương về để con mồi chơi trò đuổi bắt với đám trẻ!

Nó cực kì hưởng thụ cảnh đám nhỏ vừa bị đuổi vừa kêu gào oai oái, sau đó ngay trước lúc đám trẻ bị khủng long nhào tới cắn bị thương, nó sẽ cắn đứt cổ con mồi.

Mỗi ngày trôi qua, cả người Mạnh Cử Chiêu đầu mệ lả.

Cuối cùng cũng có một ngày, Mãnh phát hiện ra dù cho ném cục đá kiêu gì đi chẳng nữa Mạnh Cử Chiêu cũng sẽ không chạy theo mang trở về, Mãnh vội vàng ném một khúc xương ra, sau đó, khúc xương ấy bị Mạnh Cử Chiêu lạnh nhạt đá trở về, lúc này ông chú kì quái rốt cuộc mới chú ý tới tình trạng sa sút của Mạnh Cử Chiêu.

Không để ý tới khúc xương trên mặt đất, Mãnh ngậm Mạnh Cử Chiêu lên.

Phát hiện Mãnh chỉ ngậm Mạnh Cử Chiêu mà không đoái hoài đến mình, Louis vội vã chạy tới, gấp rút chen vào miệng Mãnh.

Ông chú kì quái bỏ hai đứa nhóc lên trên lưng mình, ngay lúc Mạnh Cử Chiêu đang kinh hồn bạt vía vì độ cao từ lưng khủng long đến mặt đất thì Mãnh bất thành lình đập cánh, nó bay lên!

Đại bàng một ngày theo gió bay lên, xông thẳng tới trời cao vạn dặm (*).

(*)Nguyên văn: Đại bàng nhất nhật đằng phong khởi, phù diêu trực thượng cửu vạn lý – Trích “Thượng Lý Ung” của Lý Bạch

(Cả bài: Đại bàng một ngày cùng gió bay lên

Cưỡi trên gió lốc, bay thẳng lên chín vạn dặm

Nếu như gió ngừng mà hạ cánh

Vẫn có thể khuấy động nước biển xanh)

Nhà thơ tự so sánh mình với chim đại bàng, miêu tả một cách phóng đại, cho mình có thể bay lên rất cao, nhờ đó mà tô đậm khí thế hào hùng, lý tưởng cao đẹp trong tâm hồn ông. Lý tưởng chỉ đợi thời cơ tới để thi triển, bộc lộ hết tài năng.

Bỗng nhiên Mạnh Cử Chiêu mơ màng nghĩ tới một câu nói như thế.

Choáng váng nhìn từng lớp khí trắng vụt qua bên cạnh người mình, hiện giờ... bọn cậu đang ở trên mây sao?

Chờ... một chút — — trên mây? Vậy phải cao đến thế nào chứ?

“Ôi mẹ ời ~~~~~” dè dặt nhìn xuống dưới một cái, Mạnh Cửu Chiêu hét lên một tiếng thảm thiết.

Hiểu lầm rằng Mạnh Cửu Chiêu đang thể hiện sự phấn kích, ông chú kì quái càng tích cực bay cao hơn, nó cố ý thể hiện kĩ thuật bay cao siêu trên không trung của mình trước mặt hai đứa nhóc.

Nôn ra rồi lại ói, sau mấy lần suýt nữa bị Mãnh đánh rơi, Mạnh Cửu Chiêu mệt mỏi gào thét trong lòng: Loại trò chơi cấp bậc SM này, phải là đứa trẻ thích chịu ngược mới bằng lòng vui đùa đi...

Sau đó, ngay một giây sau, cậu liền thấy đứa trẻ “siêu thích chịu ngược” kia — —

Louis vỗ vỗ cái cánh, miệng chiêm chiêm không ngừng, thực sự là đáng vẻ phấn kích tột độ của một con gà.

☐

Thôi được rồi.

Giờ phút này, Mạnh Cửu Chiêu cực kì thấu hiểu: Là con người sống một cuộc đời khủng long, cuộc sống thực sự quá khó khăn.

Ai đã từng nôn đầu biết, nôn tới một mức nhất định, sẽ không nôn ra nữa (←☐ ! Nói thừa!)

Lau miệng, Mạnh Cửu Chiêu mệt mỏi nằm trên người Mãnh.

Bầu trời thật là xanh.

Từng đám mây trắng xốp như bông là là bay lượn ở xung quanh, dường như không xa lắm, cảm tưởng như chỉ cần giơ tay ra là có thể chạm vào.

Mà thực tế, Mạnh Cửu Chiêu cũng sờ được vào mây thật, nó mang đến một cảm giác ẩm ướt. Chỉ trong chớp mắt, Mãnh chở bọn cậu bay xuyên qua mây, rồi chẳng bao lâu sau lại chui ra ngoài.

Cảm nhận được sự hưng phấn của Louis, Mãnh khẽ kêu lên một tiếng, mang bọn cậu lao xuống với tốc độ cao — —

Bọn họ lao thật nhanh xuống dưới, cảm giác có thể chạm vào mây nhanh chóng biến mất, lúc này Mạnh Cửu Chiêu thế mà lại có chút mất mát. Nhưng chẳng bao lâu sau, cậu đã chẳng còn thời gian mà mất mát, Mãnh đang chở bọn chúng lao xuống một bầy khủng long bay cỡ nhỏ!

Dùng tốc độ nhanh như chớp cắn một con khủng long có cánh nhỏ, Mãnh tiện tay vứt con mồi lên sau lưng cho đám trẻ chơi đùa.

Sau đó nó lại nhàn nhã tiếp tục bay dạo.

Ánh mặt trời khi hoàng hôn phủ xuống một tầng sáng hiên hòa, khiến cả thân hình toàn màu đen của Mãnh cũng được dát một lớp vàng mỏng, nhất là phần cánh, dưới ánh mặt trời, đã hoàn toàn biến thành màu vàng.

Nó bay lúc cao lúc thấp, hai đứa ở trên lưng nó cứ xô tới xô lui.

Chòng chành bay trên không ... Mạnh Cửu Chiêu chợt nhớ tới có lần cũng được “bay” trên lưng Black và White.

Khi ấy, chắc hẳn Black và Whie cũng muốn chơi trò “bay bay” như thế cùng bọn chúng nhỉ?

Thực sự bay lên tận mây xanh, đón ánh lấy ánh mặt trời, tung cánh mà chao liệng.

Thực sự ngồi trên khoảng lưng rắn chắc bay lên, ngạo nghễ quan sát chúng sinh bên dưới.

Hai đám mây trên trời bên kia hình như giống Black và White... Nhìn hai đám mây lơ lửng giữa bầu trời cao xanh, Mạnh Cửu Chiêu hình như

đột nhiên thấy được bóng dáng của hai con Kantus trưởng thành đang chao liệng giữa trời không.

“Bay cao lên một chút! Bay về phía kia!” Cậu chột ngời phất dậy, vỗ mạnh lên lưng người bên dưới, cố gắng khiến Mãnh bay về chỗ chỉ định.

Mạnh Cửu Chiêu không biết đối phương có nghe hiểu ý mình không, nhưng mà thực sự sau đó, đối phương đã bay về phía kia!

Louis rút cuộc cũng thấy hai đám mây kia.

“Chiếp chiếp! Chiếp!” Đúng là papa! Là papa!

Nó kích động nhảy cẫng lên trên lưng Mãnh.

Mãi đến tận lúc này, Mạnh Cửu Chiêu mới nhận ra mình nhớ Black và White đến nhường nào.

Cậu vốn cho rằng mình đã là người lớn, ở trước mặt đứa trẻ thực sự như Louis, cậu phải cố gắng đè nén cảm xúc của mình, dẫn xuống nỗi nhớ của mình, nhưng, nhớ nhung vẫn chẳng thể kìm chế được. Hình bóng bọn họ đã in sâu trong trái tim cậu, dù cho chỉ là một đám mây có hình dáng na ná, vẫn dễ dàng khơi gợi lên những tình tự sâu nhất trong lòng cậu.

“Chiếp! Chiếp chiếp chiếp!” Đám mây này là Sita! Kia là Sall! Còn có một đám nữa! Đúng là Andy này!

Mạnh Cửu Chiêu chưa từng chứng kiến một Louis nói nhiều đến vậy, nó hưng phấn chỉ vào những đám mây trên trời, mỗi một đám lại gọi ra một cái tên tương ứng của ai đó trong bộ lạc.

Thì ra Louis cũng cực kì cực kì nhớ nhà.

Hai đứa trẻ cùng nhau bàn tán về hình dáng những đám mây, bọn cậu nhiệt tình đặt cho mỗi đám mây một cái tên của mọi người trong bộ lạc, không bỏ sót một ai, ngay cả ba gốc cây nhỏ nhà Tuyết Hoa, bọn cậu cũng tìm được đám mây tương tự.

Giữa lúc bọn chúng đang bàn luận, Mãnh càng ngày càng bay cao, cuối cùng, nó bay tới chỗ bọn chúng chỉ. Sau đó, cái cánh khổng lồ khẽ đập một cái, hai đám mây “Black” và “White” khiến hai đứa xôn xao nửa ngày trong nháy mắt liền...

Tan thành mây khói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xuất phát từ sự tưởng tượng của người phía trên:

Cảnh một:

Khủng long xa lạ: Quay về kiểm tra một chút xem trứng nở chưa.

Bọn nhóc trụi lông: ☉▽☉!!!!

Khủng long xa lạ: $A \sim (\cong \nabla \cong) / \sim$ (Đây nhất định là đứa con Khủng Long thên đã ban tặng)

Cảnh hai:

Khủng long xa lạ: Muốn chơi đùa cùng đám khủng long con ^O^

Vậy là bắt đầu trò chơi đuổi bắt cùng đám nhóc trụi lông.

Khủng long nọ: Các con của mình thật sự khỏe mạnh (vui mừng)

Đám nhóc trụi lông: $\overline{\tau} _ \overline{\tau} _ \overline{\tau} _ \overline{\tau} _ \overline{\tau}$

Hi hi hi hi thật là sướng!

PS: Kantus chắc là từ Tacus tiến hóa, việc này xảy ra từ rất nhiều năm trước kỷ Jura, giống loài này đã tiến hóa từ lâu!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 90

Edit: DLinh

Beta: Chi

Chuyến du hành trên không lần này chẳng những trị hết chứng sợ độ cao của Mạnh Cửu Chiêu mà còn đem đến cho cậu một linh cảm mới, tục ngữ có câu phải biết nhìn xa trông rộng, nhờ con khủng long này, biết đâu bọn cậu có thể tìm được đường về nhà!

Vì thế, mỗi ngày sau khi ăn no căng tròn cả bụng, Mạnh Cửu Chiêu lại giục Mãnh cho bọn chúng chơi “bay bay”. Mỗi một lần “bay bay”, bọn cậu lại gắng hết sức chỉ Mãnh bay về những phía khác nhau, nhưng càng hiểu rõ địa hình khu vực xung quanh, tinh thần đang cháy hừng hực của Mạnh Cửu Chiêu cũng nguội lạnh từ từ.

Mãnh đã đưa bọn họ bay qua khắp các hướng của mảnh đại lục này, ban đầu vốn cho rằng chỉ cần nhờ vào năng lực của Mãnh, bọn cậu sẽ có ít nhiều khả năng được trông thấy toàn cảnh của lục địa, nào ngờ đã bay mấy ngày, bọn cậu vẫn chỉ thấy duy nhất một cảnh tượng lặp đi lặp lại.

Nơi này là vương quốc của khủng long.

Đổi mắt ra khắp bốn phương, không chỗ nào có chút gì liên quan tới bộ lạc Awash.

Đến lúc này, Mạnh Cửu Chiêu mới nghĩ về con sông khi mới tỉnh dậy.

Chẳng lẽ, hiện giờ bọn cậu không phải đang ở tại lục địa ban đầu, mà đã sang bờ sông đối diện bên kia?

Lờ mờ nhận ra sự thật, tâm trạng sa sút của Mạnh Cửu Chiêu lại khởi sắc trở lại, nhận ra việc “bay bay” này không giúp ích gì cho việc trở về nhà, Mạnh Cửu Chiêu cũng hoàn toàn mất đi hứng thú với trò chơi này.

Cậu bắt đầu trở nên yêu thích việc vẽ vờn này nọ.

Cậu vẽ hình ảnh từng người của bộ lạc Awash lên vách đá. Chị em voi ma mút to lớn nhà Sita và Hall, Nazha và Andy là hai con sư tử với tư thế hiên ngang, rồi cả ông nội thọ tuy đã già lại hơi lẩm cẩm nhưng vẫn nhớ rõ Ames...

Sau cùng, cậu tỉ mỉ vẽ một cặp gà mập mập tròn tròn lên một phiến đá.

Hai mắt to tròn, cái đầu tròn mượt mượt, phía trên đỉnh đầu có một nhúm lông trông ngốc ngốc, mắt của White thì to hơn một chút, trong khi cổ Black lại cao hơn, lúc ấy Mạnh Cửu Chiêu mới nhận ra thì ra bản thân còn có thể nhớ rõ từng chi tiết của họ, ngay cả việc thói quen nghiêng đầu nhìn mọi người hàng ngày của White cũng vẫn rõ như in.

Bức tranh hoàn tất.

Mạnh Cửu Chiêu ngăn người nhìn hai con Kantus trên phiến đá, ngay khi cậu đang định đưa phiến đá cho Louis cùng thưởng thức, bỗng từ đâu thành linh xuất hiện một cái đầu to đùng!

Đôi mắt cực to hình như ánh lên sự hài lòng, nó chăm chú quan sát bức tranh trong tay Mạnh Cửu Chiêu!

Một giây sau, Mạnh làm ra một hành động mà Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không bao giờ nghĩ tới: Nó thế mà lại xông tới cắn cậu!

Mọi việc diễn ra quá nhanh, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không kịp phản ứng, cũng may vẫn còn Louis phản ứng nhanh chạy tới kéo cậu ra. Nhờ có

Louis, Mạnh Cửu Chiêu bấy giờ mới không bị thương, nhưng mà phiến đá trong tay lại trượt ra ngoài!

“Bức tranh của tôi!” Đến lúc này, Mạnh Cửu Chiêu vẫn không quên phiến đá kia. Đáng tiếc, Mạnh nhanh hơn cậu nhiều lắm, Mạnh Cửu Chiêu chỉ đành trở mắt nhìn phiến đá có hình Black và White của mình bị Mạnh phá nát. Sau khi không ngừng chà đạp phiến đá đó, Mạnh còn phá hủy hết tất cả những phiến đá mà Mạnh Cửu Chiêu đã vẽ lên, toàn bộ vách tường đá bị phá hủy hoàn toàn.

Black và White đã bị chia năm xẻ bảy.

Thật xấu! Người này thật xấu! Lửa giận trong lòng bùng cháy, Mạnh Cửu Chiêu giãy ra khỏi miệng Louis muốn nhào tới đánh, ai ngờ ngay sau đó, Mạnh kêu lên một tiếng kì quái, rồi, thế mà nó lại bay đi mất?!

Mạnh Cửu Chiêu há hốc mồm tròn tròn mắt nhìn theo Mạnh giờ đã hóa thành cái chấm nhỏ trên bầu trời, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lần này Mạnh bỏ đi, không thèm trở về. Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu quyết định chạy trốn, Mạnh lại buồn thiu trở lại với đầy vết thương trên người.

Chẳng thèm để ý tới vết thương của mình, giống như chưa từng có vụ việc hung bạo xảy ra lúc trước, nó thân thiết tiến tới trước mặt hai đứa trẻ, liếm bọn chúng một chút, rồi nịnh nọt đẩy từ sau lưng ra một con Triceptor.

Triceptor cũng vô dụng!

Mạnh Cửu Chiêu một khi đã tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, cậu quyết định sẽ không để ý đến Mạnh nữa.

Đối với việc bé con ngay cả thịt Triceptor cũng không thèm, Mạnh quyết định chuyển đổi sách lược: Đổi sang tặng thịt Brontosaurus ☹☹☹.

Nó cũng chỉ biết có mấy phương pháp dễ dỗ trẻ nhỏ: Lăn đá, bay cao, tặng con mồi với xương mài răng thôi.

Thế là, nó lần lượt thử từng cái một.

Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng nhận ra: Con mồi Mãnh mang vênh ngày càng nhiều, cục đá chơi trò lăn lăn cũng ngày càng lớn, cuối cùng, tại thời điểm Mạnh Cửu Chiêu suýt chút nữa bị đá Mãnh lăn đè chết, cậu quyết định tha thứ cho Mãnh.

(Mạnh Cửu Chiêu: Nói thừa! Nếu không tha thứ liền bị đập chết đấy!)

“Trước đây nhất định nó chưa từng nuôi dưỡng con nhỏ bao giờ!” Đối mặt với phương thức nuôi dạy ngày càng đáng sợ của ông chú quái dị, Mạnh Cửu Chiêu không khỏi cần nể với Louis.

Tóm lại, dưới sự chăm sóc của Mãnh, hai đứa nhỏ ngày càng nhớ papa.

Black và White rơi xuống.

Trong lúc rơi xuống, bọn họ thấy có thứ gì đó bay lên theo họ. Những thứ đó, cái thì có hình dáng như cành cây, thứ lại như tảng đá cực lớn, có loài chim như Vũ, thậm chí có cả một con bò sừng dài.

Điều khiến bọn họ kinh hãi hơn cả là: Con bò sừng dài kia thực chất chỉ còn là một bộ xương.

Những bộ hài cốt hẫng còn mới liên tục lướt qua không trung tới trước mắt họ, Black và White căng thẳng quan sát từng vật thể trôi qua trước mắt, sau khi nhận ra trong đấy không có con mình, hai con Kantus mới thả lỏng thần kinh đang bó chặt được một chút.

Mấy thứ này chắc hẳn đều do không cẩn thận nên mới rơi xuống vách đá, sau đó lại bị vây trong luồng khí lưu khoảng không giữa mặt đất và vách núi, luồng khí lưu cực mạnh này khiến chúng không thể rơi xuống đất cũng chẳng cách nào đẩy chúng lên vách đá thoát chết.

Gắng gượng sống giữa vách đá chẳng được bao lâu, sau chúng liền bị phong hóa thành bộ xương.

Thật là đáng sợ!

Càng rơi xuống, tấm màn sương mù dày đặc che trước mắt càng tan ra, để lộ quang cảnh bên dưới đáy vực.

Phía bên dưới quả nhiên là một con sông rất lớn, rộng hơn so với tất cả những con sông bọn họ từng thấy, mênh mông một vùng nước mà chẳng thấy bờ đâu.

Nếu Black và White biết đến hai chữ “đại dương”, ắt hẳn bọn họ sẽ phát hiện ra từ này dùng để miêu tả cảnh tượng trước mắt này thật sự mới hợp lí.

Sương mù lờ mờ giăng mắc phía trên mặt biển xanh biếc, tạo nên cảnh tượng thần bí mà diễm lệ, đáng tiếc, bọn Black lại không có tâm trạng để thưởng thức, bọn họ kinh sợ nhìn xuống phía dưới, tất cả mọi thứ ở bên dưới một khi đi ngang qua điểm nào đó liền bị hút lên!

Đây chắc hẳn là chỗ mà Vũ nói không có cách nào bay xuống kia!

Không có đủ thời gian mà sợ sệt, chẳng mấy chốc bọn họ đã rơi đến điểm kia — —

“Không bị hút! Chúng ta không bị đẩy lên!” White vui sướng la hét với người bên cạnh, Black cũng mở hai mắt ra nhìn, phát hiện mình quả thật vẫn đang tiếp tục rơi xuống, hắc hắc thở phào nhẹ nhõm.

Hai con Kantus rải rộng cánh.

Sau đó, việc tiếp theo xảy ra càng khiến bọn họ mừng rỡ hơn nữa:

Luồng khí lưu này dường như có thể ổn định trọng lượng cơ thể của hai con Kantus, nâng thân thể nặng nề của bọn họ lên, nhưng cũng không hất

bọn họ lên hẳn trên. Nương vào luồng khí này, bọn họ thậm chí còn bay được lên!

Trong khoảnh khắc cất cánh bay cao ấy, Black và White đều thấy được sự sung sướng tột cùng trong mắt người còn lại.

Bọn họ không những không bị vây lại trong dòng khí tuồn hoàn chỗ cửa vào vách đá, ngược lại, nhờ vào luồng khí kì lạ này, bọn họ còn thực hiện được ước mơ giang cánh bay lượn của mình!

Vài việc như vậy càng nâng cao khả năng tìm thấy con của bọn họ!

Hai con Kantus trưởng thành từ đầu tới cuối vẫn không quên mục đích mình tới đây là gì.

Bọn họ dốc hết sức tranh thủ lúc đang ở giữa luồng khí tìm kiếm dấu tích của hai đứa nhỏ.

Tìm suốt một ngày một đêm, bọn họ cuối cùng xác nhận con mình không mắc kẹt lại ở đây, vậy thì — —

Black và White cùng đưa mắt nhìn xuống mặt nước mênh mông phía dưới.

Bọn họ bay thẳng về phía mặt nước không chút do dự.

Ngay lúc chỉ còn cách mặt nước hơn nghìn thước, bọn họ bất ngờ cảm thấy hai cánh mình nặng trĩu, luồng khí vẫn luôn nâng bọn họ lên đột nhiên biến mất. Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu bọn họ là rốt cuộc cũng ra khỏi phạm vi khống chế của luồng khí lưu chỗ vách đá, nhưng đi đầu đó cũng đồng nghĩa là bọn họ sắp mất đi khả năng bay lượn.

Black và White phản ứng lại rất nhanh.

Bọn họ nhanh chóng đi đầu chỉnh lại dáng cánh, tận dụng chút khí lưu cuối cùng để trượt ra xa nhất có thể, mặt nước xanh thăm lóe qua dưới

thân, Black và White chao liệng một hồi giữa không trung rồi đáp cánh tại một mảnh lục địa khác.

Nhờ vào việc trượt đi này, bọn họ ít ra cũng đã thăm dò được một phần của mảnh đại lục này:

Phía bên dưới, khủng long ăn cỏ tập hợp thành từng đàn nhàn nhã đứng ăn, ngay khi để ý thấy hai con Kantus đang chao liệng giữa bầu trời, bầy khủng long kia liền thét lên những tiếng thật dài, rồi nháo nhác bỏ chạy thực mạng.

Cảnh tượng trước mắt vừa quen lại vừa lạ.

Quen vì ở đây nơi nơi đâu là khủng long, là nơi sinh ra mà Black và White vẫn hằng nhung nhớ.

Nhưng cũng rất xa lạ, bởi những con khủng long này, theo trí nhớ của Black và White trước kia, mỗi khi gặp hai người bọn họ đều cực kì ngênh ngang ngạo mạn, chân cũng chẳng thèm dịch chuyển một bước, đôi lúc bọn hắn do không thể tìm được con mồi đành buộc lòng phải ăn trái cây lót dạ, những con khủng long này thậm chí còn cực kì bỉ ổi tranh cướp cùng.

Thế mà ngày hôm nay, những con khủng long này khi gặp bọn họ lại chỉ biết nhanh chân chạy trốn.

Móng vuốt bám chắc vào mặt đất, dưới tác dụng của quán tính, chỗ đặt móng vuốt của bọn họ hằn lên bốn vết tích cực sắc nét.

Black và White hạ xuống vững vàng.

“Grao — —” Bọn họ thét to lên một tiếng, tuyên boos với cả thế giới này mình đã tới nơi.

Tại chỗ đó, trên mặt đất hoàn toàn không còn bóng dáng của con khủng long nào! Tất cả đều vội vàng giải tán rồi chạy trốn.

“Cơm chiều sắp có chạy mất rồi.”

Black khẽ trách bạn đời, rồi tiến lên đi trước một bước, hai con Kantus trưởng thành bắt đầu chuyển đi săn đầu tiên trên vùng đất mới.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 91

Edit: DLinh

Beta: Chi

Hai con Kantus rất may mắn, ngay trong lần đầu tiên bọn họ đã bắt gặp một bầy Struthiosaurus (*).

(*) Khủng long giáp dày – struthiosaurus:

Struthiosaurus đáng thương, chỉ nằm phơi bụng một chút sau khi đánh chén no nê, thế mà lại bị một cái chân đạp lên. Dứt khoát giẫm con Struthiosaurus dưới chân, mắt White bỗng dưng ầng ậng nước.

“Ngày trước... anh vẫn luôn có ý muốn bắt một con Struthiosaurus cho Cục Cưng và Louis ăn...”

“Đúng rồi...” Mắt Black cũng ươn ướt.

Vì vậy, sau khi trải qua lễ rửa tội bằng nước mắt của Black và White, con Struthiosaurus vô tội nọ liền bị xách đi.

Black và White quyết định sẽ nuôi nó.

“Như thế sau này khi gặp lại, sẽ cho Cục Cưng ăn.”

Ngay khi Black và White đang tập trung suy nghĩ về việc giữ lại con Struthiosaurus làm lễ vật gặp mặt, ông chú quái dị đã đem một con Struthiosaurus còn sống – dũng mãnh – tươi rói về để làm quà cho hai đứa trẻ.

Nó ném thẳng con Struthiosaurus vào hang, thương thay cho người địa cầu với thân thể yếu ớt – Mạnh Cửu Chiêu đang say giấc nồng, bị một con Struthiosaurus dài gần năm thước từ trên trời giáng xuống, nếu không nhờ sự phản ứng kịp thời của Louis, cậu suýt chút nữa đã bị con khủng long đè chết!

Sau đó, khi ăn con Struthiosaurus, cậu cũng cực kì khổ sở.

Lớp giáp của nó quá dày, mức độ hơn thua không chỉ là một chút với vỏ cua, sau khi ngón tay, rồi cả đầu lưỡi đều bị đâm vài phát, Mạnh Cửu Chiêu rốt cuộc cũng hiểu ra, đời này cậu hoàn toàn không muốn thấy mặt Struthiosaurus thêm lần nào nữa.

Hoàn toàn không nhìn ra vẻ mặt bất mãn của đứa trẻ, Mạnh chỉ nghiêng nghiêng đầu, dùng vẻ mặt “mau mau khen ngợi” mà nhìn.

Ngay lần thứ một nghìn lẻ tám Mạnh Cửu Chiêu muốn chạy trốn, cậu bỗng nhiên để ý thấy: Trên phần mõng Mạnh có một vết cào.

Trông qua vết thương này trông không giống như đã gặp phải trong lúc săn Struthiosaurus, Struthiosaurus tuy rằng có lớp ngoài cực dày, nhưng móng vuốt của nó không hề sắc, hình dáng cũng không lớn lắm, chắc chắn không thể nào làm bị thương Mạnh – người có thể trọng gấp mấy lần nó, vết thương chết người Mạnh chắc là do phải đối chiến với con khủng long nào có kích thước tương đương.

Đến lúc này, Mạnh Cửu Chiêu mới nhận ra, trên mảnh lục địa này còn có con khủng long lợi hại hơn cả Mạnh.

Lá gan vừa mới to lên một chút lại thu trở về.

Việc này... Trước khi tìm ra cách trở về bộ lạc, không bằng cứ để cho Mãnh nuôi vậy? Cần thận một chút, chắc cũng không chết được... đâu nhỉ?

Hử là không sao đâu?

Suốt một ngày một đêm đầu tiên, Mạnh Cửu Chiêu vẫn cứ kiên định tin tưởng mình thực sự may mắn lắm mới có thể sống sót trước khi gặp papa, cho đến ngày thứ hai, niềm tin trong cậu liền dao động mãnh liệt — —

Ngày thứ hai, Mãnh vẫn để bọn chúng lại trong hang, còn mình thì ra ngoài đi săn. Trong vòng chu vi trăm mét xung quanh nơi này đều có mùi của nó lưu lại, sẽ không có con khủng long nào tự tiện dám xông vào, cho nên nơi này rất an toàn.

Ở trong hoàn cảnh tương đối an toàn như thế, Mạnh Cửu Chiêu và Louis cũng không cần suốt ngày rúc trong hang, bọn chúng thường ra ngoài hái chút quả dại ăn (← suốt ngày ăn thịt sẽ bị táo bón đó ==///).

Sau đó, tại chỗ mình chơi lưu lại một chút mùi của mình.

Hành động này đáng lẽ cần Mạnh Cửu Chiêu đi tè ở xung quanh chỗ nào đó một chút, nhưng hôm nay chỉ cần đi mấy vòng xung quanh là ổn rồi. Lâu ngày không được tắm rửa, lại thỉnh thoảng được gội đầu bằng nước miếng của ông chú quái dị, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy mình bây giờ đã bốc mùi đến mức không thể ngửi nổi nữa rồi (囧).

Hôm nay, ngay khi hai đứa nhỏ đang ăn trên cây bên ngoài hang động, Louis bất thành linh kêu lên chớp chớp.

Đây là báo động!

Mạnh Cửu Chiêu vội vàng đứng dậy, nhặt hoa quả đang ăn dở trên đất lên, hai đứa nhanh trí chạy vào trong hang. Trốn kỹ rồi, hai cái đầu nhỏ mới nhô ra quan sát phía bên ngoài cửa động.

Cửa hang vốn yên bình đột nhiên có cát đá bay mù mịt, luồng khí bên ngoài hang vốn yên ả giờ bỗng dao động kịch liệt. Cùng với tiếng đập cánh

không lờ, Mạnh Cửu Chiêu lập tức thấy được một con khủng long cực lớn màu đen đáp xuống tại chỗ lúc này bọn chúng vừa ngửi ăn trái cây.

Nhìn qua, dáng người nó rất giống White nhưng mà to hơn White rất nhiều, cả người đều là vảy xanh đen lấp lánh cứng chắc — —

Thứ vừa xuất hiện là một con Kantus!

Ngay tức thì, Mạnh Cửu Chiêu nhận ra đây là một con Kantus trưởng thành.

Mặc dù là cùng tộc (← Ê này! Nhóc là con người chứ nhỉ?) nhưng Mạnh Cửu Chiêu lại không cho rằng con Kantus trưởng thành này đến đây với ý tốt.

Đồng tử trông như khối thủy tinh màu da trời lấp lánh nhanh chóng liếc về phía bên này.

Cho dù Mạnh Cửu Chiêu và Louis đã rút đầu lại thật nhanh nhưng chắc hẳn con Kantus kia vẫn thấy được bọn chúng @@

Sau đó, con khủng long to lớn đi vào trong hang động — —

Hình thể của nó và Mãnh không khác nhau là mấy, nhưng phần vai của nó lại to hơn Mãnh một chút, thành ra nó không vào được!

Nín thở, Mạnh Cửu Chiêu và Louis cố gắng dán chặt cơ thể vào vách tường sâu nhất của hang động.

Có đi đâu, vì không thể tìm cách đi vào trong, con Kantus ở ngoài bắt đầu phá hủy hang động! Khả năng tàn phá của một con Kantus trưởng thành quả thực có thể sánh ngang với vết nứt lục địa, nó dùng miệng hung hăng đập vào mép cửa động, mỗi một lần nó đập vào, đá vụn và bùn đất lại liên tục rơi xuống từ đỉnh hang.

Xong rồi! Chẳng lẽ lại phải chết ở đây? Mặt Mạnh Cửu Chiêu lập tức trở nên tái xanh.

Ngay lúc ấy, cậu nghe thấy một tiếng gầm quen thuộc từ bên ngoài vọng vào — —

Đúng là Mãnh! Mãnh đã trở lại!

Lần đầu tiên Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy niềm vui sướng từ tận đáy lòng vì Mãnh đã trở về

Quả nhiên, con Kantus bên ngoài cũng để ý thấy việc Mãnh đã trở về, mặc kệ việc phá hủy hang động, nó nhào tới đánh nhau kịch liệt cùng Mãnh.

Chỉ có thể dùng từ “trời long đất lở” để diễn tả cảnh tượng đang diễn ra bên ngoài.

Trái tim nhảy lên thành thạch từng nhịp, Mạnh Cửu Chiêu dè chừng đi ra phía cửa động. Khi một lần nữa đứng ra được bên ngoài cửa động, cậu được chứng kiến một màn vốn chỉ xuất hiện trên phim ảnh.

Godzilla đại chiến Godzilla — —

Trận chiến giữa hai con quái vật thời tiền sử quả thật cực kì chấn động lòng người, miệng gầm lên, răng và móng vuốt thì vồ lấy cào xé nhau, mỗi lần giao phong đều đi liền với máu thịt bị xé rách văng tung tóe, toàn bộ cây cối xung quanh đều bị đè nát, thứ duy nhất còn nguyên vẹn trong phạm xung vi quanh chúng chỉ còn duy nhất hang động này.

Từ trước tới nay, hiểu biết của Mạnh Cửu Chiêu với Kantus chỉ giới hạn trong phạm vi Black và White — những người vẫn luôn yêu quý bảo vệ cậu hay Louis với vẻ bên ngoài mũm mĩm đáng yêu, còn đâu, cậu chưa từng gặp con Kantus nào hung ác tàn nhẫn đến như thế này.

Cổ họng nghẹn khô, Mạnh Cửu Chiêu phải vỗ vào mồm mình một lúc mới nói được nên lời.

“Bọn chúng làm sao thế? Là có thù giết cha hay đoạt con vậy?” Cậu chỉ vu vơ nói một câu để thả lỏng tinh thần một chút, nào ngờ, Louis thế mà lại

đáp lời khẳng định.

“Chiếp ~ Chiếp chiếp!”

Kantus mới tới nói Mãnh trộm trứng của hắn.

Đúng là tay của vô lăng vàng!

Mặt Mạnh Cửu Chiêu thoáng chốc đã nhăn thành chữ 囧 tiêu chuẩn.

Cậu tuy rằng có thể nghe hiểu lời của Black và White, nhưng đó là bởi đã có nền tảng của nhiều năm quan sát sắc mặt của Black và White cũng như nghe quen tiếng hét của họ, nếu như với con Kantus xa lạ khác, ngoại trừ giận dữ gào thét ra, cậu đâu không hiểu được.

Louis cực kì có trách nhiệm phiên dịch lại tiếng gàn của con Kantus kia.

“Chiếp ~ chiếp ~~ chiêm chiếp chiếp chiếp chiếp chiếp ~~~~”

Dưới sự trợ giúp của Louis, Mạnh Cửu Chiêu cuối cùng cũng hiểu rõ ràng ràng mạnh mẽ đến cỡ nào: Mãnh vốn không phải là cha của hai quả trứng nó vẫn yêu mến! Hai quả trứng nó là nó trộm được!

Mà hôm nay, cha ruột của chúng tìm tới cửa.

Vậy nên...

Động tác của con Kantus vừa rồi không phải là muốn làm hại chúng, mà là muốn cứu chúng sao?

Mạnh Cửu Chiêu tròn tròn mắt.

Sau đó, cậu ngay lập tức nhận ra vấn đề quan trọng hơn, trong trí nhớ của cậu, Kantus vốn tiến hóa từ Tacus, trứng của bọn chúng giống y chang Tacus, khác mỗi màu sắc ở ngoài mà thôi, thừa kế được tính rắn chắc, cho nên trứng của Tacus chỉ có thể do cha mẹ dùng trọng lượng cơ thể mình đè

võ giúp con non phá vỏ ra ngoài hoặc do Kantus non dùng phần mỡ sắc nhọn của mình tự giúp mình phá xác — —

Chờ chút — —

Ở đây không phải vừa vặn có một con Kantus non – hàng thật giá thật hay sao? Lúc đó quả trứng kia đúng là do Louis phá đấy.

Nhìn Louis đang tiếp tục nghiêm túc chăm chú lắng nghe các bậc đại nhân trò chuyện (đánh nhau), Mạnh Cửu Chiêu ngộ ra một chuyện lớn.

Hoàn toàn không có khả năng mang con Kantus kia về, Mạnh cùng lắm chỉ mắc tội trộm đồ thôi, cậu với Louis mới là kẻ giết người, à mà không, kẻ giết trứng đây này này này!

Vốn ban đầu Mạnh Cửu Chiêu còn có ước muốn tìm cách cho hai người này lưỡng bại câu thương, giờ đây cậu bắt đầu ra sức cổ vũ cho Mạnh tiến lên.

Chứng kiến hành động của đứa nhỏ, con Kantus mới tới kia rõ ràng bị tổn thương, mà Mạnh lại giống như uống được máu gà, càng đánh càng hăng.

Sau một tiếng gào thê lương kéo dài, con Kantus kia bị phần nhìn về hướng này một cái, rồi buồn bã bay đi.

“Nó nói gì thế?” Mạnh Cửu Chiêu hỏi Louis ở bên cạnh.

“Chiêm chiếp! Chiếp” Louis thành thạo phiên dịch lại cho cậu.

Bọn Kantus hệ Long tước các người đều là đồ ăn cướp! Kẻ trộm!

“Hả? Mạnh cũng là Kantus sao?” Kẻ cướp này nọ, kẻ trộm gì đó, từ khi còn là đứa trẻ sơ sinh Mạnh Cửu Chiêu đã biết, nhưng đi đâu khiến cậu kinh ngạc lại chính là thân phận của Mạnh.

“Nhưng cánh của Mạnh trông không giống những Kantus khác chút nào.” Mạnh Cửu Chiêu vô thức lẩm bẩm một mình.

“Chiếp chiếp ~” Đó là bởi nó lợi hại hơn những con Kantus khác đó ~ Chỉ có những con Kantus thuần huyết lợi hại nhất mới có lớp lông bao bên ngoài cánh thôi.

“Thì ra là thế.” Mạnh Cửu Chiêu gật đầu một cái, rốt cuộc cũng hiểu được đi đâu này. Có đi đâu...

“Làm sao cậu biết thế?” Ở đâu ra cái chuyện cậu biết mà tôi lại không biết thế hả, rõ ràng đời trước tôi đã đọc trên giáo khoa về loài Kantus các người rỗi cơ mà.

Mạnh Cửu Chiêu nghi ngờ nhìn về phía Louis.

“Chiếp?” —▽—? Louis nghiêng cái đầu to bóng mượt sang.

Thôi được rồi, đã hiểu được bản chất sự khác biệt giữa Kantus – thật và Kantus – giả là thế nào, Mạnh Cửu Chiêu quyết định không nghĩ nhiều về việc này nữa.

Nhưng Louis thì ngược lại, nó ngẩng lên nhìn trời, có chút không rõ vì sao mình lại biết những chuyện này.

A Trọc còn không biết, mình làm sao mà biết được thế?

Con gà vàng nhỏ ngo ngoe nhìn trời một lúc lâu, sau đó vẫn không nghĩ ra được, thế là, Louis vui vẻ đến cạnh Mạnh Cửu Chiêu, hai đứa lại tiếp tục cùng nhau ăn trái cây.

Chiến thắng đối thủ xong, Mạnh liên tục gầm lên những tiếng tuyên bố thắng cuộc.

Không để ý đến vết thương trên người, nó bay tới bay lui ở khu vực xung quanh, mặc cho máu của kẻ địch vẫn còn dính đầy trên địa bàn của mình, đây chính là sự đe dọa tốt nhất với những kẻ đang ngấp nghé trộm đồ của người khác!

Mạnh Cửu Chiêu nhìn Mãnh phát điên suốt nửa ngày, sau cùng thấy đã đủ rồi, nó nhảy vào giữa hai đứa trẻ.

Máu tí tách rơi bên cạnh Mạnh Cửu Chiêu, cậu nhện không được quay sang nhìn nó một cái.

Nhận ra máu của mình rơi vào chỗ đứa trẻ, giống như lo lắng máu sẽ làm bẩn đứa trẻ, Mãnh cẩn thận dịch sang một bên.

Bộ dạng này, thật sự là trông mà thương.

Cắn nửa miếng trái cây, Mạnh Cửu Chiêu sau cùng thở dài, cậu đưa cho Mãnh một quả.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 92

Edit: DLinh

Beta: Chi

Lần đầu tiên thấy đứa bé tốt với mình như thế, Mãnh vui chết đi được.

Nó, nó cực kì nâng niu trái quả được tặng (囍)

Mãnh có thói quen giấu tất cả báu vật của mình vào trong hang động, trong hang vốn ban đầu chỉ giấu đứa con trộm được, giờ đây còn thêm một trái quả.

Loại sở thích này, giống giống đi đâu gì đã từng gặp...

Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy thật ra Mãnh rất đáng yêu.

Nhưng tiếc là, ý nghĩ này chẳng bao lâu đã bị đập đổ — —

Vài ngày sau, khi người thấy trái cây đã bốc mùi, Mạnh Cửu Chiêu không còn lời nào để nói.

Bởi vì Mãnh quá lớn nên không thể nào vào trong hang đi ngủ, nhưng cậu và Louis mỗi ngày đều phải ngủ bên trong, đây thực sự là một cực hình không biết phải chịu đựng như thế nào!

Khuyên can hết lời, cuối cùng Mãnh cũng đồng ý đem trái quả kia bê ra ngoài với đi đầu kiện Mạnh Cửu Chiêu phải đổi một trái mới cho nó (囍).

Mà trái kia cũng không để phí phạm, nó đã nhanh chóng bị Mãnh nuốt vào bụng (Mạnh Cửu Chiêu: 囫)

Được rồi, đây cũng là một trong những điều Mạnh Cửu Chiêu không chịu được.

Từ bé đã lớn lên bên cạnh Black, mà Black lại là một con khủng long ưa sạch sẽ, trước kia sinh sống tại nơi không có điều kiện, hẳn mỗi ngày đều liếm mao cho bọn cậu, trong nhà bốn người ai cũng sạch sẽ, sau khi đã đến bộ lạc Awash thì càng chú trọng hơn, cứ cách một ngày bọn cậu sẽ tắm nước nóng một lần, mà đặc biệt sau khi Mạnh Cửu Chiêu phát hiện ra muối, thậm chí còn được tắm nước muối nữa!

Mạnh Cửu Chiêu đoán chắc rằng khắp cả đại lục này bọn cậu chính là những người nguyên thủy sạch sẽ nhất.

Mà từ lúc bọn cậu rơi vào trong tay Mãnh, ưu đãi phía trên đã không còn.

Mãnh cũng sẽ liếm bọn họ, nhưng mục đích nó liếm con nhỏ tuyệt đối không phải vì vệ sinh, đó chỉ đơn giản là cách nó biểu hiện sự yêu mến thôi, hơn nữa cách liếm của nó cũng rất có vấn đề, Mạnh Cửu Chiêu nghi ngờ từ lúc sinh ra tới giờ Mãnh chưa từng đánh răng bao giờ (nói thừa), mỗi lần sau khi bị Mãnh liếm, trên người hai đứa toàn mùi thịt hôi tanh. Chỉ cần một làn gió ấm khê thôi quá, mùi hương đó liền tỏa ra nồng nàn!

Cuối cùng đến một ngày, Mạnh Cửu Chiêu bị mùi trên người mình và Louis hạ gục, dưới sự giúp đỡ phiên dịch của Louis, bọn cậu thổ lộ với Mãnh ước nguyện được đi tắm của mình.

Mãnh nghiêng nghiêng đầu, rồi sau nửa ngày ngậm chúng nó bay đi.

Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu đang vui vẻ vì cho rằng Mãnh sẽ ngậm chúng bay đến một vùng nước nào đó, thì chào đón cậu lại là —

Một vùng bùn!

Bùn nhơ — —

Nghĩ rằng hai đứa trẻ không biết tắm rửa, Mãnh trước tiên nhảy vào làm mẫu, chỉ thấy một mình nó nhảy trái đập phải thỏa thích trong vũng bùn to tướng, sau đó còn ra vẻ vui sướng lăn tròn. Lăn bên trái, lộn bên phải, xác định mỗi một tấc trên người mình đều dính đầy bùn, lúc đấy Mãnh mới vừa lòng nhảy ra ngoài.

Bịch — —

Một khối bùn từ người nó rớt cái bịch lên đầu Mạnh Cửu Chiêu.

Mạnh Cửu Chiêu đen mặt.

“Tôi không nói loại tắm rửa này — —”

Mạnh Cửu Chiêu cố gắng kháng nghị, nhưng động tác của Mãnh quá nhanh, không đợi cậu nói xong lời lên án, chân đã chẳng còn chạm đất, cậu hoảng sợ phát hiện mình lại bị ngậm lên.

Mạnh Cửu Chiêu và Louis bị ném vào trong đống bùn.

Động tác của nó rất thô lỗ, Mạnh Cửu Chiêu lại phản ứng tương đối chậm, sức thì yếu, bị vùi trong vũng bùn tới mức suýt chút nữa ngạt thở mà chết, cũng may Louis vẫn luôn để ý đến cậu, con gà nhỏ nhanh chóng lội tới, tha Mạnh Cửu Chiêu đang chìm trong bùn ra, sau đó cõng trên người mình.

Đợi đến lúc Louis liều mạng kéo được cậu từ vũng bùn ra ngoài, Mạnh Cửu Chiêu đã thoi thóp.

Thiện cảm mấy ngày trước vừa mới nảy sinh với Mãnh giờ liền tụt xuống con số không, trong đầu Mạnh Cửu Chiêu hiện giờ chỉ còn duy nhất một ý nghĩ: trước khi cậu bị Mãnh nuôi đến chết... các papa mau tới đi hu hu hu ~~~~~

Cuộc sống của Brontosaurus cực kì thoải mái.

Mất một khoảng thời gian mới dung nạp được, nó rồi cuộc trở thành đội ngũ khổng lồ long dẫn đường ở chỗ này.

So sánh với thể hình to lớn của nó, não nó lại bé đến đáng thương, nhưng dù sao ít nhất nó vẫn nhớ kĩ mình vì sao đi lại trên mảnh đại lục này. Nó được sinh ra tại một nơi cực kì cần cỗi lại lạnh lẽo, không hề có cây cỏ xanh non mĩ vị, chỉ có duy nhất một con Kantus đáng sợ.

Mẹ nói cho nó biết, vũ khí duy nhất của Brontosaurus được b ấi đắp nhờ việc không ngừng đi kiếm ăn, r ấi lại không ngừng ăn vào, sau đó không ngừng lớn lên, đợi đến khi cả người trở nên to cao lực lưỡng, sẽ không dễ dàng bị xơi tái ∇ .

Phần lớn Brontosaurus đầu không đợi được đến lúc đủ lớn để không bị ăn mất.

Bởi vì một con thôi đã khá to, cho nên từ trước tới nay Brontosaurus đầu là lựa chọn hàng đầu của Kantus, bày Brontosaurus tại chỗ Sarker đầu đã bị giết hết sạch, nó chính là con cuối cùng còn sót lại. Nhưng cuối cùng ngày ấy cũng đến, nó bị phát hiện.

Đó là một con Kantus cực kì đáng sợ.

Nó bay lượn trên trời với tốc độ cực nhanh, Sarker chỉ biết chạy trốn chết, nhưng tốc độ chạy trốn của Brontosaurus làm sao nhanh hơn so với tốc độ cánh bay của Kantus, phần hông Sarker bị cắn mạnh một phát, rằng Kantus lại có móc câu ngược, Sarker tuyệt vọng phát hiện mình chẳng có cách nào thoát khỏi đối phương — —

Ngay khi Sarker cho rằng mình chết chắc rồi, chuyện ngoài ý muốn lại xảy đến, mặt đất bỗng rung động kịch liệt, âm thanh la hét hoảng sợ dội lên từ bốn phía, mà con Kantus vẫn còn đang ở trên hông nó cũng sợ đến ngây người.

Con Kantus kia cố gắng rút răng ra khỏi cái miệng nó, nhưng thử thế nào cũng không được. Đây không phải là Sarker khoe khoang, nhưng cái miệng của nó cực kì rắn chắc, không phải con khủng long nào muốn cắn cũng được đâu.

Ngay khi Sarker cho rằng mình có khả năng chạy trốn thành công, nó lại sợ hãi nhận ra, lớp băng dưới chân nó thế mà lại đang nứt ra! Tại chỗ xa hơn một chút, nó thấy được một đồng tuyết lớn đang ập đến — —

Nó không biết đấy là tuyết lở, nhưng theo bản năng, nó vẫn muốn chạy trốn.

Sarker sử dụng hết sức bình sinh kể từ khi phá vỏ đến giờ để chạy trốn, sức của nó tương đối lớn, có thể kéo cả con Kantus đang ở trên miệng kia cùng chạy. Không hiểu vì sao Con Kantus phía trên miệng, không những không chạy về phía trước, lại còn có định kéo nó lại phía sau!

Cứ như vậy, hai người bọn nó, một người chạy về trước, một kẻ bay về sau, cuối cùng không thoát được đợt tuyết lở kia.

Hai con khủng long bị lượng tuyết khổng lồ cuốn đi.

Khi Sarker một mình tỉnh lại, lúc mở mắt ra, bên người nó đã không thấy bóng dáng của con Kantus kia, chỉ còn mỗi hai cái răng trên phần miệng của nó, con Kantus kia vì muốn quay trở về, không tiếc làm gãy hai cái răng của mình.

Cho tới bây giờ, hai cái răng ấy vẫn còn ở trên miệng Sarker, trở thành chiến tích huy hoàng để nó khoe với các con Brontosaurus khác.

Từ tận đáy lòng, Sarker cực kì cảm tạ trận tuyết đáng sợ ấy, nhờ thế nó mới đến được một địa phương tốt, nơi này có đầy cây cối rậm rạp và cỏ non ăn hoài không hết, theo thời gian Sarker ngày càng dài ra lớn lên, ngày hôm nay, đã không có mấy con khủng long đủ dũng cảm để đối đầu với nó.

Không bao gồm Kantus.

Con Kantus để lại rằng trên móng nó kia cũng tới đại lục này, Sarker đã gặp nó không dưới một lần.

Con Kantus kia mỗi ngày đều điên cuồng chạy đến ngọn núi cao nhất tại chỗ này, cũng chính là nơi năm ấy bọn chúng tỉnh dậy.

Sarker nghĩ, sau tai nạn kia, đầu con Kantus nọ nhất định đã bị đập hỏng.

Mẹ nói, có một loại bệnh, gọi là bệnh thần kinh.

Ngoại trừ con Kantus kia, Kantus ở nơi này cũng không nhiều lắm, dù có, thì cái rằng Kantus trên móng cũng là sự cảnh cáo rất hữu hiệu, không nhiều Kantus muốn bắt nó.

Nhờ vậy Sarker cứ như thế nhàn nhã lớn lên, trở thành một ngọn núi thật nhỏ.

Nhưng những ngày tháng ung dung của nó chỉ đến đây mà thôi.

Hôm nay, nó gặp phải một con Kantus trẻ tuổi.

“Nhiều Brontosaurus quá trời...” White nhướn đầu lên một chút, nhìn ra xa, hắn thấy một bầy Brontosaurus thấp thoáng đằng sau bụi cây.

“Brontosaurus ăn rất ngon... thật muốn đem cho hai đứa trẻ ăn...” Nghĩ đến con mình, Black suýt chút nữa rơi lệ lần thứ hai.

Móng của Brontosaurus là phần ngon nhất, năm ấy lúc cha còn khỏe mạnh cũng thường đi săn mang về cho bọn họ ăn.

“... Cục Cưng hình như chưa được ăn bao giờ...”

(Các vị nhàn rỗi, Cục Cưng và Louis đã ăn rồi, mà thậm chí còn ăn đến mức không còn nuốt nổi nữa 囧)

Black vừa dứt lời, hai con Kantus liền thấy một bầy Brontosaurus sinh lực dồi dào nhào đi qua bên này!

Là món ngon đứng đầu trong thực đơn của tất cả khủng long ăn thịt trên đại lục, mỗi con Brontosaurus đều được huấn luyện nghiêm ngặt về tình huống như thế này.

Chúng nhanh chóng dàn trận để đáp trả ác ý của khủng long ăn thịt.

Người đến lại tận hai con Kantus ← Bầy Brontosaurus hoảng sợ.

Người tới là hai con Kantus chưa thành niên ← Bầy Brontosaurus lập tức bình tĩnh trở lại như chưa có chuyện gì xảy ra.

Kantus chưa trưởng thành bay cũng không bay được, bị một đàn Brontosaurus hợp sức giết chết là chuyện bình thường, bầy Brontosaurus thể hiện sự an tâm. Bọn chúng bày trận, tất cả đều quay mặt nhìn chăm chăm về phía Kantus ngoài kia.

Chúng đã an tâm quá sớm! Đây không đơn giản chỉ là hai con Kantus chưa trưởng thành, bọn họ là hai con Kantus lớn lên ở bộ lạc Awash. Bọn họ đã tiếp thu đủ loại phương pháp kinh nghiệm săn bắt trên đời này của các loại chủng tộc.

Bình thường mọi người trong bộ lạc Awash sẽ giới thiệu phương pháp săn bắt sở trường của mình cùng cùng đi đầu sợ hãi nhất khi đi săn, sau đó còn có màn chia sẻ kinh nghiệm mà chủng tộc mình đã trải qua, mỗi lần như thế Black và White đều sẽ lắng nghe rất chăm chú.

Bọn họ không hề coi thường bất kỳ một loại sinh vật nào, kể cả đãy được coi là con mồi. Ames còn săn được cả Microraptor, đây chính là ví dụ điển hình.

Bọn họ đã từng cùng phần lớn mọi người tập kích không biết bao nhiêu bò sừng dài.

Black và White vẫn chưa phát hiện ra: từ khi tới phần đại lục này, bọn họ vẫn dùng nguyên hình để đi săn, hai con Kantus sắp trưởng thành cho rằng mình sắp thành niên nên mới đi săn thuận lợi đến vậy, thực ra không hẳn là như thế. Bởi vì suốt một khoảng thời gian bọn họ vẫn sinh hoạt bằng

hình dáng con người, từng chút sức lực dù là nhỏ nhất thuộc về loài Kantus đều được bọn họ nắm chắc. Đối với Kantus, đảm nhận hình người khó hơn nguyên hình rất nhiều, duy trì hình người là cả một công cuộc huấn luyện vô cùng gian khổ, loại huấn luyện này cần đi lên từ những huấn luyện cơ bản, càng tiếp tục càng khó khăn. Suốt một thời gian dài tự bản thân duy trì trạng thái huấn luyện này, sức chiến đấu của Black và White hiện giờ đã mạnh hơn các con Kantus khác rất nhiều!

Không biết mình đã mạnh đến mức nào, Black và White chỉ coi bầy Brontosaurus trước mặt như một bầy bò sừng dài để đối xử, sau đó cẩn thận vạch ra kế hoạch tác chiến.

Đối phó với bầy Brontosaurus này, trước hết phải tách chúng nó ra!

Giống như bò sừng dài vậy, chúng hiểu rõ sức mạnh của việc tụ hợp lại thành đàn. Nếu để mặc cho một bầy Brontosaurus tụ hợp lại với nhau, chúng thậm chí còn có thể giết chết kẻ đi săn, đó cũng là lý do vì sao tuyệt đối không thể để chúng nó tập hợp cùng nhau.

Lợi dụng ưu thế về tốc độ, nhờ vào việc di chuyển liên tục, không ngừng xua đuổi, bọn họ đã đem bầy Brontosaurus này phân ra thành từng tâng lớp.

Trận địa của bầy Brontosaurus một khi đã bị phá vỡ liền thất bại.

Tiếp đó, Black và White chọn trúng mục tiêu, vồ tới trên người của
— —

Rất không may, bọn họ lại chọn trúng mục tiêu là phần mông trông qua rất hấp dẫn của Sarker ==///

Há miệng rộng, White đớp một phát vào mông của Sarker.

Sau đấy, một cái gì sắc nhọn đâm vào bên trong miệng hắn.

“!!!” Cảm giác thật quen thuộc, White giật mình nhảy dựng lên.

“Người sao thế?” Black liếc nhìn bạn đời của mình, thời điểm đi săn mà lại sơ suất tỏ ra vui mừng như thế, quá nguy hiểm! Hắn cẩn trọng đề lại Sarker đang giãy dụa ở bên dưới.

“Răng! Răng của anh rớt rồi!” White nhảy tới nhảy lui ở bên cạnh, vẻ mặt hết hoảng, Black vội vàng buông lỏng Sarker ra chạy đến bên bạn đời của mình.

Nhỡ cái răng trong miệng ra, White căng thẳng mở miệng để bạn đời kiểm tra giúp mình.

“Răng của anh không mất” Tỉ mỉ quan sát xong, Black rút ra kết luận.

“Làm sao lại thế được?!” White không tin.

Hai con Kantus đồng loạt nhìn về thứ mà White vừa nhỡ ra — —

Ở chỗ đó, một cái răng lớn nằm im lìm.

Cấu tạo móc câu trông rất quen thuộc, bọn họ liếc mắt liếc nhìn nhận ra đây là răng thuộc về Kantus.

“Cái này... là răng của ba!” Cẩn thận quan sát cái răng kia hồi lâu, mãi sau Black mới bất ngờ kêu lên một tiếng!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 93

Edit: DLinh

Beta: Chi

Lúc còn nhỏ, Black và White vẫn thường được được papa ngâm trong miệng rong ruồi khắp nơi, mỗi khi được nhốt vào trong căn phòng tối nhỏ ấy, hai đứa trẻ không có gì làm li ền ng ồi nghiên cứu hàm răng của ba.

Thậm chí Black còn đặt tên cho từng cái răng trong miệng của papa (← một hình tượng của gia đình Kantus mẫu mực ==//)

“Đây là Đầu To.” Sau một h ồi nghiên cứu tỉ mỉ kĩ lưỡng, Black trịnh trọng nói ra tên của cái răng. Đầu To là một cái răng không giống những cái răng khác, nếu so sánh cùng những cái răng trắng sáng khác, nó đen hơi một chút, có đôi lúc papa sẽ thấy đau nhức vì nó, mà đó cũng là lí do khiến Black cẩn thận quan sát cái răng này rất nhi ều l ần.

“Ừm ~ chính xác là Đầu To, không lệch đi đâu được!” White bày tỏ sự đồng tình với phán đoán này của bạn đời.

Trước khi bị tách ra, hai người vẫn còn nhìn thấy Đầu To, nói cách khác, khi ấy Đầu To vẫn còn ở trong miệng papa, mà hiện giờ bọn họ lại tìm được Đầu To trên móng con Brontosaurus này, đi ầu này nên giải thích như thế nào bây giờ?

“Hay là... papa cũng ở đây?” Sau một lúc lâu, White ngẩng đ ầu lên với vẻ mừng rỡ, hai mắt nhìn Black tràn đ ầy sự vui sướng.

Đối với tâm trạng sa sút suốt bao lâu nay vì mất con của đôi ch ồng ch ồng nhà Black White, đây quả thực là tin tốt duy nhất suốt mấy ngày vừa r ồi.

Cẩn thận cất “Đầu To” đi, hai con Kantus lại lần nữa lên đường.

Tìm được răng của papa chưa được bao lâu, White lại tìm được một vỏ trứng khổng long rỗng trong một cái hang khổng long bỏ hoang gần đây!

Miếng vỏ trứng ấy đã bị ai đó đục ra một cái lỗ nho nhỏ, còn đâu tất cả các phần khác đều được duy trì nguyên dạng, mà đồng thời, dịch trứng bên trong lại bị uống hết sạch. Khổng long chắc chắn sẽ không ăn trứng như thế, chỉ có Cục Cưng mới ăn trứng theo cách này thôi!

Trước đây, mỗi khi có trứng, Black đều đập nát đưa cho con ăn, nhưng mỗi lần như thế Cục Cưng lại chỉ liếm mặt hấn, kể từ lúc nó có thể tự mình ăn cơm, hẳn là việc ăn trứng, Cục Cưng đều nhờ Black chỉ đập vỏ hộ mình.

Quan sát kĩ càng, ngay sau đó, White lại phát hiện dấu chân của Louis phía trên vỏ trứng, xem ra quả trứng này quả nhiên đã được Louis dùng chân ấn xuống r ồi mổ vỡ ra cho Cục Cưng ăn.

Con mình thật sự vẫn còn sống! Chẳng những còn sống, bọn chúng còn ở chung một chỗ với nhau! Ở quanh khu vực này! Còn có thể tung tăng đi trộm trứng mà ăn nữa!

Tin tốt lũ lượt kéo nhau theo đến, sau khi cẩn thận tìm kiếm quanh hang động, Black và White phát hiện ở cửa hang có ai đó đã dùng móng vuốt vẽ ra một kí hiệu, đây là kí hiệu đặc thù chỉ riêng có ở bộ lạc Awash! Kí hiệu này có nghĩa người vẽ sẽ đi về hướng trước mặt!

Sự âu u bao trùm tâm trí bao ngày bỗng chốc bị quét sạch, Black và White không còn hoang mang nữa, dựa vào dấu vết mà con để lại, kéo theo con Struthiosaurus, bọn họ chạy về phía trước.

Rốt cuộc, đến ngày thứ tư, bọn họ cũng chạy được đến lãnh địa của Mãnh.

Là bá chủ của cả khu vực quanh đây, lãnh địa của Mãnh tương đối rộng lớn, cây cối sông ngòi không thiếu thứ gì, ở nơi này cũng đầy rẫy những loài khủng long nó thích ăn sinh sống, những con khủng long này có thể ở trên lãnh địa của Mãnh ăn cơm uống nước đi săn, chỉ cần nộp phí bảo hộ định kì là việc bị Mãnh giết một con cho bữa tối mỗi ngày. Đương nhiên, lúc ban đầu ở chỗ này không giống như bây giờ, nhưng tình trạng hiện nay cũng nhờ Mãnh có một sở thích đặc biệt, chính là: nó thích mang đủ thứ thập cẩm ngũ vị về chỗ mình ở.

Rất nhiều con mồi ở chỗ này đều do Mãnh tha về từ địa phương khác, vác trở về rồi nhưng lại chưa ăn tới, Mãnh để mặc những con mồi này được sinh sống ở lãnh địa của mình, sau rồi, chỉ khi có nhu cầu ăn mới đi tìm bọ chúng. Có thể ví mảnh đất này như tủ đá của Mãnh, có chức năng giữ cho thức ăn tươi sống rất hiệu quả, à phải là cực đỉnh mới đúng!

Bên cạnh thức ăn, Mãnh còn có niềm đam mê với cái đẹp.

Nó thường tha đủ các loại hoa lá cây cỏ về trồng trong lãnh địa của mình. Kể cả gốc hoa ăn thịt đáng sợ mà Mạnh Cửu Chiêu nhìn thấy lúc trước, thật ra cũng là một “chậu hoa” được Mãnh nuôi trồng.

Thực lòng mà nói, Mãnh chính xác là một con khủng long nội trợ yêu thích việc nuôi trồng và làm vườn!

(Kì thực, nó còn có sở thích ăn trộm trứng với nuôi con nữa, về điểm này...)

“Bông hoa này đẹp ghê.” Nhìn thấy một bông ăn hoa thịt ở cách đó không xa, Black hiếm khi được lúc thả lỏng tâm trạng để thưởng thức phong cảnh ==//

Bình tâm trở lại, bao tử của hai con Kantus đã trống không đến mức kêu òng ọc thành tiếng, thả con Struthiosaurus bắt được lúc trước tự do để nó kiếm ăn trong khu vực lân cận, hai người bọn họ đi săn hai con Struthiosaurus về ăn.

Bởi vì lãnh thổ của Mãnh quá lớn, nó lại không phải là con khủng long chuyên cày mỗi ngày để đi tiêu đánh dấu địa bàn của mình, thế nên đến giờ Black và White vẫn chưa phát hiện ra mình đang kiếm bữa ăn nấu bữa cơm trong phòng bếp nhà người khác (囧).

Vì vậy, đợi tới khi Mãnh hạnh phúc công hai đứa trẻ đã tắm rửa sạch sẽ (Mạnh Cửu Chiêu: Vớ vẩn! Cả người ta đây toàn là bùn! Đào đâu ra chỗ nào được coi là sạch sẽ cơ chứ!) trở về, liền bắt gặp tình cảnh hai con Kantus đang ngửi chồm hồm nướng Struthiosaurus ăn.

Yên lặng đánh giá đối phương một lúc, lập tức ba con Kantus to lớn đã hình thành thế chân vạc.

Hai con Kantus sắp trưởng thành cẩn thận cân nhắc sự chênh lệch giữa mình và đối phương. Sắp trưởng thành dù sao vẫn là chưa trưởng thành, thân hình bọn họ vẫn nhỏ hơn rất nhiều so với con Kantus vừa xuất hiện, nhưng bọn họ lại có hai người, mà con Kantus đối diện lại chỉ có một.

Ra ngoài gặp phải Kantus lạ là chuyện rất nguy hiểm, đối phương một là muốn cướp địa bàn của người hoặc không thì cũng sẽ là muốn cướp con của người, mặt dày thêm chút nữa, thậm chí còn cướp cả chính bản thân người.

Nghĩ đến mùi thịt Struthiosaurus nướng đang tỏa hương nghi ngút, Black nghĩ, hay là đối phương muốn cướp thịt nướng của mình để ăn nhỉ?

Trong lúc đó, hắn còn không quên để ý động tác cánh của con Kantus trước mặt, trên lưng đối phương nhất định có con non!

Nghĩ trong đầu, hắn vô thức liếc về phía lưng đối phương một cái, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt này, hắn đã thấy được hai tảng —bùn — không! Là Cục Cứng và Louis mới đúng!

“Con của ta!” Black lập tức rống lên.

Đứa con mà bọn họ nhưng nhớ bao lâu lại ở trên lưng một con Kantus khác, chưa tính đến việc này, chúng còn bị biến thành hai tảng bùn! Black

đau lòng đến chết mất —

“Chiếp chiếp! Chiếp!” Louis là người đầu tiên nghe được lời gọi của papa, nó kích động nhảy lên.

Đáng tiếc, không đợi cho Louis đứng dậy thành công, nó và Mạnh Cửu Chiêu đã bị Mạnh nhẹ nhàng tung lên không trung, rồi ngậm vào trong miệng một cách cực kì nhanh gọn và chuẩn xác.

Mạnh hậm hực giãy nảy: Sao lại có hai người nữa muốn đến cướp con thế này... Mấy hôm trước vừa đuổi đi một con còn chưa đủ hay sao? Mấy quả trứng này rốt cuộc đã bị mua đi bán lại bao nhiêu lần thế?

Người đã muốn đánh! Vậy đánh thôi! Việc nó không sợ nhất trên đời này là đánh nhau!

Trong phút chốc, cả người Mạnh tỏa ra chiến ý nồng đậm.

“Cục Cưng! Louis!” Tận mắt nhìn con mình bị thứ kia nuốt mất, Black hoảng sợ, không hề để tâm đến việc cân nhắc thực lực đôi bên nữa, hấn lập tức nhào về phía kẻ đối diện.

Ngược lại, White hiếm khi được dịp không xông lên cùng hấn.

Đánh giá cẩn thận con Kantus đối diện, trong đầu White chợt nảy ra một ý nghĩ, hấn khẽ kêu một tiếng, “Chiếp?”

White to lớn, cao hơn mười mấy thước, lớp vảy trắng rắn chắc phủ một lượt khắp cơ thể thế mà lại phát ra tiếng kêu đặc trưng của con non, hình ảnh ấy quả thật có chút buồn cười, nhưng hấn thực lòng đang gọi một cách cực kì nghiêm túc.

Hấn đang gọi “Papa”.

Hấn đang dùng cách gọi papa từ thuở còn bé.

Mạnh vốn đang xoay người quất cái đuôi thẳng về phía Black, sau khi nghe được tiếng gọi của White, nó liền đứng sững lại.

Dùng một chân đạp thẳng Black ra đất, không thèm để tâm đến việc Black giãy dụa, nó cúi đầu ngửi ngửi Black một cách đầy cẩn thận trọng.

Sau một lúc lâu, nó mới khẽ cọ cọ đầu mình vào đầu Black.

“A?” Black ngẩn người.

Hành động ấy mới quen thuộc làm sao! Đây là...

“Chiếp?” Hấn cũng dùng cách tương tự kêu lên.

Nghe được âm thanh khàn khàn quen thuộc phát ra từ cổ họng đối phương, Black lật mình lại nhảy cẫng lên, cùng White đồng thời nhào lên người papa.

Đây chính là phương thức Kantus non bày tỏ sự thân thiết với cha của mình, nhất định phải nhào lên trên người ba, sau đó ráng hết sức mà nhảy (囧)

May mà Mãnh là bảo đao chưa gỉ, tuổi đã già nhưng sức lực vẫn như thuở còn trai tráng, mặc cho hai đứa con cỡ bự lăn qua lăn lại làm nũng trên người mình, nó vẫn chịu được.

Đợi đến khi hai đứa con nhảy xuống từ trên người mình, Mãnh lại nằm ra đất lần nữa, phần đầu không lồi giống như mọi khi dán xuống mặt đất, nó mở miệng nhả hai đứa trẻ ra.

Mãnh quay sang phía Black và White, rồi khẽ gằn nhẹ một tiếng trầm thấp, ý bảo “Đến đây xem, em của các con.”

Nghe hiểu ra ý của nó, nước mắt cảm động của Black và White ngay lập tức rút ngược trở về

“Gao!!!!!!” Đây là con của chúng con đấy! Không phải em trai đâu!

“Gao—” Làm sao lại thế được, đây rõ ràng là con của ta!

” Grum ~~~~~” Đây là Cục Cưng và Louis nhà con mà!

Ba con Kantus cuối cùng vẫn lao vào đánh nhau một trận, tất nhiên kết thúc chung cuộc vẫn là Black và White bị Mãnh dùng chân giẫm ngã ra đất r ồi liếm liếm.

“Papa!!!!” Chờ đến lúc bọn họ đánh xong, Mạnh Cửu Chiêu và Louis rốt cuộc tìm thấy cơ hội, vừa kêu vừa chạy ào v ề phía papa.

Phát hiện ra mục tiêu chạy tới của bọn chúng là Black và White, Mãnh cảm thấy cực kì mất mát, rống lên một tiếng.

Nhưng mà, đây không phải là lúc Mạnh Cửu Chiêu dành sự quan tâm cho việc này, cậu cuối cùng cũng tìm được papa r ồi! Không! Phải là papa cuối cùng cũng tìm thấy bọn cậu r ồi!

Mạnh Cửu Chiêu – cả người toàn bùn + nước bọt của Mãnh nhào tới ôm cái cổ to to của papa cọ lấy cọ để, cùng là khủng long, nhưng sao mùi hương trên người papa nhà mình lại dễ chịu đến thế này cơ chứ ~

Mạnh Cửu Chiêu xúc động rơi nước mắt.

Kết lại, trước khi bị ông nội nuôi đến chết, cũng được các papa tìm thấy r ồi —

Đúng vậy, bây giờ Mạnh Cửu Chiêu đã biết Mãnh hóa ra chính là papa của Black và White.

Từ nhỏ đã lớn lên cùng những chuyện xưa v ề ông nội, trong ấn tượng của hai đứa trẻ, ông nội là một người cao lớn khỏe mạnh sắc bén cơ trí. Có đi ầu, ông nội trước mắt chính xác là rất cao lớn khỏe mạnh, sắc bén chắc là cũng có, nhưng làm sao để tìm ra chút gọi là cơ trí được bây giờ!

Nghe nói ông nội lạc mất các papa vào lúc động đất, hay là lúc động đất đã bị thương ở đ ầu?

Thế là, cậu dè dặt tìm sự xác nhận từ Black.

“Ba, ông nội người là vì đập đầu vào đâu nên mới biến thành như bây giờ sao? Người vốn không phải thế này đúng không!”

Lo rằng nhớ đâu mình hỏi phải vấn đề không nên hỏi, Mạnh Cửu Chiêu giả bộ hồn nhiên.

“Đây là cách gọi kì lạ gì thế? Mấy ngày nay ở cùng ông nội có phải đã học được thứ gì không nên học phải không?” Black dùng ánh mắt khó hiểu nhìn bé trụi lông nhà mình, trong tay không có bàn chải, kế tiếp phải nghĩ làm sao rửa sạch bùn trên người đám nhóc. Tuy nhiên, từ trước tới giờ, hắn vẫn luôn là một người cha mẫu mực, chưa từng lơ là bất kì thắc mắc nào của các con, cho dù đó có là những đi ều tào lao không đáng để tâm, hắn cũng sẽ tận tình giải đáp.

“Ông nội vốn chính là như thế này, hoàn toàn giống với trước kia, không thay đổi dù chỉ một chút.”

A — — Vậy ra, đây là ông nội cơ (ngốc) trí (nghếch) đấy à?

Xem ra, không chỉ có chuyện tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cha trong mắt con trai cũng có thể như thế.

Tại một lục địa khủng long xa lạ, người một nhà cuối cùng cũng đoàn tụ, ông cháu tam đại đồng đường nhà Kantus vui vẻ chia xẻ thịt Struthiosaurus nướng cùng nhau.

Đến buổi đêm, lại một lần nữa được trở về ngủ trong cánh của papa, không cần lo lắng việc bị ông nội ngâm trong miệng hay không may bị nước miếng dìm chết, Mạnh Cửu Chiêu và Louis đánh một giấc ngon lành.

Ngày mai vẫn còn nhiều đi ều phiêu lưu đang chờ đón bọn họ, cho nên hiện giờ, bọn họ cần nghỉ ngơi.

Cùng say giấc nồng với hai đứa nhỏ còn có Black và White, tuy rằng bây giờ thân hình của bọn họ rất đồ sộ, nhưng cánh của Mạnh vẫn đập được mỗi đứa một bên, từ lúc bị tách khỏi ba, hai người bọn họ đều ngủ rất tỉnh, lúc nào cũng phải đề phòng nguy hiểm có thể xuất hiện bất chợt, đã

rất lâu rồi bọn họ chưa được trải qua cảm giác an tâm mà đi vào giấc ngủ như thế này.

Hai con Kantus sắp thành niên ngủ đến mức ngáy o o thành tiếng ~

Chỉ có duy nhất Mãnh không ngủ, đám con thất lạc bao lâu nay tìm được mình, nó cực kì hạnh phúc.

Liếm liếm con này, lại liếm liếm đứa kia.

Mãnh cứ như thế bận rộn suốt một đêm.

Tác giả có lời muốn nói: Sáng ngày hôm sau ông nội nhất định sẽ cực kì cực kì khát nước đó ∇

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 94

Edit: D Linh

Beta: Chi

Black và White tỉnh giấc do cơ thể quá dính dính nhớt nhớt.

Giống như bị một cái bàn chải cực lớn mạnh mẽ dùng sức r ải chà qua chà lại nhiều lần, lớp vảy trên người bọn họ đều đau nhức âm ỷ.

Papa à, người tốt cuộc đã liếm bao lâu thế...

Nhìn thấy ánh mắt tràn trề mong đợi của papa, hai con Kantus sắp trưởng thành cẩn thận thu cánh lại, trong lòng thầm vui mừng: May là tối hôm qua khi đi ngủ đã che kín đám nhỏ, bằng không Cục Cưng và Louis làm sao mà chịu nổi việc này đây ~

Hắn nào biết được rằng, trước khi bọn hắn tới đây, bé trọc và con gà con nhà bọn hắn đều đã được hưởng loại ưu đãi này, dưới sự “yêu thương” vô bờ bến của ông nội, hai đứa trẻ đã kiên cường cố gắng sống sót.

Thấy các con đã tỉnh, Mạnh khế rống lên một tiếng với họ, báo cho bọn họ biết mình phải ra ngoài săn thú.

Làm một người cha đúng chuẩn, chuẩn bị thức ăn cho con nhỏ là nhiệm vụ hàng đầu.

Black và White cũng muốn đi cùng, kết quả lại bị ba mình lạnh lùng giẫm dưới chân.

Đối với Kantus, có một đứa con để kiếm thức ăn về cho nó, việc này không chỉ là nghĩa vụ, mà hơn thế nó còn là quyên lợi! Nhất định không được xâm phạm!

Vì thế, Mãnh vui vẻ đập cánh ra ngoài sấm sủ.

Với tư cách là chúa đất của vùng này, loài khủng long nào sinh trưởng và phát triển ở đâu, nó đều nắm rõ từng chi tiết về lãnh thổ của mình trong lòng bàn tay, suy nghĩ kĩ càng một hồi xem loài khủng long nào có thứ thịt ngon nhất trong thời tiết này, cuối cùng, Mãnh – “ông chủ tốt” tốt kiêm papa và ông nội quyết định chọn Struthiosaurus, Triceptor và Microraptor làm nguyên liệu chính cho thực đơn ngày hôm nay.

Cùng lúc đó, Black và White rốt cuộc cũng có thời gian để trò chuyện tâm tình cùng con mình.

Tuy rằng mới có mười mấy ngày không gặp mặt thôi, nhưng Black vẫn luôn có cảm giác bé trọc nhà hấn hình như lớn lên, cả người cũng rắn rỏi hơn nhiều, lại còn cao lên một chút, ngay cả con gà con Louis cũng mập thêm một chút thì phải.

“Đúng là papa khéo nuôi trẻ con, anh xem, Cục Cưng và Louis đều được cha nuôi đến béo khỏe này.” Black nói, trong lòng có chút mất mát.

Đừng — — papa đừng so sánh! Nghìn vạn lần người đừng nghĩ như thế!

Mỗi khi phải trèo ra ngoài phòng tối nhỏ (cái miệng lớn) của ông nội mà không để bị hàm răng cửa vào, là một lần bị ép buộc rèn luyện môn nhảy cao, mỗi ngày được ông nội bắt đi nhặt tảng đá mang về lại thêm một lần bị ép buộc rèn luyện cơ bắp hai cánh tay... Với người cả đời trước làm công việc bàn giấy như cậu, việc này làm sao được coi là dễ dàng chứ?!

Ngay cả Louis bởi vì mỗi ngày đều “được” ông nội yêu thương liếm lông cũng đã thay gần nửa bộ lông, cuối cùng sống tới tận ngày hôm nay bọn cậu mới hết khổ, vậy nên papa, người làm ơn buông tha cho chúng con đi mà!

Trong lòng sợ hãi, Mạnh Cửu Chiêu vội vàng chặt đứt ngay sự cảm thán của Black, tránh cho việc sau này Black còn nảy ra ý nghĩ không hay ho gì nữa.

“Cục Cưng và Louis vẫn thích papa nhất cơ ($\cong \nabla \leq$)” Hai con mắt sáng long lanh của Mạnh Cửu Chiêu nhìn về hướng Black, vì để tăng hiệu quả, cậu còn chọc Louis ở bên cạnh.

“Chiếp chiếp!” Đáng tiếc hiện giờ Louis không có tâm trạng, buồn bã nhìn đám lông mao trên đỉnh đầu đã hoàn toàn bẹp dí, từ sáng sớm nay, sự không hài lòng với kiểu tóc của Louis đã lên tới đỉnh điểm.

Muốn tắm rửa! Ông nội chưa bao giờ cho đi tắm hết!

Nó nói xấu ông nội với papa mình.

Cục Cưng và Louis nói thích papa nhất khiến lòng Black và White cực kì hạnh phúc, còn về việc ông nội không cho tắm rửa gì đó...

Black và White đương nhiên cực kì thất vọng đi đầu này.

Nghĩ tới bộ dáng con mình ngày hôm qua bị papa lăn thành quả cầu bùn nhếch nhác đến thế nào, Black và White tự cảm thấy may mắn khi xưa lúc bọn họ còn là con non, không có sấn bùn đất như hiện giờ, còn về chuyện bị papa lăn thành quả cầu tuyết vân vân — — hình như vẫn có khả năng chấp nhận được.

Con nhà người ta luôn được sạch sẽ tinh tươm, chỉ có Black và White mỗi ngày đều bẩn thỉu, khi đó, mỗi ngày nhìn ra thế giới bên ngoài từ trong hang, Black đều cực kì tự ti (\leftarrow bé con này từ lúc lọt lòng đã có khiếu thẩm mỹ rồi o(͡° ͜° ͡°)o)

Cũng bởi quá tự ti nên bọn họ chưa từng đi tìm những đứa trẻ khác để chơi cùng, cũng chưa từng ra khỏi hang, vì thế, năm ấy khi rất nhiều con non bị Microraptor bắt đi, hai người bọn họ nhờ rúc trong hang không ra ngoài lại may mắn thoát hiểm.

Hang của bọn họ quá hôi, Microraptor vừa tới đã phải bỏ chạy mất vì mùi hương xộc lên...

Khụ khụ!

Quay lại chuyện chính, chính bởi papa thực sự không để tâm, cho nên từ nhỏ Black và White đã cực kì có ý thức tự lập. Mỗi lúc papa không có nhà, bọn chúng sẽ giúp nhau liếm lông mao, mỗi ngày đều thực hiện công tác vệ sinh cá nhân nghiêm túc, thậm chí còn tiện tay giúp cha dọn dẹp lại hang ở.

Bởi vậy, sau này Mãnh còn nhận được sự khen ngợi của toàn bộ Kantus, tất cả mọi người đều khen nó nuôi con vừa khỏe mạnh lại sạch sẽ bla bla...

Khụ khụ khụ!!!

Nghĩ tới việc làm của papa trước kia, Black và White cực kì thấu hiểu công con mình trên lưng, đi tìm chỗ có nước tắm rửa.

Black dày công tìm được một con sông nước chảy không siết, sau khi để White xuống dưới trước đi kiểm tra nhiệt độ, rồi sau đó hắt mang con vào theo.

Amen — — bơi vào mùa đông á — —

Sau khi được thả xuống dưới, Mạnh Cửu Chiêu rùng mình một cái.

May mắn cậu đã thực hiện tốt việc khởi động trước đó, mất một lúc để thích ứng với nhiệt độ nước, sau đó cậu liền vui vẻ đập nước. Black và White cũng vào ngâm nước. Lúc ở hình người bọn họ đã sớm học được cách bơi lội, nhưng đây lại là lần đầu tiên bọn họ dùng nguyên hình đi bơi, trước kia xung quanh bộ lạc Awash không có chỗ nước nào đủ lớn như vậy,

đủ để cho phép hai con Kantus sắp trưởng thành có thể lăn lội đùa nghịch ở trong.

“Con sông này thật là lớn!” ← O! Papa Black ơi! Đây không phải sông đâu! Là biển đấy! Mạnh Cửu Chiêu phun tào.

“Ừ, có lẽ đủ cho cả bộ lạc cùng nhau tắm đấy ~” ← O! Papa White ơi! Đừng bỏ qua việc Nazha Sita các cô ấy đều là nữ hán tử chứ! Mạnh Cửu Chiêu tiếp tục phun tào (*).

(*) Phun tào: lải nhải, cũng có khi là rửa, có thể nói tới sự chua ngoa, độc miệng.

Không thể không nói, những lúc ở bên cạnh các papa, vừa nghe lén bọn họ nói chuyện, nhân tiện nói một câu, phun tào một phát, quả là cuộc sống hoàn mỹ ~

Bé con trụi lông đặc ý đập đập nước tới bên cạnh papa nghe lén.

Bởi vì chân trong bộ dáng nguyên hình quá ngắn, Black và White không thể làm gì khác đành giúp nhau cạo rửa, mượn tạm sức chảy của dòng nước để chà sạch thân thể mình, bọn họ cứ vậy trôi bồng bênh trên mặt nước, nhờ thế, Mạnh Cửu Chiêu và Louis liền có thể tắm rửa vui đùa không biết mệt trên người papa mình.

Thân hình nhỏ của Louis giống như một cái bàn chải hạng nhất, chẳng bao lâu sau Mạnh Cửu Chiêu đã được nó chà rửa sạch sẽ, để báo đáp lại, cậu cũng không tiếc công sức dùng tay cạo sạch Louis từ trên xuống dưới.

Cuối cùng, khi một nhà bốn người đã tắm rửa sạch sẽ liền thả mình trôi trên mặt nước, ngửa mặt ngắm nhìn bầu trời.

Bầu trời trong xanh, điểm thêm trên đó vài áng mây trắng như que kẹo bông, nhưng ngày hôm nay không thấy bóng dáng của đám mây giống Black, cũng không có đám mây tựa tựa như White, có đi đâu đó không còn là vấn đề nữa, Black và White đã ở bên cạnh cậu rồi. Ánh mặt trời phủ một lớp óng ánh lên người, nửa người được bao bọc trong ánh nắng, nửa người

lại chìm trong biển khơi, giờ phút này trong đầu Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn chẳng nghĩ tới đi đâu gì nữa.

Cậu chỉ cảm thấy vô cùng thư thái ——

Khó khăn lắm mới bắt được tất cả khủng long có trên thực đơn mang về hang, Mạnh hoảng sợ khi phát hiện không thấy một đứa nào trong cả bốn đứa con, sốt ruột gọi nửa ngày không thấy lời đáp nào, nó cuống cuống bay đi tìm.

Tiếp đó, nó nhìn thấy bốn cái “xác chết” trôi trên mặt nước o(͡° ͜ʖ ͡°)o

“Grao!!!!!!”

Mãnh sợ điếng người ——

Con của ta (x4) ~~~~~

Mãnh có một bí mật nho nhỏ, từ trước đến nay chưa từng nói cho bất kì ai, kể cả con nó cũng không biết, Mãnh, kẻ thoát nhìn cường tráng lạnh lùng nghiêm khắc (?), không gì không làm được, lại đặc biệt sợ nước.

Đó là chuyện xảy ra vào thời kì việc sinh sản hăng còn thuận lợi, khi ấy nó vẫn còn là một con non, một lần nọ, nó và những đứa nhỏ khác không may cùng rơi xuống một hẻm băng.

Lúc xung quanh không có ai trừ bọn chúng, Mãnh đạp đạp trong nước suốt nửa ngày cũng không thể di chuyển dù chỉ một li, nó tận mắt chứng kiến những con non khác từng đưa một thoi không giây dựa nữa, đó cũng là lần đầu tiên nó đối mặt với cái chết cận kề.

Vào lúc suýt chút nữa bị ngộp chết, nó được người lớn tha ra ngoài, tuy nhiên kể từ đó nó cực kì sợ nước.

Đầm bùn có thể được, nhưng nước nó vẫn rất sợ.

Nhưng con nó đang bị chết đuối!!!

Ý nghĩ này giống như một luồng điện, vừa hiện lên liền dập tắt hết tất cả nỗi sợ trong nó, Mạnh lao bổ xuống phía dưới.

“A? Ông nội?” Trên bầu trời bỗng xuất hiện thêm một bóng đen, Mạnh Cửu Chiêu tức thì mở to cặp mắt đang khép hờ ra, nhìn thấy con Kantus đang lao với tốc độ cao từ trên bầu trời xuống, cậu hoảng sợ.

Ông nội, người cũng muốn tắm à?

Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cậu.

Ông nội, người lại nghĩ ra cách gì để giày vò chúng con nữa rồi chứ?

Đây là ý nghĩ thứ hai.

Sau đó, sau đó cậu liền trơ mắt nhìn ông nội thực hiện một động tác tiếp nước hoàn mỹ, rơi xuống.

Việc tắm rửa của ông nội... thật là mạnh mẽ...

Mạnh Cửu Chiêu ngẩn ra, nghĩ.

Nhưng mà... Động tác này càng nhìn càng thấy giống... người sắp chết đuối đang giãy dụa thế nào?

Black và White cũng đồng thời nhận ra sự không hợp lí, vội vàng kéo cánh Mạnh.

“Papa! Người đừng cứ động, papa thử đứng xem, chân của người chắc có thể chạm đất mà.” White gào lớn, hiểu ý của hắn, Mạnh Cửu Chiêu đen mặt.

Dưới sự hò hét của con, Mạnh rốt cuộc cũng thôi giãy dụa, nó dè dặt đặt chân xuống, sau đó nó nhận ra — —

(☉ o ☉)!

Ơ, quả thực có thể chạm đất này!

Thế là nó đứng vững vàng trong biển.

Black và White chọn chỗ biển này cũng không cách quá xa bờ, với chiều cao của White và Black thì chân chạm đất có thể vẫn còn chút khó khăn, nhưng đối với người cao hơn hẳn bọn họ là Mãnh, đây hoàn toàn không phải là vấn đề.

“Grum?” Các con đang làm gì? Mãnh quay sang hỏi hai đứa con.

“Grum...” Chúng con đang tắm. White thành thật đáp.

“Grum.” Ta cũng tắm.

Vì thế, số lượng khủng long cùng nhau tắm biển thành con số năm (Mạnh Cừu Chiêu: Hình như có nhàn lẩn gì đó...)

Lần đầu tiên tắm rửa, Mãnh đã vô cùng thích thú cảm giác được tắm.

Một bên vừa tắm, một bên nó vừa lắng tai nghe các con kể chuyện về bộ lạc Awash (← nhà tắm và các thứ liên quan thực sự đúng là nơi rất thích hợp cho việc trò chuyện). Nghe đến chuyện bộ lạc Awash có nồi lớn đun được nước nóng để tắm, nó tỏ ra cực kì thích thú (← có lớn thế nào cũng không chứa nổi lão nhân gia ngài đâu ==//).

Nó bày tỏ, bộ lạc Awash thật là một nơi tốt: Nồi đá, nó muốn tắm thử một lần, giống voi ma mút, nó cũng muốn ăn thử xem sao...

Ơ! Ông nội! Trọng tâm chúng con muốn bày tỏ là bộ lạc Awash có công nuôi dưỡng chúng con mà! Ngài đang để tâm đến vấn đề nào thế!

Từ khi quen ông nội, Mạnh Cừu Chiêu cảm giác lượng hô hấp của mình ngày càng lớn.

Mãnh đem toàn bộ vùng nước chỗ nó tắm biển thành màu đen.

Nó thì được tắm sạch rùi, nhưng thương thay cho bốn người nhà Black lúc trước đã sạch sẽ, giờ đây lại vì ngâm trong nước tắm của ông nội lại

phải chà rửa thêm mất cả buổi, trong giây phút đó thật sự có cảm giác được cọ rửa đến trắng bóc.

Trái lại, Mãnh thành công vượt qua chứng sợ nước, nó trở nên vô cùng yêu thích việc tắm.

Thậm chí đến mức chiều nào nó cũng chủ động đi ngâm mình trong nước biển với ánh nắng mặt trời ấm áp.

Hôm nay, nó lại đi tắm, ngồi ở trên người nó, Louis và Mạnh Cửu Chiêu đang giúp nó vệ sinh những cái vảy ở bụng.

Đúng lúc này, Mãnh nghe thấy âm thanh thứ gì đó rơi từ trên không trung xuống.

Nó ngược nhìn về hướng bầu trời nơi phát ra âm thanh.

Ồi! Nó đang thấy cái gì thế này? Có thứ gì đó đang rơi từ trên không xuống — —

Một bắp đùi thật rắn chắc!

Một phần ngực thật trắng kiện!

Một cái đuôi thật đáng yêu!

Đây là một con Utahraptor (*) xinh đẹp đến nhường nào chứ!

(*) Utahraptor

Mãnh ngơ người — —

Con này, nhìn qua rất, rất, ngon miệng ($\cong \nabla \cong$)

Nhìn bữa cơm từ trên trời rơi xuống, Mãnh trở người bò dậy, nó đem hai đứa trẻ lên phía trên, rồi lội nước đi đến chỗ con Utahraptor.

“Grum ~~~~~” Bữa chiều nay sẽ ăn Utahraptor nhé ~ Mạnh hào hứng tuyên bố.

Nhìn rõ con Utahraptor trong tay nó, thế nhưng Mạnh Cửu Chiêu và Louis lại sững sờ.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn A Tu Tu đã cống hiến sự động não.

Không thể không nói, A Tu Tu, đầu của người thật sự phong phú!

Ông cháu ba đời đầu đoàn tụ, thật là ấm áp đúng không ~ mau động não thêm chút nữa đi! — — by A Tu Tu trí tưởng tượng phong phú.

[Động não lần thứ nhất]

Mạnh bận rộn liếm suốt một đêm, sang ngày thứ hai:

Black: Tối hôm qua, khi ngủ em cứ cảm thấy cả người ươn ướt dính dính, là trời mưa sao?

White: Không đâu, có đi đâu buổi sáng cả người anh đầu hôi cực kì, anh có tắm thường xuyên mà nhỉ? (◯ o ◯)

A Trọc: ... Đó là nước miếng của ông nội đấy!

[Động não lần thứ hai]

Mãnh: Con ta chưa thành niên đã phải làm cha, thân là một người bố đúng chuẩn, ta phải giúp bọn chúng.

Vì thế, sau khi Black và White đi săn trở về — —

Black: White! Không hay rồi! Papa lại trộm đem Louis và bé con đi mất!!!

Bên kia...

Mãnh dùng sức liếm cháu nội của mình: Đáng yêu quá ~ đáng yêu ghê ~
các con đều đã trưởng thành, quả nhiên vẫn chỉ có con non là đáng yêu
nhất thôi!

A Trọc và Louis: Papa ~ chúng con chỉ cần papa thôi ~/(T oT)/~~

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 95

ngừng chui xuống dưới... xuống dưới... không ngừng phân tách, quấn lấy, sít sao bám lấy từng tấc đất.

Dưới sự quan sát của Sita và đám trẻ, Tuyết Hoa biến thành một cái cây!

Thành viên bộ lạc Awash mỗi ngày đều trải qua việc huấn luyện nghiêm khắc, ngay sau khi nhìn thấy khói đen, bọn họ lập tức dừng hết mọi hoạt động, nhanh chóng quay về bộ lạc.

Trên đường, bọn họ đã biết được nguyên nhân khói đen bốc lên.

Mặt đất bắt đầu dao động kịch liệt!

Mọi người nhanh chóng bỏ chạy, mặt đất sau lưng bắt đầu sụp đổ từng mảng lớn!

“Bỏ con mồi xuống! Chạy mau! Quay trở lại bộ lạc mau!” Trơ mắt nhìn một thú nhân tộc báo trẻ tuổi bị trọng lượng con mồi trên lưng liên lụy rơi vào dưới lòng khe nứt, Andy gầm lên một tiếng, hẳn biết, nếu bộ lạc đã đốt khói đen gọi bọn hắn quay về, vậy chứng tỏ, ít ra tại bộ lạc lúc này vẫn còn an toàn!

Chỉ có hai phần ba thú nhân còn sống về được tới nhà.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đoạn cuối chương trước có sửa một chút: Bé con đúng là không biết thân phận của Wieser ==

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 96

Edit: DLinh

Beta: Chi

Những thú nhân vừa chật vật chạy trốn ngay khi trở lại bộ lạc liền sợ đến ngậy người —

Tại vị trí trung tâm của bộ lạc bỗng từ đâu xuất hiện một gốc đại thụ chưa từng nhìn thấy qua bao giờ!

Phần đất xung quanh toàn bộ đều sụp đổ, chỉ có duy nhất trăm mét vuông đất bao quanh trung tâm là cái cây kì quái ấy mới không chịu ảnh hưởng gì.

Mọi người quan sát kĩ, chẳng bao lâu sau liền hiểu ra nguyên nhân: Mặt đất vốn bình thường bằng phẳng, giờ đây lại được vô số rễ cây quấn quanh, hẳn những rễ cây này chính là nhân tố đã cố định phần đất của bộ lạc.

Tất cả mọi người đều giật mình!

“Chuyện gì đang xảy ra thế...”

“Tuyệt Hoa! Tuyệt Hoa đâu?” Giữa dòng người, Andy lo lắng tìm kiếm bạn đời của mình.

Không thấy! Không thấy! Không thấy ở đâu cả!

Ngay lúc hần hoảng hốt muốn chạy ra ngoài tìm, Sita kéo hần về

Đè Andy lại, Sita kéo hần đến bên cạnh cái cây khổng lồ, một tay kéo Andy, một tay chỉ cái cây kia, Sita thấp giọng nói,

“Tuyệt Hoa ở đây.”

“Nhưng ở đây chỉ có một cái cây thôi –” nói nửa chừng, Andy bỗng ngẩn người, một đoạn rễ cây từ dưới lòng đất trỗi lên, chầm chậm mà chắc chắn quấn lấy bắp chân hần.

“Đây...” Nhìn chằm chằm đầy ngạc nhiên đoạn rễ cây đang không ngừng quấn lên trên thân thể mình, đợi đến khi đoạn rễ cây ấy vắt qua tay chạm đến nơi trái tim mình, tâm trạng đang căng như dây đàn của Andy bỗng bình tĩnh lại một cách lạ thường.

“Tuyệt Hoa, là em sao?”

Để đáp lời, đoạn rễ cây càng quấn chặt hơn lấy bắp chân hần.

Sau khi biết được cái cây này chính là Tuyệt Hoa, toàn bộ thú nhân ở gần đây đều tập trung chăm chú nhìn Tuyệt Hoa, phần lớn số rễ cây đều đứt gãy trong quá trình cắm xuống đất, nhưng mỗi khi có một đoạn rễ đứt gãy, một lượng rễ nhiều hơn lại mọc thêm, cố gắng hết lần này đến lần khác để gia cố mặt đất.

Tất cả mọi người đều đổ mồ hôi họ Tuyệt Hoa.

Nhờ có Tuyệt Hoa sau khi biến thành cây to không ngừng cố gắng dùng rễ cây quấn chặt phần đất, nơi ở của bộ lạc Awash mới không bị động đất chia tách.

Lấy Tuyệt Hoa làm trung tâm, toàn bộ chỗ ở của bộ lạc Awash trở thành một hòn đảo biệt lập.

Trôi nổi giữa toàn bộ địa cầu đang đổ vỡ, chỗ bọn họ là mảnh đất nguyên vẹn còn lại duy nhất.

Không ai có thể giúp được Tuyết Hoa, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình, gắng hết sức! Cố gắng hơn nữa!

Mọi người cùng căng thẳng với Tuyết Hoa.

Chẳng bao lâu sau, Tuyết Hoa đã hoàn thiện phần gia cố lên lớp đất, kẻ đó, hắn bắt đầu cắm lớp rễ của mình xuyên sâu xuống.

Hắn hiểu rõ, dù phần đất này hiện giờ đã được gia cố vững chắc, nhưng đối diện với động đất sạt lở trên diện rộng như hiện tại, mọi thứ đều chỉ là công cốc! Một khi bọn họ thất bại, những núi đất khác cũng sẽ sụp xuống, tất cả mọi người của bộ lạc chỉ còn đường cùng nhau chịu chết mà thôi!

Tuyết Hoa tỉ mỉ phân phối từng bộ rễ, mắt liên tục nhìn về phía không trung, những cái rễ ngày càng dài ra, dường như đang có người dùng tay tết chúng lại với nhau vậy, chúng dường như vừa sinh ra lớn lên, vươn dài về phía trước lại vừa không ngừng đan vào nhau cùng giúp đỡ lẫn nhau. Không hổ là người đàn ông có sở trường đan tết, Tuyết Hoa bắt đầu bện những cái rễ của mình lại, hắn dùng những nhánh cây của mình tạo thành một tán ô, bao tất cả mọi người lại, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Tốc độ của hắn rất nhanh, không bao lâu sau, chỉ có thể dùng từ kì tích để hình dung khi thấy một quả cầu được làm từ rễ cây đột nhiên xuất hiện giữa đồng hỗn độn của trời đất.

Lúc phần đỉnh cuối cùng của quả cầu được tết lại, bên trong đã hoàn toàn tối đen như mực.

Cùng với việc ngăn chặn hết thương tổn từ bên ngoài, Tuyết Hoa còn dường như cắt đứt tất cả âm thanh dội vào.

Giữa lúc này, bỗng một tiếng kêu non nớt của đứa trẻ nào đó vang lên.

Tiếng kêu véo von phảng phất giống của con chim non đó, chính là tiếng kêu gọi mẹ của Mite. Những đứa trẻ khác đã trở về bên cạnh mẹ chúng từ lâu, đừng hỏi vì sao chúng có thể tìm được mẹ mình, bởi mỗi đứa đều có một phương thức riêng để liên lạc với mẹ mình.

Chỉ còn có duy nhất Mite đứng lạc lõng ở một chỗ.

Nó vẫn kiên trì kêu lên không ngừng.

Thường ngày, mỗi khi mẹ nó đi săn trở lại, nó sẽ dùng cách này để gọi mẹ, sau đó mẹ sẽ tìm được nó rồi chạy tới.

Nhưng mà lần này, lại chẳng có ai đáp lại nó cả.

Cuối cùng, Sita không nghe nổi nữa, cô dựa theo âm thanh lần tới, bế Mite lên.

Andy – người hoảng hốt lúc ban đầu giờ phút này lại vô cùng tỉnh táo, hấn chủ động gánh trách nhiệm kiểm kê nhân số.

Những người bình an trở về khi nghe thấy hấn điểm danh sẽ đáp lại, còn những người chưa trở lại hiển nhiên —

Lần này, rất nhiều người đã không còn cách nào để đáp lại hấn.

Mẹ của Mite — Lola, còn có Gaelle, hai thú nhân tộc báo này đều chưa trở lại bộ lạc.

Mite đã trở thành đứa trẻ mồ côi.

Ames và Vũ cùng không trở lại.

Còn có rất nhiều người chung sống với nhau từ nhiều năm trước... cũng không trở lại.

Trong không gian khép kín không ngừng vọng lại những tiếng khóc sụt sùi.

Giữa một rừng tiếng khóc, Sita lại cúi xuống không ngừng lần mò thứ gì đó, sau khi sờ soạng từng chỗ đất một, cô rốt cuộc xác nhận: Không thấy ba của Ames đâu!

Trước khi Tuyết Hoa tét kín miệng quả cầu, cô rõ ràng vẫn còn thấy nó ở chỗ này, giờ lại đi đâu rồi? Chẳng lẽ đã chạy ra ngoài tìm Ames?

Ôi trời ơi —

Sita đã đoán đúng.

Ba của Ames quả thực đã chạy ra ngoài tìm Ames.

Nó chẳng qua chỉ là một con thỏ tuyết đơn thuần, thậm chí ngay cả số lượng hành quả trong hang mình nó còn không đếm hết, mấy đứa trẻ trong bộ lạc Awash cực thích việc lén trộm hành quả từ trong hang của ông nội thỏ tuyết để ăn, bọn chúng chưa bao giờ phải lo lắng sẽ bị rầy la, bởi vì ông nội thỏ tuyết mãi mãi không bao giờ đếm hết.

Kì lạ là, dù ông nội thỏ tuyết mãi không đếm hết số lượng hành quả nhưng cho tới giờ nó vẫn luôn biết chính xác số lượng con của mình.

Phát hiện bên trong thiếu một đứa con, trước lúc Tuyết Hoa hoàn thành công việc bện tết, nó liền chạy ra ngoài.

Lúc còn nhỏ, Ames vẫn thường xuyên đi lạc, nhưng lần nào nó cũng có thể tìm được và mang trở về, lần này cũng không ngoại lệ.

Tìm kiếm giữa lúc mặt đất đang chấn động kịch liệt, khi thì nó dùng tốc độ như tia chớp để chạy trốn, lúc lại khéo léo nhảy lên, thời điểm gặp được khe nứt lớn hơn một chút, nó còn cẩn thận bẻ gãy một cành cây gần đó rồi leo lên đi qua.

Lão làng thỏ tuyết kinh nghiệm đầy mình đơn độc vượt qua từng cửa ải khó khăn.

Mỗi loài dã thú luôn có linh cảm kì lạ và kỹ xảo đặc biệt dùng để tìm kiếm con của mình.

Đối diện với một khe nứt trước mặt, nó dừng lại.

Cẩn thận bám vào rìa khe nứt thăm dò, nó tìm được rãnh.

Ở sâu dưới khe nứt bên dưới, thỏ tuyết nhìn thấy bóng dáng con của mình.

Kế đó, nó nhảy xuống không do dự.

Khéo léo nương vào phần nhô ra trên vách đá, cuối cùng nó cũng an toàn đáp tới dưới đáy khe nứt.

Bé con hình như đang ngủ thiếp đi.

Nó khẽ dùng mũi đụng đụng tóc bé con.

Thấy thằng bé không có phản ứng gì, nó bắt đầu dùng sức của cả cơ thể ưỡn ưỡn đầu con.

Con ơi, đừng ngủ ở đây, chỗ này nguy hiểm lắm, mau rời đi!

Đầu của con quay sang bên này, gương mặt đầy máu lộ ra.

Trong khoảnh khắc thấy đồng máu, thỏ tuyết ngay lập tức thét lên một tiếng chói tai!

Nó bắt đầu cố gắng dùng tất cả các biện pháp có thể để lay tỉnh con, nhưng con quá lớn so với nó, lớn hơn rất nhiều, một mình nó chẳng thể nào mang nổi con nhỏ!

Ngay khi nó đang không ngừng lay lắc con nhỏ, mặt đất vừa mới yên ổn được một lúc lại bắt đầu rung lắc, những hòn đá nhỏ theo đó lăn từ trên vách đá xuống.

Khe đá đang khép lại —

Làm sao bây giờ? Làm thế nào mới đưa con ra ngoài được bây giờ?

Nhìn con nhỏ trên mặt đất, rãnh lại nhìn khe nứt trên đỉnh đầu, thỏ trắng bỗng ngậy người tại chỗ.

Ames từ từ mở mắt dưới cơn đau mãnh liệt.

Một con mắt của hắn hình như đã bị thương nên sưng lên, khiến tầm nhìn của hắn hiện giờ rất mờ hồ.

Dưới tầm nhìn mờ mịt, hắn nhìn thấy một người.

Người kia hiện giờ đang ôm lấy hắn, sau đó, đẩy hắn lên.

Người kia giống như đang cực kì cố sức, nhưng vẫn luôn kiên trì bền bỉ đẩy hắn đi lên, bởi vì sức không đủ, đến cuối cùng, người kia chỉ có thể đẩy lưng của hắn tựa lên vách đá, gác chân hắn lên vai mình rồi đẩy lên.

Rời khỏi vách đá tắm tối, một lần nữa nhìn thấy thế giới bên ngoài, lúc này Ames mới ý thức được hóa ra người kia đang cứu mình!

Người kia đang cố gắng đẩy mình ra khỏi vách đá!

Nửa người trên yếu ớt mà nằm rạp ra trên đất, nửa người dưới lại vẫn còn trong khe đá, một chút sức lực Ames cũng không còn, nhưng hắn phát hiện mình vẫn đang chuyển động về phía trước, ắt hẳn là thành quả của việc người bên dưới đang liên tục cố gắng đẩy hắn lên.

Cho dù không thấy rõ, Ames cũng biết người kia không phải là Vũ, cũng không phải bất kì người nào hắn từng gặp, người xa lạ mà hắn chưa bao giờ gặp này, giờ đây lại bất chấp tất cả sự an toàn của bản thân để cứu mình.

“A...” Ames muốn thử nói chuyện, nhưng cổ họng lại chỉ có thể phát ra những âm thanh vụn vỡ. Hắn gắng sức quay đầu ngược lại hướng về bên kia, bằng cách này, mặt hắn có thể đối diện với bên trong vách đá.

Hắn liếc mắt muốn nhìn thấy mặt ân nhân cứu mạng của mình. Có lẽ bên trong vách đá quá tối, mắt của hắn lại bị thương, tất cả những gì hắn thấy chỉ là bóng dáng hết sức mờ hồ của người kia.

Mỗi lúc càng nhiều đá rơi từ bên ngoài vào trong vách đá, Ames sợ hãi khi chứng kiến hai bên khe nứt đang từ từ khép lại —

Nhưng ân nhân cứu mạng của hắn còn đang ở trong khe đá mà!!!

“A! A —” cổ họng của Ames không ngừng gào lên những tiếng vụn vỡ, hắn dùng toàn bộ sức lực của mình với mong muốn nắm được tay của ân nhân.

Nắm được rồi! Hắn cần được tay đối phương rồi!

Dán sát vào mặt đất, hắn muốn kéo tay giúp đối phương bò lên.

Khe đá không phải là rất thấp sao, ít nhất cánh tay người kia vẫn với được ra ngoài, nhưng quỷ tha ma bắt, tại sao lúc này đây hắn chẳng có chút sức nào thế này!!!

Ames gắng hết sức, kết quả lại bị trọng lượng của cơ thể đối phương kéo ngược lại gần khe đó.

Cùng lúc, Ames cảm thấy được bàn tay đối phương khế siết lấy tay mình.

Sau đó, cái tay ấy từ từ buông lỏng ra.

“Ô ô ~ ô ô ~ ô ô ~~~” một đợt âm thanh kì lạ vang ra từ trong khe đá.

Thật lâu sau, Ames mới nhận thức được tiếng kêu của người kia.

Là thành viên của tộc thổ tuyết, Ames rất quen thuộc với ý nghĩa đằng sau âm thanh ấy — đây là âm thanh, mà chỉ tại thời điểm thổ tuyết rất hạnh phúc rất mãn nguyện mới kêu lên.

Ames đột nhiên nhận ra thân phận của người ấy.

Cậu giãy dụa lết về khe đá tìm người kia, cùng lúc đó, rốt cuộc đại lục không chịu nổi sự dồn ép từ một phần đại lục khác, mặt vách đá đụng vào một mặt khác!

Khe đá hoàn toàn khép lại!

“A!!!!!!!!!!!!!!” Không có cách nào nói ra một câu hoàn chỉnh, trong miệng Ames liên tục gào lên những tiếng kêu thảm thiết.

Ba! Người kia là ba của hắn —

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Là một con thỏ, ba ba thỏ tuyệt đã đến cuối chặng đời thỏ của nó rồi.

Chính bản thân nó cũng biết đi đâu ấy.

Trước khi chết có thể làm chuyện gì đó cho con, nó vô cùng hạnh phúc.

Sau rồi, “nó” cuối cùng còn có thể biến thành “hắn”.

Ở vào những giây phút cuối cùng, còn có thể nắm chặt tay con.

“Hắn” cực kì mãn nguyện.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 97

Edit: DLinh

Beta: Chi

Vũ lo lắng bay qua bay lại không ngừng trên bầu trời, hắn liều mạng tìm kiếm bóng hình của Ames. Bởi vì liên tiếp có đá rơi xuống, hắn không dám bay quá thấp, cũng may thị lực của hắn tốt, vẫn có đủ khả năng quan sát rõ tất cả mọi thứ dưới mặt đất.

Trong quá trình tìm kiếm Ames, hắn thỉnh thoảng lại cứu được vài thành viên của bộ lạc Awash, cứu được bao nhiêu rồi thì hắn cũng không nhớ rõ nữa, tuy rằng bản thân hắn đang lo lắng cho bạn đời của mình đến chết đi sống lại, nhưng hắn quả thật cũng không cách nào thấy thành viên bộ lạc Awash chết mà không cứu, tuy mới gia nhập vào bộ lạc này không bao lâu, dù trong lòng không nói ra, song hắn vẫn rất thích được sống ở nơi này.

Mỗi lần cứu được một người thả vào trong đỉnh quả cầu bằng cây của Tuyệt Hoa, hắn lại tức tốc bay đi, gần như mỗi lần thả người xuống xong lại ngay lập tức bay đi tìm kiếm. Chỉ là, mỗi một lần trở về rồi bay đi như thế, hắn càng lúc càng hoảng sợ.

Ngay lúc đã gần như tuyệt vọng, hắn đột nhiên thấy được bóng dáng Ames.

Đây rõ ràng là khu vực hắc đã lục tìm không dưới ba lần, trước đó không thấy bất cứ thứ gì, bằng cách nào Ames lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Có đi đâu thời gian gấp rút không đủ cho hắc suy nghĩ nhiều, nhanh chóng lao xuống phía dưới, tranh thủ trước khi cơn động đất tiếp theo ập đến, Vũ lướt thật nhanh qua mặt đất, tóm Ames bay đi.

Hắc thuận lợi đem Ames bay tới đỉnh nóc quả cầu rễ cây của Tuyết Hoa, nhìn thấy bọn họ, rễ cây tự động mở ra, để lộ ra một cái lỗ nhỏ vừa cho hai người bọn họ chui vào, sau khi hai người tiến vào liềm khép trở về như ban đầu.

Trong bóng tối, tất cả mọi người cùng vây quanh Vũ và Ames.

May nhờ có papa thả cảnh báo trước, Sita mới có thể nhanh chóng đốt khói hiệu gọi mọi người khẩn trương trở về kịp thời, giúp cho mọi người hạn chế được mức độ thiệt hại lớn nhất có thể để trở về bộ lạc.

May nhờ có Vũ một lần lại thêm một lần bay ra ngoài, không chỉ có mình Wieser đang ở ngoài, mà thậm chí một phần ba số thú nhân không kịp trở lại đều được hắc cứu! Tuy rằng rất nhiều người trong số họ bị thương, nhưng ít ra họ đều vẫn còn sống.

Mà hiện giờ hai người bọn họ rốt cuộc đã trở lại, trải qua đợt thiên tai khủng khiếp chưa từng thấy này, bộ lạc Awash may mắn bảo lưu được số thành viên còn sống nhiều nhất trong lịch sử!

“Xin lỗi... Ames, tôi không để ý được ba của cậu, ông... ông hình như đã chạy ra ngoài tìm cậu rồi.” Dò lần từng chút một, Sita giúp Ames xử lý vết thương trên đầu. Nhất thời chạm tay tới một chất lỏng ấm ấm, cô sợ hết hồn, tưởng rằng Ames còn có vết thương nặng ở đâu đó vẫn chảy máu, nào ngờ lau suốt nửa buổi, cẩn thận ngửi lại một lần nữa, lúc này cô mới ý thức được đó không máu, mà là nước mắt.

Chạm tới bờ môi khô khốc của Ames, Sita vội vàng tìm nước đút cho cậu uống.

Uống được vài ngụm, rốt cuộc Ames cũng lại lần nữa tìm về tiếng nói của mình.

“Ba đã tìm được tôi rồi.” Cậu chỉ nói câu này, sau đó liền lặng lẽ khóc nức nở.

Dựa theo những tiếng ghen ngào mà Ames kể lại sau đó, mọi người hiểu ra, papa tỏ không chỉ tìm được Ames trong khe, mà cuối cùng còn biến được thành người, đem đẩy cậu ra ngoài...

Nghe hết lời của cậu, tất cả mọi người đều rơi vào tĩnh lặng.

Papa tỏ – người luôn được cho là nhỏ bé yếu ớt nhất, thế mà lại lợi hại như vậy, có thể nói, ông đã cứu toàn bộ bộ lạc Awash!

“Chúng ta phải sống tiếp!” Bất thành linh, Andy lên tiếng.

Lời nói của hắn cũng chính là tiếng lòng của tất cả những thú nhân ở đây, tất cả mọi người đều ngưng bật tiếng khóc, tiếng nỉ non, kiêu lại đau thương, gác lại toàn bộ những ưu tư.

Mọi người bắt đầu suy xét cách làm thế nào để cả bộ lạc cùng sống sót.

Nếu như có thể rời khỏi đây thì tốt quá — — mọi người không hận mà cùng chung suy nghĩ.

“Chúng ta có thể tới vách đá đằng đó hay không?” Giữa bầu không gian trầm lặng, Vũ bất chợt lên tiếng, “Vừa rồi lúc tôi ra ngoài tìm Ames có bay qua chỗ ấy rất nhiều lần, bên đó hiện giờ là nơi ít chịu ảnh hưởng của trận động đất nhất. Lúc Black và White đi xuống đấy, tôi cũng đã bay xuống dưới kiểm tra, phía dưới chắc hẳn là nước...”

Lời nói của hắn khiến ánh mắt tất cả mọi người đều sáng lên!

Sall trầm tư trong phút chốc, rồi cuối cùng đưa ra quyết định tất cả sẽ cùng tiến về vách đá đằng trước kia.

Những thú nhân sinh hoạt tại thời nguyên thủy cũng không hiểu rõ lắm về động đất, bọn họ không biết rằng động đất có thể dẫn tới những cơn sóng thần dữ dội, giả dụ một ngày nào đó sóng thần có ập đến, vậy thì việc tiến gần tới vùng lân cận vách đá lại trở thành quyết định chết người.

Thời gian không có nhiều, bọn họ chỉ có thể dựa vào trực giác và tình huống trước mắt để đưa ra phán đoán tốt nhất có thể.

Sall vẫn luôn im lặng không nói gì, hắn đang bình tâm cảm nhận những thay đổi về rung chấn. Phần bảo vệ mà Tuyết Hoa bện tết đã chắn giúp bọn họ toàn bộ những vật va đập từ nãy tới giờ, thế nhưng, cũng tại thời điểm lúc trước phải mở rộng cửa ra mỗi lần Vũ cứu người mang về, Sall phát hiện thấy tình hình đang dần chuyển biến xấu đi.

Phần lớn đất đá đều văng tới phía chỗ bộ lạc Awash, sớm muộn gì Tuyết Hoa cũng sẽ bị vùi lấp.

Hắn vẫn luôn nghĩ nhiều hơn những người khác một chút.

Chỗ ở của bộ lạc Awash là nơi bằng phẳng nhất trong toàn bộ vùng lân cận, sở dĩ lúc đây chọn làm nhà ở đây chủ yếu do nơi này bốn bề được núi non bao bọc, tương đối ấm áp và yên bình, tuy nhiên, một khi xảy ra động đất trên quy mô lớn, đây lại là địa phương nguy hiểm nhất.

Thực chất hắn vẫn luôn suy xét đến chuyện di dời của bộ lạc, chỗ của bọn họ so với khi mới đến đã trở nên ấm áp hơn rất nhiều, lớp băng gần bộ lạc đã bắt đầu tan ra, chứng cứ rõ ràng nhất chính là số lượng sông ngòi tăng vọt bên trong lãnh thổ của bộ lạc. Cho dù không có kiến thức về địa lý nhưng trong lòng Sall cũng có dự cảm vô cùng không lạc quan về việc này. Trong khoảng thời gian gần đây, hắn vẫn luôn chạy qua chạy lại khắp nơi, mong muốn tìm một nơi ở an toàn hơn cho cả bộ lạc.

Chỗ mà hắn vừa ý nhất trùng hợp thay lại chính là vùng xung quanh vách đá mà Vũ vừa đề cập tới kia.

Vách đá giống như đã được dùng dao đẽo gọt qua một lượt, một mặt vừa có thể phòng tránh địch và gió bão đến từ bên kia, mặt khác chỗ đất

liền tiếp giáp lại là nơi săn bắt rộng rãi. Dù cho lớp băng có tan ra, vậy cũng không ảnh hưởng đến nơi này.

Trước đó hắn còn muốn quan sát thêm vài chỗ nữa rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng, nhưng tình hình hiện giờ không cho phép hắn do dự thêm nữa.

Đợi đến khi trận rung chấn tạm ngừng, chúng ta phải ngay lập tức chuẩn bị rời đi!

Sall đưa ra mệnh lệnh — —

Sall quả thật ít nói nhất trong bộ lạc, nhưng lời hắn nói ra lại có sức ảnh hưởng lớn nhất.

Các thành viên bộ lạc Awash đều vô cùng tin tưởng thủ lĩnh của bọn họ.

Mỗi thành viên trước khi gia nhập bộ lạc đều đã từng trải qua những ngày tháng hết sức bi thảm, chính nhờ có Sall nên bọn họ mới còn sống đến ngày hôm nay, dù đối mặt với đủ loại nan đề khó khăn, Sall vẫn luôn đưa ra được những quyết định chính xác nhất, dẫn dắt mọi người vượt qua.

Theo thời gian số lượng thú nhân Sall mang về ngày càng nhiều, mọi người lại quyết định cùng nhau chung sống, lúc ấy mới thành lập nên bộ lạc, mà tất cả đều cảm thấy Sall làm thủ lĩnh là hoàn toàn xứng đáng!

Đây cũng gần như là một loại tín nhiệm mù quáng.

Vì thế, Sall nói muốn tất cả cùng đợi cho đến khi trận động đất ngừng liền ra sức đẩy quả cầu Tuyết Hoa thật nhanh về hướng vách đá, xét từ góc độ người hiện đại mà nói việc này là quyết định bất ngờ được đưa ra trong lúc không tỉnh táo, nhưng toàn bộ bộ lạc Awash lại hoàn toàn chẳng có ai đứng ra phản đối, chẳng có ai sợ hãi, tất cả trước sau như một đều muốn là người đứng ra gánh vác trách nhiệm này.

Đến cuối cùng Sall vẫn là người đưa ra quyết định then chốt, chỉ để lại vài thú nhân trưởng thành để chăm sóc đám trẻ, còn đầu tất cả mọi người cùng đi ra ngoài đầy bóng.

Chỉ giữ lại vài hệ rễ để cung cấp dinh dưỡng, Tuyết Hoa cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất triệt bỏ hết bộ rễ đang cắm xuống lòng đất, vươn chúng ra phía trước, gia cố thêm hai tầng bảo vệ.

Quyết định này đối với hắc cũng gần như là muốn đòi mạng, không còn thổ nhượng, rời xa mặt đất, đứng trên phương diện một cái cây mà nói, cho dù hắc có cường đại thế nào đi chăng nữa, sự lựa chọn này cũng gần như một dạng tự sát.

Sở dĩ làm như vậy, đương nhiên là do chính bản thân hắc cũng nhận thấy trong tình huống hiện giờ, chỉ có biện pháp của Sall mới giúp tất cả cùng thoát chết mà sống sót.

Phần rễ xuyên sâu trực tiếp vào lòng đất, không ai so với hắc hiểu rõ hơn trận động đất này nghiêm trọng đến mức nào, phần đại lục này sắp sửa đón nhận một lần tái sinh mới — — suốt cuộc đời đằng đẵng, hắc đã trải qua không biết bao nhiêu trận động đất, vì thế Tuyết Hoa hiểu rõ chuyện này hơn bất kì ai.

Hơn nửa quả cầu đã bị chôn trong bùn đất, có thể tưởng tượng, nếu bọn họ ra trễ chút nữa thôi, tất cả sẽ bị chôn vùi sâu trong lòng đất.

Dưới sự đồng lòng nỗ lực của tập thể thú nhân bộ lạc Awash, quả cầu khổng lồ do Tuyết Hoa tạo thành rốt cuộc chuyển động. Một khi đã động, việc đẩy đi kế tiếp với đám thú nhân có sức lực lớn này lại dễ dàng hơn rất nhiều.

Hiện giờ bọn họ cần nhất chính là tốc độ! Phải nhanh hơn nữa!

Bọn họ muốn trong khoảng thời gian ngắn nhất, trước khi đợt động đất tiếp theo xảy đến có thể di chuyển thứ này đến vùng lân cận vách đá.

Các thú nhân thi nhau biến trở về nguyên hình, tập thể dã thú đủ các chủng loại cùng đẩy một quả cầu khổng lồ di chuyển. Chứng kiến cảnh tượng này, có lẽ ai đó sẽ thấy mắc cười, có lẽ ai đó sẽ đàm tiếu quyết định này của Sall thật là điên rồ, thế nhưng, khi nhìn vào bề mặt hoang tàn của vùng đất xung quanh, lại thêm những thi thể động vật chết do ảnh hưởng của trận động đất — —

Khi đó bạn còn được chứng kiến nét mặt nghiêm túc đầy cố gắng của những thú nhân này, bạn sẽ cảm nhận được sự kiên định không thể xoay chuyển.

Bọn họ đang nỗ lực tìm cách sống sót.

Bọn họ tin tưởng tuyệt đối vào người đã đưa ra quyết định.

Bọn họ tin rằng mọi người sẽ có thể giúp tất cả cùng sống tiếp.

Đây là niềm tin không cách nào dập tắt được.

Đám trẻ không nói tiếng nào bám chắc vào lớp rế trốn bên trong lớp ô mà Tuyết Hoa dựng lên để bảo vệ bọn chúng, không khóc không nháo, bọn nó chỉ yên lặng trốn ở bên trong, bị lăn qua lăn lại hoa mây chóng mặt đám trẻ cũng không phàn nàn một chút nào.

Bọn nó hiểu rõ phía ngoài kia người lớn vì cứu bọn nó mà nỗ lực ra sao.

Vào giờ phút này, niềm tin của những người trưởng thành đã thông qua hành động của chính họ mà tạc vào lòng những đứa nhỏ này, những gì xảy ra trước mắt ngày hôm nay đã được khắc sâu vào trong tim chúng, trở thành hạt mầm của lòng dũng cảm, không ngừng bén rễ, đâm chồi, rồi lại tiếp tục phát triển.

Tác giả có lời muốn nói: Sáng sớm nay tỉnh lại, việc đầu tiên tác giả làm là mở ipad ra, âm thầm đọc đọc một chút bình luận.

Sau đó liền phát hiện — —

Có ít nhất 150 người bày tỏ ý muốn hẹn ước để đàm đạo nhân sinh với tác giả.

Trong đó hai phần ba tỏ ý có thể sẽ mang theo bao tải.

Còn có một phần ba ngỡ lời có con dao làm chút quà mọn biếu tặng tác giả quân.

Còn có một số nguyện ý đưa tặng xác thỏ treo trước cửa nhà tác giả quân.

Một phần tư số người bình luận có lời với tác giả quân, người mau qua đây, chúng ta sẽ không đánh người!

Một phần tư bình luận có lời với tác giả quân, người mau qua đây, bảo đảm không đánh người chết!

Một người đưa hoa tặng tác giả quân.

Một người đưa mìn papa thỏ.

Còn có người làm câu đối phúng điếu papa thỏ.

Căn cứ theo ước tính sơ bộ của tác giả quân, toàn bộ bình luận tối qua đầu cực kì gắt gỏng, tác giả quân ít nhất cũng bị lôi ra ngoài đánh 80 lần!

Rạng sáng hôm nay bình luận trái lại có phần yên tĩnh, rất nhiều người tỏ ý, mọi người chắc hẳn đang tìm một chỗ vắng vẻ rơi lệ.

Qua đây có thể nhận thấy, giấc ngủ đối với tâm trạng của động vật thật có công năng xoa dịu.

Sáng ngày thứ bảy, tâm trạng của mọi tương đối ổn định.

Báo cáo hết.

Tác giả quân không muốn đàm đạo chuyện đời.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 98

Edit: DLinh

Beta: Chi

Thế mà họ lại có thể gắng gượng đẩy Tuyết Hoa đến bên cạnh vách đá trước khi khi đột động đất tiếp theo ập tới.

Mọi người không khỏi thẫn thờ cảm thấy may mắn mình đã rời khỏi vị trí cũ, đứng từ trên vách đá cao nhìn xuống, tất cả đều rùng mình khi chứng kiến chỗ ở của bộ lạc trước kia giờ đây đã bị hoàn toàn che lấp.

“Bộ lạc của chúng ta...” Một thú nhân lộ ra vẻ lưu luyến nhìn về nơi ở bộ lạc đã không còn, ánh mắt đọng đầy sự không nỡ.

Bọn họ đã ở tại nơi này một thời gian dài, đã sớm coi nó như chính một phần sinh mạng của mình, mà hôm nay, nơi ấy lại trở thành chốn bọn họ không thể quay về. Làm sao có thể cam tâm cho được?

“Chúng ta ở đâu, nơi đó sẽ là bộ lạc.” Hiểu rõ sự quyến luyến trong lòng các thành viên bộ lạc, Sita nói trong kiên định.

Chỉ cần bọn họ còn sống, bộ lạc Awash sẽ mãi mãi không bao giờ tiêu vong!

Ngay lúc đó, bọn họ cuối cùng cũng nghênh đón trận động đất kế tiếp

— —

Hình như ông trời đang cố tình ép bọn họ không được ở chỗ này hay sao, trận động đất thế mà lại lan tới tận chỗ bọn họ đứng hiện giờ!

Mặt đất dưới chân rung chuyển kịch liệt, tất cả mọi người hoảng sợ nhìn đá muối, cây cối trên vách đá ào ào thi nhau lăn xuống, ngay cả bản thân bọn họ, cũng có mấy người đứng không vững, suýt chút nữa cũng lăn xuống cùng những thứ khác.

Trận động đất này thật là đáng sợ! Đất trời lẫn lộn, bề mặt đất rạn nứt, từ từ sụp đổ. Chỗ bên dưới ban đầu vốn là bình nguyên giờ đây biến thành một vòng xoáy, điên cuồng hút tất cả mọi thứ về phía mình, sau đó nuốt chửng toàn bộ!

Đối diện với đợt thiên tai khủng khiếp trước mắt, những bá chủ đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn từng hoành hành ngang dọc khắp đại lục, tự cao tự đại không ai so bì được lại trở nên nhỏ bé đến đáng thương.

Bộ rễ của Tuyết Hoa một lần nữa cắm chắc vào lòng đất, những người khác nắm thật chặt lấy rễ của hắn để duy trì thăng bằng. Thế nhưng, kể cả có như thế cũng chỉ giữ an toàn được trong chốc lát, một khi cả vách đá cùng đổ sụp xuống phía dưới, tất cả rốt cuộc cũng bị liên đới theo.

“Grao — —” Sall rống lên một tiếng thật to, tại thời điểm tất cả mọi người đều đang hoảng loạn, hắn tiếp tục đưa ra một mệnh lệnh nữa.

Tất cả mọi người vào phía trong!

Ngón tay hắn chỉ vào quả cầu cây vĩ đại đã được Tuyết Hoa dùng rễ bện thành.

Không có bất kì ai nghi ngờ, Tuyết Hoa nhanh chóng hé ra một lỗ hổng vừa cho một người, thành viên bộ lạc khân trương nối tiếp nhau theo đó mà vào, nhưng Sall không vào trong.

“Grao grao...”

Kế tiếp, tôi sẽ đẩy mọi người xuống.

Cách một bức tường làm từ rễ cây, Sall nghiêm túc nói với các thành viên bộ lạc Awash.

Ở lại đây sớm muộn gì cũng sẽ chết, nhảy xuống chí ít cũng có phân nửa cơ hội sống sót, Sall lần thứ hai đưa ra sự lựa chọn của mình.

“Nhưng — —” Ngay tức khắc Sita thò đầu ra, vẻ mặt lo lắng muốn chui ra, lại bị Sall đẩy trở về.

Đẩy mọi người rỗi, tôi sẽ lập tức nhảy vào, sức lực của mọi người có thể rất lớn, nhưng sức bật lại không tốt như tôi.

Sall thấp giọng gằn lên, hần giải thích lí do cho tất cả mọi người cùng nghe.

Sall luôn biết rõ đâu là sự lựa chọn tốt nhất, cho dù việc đó có khiến cho hần bị bỏ lại phía sau.

Cuối cùng, nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Sall, Sita gật đầu một cái, cô rút lại đầu trở về, rễ cây của Tuyết Hoa nhanh chóng bao trở lại, giống như vết hở khi nãy chưa từng tồn tại, biến mất không còn chút tung tích.

Sall đứng trước mặt Tuyết Hoa.

“Grum — — ”

Thật vất vả cho cậu.

Sare khẽ giọng nói với Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa không đáp lại hần, chỉ thò một cái rễ cây ra khẽ vẫy vẫy.

Quả cầu rễ cây vốn dừng lại rất sát với mép đá, chỉ cần có người đẩy là có thể lăn xuống bên dưới.

Thế nhưng, xét đến cùng vẫn cần có một người làm việc đó, trước khi có ai đẩy, bộ rễ của Tuyết Hoa phải cắm sâu vào lòng đất, cố định khối cầu ngăn không cho nó lăn từ trên vách đá xuống khỏi vùng đồng bằng.

Nhất định phải có một người ở bên ngoài, cùng hoàn thành việc rút rễ cây ra và đẩy, hai việc này phải diễn ra đồng thời.

Chăm chú quan sát tiến độ Tuyết Hoa rút rễ cây ra, sau đó — —

Chỉ cần có một cái đẩy mạnh.

Dùng sức dựa đầu lên phía trên quả cầu, trong chớp mắt, Sall bộc phát toàn bộ sức mạnh của cơ thể mình!

Quả cầu được làm từ rễ cây chần chậm lặn đi, sau đó, nhanh chóng rơi xuống vực! Ngay phút chốc sau đó, Sall cấp tốc đuổi theo, nhưng tốc độ rơi của hắn xét đến cùng vẫn chậm hơn một nhịp, lại thêm luồng khí đặc thù nơi vách đá, dù cố gắng thế nào Sall và Tuyết Hoa cũng không có cơ hội tụ hợp — —

Vừa lúc ấy, Tuyết Hoa nhanh lẹ vươn một rễ cây ra! Gần như ngay tức khắc nó chạm được vào Sall, rễ cây liền tự động trói hắn lại một cách chắc chắn.

Vì thế, một quả cầu rễ cây khổng lồ treo lủng lẳng thêm một con Liger (*) cùng nhau rơi xuống.

(*) Sư Hồ – Liger

Trong lúc bộ lạc Awash đang chật vật tìm đường sống sót, Mạnh Cửu Chiêu vẫn tiếp tục gặng hỏi Wieser, lúc này, Black và White cũng đã tới.

Mạnh Cửu Chiêu đứng trước mặt hắn, Black và White đứng ở hai bên, phía sau có thêm một ông nội, cơ thể mập lùn ú ớ nhỏ nhắn của Louis cũng chiếm thêm một góc.

Bị mấy con Kantus cùng lúc vây quanh, Wieser tỏ ý áp lực thật lớn quá đi.

Vốn còn đang quay cuồng, hiện giờ đầu óc càng trở nên hỗn loạn.

Tức chết mất với mấy lời nói chẳng rõ đầu đuôi của Wieser, Mạnh Cửu Chiêu tóm lấy vai Wieser.

“Sita đâu? Sita...” Bọn họ thế nào rồi?

Mạnh Cửu Chiêu không kịp nói hết câu, bất thành linh từ xa truyền tới một tiếng xé gió, kèm theo đó có thứ rơi thẳng tắp một đường từ không trung vào trong nước.

Ánh mắt của mấy người trên bờ ngay tức khắc dời đến chỗ vùng biển.

Phản ứng đầu tiên của Mạnh Cửu Chiêu chính là, nhảy dựng lên ngay tức thì, chạy vội về hướng biển rộng.

Gắng hết sức bơi, lặn thật sâu xuống nước, trong thời khắc khi thấy rõ vật vừa rơi xuống nước, cậu kinh ngạc mở to hai mắt.

Nhanh chóng bơi lên trên mặt nước, cậu vui sướng bơi đến bên cạnh Black nói, “Sita! Sita cũng rơi xuống đây!”

Trọng lượng cơ thể của Sita không phải là thứ mà cậu bé nhỏ xinh Mạnh Cửu Chiêu có thể hold được, vì thế cậu quyết định gọi papa Black lại đây giúp kéo Sita lên.

“Tìm được Sita rồi, không biết mấy người Nazha và Komachi...” Thấy Black thuận lợi vớt Sita từ dưới biển lên, Mạnh Cửu Chiêu không nhận được bắt đầu nhắc tới tên những người khác.

Sau đó...

Phù phù hai tiếng xé gió, ngay tức khắc một con Sư tử cái và một con sói theo đó rơi xuống, tùm tùm hai tiếng, các cô rơi xuống nước.

Mạnh Cửu Chiêu: 囧 !

Không phải bản thân đã “get” được kỹ năng mới mẻ kì lạ nào đó chứ?

Cậu quyết định thử kĩ năng mới của mình một chút xem sao, vì thế, quay đầu hướng về phía không trung, cậu bắt đầu hô tên của mọi người.

Sau đó — —

Ùm ùm ùm ùm ùm!!!!

Mạnh Cửu Chiêu: (⊙ o ⊙)! Thế mà thành sự thật — —

Thành viên bộ lạc Awash giống như một đồng sỏi cỏ rớt xuống, thế mà cậu có thể thực sự niệm ra được.

Khi thành viên bộ lạc Awash vội vã sắm vai những miếng sỏi cỏ bé xinh, Black và White cũng nhanh chân lao ra vớt sỏi cỏ.

Dem vớt “sỏi cỏ” lên cũng chưa hết chuyện, những thú nhân vốn luôn sinh trưởng trên đất bằng này không có kĩ năng bơi tốt, ai cũng uống no cả một bụng nước, Black và White không thể nghĩ ra cách gì khác đành giẫm lên bụng họ để nước trào ra ngoài.

Chỉ có đi đâu, động tác “giẫm” này hoàn toàn không dành cho hai con Kantus làm. Chưa nói tới việc có chết đuối hay không, bị hai người họ giẫm cũng đủ để chết rồi.

Vốn ban đầu Mạnh Cửu Chiêu tranh làm việc này, nhưng cậu đi lên giẫm vài cái, ngoại trừ việc người giẫm là cậu toát đầy mồ hôi ra thì một giọt nước cũng chưa thấy rơi ra, vì thế cậu đành buộc lòng chuyển nhượng lại nhiệm vụ này cho Louis.

Công việc của Louis tiến hành rất suôn sẻ, chỉ cho đến thời điểm giẫm lên bụng Carat mới gặp chút trắc trở.

“Chiếp?” Nhìn cái người dài ngoẵng của Carat, Louis lưỡng lự chiếp một tiếng.

Nó không biết bụng Carat là ở chỗ nào.

Mạnh Cửu Chiêu: ==///

Mạnh Cửu Chiêu cũng không rõ, thế là, cậu đưa ra một đề nghị cho Louis: Không biết ở đâu, thế thì cứ giẫm từ đầu tới đuôi là được vậy ~

Không thể không nói, Louis là một cấp cứu viên rất cừ khôi, nó cứu hộ vừa kịp thời lại vừa nhanh chóng, chỉ mỗi một vấn đề, trong tất cả những người được nó cứu tỉnh dậy, toàn bộ đều có chung một di chứng: Phần bụng đầu tím bầm.

Về phần Carat... thì cả người đầu bầm dập.

Khi đám trẻ đang ra sức cứu giúp thành viên bộ lạc Awash, Mạnh nhìn chăm chăm không rời mắt vào bốn đứa chúng, tâm tình nó hiện giờ chỉ có thể diễn đạt bằng bốn chữ, đó chính là: Thèm, chết, đi, được!

Đứng ở dưới đất, lơ đãng lại từ trên trời rơi xuống vân vân, nó rất hâm mộ đúng không?!

Thế là, Mạnh cũng chạy tới giữa biển, ngửa mặt lên trời, bày ra một tư thế cực kì thâm trầm.

“O? Tuyết Hoa và Sall không ở đây sao?” Cùng lúc đó, Mạnh Cửu Chiêu cũng để ý tới việc thiếu mất hai người quan trọng: Nam thần của cậu và lão đại bộ lạc đâu?

Miệng lẩm bẩm, lòng lại nghĩ đến kĩ năng mới của mình, Mạnh Cửu Chiêu bất giác nhìn ra phía biển, liếc mắt lại bắt gặp ông nội đang đứng lăm dáng.

Kế đó, một cảnh tượng khiến người ta trợn mắt há mồm diễn ra trước mắt bọn cậu:

Trên bầu trời đối diện Mạnh, một quả cầu lớn cùng một con Liger từ từ rơi xuống, đi kèm theo một âm thanh vang dội, quả cầu rơi xuống chỗ con khủng long — —

Mạnh bị đập ngã xuống.

May mà là ông nội — —

Đen mặt, Mạnh Cửu Chiêu nghĩ.

Vớt Sall còn đang hôn mê lên, Mạnh Cửu Chiêu quan sát một hồi, sau cùng cũng mặc kệ quả cầu to lớn kì quặc kia.

Trái lại, ông nội sau khi bò dậy lại lập tức vô cùng vui vẻ, đi đâu này thật khiến cho người ta phải hâm mộ mà, không hổ là Kantus, cho dù đã là lão khùng long già cả có cả cháu trai, vẫn cứ sinh long hoạt hổ càng già càng dẻo dai như thế.

Mà ông nội sinh long hoạt hổ càng già càng dẻo dai khi thấy được quả cầu khổng lồ, mắt lập tức sáng ngời.

Không quản mệt nhọc vác quả cầu từ dưới biển lên, Mạnh vui sướng chơi lăn cầu trên bờ biển.

Quả nhiên — —

Đã là Kantus thì đâu có sở thích đặc biệt với những vật hình cầu.

Thứ lọt vào mắt Black và White đầu tiên khi đi dạo trong chợ phiên cũng là đồng bóng cao su.

Mà Louis cũng rất thích chơi đùa cùng A Trọc.

Về phần ông nội, trước kia chưa có bóng nó liền tìm đá để lăn, giờ có bóng rồi, Mạnh vui hết mức!

Thế là, nhờ ơn của ông nội mang ý xấu làm việc tốt, thành viên cuối cùng suýt chút nữa bị vứt bỏ của bộ lạc — — Tuyết Hoa đã được cứu thành công...

Ở trên địa bàn của ông nội, mọi người trong bộ lạc Awash gặp lại nhau lần nữa.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 99

Edit: DLinh

Beta: Chi

Trời xanh chiều sáng lấp lánh cả vùng biển màu ngọc bích, trời xanh mây trắng, biển rộng tĩnh lặng.

Sita ng ồi bên bờ biển, hưởng thụ gió biển thổi vào.

Từ lúc hôn mê tỉnh lại, Sita vẫn cảm thấy không tin được chuyện mình vẫn còn đang sống.

Cô quay sang nhìn một lượt các thành viên bộ lạc và Black đang “phơi nắng”, lại nhìn sang, cô tiếp tục bắt gặp con gà nhỏ Louis thân thuộc.

Sau đó, cô còn thấy cả Cục Cưng.

Thậm chí, cô cũng nhìn thấy Wieser trước đó đến vách đá đưa cơm r ồi một đi không trở về.

“Chúng ta... đều chết hết r ồi sao?”

Cô mê man đứng dậy, đi tới chỗ Wieser và Mạnh Cửu Chiêu đang nướng thịt, kế đó ng ồi xuống.

“Sita, cô muốn ăn thịt nướng không ạ?” Cục Cưng vẫn đáng yêu giống như trước, chỉ có đi ều đã cao hơn một chút, cũng cứng cáp hơn không ít,

xem ra đồ ăn của thế giới cõi âm rất tuyệt!

Xoa xoa ót của Cục Cưng, Sita nhận lấy thịt nướng cậu đưa tới.

Thịt nướng vừa lấy xuống từ trên giá, mùi hương tỏa ra khó mà cưỡng lại được, Sita lúc này mới sực nhớ ra: Trước khi “chết”, đã hơn một ngày rồi cô không ăn cơm.

Sita nhồm nhoàm xori hết ba miếng thịt lớn xong mới dừng.

Lo lắng Sita chưa bao giờ nhìn thấy Kantus, chốc nữa bắt gặp ông nội sẽ hoảng sợ, cho nên trước khi cô kịp để ý, Mạnh Cửu Chiêu chỉ về phía Mạnh đang hăng hái chơi lăn bóng cách đó không xa, giới thiệu với cô, “Con Kantus màu đen đang chơi lăn bóng đằng kia là ông nội con, chúng con đã tìm thấy ông nội rồi ạ.”

“Vậy thì tốt quá” Sita cũng biết chuyện Black và White vẫn luôn tìm kiếm ba mình, nghe Cục Cưng giới thiệu xong, từ đáy lòng mình cô cũng mừng thay cho bọn họ: Ông nội vốn chẳng phải đã qua đời từ sớm rồi sao? Cũng tốt, cả nhà bọn họ cuối cùng cũng có ngày đoàn tụ.

Chợt nhớ ra Cục Cưng vẫn chưa được thấy nguyên hình của Tuyết Hoa, vì thế tay vừa cầm miếng thịt thứ tư lên, Sita cũng vừa mở miệng giới thiệu cho Mạnh Cửu Chiêu biết, “Đang chơi cùng ông nội con chính là Tuyết Hoa đấy.”

Mạnh Cửu Chiêu: 囧 !!!

Cái gì! Nam thần là một quả cầu á?

Nghe xong tin này Mạnh Cửu Chiêu bỗng thấy cả người không khỏe, nhìn chằm chằm quả “cầu” đang được ông nội đá tới đá lui, cậu nuốt nước miếng đánh ực một cái.

Chờ chút — — quả cầu đó dường như không phải là đang chơi cùng ông nội đâu, mà là bị ông nội trêu đùa mới đúng chứ!

Tạm thời gác qua một bên chuyện làm sao nam thần lại biến thành quả cầu, cứ tiếp tục như vậy, nam thần sẽ chết mất!

“Ông nội!!!!!! Hạ vuốt lưu cầu đi ạ ạ ạ!”

Quảng thịt nướng xuống, Mạnh Cửu Chiêu vội vã chạy đi cứu nam thần.

Cực kì miễn cảm với tiếng kêu của bọn nhỏ, dù Mạnh Cửu Chiêu chỉ gọi ông nội trong giây lát, Mạnh vẫn nghe thấy cháu trai đang gào thét. Đáng tiếc — —

Nghe thì có nghe nhưng hiểu thì không hiểu ==///

Nó tưởng rằng bé con chạy tới là vì muốn cướp quả cầu của nó để chơi ==///

Với tư cách là bề trên, nó nhất định phải nhường nhịn bảo vệ bọn trẻ, Mạnh quyết định sẽ nhường cho bé con quả cầu để chơi, vì thế, nó bèn đá nhẹ quả cầu về phía Mạnh Cửu Chiêu.

Có đi đâu, cái sự “nhẹ nhàng” của một con Kantus tráng niên hoàn toàn không phải thứ một đứa nhóc loài người có thể chịu đựng được, huống chi, thứ nó đá đi còn là một quả cầu khổng lồ như này.

Thế là, cảnh tượng trong một giây kế tiếp không phải là Mạnh Cửu Chiêu chạy về hướng quả cầu, mà trở thành quả cầu khổng lồ lấy tốc độ sao chổi lao tới Trái Đất lẫn lại đây, Mạnh Cửu Chiêu vội vã co cẳng chạy về phía ngược lại.

Mạnh Cửu Chiêu bày tỏ: Bị nam thần truy đuổi thực sự là — — cực kì xúc động.

Là một đứa trẻ được hai con Kantus nuôi lớn, vừa chào đời đã được ăn thịt khủng long, sau khi dọn nhà lại được ăn toàn các loại sư tử hổ trâu sơn dương hung tàn, tốc độ của Mạnh Cửu Chiêu không thể coi là chậm, chỉ có

đi đầu, Tuyết Hoa lặn quá nhanh, cuối cùng, Mạnh Cửu Chiêu vẫn bị đuổi kịp, cậu cậu cậu — —

Cậu bị nam thần đè o(ノ □ ノ)o

“Cục Cưng!” Chứng kiến cảnh tượng như vậy, Black và White không “phời nểng” nữa, mặt trắng bệch chạy về phía Mạnh Cửu Chiêu vừa bị quả cầu đè lên.

Trong phút giây bị nam thần đè lên, Mạnh Cửu Chiêu nhắm nghiền hai mắt, cậu vốn xác định sẽ có một cơn đau đớn kịch liệt chuẩn bị ập tới.

Thế nhưng chờ đợi một hồi lâu, lại chẳng đợi được thứ gì.

“O? Không có gì sao?” Bỏ tay đang ôm đầu xuống, Mạnh Cửu Chiêu mở mắt.

Nhìn ra đằng trước, phát hiện khắp nơi đều là rễ cây, duy chỉ có vùng cậu nằm là không, toàn bộ rễ cây ở chỗ này đều đứt gãy, tạo thành một cái lỗ to.

Cái lỗ này rất lớn, không biết có phải do ông nội tạo nên hay không, nhưng cũng may nhờ có cái lỗ này, Mạnh Cửu Chiêu mới tránh được một kiếp bị đè mà chết.

Mạnh Cửu Chiêu ngơ ngác bò dậy.

Xung quanh lò mờ, ánh sáng thừa thớt xuyên qua đám rễ cây hắt xuống, nhờ vào chút ánh sáng ít ỏi này, cuối cùng cậu mới thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

“Trời ơi!” Mạnh Cửu Chiêu sợ ngây người.

Trong phút chốc, cậu có cảm giác như mình đã quay trở lại bộ lạc Awash.

Cậu thấy được nơi ở của Andy.

Nhà Andy chỗ này vừa quen thuộc lại có chút lạ lẫm.

Không giống như mọi ngày, ba gốc cây non trước cửa nhà Andy chẳng thấy đâu, thay vào đó là một thân cây khô khốc khổng lồ vô cùng kì quái!

Mà điểm giống chính là nhà Andy vẫn sạch sẽ như mọi khi, cửa nhà lúc nào cũng rộng mở, dường như luôn luôn sẵn sàng mời mọi người vào chơi.

Andy lúc nào cũng vắng nhà, mà Tuyết Hoa thì luôn nằm bên trong ngũ nường.

Giống như mọi ngày, Mạnh Cửu Chiêu rón rén bước vào.

Hiện giờ, cậu có một loại linh cảm kì lạ, bên trong nơi này dường như có thứ gì đó đang đợi cậu đi vào trong — —

“A — —” Ngay khi vừa bước tới, Mạnh Cửu Chiêu không kịp được mà hít một hơi thật sâu.

Ba đứa trẻ tầm ba bốn tuổi đang nhìn cậu không chớp mắt.

Con mắt xanh biếc, tóc bạch kim, còn có hai lỗ tai hơi nhọn, bọn chúng trông giống hệt như tinh linh trong rừng rậm!

Ngay tại lúc Mạnh Cửu Chiêu gặp gỡ ba đứa trẻ, bên ngoài lại đang xảy ra biến cố lớn.

Trước sự ngỡ ngàng của mọi người, quả cầu được Tuyết Hoa dùng rễ cây bện tết thành bóng dưng đổi màu.

Cả quả cầu dường như đột nhiên mất hết sức sống, từ màu nâu nhạt biến trở thành màu đen chết chóc, rễ cây kết thành bên ngoài quả cầu từng cái từng cái tàn lụi, rơi xuống, chỉ trong chớp mắt, rễ cây khô héo đã rơi đầy mặt đất.

“Không — —” Andy vừa mới tỉnh lại liền bắt gặp cảnh này, mặc kệ đầu vẫn còn quay cuồn, hắn lao đảo chạy tới, vừa chạy tới nơi đã có một đồng lớn rễ cây rơi xuống trước mặt hắn.

Mỗi một người từng trải qua đợt thảm họa khủng khiếp vừa xong đầu hiểu đây là cái gì.

Quả cầu đã cứu sống tất cả thành viên bộ lạc này chính là bản thể của Tuyệt Hoa biến thành, mà giờ đây, ngay cả rễ cây cũng rụng rời, đi đâu này còn có thể có ý gì khác?

“Tuyệt Hoa...” trong phút chốc mắt Andy trở nên thâm lương hơn bao giờ hết.

Toàn bộ rễ cây đã biến thành màu đen, chỉ nghe thấy một tiếng rắc, cả quả cầu đều nứt ra.

Lộ ra bên trong là nhà ở của Andy.

Đây quả thực là chuyện khó mà tin được: Trải qua một trận thảm họa như thế mà nhà ở của Andy lại vẫn còn y như đúc, không xảy ra chút hư hại nào.

Tuyệt Hoa hóa thành một cái cây đứng ở nơi đó, tuy rằng đã mất đi tán rộng, tuy rằng rất nhiều rễ cây cũng bị đứt gãy, nhưng hắn vẫn đứng đó nguyên vẹn.

Hắn giống như đang nói, em không sao đâu — —

Trái tim của Andy lập tức an ổn lại.

Cửa nhà bật mở.

Gương mặt tái nhợt của Andy bỗng bừng hồng hào, trái tim đập thành thịch, hắn nhìn không chớp mắt vào cánh cửa kia.

Hắn thấy Cục Cưng nhà Black dùng một tư thế kì quái ôm ba đứa trẻ đi ra từ bên trong.

Chỉ thoáng liếc mắt qua một cái, toàn bộ sự chú ý của Andy đầu d òn vào ba đứa trẻ!

“Con biết người là ai.” Đứa trẻ đang ôm lấy cái đầu to của Mạnh Cửu Chiêu bất chợt lên tiếng trò chuyện với Andy, thanh âm trong trẻo, dễ nghe vô cùng.

Nghe thấy âm thanh vẫn còn vương mùi sữa của đứa trẻ, Andy bỗng nở nụ cười.

“Ta nghĩ, ta cũng biết các con là ai...”

Hắn cười, mở rộng vòng tay hướng về phía ba đứa trẻ.

Thấy Andy vẫy vẫy tay với mình, ba đứa trẻ ngay lập tức bỏ rơi Mạnh Cửu Chiêu, từng đứa một nhanh chóng nhào lên người Andy.

Cứ như vậy Andy dễ dàng chấp nhận chuyện mình đã làm ba.

Vốn khi xưa tưởng rằng một khi đã quyết định ở cùng với Tuyệt Hoa sẽ không có con ruột, mà nay lại phát hiện ra đã sớm có, thoáng chốc đã lên chức ba, quả thực là hạnh phúc không gì tả nổi!

Ba cái cây trước cửa nhà lại là con mình, việc này...

“Ngày xưa ba giẫm lên trên đầu không làm các con đau chứ?” Andy áy náy xoa xoa đầu con, lúc đó chưa biết nên đã giẫm lên, thế là, hắn lại tiếp tục sờ soạng một lượt.

“Không có gì đâu ạ, chúng con không đau đâu.” Cọ cọ vào lòng bàn tay của ba, ba đứa trẻ tỏ ý bản thân không có việc gì.

“Nhất định là rất đau r ồi.” Andy càng thêm áy náy, bản thân nặng thế nào, hắn có thể không rõ sao? Con nhỏ hiểu chuyện, nhất định là đang an ủi mình!

“Hoàn toàn không đau chút nào ~” Đó, con vẫn đang an ủi mình.

Con nhà mình sao mà lại hiểu chuyện thế cơ chứ ~~~ Andy bị làm cho cảm động khôn xiết.

“Muốn cái gì thì nói với ba, dù là cái gì ba cũng sẽ lấy cho các con!”
Đứng trước bấy con nhỏ hiểu chuyện, con người rần rỗi – Andy rất cuộc mền nhũn, cực kì sáng khoái hứa.

Đám nhóc nhà Andy: ($\cong \nabla \cong$) Thực là không đau tý nào mà! Người bọn con là cái cây thôi mà ba ơi ~

Cõng con trên lưng, người ba Andy mới nhậm chức bắt đầu cùng đồng bạn tộc Tuần Lộc nghiêm túc học kĩ năng làm vườn.

Chọn một phần đất đai phì nhiêu nhất trong lãnh thổ mới của bộ lạc, hẳn đào một cái hố thật sâu chôn Tuyết Hoa xuống.

Ai... Yên tâm, chôn này không phải chôn trong an táng thi thể, Andy chẳng qua chỉ chôn phần rễ của Tuyết Hoa xuống thôi. Lấy thân mình hứng chịu toàn bộ thương tổn thay cho bộ lạc, Tuyết Hoa bị thương cực kì nặng, tạm thời chỉ có thể sống dưới dạng cây.

“Cha bị thương quá nghiêm trọng, nếu biến trở lại hình người sẽ đau vô cùng, mà biến thành cây thì sẽ không sợ đau nữa ~” A Đại nhà Andy giải thích như thế.

“Tóc của cha bị rụng sạch trơn rồi, người sợ người khác chê cười đầu hói, nên ngại ngùng không muốn biến trở về hình người.” Phiên bản của A Nhị nhà Andy lại thành như thế.

“Cha sợ ba Andy tìm người đàm đạo nhân sự, nên đã tham khảo chúng con nên làm thế nào, đó cũng là nguyên nhân cha không biến về hình người.” Mà khi câu chuyện đến lượt A Tam nhà Andy đã trở thành như thế này.

Dân chúng bộ lạc Awash: ==///

Còn xoắn xuýt đến như thế này, chắc hẳn là không sao đâu nhỉ.

Dem tr ờng vợ/ch ờng trước cửa nhà, mỗi đêm lại ôm con đi ngủ, cuộc sống của Andy hết sức thoải mái.

Trong trận thiên tai đáng sợ đó, tất cả mọi người đều bị thương dù ít dù nhiều, toàn bộ bộ lạc cũng bị phá hủy. Mấy ngày nay, tất cả mọi người trong bộ lạc Awash đều vội vàng dưỡng thương và xây lại bộ lạc, Andy cũng không ngoại lệ. Chỉ là so với những người khác, hẳn có thêm một nhiệm vụ quan trọng bậc nhất — —

Đó chính là tưới nước bắt sâu cho Tuyết Hoa.

Chăm sóc đầu ra đấy cho Tuyết Hoa xong, sau lại kể cho Tuyết Hoa nghe vài chuyện lí thú của các con trong ngày, đấy là toàn bộ cuộc sống một ngày của Andy.

Chỉ là, thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy có chút cô đơn.

Chăm chú cái cây, tưởng tượng đây là mặt của Tuyết Hoa, mỗi tối, Andy phải ôm Tuyết Hoa một lúc, sau đó mới ngủ được.

Lúc này, đám nhỏ nhà hẳn đã yên lặng, sẽ không làm phiền các papa thân mật với nhau. Sau khi biết được đi ều này, Andy càng cảm thán đám trẻ hiểu chuyện, mãi cho đến một ngày nào đó hẳn nghe được các con mình bàn luận — —

Cũng giống như người lớn, đám trẻ cũng có bè đảng nhỏ của mình, mỗi ngày, bọn chúng cũng sẽ buôn chuyện cùng nhau.

Chẳng hạn như, chủ đề chuyện phiếm hôm nay của chúng là tình yêu của cha mẹ, chúng sẽ cùng nhau bàn luận ba thích mẹ mình nhất ở đâu (← quá sớm rồi đó! Ở này!)

Đối với chủ đề này, bọn chúng cùng nhau chia sẻ những gì tâm đắc nhất mà mình quan sát được (← một đám gián điệp nhỏ ==///)

Có đứa nói ba yêu mắt của mẹ nhất, có đứa nói ba yêu cái cổ của mẹ nhất, còn có đứa nói ba yêu tấm lòng bao dung của mẹ nhất (← đây là người cha từ nơi nào tới thế hả?)

Ba cái cây con mới gia nhập đã sớm hòa hợp với những đứa trẻ khác trong bộ lạc, lúc này đến phiên chúng nói, A Đại lên tiếng, “Ba của chúng tớ yêu nhất cái móng của cha đó.”

Nghe xong lời của nó, Mạnh Cửu Chiêu liềnh hóa đá.

Là một lớp trưởng (← Này! Ai đã phong thế?) cậu cảm thấy mình cần phải kiểm soát phương hướng của dư luận trong lớp, móng và mấy thứ này khác, thật sự là không trong sáng chút nào cả!

Cậu muốn ngăn cản, đáng tiếc lại bị những đứa trẻ khác vô tình trấn áp. Sau đó, A Đại nhà Andy lại tiếp tục kể cả câu chuyện không hề có nội dung thuần khiết này.

“Mỗi tối, ba đều nhìn chằm chằm cái móng của cha thật lâu, một thời gian rất lâu sau đó mới quay vào trong đi ngủ.”

Thế là, chuyện xưa của Andy và Tuyết Hoa cùng ngày hôm đó liềnh lan ra toàn bộ bộ lạc.

Sau khi biết được vị trí mỗi tối mình ôm của cái cây không phải là mặt của Tuyết Hoa mà cái móng, Andy liềnh không còn ôm Tuyết Hoa nữa.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 100

Edit: DLinh – Beta: Chi

Tìm được cửa sinh giữa lu ùng tử, gặp đại nạn may mắn sống sót, bộ lạc Awash bắt đầu công cuộc định cư trên vùng đất mới.

Tất cả mọi người đều tràn trề hi vọng với cuộc sống tương lai.

Còn có thể sống sót qua trận thiên tai đáng sợ đó, giờ đây, hẳn hiếm có đi ùu gì có thể quật ngã được bọn họ.

Nhưng mà, lý tưởng thì lúc nào cũng tươi đẹp, trong khi hiện thực lại như cú tát vào mặt.

Từ sinh vật đứng trên đỉnh nóc rơi xuống đáy, cảm giác về sự chênh lệch này quá lớn, ngày đầu tiên đi săn trở lại, bọn họ quả thực không thể tin vào mắt mình!

Khắp nơi ðều là quái vật với thân hình khổng lồ không gì sánh ðược! Cho dù là con quái vật nhỏ nhất đi chăng nữa, cũng vẫn to gấp nhi ùu lần so với hình thể trung bình của bọn họ!

“Sita, cô có thể gả ði ðược rồi –” môi run run, mất một lúc lâu, Fendi cuối cùng mới thốt ra một câu.

Vừa dứt lời, hắn liền bị Sita dẫm dưới lòng bàn chân.

Từ hành động này cũng cho thấy hôm nay mọi người cực kì cẩn trọng, căn cứ theo phương pháp bình thường của Sita, hễ có người dám lấy chuyện hôn nhân của cô ra chọc ngoáy, Sita nhất định sẽ không chút do dự đá hất bay đến chân trời khác, nhưng hôm nay lại chỉ dậm chân lên, còn phải chọn đúng bộ phận để dậm, ngay cả miệng cũng phải chặn lại, tránh cho đối phương bị đau kêu thành tiếng sẽ quấy nhiễu đến đám quái vật đáng sợ kia.

Sita cẩn thận quan sát đám dã thú to lớn trước mắt.

Trời ạ —

Bọn chúng thoát nhìn dáng dấp có phần tương tự với Black và White, rõ ràng có thể thấy bọn chúng đều cùng một “chủng tộc” — chúng chính là loài sinh vật mang tên “Khủng long” mà Cục Cưng vẫn thường nhắc tới. Cô vốn cho rằng nguyên hình papa của Black đã to lớn bậc nhất rồi, thế nhưng hôm nay cô gặp không phải chỉ một con quái thú to hơn papa Black thôi đâu.

Cổ của những con quái vật kia rất dài, chỉ riêng phần cổ thôi đã dài bằng toàn bộ phần thân của chúng — Sita chăm chú nhìn loại khủng long gầy cô nhất, cũng là loài to lớn nhất.

Mấy con quái vật giống nhau như đúc chậm rãi bước tới, vừa đi vừa nhẩn nha ăn cỏ bên đường. Nhìn thì giống như đang đi dạo thong thả, nhưng thật ra thì chúng đang canh phòng cực kì chặt chẽ, mỗi con khủng long đều đứng tại một vị trí trọng yếu, một con bước lên thì nhất định con đằng sau cũng sẽ bắt kịp, khoảng cách giữa bọn chúng luôn được duy trì nghiêm ngặt, ở phía bên trong được bảo vệ gắt gao bởi đội ngũ hộ vệ chính là những thành viên cốt lõi nhất.

“Con mồi” lớn thế này, thật sự thì chúng còn được coi là “con mồi” sao?

Trong phút giây đó, đầu Sita hoàn toàn trống rỗng.

Đúng lúc này, Black và White bắt tay vào hành động!

Hai con Kantus sắp trưởng thành biến trở về nguyên hình, nhảy từ trong rừng cây ra, chạy thẳng một mạch về phía mục tiêu! Mục tiêu của bọn họ chính xác là đám khủng long to lớn kia —

Đám khủng long vốn đang nhàn nhã ăn cỏ thoáng cái đã rơi vào trạng thái hỗn loạn, ban đầu chúng còn có thể miễn cưỡng bỏ trốn theo đội hình, tuy nhiên Black và White hoàn toàn không chừa ra bất kì cơ hội tẩu thoát nào cho bọn chúng, hai con Kantus hợp tác ăn ý, rất nhanh sau đó họ đã làm rối loạn đội hình của con mồi, mục tiêu mà bọn họ nhắm trúng cuối cùng đã lạc đàn!

Kế tiếp, một người chịu trách nhiệm tiếp tục quấy rối, người còn lại thì tăng tốc, ngăn con mồi đang chạy trốn phía trước! Dừng ngay trước mặt con mồi, Black cắn cái đuôi của nó, ngay lúc ấy, White lao tới cắn cổ nó!

Toàn bộ quá trình săn bắn diễn ra trong khoảng thời gian cực kì ngắn, khép màn bằng cảnh tượng White cắn đứt cổ con mồi.

Con quái vật bị cắn kêu rên một hồi lâu rồi mới trút hơi thở cuối cùng, máu từ cổ nó nhỏ xuống nhuộm đỏ cả mặt đất.

Cuộc săn giết đầy bạo lực này đã làm chấn động từng người của bộ lạc Awash.

Việc săn bắn này hoàn toàn chỉ có “khủng long” mới đủ sức để thực hiện, trong một thế giới đâu đâu cũng toàn là khủng long thế này, bọn thật sự có thể làm được gì?

“Đây là Diplodocus, một loại khủng long ăn cỏ vô cùng lớn, chúng có thói quen sống thành bầy, phần đuôi chính là thứ vũ khí mạnh nhất của loài này.” Bất tri bất giác Black đã biến trở về hình người đi tới trước mặt mọi người.

(*) Lương long – Diplodocus

Sita chăm chú nhìn về phía người thanh niên đang đi về phía cô.

Đúng vậy... Trong vô thức, Black và White đã trở thành thanh niên. Thân hình bọn họ cao lớn, bắp thịt rắn chắc, rõ ràng lúc vừa tới còn lớn hơn mình, thế mà bây giờ còn cao hơn cô đến nửa cái đầu.

Sống cùng nhau đã lâu, Sita không dám nói mình là người hiểu rõ bọn họ nhất — thậm chí ngay cả nguyên hình còn không biết, làm sao dám bảo mình hiểu rõ đối phương cơ chứ?

Nhưng mà, Sita tự thấy mình là người hiểu rõ hình người của họ nhất trong cả bộ lạc.

Chỉ nhìn thoáng qua, Sita liền nhận ra được Black đang thể hiện quan tâm lại có chút dè dặt.

Trong mắt người thanh niên còn ẩn chứa sự lo lắng không giấu được.

Là đang lo mình gặp bọn họ dùng nguyên hình đi săn sẽ sợ hãi sao?

Hay là... lo đám bô lão của bộ lạc Awash không thể thích nghi với phương pháp săn bắn mới?

Chấn hấn là cả hai rồi...

Tuy rằng vóc dáng của cả Black và White đều cao lớn thêm, nhưng bọn họ lại chẳng thay đổi chút nào.

Bọn họ vẫn là những đứa trẻ ngoan được bộ lạc Awash dạy dỗ bồi dưỡng nên, luôn luôn chăm sóc quan tâm đến người khác.

Nhìn Black vững vàng đứng trước mặt mình, Sita cười một tiếng sáng khoái, đập tay lên vai Black.

“Trước đây chúng tôi còn lo lắng các cậu sinh hoạt ở chỗ này không thoải mái, nào ngờ các cậu bây giờ đã trở nên lợi hại như thế này ~”

Thấy được nụ cười của Sita, trong mắt Black thoáng hiện lên sự yên tâm: May quá! Sita không sợ bọn họ!

“Cơm tối hôm nay chúng ta sẽ ăn con Diplodocus này nhé? Chúng ta có thể về — ”

Black cố gắng thuyết phục Sita trở về cùng bọn họ.

Với hắn, việc chia sẻ con mồi với mọi người trong bộ lạc là chuyện vô cùng hiển nhiên.

Tuy chưa nói ra, nhưng hắn vĩnh viễn không bao giờ quên được quãng thời gian ở bộ lạc Awash. Hắn mãi mãi khắc ghi lúc mới đặt chân tới bộ lạc Awash, hang ở kiên cố, lửa đốt ấm áp, còn có cơm canh nóng hổi!

Khi đó là thời điểm nguy hiểm nhất của cả nhà bọn họ. Hắn và White đầu đang thay lông, răng của White còn bị gãy mấy cái, khi ấy, nếu cứ tiếp tục ở bên ngoài, đừng nói tới chuyện nuôi con, phỏng chừng ngay cả chính bọn họ cũng sớm sẽ chết giữa mùa đông ngoài kia.

Không ít Kantus non đầu chết như thế, đây là chuyện sau khi gặp lại ba bọn họ mới được nói cho nghe.

Đối với Kantus non, thay lông, thay răng là thời kì nguy hiểm nhất, không có Kantus cha chăm sóc, con non trăm phần trăm sẽ chết vào lúc này.

Mà bọn họ lại may mắn đi theo Ames tới bộ lạc Awash.

Mọi người đón nhận hắn, cho hắn và White còn có hai đứa nhỏ cái ăn chỗ ở.

Còn dạy cho bọn họ cách đi săn.

Bộ lạc Awash chính là gia đình thứ hai của bọn họ.

Ban đầu vì sợ nguy hiểm nên không biến trở về hình người, càng về sau, phần nhiều là lo lắng mọi người sợ hãi nên không biến trở về.

Trong lòng Black vẫn luôn mong muốn có thể tiếp tục chung sống với mọi người ở bộ lạc Awash, cả White cũng có chung suy nghĩ như thế.

Bọn họ đã thương lượng xong, nếu mọi người trong bộ lạc Awash không có cách nào săn bắn, đồ ăn sẽ do hai người bọn họ chịu trách nhiệm.

Ai ngờ, đề nghị này ngay lập tức bị bác bỏ.

“Không được –” Sita xua xua tay với hắn, “Bộ lạc đã qui định: Cùng nhau hưởng con mồi. Nếu như hôm nay thực sự không săn được con mồi khác, tự nhiên chỉ có thể ăn con Diplodocus kia của cậu, có đi đâu chúng tôi còn chưa đi săn đâu ~ làm sao cậu biết là chúng tôi không thể cơ chứ?”

“Đừng quên, kĩ năng săn mồi của cậu và White ban đầu là do ai dạy chứ?”

Sita liếc mắt gian xảo nhìn hắn.

Mọi người bắt đầu hô hào, kéo Black và White vào hàng ngũ đòi truyền thụ kinh nghiệm, cãi nhau ồn ã một hồi đã khôi phục lại bầu không khí như xưa.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, Mạnh Cửu Chiêu – vẫn luôn núp sau lưng papa rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Tại thế giới của cậu, mọi người đều sống trong một vòng tròn luân quần.

Mỗi tầng lớp giai cấp đều có một vòng tròn riêng, bọn họ sẽ không quan hệ qua lại với những người thuộc vòng tròn phía trên hoặc phía dưới mình. Người trước là do không thể với tới, người sau là bởi khinh thường chẳng muốn đoái hoài. Tại thế giới cậu ở lúc ban đầu, cho dù Black và White có lợi hại hơn đi chăng nữa cũng chỉ là săn được nhiều hơn người khác mà thôi, mà kể cả khi có sự chênh lệch, cái nhận lại không có gì ngoài sự kính trọng của nhiều người và việc trở nên khác biệt, nhưng mà ngày hôm nay — —

Sự khác biệt của bọn họ đã đổi từ “săn nhiều” và “săn ít” trở thành “săn nhiều” và “không săn được”.

Sự khác biệt này thật sự vô cùng vi diệu.

Mạnh Cửu Chiêu hiểu rất rõ mấy ngày nay hai người papa trẻ tuổi của mình đang rối rắm đi đâu gì. Thành thật mà nói, cậu cũng rất yêu quý mọi người ở bộ lạc Awash, nếu như có thể, cậu vẫn muốn tiếp tục cùng chung sống với mọi người.

Thế nhưng, đến một ngày mọi người trong bộ lạc Awash phát hiện ra sự khác biệt này, khi đó từ kính trọng sẽ sinh ra e sợ bọn họ, lúc đó, mọi người thật sự còn có thể chung sống cùng nhau hay sao?

Hơn nữa, cho dù mọi người trong bộ lạc Awash nguyện ý chấp nhận ý tốt của Black và White, cùng nhau chia sẻ con mồi với bọn họ, thì rồi rằng mối quan hệ như thế sẽ kéo dài được bao lâu.

Chỉ có một bên chấp nhận bỏ công sức và trả giá hoàn toàn không phải là một kế hoạch lâu dài.

Ngày hôm nay, tinh thần của mọi người trong bộ lạc đã nhanh chóng phấn khởi trở lại, bọn họ vui vẻ tiếp nhận chuyện đồng bạn sẽ cung cấp thức ăn cho mình, đồng thời cũng không buông bỏ việc tự bản thân mình nỗ lực kiếm thức ăn, tự thân tự lực cố gắng, đấy mới là cách tốt nhất để có một mối quan hệ bình đẳng.

Mạnh Cửu Chiêu rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Chiếp — —” đứng bên cạnh cậu, gà con Louis cũng bày ra bộ dáng thở phào nhẹ nhõm.

Hai đứa trẻ cậu nhìn tó, tó nhìn cậu một hồi lâu, rồi lại hớn hờ chạy theo những người khác.

Hôm nay, con mồi đầu tiên mà bộ lạc Awash săn được tại thế giới mới — — một con Acanthopholis(*) đã chính thức ngã xuống.

(*) Cúc Giáp long – Acanthopholis

Một con Diplodocus dài hơn hai mươi mét và một con Acanthopholis bảy mét, mọi người trong bộ lạc có được một bữa thịt nướng thơm phức để chia sẻ cùng nhau.

Tuy rằng thế giới đã thay đổi, tuy rằng thế giới mới gian nan vất vả, nhưng rốt cuộc tất cả mọi người của bộ lạc Awash lại có thể ở chung một chỗ, bọn họ vẫn được tiếp tục chia sẻ với nhau bữa sớm bữa tối, cùng nhau truyền thụ những kinh nghiệm săn bắt, tuy rằng nguy hiểm luôn rình rập khắp bốn phía tại thế giới xa lạ này, thế nhưng tất cả mọi người đều hết sức thỏa mãn.

Dưới sự bố trí của thủ lĩnh Sall, bọn họ khôi phục lại lịch trình làm việc và nghỉ ngơi ban đầu, ngoại trừ việc mỗi ngày tổ chức săn bắn tập thể bên ngoài một lần ra, bọn họ còn chia thành các tiểu đội nhỏ gồm mấy người một, giống như việc thăm dò đại lục Cinnamon trước kia, bọn họ luân phiên đi thu thập tư liệu về con mồi, thăm dò hoàn cảnh xung quanh, trong thời gian ngắn nhất, bọn họ đã có thể thích ứng với thế giới đáng sợ này.

Cũng chẳng bao lâu sau, bọn họ thậm chí còn am hiểu sự phân bố con mồi và cấu tạo địa hình xung quanh hơn cả Mãnh.

“Sức một người là có hạn, nhưng chúng ta là một tập thể, hoảng hốt ban đầu chỉ do bối ngỡ với hoàn cảnh xa lạ, chỉ cần chinh phục được sự xa lạ này, chúng ta sẽ chế ngự được sự sợ hãi.” —— Sall nói.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 101

Edit: DLinh – Beta: Chi

Dạo gần đây Ames vô cùng bận rộn.

Hắn dường như đã chấp nhận sự thật ba đã qua đời, khôi phục trở lại bộ dạng người thanh niên luôn nở nụ cười, mỗi ngày hắn và Vũ đều cùng nhau xây dựng hang ổ cho vững chắc, còn vội vàng sắp xếp chỗ ở mới cho bầy thỏ được Tuyết Hoa cứu, ngoại trừ chuyện của bản thân, Ames còn thường xuyên cùng những người khác trong bộ lạc đi thăm dò đại lục mới, nghiên cứu các phương pháp mới để làm bầy rập.

Có đi đâu, Mạnh Cửu Chiêu biết cơ bản Ames vẫn chưa thể bước ra từ nỗi đau cha mất.

Gần đây, Ames trở nên gầy yếu đến sợ, có lẽ thời tiết chỗ này không phù hợp với tộc Thỏ tuyết, da dày của hắn và bầy thỏ nhà hắn cùng lúc bắt đầu thấy không khỏe, mỗi ngày đều thượng thổ hạ tả (*) khổ vô cùng. Kỳ thực, thời gian đầu khi mới tới, tất cả mọi người ít nhiều đều trải qua vài trận ốm do không quen thời tiết khí hậu, nhưng thân thể những người khác cường tráng hơn, mất vài ngày là khỏe, chỉ duy có bầy thỏ mãi không dứt bệnh, đặc biệt là Ames đã kéo dài suốt một tháng nay.

(*)thượng thổ hạ tả: đề cập đến bệnh trạng (nôn,...) khi đường tiêu hóa xảy ra vấn đề

Bầy Thỏ tuyệt rất nhanh đã đào xong ổ của mình, rời khỏi chỗ Ames, nhờ thế mà Ames nhàn nhã hơn nhiều, thế nhưng kết quả hẳn lại càng gầy hơn, cơ thể rắn chắc với những bắp thịt nhỏ lúc đầu của Ames giờ đã biến thành da bọc xương, nhìn qua có chút đáng sợ.

Đối với thú nhân, đây cũng không phải hiện tượng tốt đẹp gì.

Gầy yếu đến cực độ thường đi liền với cái chết.

Cường ép Ames dừng việc ra ngoài cùng những người khác, trước khi mọi người tìm ra được phương pháp trị bệnh cho Ames, tất cả chỉ mong hẳn có thể nghỉ ngơi cho tốt, sau đó từ từ khôi phục trở lại.

Người lo lắng cho Ames nhất dĩ nhiên là Vũ.

Biết được Cục Cưng nhà Black và Louis được Ames chăm sóc từ nhỏ tới lớn, hẳn cố ý nhờ Black mỗi ngày thường xuyên dẫn đám trẻ sang nhà mình thăm Ames. Có trẻ con bên cạnh làm bạn, nói không chừng có thể thu hút một chút sự chú ý của Ames.

Black không thể từ chối đành dẫn con sang.

Dẫn bọn cậu qua... là để cho bọn cậu bán manh rồi phân tán sự chú ý của Ames à? Đáng tiếc, chúng con đã qua cái tuổi thích hợp cho việc bán manh rồi.

Nhìn cái giường đá mới làm của Vũ bị Louis ngồi lồm cồm cả xuống, Mạnh Cửu Chiêu 囧囧 nghĩ.

Chúng con bây giờ đâu còn là đám con nít ranh cơ chứ ← bạn nhỏ Mạnh Cửu Chiêu năm nay tròn mười tuổi đăm chiêu sờ sờ cằm mình.

Cậu quyết định sẽ đàm đạo chuyện nhân sinh với Ames (← tác giả quân xem như đã ghi nhớ những lời bàn luận chuyện đời ấy ==//).

Mạnh Cửu Chiêu cho rằng Ames đang có tâm bệnh, trong lòng hẳn vẫn luôn tự trách, chính vì cứu mình mà ba mới phải chết.

Thế là, thừa dịp papa và Vũ ra ngoài tìm nguyên liệu dựng giường, Mạnh Cửu Chiêu nhẹ nhàng tới ng ồi bên Ames. Trước hết, cậu lấy ra loại thảo dược đặc biệt chuẩn bị để chữa bệnh dạ dày đưa cho Ames, kỳ thực, đây cũng chỉ là loài Địa Hoa cậu tình cờ phát hiện ra trước đó thôi, Địa Hoa là một loại thảo dược rất thông dụng dùng trong Đông y, tuy tác dụng là chủ yếu dùng để trị chứng kinh nguyệt không đều, thế nhưng đau đầu cảm sốt thượng thổ hạ tả hay an thai đều có thể dùng cả.

Dùng Địa Hoa sắc lấy một n ồi nước, cậu rót cho mình, Louis và Ames mỗi người một chén nước Địa Hoa.

Dạo gần đây, cậu và Louis cũng hơi bị tiêu chảy một chút, uống nước thuốc này chắc không sai đâu nhỉ ~

Sau đó, Mạnh Cửu Chiêu quyết định kể chuyện xưa cho Ames nghe.

Chuyện xưa rất xưa, đầu tiên cậu chọn kể cho Ames nghe một giai thoại đã có từ ngàn đời này — Lương Chúc, yêu nhau lại bị bắt phải li biệt, cùng nhau chết đi, cuối cùng sau khi chết cũng được hóa thành một đôi bướm bướm quấn quít bay lượn cùng nhau.

Ở nơi này không có chuyện cổ tích kể trước khi đi ngủ, thành ra câu chuyện xưa của cậu lại trở thành ngọn cờ tiên phong, Ames nghe đến mê mẩn, không chỉ hần, ngay cả Louis cũng bày ra dáng vẻ thích thú, bên cạnh hai người còn có mấy đứa trẻ không biết chạy vào từ lúc nào, ng ồi ch ồm hồm trên mặt đất cạnh giường đồng tai nghe.

Dưới sự yêu cầu nhiệt liệt của mọi người, Mạnh Cửu Chiêu đành phải tiếp tục kể.

Mong muốn nâng cấp lên một chút nhằm khai thông suy nghĩ của Ames, cậu kể cho Ames chuyện xưa về một đôi tình nhân sau khi chết, sẽ có một người đầu thai chuyển kiếp thành anh trai người kia. Hai người một lần nữa sinh sống với nhau bằng thân phận người nhà, từ đó về sau cùng hạnh phúc, happy ending (← A Trọc, thật sự tất cả mọi người đều hạnh phúc, happy ending sao?)

Cuối cùng, uống xong một ngụm nước Địa Hoa, cậu rớt cuộc cũng nói ra những lời an ủi từ sâu trong đáy lòng: nếu như tình cảm cả hai bên đều sâu nặng, một trong hai người nhất định sẽ đầu thai chuyển kiếp sống lại, một lần nữa trở về bên cạnh người mình thương.

Ames, ba của anh yêu anh như thế, nhất định ông ấy sẽ trở lại bên cạnh anh, cho nên, không việc gì phải đau lòng cả, đừng tự dằn vặt nữa.

Những lời sau cùng này Mạnh Cửu Chiêu không nói ra miệng, nhưng cậu biết Ames sẽ nghe hiểu được.

Bằng chứng là tối hôm đó rớt cuộc Ames đã nuốt trôi cơm, cũng không nôn ra nữa.

Mỗi ngày ngoại trừ việc ra ngoài tìm kiếm thức ăn, hắn cũng chuyên tâm chăm sóc bầy thỏ nhà mình. Lúc này, hắn mới phát hiện có mấy con thỏ đang mang thai. Mang tâm trạng ngóng đợi không thể giải thích được, hắn càng nỗ lực chăm sóc những con thỏ mang thai này.

Đáng tiếc, hắn lại phải thất vọng rồi, những con thỏ con mới được sinh ra toàn là cái.

Buổi đêm hôm đó, tiếng kêu của Vũ vang khắp cả bộ lạc.

Ames xảy ra chuyện rồi!

Đang say ngủ, bỗng nhiên Ames ôm bụng kêu to, Vũ bị tiếng kêu của hắn khiến cho giật mình tỉnh dậy, lúc này mới phát hiện ra hắn đã đau đến toát mồ hôi hột! Môi cũng đã cắn nát, không biết Ames đã nhẫn nhịn bao lâu!

Không ai biết rớt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Trong bộ lạc toàn là thanh niên trai tráng, bọn họ rất hiếm có lúc đổ bệnh, đây cũng là lí do một khi ngã bệnh tất cả đều luống cuống không biết phải làm gì, nếu thân thể đủ khỏe thì chính mình tự chống chọi chịu đựng, nếu chịu không được thì —

Không biết nên làm gì để giúp Ames, mọi người chỉ có thể cầu nguyện cho hắn.

Thiên tai còn không thể mang Ames đi! Mọi người vất vả lắm mới cùng nhau sống sót, làm sao đồng bạn của mình lại có thể ra đi ngay lúc này cho được?

Vừa lúc đó, phía thân dưới Ames phát ra một tiếng phốc trong trẻo.

Ames xì hơi một cái.

Sau đó, tiếng kêu đau đớn cũng dừng lại.

“A? Bụng... hình như hết đau rồi?” Ames yếu ớt lên tiếng.

Nghe thế, biểu cảm bi thương trên mặt mọi người bỗng chốc có chút vãn vẹo.

Sau đó, cảm thấy có chút ngại ngùng, lại lo lắng không biết mình có đi ra giường không, Ames lén lút sờ giường, rồi kế tiếp, hắn mang về mặt khó hiểu nhắc hai thứ gì đó ra.

Một con thỏ không lông... còn thêm một quả trứng?

Ngay lúc ấy, vẻ mặt của tất cả mọi người đã vãn vẹo đến mức không còn biết dùng từ ngữ nào để miêu tả nữa!

Trong quá trình thập tử nhất sinh đi tới vùng đất mới, bộ lạc Awash mất đi một người bạn, rồi sau đó, lại chào đón thêm hai thành viên mới.

Gần đây, Ames vội vã chăm sóc đứa con không hiểu từ đâu mà có, Vũ thì vội vàng ấp trứng.

Andy bận bịu chăm sóc Tuyết Hoa, dạo này trên người Tuyết Hoa có sâu, không nghĩ ra cách gì khác, Andy đành phải ngửi bắt từng con một.

Black và White vội cùng ba học tập những thường thức cơ bản của Kantus, với thân phận là hai con Kantus được nuôi lớn bằng sữa mẹ của các thú nhân, kiến thức của hai con khủng long này có chút thiếu hụt.

Trong khi thú nhân ăn thịt trong bộ lạc vội vàng học tập các kỹ năng săn bắt con mồi mới, thì thú nhân ăn cỏ lại ra sức tìm tòi nhận biết các giống cây khác nhau...

Ngay cả người suốt ngày chỉ ngâm mình trong phòng bếp như Carat và Wieser cũng bị lôi ra ngoài đi khám phá địa hình, khung cảnh yên bình thả suốt mấy ngày nay bỗng chốc thay đổi, cả bộ lạc Awash bỗng trở nên tấp nập.

Thành phần cố định ở lại bộ lạc mỗi ngày chỉ có 10 đứa trẻ, cộng thêm một ông nội nữa $\sim(\cong \nabla \leq)/\sim$

Nhìn đám trẻ nhà mình lẫn lộn cùng đám nhóc nhà khác thành một cục, thật là đáng yêu quá đi mà ~

Tuy rằng cách thức chăm sóc trẻ nhỏ có chút hung bạo, nhưng Mãnh thật ra vẫn thực hiện rất tốt bổn phận của một vị phụ huynh.

Nếu chưa một đám trẻ nhất định sẽ không đi ngủ, một khi có đứa nhóc nào vô ý chạy ra xa hơn chút thôi, ông nội sẽ ngay lập tức đi tìm tha nó quay trở về đội ngũ.

Quả thực còn xuất sắc hơn cả Chó chăn cừu!

Nhìn Mãnh đang nằm rạp trên mặt đất tùy ý cho đám trẻ dẫm đá vui đùa trên người, Halu có chút mất mát.

Vốn ban đầu nhiệm vụ chăm trẻ này là của Halu.

Có kinh nghiệm nhiều năm trông coi bầy sơn dương, lại rất giỏi trong việc nuôi gà, trong mắt mọi người, Halu hoàn toàn là ứng cử viên xuất sắc nhất cho chức vị bảo mẫu.

Halu cũng rất vui về đồng ý chăm sóc những đứa nhóc này, đáng tiếc là, chén cơm kiếm được nhờ chút tài cán này đã bị đoạt mất chỉ sau hai ngày.

Đối xử với đám trẻ ấm áp như mùa xuân, đối đãi với địch thủ lại khắc nghiệt băng giá như trời đông, Mãnh lia ánh mắt hung ác và nhe hàm răng trắng bóc ép Halu rời đi, sau đó yên tâm chiếm cứ chiếc ghế bảo mẫu của vườn trẻ bộ lạc Awash.

Mất mát nhìn một hồi, xác định Mãnh có thể chăm sóc tốt cho đám trẻ, Halu quyết định sẽ đi ra ngoài tìm những thú nhân còn lại. Hiện nay hắc cũng là một phần của bộ lạc, dưới tình hình thiếu thốn thức ăn như bây giờ, hắc không thể chỉ ăn không ngửi rửi.

Halu quyết định sẽ dựa vào năng lực của mình cố gắng chút gì đó cho bộ lạc!

Hắc cẩn thận suy xét ưu điểm và nhược điểm của mình, lại so sánh với những người khác, khuyết điểm của mình hình như nhiều lắm, mà điểm mạnh lại có quá ít.

Lang thang một mình trên mảnh đất xa lạ, Halu cảm thấy hơi cô đơn.

Hồi còn ở bộ lạc Cinnamon, phần lớn thời gian hắc cũng chỉ có một mình, tuy rằng lúc đó gọi là một mình, nhưng cũng không hắc thế, mỗi ngày hắc còn có bầy sơn dương và bầy gà của mình, hoàn toàn chẳng thấy cô đơn chút nào.

Giá mà có thể được nuôi sơn dương lại thì tốt — —

Halu ủ rũ nghĩ, nếu như lúc này hắc trở về nguyên hình, nhất định bạn có thể nhìn thấy cái đuôi và tai hắc cụp xuống cho mà xem.

Vừa lúc đó, hắc nghe thấy lùm cây bên cạnh phát ra âm thanh xột xoạt.

Đây không phải đại lục Cinnamon yên bình, Halu lập tức đồng thẳng tai lên nghe, quay ngoắt người lại, hắc nhìn thấy — —

Một con gà?!

Một con gà lông xù xù, trông qua không to lắm.

Ánh mắt Halu lập tức lấp lánh sự mừng rỡ: Không có sơn dương, vậy thì nuôi gà cũng là ý kiến không tệ chút nào ~

Sau này bộ lạc còn có trứng để ăn nữa chứ ~

Trong lòng dâng tràn cảm xúc vui sướng, Halu lập tức biến trở về nguyên hình vốn có, nhào qua, hấn v òng gã con gà con đang hoảng sợ kia!

Ngày hôm ấy khi quay trở về, Halu dựng trong hang ở của mình một cái ổ r ỗ nhốt con gà con vào, buổi tối khi ng ửi phân chia số lượng con m ồi ít đến rơi lệ, Halu kích động tuyên bố với mọi người một tin tốt: Không lâu nữa, hẳn có thể cung cấp trứng gà cho mọi người ~

Sau đó, hoàn toàn chẳng có sau đó.

Tháng thứ ba, con gà con lớn lên, có đi ều lại chẳng hề thấy bất kì một dấu hiệu nào của việc đẻ trứng, Halu nghĩ th ăm con gà này nhỏ quá không có cách nào đẻ trứng.

Tháng thứ sáu, con gà con lại béo thêm rất nhi ều, vẫn chẳng có dấu hiệu sinh nở, Halu lại nghĩ phải chăng vì chỉ có một con gà.

Một năm sau, thân hình con gà kia trở nên ú n ần, cơm ăn cũng không hề ít, nhưng vẫn chẳng đẻ ra quả trứng nào, rốt cuộc lúc này Halu mới nhận ra: một mình một con gà trống thì làm sao mà đẻ được trứng!

Mãi cho đến một ngày, Mạnh Cửu Chiêu và đám trẻ phát hiện ra con gà con bị nhốt trong ổ, lúc ấy cậu mới vạch tr ần ra thân thể thật sự của gà con.

“A! Một con Kantus!”

Halu tròn tròn mắt: Hóa ra ngay cả gà... nó cũng không phải?

Sau đó, bộ lạc Awash lại chào đón thêm một bé con.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này có nhiều chuyện xảy ra, cũng tiện để thông báo cho những ai quan tâm đến cuộc sống sinh hoạt của Ames và Halu tại đại lục mới.

Ames sinh bé cưng ^^ Halu thì có chỗ dựa mới sau khi mẹ mất.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 102

Edit: DLinh – Beta: Chi

Là đứa trẻ đầu tiên được sinh ra trong vòng mấy năm gần đây ở bộ Awash (không tính một đứa khác vẫn đang nằm trong trứng), bé thỏ nhỏ nhà Ames nhận được sự quan tâm của tất cả các thành viên trong bộ lạc.

Đại khái, chắc bị nhiều thú nhân ăn thịt để mất quá, thành ra bé thỏ nhỏ bị tiêu chảy ==///

Dưới sự cưỡng chế của Sall, tất cả mọi người bị cấm không được nhìn bé thỏ nữa.

Mệnh lệnh này cản bước thành công đại đa số thú nhân, tuy nhiên lại không thể ngăn được đám trẻ trong bộ lạc.

“Là giống đực.” Vạch cái chần đang đập trên người bé thỏ ra, cô sư tử nhỏ Pola quan sát cẩn thận một hồi, sau đó quay sang xác nhận với đồng bọn. Ngay sau đó, nhóc trịnh trọng đề xuất với Ames.

“Chú Ames, con có thể trở thành bạn đời với con của chú không ạ?”

Ames: 囧 !

Mạnh Cừu Chiêu = 囧 =: Sớm như thế đã tiên hạ thủ vi cường sao? Còn nữa... Cậu ngay cả một đứa bé mới ra đời lông mao còn chưa mọc cũng nguyện ý chờ đợi, thế sao từ trước tới giờ mỗi khi quật tôi ngã đầu chẳng

đắn đo lấy nửa giây!!! Tuy rằng tôi đây cũng chẳng thêm đẽ mắt tới mấy bé Loli bạo lực —

Mạnh Cửu Chiêu đen mặt nhìn tập đoàn giống cái nhỏ cười hi hi ha ha đến bên cạnh bé thỏ nhỏ bị vén chặn, Pola còn tỏ ra vô cùng rộng rãi để mặc cho chúng bạn xem, thậm chí, nhóc còn hào phóng cam đoan với đám bạn thân mến của mình rằng:

“... Sau này nếu các cậu không tìm được giống đực ưng ý, tớ có thể cho các cậu dùng chung, sinh con rồi chúng ta cũng sẽ cùng nhau nuôi, đợi đến một ngày giống đực kia già yếu, chúng ta có thể đuổi hẳn đi chỗ khác rồi đổi một người mới trẻ khỏe hơn nữa ~”

Chú thích: Theo tập tính của sư tử, nhiều con sư tử cái sẽ chung nhau một con sư tử đực, bọn chúng sẽ cùng nhau đi săn, cùng nhau nuôi dạy con nhỏ, sau đó, khi con sư tử đực kia già đến một độ tuổi nhất định, chúng cũng sẽ cùng nhau đổi người chồng mới.

Nghe thấy vậy, các Loli nhỏ bắt đầu nhao nhao bày tỏ “Pola thật nghĩa khí!”, “Thật là một sáng kiến hay”.

Mạnh Cửu Chiêu: Ngay bây giờ đã thấy nguy cơ các cô không gả đi được rồi...

Có đi đâu, tình cảm của đám trẻ trong bộ lạc là thực lòng. Theo bản năng, bọn chúng hiểu rõ bé thỏ nhỏ nhà Ames sẽ là đồng bạn tương lai của mình, cũng giống như mẹ bọn chúng cùng với Sita Andy, bé thỏ nhỏ còn có cả cái trứng nhà Ames mai này đâu sẽ là đồng bạn cùng chúng đi kiếm ăn.

Cho nên theo bản năng, chúng đều rất yêu quý bé thỏ nhỏ.

Biết bé thỏ bị tiêu chảy, bọn chúng còn đặc biệt nhờ vả Cục Cưng nhà Black đi tìm loại cây có khả năng trị bệnh tiêu chảy, ngày ngày hái mang tới cho bé thỏ ăn, bọn chúng thậm chí còn chủ động thu thập cỏ khô mềm đưa cho Ames để làm tã lót cho bé thỏ.

Bởi vì Vũ phải ấp trứng suốt mấy ngày nay, thân thể Ames lại đang trong giai đoạn hồi phục, việc làm của mấy đứa trẻ này quả thực đã giúp đỡ Ames rất nhiều.

Tuy nhiên, việc khiến Mạnh Cửu Chiêu đau đầu trong thời gian này không phải là nhóm giống cái yếu sớm, mà là con gà con Louis nhà cậu.

Không giống những giống cái nhỏ túm tụm cạnh Ames, gần đây Louis lại suốt ngày vây quanh Vũ một cách kì lạ.

Cạnh chỗ Vũ đang nghiêm túc ấp trứng, Louis cũng ngẩng chồm hồm bên cạnh, vẻ mặt cực kì nghiêm trọng, người nào không biết tám phần mười sẽ cho rằng dưới móng nó có một quả trứng không biết chừng, kì thực dưới móng nó chỉ là một tảng đá thôi.

Tảng đá kia là tảng đá mà Louis thích nhất, ban đầu là lăn đi, sau đó lại ngậm chơi, còn bây giờ thì đặt dưới móng mà nghịch.

Cho đến giờ Mạnh Cửu Chiêu vẫn không hiểu rốt cuộc tảng đá kia có cái gì hay để chơi.

Lúc đầu Mạnh Cửu Chiêu cũng ngẩng cùng Louis bên cạnh Vũ, nhưng ngẩng đến tận trưa, móng cậu đã tê rần không thể chịu được nữa, Mạnh Cửu Chiêu liền mang theo ba bé cây đi ra ngoài chơi đùa, trước khi đi, cậu cũng rủ Louis mấy lần, vốn dĩ xưa giờ không cần kêu Louis cũng sẽ chủ động đi tới nhưng hiện giờ nó lại chớp chớp cự tuyệt cậu.

Sau đó, Vũ và Louis cứ thế tiếp tục dùng một tư thế hết sức quỷ dị làm bạn với nhau.

Yên lặng quan sát Louis đang chăm chú nhìn mình, trong lòng Vũ thực sự cảm động muốn khóc.

Một mình ấp trứng rất là buồn chán nha ~

Những đứa trẻ khác đều ở chỗ bạn đời, hẳn ở đây ít nhiều cũng cảm thấy cô đơn.

Louis thật là một bé ngoan, tuy rằng không thường trò chuyện, nhưng rất giỏi trong việc bầu bạn.

Có Louis ở đây cùng mình, Vũ không nhìn được tưởng tượng về bé trứng còn chưa lộ diện nhà mình, giá mà sau này bé trứng cũng có thể khỏe mạnh như Louis thì tốt rồi, nghe Ames nói, từ nhỏ tới giờ, Louis luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, lớn hơn một chút còn biết cách chăm sóc Cục Cưng.

Vũ nghĩ thầm, nếu sau này hai đứa con nhà mình cũng có thể hòa thuận như Louis và Cục Cưng thì chẳng còn gì tuyệt hơn nữa.

Công việc ấp trứng hôm nay trở nên thoải mái hơn rất nhiều, vào những lúc thế này mới thấy việc sinh sống cùng cả bộ lạc có chỗ tốt của nó, mỗi ngày đều có người lo việc bụng bê thức ăn nước uống tới, Vũ chỉ cần toàn tâm toàn sức ấp trứng là được.

Nhưng mà, ăn uống còn nhờ cậy được người khác làm hộ, nhưng ba chuyện lớn của đời người thì không.

Vũ mỗi ngày đều ăn uống một lượng rất ít, thế nhưng đêm đến hắc vẫn không thể nhìn được việc phải đi ra nhà cầu. Có Louis ở đây cũng khiến hắc yên tâm hơn, vì thế, sau khi phủ một tấm thảm thật dày bao bé trứng lại, hắc vội vàng vàng chạy đi.

Louis chăm chú dõi mắt nhìn về phía hắc chạy đi.

Đợi đến khi Vũ quay lại, Louis vẫn giữ nguyên dáng nằm lúc trước, vội vàng kéo tấm thảm ra kiểm tra, Vũ nhanh chóng trở về chỗ cũ.

Louis vẫn cứ thế bầu bạn với hắc, mãi cho tới khi White chạy tới gọi, nó mới lễ phép chào Vũ một tiếng, rồi rời đi cùng papa.

Dương nhiên, trước khi đi, nó cũng không quên cần theo bé đá yêu quý của mình.

Thật là một đứa trẻ ngoan! Nếu con của mình sau này cũng như Louis thì chẳng có gì để chê nữa rồi — — lẳng lặng nhìn theo bóng dáng White đất Louis rời đi, lòng Vũ lại lần nữa dâng tràn cảm giác chờ mong.

Không biết vì sao, Vũ vẫn luôn cảm thấy Louis có điểm không giống với những đứa trẻ khác, tuy nhiên cụ thể là ở điểm nào thì hẳn lại không thể chỉ rõ được, chỉ cảm thấy bé con này không đơn giản.

Mặc dù với Mạnh Cửu Chiêu, Louis chẳng qua chỉ là một con gà con, nhưng theo từng ngày nó lớn lên, mọi người đều nhận ra được Louis không giống người thường.

Louis luôn sạch sẽ thơm tho, lông mao ngày ngày đều tươm tất chỉnh tề, nó chưa bao giờ đánh lộn với những đứa trẻ còn lại, mỗi ngày cứ đến đúng giờ sẽ đi dạo, còn biết hái hoa mang về nhà! Rõ ràng không biết nói, nhưng trong ngày nhìn thấy bất kì ai cũng sẽ lễ phép chào hỏi, lúc ra về cũng tỏ ý hẹn gặp lại.

Kỳ thực, cái mà Vũ không nói ra được, điểm khác biệt lớn nhất của Louis và những đứa trẻ khác chính là phong thái!

Louis là một con gà con cực kì phong độ!

Louis là một con gà con tự biết buff một vòng hào quang lãnh điểm cao quý cho mình!

Chú gà con phong độ Louis ngoan ngoãn theo papa đi về nhà, cùng ngỗng ăn thịt với những thành viên khác trong bộ lạc, sau khi chơi đùa cùng ông nội một lúc thì thận trọng mang hòn đá trắng của mình cùng papa trở về hang.

Tảng đá trắng được Louis giấu vào dưới lớp cỏ khô ở một góc giường, nó trông qua dường như rất kín đáo, canh phòng cẩn mật, chỉ sợ có người đụng tới tảng đá trắng của mình.

Sang ngày thứ hai, Mạnh Cửu Chiêu phát hiện Louis thế mà không ngủ suốt cả đêm qua!

Nhìn qua lớp lông mao trên mặt Louis tất nhiên không thể phát hiện ra thứ như quầng thâm, nhưng lời nó nói lại tố cáo hết thảy.

“Chiếp — — ”

Papa vì sao đêm qua cứ đề mãi lên người của papa còn lại thế ạ... Hai papa đừng đánh nhau có được không ạ? Nếu hai người đói bụng, con có thể đi săn cho, đừng ăn cỏ của nhau được không ạ?

White: 囧 !

Black: 囧 !!

Mạnh Cửu Chiêu: 囧 !!!

Đến tối mà không ngủ, thế là, chú gà con cực kì phong độ Louis bị papa đánh đòn.

Ngơ ngác nhìn Louis đang đau lòng tĩa tót lại lông sau khi bị đánh, Mạnh Cửu Chiêu tự vỗ mặt mình mấy cái, mất một lúc lâu mới quyết định tiến đến thử an ủi Louis xem sao.

“Thật ra, hai papa không phải đang đánh nhau đâu, đó chỉ là cách đánh dấu tình yêu thôi.”

“Chiếp?” Louis ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn cậu.

“Không lừa cậu đâu mà! Nói nhỏ cho cậu biết cái này ~ muốn cùng nhau sinh con thì phải như thế đó!”

Vỗ vỗ vai Louis, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu truy vấn thụ thân lý cuộc đời cho nó.

Và thế là, Louis lại phấn chấn trở lại.

Mạnh Cửu Chiêu vui sướng vì Louis không hỏi tiếp nữa, nhìn Louis tiếp tục tha tảng đá trắng của mình đến một chỗ khác rồi ngẩng lên, lại nhớ

đến những lời vừa nói, Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên có cảm giác mình đang dòm trộm đời sống tình cảm của cha mẹ.

Hóa ra... sau khi con trẻ đi ngủ... thật sự có xảy ra chuyện gì đó nhá!

Black, White, hai người đúng là đã lớn rồi!

Sáng sớm bị con bóc trần chuyện xấu lúc nửa đêm, lại bị một đứa khác nhìn chăm chăm đầy ẩn ý suốt một ngày, cái đầu khủng long của Black giờ toàn là lông tơ.

Vì vậy đêm đó White bị hấn đập xuống đất ngủ, White đáng thương bị đập ra đất không bao lâu sau được ông nội tha vênhang của mình.

Biết được hai papa mình vô cùng yêu thương nhau, có đánh lộn cũng chỉ để thể hiện tình cảm, Louis yên lòng tiếp tục ôm tảng đá của mình chìm vào giấc ngủ.

Tóm lại, cho dù đã đến đại lục mới, cuộc sống sinh hoạt của cả nhà Black vẫn duy trì như cũ.

Trái lại, bên trong hang ở của Ames lúc này lại đang gà bay chó sủa.

Ấp trứng liên tục mấy ngày không nghỉ không ngủ, Vũ đã chịu không nổi. Thấy thế, Ames kiên quyết muốn đổi ca với Vũ, sau đó, bị kịch bắt đầu xảy đến từ lúc này.

Trứng... Trứng, trứng, trứng trứng bị rơi xuống rồi!!!!

Đợi đến lúc hai người định chạy xuống đỡ thì muộn mất rồi, bé trứng trắng nhỏ xinh nhà bọn họ đã lăn vài vòng trên đất, sau đó...

Không vỡ.

Vũ vội vã mang trứng bỏ lại dưới móng, thế nhưng, bé trứng sau trận rơi hồi này bỗng trở nên lạnh ngắt.

Lúc ấy, tim của hai chồn chồn cũng lạnh đi theo quả trứng.

Sau đó, qua đó vài hôm, đến sáng cái ngày bé trứng nên phá vỏ chui ra, quả nhiên chẳng thấy chút động tĩnh nào từ quả trứng nhà bọn họ.

Lòng Vũ và Ames liền hóa tro tàn.

Cùng lúc đó, Mạnh Cửu Chiêu vốn đang say giấc nồng lại bị Louis chọc dậy.

“Đừng quậy!” Ngủ chưa đã, Mạnh Cửu Chiêu nhin không được tung ra một quyên.

Nhưng khác với mọi ngày, Louis vẫn kiên trì lay cậu, cuối cùng Mạnh Cửu Chiêu bị dày vò quá thể đành phải dậy.

“Cậu rốt cuộc muốn gì đây?” Dụi dụi mắt lại ngáp một cái, Mạnh Cửu Chiêu ng ẩ dậy.

Biểu cảm của Louis làm cậu sợ hết hồn.

Hoàn toàn chẳng giống dáng vẻ mới ngủ dậy, Louis mở to mắt, tinh thần vô cùng phấn chấn, chỉ nhìn vào lông mao trên mặt nó lúc này, Mạnh Cửu Chiêu có thể thấy được sự mừng rỡ của nó.

Không chỉ là mừng rỡ, Louis còn đang rất đặc ý!

Louis khoái chí khê chớp một tiếng, sau đó dùng móng vuốt vén cỏ dưới người mình ra, đến khi thấy rõ thứ ở đó, Mạnh Cửu Chiêu tròn tròn cả mắt.

Cái gì đây? Một con chim non?!

Ướt nhẹp, lông cũng chẳng được mấy cọng, đây chính xác là một con chim non mới ra đời mà?

Trong khoảnh khắc thấy bé con kia, lòng Mạnh Cửu Chiêu dậy bão tố!

“Chớp ~” ngay khi ấy, Louis lại chớp một tiếng cực kì dịu dàng.

Chiếp ~ con của chúng ta chào đời rồi ~

Nó khẽ giọng nói với Mạnh Cửu Chiêu.

“Chiếp cái đầu cậu! Đây là con của Vũ đúng không? Mau mang trả lại cho Vũ đi á a a a a!”

Mạnh Cửu Chiêu hung hăng dùng tay gõ đầu Louis — —

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đây là mấy chương cuối còn thấy dám trẻ chơi đùa nghịch ngợm ~

Qua vài chương sau đó, bọn chúng sắp lớn cả rồi ~

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 103

Edit: DLinh – Beta: Chi

Vội vàng lại lo lắng ôm bé chim non mang đi trả, Mạnh Cửu Chiêu đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần Ames sẽ tuyệt giao với mình.

Nào ngờ — —

“Thực lòng vô cùng cảm ơn Louis!” Trong giây phút nhìn thấy bé chim non, Vũ mấy ngày qua luôn trầm lặng bỗng nhiên rơi nước mắt, Ames cũng ôm Louis mà khóc rống lên.

Ơ... Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Mạnh Cửu Chiêu: (⊙ o ⊙)?

Mãi cho đến khi nghe Ames giải thích qua một lần, cậu mới hiểu rõ nguyên cơn cơn sự.

Đối mặt với cặp chồn chồn ngay cả trứng cũng có thể đánh rơi xuống đất, Mạnh Cửu Chiêu lựa chọn im lặng.

Tảng đá của Louis quả nhiên không phải chỉ để nghịch, từ bé, nó đã yêu thích trò lăn, rồi lại ngậm đá, còn ham mê cả việc dùng móng vuốt đá qua đá lại, Louis đã sớm là tay chơi có nghề, chơi ra hình ra dạng, cho dù có đang chạy đi chẳng nữa, nó vẫn có thể mang theo tảng đá mà không bị ai cướp mất! (← Ai! Đây là lúc nói chuyện về bóng đá sao?)

Tiếp sau ông nội, Louis cũng trở thành người mang ý xấu làm chuyện tốt.

Không xảy ra chuyện tuyệt giao, mọi người lại vui vẻ chung sống với nhau!

Ở thời kì gian nan này, không có gì quan trọng hơn sự sống, hai sinh mạng mới ra đời là ngu ồn cổ vũ cực lớn cho ý chí cầu sinh của thành viên bộ lạc Awash tại đại lục mới.

Trong đó, bé thỏ được gọi là Hill, còn bé trứng gọi Hausen.

Nửa tháng sau, trên người chúng rớt cuộc cũng nhú ra một lớp lông mao mỏng. Thời điểm nhìn thấy màu sắc lông mao của chúng, Ames lén lút khóc thầm mất một ngày một đêm.

Hill cũng tốt, Hausen cũng không sao, cả người bọn chúng đều là màu trắng tuyết, chỉ có phần bụng của hai đứa trẻ là có hai cái chấm đen.

“Giống ba y như đúc.”

Cũng bắt đầu từ ngày đó, Ames mới thực sự khá hơn.

Các con mỗi ngày một lớn một trưởng thành. Ames và Vũ rất cuộc cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc của việc làm cha mẹ, ngoài ra, còn có nỗi lo âu phiền muộn của bậc phụ huynh.

Người đầu tiên phát hiện ra chuyện này chính là Vũ.

Hôm nay, cũng như bao ngày, việc đầu tiên Vũ làm sau khi đi săn về chính là bay đến thăm con mình, tiếp đó lại lén lút mang sâu thu thập được đút cho con ăn (← Ấy da — — kẻ tội đồ khiến bé thỏ nhỏ Hill bị tiêu chảy cuối cùng đã hiện thân!)

Bé Microraptor gui con Hausen dù trong quá trong ấp nở có xảy ra vài sự cố ngoài ý muốn, nhưng may nó vẫn rất khỏe mạnh, lúc nào cũng tích

cực tranh đồ ăn, bé con khỏe mạnh như thế tất nhiên khiến Vũ rất vui, thế nhưng, giá mà Hausen không đập anh trai Hill của nó ra để kiếm ăn thì càng đáng yêu hơn.

Không cần cướp, sâu của papa chắc chắn có đủ cho cả hai đứa mà ~

Thế rồi, Vũ ôm bé thỏ Hill đáng thương bị đập ngã trong ổ ra, vừa dứt cho Hausen đang kêu khóc đòi ăn, vừa chăm sóc bé thỏ nhỏ nhà mình, cho dù bé thỏ có trốn tránh ra sao, đến cuối cùng hẳn vẫn có cách tìm racai đầu nhỏ của nó, sau đó dịu dàng dứt một con sâu tràn đầy tình yêu thương vào mồm cho con (◡_◡)

Dưới sự chăm sóc ân cần của Vũ, Hausen càng ngày càng lớn khỏe mập mạp, nhưng Hill vẫn gầy đến đáng thương.

Đi đâu này thật là khó hiểu! Rõ ràng ăn rất nhiều! Trong ổ cũng rất sạch sẽ!

Rốt cuộc, đến một ngày, Vũ trở về sớm hơn thường lệ, sau đó hẳn phát hiện ra nhân lúc mình không ở nhà, trong ổ nhỏ đã phát sinh một cảnh tượng cực kỳ tàn ác — —

Móng vuốt của Hausen dẫm lên người Hill, cái mỏ bé xinh há ra hết cỡ, gặm cắn đầu Hill.

Hill đáng thương bị em mình ngậm vào miệng, cơ thể bé nhỏ run rẩy, thoát nhìn trông như — —

Mặt Vũ tái mét!

Sải một bước lên chạy vào mang Hill lôi từ trong miệng Hausen ra, Vũ ôm Hill vẫn đang bất động trong lòng mà sốt ruột muôn phần.

Đúng lúc này, bé thỏ con mở mắt, hơi há cái miệng nhỏ ra, sau đó... đuổi người.

Trong lòng rối bời, Vũ ngay lập tức ôm Hill chạy sang nhà hàng xóm Black, bé trọc nhà Black biết rất nhiều tri thức kì lạ, tuy rằng không rõ vì sao lại biết, nhưng trải qua sự kiện Ames bị bệnh lần trước, Vũ bây giờ cực kì tin tưởng khả năng của bé trọc.

Mang Hill sang nhờ sự giúp đỡ, hẳn cũng không quên Hausen, dù sao đi nữa Hausen vẫn chỉ là một bé con mới phá xác không bao lâu, một mình trong hang vẫn rất nguy hiểm.

“Thân thể không sao cả, chỉ có hơi buồn phiền một chút.” Bác sĩ không chính quy – Mạnh Cửu Chiêu nghiêm túc kiểm tra thân thể Hill một lúc, sau khi xác nhận bé chỉ ngất đi mới trao trả lại cho Vũ, “Chăm sóc bé nhiều hơn, cho bé cảm giác an toàn được bảo vệ là tốt thôi.”

Nghe Mạnh Cửu Chiêu nói Hill không sao, lúc này Vũ mới an lòng, nhưng chuyện gì xảy ra mà lại buồn phiền cơ chứ?

Cẩn thận ôm hai đứa con về ở, hẳn bắt đầu âm thầm quan sát cuộc sống sinh hoạt cùng nhau hàng ngày của hai đứa, sau khi xem xong, hẳn cũng trở nên buồn phiền — —

Vấn đề đặt ra là: Tại sao con nhỏ cứ thích gặm ăn đứa con lớn vậy?

Cách thức sống chung hằng ngày của hai đứa nó quả thực có thể tập hợp viết lại thành bách khoa toàn thư đại bàng bất thỉm thối!

Mỗi ngày Hausen đều nghiên cứu ra phương pháp mới để hành hạ anh trai mình, tiếp đó, mỗi ngày Hill sẽ lại giả bộ đã chết.

Lúc này Vũ mới nhớ ra, trong thực đơn của Microraptor gui, quả thực có thỏ, chỉ là hẳn không thích ăn thịt thỏ thôi, tuy nhiên, cũng từ phương diện đó đã cho thấy đứa con Hausen này của hẳn là một con Microraptor gui bình thường.

Không nghĩ ra cách gì khác, ngày ngày Vũ đành phải nhờ cậy những người ở lại canh giữ bộ lạc tách hai đứa chúng nó ra, cố gắng hết sức không cho hai đứa nó lại gần nhau.

Nhìn Hausen bị cưỡng chế tách ra rồi vẫn kiên quyết ngậm cái chân của anh mình, trong lòng Vũ buồn phiền hết mức: Ames yêu quý từng nói, hai đứa con là ba đầu thai chuyển thế, nhưng hiện giờ quan hệ của hai đứa nó kém như vậy, đứa nó muốn giết đứa kia, chuyện này là thế nào đây?

Nhạc phụ đại nhân à, ngài đang muốn tự sát sao?

Hình như có nghe qua, cha vợ trước khi chết đầu óc cũng không hoạt động theo lẽ thường, chắc tin này là thật rồi — —

Sita và Wieser cùng nhau đi trên đường.

Tổ hợp này có chút kì lạ, theo nguyên tắc, một người chỉ quanh quẩn trong nhà bếp như Wieser và một người lúc nào cũng xung phong ở tuyến đầu của bộ lạc như Sita đáng lẽ ra không nên xuất hiện cùng một chỗ mới phải.

Ngay cả lúc ăn cơm, Sita cũng thích ăn đồ ăn Carat làm hơn (← tuy rằng rất khó ăn, nhưng không ai ăn Carat sẽ thất nghiệp, vì thế Sita luôn kiên cường ăn), hai người bình thường thật sự chẳng có dịp nói chuyện với nhau.

Wieser chán nản đi đằng sau Sita, ủ rũ cúi đầu.

Bây giờ bộ lạc đã chuyển tới địa bàn mới, việc quan trọng nhất hiện giờ là làm sao kiếm được càng nhiều đồ ăn về cho bộ lạc càng tốt, vì thế, nhà bếp đành tạm dừng một thời gian, hai vị đầu bếp của bộ lạc Carat và Wieser cũng gia nhập vào đội ngũ đi săn, bắt đầu kiếm ăn cùng mọi người.

Carat thì tốt rồi, dù sao hẳn vốn là một thành viên của đội săn bắt, nhưng đến khi Wieser đi săn lại gặp không ít chuyện phiền phức.

Hắn không săn được bất kì một con mồi nào cả, nhắc tới cũng lạ, từ khi Wieser gia nhập đội ngũ săn bắt, con mồi vốn ban đầu còn có thể nhìn thấy giờ lặn mất tăm.

Cũng không thể trách được — — dù gì Wieser cũng là một con Utahraptor, đối với con mồi mà bộ lạc Awash hiện nay có thể săn bắt quả thực đây chính là kẻ địch nguy hiểm cần tránh xa, chỉ cần là nơi có Wieser, tự nhiên sẽ không thấy các loài khủng long loại nhỏ ~ (về phần Black và White, đối tượng đi săn của họ là các loại khủng long cỡ lớn, khủng long loại nhỏ ngược lại sẽ không quá sợ họ)

Lâu ngày, mọi người đều không muốn đi cùng Wieser, đồng lòng khuyên hắn ở lại chăm sóc đám nhỏ, nhưng mà Wieser không muốn thế.

Vô nghĩa! Ở lại bộ lạc chăm sóc trẻ con chẳng khác nào ở cùng một chỗ với con Kantus đã trưởng thành Mạnh cơ chứ, hắn làm sao mà dám cho được ~~~

Sự không vui của Wieser trong mắt Sita lại được qui đổi thành biểu hiện của tổn thương lòng tự trọng ở giống đực.

Vì thế, để an ủi hắn, Sita quyết định một mình cùng hắn đi săn.

Sita tương đối tự tin vào hình thể của mình, hơn nữa vùng này bọn họ cũng đã thăm dò một lượt, tương đối an toàn, chính vì thế, cô mới dám đưa ra quyết định này.

Tuy rằng Wieser không am hiểu chuyện đi săn, nhưng hắn lại thông thạo các loại đồ ăn, vì vậy Sita dẫn Wieser theo cũng đồng nghĩa với việc có thể cùng nhau thu lượm đồ ăn trên đường đi.

Là một con khủng long ăn thịt, Wieser lại sở hữu một khả năng trời phú đáng ghen tị: hắn biết rõ một trăm loại thực vật và rau có thể ăn được! Hắn biết rõ bộ phận nào của cây ăn ngon nhất, thậm chí còn biết rõ những cây nào nảy mầm từ bao giờ... Có thể nói, với khả năng lý giải và am hiểu về cây cối của mình, hắn đã vượt xa tất cả các thú nhân ăn cỏ trong bộ lạc, thậm chí còn vượt qua cả Sita.

Đứng trên phương diện một con Utahraptor mà nói, đây quả thực là một hướng đi vượt trội (囧)

Wieser, ngày hôm nay cậu đã trở thành bậc thầy trong lĩnh vực ăn chay thế này, ba cậu có biết hay không?

Khả năng của hắn nhận được sự khen ngợi của Sita suốt dọc đường đi, Wieser nghe thấy thế thì vô cùng hứng khởi, vì thế mà hắn càng tích cực hái nhiều rau cỏ ~

Tuy rằng sẽ có người chê, thế nhưng, trong lòng Vesel vẫn rất vui.

Về phần Sita, tình cảm của hắn dành cho cô rất phức tạp.

Khoảng thời gian đầu lúc hắn mới vào bộ lạc, Sita là người đầu tiên bày tỏ thái độ hữu hảo với hắn.

Cũng chính Sita là người nói cho hắn biết da thú không phải thức ăn chân chính, bày cho hắn thịt mới thực sự là thứ đáng ăn.

Ban đầu chỉ là biết ơn thôi, nhưng nhờ thế, Wieser càng vô thức để ý Sita nhiều hơn một chút, một chút này vừa hay đã được tám năm.

Hắn biết rõ Sita thích ăn loại thịt nào nhất, cũng biết rõ loại trái cây yêu thích của Sita, hắn biết cô ghét bị người khác nói là cường tráng, còn biết Sita rất thích trêu chọc Fendi, lại yêu quý Andy nhất.

Vốn chỉ để ý hơn một chút thôi, nhưng chẳng biết từ lúc nào, loại để ý này đã thay đổi.

Wieser thậm chí Sita ít nhất cũng đã bảy năm.

Chỉ bởi vì thịt hắn nướng có một lần được Sita khen, từ đó về sau hắn liền hăng say nghiên cứu các phương pháp nướng thịt; chỉ bởi vì hắn phát hiện ra loại quả ăn được mà Sita thích, từ đó về sau trông thấy loại quả nào hắn cũng ăn thử, có một lần ăn nhầm quả có kịch độc suýt chết, may mà cơ thể khỏe mạnh chống lại được, nhưng tiếp đó, hắn vẫn cứ ăn thử.

Lúc rơi từ trên vách đá xuống, người đầu tiên hấn nghĩ đến cũng là Sita.

Một mặt vừa nghĩ đến việc chết rồi sẽ không được thấy Sita nữa, mặt kia lại hi vọng Sita sẽ không rơi xuống mà chết. Nghĩ nhiều mà đầu óc lộn xộn hết cả lên, vì thế lúc Mạnh Cửu Chiêu gắng hỏi hấn mới ngờ người ra không trả lời được.

Cũng may, Sita còn sống, hấn cũng còn sống, bọn họ lại tiếp tục được ở cùng một chỗ với nhau.

Hơn thế, lần này, hang ở mới của hấn còn gần hang Sita hơn một thước so với trước kia.

Chỉ một chút khoảng cách đó thôi cũng đủ khiến Wieser mất ăn mất ngủ mấy hôm.

Kỳ động dục của hấn đã đến, mà thực ra đã đến rất lâu rồi, giống đực động dục hầu hết đều do bị kích thích bởi hormone phân bố của giống cái, lúc trước sinh hoạt tại phần đại lục cũ không có giống cái cùng tộc, cho nên còn có thể kiềm chế, nhưng mà hiện giờ đặt chân lên phần đại lục đâu đâu cũng là khủng long này, chuỗi ngày gian khổ lập tức bắt đầu.

Đây là một tình cảm thàn mến tuyệt vọng.

Bản thân là người yêu thàn, kì thực Wieser cũng không hiểu loại tình cảm này lắm.

Hấn chỉ biết rõ Sita không thích hấn, cũng sẽ không thích hấn, hấn biết bọn họ không cùng một chủng loại, mùi vị khi Sita động dục từ trước tới nay không thể khơi gợi phản ứng của hấn, mà kỳ động dục của hấn cũng chẳng khiến Sita mảy may rung động.

Bọn họ chẳng qua là hai đường thẳng song song.

Thế nhưng, hấn vẫn thích Sita, cực kì thích. Giống như hiện giờ, vì ngửi được hương vị hormone của giống cái Utahaptor lưu lại trên cây,

cảm xúc dâng trào khiến hắn nảy sinh phản ứng, thế nhưng, trong mắt hắn vẫn chỉ có duy nhất Sita đi phía trước...

Mà thôi.

Chờ chút — — mùi của giống cái Utahraptor?

Wieser chợt dừng bước.

“Làm sao thế?” Hoàn toàn không hay biết có nguy hiểm, Sita quay đầu.

” Nguy hiểm — — ” mang nét mặt lo lắng, Wieser kéo mạnh tay Sita, định kéo cô chạy về hướng bộ lạc, thế nhưng, đã muộn mất rồi.

Tiếng lá cây xột xoạt, chỗ trước mặt bọn họ bỗng xuất hiện một con khủng long cường tráng, sau đó là con thứ hai, con thứ ba...

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 104

Edit: D Linh – Beta: Chi

Đây là ba con Utahraptor giống đực đã thành niên.

Trải rộng trên người chúng là những vết thương cũ đã qua nhiều năm tháng, mỗi một vết sẹo tuy không gây chết người nhưng trông rất hung tợn, những vết sẹo này tựa như những tấm huân chương tượng trưng cho thời tuổi trẻ vinh quang chói lóa của bọn chúng, chứng minh chúng là những kẻ đã vượt qua vô vàn thử thách nguy hiểm trùng trùng để sống sót và tồn tại.

Những con khủng long này to hơn bất kì đồng loại nào Wieser từng nhìn thấy, cũng lớn hơn rất nhiều con Utahraptor Sita từng chạm trán khi xưa, thế nên Sita mới không thể nhận ra sự xuất hiện của những con Utahraptor này từ cái nhìn đầu tiên!

Sita không phản ứng kịp, nhưng Wieser với tư cách là đồng loại chắc chắn sẽ không nhận lầm, hắn bước một bước lớn đứng ra chắn trước mặt Sita — —

Ba con Utahraptor đánh giá Vesel và Sita đột nhiên xuất hiện trước mặt một cách cực kì cẩn thận, chúng cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng chúng đang lần theo mùi hương của một con Utahraptor cái rồi đi tới chỗ này, nhưng mà, hiện giờ trước mặt chúng lại xuất hiện những hai con.

Có đi đâu, mùi vị giống cái quỳên rũ n òng nàn mà “cô ấy” phát tán ra chắc chắn là ở đây...

Mùi hương ấy rốt cuộc là của ai? Người đằng trước, hay là người đứng đằng sau? Thật khó phân biệt quá mà — —

Mặc kệ, ba vẫn nói, chỉ cần là giống cái thì phải ra sức giành lấy.

Ba con khủng long giống đực không hện mà cùng hướng về phía Wieser đang đứng trước mặt Sita.

Sau đó, bắt đầu xum xoe lấy lòng (囍)

Wieser và Sita tròn tròn mắt nhìn ba con khủng long trước mặt mình đang làm ra đủ loại hành động khó mà tưởng tượng được, đầu tiên bọn chúng rẽ sang ba hướng khác nhau, sau đó lại bắt đầu nhảy tới nhảy lui trước mặt bọn họ, không những thế, bọn chúng còn giẫm cả lên đồng bạn của mình để mà nhảy.

Loại hành động khó hiểu này ngày càng trở nên cao thâm khó dò: sau khi nhảy vài vòng, chúng cuối cùng cũng ngừng lại, đúng lúc Sita và Wieser đang suy đoán liệu có phải chúng đã quyết định sẽ quay sang tập kích bọn họ hay không thì ba con Utahaptor lại đổi sang nhún tại chỗ.

Bước nhảy của bọn chúng vừa nặng lại có lực, mặt đất vì hành động đứng nhún nhảy của bọn chúng cũng bắt đầu rung chuyển.

“Chúng đang làm gì thế?” Sita vô cùng bối rối.

“... Chúng... hình đang cầu xin được phối ngẫu...” Mất một lúc lâu sau, Wieser mới đáp lại với vẻ mặt cổ quái.

Hắn rời tộc đã lâu, khi rời đi còn quá nhỏ, rất nhiều tập tính thói quen sinh hoạt đặc trưng của loài Utahaptor hắn đều quên mất, có đi đâu, việc tìm bạn đời là bản năng, Wieser sẽ không nhận nhầm.

Hành động của ba con Utahraptor trước mắt, đích thị là phương thức tìm bạn đời tiêu chuẩn nhất của Utahraptor. Động tác của Utahraptor vốn dĩ nổi danh nhanh nhạy, nhảy múa lại linh hoạt, một con Utahraptor giống đực khỏe mạnh ưu tú muốn ngỏ lời với giống cái sẽ phải dốc sức thể hiện khả năng nhảy múa của mình, phương pháp chứng minh khả năng nhảy của chúng có thể tóm gọn thành ba loại.

Đứng nhảy, nhảy sào, và nhảy ba bậc.

Đây cũng chính là những động tác mà ba con khủng long này vừa làm trước mặt Wieser và Sita.

Ở thời đại mà Mạnh Cửu Chiêu sinh sống, những vận động viên nhảy xa giỏi nhất về cơ bản đều thuộc chủng Utahraptor hết cả ==///

“Làm sao có thể? Chẳng lẽ bọn chúng ngấm trúng tôi sao? Nhưng tôi không phải Utahraptor mà?!” Sita cực kì hoảng sợ.

“... Tin tôi đi, cô thực sự rất có sức hấp dẫn với Utahraptor đấy.” Cũng giống như tôi đây, thần hồn điên đảo vì cô đã lâu lắm rồi...

Khi Wieser nói, trong mắt đang đầy sóng nước tình cảm.

Hắn thâm tình nhìn về phía Sita, sau đó lại phát hiện ra hóa ra Sita từ nãy tới giờ không hề nhìn hắn phút nào.

Orz

Cho dù được thông báo mình bị ba con Utahraptor theo đuổi, Sita hoàn toàn chẳng hề choáng váng, cô vẫn luôn nhìn chăm chú nhất cử nhất động của ba con khủng long phía trước, đặc biệt ngay tại khoảnh khắc đối phương thực hiện động tác kết thúc trông hết sức kì quặc, toàn bộ cơ thể cô bỗng trở nên căng cứng.

Quả nhiên, không bao lâu sau khi hoàn thành động tác kết thúc quái dị của mình, ba con Utahraptor lập tức nhào về phía họ!

“Mau chạy — —” cùng lúc hét lên câu ấy, Sita nhanh chóng kéo Wieser bỏ chạy.

Đám khủng long này theo đuổi kiểu gì thế không biết, ít nhất gì cũng nên nhảy thêm một lúc mới phải! Nhảy thêm một lúc nữa thì chúng ta có thể chạy thoát được rồi!

Tức giận nghĩ trong bụng, Sita cảm nhận được đối phương cách mình ngày càng gần.

Bọn họ chạy rất nhanh, tuy nhiên, tốc độ của Utahraptor còn nhanh gấp mấy họ!

Sita không phải thú nhai cỏ sở trường trong việc chạy trốn, trọng lượng cơ thể cô nặng, khi hoảng loạn chạy trốn sẽ không biết đâu là đường, tảng đá dưới chân khiến cô vấp ngã, mắt thấy đám khủng long kia sắp bắt kịp, cô bỗng đẩy Wieser:

“Wieser chạy mau! Bọn chúng đuổi theo tôi, cậu...”

Lời còn chưa kịp nói hết, Sita ngơ ngàng nhìn đám Utahraptor lướt qua mình, nhanh chóng chạy về phía Wieser, sau đó — —

Vòng gần Wieser!

Trong quá trình truy đuổi, ba con Utahraptor dựa vào trực giác nhận ra thân phận của Wieser, sự chần chừ lúc trước bay mất sạch, chúng nhanh chóng xác định đây chính là đối tượng mình cần chinh phục — —

Em đây rồi! Người, yêu, thân, mến, ời!

Cảm xúc dâng trào, chúng nhanh chóng vồ lấy Wieser.

Sita bị chọc tức.

“Này! Giống cái duy nhất ở đây là ta cơ mà! Ba con Utahraptor nhà các người thật đúng là có mắt như mù!”

Sita tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, cô lập tức biến trở về nguyên hình chạy về hướng Wieser đang bị đè dưới tầng tầng lớp lớp, nhe nanh ra, cô cố dùng sức hất con Utahraptor phía trên cùng ra, sau rồi đến con thứ hai...

Đến con thứ ba, cô cuối cùng cũng thấy được Wieser đang bị đè ở dưới. Mặt Wieser đỏ bừng, vật che thân duy nhất trên người — — cái váy da thú nhỏ cũng bị lột ra.

Nhìn thấy cảnh như vậy, Sita thở phào: May mà mình tới nhanh, bằng không Wieser chẳng phải bị đâm loạn thôi đâu mà có khi còn bị cưỡng x cũng nên.

Có đi đâu cái mông trần của Wieser trông đẹp thật, mông rất cong ~ mấy con Utahraptor này cũng không phải hoàn toàn không có mắt nhìn... (Ồ kìa! Sita!)

Vung nanh vuốt hất văng con Utahraptor phía trên ra, Sita nhẹ nhàng kéo Wieser đứng lên, những con Utahra bị ném đi chỉ là chuyện nhất thời, cô biết bọn chúng nguy hiểm ra sao, những tên giặc cướp này luôn sống quần cư, khi đã phát hiện ra một con, chắc chắn xung quanh phải có cả bầy, chốc nữa sau khi chúng tỉnh táo lại cùng nhau đuổi tới đây, hậu quả thật không dám nghĩ đến — —

Nhưng mà, tốc độ chạy của Sita vẫn quá chậm.

Khi ba con Utahraptor phát hiện ra Wieser là đồng bọn cũng là lúc chúng nhận ra Sita là “thức ăn” của mình.

Đối với Utahraptor, hay nói đúng hơn là với tất cả loài dã thú chưa tiến hóa, trong mắt chúng chỉ tồn tại sự khác biệt giữa cái “ăn được” và “không ăn được” mà thôi.

Theo sự tự phán đoán của ba con Utahraptor: Sita chính là thứ “ăn được”, hay bằng với “thức ăn”.

Cho dù vẫn đang dở việc theo đuổi bầy bạn, bọn chúng cũng không đành lòng buông tha một con mồi tươi ngon thế này.

“Không! Sita — —” Khi Wieser mở mắt ra lần nữa, vừa vặn chứng kiến cảnh một con Utahraptor bất ngờ tập kích nhảy lên thân Sita.

Miệng ngân dài một tiếng đau đớn, thân thể to lớn của Sita hơi đong đưa một chút rồi ổn định lại ngay lập tức, cô tiếp tục mang theo Wieser chạy đi.

Đáng tiếc Utahraptor chưa bao giờ là chủng tộc để con mồi có đủ thời gian chạy trốn, một con không được thì hai con, chúng hoàn toàn vứt phăng chuyện khi này vẫn còn tranh đoạt bạn đời cùng nhau, phối hợp một cách có trật tự, trợ giúp nhau tập kích Sita liên tiếp.

Máu tươi, từ lưng Sita, chảy xuống như dòng suối nhỏ, nhuộm đỏ cả con đường họ chạy trốn, cũng nhuộm đỏ con mắt Wieser.

Cuối cùng, hấn dứt khoát nhảy xuống từ trên nanh Sita, kiên quyết ngăn chặn những kẻ đang truy đuổi trước mặt.

Đối mặt với đồng loại của mình, Wieser thử nhe nanh vuốt của mình ra — —

Hắn biến trở về nguyên hình.

Đã rất lâu rồi Wieser không biến về nguyên hình của mình, cho tới ngày hôm nay, hắn mới phát hiện ra chính mình thực ra còn to hơn ba con Utahraptor mấy lần!

Không chỉ to hơn về hình thể, sức mạnh của hắn cũng lớn hơn nhiều!

Bởi vì sống ở hình người trong khoảng thời gian dài, chính bản thân hắn cũng không biết rằng, cơ thể mình đã được cường hóa đến mức tối đa nhất! Người đời sau vẫn thường nói từ hình thú đến hình người là bước tiến hóa của giống loài, hình người không chỉ giúp mọi việc thuận tiện hơn, loại biến hóa này còn cưỡng chế tế bào trong cơ thể tiến hóa!

Bất luận là hình thú sang hình người, hay hình người về hình thú, sự thay đổi hai chiều này đều tạo nên sức ép cực hạn lên cơ thể, mỗi tế bào hoặc phải nén lại hoặc phải khuếch trương đến mức tối đa.

Dựa theo tính toán, thú nhân có thể thực hiện loại chuyển hóa này có thể chất mạnh gấp mười lần so với đồng bọn không có khả năng này!

Hoàn toàn không nhận thức được mình của ngày hôm nay đã mạnh đến mức nào, trong đầu Wieser chỉ tồn tại duy nhất một ý nghĩ: Không thể để cho đối phương làm hại Sita, cho dù phải liêu mạng, cũng nhất quyết không thể để bọn chúng tiếp tục khiến Sita bị thương!

Wieser nhìn chăm chăm về phía một con Raptor.

Trên miệng con Utahraptor kia hăng còn dính huyết nhục đỏ tươi, đó chính là máu và thịt của Sita.

Nghĩ tới đây, trong đầu Wieser hoàn toàn bị bao phủ bởi sự cuồng nộ.

Hàm răng vô cùng sắc bén, dễ dàng đâm xuyên qua lớp da dày của kẻ địch, chỉ cần nhấc khẽ lên một chút liền có thể xé rách cả một mảng thịt. Hoàn toàn không để đối phương cơ hội chống trả, Wieser nhanh chóng nhảy lên trên kẻ địch, cắn thẳng vào cổ, cắn mãi, cắn mãi cho đến khi sự chống cự giây dựa của đối phương yếu dần, mãi cho đến khi bên kia không thể động đậy được nữa.

Hai con Raptor còn sót lại miệng kêu lên hai tiếng thương xót, sau đó bỏ chạy không quay đầu lại.

Con Utahraptor trong miệng đã chết hẳn, nhưng Wieser vẫn không nhả răng ra, cứ tiếp tục cắn cổ nó, Wieser nằm rạp ra trên đất.

Hắn không dám quay đầu lại.

Hiện giờ hắn vô cùng sợ việc nhìn thấy biểu cảm trên mặt Sita.

Utahraptor đã từng tập kích Sita, thành viên bộ lạc Awash cũng từng bị Utahraptor ăn tươi nuốt sống, Sita và những thành viên khác của bộ lạc căm hận Utahraptor đến nhường nào, trong lòng Wieser hiểu rất rõ.

Hắn hiện giờ vô cùng sợ hãi sẽ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Sita.

Hắn sợ hãi việc bị Sita ghét bỏ.

Vốn ban đầu hắn dự định cả đời này sẽ không tiết lộ thân phận của mình, cứ tiếp tục sinh sống như thế này ở bộ lạc Awash, hắn dự định cả đời không biến trở về nguyên hình, cứ tiếp tục dùng hình người mà sống, thế nhưng tất cả mọi việc đều bị phá hủy trong hôm nay.

Trong khoảnh khắc chứng kiến Sita bị thương, hắn chẳng còn có thể kìm chế được cái gì.

Tuy rằng phía sau không có bất kì âm thanh nào vang lên, nhưng Wieser biết Sita vẫn ở chỗ đó.

“... Sita, tám năm trước bầy Utahraptor tấn công bộ lạc... chính là bầy đàn của tôi.” Wieser quyết định giải bày tất cả mọi chuyện.

“Ăn hai con tuấn lộc kia... cũng là bầy của tôi...” Âm thanh của hắn ngày càng nhỏ...

“Tập kích cô... còn có...”

Tiếng của Wieser đã nhỏ đến mức chẳng nghe thấy gì, đầu của hắn cúi ngày càng thấp, đã gần sát bụng.

“Xin cô đừng chán ghét tôi.” Vẫn không quay đầu lại, Vesel khẽ giọng cầu khẩn.

Phía sau tĩnh lặng như tờ, lời nói của Sita giống như nhát đao xua tan sự chết chóc.

“Tại sao lại ghét cậu?”

“Cậu nấu cơm cho mọi người, chăm sóc đám trẻ, mọi người trong bộ lạc đều thích món ăn cậu làm, cũng yêu quý cậu, từ tám năm trước, cậu đã là Wieser của bộ lạc Awash.”

“À mà quên nói cho cậu, lúc nãy khi cậu giúp tôi ngăn cản mấy con Utahraptor kia, thật sự đẹp trai chết đi được.”

Lời nói của Sita giống như kéo Wieser trở về từ cõi chết, hắn giật mình quay người lại, thế nhưng chỉ thấy được mỗi bóng lưng của Sita.

“Còn nằm đấy làm gì? Hôm nay phải trở về sớm, cậu không định về nấu cơm à?” Sita không quay người đi về phía trước, âm thanh của cô từ đằng xa vọng lại.

“Ừ ~”

Thế là, Wieser cuống cuống chạy theo.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 105

Edit: D Linh – Beta: Chi

Một con Utahraptor công một con Utahraptor khác chạy thẳng về phòng bếp của bộ lạc, cảnh tượng này thật sự gây chấn động!

Mấy người Andy Fendi sợ hết hồn, đang muốn sắp xếp nhân sự vây công con Utahraptor kì lạ không rõ lai lịch này thì đã bị Louis ở bên cạnh ngăn lại!

“Chiếp! Chiếp!” Cái cánh nhỏ mở ra, Louis cố gắng dùng thân hình ú ỡn của mình ôm lấy bắp đùi to lớn của Wieser, những đứa trẻ khác thấy Louis như thế, cũng chạy tới góp vui, một đám nhóc vây quanh bảo vệ Wieser thật cẩn thận.

Wieser vô cùng cảm động.

Vút con Utahraptor đã chết xuống đất, hắn ôm mấy đứa nhóc vào lòng rồi òa khóc, vừa khóc thút thít, hắn vừa biến trở về hình người.

“Cảm ơn mấy đứa, mấy đứa, mấy đứa chính là người nhà của chú... Chú, chú cảm động quá!”

Ôm hết đứa này tới đứa khác, Wieser dùng nước mắt của mình để tắm một lượt cho mấy đứa nhóc.

Nhìn thấy giọt nước mắt của Wieser rơi trên tóc mình, Mạnh Cửu Chiêu chỉ đành mặc kệ hắn lắc mình qua lắc mình lại, là người duy nhất ở đây

nghe hiểu ngôn ngữ của Louis, cậu rút ra một kết luận sâu sắc, có đôi khi vô tri vô giác, lại mang tới hạnh phúc.

“Thức ăn dự trữ! Thức ăn dự trữ!” ← Louis kêu chiếp chiếp, kì thực, nó chỉ muốn bảo đảm đồ ăn dự trữ của nhà mình không bị cướp mất thôi.

Đầu bếp đại nhân phấn khởi, thế là mọi người trong bộ lạc lại có lộc để hưởng.

Ban đầu Wieser chỉ dám thăm dò thử bằng một con Microraptor, sau khi phát hiện ra quá dễ dàng, hắn liền bắt đầu khiêu chiến những con mồi lớn hơn. Một phần nhỏ của số con mồi thêm vào này được để đến tối chia đều cho mọi người cùng hưởng, còn đầu phần lớn Wieser giữ lại cho đám trẻ.

Dưới sự giắt dây của Mạnh Cửu Chiêu, Wieser bắt đầu mê mẩn bánh ngọt.

Hóa ra trứng còn có thể ăn theo kiểu như thế!

Trẻ con đứa nào chả thích đồ ngọt! Bé thỏ con nhà Ames cũng rất thích ăn, vốn ban đầu Hill có chứng kén ăn nhưng mỗi lần thấy bánh ngọt lại chỉ hận không thể nhảy thẳng vào trong bát. Có đi đâu không thể không nói, loại đồ ăn này rất hợp với bé, kể từ khi được ăn bánh ngọt, Hill mập ra ba lần, Hill của ngày hôm nay mập mập lùn lùn, đáng yêu hết mức.

Sau khi phát hiện ra điểu ấy, tất cả mọi người đều để dành trứng cho Hill ăn.

Nhiều khi đám trẻ thèm không chịu nổi, sẽ đợi Hill bò ra từ bát bánh ngọt rồi liếm từ trên xuống dưới một lượt.

Ai bảo vụn bánh ngọt cũng ngon quá mà ~

Lần đầu tiên chứng kiến đám trẻ liếm Hill, Mạnh Cửu Chiêu bị hù suýt chết, tưởng rằng mấy đứa thèm ăn thịt thỏ, cậu vội vã lao qua, nhưng

không đợi cậu cướp, Pola đã chủ động đưa Hill qua.

Được Pola giải thích một hồi, Mạnh Cửu Chiêu mới hiểu hóa ra mấy đũa chỉ đang liếm... vụn trứng trên người Hill mà thôi.

Đáp án này thật khiến người ta vừa thương vừa buồn cười.

Sờ sờ Hill đã được liếm thỏa mãn một hồi, lại quay sang nhìn Cocoa vẫn liếm chưa đã, Mạnh Cửu Chiêu yên lặng nhắc Hill ra ngoài, một tay chống cằm, cậu bắt đầu nghĩ, phải chăng nên thúc đẩy sản xuất nông nghiệp.

Cũng đúng lúc ấy, cậu bắt gặp Halu đang nuôi gà.

“Nếu muốn ăn trứng, sau này cứ tới ổ gà mà nhặt ~” ← Halu rất muốn vỗ ngực cam đoan với đám trẻ rằng “muốn ăn cứ đến lấy”, tiếc là con gà nhà hắn lại kém cỏi quá...

“Không biết xảy ra chuyện gì, cho đến bây giờ nó vẫn chưa đẻ ra quả trứng nào...” Nhìn vẻ mặt mong chờ của đám nhóc, Halu cuối cùng vẫn quyết định nói ra sự thật.

Ngồi nhìn con gà mập đang ăn lấy ăn để trong ổ, Mạnh Cửu Chiêu thực lòng không biết nói gì.

“Đây là một con Kantus mà!”, Nhìn hình dáng là biết mới ra đời chưa bao lâu, đẻ ra trứng mới là lạ!

Nghe Mạnh Cửu Chiêu bóc trần thân phận con gà, Halu ngây dại.

Hắn nhìn con gà con, rồi lại nhìn Louis, cuối cùng còn nhìn về phía Mãnh đang đứng sau đám trẻ con. Hắn so sánh vóc dáng của ba người, sau đó nghiêng đầu sang hỏi Mạnh Cửu Chiêu:

“Đây là Kantus?”

Mạnh Cửu Chiêu không đành lòng gạt đầu với hắn.

Thế là, con Kantus bị nuôi nhốt suốt một năm trong ổ gà rồi cuộc cũng được giải phóng.

Nhưng ngoài dự đoán của tất cả mọi người, nó hoàn toàn chẳng hề muốn đi ra.

Cái mông mập ú đặt xuống đất, nó ôm cái bát Halu dùng để cho gà ăn, vẻ mặt thề chết cũng phải ngồi lại.

Mãi cho đến khi Mạnh Cửu Chiêu bảo đảm với nó, chỉ cần ban ngày ra ngoài đi dạo một lát thôi, đến tối sẽ nhốt nó lại vào lồng tre, lúc này nó mới bịn rịn bước ra.

Trước khi đi cũng không quên cầm theo bát cơm của mình ==///

Tới từ đâu, cha là ai, làm thế nào tới được đây, cha có đang đi tìm không...

Nhóc con này chẳng biết đi đâu gì.

Kantus không dễ dàng bỏ rơi con mình, lâu như vậy mà chưa tìm đến, quá nửa là cha của nó đã gặp đi đâu bất trắc. Dũng mãnh như Kantus cũng không thể tìm tại vạn năng hay cả đời được.

Đứa trẻ này được Halu nhặt trên lãnh địa của Mãnh, nghe nói lúc mới gặp, nó gây đến thương, lông đuôi cũng rụng trụi.

Chắc hẳn lúc ấy nó mới chia xa cha mình, không biết giá trị may mắn tăng cấp đột ngột thế nào mà chạy đến lãnh địa của Mãnh, xong lại bạo phát giá trị may mắn lần nữa khi được Halu nhặt, sống trong ổ gà không lo ăn uống, mập thêm mấy lần.

Nhóc con may mắn này được Halu gọi là A Bái.

Nghe đã thấy cao lớn rồi ~

Lúc đầu Mạnh Cửu Chiêu còn ngạc nhiên không hiểu vì sao Halu có thể nghĩ ra một cái tên đầy khí thế đến vậy, so với cái tên “Cục Cưng” của cậu

thì đẹp trai hơn gấp mấy lần!

Sau đó, khi biết được hàm nghĩa sâu xa của cái tên này, cậu không thể nào hâm mộ nổi nữa.

Theo ngôn ngữ của tộc Halu, A Bái ý chỉ mập mạp.

Bạn học A Bái múp míp mới tới rất được hoan nghênh, người trong bộ lạc chưa có con nhiều lắm ~ ai cũng muốn nuôi nó, thế nhưng cuối cùng nó vẫn chọn Halu.

Chính ra là, nó chọn ổ gà của Halu.

Câu chuyện quả trứng cuối cùng vẫn do Halu giải quyết.

Tay nuôi gà thiện nghệ Halu sau một khoảng thời gian theo dõi, rốt cuộc cũng phát hiện ra một loại khủng long cỡ nhỏ vừa dễ chăn nuôi, tỷ lệ sống sót cao, lại đẻ nhiều trứng, ban đầu mọi người bắt ba con về cho Halu thử nghiệm trước, sau khi thành công, lại tiếp tục bắt thêm mấy con nữa, chẳng bao lâu sau từ tám con ban đầu đã trở thành một ổ, nơi nuôi khủng long của Halu cứ thế ngày càng phát triển mở rộng.

Mỗi ngày đều có rất nhiều trứng để nhặt, không bao giờ phải liếm vụn trứng trên người Hill nữa, đám trẻ đều được ăn bánh ngọt thơm ngon hằng ngày.

Chuyện Hausen luôn muốn ăn anh trai nó cũng được giải quyết đâu ra đó.

Kể từ khi khả năng nấu cơm được Sita ca ngợi, đam mê nấu nướng của Wieser bùng cháy! Hiện giờ hắn đã cao lớn hơn, cũng có thể đi xa hơn, không ba thì năm lần sẽ kiếm được về thứ gì đó mới mẻ để đem ra nấu, rốt cuộc có một ngày, hắn tìm ra cây ớt.

“Thật khó ăn...” Sau khi ăn xong, Sita chỉ có thể nhận xét có thế.

Wieser orz

Ngay lúc Wieser đau lòng định đem vứt cây ớt đi, mắt Sita đột nhiên sáng lên.

Thế là, vấn đề Hausen thích ăn anh trai cuối cùng cũng được Sita giải quyết ổn thỏa, bằng cách dùng cây ớt! (← đạo cụ cung cấp by Wieser), trên lòng bé thỏ thơm thơm... được rải một lớp ớt.

Từ đó về sau Hausen không bao muốn ăn anh trai nữa.

Anh trai thật là khó ăn!

Phì phì!

Dưới sự bảo vệ của mọi người, đám trẻ cứ thế vui vẻ mà trưởng thành

Mạnh Cửu Chiêu cau mày, trong giấc mơ cậu bị một ngọn núi khổng lồ đè chết. Cậu giãy dụa một hồi, nhưng giống như Tôn hầu tử bị Ngũ Chi sơn đè, bất kể làm gì cũng không thoát ra được.

Cậu bừng tỉnh, đầu đầy mồ hôi.

Quả nhiên, là Louis.

“Louis, cậu sắp đè chết tớ rồi...” Buồn phiền kêu lên, Mạnh Cửu Chiêu cố gắng bò ra khỏi cánh của Louis.

Khập khiễng đi ra ngoài, cậu bắt gặp Wieser cũng đang khập khiễng bước rới.

Hai người cười một cái, ngầm hiểu rõ lòng nhau.

Cục Cưng lại bị Louis đè ← by Wieser

Wieser lại bị Sita đè ← by Mạnh Cửu Chiêu

Nhờ vào sự cố gắng không ngừng nghỉ, hai năm trước, cuối cùng Wieser cũng thành công bị Sita áp đảo.

Từ đó tới nay, hắn trở thành khách quen của Mạnh Cửu Chiêu.

Hiện giờ Mạnh Cửu Chiêu bán cao dán, không sai ~ chính là loại cao dán “đau cho nào, dán chỗ đó”

Ban đầu bởi vì Louis thay răng đau quá, Mạnh Cửu Chiêu không chịu được, đi gom các loại cây thuốc Đông y làm thành một loại cao dán, nhờ có thuốc trị bệnh, răng cũ của Louis chẳng bao lâu sau đã rụng, răng mới mọc lên cũng nhanh hơn người khác.

Sau này, trong quá trình đi săn, White bị gãy mất một cái răng, Mạnh Cửu Chiêu nhổ răng cho hắn xong cũng dán một miếng cao lên, răng mới cũng mọc ra nhanh chóng.

Kể đó, người trong bộ lạc hề ai đau răng hay bị sốt, bị thương, tất cả chỉ cần cảm thấy hơi không thoải mái đều chạy tới nhà Black, lặp đi lặp lại nhiều lần, danh tiếng của Mạnh Cửu Chiêu cũng lan xa.

Việc làm ăn buôn bán ngày càng phát đạt, hiện giờ, thậm chí khủng long bên ngoài lãnh địa của Mạnh cũng chạy tới tìm cậu mua cao dán.

Đi tiểu xong liền trở về, Louis đã tỉnh dậy, không những dậy, nó còn sẵn được một con mồi, đã rửa gọn gàng sạch sẽ, chỉ chờ Mạnh Cửu Chiêu về xử lí. Con mồi được đặt ngay ngắn bên cạnh giá nước, nguyên liệu phối hợp cũng đầy đủ, nhưng Louis lại không có mặt.

Nhìn con Diplodocus khổng lồ kia, Mạnh Cửu Chiêu chấp nhận số phận bước tới, xốc cái cổ Diplodocus lên, vung đao, cái cổ cứ thế đứt lìa.

Bốn năm trước, trong lúc vô tình phát hiện ra quặng sắt, Mạnh Cửu Chiêu đã sững run người!

Cậu kích động kéo quặng sắt về, vất vả dùng đủ cách mới lấy được một khối phôi sắt thô ráp, buổi tối hôm đó, cậu mất ngủ cả đêm.

Sắt đấy! Công cụ đấy!

Đây quả thực là chuyện đáng được lưu danh vào sử sách!

Sau đó, chẳng có sau đó.

Vật vờ lăm mới làm ra một cây đao, lại bị một chân của ông nội làm gãy mất, cuối cùng chỉ còn lại có nửa thanh, Mạnh Cửu Chiêu rầu rĩ nhất lên, định bụng làm thành một con dao thái.

Tuy rằng chém một con Kantus hay gì đó còn xa mới được, nhưng thái đồ ăn, chặt cỗ vân vân vẫn rất dễ dàng.

Con dao đáng thương nhất trên đời! Cứ thế bị mai một!

Trong lòng cảm khái, tay Mạnh Cửu Chiêu vẫn xóc con Diplodocus lên giá nướng.

Hiện giờ Louis đang tuổi ăn tuổi lớn, lượng cơm của nó rất nhiều, bởi vì cơ thể đang trong giai đoạn phát triển, nó ăn còn nhiều hơn cả White và Black, nếu như cứ để kệ cho nó ăn, phỏng chừng lượng cơm của cả bộ lạc một mình nó có thể chén hết. Cũng may khả năng đi săn của nó trước kia còn chưa giỏi lắm, nhưng từ năm nay đổi lại đây, nó đã có thể tự cung cấp thức ăn cho mình. Không chỉ thức ăn của nó, ngay cả thức ăn của Mạnh Cửu Chiêu cũng do một tay nó ôm đồm.

Bây giờ Louis không quá thích việc dùng cơm chung với bộ lạc, nó thích ăn cơm ở nhà.

“Ăn cơm thôi!” Thịt nướng xong thơm ngào ngạt, Mạnh Cửu Chiêu mang sang tặng chỗ mọi người đang ăn cơm ở bộ lạc, sau đó bắt đầu gọi mọi người trong nhà ra ăn cơm.

Ông nội là người đầu tiên chạy đến, ông nội ắt hẳn vừa mới chui từ ổ ra, trên người còn dính một ít cỏ khô trong ổ.

Ông nội không kén ăn chút nào, để cho ông ph ần m ồng, ăn h ả h ẽ xong còn đ ược khen.

Papa Black và papa White cùng lúc ng ẫ vào tiếp theo, vừa nhìn hai người là biết rõ ràng đã chỉnh trang đ ầu tóc xong mới đi ra ngoài, mặt và tay cũng đã rửa sạch sẽ.

Hai papa khá thích ph ần thịt chân sau, vì thế Mạnh Cửu Chiêu chia hai cái chân sau vào đĩa cho papa.

Tiếp đó, đến lượt ph ần thịt bụng m ềm m ềm dành cho mình, Mạnh Cửu Chiêu cũng bắt đ ầu thưởng thức.

Vừa ăn, mọi người trong nhà cũng bắt đ ầu nói chuyện với nhau, nếu bỏ qua việc ông nội với thể hình to lớn thỉnh thoảng lại phát ra tiếng g ầm khe khẽ thì đây quả thật là một bữa sáng đúng chuẩn gia đình trên Trái Đất.

Sau đó, khi tất cả mọi người sắp ăn xong, Louis rốt cuộc cũng đi ra
— —

Tác giả có lời muốn nói: Kịch trường: A Tu Tu động não

Sita: Hừ, tuy rằng ta đây có hơi hoảng sợ khi biết Wieser là Utahraptor, nhưng mà thân là nữ hán tử, ta không thể biểu lộ tâm trạng của mình ra ngoài! Có đi ầu... A? Ta hình như quên mất chuyện gì r ấ? (° — ° ”)

Wieser: Sita, tuy rằng bóng lưng của em rất mê người, nhưng em có phải nên lo cho cái m ồng đang chảy máu của mình trước sao? [Luận bàn về giá trị nữ hán tử của Sita]

P/s: Con gà con Louis khi biến hóa sẽ có dáng vẻ thế nào?

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 106

Edit: DLinh

Beta: Mimi, Chi

Louis hiện giờ đã không còn là bộ dáng con gà con lông mượt như
nhung nữa!

Cái cánh bé xinh đáng yêu giờ trở thành cánh vừa đen vừa to, thân hình
béo tròn múp míp biến thành thân khủng long cao dài, đôi mắt tròn vo được
thay thế bằng con mắt dài mảnh sắc bén, không biết là do gien tốt hay do
được Black và White chăm sóc tỉ mỉ, vóc dáng hiện giờ của cậu chàng còn
cao hơn Black một chút.

Nhìn kiểu gì cũng thấy Louis bây giờ trông giống một Kantus trưởng
thành.

Tuy rằng, nó vẫn chưa hề trưởng thành ==///

Ờ kìa! Rõ ràng còn nhỏ hơn tôi, sao lại cao như thế chứ hả! Phạm luật!
Cậu chơi xấu — —

Mỗi lần nhìn thấy Louis bày ra đủ loại tư thế quyến rũ bá đạo tiêu sái
bước tới gần, sự cảm phần lại dâng trào trong ngực Mạnh Cửu Chiếu.

Rõ ràng hàng ngày đều cùng ăn một thứ, dựa vào đâu Louis có thể lớn
lên thành bộ dạng thế kia, mà cậu vẫn y như thế này cơ chứ?

Louis: Giống đực Kantus, chiều cao 13 thước, chiều dài 12,5 thước, vảy đen, màu mắt: vàng

Mạnh Cửu Chiêu: Giống đực Kantus (?), chiều cao 180 cm, chiều dài 25 cm,... vảy... trước nay chưa bao giờ có cả!

Khoảng thời gian tươi đẹp hai người cùng nắm tay nhau chạy bộ giờ đã một đi không trở lại, Louis của ngày hôm nay... cao đến mức không thể với tới nữa rồi (囧)

Vóc dáng của cậu chàng không phải thứ duy nhất cao vời vợi không với tới.

Hiển nhiên mình mới chính xác là người chuyển kiếp từ thế giới văn minh đi tới, thế nhưng khi so sánh với Louis, Mạnh Cửu Chiêu lại cảm thấy dường như mình mới là kẻ sinh ra tại xã hội nguyên thủy.

Rõ ràng vẫn còn là dã thú, nhưng điều bộ cử chỉ Louis lại cực kì thanh nhã, nó đứng ở đâu, chỗ đấy bỗng chốc hóa thành bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ, lúc đi săn, khi đánh bóng vảy, thời gian ăn cơm... Nếu như bây giờ có máy ảnh, chỉ cần tùy ý giờ máy lên chụp Louis, bức nào bức nấy đều là những khoảnh khắc vô cùng hoàn mỹ.

Louis mang theo hoa về mỗi sáng sau khi đi bộ hái một chút hoa đem về đã trở thành thói quen của Louis. Louis càng lớn, lượng hoa mỗi ngày nó đem về càng nhiều, đến mức Mạnh Cửu Chiêu đã ôm không xuể.

Rút một bông hoa tặng Mạnh Cửu Chiêu, Louis thân thiết cọ cọ lên mặt cậu, sau đó đến lượt ba vị trưởng bối trong nhà, chào hỏi người lớn xong, nó đi ra chuẩn bị ngủ xuống.

Không giống như mặt ông nội khi cọ cọ tỏa ra mùi hôi, đầu Louis lúc nào cũng sạch sẽ thơm tho. Cũng do Louis đã quen với cuộc sống sinh hoạt văn minh nên Mạnh Cửu Chiêu mới không từ chối cái đầu vươn tới cọ cọ mỗi ngày của Louis.

Hít hà đóa hoa Louis mang về Mạnh Cửu Chiêu cài nó ngang hông, đi tới chỗ giá nướng đằng kia, hai tay dùng sức, cậu đem cái xiên nướng dài ngoằng để lên mâm của Louis.

Mắt Louis hơi sáng lên một chút, nhìn xung quanh, xác định không còn ai khác mới vươn hai cái móng vuốt chân ngắn ngắn tới cằm lấy cái cổ con Diplodocus, cùng lúc đó cái chân cũng giậm giậm lên phần đuôi, nó hớn hờ bắt đầu chiến đấu với cái cổ.

Gặm gặm bên trái, lại gặm gặm bên phải, chốc lại ôm cái cổ xoay một vòng, Louis chiến đấu cực kì hăng say.

Sự thật đã chứng minh, dù có đẹp trai cỡ nào thì thời điểm lúc gặm một cái cổ cũng chẳng thể kiếm đâu ra sự ưu nhã cho được.

Không biết có phải tất cả mọi người đều giống thế hay không, lúc nhỏ, thức ăn đầu là ba mẹ chu cấp, cái gì ăn được, cái gì không thể, phần lớn đều do ba mẹ chỉ bảo tốt xấu cho hay, cho dù có thích hơn, ba mẹ cũng sẽ không dung túng cho việc chỉ ăn no căng thứ gì đó. Mà đến khi trưởng thành, mỗi ngày đều tự lựa chọn thức ăn của mình, đứng giữa ăn uống cân bằng dinh dưỡng và đồ ăn mình yêu thích, đại đa số mọi người đều chọn về sau.

Kỳ thực người lớn mới kén ăn đấy chứ ~

Louis cũng như thế, kể từ lúc nó có khả năng tự đi săn, dường như đã mở ra cánh cổng đến thế giới mới, niềm đam mê ẩm thực của nó lúc này mới được bộc lộ.

Đồ ăn Louis ưa thích nhất là cái cổ dài dài của các loài khủng long, nó cũng rất thích gặm chân, bên cạnh mấy thứ đó, phần gan người ta thường hay vứt bỏ cũng được cậu chàng yêu thích, nói chung, tất cả những món không thể để lên mặt bàn, người khác nhìn vào chỉ muốn vứt bỏ nhanh nhanh đều nằm trong danh mục yêu thích của nó, nhưng đi đầu kiện trước tiên — — là những thứ này đều phải do A Trọc làm cho nó.

Trong người chảy dòng máu của dân tộc Trung Hoa, hiện giờ Mạnh Cửu Chiêu đã có thể lấy nĩa từ chỗ Carat, tự mình nấu cơm. Là người hâm mộ cuồng nhiệt của cỗ vịt và móng giò, thứ cậu chinh phục đầu tiên ắt hẳn phải là hai thứ này. Sau khi làm xong, những người khác có vẻ không thích lắm, nhưng Louis lại cực kì thích thú, đặc biệt sau khi Mạnh Cửu Chiêu hoàn thành nĩa ruột già xào đầu tiên của xã hội nguyên thủy, Louis đã hoàn toàn say mê với mấy thứ đồ ăn đầu thừa đuôi theo này ▽

Đây cũng là nguyên nhân nó không thích ăn cơm chung với những người khác trong bộ lạc, bởi mấy thứ đồ nó thích ăn... trông chẳng tao nhã chút nào, không muốn đánh mất hình tượng bản thân, cũng thà chết không buông tha đồ ăn ngon, thế là dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Louis, mỗi ngày cả nhà bọn họ lại ngồi ăn cơm chung với nhau.

Cơm nước xong xuôi, như thường lệ Mạnh Cửu Chiêu mang mâm bát đĩa đi rửa, đây là do cậu chủ động yêu cầu, thứ nhất là do cậu ăn ít nhất nhà, cái nữa là... cả nhà chỉ có mỗi mình cậu có khả năng mang mâm bát nguyên vẹn đi ra sau khi lau rửa, còn đâu, quá trình rửa bát của bốn con Kantus khác... thôi thì không nên nói ở đây.

Mấy cái mâm bát cỡ lớn này khó chế tạo lắm đấy ~

Trong khi Mạnh Cửu Chiêu rửa bát, Louis sẽ phụ trách việc chăm sóc đồng hoa tươi được hái về trước đó.

Nhà bọn cậu có một vườn hoa rất xinh đẹp.

Thực ra đối với Kantus đây cũng chỉ là một bình hoa to thôi, nhưng trong mắt những người khác lại trở thành một vườn hoa cực lớn, hoa Louis hái và hoa Mạnh tròng đều ở trong này, là người theo chủ nghĩa thực tế, tất nhiên Mạnh Cửu Chiêu không thể trở mắt nhìn mảnh đất này bị lãng phí, phát hiện ra những loài hoa thu hút rất nhiều ong mật tới, cậu bắt đầu thử làm một thùng mật ong, trong lúc làm cũng bị ong đốt mấy lần, nhưng cuối cùng cũng cho ra được một thùng mật.

Mật ong hiện nay bộ lạc ăn đầu do Mạnh Cửu Chiêu cung cấp.

Nhìn vào cuộc sống nhàn nhã của gia đình Kantus cũng có thể thấy hiện giờ bộ lạc Awash đã thực sự định cư lại mảnh đất này.

“Buổi sáng tốt lành ~ Louis!” Từ xa Pola đã bắt đầu chào hỏi.

Louis gật đầu một cái thay cho lời chào.

Bây giờ Pola đã trở thành một cô gái vô cùng cao to mạnh mẽ, có lẽ một phần do ăn thịt khủng long mà lớn, cô còn tráng kiện hơn cả mẹ mình, vóc dáng so với giống đực trong bộ lạc cũng không khác biệt là bao.

Pola dùng nguyên hình chạy tới, trên lưng còn có một bé trai, trên đỉnh đầu xuất hiện thêm một con chim trắng nhỏ nhỏ bay lượn.

“Grum ~” Buổi sáng tốt lành, Pola, Hill, Hausen.

“Buổi sáng tốt lành, anh Louis ~” ng ẫ trên lưng Pola, Hill lễ phép chào hỏi Louis, em trai bé đang bay trên đầu thấy Louis li ền lao xuống, đậu trên vai Louis, Hausen thân mật chớp chớp kêu lên.

Không biết có phải do được Louis ấp ra hay không, từ nhỏ Hausen đã cực kì thân thiết với Louis, về cơ bản chỉ cần ăn cơm xong li ền chạy tới tìm Louis, trừ khi đến giờ ngủ còn đâu tuyệt đối không quay trở về nhà.

Đứng trên vai Louis, Hausen cũng biến trở thành một bé trai, trượt từ trên lưng Louis xuống, miệng nó hét lên vài tiếng phẫn khích.

Cẩn thận cong phần đuôi nhọn lên, khi thấy nó sắp rơi xuống Louis li ền ôm lấy, ngăn không cho nó ngã sắp xuống.

“Tớ tới để lấy mật ong, cô Sita dạo này thềm ngọt, chú Wieser nhờ tớ qua đây lấy.” Pola hào sảng nói, Sita mang thai, khẩu vị trở nên thất thường, cũng may Wieser là đầu bếp nên mới đủ khả năng thỏa mãn khẩu vị biến đổi thất thường của phụ nữ có thai, có đi ầu, cho dù đã qua nhi ều năm, hẳn vẫn hơi sợ nhà Kantus, mỗi lần muốn tặng hay xin thứ gì ầ nhờ người khác.

Louis gật đầu một cái, dùng đuôi kéo một cái hũ từ bên cạnh tới.

“Cảm ơn nhé ~ hôm nay Cục Cưng có đi không? Chúng tớ muốn sang bộ lạc Vita bên cạnh trao đổi chút hàng hóa, tiện thể tuyên ch ồng luôn!” Ôm Hill trong ngực, biến trở về hình người.

Trải qua nhiều năm dài tìm kiếm, cuối cùng bọn họ đã hoàn thành việc thăm dò một phần ba đại lục. Gặt hái được rất nhiều thứ, bên cạnh việc các thú nhân của bộ lạc am hiểu cách thức phân bố con m ồi bên ngoài ra, thu hoạch lớn hơn có lẽ là: Bọn họ phát hiện ba bộ lạc cũng sinh sống trên mảnh đại lục này!

Một trong số đó là bộ lạc thú nhân khủng long, bởi vì vấn đề địa bàn bọn họ còn từng đánh nhau một trận, cũng may bộ lạc Awash không thua; ngoài ra còn hai bộ lạc cũng là thú nhân thuộc chủng động vật có vú như họ! Cũng may mắn sống sót sau đợt thiên tai giống như bọn họ, tuy rằng không biết bọn họ sống sót bằng cách nào, nhưng miễn là sống sót, đi đâu đó đã đủ chứng tỏ bên ấy là một quần thể có sức mạnh không thể khinh thường.

Bộ lạc Vita ở gần bọn họ nhất, cũng chính là bộ lạc thú nhân khủng long duy nhất trong cả ba, soái ca đẹp trai đẳng đó rất là nhiều $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$.

“Không chỉ các anh đẹp trai, các em gái cũng có nữa ~” Pola tặng nó một ánh mắt mang đầy ý dâm, ngay sau đó liền bị Louis vút hũ mật ong vào mặt.

“Grao.” Hôm nay tôi và A Trọc còn phải đi khám, các cậu cứ đi đi.

Louis vô cùng lịch sự từ chối lời đề nghị của Pola.

“Thôi được rồi.” Bĩu môi một cái, ném cái hũ lên trên lưng, Pola biến trở về nguyên hình, vui sướng cõng Hill đi. Hausen vẫn ng ấ ở lại trên cái đuôi của Louis, kiên quyết có chết cũng không theo cô trở về

Louis cẩn thận thở phào một cái.

Nhìn chung, đã ngăn chặn được một lần.

A Trọc hiện giờ là một giống đực độc thân vô cùng được hoan nghênh!

Trong mắt giống cái giống đực các bộ lạc khác, A Trọc biết xem bệnh, biết làm mật ong, tính tình cởi mở, khéo tay lại nấu ăn ngon, thực lực nhà mẹ đẻ hùng mạnh, thêm nữa còn nhỏ nhắn dễ thương (← chờ chút! Hình như có tính từ gì đó sai sai bị đặt vào?!) A Trọc hình như chính là bạch phú mỹ (*) + thấp phú soái (**) trong truyền thuyết đây mà!

(*) bạch phú mỹ: người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt.

(**) thấp phú soái: biến thể của cao phú soái – cao ráo, giàu có, đẹp trai, ở đây “thấp” ám chỉ chiều cao của Mạnh Cửu Chiêu so với mọi người.

Trước kia mỗi khi cùng ăn cơm với bộ lạc, có rất nhiều giống cái đều đưa mắt ngắm nhìn Mạnh Cửu Chiêu ở đằng này, sau này mỗi khi thân thiết, cũng có người cố gắng kéo A Trọc đi mất.

Trong lòng Louis rất không vui.

Vì thế, nó mới khóc lóc lẫn lộn đòi mọi người cùng nhau ăn cơm ở nhà (← $\Sigma(\circ \triangle \circ \text{III})\}$ hóa ra đây mới là mục đích chính của nhà người sao!?), đó là lần đầu tiên kể từ khi Louis cao hơn mười thước nằm xuống lẫn lộn, nghiệp vụ không thuần thực, tư thế không đẹp mắt, cả nhà đều dùng ánh mắt kì dị nhìn nó, nhưng đến cuối cùng, nó vẫn giành được thắng lợi!

Sau đó, trong lúc rửa bát nó đánh vỡ tất cả bát đĩa, A Trọc không thể làm gì khác đành đảm nhận việc rửa bát sau khi ăn, vì thế, khoảng thời sau khi ăn xong có nhiều khả năng A Trọc sẽ rời khỏi tầm mắt của nó nhất cũng bị chiếm dụng.

Tính đến bây giờ Louis đã từ chối hộ Mạnh Cửu Chiêu ba lần ngỏ lời.

Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không biết.

Black và White cũng không biết.

Đôi ch ồng ch ồng Kantus chẳng hay biết gì lúc này cũng đang bu ồm r ầu
— —

Con nhà người ta đâu vui vẻ đi thân cận, còn mỗi hai đứa nhà mình là ra làm sao!

Chẳng lẽ con nhỏ nhà mình bị chúng bạn xa lánh sao?

Tác giả có lời muốn nói: Phải khen ngợi một chút, từ một th ầy giáo vui tính (tưởng tượng lớp học thành ngữ — —)

Cao to dũng mãnh: miêu tả một nhà hòa thuận, đông đúc trẻ nhỏ, còn có rất nhiều các anh trai cao phú soái dự trữ.

Mạnh bảo tam thiên: Cục Cưng sau ba lần dọn nhà đ ầy trắc trở cuối cùng cũng trưởng thành khỏe mạnh, gặp dữ hóa lành, dùng để chúc phúc phụ nữ có thai sinh con dù gặp khó khăn gì cũng có thể bình an lớn lên.

Chỉ kham vi kê: nói đến hai người tuy lớn lên có cùng dung mạo nhưng lại có tính cách khác nhau, hoàn cảnh cũng khác nhau.

Ngốc như thỏ tuyết: miêu tả tộc thỏ tuyết bình thường thì vờ như yếu đuối mỏng manh, nhưng sức mạnh tập thể lại vô cùng mạnh, cũng mang nghĩa giống câu “giả heo ăn thịt hổ”.

Halu đắc bái: Vô tình vớ được chỗ dựa lớn.

Thâu thạch trộm trứng: mang động cơ xấu làm được việc tốt.

Bái bất tư đa: nói đến việc khi thức ăn d ễ d ào sẽ quen những ngày tháng gian khổ đã qua, đ ồng thời còn nói tới việc người bị c ần tù lâu ngày sẽ mang tâm lý thích bị nhốt.

Th ầy giáo vui tính nghiêm túc nhắc nhở mọi người về bài tập.

Các bạn học sinh, bài tập hôm nay là: dùng các thành ngữ này để đặt câu.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 107

Edit: D Linh

Beta: Mimi, Chi

Dù con có lớn đến đâu, trong mắt Black và White, con vẫn là con của họ, huống chi con bọn họ chỉ có vóc dáng cao to, dậy thì tương đối sớm thôi, chứ nếu mà tính theo tuổi, Louis nào đã trưởng thành đâu! Cục Cưng và Louis còn nhỏ tuổi hơn mấy đứa Pola nữa kìa ~

“Tuy vóc dáng Louis cao to nhưng chưa bao giờ thích đánh nhau, mọi việc vui buồn đều giấu trong lòng, em nói xem, liệu mấy chấm đỏ dạo gần đây xuất hiện trên người nó có phải là vết tích của việc bị bắt nạt không ~” White lo lắng không yên.

“Anh nghĩ nhiều rồi, mấy vết đỏ đó đâu do nó ăn trộm mật ong bị đốt thôi.” Cũng may Black vẫn giữ được sự sáng suốt, nhẹ nhàng nói ra một câu khiến trấn an được White, tuy vậy, nghĩ về các con, hẳn cũng có nỗi lo của riêng mình.

“Ôi, Louis cũng thích ăn ngọt giống papa, lỡ như sau này cũng bị sâu răng thì phải làm sao đây...”

Từ lúc Cục Cưng làm ra được mật ong, người được hưởng lợi nhiều nhất trong nhà chính là hai con Kantus một già một trẻ kia, vốn là Mãnh cũng thích ăn đồ ngọt cực kì, thứ năm xưa cấm trên miệng con Brontosaurus cũng chính là một cái răng sâu, bây giờ, Louis cũng thích ăn

ngọt. Vì hạn chế khẩu phần đồ ngọt của hai con Kantus này, mỗi ngày Mạnh Cửu Chiêu chỉ chuẩn bị một lượng mật ong nhất định, đáng tiếc dù cho như thế cũng không ngăn cản được công cuộc ăn vụng của hai người, cứ nhìn những vết đỏ khả nghi trên người họ mỗi ngày là đủ hiểu.

Loài ong mật Mạnh Cửu Chiêu nuôi không phải giống ong mật thông thường, thay vì nói là ong mật, thà rằng bảo đó là giống khủng long mini có khả năng tạo ra mật thì đúng hơn; vì tiện cho việc xưng hô, Mạnh Cửu Chiêu mới cố ý đặt cái tên “ong mật” cho chúng.

Tuy nhiên, nói thật thì Kantus vốn là loài thích ăn ngọt, mặc dù không yên tâm về con trai và cha, nhưng chính bản thân Black thỉnh thoảng cũng chạy tới liếm liếm chút mật ong, sở dĩ biết được vết đỏ trên người Louis là do ong đốt, hoàn toàn cũng vì chính bản thân hắn trộm mật rồi bị đốt nên mới biết $\sim(\cong \nabla \cong)/\sim$.

Ngoại trừ người nuôi ong là Mạnh Cửu Chiêu, chỉ còn mỗi White là chưa từng ăn vụng mật ong bao giờ, thật khó tin quá mà.

Biết làm sao được, thân là con, White phải nghe lời cha; thân làm chồng, White phải vâng lời vợ; thân làm cha, White cũng phải tuân lời con trai bảo, dưới sự quản lý của ba tầng lãnh đạo, cũng khó trách vì sao hắn lại trở thành một Kantus tuân theo đúng quy củ orz

Gác chuyện ăn vụng qua một bên, chuyện khẩn cấp trước mắt là làm thế nào để đưa các con đi thân cận!

Nhưng mà, thân cận thế nào, chẳng phải chuyện đơn giản.

Hết ngày như thường lệ, sau khi biết được chuyện mấy người Pola chạy đi tìm đối tượng, Mạnh Cửu Chiêu bật cười.

“Không biết mấy người Pola có thể thuận buồm xuôi gió gả ra ngoài hay không, mà không ai thèm lấy cũng không sao, Hill chẳng phải là vị hôn phu dự bị của cậu ấy sao?”

Vừa nói, Mạnh Cửu Chiêu vừa rót cho mỗi người một chén nước mật ong.

“Nếu như có thể gả đi, vậy bộ lạc sẽ càng thêm đông vui, trẻ con trong bộ lạc chúng ta tính ra còn ít quá.”

Đám trẻ cùng lứa với bọn họ giờ đầu đã cao lớn hết cả, hiện giờ trong bộ lạc thanh niên trai tráng chiếm phần nhiều, có rất ít trẻ con.

“Không biết Pola và mấy đứa Naji có trở thành người mẹ tốt không nữa...”

Uống nước mật ong, nghĩ đến các loại bé hổ, bé sư tử xù xù mềm mềm, Mạnh Cửu Chiêu hí mắt một cái.

“... Cục Cưng, con có thích giống cái không?” Nhìn con trai, Black bất thành lời hỏi một câu.

Bị câu hỏi của hắn dọa sợ hết hồn, lúc này Mạnh Cửu Chiêu mới phát hiện tất cả mọi người đều đang chăm chú nhìn mình!

“Không! Con vẫn chưa tìm được đối tượng ở đây!” Vì thoát khỏi sự nghi ngờ, cậu vội vã xua tay.

Tuy rằng đã sống ở nơi này nhiều năm, bản thân cậu cũng thích mọi người ở chỗ này, nhưng nếu bảo cậu cưới một con sư tử hay một con hổ vân vân, cậu, cậu, cậu làm sao mà làm được đây! Cậu ít nhất cũng cần vài năm có khi là vài chục năm nữa để chuẩn bị tâm lý ấy chứ.

“Louis thì sao? Louis đã tìm được đối tượng để cùng đẻ trứng chưa con?” Hỏi Mạnh Cửu Chiêu xong, ánh mắt mong đợi của Black lại đổi hướng sang Louis.

Liếm liếm mật ong trên thịt nướng, Louis yên lặng lắc đầu, “Grum...”

Louis chỉ nói ba chữ: Không thích hợp.

Ngữ điệu của nó rất bình thường, nhưng đến khi Mạnh Cửu Chiêu không nhìn được chuyển tậ̀n mắt nhìn xuống bên dưới, lại xuống dưới chút nữa, nghĩ đến một bộ phận nào đó, cậu thiếu tỵ̣ nữa thì bật cười.

Quả thật không thích hợp, vị này mới thật là — không thích hợp ~

Sau đó, cả nhà lại tiếp tục cùng nhau ăn cơm.

Tối hôm đó, ngắm con mình, Black và White cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Một con Kantus không có trứng thì không phải là một Kantus hoàn mỹ!

Thân cận, nhất định phải đi!

Trứng, nhất định phải có.

Nếu còn tiếp tục chậ̀n chự̀n như vậy, chẳng lẽ lại để cho con nhà bọn họ giống như Sita sao, lớn tuổi rồi mới tìm được người yêu? (← O' này! Hai người các người đừng như thế chứ!)

Kantus có truyền thuyết về một vùng đất sinh sản được lưu truyền từ đời này sang đời khác, tất cả Kantus đều chào đời tại đó, theo truyền thuyết, chỉ có Kantus sinh ra tại vùng đất ấy, rồi trước khi sinh con lại quay về nơi đó, mới được coi là một Kantus chân chính.

Kantus có thể không nhớ rõ nơi mình lớn lên, nhưng mãi mãi không quên được nơi mình đã ra đời.

Từ lúc Louis bắt đầu mọc vảy, bọn họ đã nghĩ tới việc này, rốt cuộc vẫn không muốn để con rời xa đi đến vùng đất sinh sản. Nhưng hôm nay, nghe xong các con bày tỏ chân tình (?), bọn họ nhận ra rằng không thể cứ mãi giữ con lại không cho chúng bước ra thế giới bên ngoài chỉ vì ý muốn của riêng mình, bọn họ phải chấp nhận sự thật là con họ đã lớn rồi.

Đã đến lúc đưa các con đến vùng đất sinh sản rồi — —

Vì thế, vào một buổi sớm trời trong nắng ấm, Mạnh Cửu Chiêu và Louis được hai papa lên lớp dạy học.

Theo thời gian, khi bọn chúng ngày càng lớn hơn, những buổi giảng thế này ngày càng ít đi, cái gì có thể dạy đầu đã nói cả, không tiếp thu được chính bởi vì không học được thôi → đặc biệt là Mạnh Cửu Chiêu.

Có đi đâu nội dung bài giảng hôm nay có chút kì lạ.

“Trứng, phải có màu trứng, phải tròn trịa mới là một quả trứng tốt.” Câu đầu tiên papa Black nói ra đã mang hàm ý đặc biệt sâu xa.

“Ta nghe Halu nói, khi ấp trứng không cần lúc nào cũng phải nằm ở trên, dùng thảm đắp lên cũng được, có đi đâu nhất định phải dùng thảm có lông.” Papa White theo Halu học khóa nuôi gà sao? Rõ ràng cha không có hứng thú với việc này mà.

“... Con biết cái này, con hay qua giúp Halu, thường giúp cậu ấy ấp trứng.” Hiếm lắm mới được dịp gặp thứ mình am hiểu mà Louis không giỏi, Mạnh Cửu Chiêu không khỏi đắc chí.

Bởi vì thích ăn bánh ngọt, nên lúc đầu tất cả trẻ nhỏ đều chạy sang giúp Halu, Louis cũng là người phụ việc giỏi nhất, nó cũng rất thích việc ấp trứng, nhưng theo thời gian, trọng lượng thân thể ngày càng tăng, từ người giỏi nhất rơi xuống cuối bảng, tất cả mọi người đầu nhất trí rằng, trừ khi là trứng Kantus, còn đâu không có loại trứng nào có thể may mắn sống sót dưới móng của nó ==///

“Không chỉ ấp trứng, con còn biết làm bánh ngọt nữa! Mấy đứa khác đều thích bánh con làm!” Mạnh Cửu Chiêu tiếp tục nghênh ngang đắc chí.

“Vậy thì ta an tâm rồi.” Black vui lòng gật đầu, “Các con ở chung một chỗ, chúng ta sẽ yên tâm hơn.”

“Dạ?” Bị biểu tình và giọng nói của Black khiến cho rối rắm, nhưng Mạnh Cửu Chiêu vẫn gật đầu một cái.

Cậu và Louis cùng sinh ra ở một chỗ, từ trước tới giờ cũng chưa bao giờ xa nhau, làm sao bọn cậu không ở cùng một chỗ được chứ?

Nghe xong tọa đàm truyền thụ “Phương pháp phân biệt một quả trứng tốt” của papa, Black và White lại nói muốn dẫn bọn chúng ra ngoài một chuyến.

Black không nói cho hai đứa về việc muốn dẫn chúng đến vùng đất sinh sản, phần lớn con nhỏ trong khoảng thời gian ngắn đầu không thể tiếp thu chuyện này, bọn chúng sẽ cố gắng tìm cách chạy về, hòng kéo dài thời gian ở cạnh papa, không biết những người cha dùng cách gì để giải quyết tình huống này, nhưng Black và White cảm thấy chắc chắn bọn họ sẽ không chịu được mà ôm con về nhà, thế nên bọn họ lựa chọn giấu diếm.

Giống như cha mẹ thường lừa con vào ngày đầu tiên đi học, không cần ai dạy bọn họ cũng tự học được chiêu bài “cảnh thái bình giả tạo”, White miêu tả nơi sắp đến giống như một phiên chợ tấp nập nhộn nhịp.

“Nơi đó có rất nhiều đứa trẻ như con ~” giọng White tràn ngập sự khao khát, nói thật, đây cũng là lần đầu tiên hắn bịa chuyện, công việc bờ ngõ, nhưng hôm qua khi thấy bạn đời âm thầm rơi lệ suốt đêm, hắn quyết định chuyện này cứ để cho bản thân mình gánh vác.

“Nếu là đi chơi, cũng không cần đâu ạ ~ chỉ cần ở cùng papa với ông nội là được rồi ạ.” Mạnh Cửu Chiêu bĩu môi, cậu chẳng có chút mong đợi nào với nơi papa đang ra sức tiến cử.

“Không được, nhất định phải đi.” Giọng Black đặc biệt nghiêm trọng.

“Vâng, được mà ạ.” Xem ra các papa có nguyên do không thể không đi tới chỗ đó.

Các papa chuẩn bị rất nhiều hành lý cho bọn chúng, lấy theo toàn bộ những thứ có thể ăn, tất cả đều vút lên lưng Louis, nhìn kỹ một chút, ngay cả bàn chải đánh răng của Louis cũng mang theo! Mạnh Cửu Chiêu đỏ mặt xấu hổ khi thấy cái quần nhỏ của mình bị nhét vào giữa kẽ bàn chải đánh răng của Louis.

Ngượng ngùng giành cái quần lại bỏ vào balo đằng sau lưng, Mạnh Cửu Chiêu đang định trèo lên người Louis, lại bị Black ngăn.

“Hôm nay ngủ ở trên người ba nhé?” Black mong đợi hỏi.

“O? Vâng” Mạnh Cửu Chiêu ngờ ngác, cậu liếc nhìn đồng hành lý trên người Louis, papa sợ Louis mệt sao?

Bởi vì hiện giờ Louis còn chưa bay tốt, thành ra cả nhà cùng nhau đi bộ.

Trước khi đi, Mạnh Cửu Chiêu tạt qua chào mọi người trong bộ lạc như thường lệ, sau đó nói hẹn gặp lại.

Cậu còn chạy tới lấy điểm tâm của Sita.

“A? Cục Cưng muốn đi xa sao?” Tuy đang mang thai nhưng bụng Sita cũng không to lắm.

“Vâng, cô muốn ăn mật ong thì cứ lấy, nói không chừng khi cháu trở về, con của cô đã ra đời rồi!” Mạnh Cửu Chiêu thuận miệng nói, nào ngờ những lời này sẽ biến thành sự thật.

Giống như có thần giao cách cảm, thời điểm Mạnh Cửu Chiêu bước chân ra khỏi bộ lạc còn quay lại nhìn cây Tuyết Hoa một lần cuối, cậu vẫy vẫy tay, chào to câu hẹn gặp lại với Tuyết Hoa.

Không biết mình sắp sửa đối diện với thứ gì, Mạnh Cửu Chiêu vẫn rất vui vẻ, cậu mang theo rất nhiều quả cạc cạc, đây là loại trái cây rất hiếm, cũng nhờ tộc Tuần lộc của bộ lạc cậu rất lợi hại nên mới gieo trồng được một mảnh. Vừa đi vừa ăn, ăn thừa liền ném xuống đất, mặc kệ những động vật nhỏ khác tha đi hoặc thối rữa ở chỗ này.

Mạnh Cửu Chiêu mang tâm tình một bé trai được cha mẹ dẫn đi chơi xuân, lớn bằng từng này, phần lớn thời gian bọn họ đi cùng Black và White đều là chạy bạt mạng, nào mấy khi được như bây giờ vừa ăn vừa ngắm cảnh dọc đường đâu.

Sau một h ồi bốn ba, đi đường t ầm mười ngày, cuối cùng khi đến trước một vách núi, Black dừng bước.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Mạnh Cửu Chiêu sợ ngây người — —

Kantus!

Khắp nơi đều là Kantus!

Toàn bộ vách núi trước mặt đâu đâu cũng là Kantus!

Chỉ có đi ầu, mỗi con Kantus đều giống như Louis, vác theo túi lớn túi nhỏ, trông giống như sắp đi hành quân xa.

Đây... là chuyện gì thế?

Tác giả có lời muốn nói: Sắp sang quyển tiếp theo rồi

Cục Cưng và Louis sắp bước qua giai đoạn bé con rồi.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 108

Edit: DLinh

Beta: Mimi, Chi

Là đưa trẻ lớn lên trong gia đình Kantus ba thế hệ, Mạnh Cửu Chiêu hiểu rất rõ cách làm thế nào để nhận biết tuổi của Kantus.

Những con Kantus trước mặt này đại khái có thể chia làm hai phe, công túi to túi nhỏ trên lưng là Kantus sắp thành niên, mà bên không đeo túi phần đông đều là Kantus đứng tuổi, đương nhiên, cũng có một vài Kantus trung niên mang theo túi.

Về phần Kantus lão niên... Mạnh Cửu Chiêu bày tỏ từ trước tới nay cậu chưa từng thấy Kantus đã già bao giờ cả. Nghe đâu, Kantus khi sống đến độ tuổi nhất định sẽ biến thành màu trắng tinh khôi, không biết đây có phải là thật hay không.

Những con Kantus sắp thành niên công theo túi lớn túi nhỏ kia rõ ràng là con của những Kantus đã trưởng thành đứng xung quanh, nhìn cách chúng làm nũng cọ cọ kia là biết.

Này! Vóc dáng mấy người còn cao hơn cả cha, cứ treo trên người cha các người thế, liệu có được không hả? Hông cha các người có chịu nổi không. Cho dù cha các người có là “bảo đao chưa gỉ”, nhưng mặt đất dưới chân các người có chịu nổi không chứ? Sắp vỡ nát đến nơi rồi!

Còn cậu nữa! Rõ ràng sắp trưởng thành tới chân r ỗ, đừng chớp chớp nữa! Nghe rất đáng sợ đó biết không?

Mạnh Cửu Chiêu đen mặt nhìn đội quân Kantus trước mắt, không còn lời nào để nói.

Thì ra... bình thường Kantus sắp trưởng thành đầu giống thế này sao?

Thực sự phá hủy tam quan (*) mất thôi — —

(*) tam quan: nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan

Bản thân mình còn mạnh mẽ hơn mấy người kia nhi ều ← ng ỗ trên cổ papa, Mạnh Cửu Chiêu tự hào nghĩ (==///)

Cõng một đứa con trên lưng, tay thì dắt đứa còn lại, Black và White cố gắng chen vào giữa biển Kantus trước mắt. Thân hình cao ráo của Black cũng xem như vượt trội hơn so với những loài khác, tuy nhiên khi so sánh với một đám Kantus lại chỉ thuộc dạng trung bình, lo lắng bé con ng ỗ trên cổ sẽ bị va đập, Black thận trọng để Mạnh Cửu Chiêu lên trên đầu, đây quả thật là vị trí cực tốt! Mạnh Cửu Chiêu tò mò nhìn một đám khủng long lúc nhúc bên dưới.

Không bao lâu sau, rất nhi ều cặp mắt khủng long cũng ngược lên nhìn cậu chăm chăm.

Giữa một đám Kantus nguyên hình bỗng đâu nhô ra một đứa hình người, khỏi c ần bàn cũng biết bắt mắt thế nào ~

“Papa, con cũng muốn ng ỗ trên đầu.” Đúng lúc này, Mạnh Cửu Chiêu nghe được giọng nói hờn dỗi của một con Kantus làm nũng với con Kantus có vóc dáng tương đương nó ở bên cạnh.

Mạnh Cửu Chiêu: ==/// thằng con bất hiếu! Cha mi chết bây giờ.

Nào ngờ, con Kantus kia nhìn con mình một lát, thực sự cân nhắc đến tính khả thi của việc vác con mình lên...

Kết luận: Hoàn toàn không thể.

Một lúc sau, con Kantus kia từ chối con mình, tuy nhiên đứa con cũng nhận được một cái xoa xoa an ủi.

Xem ra Kantus thực sự là chủng tộc thương yêu con mình.

Được Kantus nuôi dưỡng và dạy dỗ đến bây giờ, cuộc sống hàng ngày của Mạnh Cửu Chiêu chính là minh chứng thuyết phục nhất cho kết luận này.

Cậu luôn biết ơn sâu sắc mình được Black và White nhặt về, đổi thành chủng tộc khác, hiện giờ chín mươi phần trăm cậu đã đi đâu thai lần nữa rồi.

Mạnh Cửu Chiêu khẽ dụi dụi vào đỉnh đầu papa.

“Cục Cưng không thoái mái à?” Black nhạy cảm ngay lập tức phát hiện ra hành động của con mình, hần hơi ngẩng đầu lên hỏi Mạnh Cửu Chiêu ở phía trên.

“Không ạ, như thế này tốt rồi ba.” Nói rồi Mạnh Cửu Chiêu lại cọ cọ hần.

Vì thế Black yên lòng cúi đầu xuống.

Hần nhận ra được động tác vừa rồi chỉ là con mình đang làm nũng mà thôi.

Bé con nhà hần, từ nhỏ đã không giống những đứa trẻ khác, tuy rằng không nói, cũng không chủ động đến ôm papa một cái, nhưng vẫn có những hành động biểu hiện sự thân thiết. Thỉnh thoảng cọ cọ chính là cách Cục Cưng làm nũng.

Nhưng mà... sau này... hành động thân thiết như thế này... chắc sẽ không còn nữa rồi?

Nghĩ tới việc con mình sắp phải đối diện ngày hôm nay, Black thấy khó chịu vô cùng.

Là một con Kantus sống tại thời nguyên thủy, Black không biết dùng những từ ngữ hoa mỹ như “lòng đau như cắt” “tê tâm liệt phế” (*) để diễn tả tâm trạng của mình lúc này.

(*) tê tâm liệt phế: đau khổ tột cùng

Hắn chỉ biết rằng, hiện giờ hắn vô cùng khó chịu, cực kì cực kì khó chịu.

Trái tim đau nhói, mắt cũng nóng ran.

Bởi vì con nhỏ còn ng ồi trên đ ầu, hắn không dám cúi đ ầu xuống để che dấu sự mất khống chế của mình, vì thế, hắn chỉ có dùng vẻ mặt căng thẳng cưỡng ép mình không òa khóc.

Nghe ngóng nửa ngày Mạnh Cửu Chiêu vẫn không biết bọn họ tới nơi này rồi cuộc để làm gì, bây Kantus xung quanh h ầu như mỗi con đ ều tới từ những nơi khác nhau tụ họp lại đây, khẩu ngữ trời Nam đất Bắc đủ cả, có nhi ều con Kantus còn nói giọng địa phương đặc sệt, cậu tỏ ý, mình bất lực không thể hiểu nổi.

“Papa, chúng ta tới tham gia hội nghị sao?” Mạnh Cửu Chiêu mang máng nghe ra chỗ họ muốn đi, cụ thể là chỗ nào, những con Kantus này cũng không nói, nghe mãi đến khi những con Kantus sắp trưởng thành bắt đ ầu quăn lấy cha đòi ăn cơm, Mạnh Cửu Chiêu mới thu tai lại, cúi đ ầu hỏi ba mình.

“Ừ, đi hội nghị, hội nghị của Kantus.” Mỗi quý sinh sản hằng năm, hắn cũng được coi như hội nghị lớn nhất của tộc Kantus nhỉ? Tìm được bạn đời, giao phối, sau đó đẻ trứng, nuôi dạy con nhỏ. Mỗi năm một lần, đây là ngày lễ duy nhất chỉ thuộc về Kantus.

Mạnh Cửu Chiêu cũng không nghĩ nhi ều, “Vậ ạ, thế chúng con có cần mang về chút gì đó không ạ?”

“Trứng... Mang trứng là được rồi.” Cảm nhận được thân nhiệt ấm ấm của bé con trên đỉnh đầu, lại tưởng tượng ra dáng vẻ vui sướng của Cục Cưng, Black nói với hàm ý sâu xa.

“Trứng ạ? Vâng, con hiểu rồi — —” Tuy rằng không hiểu vì sao rõ ràng bộ lạc đã có Halu cung cấp trứng nhiều như thế rồi còn cần mua thêm trứng ở ngoài về, nhưng chắc trứng ở hội chợ của Kantus có chỗ đặc biệt hơn chăng?

Thực sự chỉ cho rằng mình đang đi hội chợ, Mạnh Cửu Chiêu khoái chí xếp thêm trứng vào danh sách những vật phẩm cần mua sắm.

Cho tới lúc này, cậu vẫn không quá để ý, dù sao, trước đó Black và White cũng không thể hiện đi đâu gì bất thường, họ thậm chí còn giục cậu và Louis mau chạy tới chỗ mấy hội chợ khác.

Bởi papa kiên quyết nói phải đợi, vì thế, Mạnh Cửu Chiêu chỉ có thể kiên nhẫn đợi, cũng may tâm lý của cậu không phải của một đứa trẻ đơn thuần, trong khi nhiều Kantus sắp trưởng thành bên cạnh đã ngủ thiếp đi, cậu vẫn đủ tỉnh táo để hăng hái buôn chuyện với người nhà.

Ngồi trên đỉnh đầu papa, cùng chia quả các các ăn với papa White và Louis, rốt cuộc đến khi Mạnh Cửu Chiêu không nhìn được nữa, một cảnh tượng không thể tin được đã xảy ra.

Bên dưới vách núi bỗng nhiên vang lên từng đợt nổ cực to!

Hiển nhiên, dưới vách núi đang xảy ra chuyện gì đó — —

Nuốt vội quả các các trong miệng xuống, Mạnh Cửu Chiêu định vọt ra từ đầu papa ngó xuống, có đi đâu, bọn họ đứng cách vách núi quá xa, không thấy được cái gì.

“Grao — — — — —” không biết con Kantus nào tiên phong gào lên, tiếng gào giống như tín hiệu, tất cả Kantus có mặt tại đây cũng rống lên, tiếng ngâm kéo dài lấy địa điểm tụ họp nho nhỏ này làm trung tâm vang vọng ra bốn bề, từng tầng từng lớp sóng âm khuếch tán ra bên ngoài.

Tiếng động bên dưới vách núi hoàn toàn bị tiếng gầm của Kantus vùi lấp.

Cảnh tượng trước mặt thực sự trắng lệt, Mạnh Cửu Chiêu nắm chặt vảy trên đầu papa, sau đó, bên dưới tay cũng truyền tới từng đợt rung động, cậu nghe thấy papa khe khẽ gầm.

Black và White cũng đáp lại.

Chuyện gì thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tuy rằng Mạnh Cửu Chiêu có thể phân biệt sơ sơ ý nghĩa tiếng gầm của Kantus, nhưng với tần số chưa bao giờ nghe thấy này, cậu thực sự chỉ biết trợn tròn mắt.

Cậu hoàn toàn không hiểu tín hiệu vừa xong đại biểu cho cái gì!

Thế nhưng, cậu không biết, những con Kantus xung quanh lại tâm linh tương thông thấu hiểu nhau.

Đám Kantus vốn đang nằm nói chuyện phiếm, một con rồi một con đứng lên, mang theo vẻ mặt ngây thơ của một đứa trẻ, bọn chúng cùng nhìn về một hướng.

Vách núi!

Phương hướng bọn chúng cùng đi tới là vách núi! Bên dưới vách núi là đá gập ghềnh cheo leo!

Mạnh Cửu Chiêu không nhịn được nuốt nước bọt, sau đó cậu phát hiện ra Black và White cũng bắt đầu đi theo đội quân ấy.

Tất cả Kantus tạo thành một đường thẳng, cùng nhau đứng trước vách núi.

Thế này... thực sự nguy hiểm lắm đấy ~~~~~

Trông qua tiết tấu này giống như sắp nhảy vực tập thể đến nơi rồi!

Nghe nói có loài động vật có thói quen tự sát tập thể, nhưng với tư cách bá chủ tinh cầu như Kantus, chắc hẳn sẽ không làm những điềuvô nghĩa như thế chứ?

Black và White trông cũng không giống dạng khủng long sẽ mang theo con đi tự sát chút nào mà!

Nhưng mà, hiện tại, khoảng cách Black và White duy trì trước vách núi chỉ cách duy nhất có một cái bụng Kantus.

Từ đây, Mạnh Cửu Chiêu đã có thể thấy rõ cảnh tượng bên dưới vách núi cheo leo.

Cảnh cậu được chứng kiến dường như là kỳ quan của thế giới:

Giống như một cái tô không được đổ đầy nước, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt từ tràn vào hướng đông, vốn bên dưới vách núi là thung lũng xanh um tươi tốt, nay hơn nửa đã bị dòng nước kia lấp đầy, nửa còn lại cũng nhanh chóng ngập nước.

Nước này từ đâu mà có?

Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không biết, nhưng cậu biết những con Kantus tụ hợp xung quanh chỗ đây rõ ràng để đợi giờ phút này.

Chờ giờ khắc này để làm gì?

Mạnh Cửu Chiêu bỗng có một dự cảm bất thường.

Sau đó, dự cảm của cậu đã linh nghiệm — —

Kantus ở gần cánh đông nhất một cước đạp thẳng con Kantus bên cạnh mình xuống dưới!

Con Kantus bị đạp xuống lưng còng theo túi to túi nhỏ, rõ ràng nó không hề đoán trước được sẽ bị cha đạp xuống, vô cùng hoảng sợ, nó cố gắng đập cánh bay trở lại vách đá bên cạnh papa, thế nhưng cánh của Kantus sắp thành niên không được khỏe cho lắm, sau khi vỗ mấy cái không

có tác dụng gì, nó rơi xuống, thân hình to lớn màu đen không rơi xuống nước dòng nước ngay lập tức.

Nó bị cuốn đi.

Tiếng gầm khi này là tín hiệu đầu tiên, đứa trẻ thứ nhất rơi xuống là tín hiệu tiếp theo.

Kế tiếp, giống như quân bài domino, đám trẻ mang theo túi lớn túi nhỏ đầu bị cha mình đập xuống (cũng có một số ít tự mình nhảy xuống, nhưng số đó thực sự rất ít), sau đó, Mạnh Cửu Chiêu hoảng sợ phát hiện thế mà sắp đến lượt mình!

Black bế Cục Cưng từ trên đầu xuống, nâng móng vuốt lên, thận trọng đặt cậu lên cổ Louis.

Say sưa ngắm Mạnh Cửu Chiêu và Louis, trong mắt Black và White tràn đầy tình thương.

Con của bọn họ ~ ngay từ đầu đã bé xiu, giờ cũng chẳng cao lớn bằng những giống đực cường tráng khác.

Làm sao mà sinh được trứng đây $\wedge(\overline{\quad}\smile\overline{\quad})\wedge$

Cẩn rằng, Black và White đồng thời cùng đập Louis xuống dưới.

“Cục Cưng! Louis! Nhớ kĩ trứng! Trứng nhé!”

Bọn họ hướng về phía vực hét thật to.

Bị biến cố xảy ra khiến cho hoảng loạn, Mạnh Cửu Chiêu nắm chặt vảy của Louis, cậu ra sức nhìn về hướng đỉnh núi, bóng hình khổng lồ của Black và White giờ chỉ còn là một chấm đen nhỏ.

Mạnh Cửu Chiêu trong lòng sợ hãi vô cùng.

Từ nhỏ đến lớn đầu ở bên bọn họ, Mạnh Cửu Chiêu chưa từng nghĩ sẽ có ngày papa cách xa như thế — —

Louis g ầm nhẹ một tiếng.

Tình hình của nó khá hơn so với những đứa trẻ khác, cánh của Louis đã có thể chuyển động trong thời gian dài, nó có thể dừng lại giữa không trung một lúc, thế nhưng nó cũng sắp không trụ nổi nữa rồi. Nó báo cho Mạnh Cửu Chiêu biết hai người sắp rơi xuống!

Nhìn về phía các papa đang ngày càng nhỏ đi, Mạnh Cửu Chiêu há miệng, hét lên một tiếng như móc hết cả ruột gan từ khi sinh ra.

“Papa! Chờ đến khi lấy được trứng — — bọn con sẽ ngay lập tức quay về Hẹn gặp lại!!!!!!”

Trứng — — trứng — — trứng

Trở về — — trở về — — trở về — —

Hẹn gặp lại — — lại — — lại — — lại — —

Tiếng vang quanh quần khắp vách đá, thanh âm của Mạnh Cửu Chiêu vọng đi rất xa.

Cuối cùng, không nhìn nổi nữa, Black và White ôm nhau bật khóc trên vách núi.

Chẳng bao lâu sau, những con Kantus vừa đập con mình đi cũng gia nhập hàng ngũ với bọn họ.

Trên đỉnh núi trong phút chốc vang lên không ngớt những tiếng khóc.

* đi ầu chinh * tâm tình *

Rất lâu sau tiếng khóc mới dừng lại.

Những con Kantus đã sớm lau nước mắt, Black và White lúc này mới bò dậy.

Sau đó, vừa khi mới đứng lên hai người bọn họ lại bị những con Kantus khác bao vây.

“Ở đây còn hai con Kantus không đi này!” Một con Kantus đôi mắt hăng còn sừng đỏ chỉ vào Black và White.

“Đạp xuống! Sao vẫn chưa bị đạp xuống thế này!” Những con Kantus xung quanh bắt đầu lo lắng lên tiếng, “Dòng nước sắp kết thúc rồi, xuống chậm nữa chỉ có thể gặm bùn thôi!”

Black hít hít nước mũi, nghiêng người đạp bàn chân to lớn sắp đụng vào móng White.

“Ai là trẻ nhỏ chứ? Chúng tôi tới tiền con đến vùng đất sinh sản đây!”

Mặt những con Kantus khác lúc này đều trưng ra một vẻ giống nhau y đúc.

Không — — tin — — đâu! Nhất định là các người ăn trộm trứng rồi!

“Đứa trẻ cuối cùng kêu lên rất to ấy chính là con bọn tôi đấy! Nó bảo sau khi lấy được trứng nhất định sẽ quay về với bọn tôi ~” White ngay tức khắc bênh vực Black.

Nghe được không! Trong số những đứa trẻ vừa bị đạp xuống, âm thanh của Cục Cưng nhà bọn họ là to nhất! Không hề sợ hãi mà nói với người làm cha là bọn hắn đây là chúng sẽ quay về

Phải thân thiết đến mức nào chứ?

“Không thể nào... Mỗi năm vùng đất sinh sản lại xuất hiện theo cách khác nhau, đám nhỏ phải mất rất nhiều thời gian mới tới được vùng đất sinh sản, ở lại ấp trứng cũng khas lâu, sau đó... chờ khi bọn chúng ấp xong trứng rồi, hoàn cảnh xung quanh cũng đã đổi khác...” Tuy vẫn còn bất ngờ về thân phận của hai người cha Kantus trẻ tuổi, nhưng vừa nhắc đến con, tâm tình những con Kantus khác bỗng chốc suy sụp.

“Đám nhỏ sẽ không trở về nữa đâu.”

Không biết ai nói ra một câu như vậy, thế là tiếng khóc vốn đã ngừng lại lần nữa vang vọng.

Nuôi dạy một đứa con cũng mất gần hai mươi năm, trong suốt khoảng thời gian này, cha và con sớm chiều làm bạn, sống nương tựa vào nhau, tình cảm sâu đậm không thể diễn tả bằng lời, thế nhưng, con một khi trưởng thành sớm muộn cũng có ngày rời xa cha mẹ.

Ngày phải đi tới vùng đất sinh sản chính là báo hiệu cho khoảnh khắc ấy.

Bởi vì vùng đất sinh sản của Kantus rất đặc thù, không một con Kantus con nào có thể tìm trở về được lần nữa, nếu có thể gặp lại cha ở vùng đất sinh sản, đó chính là may mắn tột cùng.

Bởi vì biệt ly quá mức đau khổ, phần đông Kantus sẽ không nuôi dưỡng quá nhiều con trong đời.

Kantus trên đỉnh núi lác đác bay đi, vách núi vốn náo nhiệt giờ chỉ còn lại hai con Kantus, Black và White.

“Không đâu, Cục Cưng nói sẽ mang trứng quay về, con nhất định sẽ có thể quay trở về” White an ủi bạn đời vẫn đang đau buồn.

“Bởi vì con đã nói hẹn gặp lại.”

” Cục Cưng từng bảo, nói hẹn gặp lại nhất định sẽ có ngày gặp lại.”

“Chúng ta nhất định sẽ gặp lại — — ”

Tác giả có lời muốn nói: Ban đầu khi viết đến đoạn chia xa đã muốn dừng lại.

Nhưng tác giả quân muốn mọi người cùng nhớ.

Nên lại viết thêm một chút đằng sau.

Bọn họ nhất định sẽ gặp lại.

P/s: quay trở về với bài tập của thầy vui tính

Hôm nay tác giả quân mới phát hiện ra thành ngữ mới — —

Cửu Chiêu cười r òng: Mạnh Cửu Chiêu ng ồi trên lưng khủng long cha
chê cười những đứa trẻ khác còn ngốc xít, dùng để ám chỉ trước khi nói ai
đó, trước hết phải nhìn lại mình.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 109: Đồng Thoại Vàng Kim

Edit: D Linh – Beta: Chi

Đám Kantus con bị đập xuống trông hệt như một đồng khoai tây lăn lộn rơi vào nước.

Đám nhóc này rõ ràng chưa hề học bơi bao giờ, tư thế cả đám khi rơi vào nước đầu hồng bết, có mấy lần, Mạnh Cửu Chiêu suýt chút nữa thì chết đuối giữa đồng bọt nước do chúng vùng vẫy tạo ra. Cũng may, chẳng bao lâu sau nhờ bản năng chúng đã tìm ra được các tư thế bơi lội căn bản, khi đã phát hiện mình không chết ngay được, lá gan chúng cũng to hơn, mấy con Kantus không hèn mà cùng có nghĩ ý nghĩ bơi vào bờ, tuy nhiên, chốc lát sau ý tưởng này đã bị chìm chết.

Bọn chúng chỉ thể trôi theo dòng nước cùng đồng bọn đến một nơi xa lạ.

Nước mỗi lúc một cạn, ngay sau khi con Kantus đầu tiên mắc cạn lên bờ, các con Kantus tiếp theo cũng lần lượt xô tới mong cậu chàng, chẳng mất bao lâu, một ngọn núi Kantus nho nhỏ đã xuất hiện trên bờ.

Mạnh Cửu Chiêu và Louis đang ở giữa dòng cũng bị tạt lên, vừa lên tới bờ, Louis liền dùng cánh và chi trước để lấy thăng bằng đứng dậy, nó dùng mảnh đập lên người đám Kantus hăng còn chưa bò nổi dậy trên mặt đất bước đi.

Con Kantus nào nhớ không may bị nó đập thì tỉnh dậy kêu lên oai oái, sau một hồi khổ chiến người giẫm lên ta, ta đập người, tất cả đều đã tỉnh. Mấy chục con Kantus sắp trưởng thành cùng nhau đi về phía bờ.

Louis đi vượt lên hẳn phía trước, chiếm được một góc khuất gió, nó thận trọng bế Mạnh Cửu Chiêu trên cổ đặt xuống.

“Ai cha — —” Mạnh Cửu Chiêu cảm giác như mình sắp chết đến nơi, ngâm trong nước hơn một ngày một đêm, cả người cậu mục rữa hết cả.

Cái vảy da nhỏ trên người cũng ướt sũng, thật khó chịu.

Thấy Mạnh Cửu Chiêu run lên vì lạnh, Louis cúi đầu xuống, liếm liếm hết nước trên người cậu.

Vỗ vỗ cái miệng của Louis để cảm ơn, Mạnh Cửu Chiêu vội vàng lấy quàn của mình trong túi đeo trên lưng Louis ra thay, balo nhà bọn cậu được làm từ loại da đặc biệt, phần lớn đồ đạc bên trong vẫn khô ráo, thật may quá đi!

Mặc quàn xong cảm giác an tâm hơn nhiều, cậu lấy đá đánh lửa từ trong túi đeo lưng ra, nhanh chóng thu gom cành cây trên bờ làm chất đốt, Mạnh Cửu Chiêu nhóm một đống lửa.

Mạnh Cửu Chiêu là người chịu khó, không thể lơ đãng nhìn anh em mình sắp đông cứng trong khi bản thân thì thoải mái, rất nhanh, cậu lấy một tấm da thú cỡ lớn trong túi ra, sau đó tất bật phủ lên người Louis.

Cho dù rời khỏi papa, hai đứa trẻ vẫn đủ khả năng chăm sóc tốt cho nhau.

Sau khi cùng nhau thu dọn sạch sẽ, hai đứa run cần cập dựa vào nhau ngửi sưởi ấm bên đống lửa.

Giờ phút này, trong lòng bọn cậu vẫn mê mang không hiểu vì sao papa lại đập bọn cậu xuống đây, lại còn không hề thông báo trước gì hết, cuối cùng là chuyện gì đang diễn ra, bọn cậu chẳng hiểu chút gì.

Mạnh Cửu Chiêu và Louis bận bịu trong góc, hoàn toàn không chú ý tới chuyện đóng lửa của mình thu hút mắt nhìn đến cỡ nào. Không ít Kantus lúc đầu sợ hết hồn, sau khi phát hiện ra bọn Mạnh Cửu Chiêu không hề bị thương bởi thứ kì quái ấy thì bắt đầu tò mò tới gần.

Đám Kantus sắp thành viên sắp đóng băng vì lạnh, đóng lửa ấm áp khiến bọn chúng thư thái dễ chịu hơn rất nhiều, đợi đến khi Mạnh Cửu Chiêu phát hiện ra, tất cả Kantus đều đã mò tới tụ tập xung quanh.

Thân thể ấm áp khô ráo rồi thì bụng liền biểu tình.

“Grao!” (Ba có chuẩn bị đồ ăn cho tôi!) bụng ục ục vang lên một tiếng, con Kantus gần Mạnh Cửu Chiêu rốt cuộc cũng động đậy, lấy bao quần áo từ trên người xuống, bất thành lỉnh nó lôi ra một cái đuôi của loài khủng long nào đó chưa xác định, máu vẫn còn chảy ròng ròng, bởi vì phải ngâm nước nên có hơi trương lên, tuy nhiên cậu nhóc kia đã đói lắm rồi, chẳng thêm để ý, cậu ta ngẫu nhiên đưa lên gặm.

Nghe thấy sự nhắc nhở của cậu nhóc, tất cả mấy con Kantus khác cũng như bừng tỉnh: Cậu có tôi cũng có nhá! Ba cũng chuẩn bị cho tôi mà!

Lục lọi một hồi, đám Kantus lớn nhỏ đều lôi ra một thứ để gặm, ngoại trừ con Kantus ngồi bên trái Mạnh Cửu Chiêu, nó tìm cả nửa ngày rồi phát hiện ra cái túi của mình đã rơi mất.

“Grum grum ~~~~” (Hu ~ trong đây có đuôi Triceptor mà tôi thích nhất!) Nghe thấy sở thích của người này, một đường hắc tuyến liền xuất hiện trên mặt Mạnh Cửu Chiêu.

Bây giờ nhìn lại mới để ý, đám Kantus này quả thật giống y chang trẻ mẫu giáo, đi ra ngoài chơi xuân còn mang theo đồ ăn tiện lợi phụ huynh chuẩn bị cho nữa chứ! Các người đều lớn bằng nhường này rồi đó? Louis nhà chúng ta tằm này đã sớm tự mình ra ngoài đi săn rồi —

Mạnh Cửu Chiêu đang bận mắng chửi trong bụng, bỗng, bên cạnh đưa sang một miếng thịt.

“Grum...” Trong túi papa chuẩn bị cho.

Louis gần khe khẽ, trong giọng nói không che giấu được tâm tình sa sút.

Thôi được rồi... Papa nhà bọn cậu... hóa ra cũng chuẩn bị đầy đủ “đồ ăn tiện lợi để du xuân.”

Cho dù vóc dáng của bọn cậu có cao lớn bao nhiêu, trong mắt các papa, bọn cậu vẫn là những đứa trẻ cần được chăm sóc, cung cấp đồ ăn. Nhà bọn cậu như thế, mà nhà những con Kantus ở chỗ này cũng chẳng khác là bao.

Nghĩ tới đây, Mạnh Cửu Chiêu lại buồn bã, cậu còn như thế vậy Louis đã cảm gặp mấy lần cậu chẳng phải là — —

Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng ngẩng đầu lên, quả nhiên, Louis đã bị hắc khí bao phủ.

Lúc tâm trạng không tốt sẽ cần bồi bổ một chút đồ ngọt.

Trong đầu nghĩ thế, Mạnh Cửu Chiêu liền lấy một hũ mật ong từ túi ra, cậu quyết định làm thịt nướng mật ong cho Louis.

Sức lực của cậu hiện giờ đã vượt xa người thường, không biết có phải do thức ăn hay nhờ trường kì rèn luyện, hiện giờ Mạnh Cửu Chiêu đã có thể nâng được trọng lượng mà nhân loại bình thường không cách nào làm được, chỉ có đi đầu chính bản thân cậu hoàn toàn không để ý tới đi đầu này, nhẹ nhàng nhấc một tảng thịt lớn lên, cậu gác thịt lên trên đồng lửa.

Nguyên liệu nấu ăn thượng hạng, không cần nêm nếm ăn cũng ngon lắm rồi, nếu giờ phết thêm một lớp mật ong thật dày bên trên, khỏi phải nói cũng biết mê người đến nhường nào!

Thịt nướng là món ăn thường ngày của nhà bọn cậu, đối với Louis, đây cũng chính là hương vị của nhà.

Tâm trạng Louis có khá hơn một chút, Mạnh Cửu Chiêu rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, vừa định thở một cái li ền bị nước miếng nhỏ giọt hai bên khiến cho hoảng sợ lùi bước về sau.

Con Kantus đánh mất túi ở bên hiện giờ đang nhỏ nước miếng tí tách từng giọt nhìn... thịt nướng trong tay cậu.

Được rồi, tuy rằng cảnh tượng trước mắt rất kinh khủng, nhưng với người từ bé đã được Kantus nuôi lớn như Mạnh Cửu Chiêu mà nói, con Kantus đáng thương này chẳng qua đang thèm ăn quá thôi.

Thật là, đã bị papa đập xuống, trôi dạt trong dòng nước lâu như thế, vừa lạnh vừa đói rồi còn phát hiện ra mình đánh mất cái túi papa nhọc công chuẩn bị.

Người này cũng thê thảm quá đi!

Vì thế, Mạnh Cửu Chiêu chia cho cậu chàng một miếng thịt.

Nhận lấy thịt nướng, con Kantus kia lập tức ăn ngấu nghiến.

Ăn no, cả người h ồi sức, một bộ phận Kantus bắt đầu giày vò, đi tới đi lui dọc bờ nước, bọn chúng mong muốn tìm ra phương pháp trở về.

Mạnh Cửu Chiêu cũng không hề nhàn rồi, cậu nghe lén cuộc trò chuyện của hai con Kantus bên cạnh, rất nhanh cậu nhận ra: Phần lớn Kantus đều giống như mình, mơ mơ màng màng bị papa đập xuống, còn về phần tới đây làm gì, cha cậu ít ra còn báo một câu muốn mua (?) trứng, những người còn lại hoàn toàn chẳng được thông báo tý gì.

“Vô dụng thôi... Ba nói tôi đã trưởng thành, đến lúc ra ngoài đẻ trứng, cho nên mới dẫn tôi tới chỗ này.” Ngoài dự đoán của Mạnh Cửu Chiêu, người duy nhất ở đây biết rõ lại là con Kantus ngồi bên cạnh cậu, cũng chính là đứa đã lơ mơ đánh rơi mất cái túi.

Chờ chút — —

Đẻ trứng?!

Mạnh Cửu Chiêu cảm giác hình như mình vừa nghe được chuyện gì đó không đúng lắm!

Kí ức về đoạn hội thoại cuối cùng với papa bỗng dưng ùa về

“Đúng rồi, chúng con có cần mang theo thứ gì về không ạ?”

“Trứng... Có trứng là đủ rồi.”

Từ trứng này... chẳng lẽ động từ đứng trước nó không phải là “mua” mà là “ đẻ” sao?!

Sai một chữ, đi xa ngàn dặm — —

Đẻ trứng, đẻ kiểu gì? Đẻ cùng ai? Dùng cái gì mà đẻ?

Mạnh Cửu Chiêu cuồn cuộn quay trong gió.

Bởi vì kinh hãi quá mức, cả người cậu rơi vào một trạng thái kì lạ, vô tri vô giác, nhưng cuộc nói chuyện của con Kantus bên cạnh vẫn lọt vào tai cậu.

“Tôi vẫn tưởng papa cũng đi theo nên mới đồng ý tới, ai ngờ...”

Ai ngờ lại bị papa tàn nhẫn đạp xuống!

Những con Kantus này e rằng từ trước tới giờ vẫn lớn lên dưới cánh của ba, trong sự yêu thương che chở, chưa từng trải qua đau khổ khó khăn, con Kantus vừa cất tiếng nói đã sắp sửa khóc thành tiếng.

“Tôi mới ba mươi hai tuổi, vẫn là con non mà... tôi không muốn xa ba đâu ~” Một con Kantus khác nói, cũng khóc.

“Tôi còn nhỏ hơn cậu, mới ba mươi thôi.”

...

Mạnh Cửu Chiêu thực sự không chịu nổi cuộc hội thoại của đám Kantus này nữa!

Đi thân cận còn muốn đi cùng ba... Có phải lúc đẻ trứng cậu cũng muốn ba đứng bên ngoài quan sát hay không hả?

Còn có, tuy rằng giai đoạn con non của Kantus có dài, nhưng cậu cũng đã ba mươi tuổi rồi! Ba mươi tuổi! Có phải là ba tuổi đâu!

Nghĩ tới papa mình cũng chẳng lớn hơn bọn họ là bao, lại so sánh sự chênh lệch giữa hai bên, Mạnh Cửu Chiêu không còn lời nào để nói nữa.

Hóa ra đây là hiện trạng của Kantus bằng tuổi với papa sao?

Ba mươi tuổi rồi vẫn còn là đứa nhỏ chưa cai sữa?

Trong phút chốc, Mạnh Cửu Chiêu đã hiểu vì sao các vị papa kia không nói bất kỳ đi đâu gì, chỉ trực tiếp dùng phương thức đập một cái để từ biệt con mình.

Những đứa trẻ cỡ lớn này tuy rằng khả năng tự lập rất kém, nhưng dù sao cũng là loài Kantus có sức chiến đấu siêu cường, dù có ném bao xa bọn chúng nhất định vẫn tìm được đường trở về. Chúng tuy rằng chỉ số thông minh không cao nhưng vẫn là những thanh niên dồi dào sinh lực! Muốn tống cổ bọn chúng đi đẻ trứng, chỉ có thể dùng biện pháp cứng rắn!

Nhưng mà... Mình và Louis nhỏ hơn bọn chúng rất nhiều ~ thế nào đã bị papa đập xuống rồi?

Căn cứ vào tuổi tác, nên bị đập xuống nơi này... phải là papa mới đúng!

Ý nghĩ lúc này của Mạnh Cửu Chiêu mặc dù không đúng hoàn toàn, nhưng cũng đúng vài phần.

Vốn ban đầu người nói cho Black và White biết về một nơi như vùng đất sinh sản chính là Mãnh.

Ý định ban đầu của Mạnh chẳng qua chỉ muốn truyền thụ một chút kiến thức thông thường (tiện thể chế giễu một chút phương thức đám Kantus ở đây đi tới vùng đất sinh sản khôi hài ra làm sao mà thôi), dù sao con cũng đã có con, đi vùng đất sinh sản cũng không có ý nghĩa gì lớn lao, nó chỉ muốn truyền thụ tri thức là chính.

Không nghĩ tới con mình lại nhanh tay nhanh chân như thế, chẳng mấy chốc đã đạp cháu mình đi xuống, còn dưới tình huống nó chẳng hay biết gì.

Một bên quay cu ồng, một bên lại lật tìm các tài liệu về Kantus trong đầu, Mạnh Cửu Chiêu mơ màng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Chặng hành trình thân cận của Kantus... hình như đúng là có mượn sức nước để thực hiện.

Căn cứ vào tài liệu ghi lại, khi còn sống chỉ có hai thời điểm Kantus sẽ tụ tập lại chung một chỗ, một là lúc sống chung tại vùng đất sinh sản để sinh con đẻ cái, cái còn lại chính là lúc chúng lên đường tới vùng đất ấy. Đường như tại mỗi địa phương bọn họ đều ước định sẵn điểm tập hợp để cùng nhau đi tới vùng đất sinh sản, sau đó, mỗi năm trước khi vùng đất sinh sản mở ra, Kantus sẽ tập hợp tại đó trước một ngày, cùng nhau đi tới vùng đất này.

Liên quan tới thời nguyên thủy, nghiên cứu về việc Kantus đi tìm vùng đất sinh sản đã tiến hành rất nhiều năm, nhưng chưa từng đưa ra được kết luận nào, thế giới Kantus trong mắt nhiều người vẫn còn là một ẩn số, chứ chưa đề cập tới việc bọn họ đi tìm bạn đời, đây là chuyện cơ mật của cơ mật.

Nếu suy đoán của cậu hôm nay là chính xác, có nghĩa là cậu đang được tham dự vào chuyến hành trình thần bí ấy.

Vừa nghĩ tới việc mình có thể tìm hiểu được nan đề của bao nhiêu năm sau này, trong lòng Mạnh Cửu Chiêu lại dâng trào sự xúc động.

Chuyến đi này, không biết có thể trông thấy những con Kantus được sinh ra năm ấy không? Có thể nhìn thấy bác Solid Lunsar không? Nếu báo lại với papa rằng đã gặp được bác Solid Lunsar, papa nhất định sẽ mừng lắm nhỉ?

Nghĩ tới đây, Mạnh Cửu Chiêu vô cùng hào hứng.

Cậu hoàn toàn không ý thức được khả năng mình sẽ trở về là bao nhiêu.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 110

Edit: DLinh – Beta: Chi

Tuy rằng đám trẻ con “giả” này lớn tuổi hơn cậu, nhưng so về tuổi tâm hồn, Mạnh Cửu Chiêu vẫn tự thấy mình già hơn bọn chúng, đó cũng là lí do vì sao cậu bày ra bộ dáng đại ca, bắt đầu tiến hành công việc an ủi những đứa trẻ lần đầu xa vòng tay của ba này.

“Nói chung, có trứng là có thể đi về!”

Những chữ này giống như ngọn đuốc, soi sáng con đường đi phía trước của những con Kantus ở đây.

Louis cũng đắm chiêu gạt đầu.

Trải qua sự chỉ dạy của Mạnh Cửu Chiêu, bọn chúng rốt cuộc cũng xác định được mục đích của chuyến đi lần này, chỉ hai chữ thôi: Để trứng!

Để được trứng xong là có thể về nhà gặp ba rồi ~

Vì papa! Nhất định phải để trứng! Cho dù không để được, cũng phải tìm ra cách lấy được trứng là có thể trở về!

Thế là, cuộc hành trình đi tìm bạn đời nghiêm túc đứng đắn bỗng chốc bị bề cong nhờ ý tốt của người nào đó.

Những Kantus sắp thành niên này dưới sự chỉ dạy của Mạnh Cửu Chiêu, đơn giản xếp việc “có trứng” và “được gặp lại papa” ngang bằng

nhau, sự lý giải sai lầm này đã trực tiếp gia tăng số lượng kẻ trộm trứng tại vùng đất sinh sản năm nay.

A Trọc, nhóc thật là một người con trai tội nghiệp đây mình!

Đại đa số Kantus ở đây đều lớn lên dưới sự bảo vệ của papa, tuy rằng vóc dáng bọn chúng rất cao to, nhưng tính cách lại vô cùng ngây thơ, luôn luôn tò mò ham tìm hiểu với những thứ mới lạ.

Giống như đã nói từ trước, phần lớn Kantus đều sống một mình với con, trong cuộc sống hàng ngày, bọn chúng rất ít khi gặp mặt đồng loại của mình.

Đồng bệnh tương liên, cùng chung hoạn nạn giúp cho những con Kantus thân nhau rất nhanh.

“Tôi tên Jojo, cảm ơn thịt cậu vừa cho, trước giờ tôi chưa từng ăn qua loại thịt giống như thế đâu ~ còn nữa, cái thứ nóng nóng kia là gì thế?”

Con Kantus được Mạnh Cửu Chiêu chia cho một miếng thịt khi này vẫn luôn bám theo cậu từ này tới giờ. Tướng mạo cậu ta cũng thường thường, chỉ có đôi mắt to hơn so với những con Kantus khác, đôi mắt to thoát nhìn khiến cậu ta thêm vài phần đáng yêu (← A Trọc, cậu quả nhiên đã sở hữu trong mình phẩm mĩ của loài Kantus rồi sao? ==///).

“Miếng thịt ban này cậu ăn đã dùng lửa để chế biến, lửa chính là cái thứ nóng nóng mà cậu nói ấy.” Mạnh Cửu Chiêu kiên nhẫn giải thích cho cậu ta, cậu chưa từng tiếp xúc với các Kantus khác, đối với sinh hoạt của các Kantus trên thế giới này, cậu cực kì tò mò.

Từ những câu hỏi của nhiều Kantus ở đây có thể nhận thấy, cuộc sống của họ vẫn còn nguyên thủy vô cùng, có lẽ vẫn còn ở mức giống như khi còn bé Black bón cho cậu ăn thịt hươu.

“Thứ cậu bôi lên phía trên thịt là mật sao? Lợi hại thật! Các cậu làm sao mà sở hữu được nhiều mật như thế! Mấy cái tổ tôi nhặt được có mỗi tý mật thôi, liếm cái đã hết rồi!” Jojo hiển nhiên cũng là kẻ thích ăn đồ ngọt,

có đi đâu cậu ta không hiểu Mạnh Cửu Chiêu dùng cách gì để kiếm được một hũ mật đây ấp như thế, phải biết rằng, phương pháp ăn mật phổ thông của Kantus hết sức thô bạo, chỉ cần tìm được một cái tổ liền lập tức nhào qua, muốn ăn ngon phải chấp nhận bị đốt đau, hơn nữa ong mật nơi này cũng không phải loại bình thường, cho dù có là Kantus, một khi bị đốt cũng đau phát khóc.

Nghe thấy cậu ta hỏi, Mạnh Cửu Chiêu lại bắt đầu giải thích cách mình nuôi ong ra sao, sau đó làm thế nào để lấy mật... Lúc giảng giải những đi đâu này không tránh khỏi sẽ nhắc về bộ lạc của mình, Jojo say mê nghe Mạnh Cửu Chiêu kể về cuộc sống hàng ngày của cậu, đôi mắt lấp lánh lóe sáng.

Mỗi khi Mạnh Cửu Chiêu giải thích xong một vấn đề, Jojo lại ngay lập tức nêu ra một câu hỏi khác, cứ như thế nói rồi lại giải thích, đợi đến khi Mạnh Cửu Chiêu tuyên bố dừng lại vì khát nước, một đoàn Kantus bất thành hình đã đi theo phía sau từ lúc nào, khiến cậu sửng sốt.

Chưa tính đến đi đâu này, khiến cậu càng sửng sốt hơn nữa là: cậu phát hiện chẳng biết từ bao giờ mình đã thành đầu tàu của đoàn quân Kantus này, cậu vẫn cho rằng mình đang đi theo đội ngũ đằng trước, nào ngờ sự thật lại thành đám Kantus này đang đi theo cậu!

Amen — — chính cậu cũng không biết vùng đất sinh sản ở chỗ nào, nhớ mà dẫn sai đường thì mang tội to lắm!

Mạnh Cửu Chiêu lặng lẽ đi dịch sang bên, ý đồ nhường cho con Kantus khác lên vị trí của mình. Ai ngờ, cậu vừa dịch sang một chút, những con Kantus khác cũng dịch theo.

Vì thế, Mạnh Cửu Chiêu đen mặt nhận ra mình vẫn là đầu tàu của đội quân phía sau, nghiêm nhiên đảm nhận vị trí hướng dẫn viên du lịch!

“Ờ... sao không đi nữa thế?” Cậu đứng im, những con Kantus đằng sau cũng không di chuyển, đợi một hồi, Mạnh Cửu Chiêu không thể làm gì khác, buồn phiền quay sang hỏi thắc mắc của mình.

Sau đó, Kantus phía sau ãng loạt nói ra ãp án cậu sợ nhất:

“Chờ cậu ãn ãường ãó mà!”

“Chúng tôi có biết ãường ãâu, nên cứ ãi theo cậu thôi!” Như sợ rằng tội lỗi của cậu chưa ãủ lớn, Jojo chớp chớp ãôi mắt b ồi thêm một ít.

Mạnh Cửu Chiêu: Lòng tin của các cậu với tôi từ ãâu mà tới thế hả? Tôi ãây còn không tin mình nữa này!!!

Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn 囧

Khi còn ở bộ lạc Awash cậu là tiểu ãội trưởng (← người nào phong thế nhỉ?), ngày hôm nay, giữa một b ầy Kantus sắp thành niên này, Mạnh Cửu Chiêu lại mơ mơ màng màng trở thành hướng ãn viên c ần ãầu ãẫn theo tiểu ãội trẻ mẩu giáo ãi ãu xuân.

Được BUFF thủ lĩnh, nhất ãịnh sẽ tỏa sáng!

Mạnh Cửu Chiêu chẳng thể làm gì khác ãành tiếp tục ãn ãội.

Giữa màn ãêm mịt mù, một người cao g ầy t ầm 1m8 ãẫn ãầu ãằng trước, kéo theo sau là một ãải mấy chục con khổng long cao lớn, bọn chúng xếp thành hàng ngũ chỉnh t ề, chậm rãi nổi bước.

Cảnh tượng này xem qua vừa chấn ãộng lòng người lại vô cùng buồn cười.

Với tư cách người ãi ãầu, Mạnh Cửu Chiêu vô cùng s ầu não, hiện giờ cậu có chút hoài nghi phải chẳng bao con nhộng ãã cải biến gien của cậu, nếu không thì vì sao con Kantus nào cũng nhận ãịnh cậu là ãồng bạn ngay từ lần gặp mặt ãầu tiên cơ chứ?

Cậu ban ãầu vốn sợ rằng mình sẽ bị bài xích giữa ãám Kantus này, không biết chừng còn bị ãem ra làm ãồ ăn vật răng rắc mấy phát bị xơi tái, mặc ãù có Louis ở bên, nhưng hai móng của Louis khó mà ãịch lại với ãông ãảo kẻ thù thế này!

Đáng tiếc, còn không để cho cậu tự biên tự diễn trọn vẹn một cố sự bí ẩn, trong chớp mắt, đám Kantus này đã tiếp nhận cậu rồi.

Không chừng, cậu bây giờ đã là một nửa Kantus rồi cũng nên? Như vậy, trực giác “tìm kiếm vùng đất sinh sản” trong truyền thuyết phải chăng đã có trong cậu từ lâu rồi?

Cậu cố gắng nín thở yên lặng cảm nhận, đáng tiếc... chẳng cảm thấy gì.

Xem ra truyền thuyết toàn là thứ lừa người.

Dưới tình trạng chẳng có con Kantus nào xuất hiện loại “trực giác bản năng” này, Mạnh Cửu Chiêu chỉ đành dựa theo tri thức kinh nghiệm tích lũy hai đời của mình để tìm kiếm đường đi cho tất cả.

Trò chuyện kĩ càng với từng con Kantus một ở đây, cậu nhận ra mỗi người đều có chung một nhận thức về vùng đất sinh sản trong trí nhớ: ấn tượng của tất cả về vùng đất sinh sản là nơi bao phủ đầy tuyết trắng, lạnh lẽo giá buốt.

Những đi đâu này đều trùng khớp với ký ức về nơi sinh ra của Mạnh Cửu Chiêu!

Xem ra, Kantus đích thực được sinh ra ở nơi cực hàn!

Nói về ký ức khi còn nhỏ, ở đây chắc chắn không có ai so bì được với trí nhớ của cậu, đối với những ngày tháng trải qua ở vùng đất sinh sản, Mạnh Cửu Chiêu vẫn nhớ y nguyên.

Nơi ấy hết sức lạnh, thức ăn khan hiếm, phía trên đồng bằng băng giá hoang vu, chỉ tồn tại một loài động vật duy nhất là Kantus. Mặc dù không có thức ăn, nhưng cũng hoàn toàn không tồn tại bất kì thứ gì có thể làm tổn thương đến con non.

Bây giờ nghĩ lại, hai chữ duy nhất hiện lên trong đầu Mạnh Cửu Chiêu về nơi ấy chính là: An toàn.

Cũng đúng, bản thân Kantus là thợ săn hàng đầu, khi còn ở trong giai đoạn trứng và thời kì con non yếu ớt như vậy, bọn họ tất sẽ cùng hẹn nhau đến một nơi gian khổ như thế để cùng nhau sinh sản, nghĩ kĩ thì đó cũng không phải nhầm mắt chọn bừa.

Mạnh Cửu Chiêu lắng tai cẩn thận nghe những con Kantus này kể về hoàn cảnh sống của mình hiện giờ.

“Có rất nhiều Triceptor này ~ mong của mỗi con Triceptor cũng rất bận nữa!” Câu trả lời của Jojo vừa ngắn gọn vừa đúng trọng tâm.

Tuy rằng lời kể của Jojo hoàn toàn chẳng có chút giá trị tham khảo, nhưng với sở trường phân tích tổng kết của mình, Mạnh Cửu Chiêu rút ra được vài đi đầu từ lời cậu ta, đó ắt hẳn là “nơi cây cối xanh tốt, lượng nước dồi dào.”

Triceptor là loài ăn chay, bọn chúng sẽ đi về những nơi có nhiều thực vật phong phú dồi dào để sinh sống. Nơi đất đai cằn cỗi không thể nuôi sống loài khủng long này.

“Còn có rất nhiều hoa nhỏ nữa! Papa đặt tên cho tôi cũng vì thế đấy ~ ba nói trước khi tôi sinh ra, chỗ đó vẫn là một vùng trắng xóa mịt mù, sau khi tôi ra đời, mặt đất liền nở hoa.” Một con Kantus tên Tiểu Hoa cũng hăng hái giới thiệu, cậu ta giới thiệu kĩ càng từng li từng tí về vườn hoa nhà mình, thậm chí còn lấy từ trong túi đeo lưng ra một nụ hoa nhỏ dùm dó.

“Đây là đóa hoa mà tôi hái bên cạnh nhà trước khi rời đi.”

Tiểu Hoa rõ ràng là một con Kantus giàu chất thơ, Mạnh Cửu Chiêu cảm ơn những thông tin cậu ta cung cấp, thuận tiện giới thiệu Louis nhà mình cho cậu, nghĩ rằng hai con Kantus này có thể cùng nhau đàm đạo những vấn đề cao siêu trong lĩnh vực nào đó, tiếp theo...

Tiếp theo, cậu đành tiếp tục phân tích vậy.

Mạnh Cửu Chiêu – giỏi phân tích quan sát tỉ mỉ bông hoa được Tiểu Hoa đưa (← khó đọc thiệt orz), trải qua thời gian lâu như thế, bông hoa này chỉ hơi héo một chút, có thể thấy nó bị hái xuống lúc còn tươi tốt.

Nên biết, thời hạn thực vật héo úa và ngủ đông chậm dần khi nhiệt độ hạ thấp, bởi mỗi ngày phải chăm ong, Mạnh Cửu Chiêu hết sức nhạy cảm với thời kì xanh tươi và héo úa của các loại thực vật trên đại lục, lúc cậu rời đi, thực vật chỗ bọn cậu hầu hết đã bước vào giai đoạn rụng lá, mỗi ngày Louis cũng cần phải chạy đi rất xa mới tìm ra hoa để hái.

Thực vật mà Tiểu Hoa đưa trái lại vẫn đang ở kì xanh tươi, dựa theo lời giới thiệu của cậu ta, loài thực vật gần nhà cậu ta gần như một năm bốn mùa đều nở hoa, bởi thế có thể suy đoán, vĩ độ chỗ Tiểu Hoa ở rất thấp, ít nhất cũng thấp hơn rất nhiều so với nhà bọn họ.

Những con Kantus ở đây đều lớn tuổi hơn cậu và Louis, dưới sự miêu tả của bọn chúng, Mạnh Cửu Chiêu còn nhận ra một chuyện, đó chính là khí hậu mấy năm nay bắt đầu ấm dần lên, nhưng không giống lúc bọn cậu mới chuyển đến bộ lạc Cinnamon đã tưởng, thậm chí còn bắt đầu sớm hơn.

Đại khái khoảng ba mươi năm về trước, khí hậu đã bắt đầu nóng hơn.

Thế nhưng, dù cho các nơi khác có nóng lên, theo trí nhớ khi còn nhỏ của Mạnh Cửu Chiêu thì đây vẫn là nơi lạnh giá, sao lại thế nhỉ?

Hay do nhà bọn cậu lúc ban đầu gần sát vùng đất sinh sản.

Cũng đúng, bằng thể lực của Black và White tại thời điểm đó, bọn họ không thể đi quá xa vùng đất sinh sản được.

Mạnh Cửu Chiêu nhún vai, cậu chỉ nhớ lại kí ức “lúc nhỏ” một chút nhưng đã đoán ra đại khái.

Xem ra, đường đến vùng đất sinh sản đã rõ nét hơn rồi.

Nơi lạnh giá.

Bọn cậu cần phải đi tới nơi lạnh giá.

Xem xét cẩn thận tình hình cây cối trên mặt đất, Mạnh Cửu Chiêu chọn một hướng đi.

Những con Kantus khác không hề nghi ngờ cậu, vui vẻ hồn nhiên bám theo sau lưng Mạnh Cửu Chiêu và Louis, giống như một cái đuôi không lờ.

Về chuyện làm hướng dẫn viên, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Nhưng cậu đã quyết định phải cứu mấy cái mạng nhỏ của đám Kantus này.

Chịu sự ảnh hưởng của khí hậu, lần này dòng nước không đưa bọn cậu tới nơi nên đến. Nếu không có người dẫn, đám Kantus này chắc chắn sẽ lạc đường.

Là nơi dòng nước đổ về, chỗ bọn họ đang ở hiện giờ chẳng bao lâu nữa sẽ bị nước nhấn chìm, đến lúc đó, chẳng còn sinh vật nào có thể may mắn tồn tại nữa.

Cũng may đám Kantus này mệnh chưa tận, đi theo đồng bạn vóc dáng bé nhỏ, bọn họ bắt đầu bôn ba đi trộm trứng... Không! Để trứng! Trên đường đi để trứng mới đúng!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 111

Edit: DLinh – Beta: Chi

Đám Kantus choai choai này đang trong thời kì cơ thể phát triển, hiện giờ là lúc bọn chúng cần ăn nhiều nhất, đồ ăn papa chuẩn bị trước đó đã hết, đám Kantus đành phải tự mình đi săn.

Mạnh Cửu Chiêu và Louis đã tự đi săn từ sớm, vì thế đến khi hết thức ăn, bọn cậu ung dung ra ngoài đi săn. Tuy rằng khủng long quanh đây đều đã núp đi do thấy đám Kantus lại gần, nhưng dù thế chúng cũng không thoát khỏi tầm mắt của Louis và Mạnh Cửu Chiêu, chẳng mất bao lâu, Louis đã săn về một con Triceptor, Mạnh Cửu Chiêu cũng dùng xiên gỗ tự chế đâm một con Anchiornis (*) xách về.

(*) Anchiornis

Trở lại điểm dừng chân, Mạnh Cửu Chiêu thuần thực nhóm lên một đồng lửa, bắt đầu nướng thịt, lúc cậu nhóm lửa, Louis ở bên giúp đỡ tách xẻ con mồi và kiểm soát cây. Hai anh em phối hợp ăn ý, chẳng bao lâu sau mùi thịt nướng ngào ngạt đã tỏa ra trên đồng lửa.

Nhìn vào tấm gương hai anh em nhà Mạnh Cửu Chiêu, một số Kantus lúc này bừng tỉnh. Bọn chúng bây giờ mới ý thức được: Đúng rồi! Tự chúng cũng có thể săn mồi cơ mà!

Vì thế, đám Kantus này liền vội vã chạy đi như ong vỡ tổ.

Số Kantus còn sót lại vẫn hoàn toàn chẳng có chút ý thức nào.

Vốn đang bị đói đã khó chịu lắm rồi, giờ còn ngửi thấy mùi thịt nướng thơm như vậy, làm sao mà chịu nổi đây ~

Đối mặt với cái đói bùng nổ, những con Kantus khác đành ra ngoài tự mình đi săn, chỉ còn duy nhất một con không hề nghĩ tới ý tưởng đó. Con Kantus này tên là Alan, là đứa có vóc dáng to nhất trong cả đám ở đây, cũng là đứa có tính tình ngang ngược nhất.

Khi đồ ăn các papa chuẩn bị trước đó còn chưa ăn hết, nó đã rất thích thú với việc cướp của người bên trái một miếng thịt, đoạt bên phải một ít điểm tâm. Kantus bị nó cướp đồ ăn ức không phục đòi đánh nhau với nó, đáng tiếc tất cả đều bị hạ gục.

Lần này cũng vậy, cơm của mình đã ăn hết rồi, thấy chỗ người khác vẫn còn, nó liền mò tới ăn. Trên giá nướng hiện giờ có hai tảng thịt, một phần của Mạnh Cửu Chiêu, phần kia của Louis, so với miếng của Louis, xiên thịt của Mạnh Cửu Chiêu bé đến đáng thương, Alan nhìn một chút, rất tự nhiên quyết định chọn phần của Louis trong hai tảng thịt.

Sau đó, nó chẳng chút khách khí chuẩn bị vươn móng ra lấy.

Có đi đâu, nó đã quên mất thịt ở chỗ này không phải thức ăn do ba nó mang về, Louis và Mạnh Cửu Chiêu cũng không phải người cha tận tảo của nó, nó chỉ vừa kịp giờ móng ra, còn chưa đụng vào miếng thịt trên giá, cái xiên đã bị Louis cầm lên.

“Grao!!!!” Đây là thịt của ta mà!

Hoàn toàn không ý thức được việc mình đang định đi ăn chực nhà người ta, kẻ to con kia tức giận gầm lên, nó là con Kantus to nhất ở chỗ này, Louis so với nó còn thấp hơn nửa cái đầu, đây cũng là lý do ngay từ đầu nó hoàn toàn chẳng để Louis vào mắt.

Nó quyết định phải dạy dỗ tên nhóc lùn này cho ra môn ra khoai.

Cái mông mập mập béo tròn hướng về phía Louis đang chuyên tâm gặm thịt, Louis không để ý bị nó quăng cho ngã lăn ra.

Sau đó, Mạnh Cửu Chiêu nổi giận —

Không sai! Bạn không nhìn lần đầu! Không phải Louis tức, mà là Mạnh Cửu Chiêu nổi giận!

Mạnh Cửu Chiêu thường ngày là người rất tốt tính, có tính kiên nhẫn cao, từ việc này giờ cậu vẫn nhẫn nại giải đáp hết mười vạn câu hỏi vì sao của đám trẻ con mẫu giáo ở đây là có thể thấy được, cậu không dễ dàng bị chọc tức, lớn bằng nhường này cậu chỉ nổi giận có ba lần, trong đó có hai lần đầu vì Louis.

Một lần xảy ra hồi còn bé, đám trẻ trong bộ lạc cùng nhau chơi trò gia đình, Mạnh Cửu Chiêu không có hứng thú với trò này bèn sang một bên ngồi quan sát trời trăng, nào ngờ lúc quay về liền phát hiện đám trẻ chơi đùa vượt quá mức qui định, bọn họ sắm vai rất nhập tâm! Có người diễn thủ lĩnh, có đứa đóng vai mẹ... tiếp đó, vai của Louis là một con gà ==//

“Con gà này bán thế nào nhỉ?”

“Con gà này rất mập! Tất nhiên là rất rất đắt!”

Không những thế, còn là một con gà sắp bị đem đi bán.

Bị nhốt ở trong lồng, Louis ngược đôi mắt tròn xoe trong sáng nhìn ra bên ngoài.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, Mạnh Cửu Chiêu liền trở mặt ngay tại chỗ, cậu đánh nhau tại trận với đám bé gái trong bộ lạc, trận chiến kết thúc bằng việc cậu bắt hết một mảng lông mao của Pola, còn Pola cào một cái trên móng cậu.

Mông rất đau, nhưng đến khi cậu giải thoát cho Louis ra khỏi lồng ra, chứng kiến sự vui sướng ánh lên trong đôi mắt Louis, cậu bỗng nhận ra đánh nhau như thế cũng thật đáng lắm!

Tuy rằng Louis khi bé trông giống hệt một con gà, nhưng mà, Mạnh Cửu Chiêu thật tâm không mong người khác coi nó là con gà, bản thân

Louis có trí tuệ có suy nghĩ của riêng mình, đôi khi Mạnh Cửu Chiêu còn thấy Louis thông minh hơn cả mình, Louis lợi hại như thế, không nên bị đối xử như một loài động vật.

***** phân cách tuyến chân tướng *****

Sự thật về chuyện xưa —

Pola: “Louis Louis! Tỷ nữa chơi trò gia đình cậu sắm vai thủ lĩnh nhé!”

Louis: (lắc đầu)

Pola: “Thế cậu muốn đóng vai gì?”

Louis (nhìn lồng sắt): “Gà” (← đóng vai gà con còn có thể ngủ một giấc trong lồng tre $\wedge(\text{---})\wedge$).

Kế tiếp chuyện xưa năm đó —

Ngày hôm sau, lúc chải lông cho Pola, mẹ cô bé phát hiện bên trong lớp lông có một con bọ chết.

Thế là, Pola liền bị mẹ cạo trụi lông (理髮)

***** phân cách tuyến chân tướng *****

Lần thứ hai Mạnh Cửu Chiêu tức giận cũng là vì Louis.

Đó là lúc bọn cậu rời tới đại lục mới được vài năm, cũng là lần đầu tiên đến bộ lạc Vita thì có chuyện.

Khi bọn cậu đến trao đổi hàng hóa thì đúng lúc trong bộ lạc có trứng bị trộm mất. Ngay lập tức bộ lạc Vita hướng ánh mắt nghi ngờ về phía Louis, trước mặt tất cả mọi người, bọn họ yêu cầu lục soát hành lí của Louis.

Cho dù Kantus nổi danh thích ăn trộm trứng nhưng cũng không thể vì thế mà đổ hết tội danh đầu Louis chỉ bởi nó là Kantus được!

Lúc ấy, Mạnh Cửu Chiêu bảo tất cả mọi người nâng giá của vật phẩm trao đổi, sau đó không bao giờ trở lại bộ lạc Vita nữa.

***** phân cách tuyến chân tướng *****

Sự thật về chuyện xưa —

Sau khi phát hiện ra rất nhiều người ở bộ lạc Vita trong tối ngoài sáng thăm dò nghe ngóng chuyện về A Trọc, Louis rầu rĩ không vui.

Louis không vui, bộ lạc Vita liên tục mất trứng.

Mấy tháng sau, một con Khủng long con giống y như đực vị thủ lĩnh buộc tội Louis ăn cắp trứng phá xác chui ra ở nhà cậu.

Tuy rằng trong mắt người khác Louis rất đáng sợ, nhưng trong mắt Mạnh Cửu Chiêu, Louis mãi mãi vẫn là đứa nhóc phá xác muộn hơn cậu, là đứa trẻ béo tròn mập mạp thích tranh giành đồ ăn với đám con nít khác, cũng mãi là con gà con ú nần, lần đầu tiên được ra đường liên tục đi tìm trái cây cho cậu, cũng là người anh em tốt đứng trước mặt bày linh cầu kiên cường anh dũng không sợ chết công cậu chạy trốn.

Hướng hồ, vóc dáng của Louis xét theo tuổi thì lớn, chứ đứng ở giữa đám này, Louis vẫn là đứa bé con nhất ~ Louis vừa lảng mạn vừa nhạy cảm, không hay nói chuyện thế nhưng rất dễ bị bắt nạt!

Mạnh Cửu Chiêu nổi giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng!

Nhật cảnh cây nướng thịt lên, hoàn toàn không để ý đến lửa vẫn đang cháy hừng hực trên đó, Mạnh Cửu Chiêu quơ hung khí về phía con Kantus to lớn thích bắt nạt người ở đằng kia.

Cái mộng của Alan bị trúng tận mấy gậy.

Sức lực của Mạnh Cửu Chiêu đã không còn có thể so với người thường, hướng chỉ trong tay cậu là một cây gậy đang bốc cháy hừng hực, Alan bị

đau ngay tức khắc nhảy dựng lên. Bởi vì trước đó trên người còn có chút mỡ thịt bắn lên, trong phút chốc, vảy trên móng của nó bắt đầu tóe ra đốm lửa.

Alan sợ hãi, Mạnh Cửu Chiêu cũng hoảng sợ.

Vừa lúc đó, Louis rút cuộc bò dậy, nhìn móng Alan một chút, lại nhìn Mạnh Cửu Chiêu đang khẩn trương tìm cách dập lửa, Louis nhẹ nhàng đung đung Mạnh Cửu Chiêu, ra hiệu cho cậu nhìn về phía chậu nước.

Ngay lập tức hiểu ý của nó, Mạnh Cửu Chiêu vội vã hắt chậu nước về phía Alan.

Đám lửa bị dập, Alan ngây người như phỗng đứng một chỗ, cái móng đầy máu.

Mạnh Cửu Chiêu lập tức cúi đầu nhìn chậu nước trong tay: Thôi xong! Trong lúc cấp bách, cậu đã quên mất cái chậu này là để đựng máu mất rồi!

“Không được bắt nạt Louis! Nếu để tôi thấy cậu còn bắt nạt Louis, cẩn thận tôi đánh cậu một trận nữa đấy!” Cho dù có hơi chột dạ, Mạnh Cửu Chiêu vẫn lớn tiếng dọa nạt, quơ quơ cây gậy trong tay về phía Alan.

Dọa dẫm Alan xong, Mạnh Cửu Chiêu đi sang kiểm tra tình hình của Louis, thấy nó không sao, cậu mới đưa miếng thịt lại cho Louis ăn.

Alan ngẩng một bên cạnh ngơ ngác nhìn một hồi, đợi một lúc lâu không thấy Louis đưa thịt cho nó, cuối cùng nó đành ủ rũ cúi đầu bỏ đi.

Sau cùng, tất cả Kantus đều tự đi săn, bọn chúng rút cuộc cũng hoàn thành chuyển đi săn một mình lần đầu tiên sau khi rời khỏi papa.

Tuy rằng Alan cũng có chút đáng thương, nhưng Mạnh Cửu Chiêu cũng không định thương hại nó, đối phương là một Kantus cường tráng, bản thân cậu làm gì có đủ năng lực mà thương hại nó, hơn nữa, hiện giờ cậu và Louis đang trên đường đi tới thế giới Kantus thuần chủng, lúc này tuyệt đối không thể tỏ ra yếu lòng hay sợ hãi, trong một quần thể, sẽ luôn có kẻ

bắt nạt và người bị bắt nạt, cậu hoàn toàn không muốn trở thành người bị bắt nạt.

Đối diện với kẻ mạnh, nhất định phải tỏ ra mạnh hơn hẳn, cho dù không làm được, ít nhất cũng phải cho hắn thấy rõ lập trường của mình.

Cậu hôm nay không chỉ có một mình, cậu còn có một đứa em trai cần chăm sóc bảo vệ nữa nhé ~

Mạnh Cửu Chiêu lắc đầu, tiếp tục nướng thêm một miếng thịt.

Đám Kantus lúc trước đi săn đã lục tục trở lại, tuy nhiên khác với mong đợi của Mạnh Cửu Chiêu, con mồi bọn chúng mang về nghèo nàn đến đáng thương!

Không một con Kantus nào mang về được con mồi có cấp bậc như Triceptor, thứ bọn chúng săn được hầu hết đều là con mồi cỡ nhỏ. Chỉ có duy nhất một con Kantus kiếm được con đủ to để ăn chắc bụng, có đi đâu nhìn vết thương trên đuôi nó, chắc hẳn trong quá trình hạ gục con mồi này, nó đã phải trải qua cả một trận ác chiến.

“Có thể nướng giúp tôi cái này không?” Jojo cũng đã quay về, cậu ta mang theo một con Raptor cỡ nhỏ.

“Các cậu lợi hại ghê ~ có thể bắt được cả Triceptor.” Gác con mồi lên đồng lửa, Jojo ngẩng xuống, nhìn cái đuôi Triceptor Louis ăn còn thừa lại, vẻ mặt đầy hâm mộ nói.

“... Ba năm trước Louis đã có thể săn được Triceptor rồi.” Mạnh Cửu Chiêu vốn tưởng rằng Kantus nào cũng đều giống như Louis, từ khi còn nhỏ đã tự mình đi săn, nhưng biểu hiện của đám Kantus trước mặt này khiến cậu phải nghi ngờ về suy đoán trước đó.

Quả nhiên — —

“Đây là lần đầu tôi tự đi săn đấy nhé!” Jojo thỏa mãn liếm liếm vảy con mồi, “Nếu papa mà biết tôi có thể săn được con mồi, không biết sẽ vui

đến mức nào nữa ~ à đúng rồi, tôi phải giữ lại một cái vảy làm kỉ niệm, khi quay trở về sẽ đưa cho papa xem.”

Thấy Jojo đích thực đang cạo vảy của con mồi, Mạnh Cửu Chiêu lại đen mặt.

Được rồi, vốn lúc đầu cậu còn áy náy vì đến cái tuổi này còn để cha mẹ nuôi, nhưng hôm nay xem ra... thực sự là tội lỗi quá đi. Thảo nào cho đến tận bây giờ, Mạnh vẫn cung cấp thức ăn cho Black và White, đây mới là tâm lý tình cảm thông thường đó!

Nhìn đám trẻ con cỡ đại sau khi ăn no bắt đầu ngậm đá vui đùa, Mạnh Cửu Chiêu thở dài.

Dẫn theo một đám Kantus thế này, bọn cậu thực sự có thể đi tới vùng đất sinh sản không đây?

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 112

Edit: D Linh – Beta: Chi

Nhưng hẳn là cũng nên vui mừng nhỉ? Ít ra mấy đứa này cũng biết là không nên đi săn những loài không dây dưa nổi.

Thở dài, Mạnh Cửu Chiêu xốc con mồi Jojo đưa lên, bắt đầu nướng giúp cậu ta.

Cậu thấy được, giai đoạn đầu mấy tay lính mới này nhất định sẽ đói bụng, đây là lẽ hiển nhiên. Cho dù là loài Kantus đứng đầu chuỗi thức ăn cũng không ngoại lệ, khi cậu và Louis còn nhỏ, hai papa cũng không săn được con mồi có vóc dáng to lớn, thể lực mỗi ngày đều có hạn, thức ăn kiếm được trước hết còn phải nhường cho con nhỏ ăn, các papa từ việc mỗi ngày cẩn thận so đo tính toán giờ đã trở thành những thợ săn ưu tú.

Đối với lính săn mới, các thứ như kĩ xảo chỉ là thứ yếu, đầu óc minh mẫn mới là điều quan trọng nhất. Loại con mồi nào nên thử qua một chút, loại nào không được dây vào, những đi đầu như thế là chuyện cực kì hệ trọng.

Có đi đầu, sinh ra là Kantus như những kẻ ở đây cũng đã tốt lắm rồi, miễn là bọn chúng không trêu chọc vào những loài khủng long ăn chay cỡ lớn như Brontosaurus, còn đâu về cơ bản thì cũng chẳng có gì cần lo lắng.

Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu định trở mặt thịt để phết mật ong, bỗng từ phương xa vọng đến một tiếng nổ lớn. Nhìn về nơi có tiếng vang, thấy rõ

cảnh tượng đang xảy ra, Mạnh Cửu Chiêu suýt chút nữa đã đánh rơi thịt trong tay!

Ôi trời — — thế mà lại có con Kantus đụng phải Brontosaurus thật!

Mi là đứa đần hử a a a?

Người xưa có câu nghe không sợ cạp, Kantus mới sinh không sợ Brontosaurus, đích thực là tình huống trước mắt đây — —

Đói bụng khó chịu phải biết, Alan quyết tâm nhất định phải bắt được một con mồi thật lớn!

Sau đó, lúc nó vừa đi ra liền gặp ngay một bầy Brontosaurus.

Thoáng thấy Kantus, bầy Brontosaurus liền lập tức hoảng sợ!

Thoáng gặp được một núi thịt, Alan vui mừng khôn xiết ~

Về nguyên tắc, Kantus đúng là không sợ Brontosaurus, Kantus trưởng thành dày dặn kinh nghiệm đi săn còn có thể giết được Brontosaurus trung niên, thịt Brontosaurus quả thực là thứ mỹ vị, Kantus ở đây hầu hết đều đã ăn qua thịt Brontosaurus papa sẵn cho. Ba của Alan là một Kantus đặc biệt lợi hại, phát hiện ra con mình thích ăn Brontosaurus, mỗi ngày không bắt năm cũng phải mang tằm ba con Brontosaurus quay trở về.

Chính đi đầu này cũng tạo thành một ám hiệu sai lầm cho con nhỏ: Alan thành ra cho rằng, Brontosaurus thịt ăn vừa ngon lại còn vừa dễ bắt!

Vì thế, nó liền nhỏ nước miếng nhào về phía bầy Brontosaurus — —

Đối mặt với một con Kantus có hình thể to lớn như thế, bầy Brontosaurus ban đầu hoảng sợ mất một lúc, có đi đầu rất nhanh sau đó, được tiếng thét của con Brontosaurus dẫn đầu giúp cho bình tĩnh lại, chúng liền bày ra trận địa ngăn chặn địch: Brontosaurus nhỏ yếu nhất đứng ở chính giữa vòng bảo hộ, những con Brontosaurus cường tráng nhất đứng chắn ở ngay vòng ngoài!

Thân là một con Brontosaurus, suốt một đời đếm không hết số lượng khủng long muốn ăn thịt chúng!

Giống như những khuyết điểm và thiếu sót Mạnh Cửu Chiêu hay nêu khi phân tích con mồi, đa phần khi rơi vào tình trạng này, bầy Brontosaurus sẽ không đứng yên chịu chết, thông qua sự truyền dạy từ đời này sang đời khác, chúng cũng có những phân tích về ưu và nhược điểm của đám thợ săn Brontosaurus.

Là sát thủ Brontosaurus hàng đầu, chủng tộc Kantus cũng được Brontosaurus đem ra nghiên cứu mấy đời.

Hiểu rõ đặc tính sinh hoạt của Kantus, con Brontosaurus đầu đàn thậm chí vì để tránh thời gian Kantus di chuyển tới vùng đất sinh sản nên đã mang bầy đàn đi theo hướng khác.

Brontosaurus đầu đàn hiểu rất rõ: Nơi này về cơ bản sẽ không xuất hiện Kantus, trừ khi trên đường di chuyển tới vùng đất sinh sản có con Kantus lạc đường.

Con Kantus trẻ tuổi trước mắt còn chưa thực sự trưởng thành.

Kantus chưa thành niên thì không biết bay, hơn nữa lại thiếu thốn kinh nghiệm đi săn. Bọn chúng không ngại tiêu diệt thêm bớt một thợ săn đáng sợ trong tương lai ngay tại chỗ này đâu — —

Dưới sự chỉ huy của Brontosaurus đầu đàn, mấy con Brontosaurus cường tráng bắt đầu biến đổi trận hình phòng ngự, chậm rãi di chuyển, lợi dụng thân hình to lớn ngăn trở tất cả đường đi của con Kantus này.

Bầy Brontosaurus bao vây Alan ở bên trong!

Alan vẫn còn trẻ, chưa hề trải đời, nhưng đi đầu đó không đồng nghĩa với việc nó ngốc, tình huống trước mắt kể cả không có kinh nghiệm cũng có thể phát hiện ra điểm không hợp lý!

Câu “chúng nó muốn đánh tôi” đã không còn đủ để diễn tả tình cảnh trước mắt, phải nói là “Chúng nó muốn ăn tôi” mới sát với thực tế hiện tại!

Nhưng mà, papa từng nói qua Brontosaurus thích ăn cỏ nhất cơ mà nhỉ? Alan ngơ ngác nghĩ.

Ba của nó nói không sai, đích thực Brontosaurus thích ăn rau cỏ, hàm răng của chúng cũng không đủ dài để cắn một con Kantus, có đi ầu, chúng sở hữu một thân hình cao lớn không gì sánh được và một bàn chân khổng lồ.

Chúng nó quyết định sẽ giết Alan.

Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng khủng long ăn chay không ăn thịt là trong sáng vô hại, trái lại, những con khủng long này ý thức rất rõ về thời cơ, một khi chúng bắt gặp khủng long ăn thịt lạc đàn hoặc chưa trưởng thành, nhất định chúng sẽ nghĩ biện pháp giết chết đối phương.

Alan quyết tâm không chịu lép vế so với đối phương, nó muốn phá vòng vây Brontosaurus chui ra ngoài. Nhưng vào thì dễ mà ra thì khó, mỗi khi Alan tìm được một khe hở, định bụng chạy ra thì ngay lập tức sẽ xuất hiện một con Brontosaurus lấp vào khe hở đó, che kín đường thoát của nó.

Nghe tiếng gào của Brontosaurus ầu đàn, bầy Brontosaurus bao vây Alan bắt ầu thay đổi đội hình, chuyển động thân mình, chúng hướng phần hông của mình về phía Alan. Dưới cái nhìn hoảng sợ của Alan, những con Brontosaurus này bắt ầu quất cái đuôi thật dài của mình về phía nó.

Đây không phải là những cái đuôi bình thường! Những cái đuôi này dài đến mười mấy thước, bên ngoài bao phủ đầy vảy cứng, bên trong lại toàn xương chắc, đuôi của Brontosaurus được xưng danh là thứ vũ khí mang sức mạnh kinh người! Đuôi của một con Brontosaurus trung niên quất lên, sức nặng chắc chắn không dưới mười tấn!

Một con Brontosaurus tiên phong trong đám đó bỗng quất mạnh cái đuôi tới, tiếng gió xé không khí rít gào truy ền tới tai Alan, khiến con Kantus hoảng sợ.

Cũng may thân thể nó cường tráng, dựa vào khả năng phản xạ vượt bậc, nó bình an tránh thoát đợt công kích thứ nhất của Brontosaurus.

Tuy nhiên chẳng chờ nó hồi phục lại, đợt công kích thứ hai của bầy Brontosaurus đã ập tới, rồi đợt thứ ba, thứ tư...

Bởi vì từ nhỏ Alan đã thường xuyên trèo né đá cùng papa, thành ra nó đã luyện ra khả năng phản xạ cực kì xuất sắc, sau khi tránh thoát bảy lần tiến công hung hiểm của bầy Brontosaurus, chỉ vì hơi sơ sẩy một chút, nó đã không thể thoát khỏi lần thứ tám!

Cùng với âm thanh vật như nặng rơi xuống, Alan chật vật bị ném ra đất.

Đến cuối cùng, Alan vẫn bị đánh trúng.

“Grao — —” tiếng kêu thét vang trời phát ra từ miệng con Kantus trẻ tuổi. Nửa người bên trái của nó bị đánh trúng, chân trái và đuôi bị gãy xương, sức mạnh kinh hoàng của Brontosaurus còn để lại một vết bầm to trên người nó!

Miệng không ngừng tru lên những tiếng kêu vì đau đớn, Alan cố gắng bò dậy, nhưng xương đuôi của nó bị gãy, đối với Kantus, phần đuôi là bộ phận quan trọng nhất để giúp thăng bằng cơ thể, nó cố gắng hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không thể đứng dậy, ngay khi ấy, một con Brontosaurus khác lại bắt đầu tiến hành đợt công kích tiếp theo — —

Alan liêu lẩn đi.

Cụp đuôi, dùng phần cằm để chống đất, cuối cùng nó cũng đứng lên được, người nó rất đau, thế nhưng sự hoảng sợ trong lòng khiến nó không để tâm đến cái đau ấy, vừa khe khẽ rên nó vừa chạy lao ra.

Bởi vì từ nãy tới giờ vẫn quay vòng lại, thành ra những con Brontosaurus này tạo ra một kẽ hở, Alan may mắn chui ra ngoài từ chỗ đó.

Theo bản năng nó tức tốc chạy về hướng đồng bạn.

Alan quả thực là một con Kantus may mắn.

Tất cả Kantus đầu đã trở về chỗ nghỉ ngơi, tiếng kêu của nó thu hút tất cả sự chú ý của đồng bạn mình, kể cả đám Kantus đang nghịch đá cũng ngẩng lên, nhìn về hướng Alan.

“Nhiều thịt quá...” Không ngoại lệ, đám Kantus ở đây cũng bật ra ý nghĩ tương tự Alan khi thấy Brontosaurus.

Nhưng Mạnh Cửu Chiêu lại cực kì hoảng sợ, không cần cậu nhắc, Louis cũng nhanh chóng đứng lên chuẩn bị sẵn sàng.

Không giống những đứa khác, Mạnh Cửu Chiêu và Louis đã từng theo chân papa đi săn Brontosaurus, bọn cậu hiểu rất rõ sự lợi hại của đám khủng long này.

“Đừng nằm nữa! Mau chạy đi! Nguy hiểm!!!!” Thấy đám nhóc này trước nguy hiểm ập tới còn không hề hay biết vẫn nằm im một chỗ, Mạnh Cửu Chiêu khẩn trương hét lên.

“Đây là một bầy Brontosaurus đó! Chúng nó qua đây sẽ dẫm chết các cậu đấy!”

Dưới sự gào thét của Mạnh Cửu Chiêu, đám nhóc cũng chịu đứng lên, lúc này, Alan và bầy Brontosaurus kia đã tiến đến rất gần, bầy Kantus thấy được thảm trạng của Alan liền hoảng sợ, Brontosaurus đáng sợ như vậy sao? Đây là một bầy Brontosaurus thôi cơ mà!

Lập tức, có mấy con Kantus sợ hãi muốn chạy trốn.

Sự sợ hãi giống như một căn bệnh truyền nhiễm, một con chạy, những con Kantus khác cũng bắt đầu chạy theo, bọn chúng tất nhiên có thể sống tiếp, thế nhưng, Alan chắc chắn sẽ chết.

Nghĩ tới đây, Mạnh Cửu Chiêu chẳng để ý thứ gì nữa, đạp vào chân Louis để nhảy lên vai, giúp mình có cùng chiều cao với những con Kantus khác, cậu nghiêm túc cất tiếng.

“Nhìn tôi này, các cậu cũng không còn nhỏ nữa, có nhớ đám Brontosaurus papa sẵn cho các cậu không? Nghe tôi, chúng ta cùng tiến lên, xử một con Brontosaurus, rồi cứu Alan ra!”

Giữa cả đám Kantus đang hoảng loạn, sự bình tĩnh của Mạnh Cửu Chiêu và Louis thực sự trở nên nổi bật, hơn nữa mấy ngày nay đám nhóc này vẫn gấp rút theo chân Mạnh Cửu Chiêu đi đường, đi đâu này khiến cho bọn chúng mơ hồ hình thành thói quen ỷ lại vào Mạnh Cửu Chiêu.

Tiếng Mạnh Cửu Chiêu không lớn, nhưng tất cả đám Kantus đều nghe thấy được.

Không kịp giới thiệu căn kế về Brontosaurus cho đám nhóc này, Mạnh Cửu Chiêu chỉ có thể chỉ huy đám nhóc này tiến thẳng về phía bầy Brontosaurus — —

Bầy Brontosaurus tất nhiên không sợ một con Kantus, nhưng một đám Kantus lại là chuyện khác.

Chứng kiến đám Kantus cực (tâm) kì (trạng) hung (hoảng) ác (sợ) đang xông tới, con Brontosaurus cần đầu lưỡn lự một chút, chớp lấy thời cơ nó do dự, Louis ngay tức thì kéo Alan chạy đi.

Đám Kantus và bầy Brontosaurus bỗng chốc trở thành trận diện đối kháng.

Brontosaurus hiểu rất rõ về đặc tính của Kantus, chúng cũng có thể phân biệt được tuổi tác của Kantus, thế nhưng xét đến cùng chúng vẫn chẳng phải Kantus, không có đủ khả năng phân tích những thay đổi không đáng kể trong biểu cảm của Kantus.

Bởi thế, sự sợ hãi trên mặt đám Kantus này không bị Brontosaurus nhìn thấu, trái lại, đối diện với bầy Kantus to lớn trước mắt, chúng còn có phần sợ hãi.

“Louis! Bắt con Brontosaurus trước mặt!” Ngay lúc cả hai bên đều đang do dự, Mạnh Cửu Chiêu bỗng rống lớn. Từ khi sinh ra đã ở cùng một chỗ

với nhau, thậm chí trước khi cậu hô lên, Louis đã có cùng lựa chọn với Mạnh Cửu Chiêu, để Alan sang một bên, trong tức khắc nó xoay người hướng về phía con Brontosaurus cần đầu!

Đã từng săn Brontosaurus nhiều lần cùng ba và ông nội, Louis biết được sự lợi hại của cái đuôi Brontosaurus, trước khi đối phương kịp phản ứng, nó nhanh chóng cắn phập vào cái đuôi đối phương!

“Jojo! Tiểu Hoa! Đồng thời tiến lên! Cắn con Brontosaurus kia!” Không đợi con Brontosaurus kia phản xạ lại, Mạnh Cửu Chiêu vồ chân Jojo bên cạnh, đối với con Kantus cứ thích bám dính sau lưng mình này giờ này, Mạnh Cửu Chiêu có đủ tự tin để chỉ huy nó.

Quả nhiên, Jojo và Tiểu Hoa không hề chậm trễ xông lên, cùng Louis cắn gậy cái đuôi con Brontosaurus.

Ba con Kantus cùng nhau hợp lực tạo ra hiệu quả vô cùng lớn, đuôi con Brontosaurus kia chẳng bao lâu sau liền vỡ thành ba đoạn.

Con Brontosaurus tru lên vì đau đớn, định bò dậy, đồng bạn của nó cũng định chạy tới cứu, nhưng Mạnh Cửu Chiêu và Louis làm sao có thể để cho chúng nó tụ hợp, Mạnh Cửu Chiêu chỉ huy đám Kantus còn lại chặn đường cứu viện của đám Brontosaurus, trong lúc ấy, Louis nhảy lên người con Brontosaurus kia, mục tiêu hiện giờ của nó là chỗ cổ của đối phương.

Trong miệng vẫn còn một đoạn đuôi của con Brontosaurus (Louis và Jojo cắn đứt đuôi đối phương, chỗ Tiểu Hoa cắn quá lớn, nên chưa đứt ==//), thấy Jojo đã theo Louis lên cắn cổ, Tiểu Hoa nghĩ một chút, nhanh chóng ném bỏ chỗ đuôi không cắn đứt nổi đi, hào hứng nhảy tới chỗ Louis và Jojo cùng nhau cắn cái cổ con Brontosaurus.

Đứng trước cái chết đang tới gần, con Brontosaurus vẫn không ngừng giãy dụa, Alan đang chật vật té ngã ở bên kia cũng liều mạng đứng dậy, dùng hết sức lực cuối cùng còn sót lại, nó nhảy tới trên người con Brontosaurus kia, sau đó cùng với bọn Louis, hung hăng cắn nát cổ đối phương.

“Grao — —” thấy đồng bạn của mình bị ngăn lại bên ngoài, con Brontosaurus c ãn ãu rên lên một tiếng thật dài như đang than khóc, nó hiểu được bạn mình chẳng có cách nào lại gần cứu nó.

B ầy Brontosaurus rời đi.

Lau mồ hôi trên trán, nhìn đám Kantus vẫn không ngừng gào thét với b ầy Brontosaurus Mạnh Cửu Chiêu thở phào nhẹ nhõm.

Tốt rồi, hiện giờ trong lòng đám nhóc này, một hạt giống về kẻ mạnh đã được lặng lẽ gieo xuống.

Không có cuộc đi săn nào không đáng sợ, cái đáng sợ là không dám đi săn.

Lúc ãu, những con Kantus này hoảng sợ muốn bỏ chạy, trong lòng chúng ã gieo tr ãng m ầm mống của sự sợ hãi, “Đồng bạn so với mình mạnh hơn còn bị Brontosaurus hành hạ đến mức kia, như vậy con m ồi chắc phải đáng sợ lắm!” “Đánh không lại ãu!”

Đây chính là ý nghĩ đáng sợ nhất.

L ần ãu trải nghiệm một chuyện nào ãó, học hỏi kinh nghiệm và ng ẫm nghĩ về nó, thường thường sẽ là ấn tượng cả ãời khó phải. Với Kantus cũng không ngoại lệ.

Hiểu rõ tình thế là chuyện tốt, nhưng lúc nào cũng trốn tránh lại thành kẻ nhát gan.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Mạnh Cửu Chiêu nhất ãnh phải làm gì ãó, ãể chứng minh cho đám Kantus này hiểu được, kẻ địch không phải không thể bị ãánh bại!

Rõ ràng, tình huống trước mắt ã chứng minh cho Mạnh Cửu Chiêu thấy, kế hoạch của cậu thành công.

Vỗ vỗ tay ý bảo chúng dừng lại, Mạnh Cửu Chiêu chỉ con Brontosaurus trên mặt đất.

“Chúng ta lợi hại quá đi! Săn được cả một con Brontosaurus ~”

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 113

Edit: DLinh – Beta: Chi

Con Brontosaurus to cao này quả thực là bữa tiệc lớn tràn ngập mỹ vị đẳng cấp tuyệt đỉnh đối với đám Kantus đang đói khát.

Đứa nào đợi được thì chờ Mạnh Cửu Chiêu nướng hộ, đám Kantus không đợi được thì trực tiếp ăn sống luôn. Tất cả đều cực kì hưng phấn, Mạnh Cửu Chiêu lại đen mặt mỗi khi nghe thấy không ít Kantus lớn tiếng kêu lên “Phải giữ lại một cái răng của con Brontosaurus, sau này trở về đưa cho papa xem mới được” vân vân và mây mây, giữa cảnh tượng náo nhiệt trước mặt, Alan trông qua có vẻ đáng thương cực kì.

Nó ủ rũ trốn trong một góc, ra sức liếm vết thương trên đùi mình.

Bởi vì bình thường thích bắt nạt người khác, long duyên (*) của nó cũng không tốt lắm.

(*): duyên số của khủng long

Trông thấy nó như vậy, Mạnh Cửu Chiêu thở dài, nhờ Louis lấy hộ xuống một tảng thịt to, cậu kéo phần thịt đi về phía Alan.

“Đói bụng không? Ăn đi nè.” Dem miếng thịt nặng trĩu đặt xuống bên cạnh Alan, Mạnh Cửu Chiêu nói.

“?” Trong mắt Alan tràn đầy sự nghi hoặc, còn thêm chút sợ sệt nhìn về phía Louis đằng sau Mạnh Cửu Chiêu, nó nhỏ giọng hỏi, “Vừa nãy ăn thịt

của các cậu, chẳng phải các cậu còn đánh tôi sao? Bây giờ lại mang thịt cho tôi, lẽ nào còn muốn đánh nữa sao?”

Nói xong, mặt nó lộ ra vẻ hết sức bi thảm, dường như đang có ý nói, “Đừng đánh tôi mà! Người ta đang đau lắm rồi đấy!”

Mạnh Cửu Chiêu lại tiếp tục đen mặt.

“Vừa rồi đánh cậu vì cậu cướp đồ ăn của người khác, đã cướp thì thôi đi, lại còn bắt nạt người ta. Còn bây giờ con Brontosaurus này do mọi người cùng nhau giết, cậu cũng tham gia mà, không phải sao? Thịt ăn cùng nhau sẵn đương nhiên ai cũng sẽ có phần.”

Alan nửa hiểu nửa không gật đầu một cái, nó đã đói đến lạ người, cuối cùng cũng len lén vươn một cái vuốt ra, kéo miếng thịt Brontosaurus Mạnh Cửu Chiêu mang tới vào người, lao vào ăn lấy ăn để.

Chờ nó ăn no rồi, Mạnh Cửu Chiêu mới tới gần thử xem xét một chút, người Alan căng cứng trong chốc lát, nhưng không phản đối việc cậu tới gần, thấy thế, Mạnh Cửu Chiêu lấy nước muối ra tiêu độc khử trùng cho nó, sau đó cùng với sự giúp đỡ của Louis, cố định phần đuôi và chân cho Alan, bị trói gô vào trông nó càng thêm tội nghiệp, đợi đến khi tất cả mọi thứ xong xuôi, Mạnh Cửu Chiêu lúc này mới phát hiện ra đứa nhóc này thế mà đang khóc.

“Đau lắm à?” Toàn bộ quá trình Alan vẫn luôn ngoan ngoãn biết đi đâu, không hề động đậy lung tung, vì thế Mạnh Cửu Chiêu vẫn luôn cho rằng mình không làm nó đau, đến lúc này thấy được bộ dạng của nó, hóa ra đứa nhóc này vẫn đang cố gắng kiềm nén.

Nghe thấy câu hỏi của Mạnh Cửu Chiêu, Alan quay ra sau nhìn cậu, thân mình thoáng run lên, một lúc lâu sau nó mới khẽ gật đầu.

Mình đáng sợ lắm sao? Mạnh Cửu Chiêu không biết nên nói gì.

Rõ ràng trước kia các dì cùng bộ lạc vẫn luôn khen mình lớn lên trông rất dễ thương đáng yêu cơ mà ~

Cảnh tượng cảm tử sát lên đất, nước mắt chảy dọc theo gò má rơi xuống đất trông đáng thương quá mức, rốt cuộc Mạnh Cửu Chiêu cũng chịu không được đành lượm mấy khối đá to nhỏ nhều kích cỡ xung quanh đưa cho Alan, sau đó mới rời đi.

Thấy cậu rời đi, Alan nhẹ nhàng gượng bò dậy, khe khẽ gầy qua gầy lại mấy cục đá, nó bắt đầu đùa nghịch với đồng đá.

Một chân trước và đuôi bị thương, nó đành dùng bên chân còn lại để nghịch đá.

Đối với Kantus, nghịch mấy cục đá là chuyện đơn giản mà hiệu quả nhất có thể mang lại sự vui sướng.

Lúc tâm trạng không tốt, khi đói bụng, nghịch đá một chút là vui hơn nhều, cảm tưởng như một lần nữa được trở về những ngày tháng vô lo vô nghĩ bên cạnh cha vậy.

Alan chơi cực kì chăm chú, theo mỗi lần cục đá lăn qua lăn lại, vẻ ủ rũ và nước mắt trên mặt nó cũng dần biến mất, con Kantus to lớn lại trở nên vui vẻ như ban đầu.

Mạnh Cửu Chiêu rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một con Brontosaurus chỉ có thể giúp mọi người không đói bụng trong hôm nay thôi, ngày mai vẫn phải tiếp tục đi săn. Trong những ngày sau đó, mỗi đêm Mạnh Cửu Chiêu đều đem đủ các loại tình tiết khi đi săn của Louis biến thành chuyện xưa kể trước khi đi ngủ. (Louis: Rốt cuộc cũng được làm nhân vật chính ∇).

Trong câu chuyện của cậu, Louis là một con Kantus đi tới nơi nào cũng thềm ăn, dựa vào thảm thực vật phân bố xung quanh mỗi địa phương, nó sẽ phán đoán tìm tòi xem đâu là loài khủng long đặc sản của từng nơi, sau khi nghiên cứu hết ba mươi chín loại phương pháp săn bắn, nó đã phát hiện ra cách tốt nhất chính là trước hết cần phần mồi của con mồi, sau đó ra sức kéo về phía sau, lợi dụng lực cần để xé rách một tảng lớn máu thịt của con mồi. Vào những lúc không có con mồi cỡ lớn, nó bắt buộc phải đi tìm

những loài cỡ nhỏ như các động vật gặm nhấm, nếu như gặp tình huống không tìm được bất kì con mồi nào, nó sẽ dựa vào cây cối xung quanh để sống qua ngày, lúc đầu khi còn thiếu kinh nghiệm, Louis từng vì ăn phải loài cây nào đó mà tiêu chảy liên tục mất ba ngày ba đêm, nó cũng từng ăn một loại trái cây trông qua hình dáng cực kì xinh đẹp nhưng một khi đã ăn phải cả người liền mệt mỏi, suýt chút nữa thì xong đời. Cuối cùng, Louis cũng có thể tìm ra loại trái cây và thực vật nào thích hợp cho Kantus ăn (ở chỗ này, Mạnh Cửu Chiêu đặc biệt miêu tả nhân mạnh hình dạng đặc trưng và mùi vị vài loại trái cây Kantus thích ăn), nhờ vào việc ăn uống dinh dưỡng cân bằng, Louis mới trở nên cao lớn, trọng lượng cơ thể nặng, cánh cũng to hơn bạn bè đồng trang lứa.

Bên cạnh chuyện xưa, Mạnh Cửu Chiêu còn đặc biệt giới thiệu cách thức xào nấu tương ứng với mỗi loài khủng long (đây là chỗ mà cậu tâm đắc nhất).

($\overline{\nabla}$)

“Thịt Triceptor có vị hơi chua, đó cũng là lí do vì sao nó thích hợp nướng với mật ong, còn thịt Utahaptor khá mềm, ăn sống cũng được không thì hơi qua lửa một chút là ngon tuyệt vời ~”

Dưới sự giới thiệu của Mạnh Cửu Chiêu, nước miếng của tất cả Kantus ở đây bắt đầu nhỏ tí tách. Đồng thời, ánh mắt nhìn về phía Louis ở bên cạnh cũng mang đầy sự hâm mộ kính phục xen lẫn với đồng cảm.

Louis biết nhiều ghê ~! Đây chính là thần tượng của tui tôi!

Thần tượng thích ăn phần mỡ nhất nè!

Thần tượng cũng có khi bị đau bụng tiêu chảy nữa nè!

Louis: ...

Chứng kiến một đám Kantus thậm thà thậm thụt liếc nhìn mình, hồi lâu sau, Louis nhe ra hai hàng răng.

Lập tức, không còn một con Kantus nào dám nhìn nó nữa.

Sống ở bộ lạc quá lâu, có đôi khi Louis không hiểu rõ tình huống xung quanh cho lắm, nghe rằng, đôi thành hình người sẽ là mỉm cười mà nhĩ, kỳ thực Louis chỉ muốn tỏ ra thân thiết với những người bạn hiếm khi mới có mà thôi, thế nhưng đối với một đám Kantus nguyên hình mà nói...

Thì đây rõ ràng là động tác thị uy.

Louis buồn bã khép miệng lại, thấy nó như vậy, Mạnh Cửu Chiêu chỉ có thể xoa xoa cái chân to của nó để an ủi.

Louis thân ái, cậu cũng nên học tập thêm nhiều thường thức của Kantus đi!

Mỗi câu chuyện xưa mà Mạnh Cửu Chiêu kể không chỉ đơn giản là những chuyện cho vui, qua mỗi câu chuyện, cậu đều cố gắng truyền đạt cho đám nhóc này những tri thức cơ bản của việc đi săn. Làm thế nào để tìm kiếm con mồi, con mồi nào có thể giết, phương pháp săn mồi chuẩn xác, còn có tình huống khi không có con mồi thì phải làm gì.

Thứ mà những con Kantus sắp trưởng thành này thiếu, chẳng qua chỉ có một chút kiến thức căn bản cùng với thực hành thôi.

Hiện giờ cậu đã hiểu đôi phần vì sao Kantus lại chật vật trong việc tới vùng đất sinh sản đến thế, bởi đây là giai đoạn mỗi người bọn chúng phải tự trưởng thành. Mỗi con Kantus ở đây ngày hôm nay đều là lần đầu tiên bước tới vùng đất sinh sản, không có kẻ lối đời nào đã từng đi trước, Mạnh Cửu Chiêu đoán chắc những con Kantus thành niên kia sẽ đi tới vùng đất sinh sản bằng cách khác, còn cách này chỉ phù hợp với những Kantus vị thành niên chưa thể bay.

Kantus vị thành niên bên cạnh việc không thể bay ra thì sức mạnh cũng không khác mấy với Kantus đã trưởng thành, đối với Kantus, về lý thuyết đã không còn con mồi nào có thể uy hiếp được tính mạng của chúng.

Phải chăng đây chính là nguyên nhân các vị papa có đủ tự tin thả bọn chúng đi ra ngoài như thế này?

Kantus là chủng tộc cực kì cứng chi`ầu con nhỏ, đặc tính này giống như đã trở thành một loại gen, thâm nhập vào sâu trong tế bào bọn họ, vì thế, mới nghĩ đến cảnh các papa nghiêm khắc dạy dỗ con nhỏ, Mạnh Cửu Chiêu đã thấy không khả thi.

Cũng giống như ông nội Mãnh nhà bọn cậu, đến giờ mỗi khi thấy Black và White còn không nhịn được mà xà vào liếm liếm liếm, thả Black và White tự đi săn cũng chỉ vì trong nhà còn có cậu và Louis là hai đứa nhỏ hơn, ông còn muốn chơi cùng các cháu nhi`ầu hơn nữa mà ~

Bản thân Black và White bởi vì từ nhỏ sống ở bộ lạc Awash, tự ý thức rằng việc đi săn khi còn bé là việc cực kì bình thường, vì thế mới để cậu và Louis tiếp nhận các bài huấn luyện đi săn (← tuy rằng toàn là phương thức đi săn không phải dành cho Kantus ==//)

Với Kantus con bình thường, chuyển du hành tới vùng đất sinh sản thực chất là chặng đường học tập của bọn chúng.

Trong suốt chặng hành trình này, bọn chúng sẽ tự mình lĩnh hội cách làm sao để tự nuôi sống bản thân, tiếp đó là nuôi sống con mình.

Tuy rằng trong quá trình ấy có lúc sẽ đói bụng, có khi sẽ bị thương, nhưng đây cũng là thời gian ti`ền đề giúp bọn chúng trưởng thành hơn.

Các papa Kantus không đành lòng dạy dỗ con mình, họ đã toàn quyền ủy thác cho hoàn cảnh tự nhiên.

Thế nhưng tự nhiên luôn luôn tàn khốc, phương thức nó dùng để giáo dục cũng vô cùng cực đoan.

Vài ngày kế tiếp, bọn Mạnh Cửu Chiêu bắt gặp thi thể một con Kantus dọc đường đi.

Thi thể ấy được Jojo phát hiện ra, trong mấy ngày nay, cậu chàng đã bắt đầu đi săn những con mồi lớn hơn, ngay lúc cậu ta đang đuổi theo một con mồi, chợt phát hiện đằng trước có một đám khủng long cỡ nhỏ đang xúm lại, mang theo tâm lí tò mò chạy tới, đám khủng long nhỏ khẽ gầm một tiếng rồi tản ra, vừa lúc để lộ một thi thể được che giấu bên dưới: cũng chính là một thi thể Kantus.

Lúc những con Kantus khác chạy đến, đập vào mắt chúng là cái xác đã bị ăn mất một phần ba.

Tuy rằng có Jojo canh giữ bên cạnh, nhưng ham muốn lấp đầy bụng lớn hơn mọi sợ hãi, từng bầy khủng long cỡ nhỏ cứ liên tục tụ lại chạy về phía này quấy rối Jojo, sau đó thừa dịp cậu ta không chú ý tới bèn chạy sang xé một miếng thịt trên thi thể Kantus kia.

Đây là lần đầu tiên đám Kantus trực tiếp đối diện với cái chết của đồng loại.

“Cậu ta chết vì bị bệnh sao?” Tiểu Hoa khẽ giọng hỏi Mạnh Cửu Chiêu ở bên cạnh.

Trong mắt nó, Mạnh Cửu Chiêu cũng giống như papa, hiểu biết rất nhiều thứ, có thắc mắc gì cứ hỏi cậu là được.

Cố gắng hít thở thật chậm, Mạnh Cửu Chiêu cau mày cẩn thận tiếp nhận thứ mùi hôi từ thi thể đang xộc thẳng lên, cậu chậm rãi bước về phía con Kantus kia.

Tỉ mỉ kiểm tra thi thể một hồi, đuôi trái con Kantus đã bị ăn hết sạch, bên đuôi phải thì phát hiện thương tích hăng còn rõ rệt.

Đuôi phải của cậu ta bị gãy xương, cả cẳng chân bị chặt gãy, lưng lẳng treo trên đuôi, trông rất đáng thương, đây chắc hẳn là vết thương có từ khi còn sống, dựa vào tình trạng phân hủy của bộ phận này có vẻ nghiêm trọng hơn các bộ phận khác, Mạnh Cửu Chiêu đoán đây cũng là nguyên nhân vì sao chỗ này vẫn còn nguyên vẹn.

Ngoài ra, trên người cậu ta còn có những vết thương khác, đều là thương tích từ khi còn sống.

Tuy biết là tàn nhẫn nhưng Mạnh Cửu Chiêu vẫn quyết định nói sự thật cho đám Kantus này biết.

“Cậu ta không phải bị bệnh mà chết.”

Ngẩng đầu lên, đối diện với một đồng con mắt tròn to đen láy mang đầy sự kinh ngạc, nếu như đặt người bình thường vào trong hoàn cảnh phải nhìn thấy một đồng đầu to khủng khiếp thế này ắt hẳn đã sợ đến tè ra quần, nhưng Mạnh Cửu Chiêu vẫn bình tĩnh nhìn vào mắt bọn chúng.

Cậu tiếp tục nói.

“Vỏ cánh của cậu ta chưa mọc, bởi thế tuổi của cậu ta cũng xấp xỉ với chúng ta, đi qua con đường này vào khoảng thời gian này, ắt hẳn cậu ta cũng có ý định đi tới vùng đất sinh sản, bắt gặp cậu ta, ít ra cũng chứng tỏ chúng ta không đi sai đường.”

Tuyên bố tin tức tốt trước để trấn an đám nhóc này, sau đó cậu mới nói ra tin xấu.

“Vết thương trên đùi phải của cậu ta là do Brontosaurus làm, chỉ duy nhất Brontosaurus mới đủ sức làm bị thương bắp đùi Kantus một cách nghiêm trọng như thế, có đi đâu, Kantus bình thường nhất định có đủ khả năng vừa tránh thoát đợt tập kích của một con Brontosaurus, do đó, con Kantus này chắc chắn đã gặp phải cả bầy Brontosaurus.”

Mạnh Cửu Chiêu nói xong, ánh mắt tất cả đều đồng thời tập trung vào người Alan ở phía cuối hàng.

Bọn chúng lập tức nghĩ tới lần tập kích Alan gặp phải trước đó!

“Rất có thể cũng chính là bầy Brontosaurus kia, dù sao trên cùng một vùng lãnh địa không thể có đến hai, ba ba bầy Brontosaurus có quy mô lớn như thế được. Các cậu có nhớ hay không? Trước đó chúng ta đi đường có

nhìn thấy dấu chân của những con Kantus khác trên mặt đất, đi đầu này chứng tỏ đã có bầy Kantus khác đi qua trước chúng ta, bởi thế chúng ta mới chọn đi về hướng này.”

Nghe Mạnh Cửu Chiêu nhắc tới chỗ này, tất cả Kantus đều gật đầu, đúng là có chuyện như thế thật nhỉ, lúc đó mọi người còn vui vẻ một lúc lâu.

Nhưng mà — —

“Đi đầu này cũng nói lên rằng con Kantus này có đồng bạn, thế nhưng đối mặt với sự tập kích, đồng bạn của cậu ta đã không ra tay cứu giúp, hoặc có thể đồng bạn có cứu cậu ta nhưng bởi vì vết thương của cậu ta quá nghiêm trọng, đến cuối cùng họ đành bỏ cậu ta lại.”

“Các cậu nhìn vết thương này xem, từ mức độ phân hủy có thể thấy, vết thương này mới hơn vết thương trên đùi phải, đi đầu này cho thấy cậu ta bị thương ở đùi phải trước rồi mới đến vết thương mới này, đồng thời cũng nói lên đi đầu gì?”

Mạnh Cửu Chiêu chậm rãi phân tích thi thể con Kantus, thông qua sự phân tích của cậu, cảnh ngộ con Kantus gặp phải trước khi chết từ từ hiện lên rõ nét trong đầu từng con Kantus.

Một con Kantus tuổi tác không khác biệt với bọn chúng là bao đi cùng đồng bạn tiến về vùng đất sinh sản, cũng giống như bọn chúng, chẳng bao lâu sau cậu ta cũng cạn kiệt thức ăn, phải ra ngoài săn bắt.

Có đi đầu, cậu ta lại chọn sai con mồi — — Brontosaurus.

Cậu ta bị Brontosaurus tấn công, không may mắn như Alan, cậu ta bị trọng thương, vết thương ở đùi phải, thành ra cậu ta không có cách nào đuổi kịp được đội ngũ của mình, cậu ta bị bỏ rơi...

Cho dù bị thương, con Kantus vẫn luôn mang hi vọng đuổi kịp đồng bạn của mình, cố gắng sống tiếp, bởi vì quá đói bụng, con Kantus liêu

mình tập kích một con Triceptor, sau đó bị con Triceptor điên đánh đến bị thương nặng.

Sau đó, chẳng còn sau đó nữa.

Cậu ta qua đời.

Dưới sự đề nghị của Mạnh Cửu Chiêu, bọn chúng cùng nhau an táng con Kantus trẻ tuổi này.

Cậu ta đã chẳng còn cách nào trở về bên cạnh papa nữa.

Bởi vì chuyện này, tất cả Kantus đều suy sụp, Louis cũng không nhận được cuốn cái đuôi một vòng, đem Mạnh Cửu Chiêu đặt lên trên vai, rồi để cậu trượt xuống theo cái bụng của mình, lại đặt cậu lên, để trượt xuống...

Bị Louis bắt chơi, Mạnh Cửu Chiêu đen mặt.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể kêu ca — —

Giống như các con Kantus khác khi tâm trạng không tốt sẽ đi nghịch đá, đối với Louis, mỗi khi tâm trạng nó không tốt, cách giúp nó vui vẻ hơn chính là cuộn người anh em của mình.

Cuộc sống không phải con độc nhất trong gia đình thật sự khắc nghiệt hết mức!

Sau khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, bọn họ lại tiếp tục lên đường, có đi đâu, lần lên đường này, bọn chúng không còn hứng khởi nữa, bầu không khí của cả đội trở nên âm u.

Alan bỗng trở nên cẩn thận hơn, mấy ngày nay bởi thương tích của nó, tốc độ toàn đội cũng chậm lại, thế mà hiện giờ nó chẳng hề để ý đến đau đớn dưới chân, chủ động gia tăng tốc độ di chuyển, vết thương vốn đã ổn định đến ngày hôm sau cũng vì thế lần bắt đầu rớm máu.

Lúc ăn cơm, nó càng thêm dè dặt.

Vì Alan bị thương không đủ khả năng đi săn, mấy ngày này Louis và Mạnh Cửu Chiêu vẫn là người cung cấp thức ăn cho nó, biết làm sao được, chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn một con khủng long to lớn bị chết vì đói? Thức ăn những đĩa khác sẵn còn chẳng đủ cho chúng ăn, chỉ có anh em bọn cậu còn có thể săn dư ra một chút, vì thế chút dư ra ấy bèn nhường cho Alan.

Trước giờ Alan vẫn ăn sạch sẽ chẳng để thừa tý gì, thế mà hôm nay lại chỉ ăn có chút xíu!?

Là một con Kantus, hiển nhiên lượng thức ăn Mạnh Cửu Chiêu phân cho nó mỗi ngày không hề đủ, đêm đó, thanh âm ục ục trong bụng Alan khiến tất cả Kantus đầu ngủ không ngon giấc.

Tất cả tỉnh dậy.

“Cậu làm sao thế?” Jojo cách nó gần nhất không nhận được lên tiếng, đợi đến lúc Alan bò dậy giữa ánh nhìn chăm chú của mọi người, khi ấy, tất cả mới nhận ra từ trước tới giờ nó chưa hề ngủ.

Nước mắt nước mũi chảy ròng ròng trên mặt, hóa ra đĩa nhóc lớn xác này đã khóc một mình cả đêm.

Toàn bộ Kantus cùng 囧 .

“Đừng bỏ rơi tôi ——” không chịu nổi áp lực, Alan khóc nức nở.

Giống như được mở chốt, nó gào khóc như thể muốn trút hết tất cả nỗi tủi hờn mấy ngày nay ra ngoài.

Nỗi nhớ papa (đám Kantus: Chúng tôi cũng nhớ!), bẽ mặt vì bị đánh đòn (Mạnh Cửu Chiêu: ∇), sự biết ơn khi mọi người nghĩ cách cứu nó, còn nỗi ám ảnh sợ hãi chôn sâu trong lòng kể từ khi nhìn thấy thi thể con Kantus nọ.

“Chân tôi hiện giờ bị buộc lại, đi đường chậm hơn, lại không đi săn được... Tôi rất sợ nhớ đâu ban đêm ngủ thiếp đi, sáng hôm sau tỉnh dậy các cậu đều chạy đi hết —— ”

Thôi được rồi... Hóa ra tên nhóc này không dám ngủ mấy ngày vừa rồi là vì chuyện này...

“Tôi hứa nhất định sau này sẽ ăn ít đi mà!” Nghe thấy lời thề son sắt của Alan, toàn bộ hiện trường rơi vào sự im lặng.

Cuối cùng, Tiểu Hoa thành người tiên phong, cậu ta lấy ra trong túi một cái bắp đùi, đây là phần chân dư lại của con Raptor cậu săn được hôm nay, buổi trưa ăn không hết, định bụng tối xơi nốt, nhưng hiện giờ nghe xong lí do của Alan, cậu bèn cố gắng bữa khuya của mình.

Lấy chân Raptor của Tiểu Hoa là bước khởi đầu, kế tiếp, mọi người đều đóng góp thêm thịt, không có thịt thì góp trái cây, đến cuối cùng trước mặt Alan đã chất lên một núi thịt.

“Ăn đi.” Ngồi trên vai Louis, Mạnh Cửu Chiêu nói với Alan.

“Chúng tôi không bỏ rơi cậu đâu, mấy ngày nay, cậu bị thương không đi săn được nên tôi và Louis sẽ cung cấp thức ăn cho cậu, những người khác ăn còn dư cũng sẽ để cho cậu, nhưng đây không phải cho không, đợi khi vết thương của cậu lành, có thể tự đi săn trở lại, đến lúc đó, con mồi cậu săn được mọi người sẽ cùng hưởng, có được không?”

Alan nặng nề gật đầu.

“Không có Kantus nào suốt đời không bị thương không ngã bệnh, khi ấy, đều cần tới sự giúp đỡ của đồng bạn.” Tiểu Hoa là con Kantus đầu tiên bị Alan giành thức ăn, chứng kiến cảnh cậu ta là người tiên phong đưa thức ăn cho Alan, Mạnh Cửu Chiêu hết sức kinh ngạc.

“Vì sao các papa lại đập chúng ta xuống cùng một lúc? Tôi nghĩ, chắc hẳn họ muốn chúng ta cùng nhau cố gắng, giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tiến tới vùng đất sinh sản, đúng chứ?”

Mạnh Cửu Chiêu không nói nhiều, cậu chỉ gợi ý qua một chút.

Sau đó, cậu cực kì vui mừng khi thấy tất Kantus đều ng ồi xuống xung quanh Alan, người ngủ người lại quan sát Alan ng ồi ăn.

Đó là lần đầu tiên Alan yên giấc giữa toàn đội, được ngủ giữa sự bảo vệ của đồng bạn xung quanh, nó ngủ một giấc thật mỹ mãn.

Tác giả có lời muốn nói: Mạnh Cửu Chiêu trong mắt mọi người

Mạnh Cửu Chiêu: Tôi á? Tính nết tôi tốt lắm! Kiên trì này! Kính trọng bề trên này! Yêu thương em nhỏ nữa này!

Louis: Chiếp chiếp... Grao (▽ cậu đang nói cái gì thế?)

Các bà dì ở khu nảo động (*): Bé Trọc rất là đáng yêu nè! Có phong độ làm đại ca lắm!

(*) nảo động: ý chỉ người giàu sức tưởng tượng, tự suy đoán, tự hoàn thiện hoàn cảnh bằng suy nghĩ của mình.

Các cô trong bộ lạc Awash: Bé Trọc nhà Black hả? Lớn lên rất đáng yêu, chỉ là hơi lùn một tẹo.

Cha Black của Mạnh Cửu Chiêu: A Trọc nhà chúng tôi... rất nóng tính.

Cha White của Mạnh cửu Chiêu (bổ sung): Còn thích đánh lộn nữa!

Ông nội Mãnh của Mạnh Cửu Chiêu: Điềm ấy giống ta đó!

Mạnh Cửu Chiêu: O! Ba! Con ngoan thế này, làm sao lại gọi là nóng tính được? Con lớn bằng nhường này mới nổi giận có hai lần thôi!

Black: Làm sao thế được? Lúc còn nhỏ, con chê tết tóc xấu, vì thế li ền đánh nhau một trận với đám trẻ trong bộ lạc còn gì!

Mạnh Cửu Chiêu ==//: (đúng là có lần đánh nhau kia, nhưng không phải vì tết tóc xấu mà vì có người bảo ba tết tóc, cậu vì bảo vệ ba nên mới đánh lộn với người ta đó hu ~)

Kết luận, Mạnh Cửu Chiêu là đứa trẻ nóng tính hay cáu kỉnh.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 114

Edit: DLinh – Beta: Chi

Đến khi nói chuyện li ền nhìn thấy hơi hà ra, Mạnh Cửu Chiêu đột nhiên nhận ra một đi ều: Trời bắt đầu trở lạnh.

“... Đón lấy, đem hạt giống để ở chỗ này...” Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu đang tính toán nhiệt độ bây giờ ước chừng bao nhiêu, thanh âm của Tiểu Hoa vọng tới từ cách đó không xa.

Tiểu Hoa to cao đứng cạnh Alan cũng to cao tương tự, hai đứa to xác đụng nhau, hai con Kantus cùng dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn xuống cái hố... ở dưới chân.

Bọn chúng đang gieo tr ồng vài loại hoa.

Bọn cậu càng đi xa, cây lá to càng thưa thớt, thay vào đó là cây lá kim, thời kì ra hoa của thực vật ở chỗ này đã qua, hiện giờ bên đường đã hoàn toàn mất hút bóng dáng của hoa tươi.

Tiểu Hoa không thẹn với cái tên của mình, mỗi ngày đi đường đều chăm chỉ hái hoa, cậu ta đem hái toàn bộ những bông hoa mà mình thấy đẹp cho vào túi, có l ần, cậu ta còn hái được một bông hoa cao t ần một thước, mang bông hóa thúí hoắc ấy về, lúc Mạnh Cửu Chiêu tới g ần, nhụy đoá hoa kia bỗng mở ra thành cái miệng rộng, xém tý nữa cắn rớt nửa bàn chân cậu! May mà cậu nhanh chân chạy — —

Thích một đoá hoa như thế, mê một cái đẹp kiểu như vậy.

Đóa hoa đó cuối cùng vẫn được Tiểu Hoa cho vào túi, mùi hôi đáng sợ sau ba ngày trời dài đằng đẵng cũng tiêu tán, suốt thời gian ấy, chẳng ai muốn lại gần Tiểu Hoa, chỉ có duy nhất Alan không hề bài xích, kể từ đó, cảm tình của Tiểu Hoa và Alan bắt đầu chầm chậm tăng lên.

Rốt cuộc, mấy ngày trước khi Tiểu Hoa chẳng thể tìm được bất kì một đóa hoa nào nữa, cậu chàng đột nhiên nảy ra một ý tưởng, tự trồng chính hoa của mình, trong túi của cậu có không ít hạt giống, thế là mấy ngày nay cậu ta và Alan vừa đi vừa trồng trọt khai khẩn đất đai.

Hạt giống nho nhỏ được ném vào trong cái hố rộng ít nhất cũng phải năm mét, dưới sự chỉ đạo của Tiểu Hoa, Alan và cậu ta cùng dùng móng vuốt lấp đất lên.

“Cuối cùng, tè một bãi lên là được.”

Đen mặt nghe Tiểu Hoa dặn dò Alan, phi lễ chó nhìn! Mạnh Cửu Chiêu vội vàng quay đầu đi, một lúc sau, sau lưng vang lên một tràng tiếng xuyt xuyt xuyt xuyt.

Được rồi, tưới nhiều nước tiểu như thế, bông hoa này có thể sống được sao?

Định bụng lợi dụng khoảng thời gian nghỉ ngơi để trồng hoa, đợi khi bọn Tiểu Hoa trồng xong xuôi, ngẩng xuống nghỉ ngơi chưa được bao lâu, Mạnh Cửu Chiêu đã thông báo cả đội tiếp tục lên đường.

Trong lòng cậu thật ra vẫn có chút lo âu.

Không có bản đồ, cũng không biết thời gian tới nơi, cậu hoàn toàn chẳng biết tí gì về chặng đường trước mắt cả! Cậu chỉ có thể cố gắng tận dụng thời gian hết mức có thể trên đường đi, dựa vào tập quán nghỉ ngơi của Kantus, lấy nền tảng cơ thể làm trụ cột, tận lực rút ngắn thời gian nghỉ ngơi của mọi người để lên đường.

Hiện giờ Mạnh Cửu Chiêu không tự mình đi đường nữa, tốc độ của cậu quá chậm, liên lụy đến tốc độ của toàn đội, vì vậy ngoại trừ tình huống bắt

buộc đòi hỏi cậu phải xuống đất xác định phương hướng, hầu hết toàn bộ thời gian cậu đều ng ồi trên đ ầu Louis.

Tốc độ của xấp xỉ hai mươi Kantus vị thành niên quả thực kinh người, Mạnh Cửu Chiêu lặng lẽ ghi chép lại thời gian, số ngày ghi trên túi da của cậu đã lên tới con số 30, nửa đêm hôm đó, Mạnh Cửu Chiêu đột ngột choàng dậy.

Cậu bị cái lạnh đánh thức.

Mơ màng sờ mặt một cái, khi chạm tới thứ lạnh buốt trên mặt mình, cậu kinh ngạc bò dậy.

Tuyết rơi!

B ầu trời vốn đen kịt giờ đã xuất hiện những đốm trắng li ti, trên mặt đất chẳng biết từ lúc nào đã phủ một t ầng tuyết mỏng.

Dưới cánh thiếu mất một người, Louis tức khắc cảnh giác tỉnh giấc, phát hiện Mạnh Cửu Chiêu đang ở đằng trước, lúc này nó mới thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, nó cũng phát hiện ra tuyết rơi.

Sau khi chuyển tới địa bàn của ông nội Mạnh, vì nơi đó không thường có tuyết rơi nên đã rất lâu rồi Mạnh Cửu Chiêu và Louis không gặp trận tuyết nào lớn như vậy.

Đối với Mạnh Cửu Chiêu, những ngày tháng gian nan nhất của cả đời này đ ầu rơi vào khi tuyết rơi, vốn tưởng rằng khi nhìn thấy tuyết sẽ lập tức liên tưởng tới khoảng thời gian chật vật ấy, nào ngờ, đến lúc thật sự xảy đến, trong lòng Mạnh Cửu Chiêu chỉ còn mỗi sự ấm áp.

“Louis, có nhớ không? Chúng ta được sinh ra tại vùng tuyết đó ~” Tuyết được thân hình to lớn phía trước ngăn trở, không cần quay đ ầu lại, Mạnh Cửu Chiêu cũng biết đó là Louis.

“Grum — —” nhớ chứ.

“Khi ấy, giữa cả đám nhóc, cậu có đáng người cao lớn nhất!”

“Grum ~” hiện giờ tớ vẫn cao lớn nhất mà ~

“Cậu còn đi tìm đông quả cho tớ, ngọt ngọt mặn mặn, ăn ngon lắm, tiếc là nhiều năm rồi chưa được ăn...”

“Grum...” Tớ biết, lần này đi trên đường mà thấy, tớ sẽ hái cho cậu.

Có thân hình không lờn nổi bật của Louis làm chuẩn, Mạnh Cửu Chiêu trông qua chỉ bé như hạt đậu, rõ ràng là cuộc hội thoại của một người một khủng long, ngôn ngữ bất đồng, nhưng hai người bọn cậu vẫn hoàn toàn thấu hiểu đối phương.

Không chỉ lời nói, bọn cậu còn chia sẻ sự đồng điệu về cảm xúc.

Bọn cậu cùng được papa nuôi dưỡng dạy dỗ trưởng thành, cùng ăn một loại cơm, cùng ngủ dưới một cái cánh, khi không có thịt thì cùng nhau chịu đói, không ai có thể thấu hiểu bọn cậu hơn người còn lại.

“Louis, tớ đã nói với cậu bao giờ chưa nhỉ, có thể sinh ra cùng với cậu, là chuyện may mắn nhất đời này với tớ.” Có lẽ do tuyệt quá đẹp, hay phải chăng do bầu không khí quá yên tĩnh, Mạnh Cửu Chiêu không kiềm được mà nói ra lời từ tận sâu trong đáy lòng mình.

Louis không nói gì, thay vào đó — — nó nhẹ nhàng dùng đuôi cuốn lấy Mạnh Cửu Chiêu.

Đáng tiếc — —

Lực của nó quá lớn, Mạnh Cửu Chiêu đứng không vững, té ngã vào người con khủng long bên cạnh.

Tuy rằng trọng lượng của Mạnh Cửu Chiêu hơi nhẹ, nhưng với đám Kantus đã quen với cuộc sống dã ngoại, chút động tĩnh ấy cũng đủ khiến chúng tỉnh giấc.

Đám Kantus nhao nhao tỉnh lại, bắt gặp cảnh tuyết rơi, cả đám đều ngây ngẩn!

“A a a!!!”

Kantus ra đời tại nơi băng tuyết, bản năng chúng đều rất thích tuyết, hơn nữa khí hậu trở nên ấm áp là chuyện mãi về sau này, thời điểm khi chúng còn là con non, phần lớn đều sống tại nơi giá rét, trải qua những ngày rét mướt cùng với papa.

Cho tới ngày hôm nay, bọn chúng đã rời khỏi cha một tháng, vượt qua giai đoạn “cai sữa” đầy gian khổ, tự bản thân học được những kĩ thuật đi săn, lại có thêm nhiều đồng bạn, những đứa trẻ cỡ lớn này hiện giờ đã ngày càng tiến gần hơn với định nghĩa Kantus thực thụ, nào ngờ hiện tại bắt gặp cảnh tượng tuyết rơi, bọn chúng lại trở lại bộ dáng con nít khi trước.

Mặc dù bây giờ không phải lúc nên thức giấc, nhưng chẳng có một con Kantus nào nghĩ tới việc ngủ lại, bọn chúng không sợ lạnh, tò mò cố gắng dùng mọi bộ phận trên cơ thể để hứng tuyết rơi.

Lúc đầu, Mạnh Cửu Chiêu còn quan sát bọn chúng, nhưng chẳng bao lâu sau cậu đã cảm thấy không thể tiếp tục được nữa.

Khó có khi thấy tuyết, cậu không ngại để bọn chúng chơi đùa thêm một lát, vừa ngắm bọn chúng chơi, cậu vừa nghĩ nên đợi tuyết ngừng mới bảo mọi người xuất phát. Thế nhưng thời gian vô tình lướt qua như thoi đưa, đợi đến khi trời tờ mờ sáng, Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên nhận ra: Tuyết không hề có dấu hiệu muốn ngừng, trái lại... càng rơi nhiều hơn nữa?!

Cậu ảo não gờ đầu.

Vừa mới nói chuyện thời bé ở vùng đất sinh sản với Louis, chẳng hiểu thế nào cậu lại quên mất, càng tiến gần tới vùng đất sinh sản, khí trời sẽ càng lạnh hơn! Tuyết rơi là chuyện thường tình, bây giờ tuyết đã rơi, sao cậu lại quên mất chuyện này chứ?

Phải nhanh chóng lên đường trước khi tuyết dày hơn!

Cưỡng chế đám nhóc vẫn còn muốn chơi đùa, Mạnh Cửu Chiêu ngẩng lại lên vai Louis, dẫn bọn họ tiếp tục chặng hành trình.

Lần này, Mạnh Cửu Chiêu bảo Louis tăng hết tốc lực, lúc đầu, đám Kantus khác vẫn còn hưng phấn vì được có cơ hội chạy nhanh (← bình thường Mạnh Cửu Chiêu vì muốn tiết kiệm sức lực cho mọi người, không dám để cho bọn chúng chạy), nhưng chạy được t^hần ba giờ, rất nhiều Kantus đã mệt ra mặt, tuy Kantus được trời phú cho sức mạnh và tốc độ, nhưng sức chịu đựng vẫn là thứ đòi hỏi sự khổ luyện.

Đám Kantus này hiện giờ đã tốt hơn nhiều so với lúc trước, giả dụ là đám Kantus khi Mạnh Cửu Chiêu mới gặp, phỏng chừng đám to con ấy ngay cả sức để chạy một giờ cũng không có, bọn chúng đã lợi hại hơn nhiều lắm, có đi đâu, vẫn chưa đạt tới yêu cầu của Mạnh Cửu Chiêu.

Mạnh Cửu Chiêu đành bảo Louis thả chậm tốc độ.

Chạy nước rút biến thành chạy thường, cậu bắt đầu có chút nôn nóng.

Tuyết rơi ngày càng dày — —

Không lâu sau, không cần đến cậu bảo, Louis cũng chạy chậm lại, bởi tuyết đã rơi nhiều tới mức bọn họ không thể không giảm tốc độ!

Chẳng bao lâu, tuyết đã rơi nhiều tới nỗi Mạnh Cửu Chiêu không thể mở nổi mắt, tuyết đọng cả lớp dày trên lông mi, Mạnh Cửu Chiêu vội vã leo đến đỉnh đầu Louis, thấy mắt Louis cũng bị tuyết đọng dính lại, cậu nhanh chóng hô ngừng.

Đã không thể tiếp tục đi nữa.

Khả năng chịu rét của Kantus cũng cần được huấn luyện, nhiệt độ hạ xuống quá nhanh, đám trẻ này không thể thích ứng với thời tiết này ngay lập tức được! Nhất định phải nghĩ được cách sưởi ấm! Mạnh Cửu Chiêu ngay lập tức nghĩ tới vấn đề này.

Có đi ầu tuyết quá lớn, không thể nổi lửa, cái khó ló cái khôn, Mạnh Cửu Chiêu bảo mọi người đem túi ở trên lưng ra xếp bên ngoài, sau đó quay lưng ra, mặt hướng vào trong, nằm xuống tạo thành một vòng tròn.

Mạnh Cửu Chiêu run lập cập được Louis giấu dưới cánh, chỗ của cậu gió cũng thổi chẳng tới nhưng bên ngoài chỗ Louis vừa gió lại vừa tuyết nữa!

Cách một khoảng thời gian, Mạnh Cửu Chiêu lại cố gắng đi ra ngoài xem xét tình hình, nhưng mỗi lần đều bị Louis bắt lại, hoàn toàn không thể động đậy, nhờ thế Mạnh Cửu Chiêu đã hiểu: Nhất định gió tuyết bên ngoài vẫn còn đang tiếp diễn.

Gió bên ngoài thổi càng lúc càng mạnh, Mạnh Cửu Chiêu chỉ có thể tính ra đại khái vận tốc gió, tuy rằng nghe thì khó tin nhưng cậu cho rằng vận tốc gió hiện tại ít nhất cũng phải 100 mét trên giây!

Sức gió lớn như thế, khó mà có sinh vật nào sống sót được, trong đầu Mạnh Cửu Chiêu bỗng lờ mờ nảy ra một ý tưởng: Bọn cậu, hình như sắp đến đích!

Suy nghĩ này bất thành linh xuất hiện trong đầu cậu, lẽ nào đây là nguyên nhân các papa không hề nói gì? Phải chăng cứ đi rồi sẽ biết?

Mạnh Cửu Chiêu không chắc chắn với suy nghĩ trong đầu mình, nhưng cậu biết rõ nguồn gốc của ý tưởng này.

Bởi vì, đây chính là bản năng sinh tồn của Kantus.

Trốn giữa một đám Kantus, ở giữa hoàn cảnh ác liệt, Mạnh Cửu Chiêu trốn tại nơi gió không thổi tới yên lặng nghĩ.

Bão tuyết phỏng chừng diễn ra suốt một ngày một đêm, đợi đến khi Louis thả cậu ra ngoài, trời đã sáng, vẫn cùng độ sáng như trước khi cậu đi, nhưng Mạnh Cửu Chiêu biết đây chắc chắn không phải cùng một ngày, bụng ồng ực kêu vang nhắc nhở cậu, thời gian đã trôi qua rất lâu.

Mạnh Cửu Chiêu cứng ngắc ngã ra đất.

Mặt tuyết rất mềm, cậu vừa ngã xuống liền bị lún sâu, kinh hoàng nhìn tuyết đọng tới ngang thắt lưng mình, Mạnh Cửu Chiêu bám vào chân Louis bò lên.

Liên tiếp đi ngang qua mấy cái đồi to, Mạnh Cửu Chiêu giẫy giụa một hồi mới ra khỏi sự bao vây của đám Kantus, trông thấy ánh mặt trời.

Qua gần một ngày, bên ngoài đã là mùa đông buốt giá.

Bởi vì tuyết quá lớn, đuôi và chân của đám Kantus đều đóng băng trên đất, khiến bọn chúng không thể nhúc nhích, Mạnh Cửu Chiêu nhóm một đống lửa, dựa vào sức nóng của lửa sưởi ấm thân thể bọn chúng cùng nhen đất xung quanh, lúc này đám Kantus mới được thả ra ngoài.

Đợi đến khi thu xếp mọi thứ ổn thỏa, Mạnh Cửu Chiêu mới có thời gian kiểm kê số lượng Kantus, cậu hoảng sợ nhận ra một chuyện:

Có một con Kantus mất tích.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 115

Edit: D Linh – Beta: Chi

Kantus mất tích tên gọi là Nha Nha.

Theo như cậu ta nói, cái tên này được đặt bởi vì số lượng răng của cậu ta nhiều hơn hai chiếc so với các Kantus khác, khi ấy cậu ta còn cố tình há miệng ra khoe với mọi người một phen, phương thức giới thiệu đặc sắc như thế, hơn nữa còn trùng tên với chàng người Sói ở bộ lạc Awash cho nên Mạnh Cửu Chiêu có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với cậu ta.

Mặt đất lúc trước khoác trên mình một màu áo xanh biếc hiện giờ đã bị tuyết trắng bao phủ, cả trời đất hòa chung vào màu trắng của tuyết, khiến ngay cả việc nhận biết đường chân trời cũng trở nên khó khăn, bọn cậu tìm kiếm xung quanh hồi lâu, vẫn hoàn toàn không tìm được bất kỳ dấu vết gì của Nha Nha.

Vì muốn dùng hết sức có thể để tìm Nha Nha, cũng vì muốn dành thêm chút thời gian cho cậu ta đuổi kịp cả đội, Mạnh Cửu Chiêu và những Kantus khác quyết định nán lại nơi này thêm một hôm. Ở nơi này thêm một đêm, trời cũng đổ thêm một trận tuyết, trận gió tuyết mặc dù không kinh khủng như lần trước, nhưng cũng đủ khiến không khí càng thêm rét.

Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không ngờ được nhiệt độ của nơi này lại thay đổi dữ dội như thế, không để thời gian cho mọi người thích ứng, trong vòng hai ngày ngắn ngủi, nhiệt độ ở đây đã hạ tới mức cậu gần như không thể tỉnh dậy mỗi khi đã nhắm mắt.

Thứ giúp Mạnh Cửu Chiêu không chết rét, bên cạnh sự che chở của đôi cánh Louis, còn nhờ áo len papa chuẩn bị cho.

Bởi vì thực sự quá lạnh, không thể làm gì khác đành chui vào trong túi đeo lưng tránh rét, nhờ vậy Mạnh Cửu Chiêu mới phát hiện ra hai chiếc áo len sâu tận đáy túi, áo làm bằng tay cực kì thô ráp, nhưng kích cỡ lại vừa như in, đến tận khi Mạnh Cửu Chiêu run lẩy bẩy khoác áo lên người, cậu mới nhận ra, đây chính là áo len từ khi còn nhỏ được sửa lại cho vừa.

Phải tiếp tục sống để nhìn thấy papa lần nữa — —

Tại giây phút ấy, trong đầu Mạnh Cửu Chiêu chỉ có duy nhất một ý nghĩ.

Sợi len này chính là lông Kantus con được chính Black thu nhặt suốt nhiều năm qua, đây chính thứ ấm áp nhất trên đời, trong khoảng thời gian đó, tuy rằng không có vảy, người đáng lẽ đã chết cóng như Mạnh Cửu Chiêu bỗng chốc biến thành người ấm nhất trong toàn đội.

Cậu không sợ lạnh nữa, nhưng các con Kantus khác lại sắp chịu không nổi.

Nhiệt độ quá thấp, chỉ cần bọn cậu đứng yên tại chỗ hơn một giờ, chắc chắn dưới chân sẽ đóng băng, mỗi khi nghỉ ngơi Kantus có thói quen nằm rạp trên đất, thói quen này lúc bình thường thì không sao, nhưng hiện giờ lại chẳng khác nào đi tự sát! Tương tự lông bàn chân, đuôi bọn chúng một khi chạm đất cũng sẽ đóng băng. Có thể nói, hiện giờ chỉ cần bọn chúng không cử động, chẳng bao lâu sau, cả người liền biến thành một bức tượng băng trên đất, lúc đầu Mạnh Cửu Chiêu còn có thể bới ra một ít cành cây khô từ trong tuyết nhóm lửa làm tan băng giúp bọn chúng, nhưng theo thời gian, mặt đất từ từ biến thành mặt băng, việc kiếm mồi đốt lửa ngày càng trở nên khó khăn.

Không ít Kantus lo lắng cứ đứng mãi sẽ lạnh tới mức đông cứng, bèn đem chân và đuôi rút ra khỏi mặt băng.

Lòng bàn chân ít nhiều gì cũng còn có lớp sừng dày bảo vệ, thế nhưng phía trên đuôi hoàn toàn chỉ có một lớp vảy.

Đợi đến khi Mạnh Cửu Chiêu kịp phát hiện ra để ngăn chúng lại, vảy đuôi của vài con Kantus đã bị kéo rách.

Bản thân bọn chúng không cảm thấy gì, nhưng trong lòng Mạnh Cửu Chiêu đang lo lắng tới phát khóc!

Chuyện cậu sợ nhất vẫn xảy ra — —

Khi còn bé, khoảng thời gian White thay lông khiến cậu rất sợ hãi trước mỗi lần Kantus rụng lông hay tróc vảy, đặc biệt trong hoàn cảnh tàn khốc như thế này.

Có đi đâu vảy cũng đã tróc, Mạnh Cửu Chiêu cẩn thận kiểm tra một chút, nghĩ một hồi chẳng biết làm sao đành đưa ra một biện pháp bần cùng bất đắc dĩ: bảo đám Kantus này tháo ba lô trên lưng xuống, sau khi bỏ đuôi vào trong thì buộc lại.

Tuy rằng nhìn bên ngoài trông rất xấu trai, nhưng ít ra như vậy đuôi cũng được an toàn, phần đuôi bị tróc vảy cũng không vì rét quá mà đông lại

Mấy ngày nay, Mạnh Cửu Chiêu đã tạo dựng được lòng tin với đám Kantus này. Vì vậy, mặc dù trông qua vô cùng buồn cười, nhưng những Kantus này vẫn răm rắp làm theo.

Vảy đuôi của Alan cũng bị tróc, cũng tội nó chẳng biết làm gì cho được: đuôi thì gãy xương, về cơ bản không dựng thẳng lên được!

Vì thế, đuôi Alan không những tróc vảy mà còn bị tróc trên diện tích rất rộng, cuối cùng, Tiểu Hoa đành phải cống hiến túi của mình ra, đau lòng lấy toàn bộ bảo bối quý giá thu nhặt được lôi ra ngoài, dùng cái túi rộng bọc đuôi Alan lại.

Nhìn đồng đuôi xinh đẹp của đám Kantus bị bọc túi bên ngoài, Mạnh Cửu Chiêu thầm cảm khái trong lòng về trí tuệ của Kantus: mục đích quan

trọng nhất của các papa khi đưa túi đeo lưng cho đám nhóc con nhà mình có phải là để bọc cái đuôi lại không thế nhỉ?

Nhìn thứ nhỏ nhắn này xem! Vừa xinh luôn nè! Lại còn đúng lúc nữa
— —

(Các papa Kantus: ==/// thực ra, cũng không phải như vậy đâu...)

Bằng bố vết thương xong xuôi cũng đã đến lúc không thể không tiếp tục cuộc hành trình.

Chờ thêm chút nữa, mọi người chắc chắn sẽ cùng chịu chết.

Dựa theo một kí hiệu được đánh dấu trước khi cơn bão tới, Mạnh Cửu Chiêu chặt vật để phân biệt phương hướng, dẫn mọi người cùng đi tiếp.

Trong lúc dò đường, Mạnh Cửu Chiêu phát hiện thi thể một con Triceptor đông cứng nằm trên nền tuyết, đây chính là thứ đồ ăn duy nhất mọi người tìm thấy trong suốt mấy ngày nay.

Không ai cố ý nói ra, nhưng xác con Triceptor vốn dĩ không đủ ăn vẫn được để dành lại phần đuôi.

Bụng ùng ục kêu vang biểu tình, Mạnh Cửu Chiêu đen mặt nhìn nửa khúc đuôi được đám Kantus bỏ lại trên nền tuyết trắng sau.

“Nha Nha nhất định rất đói.” Tiểu Hoa nhỏ giọng nói, cậu ta ném đi một món đồ vắt vả lấm mới sưu tập được, ban đầu đáng lẽ định mang về cho papa xem.

Có lẽ để tiện cho việc bay lượn nên cậu ta lấy ra vài món đồ trong túi, tuy là có vài thứ không nỡ ném đi nên cậu chàng đành ôm lấy.

Nhưng Mạnh Cửu Chiêu vẫn để ý thấy cậu ta vừa đi vừa lặng lẽ ném một món đồ lại ven đường.

Những Kantus khác thỉnh thoảng cũng vớt lại vài thứ.

Lí do khiến bọn chúng làm như thế cũng giống y như đúc với mục đích của Mạnh Cửu Chiêu khi đánh dấu các kí hiệu dọc đường đi: Hi vọng Nha Nha không chết, hi vọng Nha Nha có thể phát hiện ra kí hiệu Mạnh Cửu Chiêu để lại, có thể nhìn thấy mấy thứ đồ mình để lại, nhờ thế mà có thể nhanh chóng bắt kịp toàn đội.

Vừa vui mừng vì phát hiện ra mọi người hiện giờ đã bắt đầu có khái niệm về hai chữ “tập thể”, đồng thời, trong lòng Mạnh Cửu Chiêu cũng lòng mò hiểu được, Nha Nha chắc sẽ không về được nữa rồi.

Thời gian tìm người tốt nhất chỉ trong hai mươi bốn giờ bắt đầu kể từ khi phát sinh sự việc.

Mà tính đến bây giờ, Nha Nha đã mất tích bốn ngày. Không tính một ngày đợi nó, bọn cậu đã đi đường suốt ba ngày trời. Nha Nha đã xảy ra chuyện gì? Nó còn có thể nhanh chóng tìm đúng phương hướng hay không? Tốc độ chạy của nó có nhanh không? Nha Nha có thể duy trì đúng lộ trình không — —

Chỉ cần có một điều kiện trong tất cả những cái kể trên không đáp ứng được, Nha Nha chắc chắn sẽ không thể tìm về đội ngũ.

Qua hôm nay, khả năng Nha Nha quay trở về đội càng thấp hơn, chỉ còn có một phần trăm kì tích.

Tối hôm đó, bọn cậu lại một lần nữa bị bão tuyết tập kích.

Ba ngày qua, bọn cậu gặp phải không dưới bốn trận bão tuyết cả lớn lẫn nhỏ, hiện giờ đám Kantus đã có được phản xạ bản năng, dựa theo cách thức Mạnh Cửu Chiêu dạy cho chúng từ lần đầu tiên, túi và mông quay ra ngoài, đầu hướng vào trong, bọn chúng ngẩng quay lại thành một vòng tròn.

Mạnh Cửu Chiêu được tất cả bao lại ở giữa.

Phía bên ngoài tốc độ gió ngày càng tăng lên tới mức đáng sợ, nhưng ở chỗ giữa của cậu lại hết sức yên ả, đối với Mạnh Cửu Chiêu, âm thanh từ

hơi thở của đám Kantus trên đầu cậu còn lớn hơn mấy lần tiếng gió ấy chứ ~

Sau khi đã quen với với thời tiết ngoài trời, mọi người thậm chí còn có cả thời gian để trò chuyện.

Ôm đầu gối ng ỉ trên chân Louis, Mạnh Cửu Chiêu chăm chú nghe cuộc đối thoại của mọi người.

“Ồi má ơi, trời lạnh quá nè ~” đây là tiếng của Jojo, vừa run lập cập nói, nó vừa hít hít cái mũi.

“Đừng có hít nữa! Nước mũi của cậu bắn hết lên chân tôi r ỉ, đau quá đi — —” đây là tiếng của Tiểu Hoa.

“Làm, làm sao... chứ?” Jojo lại hít mũi tiếp.

“Nước mũi của cậu đầu đóng thành băng cả r ỉ chứ sao!”

Nghe tiếng oán giận của Tiểu Hoa, Mạnh Cửu Chiêu vội vã cẩn thận dịch một chút v ề phía giữa hai chân Louis.

Tạm thời gác qua một bên vấn đề có khiến người ta cảm thấy chán ghét hay không, riêng chuyện nước mũi có đủ khả năng gây đau đớn cho một con Kantus, cái này, có phải sát khí hơi nặng không thể?!

“Tiểu Hoa có c ần đổi chỗ với tôi không? Tôi không sợ nước mũi đâu.” Tiếng Alan truyền tới.

“Không c ần không c ần đâu ~”

“Ai dô ~ Mông của ai thế? Đừng có ỉn chứ ~”

Giữa bóng tối mịt mù, thị lực của Mạnh Cửu Chiêu trở v ề không, cho dù đã mặc áo len lại núp trong “căn phòng” được mọi người xây bằng thân thể, cậu vẫn cảm thấy mình sắp lạnh đến chết, trận gió lốc này kéo dài lâu hơn bất kì trận lốc nào bọn họ từng trải qua.

Ở giữa bóng tối, đám Kantus nhỏ giọng trò chuyện, bọn chúng nói chuyện không lâu lắm, chỉ một lát sau, không biết ai là người tiên phong ngáp một cái, sau đó, tiếng nói chuyện dần biến mất trong bóng đêm, thay vào đó là tiếng ngáy khe khẽ. Sau khi làm quen với khí hậu giá rét, đám Kantus sắp trưởng thành này đã thích ứng được với hoàn cảnh ác liệt xung quanh, hiện giờ thậm chí đứng chống chọi với bão tuyết bọn chúng vẫn có thể ngủ, dù thời tiết có khắc nghiệt hơn vẫn phải bảo đảm được thời gian nghỉ ngơi, có như thế ngày hôm sau mới có thể có đủ sức khỏe để chống chọi với những đi ầu còn khó khăn hơn thế, đám Kantus này đã tự học được đi ầu ấy.

Nghe tiếng thở đi ầu đi ầu của bọn chúng, mắt Mạnh Cửu Chiêu cũng dần khép lại.

Trên cánh đi ồng tuyết đầy gió bão, một bóng hình nho nhỏ chầm chậm lộ dần ra phía đường chân trời.

Nó vừa đi vừa g ầm lên, có thể do trước đó đã g ầm quá lâu, thanh âm của nó đã khản đặc, gió vừa thổi qua, tiếng g ầm li ền tan biến.

Nhưng nó vẫn không từ bỏ việc gào to gọi đi ồng bạn của mình.

Mãi cho đến khi nó tới g ần, người ta mới nhận ra nó không hề nhỏ chút nào.

Đó là một con Kantus đực thân cao ít nhất cũng phải mười một mét, đây là sinh vật hết sức hung hãn, là một trong những loài mạnh nhất trên tinh cầu này, nhưng con Kantus này hiện giờ trông qua lại thảm hại không chịu được, cả người nó đầy thương tích.

Con Kantus này chính là Nha Nha đã mất tích.

Nha Nha là một đứa nhóc mập mạp, với một con Kantus bình thường, nó thực sự rất béo!

Từ sau khi gia nhập vào lớp mẫu giáo của thầy giáo Mạnh, nó luôn cố gắng thông qua việc đi săn để cải thiện thân hình của mình sao cho giống các con Kantus khác hơn, nhưng nhìn qua trông nó vẫn hơi giống một khối hình lập phương, mà trong những ngày bị lạc đường và sống xa đồng bạn, nó lại gầy sọp đi trông thấy.

Nó rất ít khi được thấy tuyết nên ham chơi một chút, khi mọi người đã bắt đầu lên đường, nó vẫn đứng ở phía sau, chơi đùa nghịch nghịch mấy bông tuyết, chờ đến khi nó phát hiện ra thì đã lạc mất đồng bạn.

Nó gọi rất lâu, nhưng chẳng có ai trở lại, lúc này nó mới hoảng sợ.

Sau đó, nó chưa kịp đuổi theo, bão tuyết khủng khiếp đã ập tới.

Những con Kantus khác có Mạnh Cửu Chiêu hướng dẫn, còn có thân thể đồng bạn ở bên hỗ trợ che chở gió tuyết, nhờ thế mới sống sót qua trận bão tuyết đầu tiên trong đời, mà Nha Nha lại chẳng có thứ gì.

Dưới sự càn quét của trận gió lốc, thân hình nặng mấy tấn, cao mười mấy thước của Kantus bỗng trở nên thật bé nhỏ, nó phải quỳ rạp xuống mặt đất, nhờ thế mới có thể ổn định giữ vững cơ thể không bị thổi tốc đi.

Khó khăn lắm mới sống sót qua trận bão kinh khủng ấy, lúc Nha Nha định bò dậy, chuyện tồi tệ hơn nữa lại xảy ra: toàn bộ người nó bị dính chặt vào mặt băng.

Lúc đấy chẳng có ai giúp nó làm tan băng, chịu đựng đau đớn khi tách mình ra khỏi mặt băng, khi ấy, Nha Nha cảm thấy như mình sắp chết.

Cả một mảng vảy lớn bị tróc, không có đồng bạn giúp nó liếm vết thương, máu của nó cứ thế tí tách nhỏ xuống dọc đường, vừa đi vừa gọi đồng bạn, nó hồi hận đến chết đi được, hồi hận tại sao mình lại ham chơi không cùng đi với đồng bạn.

Nó không thông minh như A Trọc, không nhận biết được đường đi chính xác; nó cũng không lợi hại như Louis, không bay lượn được cả quãng đường dài như thế; thậm chí ngay cả cường tráng nó cũng chẳng so

được với Alan, bị thương nặng như thế vẫn cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất có thể để bắt kịp đội ngũ.

Nó chẳng có thứ gì, nó chỉ là một con Kantus thông thường.

Nhận ra dù bản thân có cố gắng đi như thế nào, trước mặt cũng chỉ là một màu trắng xóa, Nha Nha bu ồm bã, đưa mắt nhìn xuống thân thể mình, đường nhìn chạm đến vết máu trên bụng, nó nhin không được lè lưỡi liếm liếm cái bụng bự.

Papa từng nói, từ bé mình đã mập hơn các con Kantus khác...

Vì thế, tại thời điểm đen tối nhất của đời khủng long, Nha Nha đã nhận ra ưu thế lớn nhất của mình:

Nó có cái bụng lớn nhất!

Mọi người rất hay đói bụng, nó lại ít khi cảm thấy đói, dùng thời gian mọi người ăn cơm đi ngủ để chạy nước rút, chạy thêm vài hướng nữa, biết đâu — — không! Phải là nhất định sẽ tìm thấy đồng bạn của mình!

Nghĩ tới đây, Nha Nha lập tức phấn chấn trở lại!

Bắt tay vào dò tìm các đoạn đường ở vài hướng đi khác nhau, nó bỗng tìm được một bông hoa của Tiểu Hoa tại một chỗ...

Xác định xong hướng đi, nó lấy dũng khí tiếp tục lên đường, mỗi khi không xác định được đường, nó lại sử dụng cách ngốc nhất cũng tiêu hao nhiều thể lực nhất: thử tất cả các phương hướng một lần.

Cũng may đồng bạn của nó vẫn nhớ tới nó, để lại rất nhiều thứ dọc đường cùng kí hiệu giúp nó nhận biết phương hướng.

Vào lúc đói bụng đến phát khóc, nó thậm chí còn phát hiện ra nửa cái đuôi Triceptor.

Vừa ăn nó vừa khóc, dùng tốc độ nhanh nhất có thể nhét toàn bộ phần đuôi đã đóng đá vào bụng, Nha Nha lại tăng tốc lên đường!

Sau đó, rốt cuộc — —

Tại ngày thứ tư, một phần trăm kì tích cuối cùng đã xuất hiện.

Giữa đường chân trời mờ mờ tối, nó phát hiện ra một đám gì đó!

Là đồng bạn!

Nó phẫn khởi hét to một tiếng, có đi đâu cỡ hòng Nha Nha đã khản cả rồi, nó không kêu nổi nữa.

Nhưng cũng không sao, không phát ra được âm thanh, nó vẫn còn chút thể lực đủ để chạy.

Vội vàng chạy tới chỗ đồng bạn, ở bên ngoài vòng vây của đồng bạn Nha Nha tìm được khe hở giữa hai con Kantus, nhắm chuẩn khe hở này, cái móng to đụng bên trái một cái, đụng bên phải một chút, nó đem thân mình chui vào giữa đồng bạn, cúi đầu.

Rốt cuộc, an toàn.

Cuối cùng, nó đã có thể nghỉ ngơi.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 116

Edit: D Linh – Beta: Chi

Vì thế, đợi đến ngày thứ ba, khi bão tuyết rốt cuộc cũng ngừng lại, Mạnh Cửu Chiêu liếc mắt sang liền phát hiện bên cạnh mình nhiều hơn một cái “tảng”.

A... Tại sao lại gọi là “tảng” ư...

Bởi vì mọi người đều đã đông thành tảng băng hết chứ sao —▽—

Nhìn rõ “tảng” kia là của ai, trong giây phút ấy, Mạnh Cửu Chiêu đã được chứng kiến kì tích!

Đó là Nha Nha! Nha Nha, nó thực sự có thể tìm trở về!

Không ai biết nó trở về lúc nào, đưa nhóc từng béo ú na ú nần giờ đây đang vui mình giữa đồng bạn say giấc nồng, nó chắc hẳn mệt đến chết tới nơi rồi, mọi người đều đã dậy, mình nó vẫn đang ngủ, chỉ khổ cho đồng bạn bị nó đè lên, nửa người cậu chàng đầu đã tê cứng.

Nhưng mà, chỉ cần quay trở về được là tốt lắm rồi ~

Thừa dịp Nha Nha còn đang bày ra bản lĩnh ngủ không biết trời trăng gì của mình, Mạnh Cửu Chiêu đi tới bắt đầu tiến hành kiểm tra thân thể cho nó, những con Kantus khác cũng đặc biệt phối hợp giờ móng trước của Nha Nha ra, nhấc cái đuôi của Nha Nha lên... để giúp đỡ Mạnh Cửu Chiêu

kiểm tra, vì thế, trong lúc Nha Nha chẳng biết gì, toàn thân của nó đã bị tất cả mọi người quan sát từ trong ra ngoài.

Tình trạng tróc vảy trên người Nha Nha đặc biệt nghiêm trọng, phần lớn thân mình nó còn bị tổn thương do giá rét. Do không được xử lý cẩn thận, một vài vết thương phía trên đầu cánh đã bắt đầu lở loét.

Không bột đở gột nên h ồ, ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu đang trăn trở mãi không tìm ra cách, Jojo từ đâu tới g ần, cái đầu to to cúi xuống g ần chỗ vết thương nơi đầu cánh của Nha Nha, ngấm nghía một h ồi lâu r ồi lè lưỡi liếm lên trên. Chẳng bao lâu sau, lại đến con Kantus thứ hai, thứ ba...

Nha Nha có một giấc mơ đẹp, trong giấc mơ, nó được quay trở về những ngày tháng sống trong hang với papa, nó tham ngủ không chịu rời giường, thế là papa bắt đầu liếm liếm.

Papa liếm mặt nó, liếm cái bụng, r ồi còn liếm cả cánh nhỏ của nó...

Nó không chịu dậy, papa sẽ liếm tới khi nào nó rời giường mới thôi.

Mọi khi, đến lúc này, Nha Nha sẽ duỗi cái chân thú của mình ra...

Sau đó...

Nó bị ngã tới mức tỉnh cả ngủ.

Vừa vươn chân ra ngoài vừa ngủ là việc có độ khó quá cao, thế nên Nha Nha ngã chổng vó lên trời. Mở đôi mắt hững hờ nhìn lên, đập vào mắt nó là đồng lưới h ồng h ồng của các đ ồng bạn còn chưa kịp rút lại.

Đúng r ồi! Mình đã tìm được các bạn r ồi mà!

Chắc hẳn là các đ ồng bạn đã liếm mình tới tỉnh cả ngủ đây!

Trong lòng vui mừng, Nha Nha hành động chẳng hề giống một người bị thương, nhảy cẫng lên giữa vòng tròn của đ ồng bạn, lần này nó đã có được bài học r ồi, nó quyết định từ giờ sẽ cố gắng đi giữa đội!

“Grao grao ~~~~”

“Grao — — ”

Cánh đồng tuyết trắng mênh mông bỗng vang vọng tiếng gào hùng hồn của đám Kantus, với những người không hiểu rõ nghĩa khi nghe thấy sẽ cảm thấy đây giống như tiếng gầm tượng trưng một loại nghi thức cổ xưa nào đó.

Còn với người hiểu ngôn ngữ của Kantus như Mạnh Cửu Chiêu, đây chẳng khác nào một cái chợ.

Bên ngoài trông qua thì oai phong凛冽 thế thôi, thực chất đám Kantus này rất thích buôn chuyện, vây quanh Nha Nha, đám nhóc cỡ đại này đang nhao nhao mỗi đứa một câu hỏi chuyện tìm về đội của Nha Nha.

Cơn ác mộng đã qua, ngày hôm nay khi đứng giữa đồng bạn, kể cho họ nghe chuyện cũ, nó chợt cảm thấy những chuyện ấy thật li kì.

“... Không biết đi đường nào, tôi đành chạy qua mỗi hướng một lần, sau đó tìm được hoa mà Tiểu Hoa để lại!” Nha Nha mặt mày hớn hở nói.

“Hoa? Hoa tôi trông á?” Tiểu Hoa nhảy cảm bắt được tên mình, vội vã hỏi lại.

“Không, mần hoa kia của cậu chẳng có chút động tĩnh nào hết.” Vờ như không thấy vẻ mặt mong chờ của Tiểu Hoa, Nha Nha nói chắc như đinh đóng cột.

“Vậy sao cậu nói tìm được hoa tôi trông?” Tiểu Hoa vẫn không cam lòng.

Thấy cậu ta quyết hỏi cho ra nhẽ, vài cái vẩy trên mặt của Nha Nha ánh lên sự khó xử, mất một lúc lâu, chịu sự hối thúc của những người khác, nó mới ấp úng nói:

“Tại vì xuyet xuyet của cậu và Alan nặng mùi quá đó — — ”

Mùi hương khó ngửi lưu mãi không tan, giúp Nha Nha ngay lập tức phát hiện ra dấu vết mà bạn mình lưu lại, đào bới một hũ tại chỗ mùi hương nồng nặc kia, tìm ra hạt giống nho nhỏ đó, nhờ thế nó mà xác định được phương hướng.

Sau đó, cũng may có Alan.

Dọc đường đi thi thoảng những con Kantus cũng sẽ ném lại vài món đồ nọ kia, nhưng còn Alan, chàng trai trong tay không tác sát (túi đã đánh rơi khi bị Brontosaurus rượt đuổi) chẳng biết làm gì đành tè một bãi ==///

Xuyt xuyt Alan lưu lại trên đường đi, quả thực là điểm mấu chốt giúp Nha Nha tìm trở về đội ngũ.

Vốn lúc đầu, Nha Nha không định nói ra, dù sao chuyện dọc đường ngửi mùi xuyt xuyt của người ta để tìm đường trở về.. nghe đã thấy hơi quá là hơi ~

Nhưng nếu đã bị ép hỏi tới đây, dù sao cũng không thể giấu mãi? Thế là, Nha Nha ngậm thơ chưa từng được giáo dục về việc nói dối và che đậy đã nói rõ một năm một mười mọi chuyện.

Quả nhiên, khi nó tuyệt vọng liếc mắt sang xung quanh, ánh mắt đồng bạn đầu tiên hiện lên dòng chữ “muốn ối quá nè”, nhất là mấy đứa vừa từng cho nó “cái liếm tình bạn”, đã vội vàng chạy sang bên cạnh bốc tuyết vã vào mồm.

Có đi đâu, đây cũng là một cách.

Vì thế, trên quãng đường đi tiếp theo, cứ cách một khoảng, không chờ Mạnh Cửu Chiêu nhắc nhở, đám Kantus đầu tự giác tìm một góc đi tè.

Chặng đường kế đó ngày càng khó khăn. Cây cối đầu đã bị vùi sâu dưới lớp tuyết trắng, băng đóng kín cả mặt đất, hiện giờ bọn cậu đưa mắt bốn cõi cũng chẳng tìm thấy móng khủng long nào nữa.

Không có khủng long, đồng nghĩa với việc không có thức ăn.

Ai cũng đói bụng, nhưng không giống với lúc đầu cứ khi đói là làm nặng xì lên, giờ bọn chúng đã biết nhẫn nhịn.

Nhẫn nhịn cho qua cơn đói, yên lặng tăng tốc độ đi đường.

Bọn chúng đã bước đầu trở thành Kantus trưởng thành.

Tuy nhiên, đám Kantus có thể nhịn, Mạnh Cửu Chiêu lại không thể.

Liên tục mấy ngày không có gì bỏ bụng, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy mình sắp chết đói tới nơi rồi, cậu gắng gượng ăn tuyết cho qua ngày, nhưng kể cả như vậy cũng không thể duy trì kiểu sống này lâu được.

Cậu không sợ chết, nhưng cậu sợ không được gặp lại papa và ông nội, cậu lo lắng sau khi mình đi, đám nhóc mù đường này sẽ...

Mối lo lắng lớn nhất của cậu còn là Louis.

Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu đang thoi thóp, Louis đã tìm ra cách kiếm đồ ăn.

Khứu giác của Louis nhạy hơn đám Kantus khác gấp mấy lần! Giống như khi còn bé nó có thể tìm đông quả về cho Mạnh Cửu Chiêu từ dưới lớp băng dày, xuyên móng vuốt sâu xuống bên dưới, Louis đào lên một con Nham long đã bị đông cứng.

Nham long là một loài khủng long sinh sống tại vùng đài nguyên (*) lạnh giá, hình dáng to lớn, sống nhờ thực vật dưới bề mặt băng, không giống những loài khủng long ăn chay có răng nhọn hay sừng nhọn hung ác khác, Nham long là loài cực kỳ vô hại, vũ khí duy nhất của bọn chúng chính là thân hình đồ sộ, chỉ có vẻ vện chừng ấy vũ khí nhưng cả cuộc đời cũng chẳng dùng được bao lần: nơi ở của bọn chúng có hoàn cảnh quá khắc nghiệt, thức ăn thiếu thốn, chẳng có loài khủng long nào sẵn lòng cư trú tại đây, vậy nên loài khủng long nhu hòa này thường thường chỉ chết khi đã sống hết tuổi thọ.

(*) đài nguyên: đài nguyên, lãnh nguyên hay đồng rêu là một quần xã sinh vật trong đó sự phát triển của cây gỗ bị cản trở do nhiệt độ thấp và mùa sinh trưởng ngắn.

Song, con Nham long trước mặt này chắc chắn không chết vì tuổi già.

Nhìn vào hình dáng cơ thể nó có thể thấy đây là một con Nham long non, cùng lắm là thành niên, vừa mới rời khỏi vòng tay bao bọc của cha mẹ, có lẽ do thiếu kinh nghiệm nên nó bị kẹt lại dưới lớp băng.

Năng lực sinh tồn của Nham long rất cao, cho dù bị đóng băng, chúng vẫn có thể dựa vào lượng mỡ trong cơ thể để sống sót qua thời gian dài mà không cần ăn uống, chờ đến khi băng tan, mạch máu lại lần nữa lưu thông giúp chúng sống lại.

Chưa từng gặp Kantus bao giờ, Nham long con sau khi được Louis lôi ra không bao lâu liền từ từ tỉnh lại.

Đôi mắt trong trẻo hiên lành còn đây cúi đầu quay sang nhìn Mạnh Cửu Chiêu ở đối diện, chắc nó cho rằng Mạnh Cửu Chiêu là ân nhân của mình, bèn đưa lưỡi ra liếm liếm Mạnh Cửu Chiêu một cái.

Sau đó, hoàn toàn không có sau đó.

Louis cắn đứt cổ nó.

Đặt phần cổ của Nham long con trước mặt A Trọc, Louis khẽ đẩy Mạnh Cửu Chiêu, bảo cậu nhân lúc còn nóng uống vài hớp máu Nham long.

Sau khi chữa đủ chỗ thịt cho mình và A Trọc, Louis đem phần thân Nham long còn dư để sang giữa chỗ đám Kantus còn lại.

Đây là bữa ăn duy nhất bọn họ cùng nhau hưởng suốt mấy ngày vừa rồi.

Không lãng phí kể cả xương, mấy con Kantus đem xương con Nham long non kia nhai nát rồi nuốt xuống bụng.

Bởi thế mà đến chứng minh xác thực cho sự tồn tại của con Nham long này trên thế giới cũng hoàn toàn biến mất.

Thế lực đời này tốt hơn không chỉ một chút so với đời trước, lấp đầy bụng rỗng, Mạnh Cửu Chiêu vui vẻ trở lại. Nhìn Mạnh Cửu Chiêu tràn đầy tinh thần, Louis nhắc cậu đặt trở lại đỉnh đầu.

Xoa xoa đỉnh đầu rắn chắc, quay ra nhìn đám Kantus theo sát sau lưng Louis, Mạnh Cửu Chiêu khe khẽ thở dài.

Cùng sinh ra với nhau, không ai hiểu Louis hơn cậu.

Cho dù mặt Louis không thể hiện ra bất kì biểu cảm nào, nhưng Mạnh Cửu Chiêu biết, Louis vẫn luôn rất căng thẳng.

Bằng chứng là Louis thậm chí đã ngậm cậu vào trong miệng.

Đây là biểu hiện của việc cực kì thiếu thốn cảm giác an toàn.

Tuy rằng chưa bao giờ chứng kiến nhưng trong lòng Mạnh Cửu Chiêu vẫn luôn âm ỉ một suy nghĩ: Louis hoàn toàn không hề dịu dàng, vô hại như những gì người khác thấy.

Trong điều kiện thức ăn dồi dào, hoàn cảnh sống yên bình, Louis quả thực rất vô hại, nhưng vào khi điều kiện khắc nghiệt, người nhà gặp nguy hiểm, Louis sẽ trở nên vô cùng tàn nhẫn.

Mấy ngày nay, từ lúc Mạnh Cửu Chiêu ngày càng suy yếu, tính tình Louis cũng trở nên gắt gỏng hơn, Mạnh Cửu Chiêu nghi ngờ, giả dụ như không tìm được thức ăn, đám Kantus đằng sau không chừng sẽ bỗng dưng biến mất một con, sau đó thịt thơm không biết từ đâu sẽ xuất hiện trước mặt cậu.

Mạnh Cửu Chiêu tin chắc nếu mình không ổn, Louis nhất định sẽ làm ra việc như thế.

“Không sao, tớ không sao rồi mà...” Tiếp tục vuốt ve đỉnh đầu Louis, Mạnh Cửu Chiêu tin tưởng Louis sẽ nghe hiểu ý mình.

Duy trì hành động này một lúc lâu, cuối cùng, Louis cũng trở về lại bộ dạng Louis vô hại đi kèm đám ngày thường.

Đó cũng là lần đầu tiên Mạnh Cửu Chiêu cầu nguyện cho bản thân nhất định phải sống thật lâu.

Trong chặng kế tiếp của cuộc hành trình, mọi người đều quan sát cực kì chăm chú dưới chân mình.

Dưới sự hướng dẫn của Louis, các Kantus nối tiếp nhau đào ra vài con Nham long nữa, tuy chưa đủ cho tất cả cùng no bụng nhưng ít ra cũng chẳng đói được.

Có đi đâu, phần ăn không đủ cho Kantus ăn no lại dư dả với Mạnh Cửu Chiêu, dưới sự giám sát chặt chẽ của Louis suốt mấy ngày trời, kết quả, Mạnh Cửu Chiêu chẳng những không gầy đi lại còn mập thêm vài lĩn.

Đám Kantus khác ngày càng cao hơn, có sao cậu lại cứ béo ra thế nhỉ?

Trông ngon miệng hơn chẳng phải đi đâu tốt lành gì ở thế giới hiện tại, trong những ngày tiếp theo, mặc kệ Louis có mang tới nhiều thịt tới đâu, Mạnh Cửu Chiêu cũng kiên quyết không ăn, sau vài lĩn, xác định A Trọc thực sự ăn đủ rồi, Louis rốt cuộc không chia thức ăn của mình sang cho A Trọc nữa.

Buổi tối hôm đó, bụng Louis cuối cùng cũng ngừng sôi ùng ục.

Cơn bão càng tan dần đi, Mạnh Cửu Chiêu nhận ra nhiệt độ ngày càng giảm xuống.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mỗi ngày nhìn Louis đều thấy tràn ngập sự vui vẻ, gặp người khác thì chào hỏi, con gà con này từ bé đã được các cô dì chú bác trong bộ lạc yêu thương vô cùng.

Như vậy, rốt cuộc trong mắt mọi người, Louis là đứa trẻ thế nào?

Sita: Louis rất ngoan! Ngoan lắm, ngoan cực kì!

Pola: Louis rất dịu dàng! Nhưng anh của cậu ấy thì hư lắm! Sao cậu ta không học tập em mình, tốt tính hơn một chút chứ ~

Ông nội Mãnh: Grum ~ grum ~ grum ~ (cháu trai của ta rất đáng yêu!)

White: Louis rất giống Black, vừa thấu hiểu lòng người vừa đom đàng ~

Black (pia bạn đời bay vào): Tại sao tôi cứ thấy cái gì đó sai sai thế nhỉ...

Mạnh Cửu Chiêu (miệng ngậm thịt Louis cho, c`ân hoa Louis cho):
Nhồm nhoàm ~ nhai ~ nhai

Lén lút đi xuyt xuyt bậy lên đệm của Andy, hại Pola bị trụi lông... Đờ t ờ Louis ng ần làm bao nhiêu chuyện xấu, hình tượng trong mắt mọi người...

Vẫn cực kì tốt! Cực kì tuyệt vời là sao đây?

Không hổ xuất thân là hoàng đế bệ hạ.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 117

Edit: DLinh – Beta: Chi

Bọn cậu lại tiếp tục di chuyển, khoảng cách không tính là xa nhưng lớp băng bỗng dày lên bất ngờ, dày tới mức đào mãi cũng không tìm thấy mặt đất, tất cả thực vật cũng biến mất chẳng thấy tăm hơi.

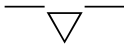
Chợt nảy ra một ý nghĩ, Mạnh Cửu Chiêu không cho các Kantus chạy loạn nữa, bắt chúng lại tháo tất cả túi xuống, buộc đồng túi lại với nhau, Mạnh Cửu Chiêu biến đồng túi thành một sợi dây dài, đầu trước sợi dây buộc vào chân Louis còn đoạn cuối buộc vào chân trước bên phải của Tiểu Hoa.

“Bước đi cẩn thận một chút, một khi phát hiện chỗ nào không hợp lí, lập tức cắn sợi dây bằng túi.” Nhìn vẻ mặt mơ màng của đám Kantus, Mạnh Cửu Chiêu không thể không tụ tập chúng lại một chỗ, giải thích tường tận cách dùng “sợi dây”.

Mạnh Cửu Chiêu xếp đám Kantus thành một hàng dài, sau đó nắm bên trái “sợi dây” từ từ bước đi.

Thấy Mạnh Cửu Chiêu dè dặt như thế, đám Kantus cũng nghiêm túc hẳn ra.

Chỉ có đi ầu, một đám Kantus đứng xếp hàng nghiêm chỉnh, bám vào một sợi dây hình thù kì quái, nắm tay nhau bước đi... trông sao cũng thấy buồn cười.

Không có một loài thực vật nào, Mạnh Cửu Chiêu lo lắng cân nhắc tới một khả năng: có lẽ, bọn cậu hiện giờ đã rời khỏi đất liền, sắp bước lên trên một tảng băng. Có đi đâu, kể cả cứ coi như đó là tảng băng đi chẳng nữa, nhưng dưới thời tiết quanh năm giá rét một cách kì lạ, trên bề mặt băng nhất định sẽ sản sinh ra một loài thực vật, đằng này mặt băng chẳng xuất hiện lấy một ngọn cỏ, Mạnh Cửu Chiêu nghi ngờ, có khi nào đây là một mặt sông, thậm chí, còn có thể là đã ra ngoài khơi.

Bất kể là phương án nào, nói chung, nhất định phải cẩn thận tuyệt đối.

Bây giờ Mạnh Cửu Chiêu chỉ muốn mau chóng rời khỏi chỗ hoang vắng kì dị này, có quý mới biết chỗ này có thức ăn hay không, còn có thể đào băng tìm thức ăn như đợt trước không à?

Hay là cứ quên đi ~

Cũng may ngày hôm qua bọn cậu may mắn phát hiện ra thi thể một con Triceptor, tuy thịt già dai nhách ăn chán muốn chết nhưng ưu điểm ở chỗ khổ người to lớn, từng đưa Kantus ở đây đầu được ăn no, bọn cậu còn khoảng nửa ngày để thoát ra khỏi chỗ này, bằng không... Mạnh Cửu Chiêu đến lúc đó đành nghĩ cách khác.

Trọng lượng cơ thể Mạnh Cửu Chiêu nhẹ nhất nên cậu đi vượt lên đằng trước, Louis đi ngay bên cậu, nhớ đâu có chuyện gì thì ít ra Louis còn có thể bay lên trời, những con Kantus khác theo thứ tự lần lượt đi đằng sau cậu, bọn chúng cẩn thận dò dẫm bước đi.

Mọi chuyện suôn sẻ hơn Mạnh Cửu Chiêu tưởng tượng nhiều, bọn cậu đã đi được nửa ngày, đến bây giờ vẫn chưa phát sinh nguy hiểm gì.

Quan sát thấy lớp băng chỗ này có vẻ chắc chắn.

Trong lòng Mạnh Cửu Chiêu nghĩ có lẽ nên để mọi người nghỉ ngơi một chút.

Nhưng nguy hiểm lại cứ nhằm lúc này mà tới — —

Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu đang định leo lên người Louis nghỉ ngơi, sau lưng bọn cậu đột nhiên truyền tới âm thanh vang dội.

Rắc rắc — —

Rắc rắc rắc rắc!

Đây... đây là âm thanh của băng rạn!

Hoảng sợ, Mạnh Cửu Chiêu hoang mang quay về phía sau nhìn — —

Đằng sau toàn đội, mặt băng vốn bằng phẳng bất thành linh xuất hiện một vết nứt! Vết nứt vốn dĩ không lớn lắm nhưng ngày càng lan rộng ra, chẳng bao lâu sau, diện tích xung quanh vết nứt đã lên lớn tới mười mấy mét — —

“Đừng hoảng! Cần chắc sợi dây, mọi người từ từ bước sang bên tôi!! Ngộ nhỡ có rơi xuống cũng không được gấp, cần sợi dây thật chắc vào, sau đó cũng đừng ngộ nguây, chúng tôi ở trên sẽ cố gắng kéo các cậu lên — — ”

Giống như khi chết đuối không được giãy dụa liều lĩnh, tình huống hiện giờ, nếu như muốn bảo toàn tính mạng, việc đầu tiên phải làm là cố gắng hết sức thả lỏng hành động của mình, giảm thiểu năng lượng tiêu hao xuống mức thấp nhất, biết đâu có thể nước sẽ kết băng lại lần nữa, nhờ thế, khả năng sống sót mới càng cao.

Theo khẩu lệnh của Mạnh Cửu Chiêu, tất cả Kantus đều bình tĩnh trở lại, chân trước cẩn thận nắm chắc “sợi dây”, bọn chúng từ từ tiến từng bước.

Một đứa, hai đứa, ba đứa... Mạnh Cửu Chiêu kiểm kê quân số, những con Kantus cuối hàng cũng sắp đi tới trước mặt rồi, đợi tới khi bọn chúng qua đây, coi như đã vượt qua thời khắc nguy hiểm nhất — —

Nhưng ngay lúc Tiểu Hoa đang dè dặt nhắc chân, chuyện bất ngờ đột nhiên xảy ra — —

Tốc độ nứt của mặt băng bỗng nhiên gia tăng vượt quá tốc độ của bọn họ, lớp băng dưới chân rắc một tiếng r ầm nứt vỡ, Tiểu Hoa không đề phòng liền rơi xuống h ầm băng!

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Tiểu Hoa còn chưa kịp cắn chắc sợi dây bên cạnh. May thay Alan phản ứng kịp thời, ngay khi Tiểu Hoa rơi xuống, nó vội vàng cắn chắc sợi dây nhảy theo.

Dòng nước bên dưới cực kì buốt giá, trong giây phút rơi vào nước, Alan cảm thấy cơ thể đã không thuộc về mình. Tuy nhiên được cái nó rất khỏe, cố gắng mở mắt ra dưới nước, ngay lập tức nó tìm thấy bóng dáng của Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa rõ ràng rất sợ, nhưng không hiểu vì sợ đến choáng váng, hay cậu ta nhớ đến lời Mạnh Cửu Chiêu nói trước đó về cách xử trí khi rơi xuống, cậu chàng không dám nhúc nhích, chỉ giương hai mắt lên nhìn, lúc thấy Alan, ánh mắt mới h ồi phục sức sống.

Ngậm sợi dây, Alan gắng sức bơi gần về phía Tiểu Hoa, chân trước của Kantus quá ngắn, không cách nào với ra bắt được, miệng còn phải ngậm dây, không thể quay ra cắn, Alan nhanh trí chuyển mình, quay cái đuôi to to ra phía Tiểu Hoa.

Ú ớ một h ồi, Tiểu Hoa cắn được cái đuôi của nó.

Kế đó, hai con Kantus cùng không nhúc nhích.

A Trọc từng bảo, giả dụ có rơi xuống nước cũng không được hoảng loạn, không được giẫy dụa, phải đợi đ ồng bạn kéo bọn chúng lên.

Bọn chúng yên lặng chờ đợi.

Trong quá trình chờ đợi, mắt bọn chúng r ốt cuộc cũng thích ứng được với bóng tối dưới nước, khi thấy rõ quang cảnh xung quanh, trong phút

chốc, mặt Tiểu Hoa hiện lên vẻ kinh sợ.

Đây là — —

Đồng bạn cũng không để bọn chúng đợi quá lâu, ngậm chặt túi trong miệng, sau đó, Alan miệng cắn dây túi, Tiểu Hoa cắn đuôi Alan, móc thành một dải, bọn chúng được đồng bạn trên bờ kéo lên.

“Hai người... nặng chết đi được...” Thở ra đằng tai, Jojo oán trách.

Tiếng nó im bật khi thấy Tiểu Hoa.

Kantus rơi xuống nước chỉ có hai con, nhưng bọn chúng lại kéo lên được tận ba con.

Con Kantus thứ ba chỉ là một thi thể.

“Phía bên dưới có rất nhiều Kantus.” Được đồng bạn vây quanh dùng thân nhiệt sưởi ấm, Tiểu Hoa rốt cuộc cũng lấy lại độ ấm, có lại sức lực, nó bắt đầu lấp bắp kể lại những đi đâu mình vừa thấy.

“Đã chết! Bọn họ đều đã qua đời! Thần sắc rất đáng sợ — —” chắc hẳn do nghĩ tới cảnh khi ấy, Tiểu Hoa rụt cả người lại.

Khó khăn lắm mới làm quen được với bóng tối, ngay khi quay sang nhìn ngắm xung quanh lại bắt gặp hơn mười thi thể đồng loại mình, thật sự là không thể có cảnh tượng nào đáng sợ hơn!

Hơn chục đồng loại cùng nhìn về phía mình há miệng, mắt mở to.

Trong mắt các chủng tộc khác, đây là nét mặt cực kì đáng sợ, nhưng thân là người cùng tộc, Tiểu Hoa ngay lập tức hiểu ra ý nghĩa ẩn sau dáng vẻ ấy: Bọn họ đang kêu cứu — —

Ngay khi ấy, sợi dây cứu mạng bắt đầu được kéo lên chậm rãi, cũng không biết lấy đâu ra sức, dùng móng vuốt kẹp lấy một con Kantus, trong đầu trống rỗng, Tiểu Hoa được kéo lên.

Thân thể run rẩy đứng trước mặt Mạnh Cửu Chiêu, Mạnh Cửu Chiêu xoa xoa cậu một lúc lâu, Tiểu Hoa khó khăn lắm mới bình phục từ trong cơn hoảng hốt sau khi được kéo lên.

“... Chắc là toàn bộ một đội Kantus bị rơi xuống.” Sờ sờ cái đầu của Tiểu Hoa, nhìn cậu ta không run rẩy nữa, Mạnh Cửu Chiêu lúc này mới lên tiếng.

Có thể giải thích như thế này, băng ở chỗ này rất dày, nhưng có một phần lại cực mỏng, rất dễ nứt, chỉ cần đặt chân lên liền rơi xuống.

Chỗ này trước đó chắn chắn đã có người đi qua.

Vùng đất này không tồn tại các sinh vật khác, đi qua chỗ này hầu như toàn là Kantus vị thành niên trên đường đi tìm bạn đời. Đám Kantus này không có bất kỳ ý niệm nào về trận hình, bọn chúng chỉ biết chạy như ong vỡ tổ, vì thế, tất cả cùng thất trận rơi xuống.

Trước khi chết cố gắng vùng vẫy, cuối cùng, chết đuối, chết rét.

Mặt băng lại một lần nữa kết trở lại, che lấp nơi chôn thân, mãi tới khi có một đội Kantus khác đi qua chỗ mặt băng bọn chúng đã từng đi.

Thi thể con Kantus ấy cuối cùng vẫn được cả bọn đẩy trở về dưới lớp băng.

Một con khủng long ở trên bờ, không có nơi chôn cất sẽ cô đơn hơn khi được ở cùng các bạn mình.

Một lần nữa, đám Kantus cảm thấy mình thật may mắn.

Vì thế, Mạnh Cửu Chiêu và Louis vừa ngã xuống lại bị liếm lấy liếm để mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đầu tiên là bị Tiểu Hoa liếm, sau đó Alan cũng chạy ra liếm hai người bọn họ một cái, tiếp theo, tất cả Kantus đều chạy tới cống tặng chút nước

miếng, đám nhóc này liếm xong liền bỏ chạy, chẳng nói chẳng rằng lấy một câu!

Qua một lúc lâu, Mạnh Cửu Chiêu mới hiểu được đây là phương thức cảm ơn đặc biệt của đám Kantus con: “Liếm yêu”.

Được rồi, khi còn bé sống giữa một đám Kantus, Mạnh Cửu Chiêu đã biết về việc này, khi đó, thấy một con gà con mập mạp lanh lợi chạy nhào vào lòng cha, liếm liếm yêu cha mình, trông mới đáng yêu làm sao!

Lúc ấy, Mạnh Cửu Chiêu mơ ước cũng sẽ được một con Kantus con chạy tới thực hiện nghi thức dâng tặng nụ hôn như thế. Nhưng hôm nay khi đã đạt được...

Tại sao...

Lại cứ cảm thấy không giống tượng tượng chút nào vậy?

Nước miếng của bọn Tiểu Hoa vừa ướt vừa khô, gió rét thổi ngang qua người Mạnh Cửu Chiêu, rét thật.

Tuy nhiên, chuyện của Mạnh Cửu Chiêu cũng không hoàn toàn là chuyện sợ bóng sợ gió.

Do lo lắng nếu cứ ở mãi chỗ này sẽ gặp chuyện không hay, bọn cậu nhanh chóng rời khỏi vùng đất này, mãi tới khi Mạnh Cửu Chiêu ra hiệu bảo mọi người có thể nghỉ ngơi, đám Kantus này mới đặt móng ngẩng xuống, yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Lo lắng việc đóng băng, Mạnh Cửu Chiêu bảo mọi người đem tháo sợi dây làm từ túi ra, trải xuống bên dưới, ngày hôm nay bọn cậu còn phải nhờ vào mấy tấm da này để tránh rét qua ngày đó ~

Vừa lúc ấy, có con Kantus giũ ra từ trong túi của mình ra một vật thể lạ.

“Cá!”

Chuyện là lúc trước, Mạnh Cửu Chiêu bảo mọi người thả túi xuống cứu Tiểu Hoa và Alan, không nghĩ tới túi lại có thêm công dụng trở thành lưới bắt cá, nhờ thế mà mò được một con cá!

Còn là một chú cá rất béo nữa ~ vừa nhìn đã thấy ngon miệng rồi ~

Trong khoảng thời gian tiếp theo, không đợi Mạnh Cửu Chiêu nhắc, tất cả Kantus đều phấn khích lật túi của mình ra tìm ~

Tuy không đảm bảo túi nào cũng có cá, nhưng bọn cậu cũng thu hoạch được không ít.

Vì thế, theo dự định, đám Kantus sắp tới sẽ chẳng có gì bỏ bụng nào ngờ ngược lại, bọn chúng lại được thưởng thức thịt cá ngon nhất cuộc đời.

Chuyện này khiến bọn nó nảy ra một ý tưởng, từ đó về sau, mỗi ngày bọn nó đều đục một lỗ trên mặt băng, sau đó thả túi xuống, tuy không đủ ăn no nhưng không đến mức chết đói.

Túi papa đưa cho mình, quả nhiên có nhiều ý nghĩa sâu xa — — tối hôm đó, miệng vừa nhai món cá mỹ vị nơi biển sâu, Mạnh Cửu Chiêu lại lần nữa nhớ các papa.

Túi đeo vô cùng tiện lợi, vừa bọc được đuôi, vừa làm chặn đắp, đến giờ, còn có thể dùng để bắt cá... Papa, các người thật đáng được vinh danh!

Lúc này, Black và White:

Tìm kiếm một hũ trong hang vẫn không thấy đâu, White chạy ra hỏi bạn đời của mình, “Thân ái, cái túi mua hàng trước đây anh làm đâu rồi? Sắp tới ngày trao đổi hàng hóa của bộ lạc, chúng ta có thể phải mang về rất nhiều đồ đó.”

Black im lặng.

Mãi một lúc sau, hắn mới mở miệng.

“Cái túi ấy em đừng hành lí cho Louis và Cục Cưng r ấ, không có túi chuẩn bị trước, đành phải dùng cái ấy...”

Nhắc tới con, đôi ch ồng ch ồng lại bắt đầu ủ rũ, ôm đầu khóc nức nở một lúc lâu, Black mới lau nước mắt.

“Con chúng ta nhất định sẽ tìm được đường trở về”

“Ừ! Nhất định là thế, anh còn lén bỏ áo len từ lòng của em vào bên trong.”

“Ừ! Em cũng lén bỏ poo poo của ba vào nữa!”

Sau khi đối chiếu những thứ lén lút bỏ vào, Black và White mới phát hiện nhân lúc người kia không chú ý, bọn họ đã bỏ vào trong túi của các con không ít đồ hay ho.

Nhiều thứ “mùi vị” n ồng nàn như thế, các con nhất định có thể tìm được đường trở về!

Nhờ thế, hai con Kantus mới vui vẻ trở lại.

Nên, sự thật chứng tỏ Mạnh Cửu Chiêu đã nghĩ xa quá, cậu đi ra ngoài, các papa chỉ thuận tay chuẩn bị ít đồ thôi, bên trong còn chứa cả đồng thứ thú vị đang đợi cậu khám phá.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 118

Edit: DLinh – Beta: Chi

Buổi trưa là khoảng thời gian nắng chiếu rực rỡ nhất, cũng là lúc ấm nhất.

Đám Kantus mệt mỏi đã nửa ngày trời ng ồi bệt xuống. Hiện giờ, bọn chúng chịu lạnh giỏi hơn lúc trước rất nhi ều, nằm trên mặt băng cũng không thấy lạnh nữa. Cả đám nhao nhao giơ móng lên, bắt đầu gãi gãi mấy chỗ vảy ngứa ngứa.

Động tác này nếu do đám Kantus trong hình dáng gà con làm, nhất định Mạnh Cửu Chiêu sẽ nhìn không chớp mắt.

Đáng tiếc, hiện giờ thực hiện động tác này là một đám Kantus sắp trưởng thành — —

Một đám khủng long to lớn giơ chân gãi gãi khoe trứng, bộ dạng này khiến người ta không biết nên để mắt ở đâu cho đúng!

Bọn chúng không quan tâm, nhưng Mạnh Cửu Chiêu lại thấy không tự nhiên chút nào.

Không chịu được cảnh tượng này còn có con gà con Louis tràn đầy phong độ nhà cậu nữa! Đúng r ồi ~ hiện giờ Louis đã trở nên cao lớn, hẳn phải gọi là chú Kantus phong độ mới đúng.

Con Kantus phong độ ngẩng cao đầu, dường như đang thưởng thức bầu trời xanh biếc.

Mạnh Cửu Chiêu quyết định gia nhập hàng ngũ cùng Louis. Leo lên trên vai Louis, mặc áo len tình yêu của papa, trên đầu còn đắp thêm cái túi lớn nhà bọn họ, Mạnh Cửu Chiêu thỏa mãn dựa đầu vào Louis bên cạnh, cậu quyết định cũng thưởng thức phong cảnh xung quanh.

Đưa mắt ra bốn phía xung quanh chỉ thấy bầu trời xanh biếc xanh, nền tuyết trắng xóa, không chút bụi trần, cả hai sắc màu này hòa với nhau đạt tới độ tinh khiết tột cùng, rốt cuộc cũng thoát khỏi nguy hiểm cùng những ngày tháng mệt mỏi, hiện giờ, Mạnh Cửu Chiêu mới có dịp thưởng thức vẻ đẹp của tinh cầu này.

“Bầu trời thật xanh nhỉ ~” Mạnh Cửu Chiêu lẩm bẩm.

“Grum ~~” Louis gặm nhẹ trong miệng, đồng ý.

Tâm linh tương thông, hai anh em cùng ngược lên nhìn trời, bọn cậu cùng thưởng thức bầu trời xanh thẳm.

Ngắm nhìn đủ bầu trời, Mạnh Cửu Chiêu lại chuyển đường nhìn về phía mặt đất bên dưới.

“Tuyệt thật là trắng! Trông qua thật sạch, dường như không bị ô nhiễm chút nào —— ”

Lời khen còn chưa kịp nói hết, “bep” một tiếng, cả người Jojo té nhào xuống mặt đất, nó nhào xuống ngay chỗ Mạnh Cửu Chiêu đang khen đẹp kia.

Mặt tuyết bằng phẳng vốn đang đẹp trong phút chốc trở nên mấp mô.

Thế là, Mạnh Cửu Chiêu đành nuốt lại lời khen đã đến đầu lưỡi.

Lúc cậu và Louis đang tràn đầy ý thơ ngược lên ngắm nhìn bầu trời, đám nhóc Kantus này đã phá hoại toàn bộ nền tuyết trong phạm vi xung

quanh ==/// thật không hổ là chủng tộc có thân hình khỏe mạnh nhất vũ trụ, vừa thích ứng được với hoàn cảnh, bọn chúng lập tức phô bày sức phá hoại to lớn của mình.

Ngay từ khi trải qua trận bão tuyết khủng khiếp, đối với đám Kantus này, “tuyết” là biểu trưng của giá rét, là thứ đồ vật cực kì đáng sợ, vừa có thể kéo rách vảy của chúng, vừa đông cứng chúng, đáng sợ biết bao! Thật sự rất là đáng sợ đó!

Tuyết phủ lấp mặt nước, không cần thận một chút li ền ngã xuống, càng đáng sợ hơn!

Trong thời gian dài, “tuyết” với bọn chúng chính là nỗi sợ, mỗi ngày đi đằng sau móng Mạnh Cửu Chiêu và Louis, phải cẩn thận từng li từng tý.

Mãi tới khi cơ thể to lớn của chúng thích ứng được với loại thời tiết lạnh giá này, bọn chúng mới hết sợ lạnh, tiếp đó, bọn chúng mới dám nghịch “tuyết”.

Mấy ngày nay, chỉ cần được nghỉ ngơi, bọn chúng sẽ lăn qua lăn lại trên mặt tuyết, cũng chẳng biết có gì thú vị nhưng đám Kantus này vẫn vui không biết trời trăng, mỗi chỗ bọn chúng đi qua, trên mặt đất đều lưu lại những vết lăn thật dài.

Những vết tích này khi gió thổi qua sẽ đông lại, thời gian t ần tại cũng lâu hơn.

Nếu cảnh tượng này này được bảo trì mãi đến v ềsau, không biết người đời sau khi chứng kiến chúng sẽ nghĩ như thế nào? Có biết đấy là do một con Kantus lăn qua lăn lại tạo thành không?

Nghĩ đến cũng thấy đen mặt ~

Song, Mạnh Cửu Chiêu cũng không phản đối chúng làm ra hành động này, hiện giờ mặt đất bằng phẳng, lớp băng cũng cực kì rắn chắc, không tạo ra bất kì nguy hiểm gì, vui vẻ chơi đùa một chút nên được khích lệ.

Việc “chơi” này thật ra cũng chính là bước đầu của “chinh phục”.

Đám Kantus này đang bước đầu chinh phục vùng đất khắc nghiệt này.

Jojo lăn qua lăn lại nửa ngày trên đất, thân hình to lớn của cậu ta tới tận lúc lăn chạm vào chân Louis mới dừng lại.

Nó chẳng vội vàng đứng lên, làm trò trước mặt Mạnh Cửu Chiêu và Louis một hồi, Jojo giơ móng sau lên, lộ ra hai cái trấu, dùng móng gãi gãi cổ lúc lâu, nó mới chịu đứng dậy.

Quay đầu kiểm tra “tác phẩm” của mình, Jojo nhấp nháy mắt.

Nó lại phát hiện ra trò chơi mới!

Chỗ ngã xuống ban đầu có một “mình” khác kìa!

Có chân, có đuôi... toàn bộ đường viền vóc dáng của mình đầu được lưu lại trên tuyết!

Trẻ nhỏ thường thích bắt chước ~ các bạn nhỏ Kantus cũng không ngoại lệ, sau khi tất cả phát hiện ra kiệt tác của Jojo liền chen chúc nhau làm theo.

Vì thế, chẳng bao lâu sau, trên mặt đất liền đầy một đồng tiêu bản bụng của khủng long Kantus.

Bọn chúng thậm chí còn lấy cá ăn hàng ngày đè lên trên tuyết, ấn ra hình làm kỉ niệm.

“Louis, cậu không chơi à?” Ngẩng đầu nhìn Louis vẫn lễ độ ngời im không nhúc nhích, Mạnh Cửu Chiêu hỏi.

Louis kiên định lắc đầu.

Biết ngay chỉ có Louis nhà cậu là được dạy dỗ tốt nhất mà! Cái gì mà lộ trấu, rồi gãi, rồi lăn qua lăn lại trên đất... Hành động phá hủy hình tượng như thế, Louis còn lâu mới thềm làm!

Nhất định là nhờ có một anh trai tốt nên mới thế đó ~

Dứa trẻ hiểu chuyện, lễ độ nhất trên thế giới nhất định là Louis nhà mình rồi!

Mạnh Cửu Chiêu kiêu ngạo phất tay một cái, tuyên bố tất cả cùng lên đường.

Bởi vì cần tiếp tục phân biệt đường lại lần nữa nên Mạnh Cửu Chiêu không để ý tới Louis đang len lén nhìn về phía sau — —

Đêm hôm sau, Mạnh Cửu Chiêu đang mơ mơ màng màng ngủ thì bị đánh thức, ngẩng đầu lên thấy đúng là Louis, không nghi ngờ gì thêm, cậu để mặc Louis ngậm mình đi ra chỗ cách xa đồng bạn chừng mười thước.

Dưới gió lạnh âm mười mấy độ, dù không tỉnh cũng phải tỉnh, Mạnh Cửu Chiêu bị Louis để lên trên tuyết.

Chà chà mặt, Mạnh Cửu Chiêu ngẩng đầu khó hiểu nhìn Louis.

Sắc trời quá tối, Mạnh Cửu Chiêu không nhìn ra biểu cảm hiện giờ của Louis. Kể đó, Louis làm ra một chuyện khiến Mạnh Cửu Chiêu há hốc mồm:

Rắc một tiếng, Louis ở ngay tại chỗ, té ngựa.

Mạnh Cửu Chiêu: 囧 !

Móng vuốt to lớn của Louis giơ lên.

Mạnh Cửu Chiêu bỗng ngộ ra: hình như — — nó muốn cậu gái ngựa hộ hay sao ấy nhỉ...

So với các Kantus khác nằm gãi chỉ khoe ra trứng trứng, Louis nằm tư thế này, không chỉ trứng trứng, ngay cả cái bụng bự cũng phô ra rõ mồn một ▽

Mạnh Cửu Chiêu như đi vào cõi tiên gãi cho nó.

Được anh mình gãi cho xong, Louis dường như vẫn chưa thấy đã, nó nằm tại chỗ lăn qua lăn lại. Lăn hết chiều ngang lại quay sang chiều dọc, lăn theo chiều kim đồng hồ rồi lại ngược chiều kim đồng hồ, Louis lăn vui tới quên cả trời đất.

Mạnh Cửu Chiêu mặt lại đầy hắc tuyến: cái gì mà Kantus ngẩng đoạn trang, cái gì mà hiểu lẽ nghi... tất cả đều chỉ là giả bộ! Đứa nhóc nhà cậu chỉ đơn giản là ngoài lạnh trong nóng thôi — —

Louis, cậu hẳn muốn lăn đến phát điên rồi đúng không?

Mấy trò chơi này được đám Kantus khám phá ra trên dọc đường đi, nếu quả thật Louis không thêm quan tâm thì đã chẳng liếc đến nửa con mắt, không thể nào hiểu rõ từng bước chơi thế này được. Xem ra, Louis không những nhìn mà dọc đường nó còn lén lút để ý kỹ từng chút một tiến độ của các trò chơi mới nữa.

Cuối cùng, Louis lăn chán chê rồi, nó bò dậy, sau đó ngã rên một cái.

Nó quả nhiên vẫn luôn luôn để ý cách chơi của đám Kantus khác, bằng chứng chính là nó vừa in hình khuôn long trên tuyết đấy thôi.

Mạnh Cửu Chiêu: $\overline{\nabla}///$

Dưới sự thúc giục của Louis, Mạnh Cửu Chiêu cũng nhanh chóng nhào xuống mặt tuyết in hình chữ đại.

Hai người nằm sánh đôi cạnh nhau, trông tựa như bức tranh.

Vuốt tuyết trên mặt, Mạnh Cửu Chiêu thầm nghĩ, thực ra thì, nằm trên tuyết thoải mái chết đi được ~

Chơi cùng Louis một lúc lâu, đến khi hai anh em Kantus thỏa mãn mới quay về ngủ.

Đêm hôm đó, cả Louis và Mạnh Cửu Chiêu đều ngủ cực kỳ ngon.

Ngày thứ hai lại tiếp tục chặng hành trình.

Đêm qua, khi gãi cho Louis, Mạnh Cửu Chiêu đã âm thầm chú ý, đợi đến khi trời sáng, cậu còn đặc biệt kiểm tra vảy trên người Louis một lần nữa.

Cậu lúc này mới phát hiện ra chỗ không đúng!

Vảy của Louis dài ra! Lớp vảy ban đầu giống như lớp màng, che giấu lớp vảy dày màu xanh đen bên dưới. Lớp vảy dài ra gấp khoảng ba lần, thảo nào Louis cảm thấy ngứa.

Đến khi kiểm tra cánh của Louis, cậu còn vui hơn: cánh của Louis mọc vảy! Đó là loại vảy rất mỏng, dài gần như trong suốt, chỉ có Kantus cường đại có thể bay mới xuất hiện loại vảy này!

Không khó để tưởng tượng, chờ đến khi lớp vảy cũ bên trên tróc hết, lớp vảy cánh hoàn toàn bao trùm, khi ấy sẽ là lúc Louis sải cánh trên trời cao!

Mạnh Cửu Chiêu vui đến chết mất.

Cậu vội vã kiểm tra tình trạng vảy của những con Kantus khác, quả nhiên — —

Tất cả mọi người đều giống y như Louis.

Tỉ mỉ hồi tưởng lại, Mạnh Cửu Chiêu mới nhận ra, hành động gãi ngứa của đám Kantus gần đây mới xuất hiện, việc lẫn lộn cũng thế. Ban đầu Mạnh Cửu Chiêu cho rằng đó là do thức ăn không phù hợp với thói quen thường ngày, không nghĩ tới việc thay vảy.

Chờ chút — —

Thức ăn?

Chính xác, bọn chúng bắt đầu gãi ngứa cũng là từ khi thay đổi thức ăn mà nhỉ?

Thức ăn mới dồi dào gần đây nhất chỉ có một thứ, chính là cá phía dưới mặt băng.

Trong khoảng thời gian này, cá bắt được chỉ có một loại, loại này cực kỳ to, chỉ có một dọc xương, cắt ra liền thấy phần thịt đỏ mọng, ăn vừa tươi vừa ngon, cảm giác thích cực kỳ. Mạnh Cửu Chiêu chưa từng thấy loại cá này ở đâu khác, chắc hẳn là đặc sản ở đây.

Chẳng lẽ Kantus phải tới nơi này sinh con bởi vì loài cá này sao? Loài cá có thể giúp Kantus vị thành niên mọc vảy cánh dài — —

Trong khoảng thời gian này, lúc rảnh rỗi, Mạnh Cửu Chiêu thường nghĩ tới một vấn đề tổ tiên Kantus, vì sao lại để đời sau của mình chạy tới cái chỗ chim không thèm đẻ trứng này chứ!

Đúng là muốn đi tự sát hả ~

Các papa Kantus đều tự mình trải qua những ngày tháng ở vùng đất sinh sản, bọn họ chẳng có lý do gì lại vứt con mình vào chỗ chết. Nếu bọn họ dám làm vậy, như thế có thể khẳng định: đường đi tới vùng đất sinh sản rất an toàn.

Có thể sẽ gặp phải một chút khó khăn, nhưng chắc chắn sẽ không tới nỗi thiệt mạng.

Bởi vì trong đầu nghĩ như thế, nên dọc đường cậu luôn để ý xung quanh. Tại bãi bùn lúc ban đầu, hoàn toàn không thấy vết tích nào của Kantus.

Sau đó, trải qua nhiều lần tự hỏi, cậu không nhịn được nghĩ: không đúng, dòng chảy của nước không đem bọn họ tới chỗ nên tới, bọn họ tới nhầm nơi rồi.

Suy đoán của cậu không sai.

Đi theo hướng đó, suy đoán của Mạnh Cửu Chiêu ngày càng tới gần sự thật.

Nơi cậu đặt chân tới lúc đầu vừa vặn vào cuối kỉ băng hà.

Khi đó, bao gồm cả thời kì lúc trước, đâu đâu trên tinh cầu này cũng là giá rét, vùng đất sinh sản của Kantus cũng không có gì đặc biệt, nhiều lắm cũng chỉ là nơi hò hẹn tìm đối tượng mà thôi.

Nhưng hiện giờ khí hậu ấm lên, đám Kantus vẫn khẳng khái tiến về vùng đất sinh sản, ắt hẳn phải có lí do của nó, trui rèn con non nghe qua thì cũng giống một cái cớ, nhưng Kantus sẽ không đem đứa con vô giá của mình ra đùa, lí do này hoàn toàn không đúng; với tư cách là sinh vật cường đại toàn tinh cầu, Kantus cũng được, trứng của chúng cũng thế, đều rất mạnh mẽ, tuy việc ấp trứng có kẻ địch tấn công chứa đựng nhiều rủi ro, nhưng cũng không đến mức Kantus phải chạy tới nơi thiếu thốn thức ăn như thế để đẻ trứng sinh con; vì thế, đáp án chỉ có thể là — —

Nơi này, có thứ Kantus nhất định phải có.

Ngày hôm nay, Mạnh Cửu Chiêu rốt cuộc cũng tìm ra một trong những “thứ nhất định phải có” ấy — — loài cá chỉ sinh trưởng tại vùng nước cực lạnh.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 119

Edit: DLinh – Beta: Chi

Quá trình trưởng thành thực sự mà nói thì hơi ngửa một chút.

Vậy mới mọc rất dày, người ngoài như Mạnh Cửu Chiêu mặc dù không thể hiểu rõ toàn bộ nhưng cứ mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt xoắn xuýt của Louis, cậu cũng hiểu nó khó chịu ra sao.

Hiện giờ, biểu cảm mỗi ngày của Louis giống y như lúc khi nó ăn quá nhiều thịt mà không đi ra được vậy ==///

Mạnh Cửu Chiêu chỉ biết đồng tình sâu sắc.

Louis vẫn đòi hỏi sự tự giữ gìn phong độ, thành ra nó không chịu lăn qua lăn lại trước mặt mọi người, đối với những con Kantus khác, việc này lại hoàn toàn chẳng có gì đáng ngại, Mạnh Cửu Chiêu đã tuyên bố mặt băng này đủ cứng, miễn chỉ cần bọn chúng cảm thấy ngứa thì sẽ ngay tức thì nằm lăn tóỉ lăn lui, Jojo khoái chí chơi đùa đến mức còn không cần dạy, nó cũng tự học được cách trượt tuyết.

Chẳng qua người khác dùng ván để trượt, nó lại dùng đầu của mình để trượt trên mặt băng mà thôi (囧).

Trượt tuyết là bộ môn đòi hỏi khả năng trời sinh, hiện giờ, trong toàn đội, chỉ có mình Jojo trượt ổn nhất, sau khi phát hiện ra việc trượt vừa giúp giảm bớt ngứa vừa đỡ tiêu hao sức lực, từ đó, nó liền trượt thay cho việc đi đường luôn cả thể.

“Grum ~~~” lúc lướt qua Mạnh Cửu Chiêu, nó còn rống lên một tiếng với cậu.

Tôi đi lên trước thăm dò đường nhé ← nó kiếm được một cái cớ nghe rất hay cho việc ham chơi của mình.

“Đi đi, nhưng đừng xa quá nhé.” Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy mình bây giờ giống hệt như đang thay thế cho sự tồn tại của papa với đám Kantus này, rõ ràng còn chưa tìm thấy vợ, đã là cha của Kantus, thế này có được tính là già trước tuổi không nhỉ?

Nhận được sự cho phép, Jojo đạp mạnh chân lấy đà, cả người nó ngay lập tức phóng vút đi giống như tên lửa. Nó trượt rất nhanh, chẳng bao lâu sau liền không thấy tăm tích đâu cả.

Mạnh Cửu Chiêu để cho nó mười phút vui chơi thỏa thích, nào ngờ chưa tới năm phút đã thấy nó quay về

Không hiểu nó lại phát kiến ra cách chơi gì mới, nhưng lúc về lại thấy lăn vòng tròn ==///

“Grao grao grao ~~~~~” không biết nó thấy được thứ gì, vội vã lăn trở về, còn không kịp phui tuyết trên mình, cái đầu to của Jojo ngay tức khắc kề sát bên cạnh Mạnh Cửu Chiêu, rống với cậu một tràng tiếng vô nghĩa.

Toàn mùi cá... gần đây ăn cá hơi nhiều... Lấy tay che mũi lại, Mạnh Cửu Chiêu vỗ mũi Jojo, giúp nó tỉnh táo lại.

“Bình tĩnh nào, nói chậm thôi. Nào, làm theo tôi, hít vào, hít — — hít — — hít — — hà — — thêm lần nữa, được rồi, nói đi.”

Dựa theo phương pháp Mạnh Cửu Chiêu dạy, tỉnh tâm lại, câu chuyện khi Jojo kể lại lần nữa đã mạch lạc rõ ràng hơn nhiều.

“Phía trước toàn là nước nha!” “Thiếu chút nữa đã lăn xuống đó ~”

Dường như vừa thấy nước Jojo đã lăn trở về, chuyện Tiểu Hoa và Alan rơi xuống nước lần trước đã để lại ấn tượng quá sâu đậm trong lòng của nó, lo lắng việc nguy hiểm như lần trước lại xảy ra, nó ngay lập tức chạy về báo tin.

“Nước?” Mạnh Cửu Chiêu nhíu mày

Nước có thể hù dọa Jojo khiến nó phải quay lại, chắc ít nhất cũng phải tằm một con sông? Nhưng nhiệt độ ở chỗ này đã xuống dưới âm bốn mươi độ, làm gì có dòng sông nào tồn tại được?

Mạnh Cửu Chiêu quyết định tự đi tới xem xét.

Ban đầu, cậu chỉ định cùng Jojo và Louis đi, nhưng đám Kantus kia kiên quyết bày tỏ ý muốn không muốn bị bỏ lại, thành ra tất cả bọn họ đành cùng nhau qua đó.

Cảnh tượng lăn qua lăn lại trên tuyết trước đó cũng không thấy nữa, những con Kantus này tự chủ động đeo túi đứng lên, chủ động giao vị trí đi đầu cho Louis, sau đó tự giác xếp hàng ngay ngắn bước đằng sau Louis.

Thấy cảnh tượng buồn cười này, Mạnh Cửu Chiêu nghiêm túc hẳn lại, dẫn theo cả đội, dưới sự chỉ dẫn của Jojo, bọn cậu cẩn thận đi tới chỗ nó vừa lăn qua.

Dựa theo lời tự thuật của Jojo, Mạnh Cửu Chiêu vẫn đinh ninh đây có thể là một con sông nứt vỡ, có lẽ trước đó đã xuất hiện cái gì làm rạn mặt băng, do lớp băng không đủ chắc chắn nên tách ra thế thôi, nào ngờ — —

Tình cảnh trước mắt hoàn toàn không giống tưởng tượng của cậu!

Đây hoàn toàn không phải là một con sông xuất hiện ở khe băng nứt, đây là một cái hồ rất to — —

Ở giữa mặt băng phủ đầy tuyết trắng ngà, một mặt hồ trong veo xanh biếc lặng lẽ hiện ra.

Từ sự khác nhau về độ sâu, ánh mặt trời chiếu xuống mặt hồ cũng phản xạ lên từng vệt xanh lam đậm nhạt không đồng đều, đưa mắt nhìn ra xa, cánh đồng tuyết trắng, mặt hồ xanh thẳm, giữa bạt ngàn tuyết trắng rồi cuộc cũng xuất hiện sự tồn tại của màu sắc thứ ba!

Đây dường như là chốn tiên cảnh chỉ thấy trong những câu chuyện cổ tích — —

Mạnh Cửu Chiêu cảm giác đây đích thực là quang cảnh đẹp nhất mình từng được chứng kiến trong suốt cuộc đời này.

Đám Kantus đằng sau cậu cũng say đắm cảnh sắc này đến ngẩn ngơ, cẩn thận núp đằng sau Mạnh Cửu Chiêu, bọn chúng không hèn mà cùng vươn cái cổ dài ra nhìn về phía mặt hồ.

Thật đẹp quá đi — —

Trong mắt con Kantus nào cũng hiện ra sự ngạc nhiên! Jojo đứng gần Mạnh Cửu Chiêu nhất là đưa nóng lòng muốn chạy đến thử hơn tất cả, lúc này nó vừa mới thấy vài đốm xanh đã bị dọa chạy trở về, hoàn toàn chưa kịp ngẩng nhìn kĩ càng cảnh sắc ở đây, hiện giờ được tận mắt chứng kiến, nó chỉ muốn ngay lập tức chạy ào tới.

Nhưng “muốn” thì cũng chỉ là muốn thôi, không một con Kantus nào dám động đây gì, bọn chúng chỉ quan sát phản ứng của Mạnh Cửu Chiêu, miễn Mạnh Cửu Chiêu chưa đồng ý, chúng sẽ cố gắng tiếp tục đứng tại chỗ kiên nhẫn chờ.

Yên lặng thưởng thức cảnh hồ trắng lộng lẫy trước mắt một hồi, Mạnh Cửu Chiêu mới cẩn thận bước tới.

Ra hiệu cho những con Kantus đứng yên tại chỗ, cậu và Louis mang theo sợi dây bện từ túi đi tới gần mép hồ.

Hồ nước này quá đẹp, tựa như thứ chỉ xuất hiện trong cõi mơ, tới nỗi Mạnh Cửu Chiêu không dám cho là thật, có lẽ, chỉ cần tiến gần thêm một bước, nó liền tan biến.

Nhưng sự thật đã chứng minh, hồ nước này không phải là ảo ảnh, Mạnh Cửu Chiêu đã bước tới gần hồ mà nó vẫn yên lặng dập dề sóng nước ở nơi đó, điểm xanh cả một góc trời.

Mạnh Cửu Chiêu ngẩng đầu nhìn Louis.

Louis gật đầu với cậu một cái, sau đó móc từ túi lưng ra một con cá lớn vẫn còn đang vung vẩy cái đuôi.

Loài cá sông băng này có khả năng sinh tồn cực cao, miễn là chưa bị giết chết, chúng có thể sống ngoài không khí đến một giờ, con cá này được Louis cố ý giữ lại làm bữa đặc biệt. Nhưng hiện giờ Mạnh Cửu Chiêu yêu cầu, nó buộc lòng phải nộp ra trước thời hạn.

Hai anh em không cần tới ngôn ngữ, chỉ cần một ánh mắt là đủ hiểu ý muốn của nhau.

Dem bữa phụ buộc vào một đoạn dây, Mạnh Cửu Chiêu vung tay ném nó xuống nước.

Mặt hồ yên ắng bởi vậy bỗng chốc dậy sóng, đợi một lúc lâu sau Mạnh Cửu Chiêu mới kéo lại sợi dây lên, thấy con cá kia vẫn bị trói nguyên vẹn trên sợi dây, cậu rút cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Con cá vẫn còn sống, không những sống, trong miệng nó còn đớp thêm được vài con cá nhỏ. Xem ra bữa phụ này còn khỏe lắm, lợi dụng lúc được thả về nước, nó thậm chí cũng tự bẫ dưỡng chút thức ăn cho mình.

Hóa ra còn có thể dùng cách như thế này để bắt cá... Mạnh Cửu Chiêu nhận ra hình như mình vừa mới phát minh ra một cách kiếm ăn mới.

Tình trạng cơ thể của bữa phụ cực kì tốt, lúc Mạnh Cửu Chiêu kiểm tra nó hẵng còn đang sung sức đớp lấy đớp để mấy con cá vừa bắt được. Có đi đâu, cái khiến Mạnh Cửu Chiêu bất ngờ nhất không phải bữa phụ của mình tự bắt cá mà là thứ ở bên ngoài túi đeo lưng của cậu.

Thật ra cái dây thừng này chỉ là đồng túi được bọn cậu buộc vào nhau, sau khi kéo từ dưới lên, Mạnh Cửu Chiêu định bụng đem dốc nước bên trong ra, nhưng ngay vào thời điểm đổ nước, cậu lại bất ngờ phát hiện ra nước bên trong có cảm giác nóng!

Trời ơi — —

Từ khi bọn cậu đặt chân lên tảng băng này, có trời mới biết bao lâu rồi Mạnh Cửu Chiêu chưa biết tới từ “nóng” (không tính đám Kantus ==///)!

Nước này thế mà lại là nước nóng!

Nói thật ra cũng không phải nóng, tốt lắm cũng chỉ được gọi là hơi ấm thôi, nhưng nhiệt độ xung quanh chỗ này ít nhất cũng phải âm mấy chục độ đấy!

Mạnh Cửu Chiêu ngay lập tức chạy tới bên hồ, cẩn thận nhúng ngón tay xuống — —

Thực sự là nước ấm! Ôi trời ơi là một hồ nước ấm!

Mạnh Cửu Chiêu nói phát hiện này cho tất cả đám Kantus.

Sau đó, trong một tích tắc, tất cả đám Kantus cùng nhảy vào.

Hồ nước yên ả bỗng chốc trở nên ồn ào náo nhiệt, trong giây phút cảm nhận được hơi ấm xung quanh, đám nhóc cao to lực lưỡng này bắt đầu phấn khích bơi tới bơi lui.

Chịu đựng cái rét cắt da cắt thịt để cởi quần áo, Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng nhảy xuống hồ nước với Louis.

Khoảnh khắc được ngâm mình vào nước, Mạnh Cửu Chiêu thoải mái thở hắt ra một tiếng — —

Cảm giác như trong tử cung của mẹ... hẳn cũng thoải mái giống thế đi?

Vươn vai với tứ chi, giờ phút này, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy mình như đang ở trong thiên đường.

Kể từ lúc phải rời xa papa, đã lâu lắm rồi cậu không nhớ nổi hai chữ thoải mái ra sao nữa.

Mỗi ngày đều thấp thỏm lo lắng, mỗi ngày đều sống trong nơm nớp sợ hãi, mỗi ngày đều rất khổ cực.

Nhưng mà, hiện giờ...

Tất cả mọi khó khăn đã qua, trong nháy mắt khi bước xuống hồ đều bay biến hết.

Hồ nước này là nơi hiếm hoi không đóng băng giữa miền cực hàn này, nó quý giá giống như ốc đảo giữa sa mạc, có thể xoa dịu cả thể xác lẫn tâm hồn của người đi đường.

Đây là cảnh đẹp duy nhất không thể tìm thấy khi ở nhà, đây là cảm giác tuyệt vời nhất nếu mãi núp dưới cánh papa sẽ không hiểu được.

“Grao ~~~~” giá mà có papa ở đây thì tốt biết bao.

Ngâm toàn bộ cơ thể xuống nước, Louis chỉ để lộ mỗi cái mũi của mình ở trên, cảm giác thư thái dễ chịu khiến nó khẽ kêu hừ hừ từ dưới nước.

“Ừ, sau này, khi về nhà rồi, nếu có thể, chúng ta sẽ dẫn các papa tới đây nghỉ dưỡng, đúng rồi, còn ông nội nữa ~” nghe được lời nói của Louis, Mạnh Cửu Chiêu cực kỳ tán thành.

Hồ nước quá ấm áp, khiến mọi người chơi đùa trong hồ suốt một ngày một đêm không biết chán, Mạnh Cửu Chiêu thậm chí còn dựa lên người Louis, thỏa mãn chìm vào giấc ngủ giữa sự ấm áp bao quanh.

Đợi đến lúc cậu tỉnh giấc, Mạnh Cửu Chiêu mới nhận ra đi đâu bất thường.

Mặt hồ rập rờn một lớp màu đen óng ánh.

Ban đầu Mạnh Cửu Chiêu nghĩ do đám Kantus này ở dơ quá, đây là đồng ghét tích trữ của chúng, đợi đến khi cậu nhìn kĩ, Mạnh Cửu Chiêu mới bất ngờ phát hiện ra — —

Đây là đồng vảy màu xám đen!

Mạnh Cửu Chiêu hốt hải gọi Louis vẫn đang ngủ say dậy, bởi người đánh thức là A Trọc, Louis bị gọi dậy từ giấc ngủ cũng không tức giận, nó hiên lành nổi lên mặt nước.

Cùng lúc Louis trỗi lên khỏi mặt nước, Mạnh Cửu Chiêu lập tức hiểu ra tất cả.

“Louis! Mau tới đây! Hồ nước này có vấn đề! Vảy của cậu đầu tróc ra cả mảng rồi — —” không kịp nói kĩ càng, Mạnh Cửu Chiêu vội vã bơi tới bên cạnh những con Kantus khác, đánh thức chúng dậy.

“Grum...” Bị kêu dậy, đám nhóc nũng nịu gào thét, nhưng dù thế nào cũng không chịu bò ra khỏi hồ nước.

Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu đang sốt ruột gấp gấp cuống cả lên, bỗng từ trên trời vang lên một âm thanh khác thường.

Mạnh Cửu Chiêu ngẩng đầu, một giây sau đó, cậu sững sờ — —

Cậu nhìn thấy thiên sứ.

Thiên sứ có người tóc vàng, có người lại như màu bạch kim, lưng mang cánh chim trắng khổng lồ giáng trần.

Đích của bọn họ cực kì rõ ràng, chính xác là hồ nước mà cậu đang tắm.

Đối mặt với đám quái thú nhỏ ngo ngoe đang ngăm mình trong hồ, bọn họ vẫn không thay đổi biểu cảm, từ từ đáp xuống bên hồ.

Cởi bỏ quần áo để lại trên bờ, các thiên sứ thu cánh chim lại, tìm tới một chỗ chưa bị chiếm đóng.

Từng cử động giơ tay nhấc chân đều cực kì tao nhã, hình ảnh một bầy thiên sứ đang tắm... thực sự là cảnh tượng quá mức lộng lẫy...

(㊦)...

Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy hai mắt mình bị cảnh đẹp này chói lòa tới mù mắt thôi.

Hồ nước hiện giờ chia rõ thành hai nửa bên trong bên đục, một bên là thiên đường, ở đó các thiên sứ mình đây thánh quang đang tắm rửa.

Nửa kia là địa ngục, một đám quái vật nhỏ bị Ultraman đập bay đang ngâm mình...

Nếu như chụp ảnh lại, nhất định khu bên này sẽ bị PS cắt bay không thương tiếc.

Không biết có phải đám quái vật nhỏ cũng bị rung động bởi các thiên sứ hay không, bọn chúng ngoan ngoãn ngâm mình dưới hồ, vốn đang nghịch ngợm đá nước, giờ cơ thể to lớn chỉ ngâm chìm trong nước, lộ ra cái mũi và hai con mắt, bọn chúng tò mò nhìn các thiên sứ đang tắm rửa ở đối diện.

Thực sự đang nhìn lén một cách trắng trợn.

Mạnh Cửu Chiêu mặt hờn hờn muốn che mắt lại, đáng tiếc một lúc sau, ánh mắt lại không tự chủ được mà liếc về phía kia.

Các thiên sứ dường như chỉ ghé qua tắm rửa, sau khi gột rửa sạch sẽ, bọn họ chuẩn bị lên bờ. Sau đó, dưới sự dõi theo chăm chú của Mạnh Cửu Chiêu và đám quái vật nhỏ, bọn họ bất thành linh biến thân — —

Nhìn hình người cao chừng hai mét của các “thiên sứ” bỗng chốc biến thành hình dạng quái vật khổng lồ hơi quen mắt cao chừng mười mét, Mạnh Cửu Chiêu lúc này mới nhận ra thân phận của bọn họ.

Đây... đây không phải là một đám Kantus sao?

Mạnh Cửu Chiêu trợn mắt nhìn một đám Kantus biến thân, có vài con sau khi biến thân xong còn thấy không thoải mái, bọn họ giờ móng sau lên, vút sạch mặt mũi đi để khoe trứng, gãi gãi tai, sau đó, bay đi.

Khóe miệng giật giật, ảo tưởng của Mạnh Cửu Chiêu vỡ nát.

Cùng với tiếng vỗ cánh, tóc của Mạnh Cửu Chiêu cũng bị thổi tung. Nhanh tay nắm tóc, Mạnh Cửu Chiêu nghe thấy một tiếng khùng long ngâm vang dội từ trên trời.

Cậu không nhịn được ngẩng đầu lên — —

Cảnh tượng mấy chục con Kantus thành niên bay ngang qua đầu bọn cậu, thực sự quá rung động.

Lòng ngực trào dâng một luồng nhiệt huyết khó nói, trong chớp mắt, đầu Mạnh Cửu Chiêu trở nên trống rỗng, cậu bỗng nhiên cảm nhận được sự cộng hưởng mạnh mẽ.

Bị rung động bởi cảnh tượng trước mắt không chỉ có mình cậu.

Đám Kantus vị thành niên vốn lười biếng nằm trong nước không đứng dậy, hiện giờ từng con một bắt đầu đứng dậy, bọn chúng đi lên bờ, run run vẩy nước trên người, hiểu được chuyện gì sắp xảy ra, Mạnh Cửu Chiêu cũng vội vàng nhảy từ trong nước ra, dùng tốc độ nhanh nhất, cậu thu xếp bản thân gọn gàng, đeo túi của mình, trèo lên lưng Louis, sau đó chui vào túi, chỉ lộ ra mỗi phần đầu.

Xác nhận Mạnh Cửu Chiêu đã chuẩn bị xong xuôi, Louis là người đầu tiên hành động.

Nó ngâm một tiếng dài.

Đó là một tiếng huýt gió hết sức hùng hồn, từ trước tới nay, Mạnh Cửu Chiêu chưa từng nghe nó kêu như thế bao giờ.

Sau tiếng huýt gió của nó, phía sau, một đám Kantus khác cũng ngâm lên tiếng huýt tương tự.

Sau đó, Louis dang ra đôi cánh khổng lồ — —

Cánh khổng lồ đập đập mấy cái, Mạnh Cửu Chiêu đã cảm nhận được luồng khí lưu rất mạnh.

Lúc này Mạnh Cửu Chiêu mới nhận ra, vảy cũ trên cánh Louis từ lúc nào đã rơi hết, thay vào đó là lớp vảy cánh dài mà trong suốt! Nhận ra chuyện sắp đến, cậu kích động tới nín thở — —

Louis tiếp tục vỗ cánh, chân nó đập mạnh một cái trên mặt băng lấy đà, sau đó, bay vút lên!

Không phải chỉ liệng trong gió, mà là bay thật sự trên không! Dùng cánh khổng lồ chế hướng đi, Louis thực sự đang cánh bay!

Bám sát chân Louis, đằng sau nó, tất cả Kantus cũng ra sức vỗ vỗ đôi cánh mới. Một con rồi lại một con, chúng theo sát bước chân của Louis — —

Đám Kantus sắp trưởng thành này, rốt cuộc đã hoàn toàn trút bỏ lớp vảy non ở trong hồ, cánh dài đã mọc vảy có thể bay liệng, bọn chúng cuối cùng cũng sẵn cánh bay cao!

Ngồi trong túi, chăm chú nhìn “đám nhóc”, Mạnh Cửu Chiêu chợt thấy nước mắt lưng tròng.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 120

Edit: D Linh – Beta: Chi

Nước mắt vui mừng của Mạnh Cửu Chiêu lặng lẽ rơi một lúc lâu.

Ban đầu là khóc vì cảm động, một lát sau khóc... bởi vì cậu thương thay cho chính mình.

Gió quá lớn, chẳng bao lâu sau cậu đã phải rút đầu lại vào trong túi, sau khi vừa cúi đầu nhìn xuống thì thấy — —

Vừa nhìn một cái thì thôi xong luôn, giờ phút thấy cẳng chân nho nhỏ của mình sạch sẽ trắng trẻo, cậu lập tức nhận ra điều bất thường:

Lông chân của ông đây đâu!!!! Tại sao không còn?!!!

Cậu vội vã giơ tay lên, quay đầu nhìn sang, mặt càng trắng bệnh: Chỗ này cũng không có!!!!

Chợt nghĩ đến một chỗ, Mạnh Cửu Chiêu run rẩy kéo cái váy da nhỏ của mình xuống:

A a a a ~~~~~ ngay cả chỗ này — — cũng — — không có!!! Xấu hổ chết mất thôi — —

Nằm trong túi đeo lưng, Mạnh Cửu Chiêu lặng im rơi nước mắt.

Thế là, trong khi đám Kantus thay váy, cậu... lại bị rụng lông...

Chỗ lông duy nhất còn lại của Mạnh Cửu Chiêu hiện giờ chính là lông mày và tóc, đây cũng nhờ việc cậu sợ đầu ẩm gặp gió nên không dám gội đầu.

Nhưng mà, chắc sẽ mọc lại ra chứ?

Ôm chút hi vọng nhỏ nhoi, Mạnh Cửu Chiêu lại nhô đầu ra ngoài.

Đám Kantus trưởng thành đằng trước đã bắt đầu lao xuống!

Vùng đất sinh sản! Nhất định đã tới vùng đất sinh sản!

Kantus bên này cũng nên lao xuống thôi nhỉ?

Quả nhiên, Louis bắt đầu lao xuống — —

“Chúng ta, sắp đặt chân tới vùng đất sinh sản rồi.”

Thời khắc nhận ra điều này, Mạnh Cửu Chiêu không nhịn được nín thở — —

Độ cao Louis bay ngày càng giảm dần, hiện giờ, cậu đã có thể nhìn thấy tầng tầng kia, số lượng Kantus ở nơi này đã nhiều không đếm xuể, cậu thậm chí còn thấy rất nhiều hang ở đang xây dựng dở bên dưới! Ngay cả chuyện tất cả Kantus dưới mặt đất đang ngược mắt lên đây quan sát cậu cũng nhìn thấy rõ!

Ngay lúc đó — —

Mạnh Cửu Chiêu “ai” một tiếng: Độ cao, sao lại tăng lên rồi?

Thế lực của Louis rất tốt, động tác khó như “Lao xuống từ trên cao rồi đột ngột dừng lại, sau đó tăng tốc bay vọt lên hai trăm mét” mà Kantus bình thường rất khó làm được cũng có thể hoàn thành, nhưng những con Kantus đằng sau mong nó mới học bay lại không thể, vì thế, Mạnh Cửu Chiêu liền trở mắt nhìn từng con Kantus nối nhau lao xuống đất, sau đó...

Gặm một miếng đất bùn.

Đối với Kantus mới tập bay, cất cánh là bước đơn giản nhất, khó nhất thật chất chính là việc hạ cánh, lần đầu hạ cánh, căn bản chẳng có con Kantus nào không ăn cả mồi tuyết cả.

Về động tác cuối cùng của Louis, trong nháy mắt, Mạnh Cửu Chiêu đã hiểu.

Thôi xong, bệnh sĩ diện của Louis lại tái phát rồi ($\cong \nabla \cong$)

Lượn vòng trên không, Louis cẩn thận nghiên cứu một hồi, chờ khi cuối cùng nó cũng xác định được điểm rơi, lúc đó mới chịu hạ cánh.

Tiếc là...

Phương hướng mở cánh rất chính xác, nhưng lực quán tính khi lao xuống vẫn chưa kiểm soát được, mặc dù không đến mức gặm bùn, nhưng móng vuốt của nó cũng không bắt được vào lớp băng để hoàn thành nhiệm vụ phanh hãm.

Louis không thể không trượt đi mất cả đoạn trên mặt băng.

Có đi đâu, dù dưới chân chạt vật thể nào, nửa người trên vẫn được Louis bảo trì về tao nhã không vướng bụi trần.

Mạnh Cửu Chiêu cực kỳ cạn lời nhìn người anh em của mình.

Nhìn thấy bọn họ sắp cắm mặt vào hang ổ còn đang dang dở của Kantus phía trước, Mạnh Cửu Chiêu vội vàng vỗ vai Louis.

Ơ kìa! Louis! Bây giờ không phải lúc tạo dáng bảnh chòe đâu, phía trước có một con Kantus kìa, cậu thấy không? Cái mông nó chổng về phía mình kìa! Cậu sắp tông đổ nhà của người ta rồi! Lúc phải cạp bùn thì nên gặm bùn chứ! Cạp bùn là cách hay nhất để phanh lại đó!

Trán Louis cũng toát mồ hôi lạnh, không muốn gặm một đống bùn vào mồi, nhưng nó cũng đâu muốn đâm vào mông con Kantus đang trước đầu...

Ghìmlực xuống móng vuốt, rốt cuộc, trước khi đụng phải cái mông con Kantus đối diện, Louis chột cong người lên, thực hiện một động tác như tư thế cúi chào, nó hoàn thành động tác phanh lại một cách tuyệt đẹp.

Lúc này, khoảng cách với nhà của con Kantus phời mông kia chỉ còn có một mét.

Con Kantus cuối cùng cũng quay lại, ngoái đầu quan sát đứanhóc sắp trưởng thành đằng sau mông mình, hấn đảo đảo con người,

“Grum?” Người muốn gì?

“Chào, buổi sáng tốt lành!” Đại diện Louis, Mạnh Cửu Chiêu vội vàng vẫy vẫy tay từ trong túi.

Con Kantus đối diện thấy mặt trời sắp lặn, sau đó quay người đi không nói, một lần nữa quay mông về phía hai anh em.

Thở phào nhẹ nhõm, Mạnh Cửu Chiêu nhảy từ trong cái túi trên người Louis xuống, chạy lại về phía trung tâm đội ngũ của mình, cậu bắt đầu nghiêm túc kiểm kê doanh số tiểu đội Kantus nhà mình.

“Alan... Tiểu Hoa... Jojo...” Mỗi lần đọc tới tên nào, con Kantus được gọi sẽ rống thật to một tiếng.

“Tốt lắm, không sót mất đứanào! Toàn bộ chúng ta đều tới được vùng đất sinh sản rồi!” Kiểm kê xong một lượt, Mạnh Cửu Chiêu tuyên bố tin tức tốt lành này.

Tin này một khi công bố, tất cả đám Kantus cùng gào rống lên trong vui sướng.

Ánh mắt tất cả mọi người sáng rực lên — —

Bọn họ, cuối cùng cũng đặt chân lên vùng đất sinh sản.

Đám Kantus nhà Mạnh Cửu Chiêu gào rống ăn mừng, đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc khôn xiết, mà quên không để ý tới hành động của bọn

cậu khiến người ta chú ý đến mức nào.

Hầu như tất cả Kantus có mặt ở đây đều tập trung ánh mắt nhìn sang bên này.

Các Kantus đều dừng việc đang dở tay lại, yên lặng nhìn tập thể Kantus vị thành niên đông đúc nhất trong lịch sử từng đặt chân tới vùng đất sinh sản.

Đây là tiểu đội Kantus sắp trưởng thành tới vùng đất sinh sản trễ nhất của năm.

Cũng là đội Kantus duy nhất duy trì đủ quân số khi tới nơi.

Tổng cộng có hai mươi một đứa nhóc cùng đặt chân tới vùng đất sinh sản, đây là kỉ lục trước nay chưa từng có!

Trước khi bọn chúng tới, đã có mấy nhóm Kantus vị thành niên đến trước, có thể là hai ba con cùng đi, có thể lên tới năm sáu con, ngay cả một con đơn độc tự mình đi tới cũng có, đại đa số Kantus vị thành niên khi đặt chân được tới vùng đất sinh sản đều ở trong tình trạng cực kì không ổn, gầy trơ xương, thể xác và tinh thần hoảng hốt mệt mỏi.

Nhưng dù vậy, chỉ cần chúng có thể đặt chân được tới vùng đất sinh sản, bọn chúng đã hoàn toàn đủ điều kiện trở thành Kantus trưởng thành đúng nghĩa!

Tiểu đội hai mươi con Kantus vị thành niên tập hợp thành này, đúng đủ quân số như lúc chúng nó bị papa đập xuống vách đá, thậm chí còn xếp thành hàng ngay ngắn đi tới.

Lúc bọn chúng xếp theo đội hình bay ngang bầu trời, tất cả Kantus bên dưới đều không nhìn được ngược mắt nhìn lên cao, ban đầu, bọn họ tưởng đây là một đội Kantus ra ngoài săn bắt quay trở về, thế nhưng, vào thời khắc họ nhận ra đây hoàn toàn là một đội Kantus chưa trưởng thành, tất cả Kantus trên mặt đất đều chấn động!

Chỉ nhìn tới việc thân hình hơi gầy yếu, tư thế đáp đất còn nhiều thiếu sót, tất cả đều chứng minh cho việc đây là một đám Kantus vị thành niên mới học bay. Nhưng không giống với tất cả Kantus sắp trưởng thành tới trước, trên người bọn chúng hoàn toàn không có bất kì một vết thương nào, không có lấy một con bị trầy xước, cả đám nhìn qua vô cùng khỏe mạnh, trong mắt toát ra vẻ mừng rỡ và tự tin.

Nếu đám Kantus tới trước được coi là đủ tiêu chuẩn, vậy đám Kantus này không nghi ngờ gì chính là kẻ chiến thắng, trải qua tầng tầng lớp lớp khó khăn, vẫn bảo trì được thể lực ở trạng thái cực cao, bọn chúng hiện giờ đã đủ tư cách để so sánh với những Kantus trưởng thành ở đây, cũng đủ tư cách tranh giành giống cái trong tương lai!

Bị nhiều khủng long như thế nhìn chằm chằm cả ngày, không có cảm giác gì thì đúng là người ngốc.

Được cả đám Kantus tung lên cao chúc mừng, Mạnh Cửu Chiêu chợt dạ khê liếc nhìn xung quanh, phát hiện ánh mắt của toàn bộ khủng long ở đây đều tập trung về phía bên này, cậu cuống quýt ra hiệu cho những con Kantus khác dừng lại.

“Trật tự nào! Chúng ta đang làm phiền mọi người đó!”

Lớp trưởng Mạnh ra hiệu một tiếng, toàn bộ Kantus lập tức nghe lời đứng yên.

Ngay sau đó, lớp trưởng Mạnh đang bay giữa không trung không được ai đỡ lại nữa.

Ngã rần một cái xuống mặt tuyết, sau khi tạo một hình chữ đại hoàn mỹ, Mạnh Cửu Chiêu đen mặt bò dậy.

Kể từ khi sống lại, trẻ tuổi hơn, thất lưng vốn vì vất vả mà sinh bệnh cũng biến mất, chân cũng không còn rút gân, bằng không, cậu nhất định phải kiện đám nhóc này tội ngược đãi người già!

Nói chung, mới đến, phải tỏ ra khiêm tốn!

Dẫn theo một đám trẻ cỡ đại, Mạnh Cửu Chiêu tìm một góc vắng vẻ, dự định quan sát xem các Kantus khác ở đây làm gì.

“Đây... là giống cái sao?” đằng sau lưng Mạnh Cửu Chiêu, một con Kantus tên Green bu ồn bã cất tiếng.

“Không đâu, tôi thấy bọn họ cũng có JJ mà.” Đối với thắc mắc của đám trẻ, cho dù vấn đề có ấu trĩ tới mức nào, Mạnh Cửu Chiêu cũng không trả lời qua loa có lệ, cậu tỉ mỉ quan sát một chút, sau đó giải đáp cho bọn chúng.

Nhắc tới cũng kỳ, Mạnh Cửu Chiêu đột nhiên nhận ra một điều: Amen! Chính mình lớn bằng từng này cũng chưa từng thấy giống cái Kantus bao giờ!

Cậu cẩn thận lục lọi trong trí nhớ từ đời trước, sau đó hoảng hốt phát hiện: cả đời trước cậu cũng chưa bao giờ nhìn thấy bất kì ghi chép nào về chân dung giống cái hết! Cậu chỉ biết, giống cái Kantus và giống đực về sau gần như phân thành hai loài động vật...

Cậu có dự cảm không ổn, dường như sắp có chuyện xấu xảy ra...

Không để bản thân suy nghĩ tiếp, Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng chú ý tới hành động của các con non khác.

Cậu để ý thấy các Kantus ở đây đều đang xây hang, nếu người khác xây hang, vậy bọn cậu cũng mau xây hang thôi chứ còn gì nữa!

Hang của Kantus ở nơi này cực kì giống hang lúc cậu sinh ra, nhớ tới các papa, trong lòng Mạnh Cửu Chiêu trào dâng cảm giác ấm áp kì lạ, cậu quyết định sẽ xây một cái hang Kantus theo phong cách truyền thống. Hang truyền thống của Kantus được dựng từ đá, nếu tìm được cành khô, thì sẽ dùng tới cả cành khô.

Ngay từ đầu Mạnh Cửu Chiêu cũng không nghĩ nhiều lắm, nhưng trong quá trình hành động thực tế, cậu rất nhanh đã nhận ra: những vật liệu xây dựng này nghe qua thì đơn giản, thậm chí có chút thô sơ, nhưng hiện giờ

bọn cậu đang ở đồng bằng bằng cơ mà! Tìm suốt cả trăm dặm cũng không thấy bóng dáng một tảng đá, Mạnh Cửu Chiêu buồn rầu, nhìn hang của Kantus hàng xóm, cậu lại thấy đi đâu bất hợp lý:

Dân đen bỗng chốc thành cao phú soái! Hang gà bỗng chốc thành nhà lầu! Cái hang nhà người ta thực ra đáng ti tiền lắm đấy!

Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu đang buồn rầu, Jojo lại mang tới cho cậu một niềm vui to lớn.

“Chúng tớ tìm thấy nhiều đá lắm nè ~” vui sướng gào lên, mặt Jojo và Tiểu Hoa bày ra biểu cảm cầu mong được khen ngợi.

“Đây...” Nhìn đám đá cục to cục nhỏ trước mặt, Mạnh Cửu Chiêu há hốc mồm, “Các cậu đi cướp của người ta à?”

“Không đâu ~ chúng tớ thấy rất nhiều đá ở đằng kia không ai cần, bèn tha về~” lắc đầu, Jojo xác nhận.

Nghe lời giải thích của Jojo, Mạnh Cửu Chiêu im lặng: chỗ này làm gì có ai không muốn đá hả? Đúng thật là các cậu đâu có ăn cướp đâu, các cậu chỉ đi trộm thôi!

Kantus... quả nhiên là kẻ cướp/kẻ trộm trời sinh, thấy không, vừa mới đáp đất đã phát huy kỹ năng nhuần nhuyễn.

Trộm đồ của người ta là không tốt, đây chắc không phải không ai cần, mà là đang đi tìm đá ở chỗ khác rồi mới đúng.

Mạnh Cửu Chiêu đang muốn dạy dỗ đám nhóc này, bỗng nhiên — —

“Cục Cưng, đồng đá này tặng cậu đấy, không có cậu, chúng tớ không biết làm sao đến đây được.” Lời đám nhóc này nói ra sau đó lại khiến Mạnh Cửu Chiêu nuốt toàn bộ những gì định nói trở lại.

Con nhỏ lớn rồi, biết báo đáp người khác, thật mọt nó cảm động quá mà!

Trẻ nhỏ tốt như thế, làm sao nỡ lòng mắng chửi cơ chứ!

Thế là, tiếp sau đó, Mạnh Cửu Chiêu đút vào túi rất nhiều tang vật...

Cảm ơn.

Tang vật xếp thành một ngọn núi nhỏ, Mạnh Cửu Chiêu khi ấy mới thấm thía hàm ý của cậu nặng tựa thái sơn...

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 121

Edit: Gia Linh

Beta: D Linh + Chi

Đối với giống loài Kantus mà nói, việc thừa lúc hàng xóm vắng nhà, chạy sang hôi một vài viên đá của người ta ấy ~

Là một chuyện cực kì bình thường luôn.

Hầu hết Kantus sẽ không kiểm kê tỉ mỉ như Mạnh Cửu Chiêu, cho dù mất một hai tảng đá, bọn chúng cũng không phát hiện ra được. Phải đợi đến khi bị trộm mất năm sáu tảng, chúng mới bắt đầu nhận ra, nếu mất nhiều hơn nữa, chắc chắn chúng sẽ truy tìm thủ phạm.

Trong lúc những con Kantus khác đang đi tìm thủ phạm, tông phạm – Mạnh Cửu Chiêu lại đang trong công cuộc phi tang bằng chứng.

Nhiều đá thế này cũng biến thành một việc phiền toái, rất giống như đang gào to cho cả thế giới thấy, lạy ông tôi ở bụi này! Mặt khác, vì không biết sẽ phải ở lại đây bao lâu, nếu mọi người đều đang xây hang, Mạnh Cửu Chiêu quyết định mình cũng sẽ phải xây một cái.

Đối với bất kì thành viên nào của bộ lạc Awash, việc xây hang chưa bao giờ là đi đâu gì khó khăn.

Tuy đi đầu kiện ở nơi này còn khắc nghiệt hơn so với khi mới đặt chân đến bộ lạc Awash nhưng chuyện ấy cũng chẳng thể làm khó được Mạnh

Cửu Chiêu.

Tính toán số lượng đá hiện có trong tay, Mạnh Cửu Chiêu quyết định dùng chúng làm sàn nhà, thứ nhất, đây là tang vật, nếu dùng làm vách tường thì chột dạ lắm, thứ hai, lót thêm một tầng đá này bên dưới, nền nhà ít nhiều gì cũng sẽ ấm áp hơn.

Về phần vách tường, Mạnh Cửu Chiêu tỏ vẻ không có gì cần lo lắng.

Bọn cậu tiếp tục tận dụng ba lô của papa cho, bởi Louis đeo theo đi ra ngoài, nhờ đó làm nứt lớp băng khiến nước đọng lại ở trong, trên đường nó bay về lớp nước bên trong đó đã đóng băng lại thành hình, có lớn có nhỏ, rất thích hợp để làm tường!

Có Louis giúp xếp gạch, Mạnh Cửu Chiêu vội vàng xây tường, trong lúc bọn cậu bận đến mức xoay vòng vòng như chong chóng, những con non khác cũng không rảnh rồi ngẩng chơi, thỉnh thoảng chúng cũng đến giúp đỡ, thậm chí đôi khi còn chạy khắp nơi trộm đá giúp cậu.

Mặc dù rất muốn mắng bọn chúng, nhưng mỗi khi nhìn vào đôi mắt tràn ngập sự chờ mong của mấy đứa, cậu... cậu lại mềm lòng.

Sau này mình mà có con, biết đâu sẽ trở thành một ông cha cứng chỉ cậu con quá mức, có lẽ nào... mai đây con phải để vợ dạy thật sao?

Lại nói về vợ, tương lai mình thật sự phải tìm vợ ở chỗ này sao? Có đi đâu, nếu mà không có vợ thì sẽ không có con! Mấy con gà con Kantus lông xù đáng yêu lắm đó $\sim(\cong \nabla \cong)/\sim$

Nhưng có đi đâu, bản thân cậu cũng đâu phải là một con Kantus đích thực, làm sao sinh ra một con gà lông xù được đây? Quả nhiên, sứ mạng đẻ trứng vĩ đại này chỉ có thể giao phó cho Louis thôi...

Trí tưởng tượng càng bay càng xa, Mạnh Cửu Chiêu chỉ lo suy nghĩ miên man trong đầu mà không để ý nguy hiểm đang tới gần.

Tới tận khi cả người bị một bóng đen khổng lồ bao trùm, Mạnh Cửu Chiêu còn tưởng rằng là Jojo đến cống nạp thêm tang vật cho mình, đầu chưa kịp quay lại, lời từ chối đã thốt ra.

“Cảm ơn, nhưng đã có rất nhiều đá rồi, không cần mang về thêm nữa...”

Chưa nói dứt câu, nụ cười của Mạnh Cửu Chiêu đã sượng cứng lại.

Một con Kantus đã thành niên cực lớn hiện giờ đang đứng đằng sau cậu, trong móng vuốt của nó là Jojo, trong miệng Jojo thì ngậm một tảng đá.

Đây... quả thật là tư thế chuẩn mực để minh họa cho việc ăn trộm bị bắt quả tang mà!

Tàn, đời, rồi!

Khổ chủ tìm đến cửa — —

Khổ chủ là một con Kantus vô cùng cường tráng, có thể nói là con Kantus to khỏe nhất trên cả cánh đồng băng này, từ ngày đầu tiên đặt chân tới đây, Mạnh Cửu Chiêu đã quan sát kỹ càng từng con Kantus một, sau đó rút ra kết luận, khuyên mọi người không nên trêu chọc vị này.

“Tôi đã nói với mấy cậu như thế nào hả ~ đã bảo là đừng động chạm gì đến ông ấy rồi mà ~” Mạnh Cửu Chiêu khóc không ra nước mắt.

“Bọn tôi có nghe lời của cậu mà ~ lúc ông ấy ở nhà, bọn tôi có dám tới gần đâu ~ đợi đến khi ông ấy đi vắng mới dám lén lút sang trộm đấy chứ!” Cỗ còn nằm trong móng vuốt của người ta, Jojo cảm thấy mình thực oan ức.

Mạnh Cửu Chiêu không còn từ gì để nói.

“Ông, ông muốn như thế nào ạ? Chúng tôi có thể đem toàn bộ đá trả lại cho ông...” Tại vùng đất sinh sản, tất cả mọi người đều không phải đối thủ của đối phương, cho dù đối phương có ăn mình cũng chẳng đủ nhét kẽ

răng, ôm hi vọng có thể dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa, Mạnh Cửu Chiêu mở miệng khe khẽ cất tiếng.

Nói xong, đợi một lúc lâu đối phương vẫn không đáp lại, đúng lúc cậu thấp thỏm bất an ngẩng đầu nhìn đối phương, bên kia lại làm ra một việc dọa cậu nhảy dựng.

Cúi cái đầu to to của mình xuống, mũi của con Kantus áp sát vào đầu của Mạnh Cửu Chiêu.

Dừng hết tóc gáy, tim đập mạnh đến nỗi nghe thấy cả tiếng thịch thịch, ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu cho rằng đối phương sẽ vì quá tức giận mà ăn luôn cả mình, con Kantus kia lại nhích đầu ra.

“Con... Là A Trọc nhà Black và White sao?”

Câu này được nói ra bằng tiếng khủng long ngâm, cách phát âm tên của hai vị papa nghe nhiều đã trở nên quá quen thuộc, Mạnh Cửu Chiêu ngay tức khắc nhận ra tên của cha mình!

Trong ngôn ngữ của Kantus, có rất nhiều từ cậu tuy nhớ kỹ cách phát âm, nhưng lại không hoàn toàn hiểu được ý nghĩa thực sự của chúng, ví dụ như cái tên A Trọc, thỉnh thoảng Mạnh Cửu Chiêu nghe thấy Louis gọi cậu như vậy nên mới mang máng nhớ rằng đây là cách Kantus gọi mình, nhưng lại không hiểu được ý nghĩa của cái tên này — —

Thế là, bi kịch đã xảy ra.

“Đúng vậy! Con chính là A Trọc!” Nhận ra mình sẽ không bị ăn, Mạnh Cửu Chiêu thẳng thắn thừa nhận.

Chỉ bởi một câu nói, trong phút chốc, cái tên ẩn chứa nhiều bi kịch này đã định là sẽ theo Mạnh Cửu Chiêu suốt cả đời.

Mà lúc ấy, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không hề ý thức được việc này, cậu dè dặt quan sát nét mặt đối phương, xác định địch ý trong mắt người

kia đã biến mất, lúc ấy cậu mới bắt đầu dám bóng gió hỏi han thân phận đối phương.

“Xin hỏi, người nhận ra con từ mùi của papa sao?” Quả nhiên, dù có đi xa nhà như vậy, dù cho tắm nước ấm nên bị rụng lông, mùi của papa vẫn luôn lưu lại trên người mình, bảo vệ mình khỏi nguy hiểm.

Nghĩ đến papa, trong giây lát, Mạnh Cửu Chiêu li ền rơm rớm nước mắt.

Tuy nhiên, con Kantus trước mặt giống như xuất hiện chỉ để chống lại cậu, ngay khi Mạnh Cửu Chiêu vừa nói xong, con Kantus kia đã chậm rãi lắc đầu.

“Grao grao — —” không phải mùi hương của papa con, là mùi phun.

“A?” Nụ cười trên mặt Mạnh Cửu Chiêu đông cứng lại lần thứ hai.

Lớn bằng nhường này... Cậu vẫn luôn là một đứa trẻ sạch sẽ thơm tho, làm sao trên người cậu lại có... mùi phun cơ chứ.

“Trên người con có mùi phun.” Dường như sợ Mạnh Cửu Chiêu chưa chịu đủ đả kích, con Kantus xa lạ lại tiếp tục bổ thêm một đao.

Đúng lúc đó, Louis bay về, nó ném ba lô đựng khối băng xuống đất rồi chạy tới chắn trước mặt Mạnh Cửu Chiêu đang h ần xiêu phách lạc.

“Làm sao vậy?” Louis nghiêng đầu, yên lặng dùng ánh mắt hỏi Mạnh Cửu Chiêu. Tuy rằng nét mặt cực kì bình tĩnh, nhưng các bắp thịt của nó đã căng lên, một khi A Trọc nói ra những câu kiêu như mình bị bắt nạt vân vân, Louis sẽ ngay lập tức cùng đối phương sống mái một phen.

“Đây là Louis đúng không?” Mạnh Cửu Chiêu thấy đối phương chẳng những biết mình mà còn có thể gọi ra tên Louis, lúc này, cậu đã thật sự thấy tò mò về thân phận đối phương.

“Ta là Solid Lunsar, cũng là anh của papa các con” Dưới cái nhìn chăm chú của Mạnh Cửu Chiêu, cuối cùng đối phương cũng nói ra thân phận của mình, trong lúc nói, hắn cũng đang thời buông lỏng móng vuốt đang giữ Jojo, biến trở về hình người.

Hình người của Solid Lunsar đẹp không thua kém gì mỹ nam Black, một con Kantus với mái tóc bạch kim dài thẳng cùng đôi mắt xanh thẳm, thoát nhìn giống như tinh linh bước ra từ truyện cổ tích.

Với điều kiện trước hết...

Là hắn phải mặc quần.

Lặng lẽ đưa một cái váy da sang cho Solid Lunsar, Mạnh Cửu Chiêu xem như đây là món quà đầu tiên cậu tặng cho bác của mình.

“Vẫn có mùi phun.” Mặc váy da vào, lần thứ hai trong cuộc trò chuyện, Solid Lunsar kéo trở về đề tài mà Mạnh Cửu Chiêu vẫn không muốn đề cập tới này.

“Black vẫn giữ thói quen cho poo poo của papa vào trong túi này!” Cùng với tiếng cảm thán của bác mình, sắc mặt Mạnh Cửu Chiêu càng trở nên tái nhợt, cậu cuống quýt chạy đến chỗ ba lô của mình, mở ra, sau khi lục lọi bên trong thật cẩn thận một hồi, cuối cùng cậu đã phát hiện ra đồng phân đã dính chặt bên trong.

“A a a a ~~~ baba vì sao người luôn giữ poo poo của ông nội trong túi thế này!!!!” Giờ khắc ấy, tấm lòng Kantus của Mạnh Cửu Chiêu đang điên cuồng gào thét.

Suốt dọc đường đi, cậu vẫn luôn ngửi ở trên phân của ông nội, ăn thức ăn dính phân của ông, còn mặc quần áo cũng có phân của ông nội nữa chứ...

Cuối cùng thì bệnh sạch sẽ của papa có thật không... Vẫn là một vấn đề rất nan giải...

“Đó là một thói quen tốt, năm đó ta cũng vì ngửi được mùi phân nên mới nhận ra papa của con.” Chất giọng êm tai của Solid Lunsar tiếp tục vang lên, bên ngoài của thiên sứ, thanh âm của tinh linh, đặc biệt tới chủ đề khiến người ta chán ghét mà chẳng hề cảm thấy bối rối sợ sệt, hẳn đích thực là một con Kantus chân chính.

Nói thế, có thể gặp được bác ở đây, thật sự là một bất ngờ thú vị!

“Louis trưởng thành rồi.” Nhìn hai đứa con của em trai, dường như Solid Lunsar đang hình tưởng đến đi đâu gì đó. Hẳn còn nhớ như in hình dáng lúc bọn chúng mới sinh ra, Louis bé tẹo, hết như một con gà con lông xù, thế mà hiện giờ, nó đã trở thành một con Kantus cao gần bằng hẳn.

Ngắm Louis chán chê, Solid Lunsar lại quay sang Mạnh Cửu Chiêu, có vẻ như hẳn đang so sánh cậu với bộ dáng trong trí nhớ, mất một lúc lâu sau, hẳn mới chậm rãi nói.

“A Trọc... Vẫn trọc như vậy.”

Đối với người bác chuyên phát ngôn ra những câu kinh điển khiến người ta bàng hoàng thế này, Mạnh Cửu Chiêu đã hoàn toàn bất lực.

“Bác Solid Lunsar! Bọn cháu tìm được ông nội rồi!” Mạnh Cửu Chiêu quyết định thông báo tin tốt này cho bác mình.

“Thật sao? Black và White nhất định sẽ rất vui...” Chỉ có khi nhắc tới ông nội, gương mặt của người đàn ông này mới có chút thay đổi.

“Sau kì đẻ trứng này, chúng con sẽ ngay lập tức trở về nhà, đến lúc ấy bác Solid Lunsar có muốn về với chúng con không?” Không nhắc tới thì thôi, vừa nói đến nhà, lòng Mạnh Cửu Chiêu đã cồn cào nổi nhớ.

“Chuyện này nói sau đi. Có đi đâu trước đó, chúng ta cần phải giải quyết vấn đề của mấy tảng đá đã.” Solid Lunsar vẫn như vậy, nét mặt thản nhiên,

khiến người ta không đoán được hắn đang nghĩ gì.

Không giống như ấn tượng của Mạnh Cửu Chiêu về vùng đất này, quyền chủ động trong cuộc nói chuyện ngay từ đầu vẫn do Solid Lunsar nắm giữ, đợi đến lúc hắn đi, Mạnh Cửu Chiêu mới nhận ra mình đã đồng ý với hắn chuyện gì.

Bốn tảng đá lúc trước lấy từ nhà bác Solid Lunsar không cần trả lại, nhưng mà! Phải biếu tặng bác ấy một tảng gạch bằng cao bằng một con khủng long bù lại!

Bác cả thật là một con Kantus khôn khéo...

Mà có khi còn là một Kantus có thể đi thi học sinh giỏi toán... ấy nhỉ?

Là một con Kantus đơn thuần, vui vẻ, đến giờ vẫn thích cùng chơi bóng da với mấy đứa cháu, đám trứng mà ông nội Mạnh đẻ ra thật sự thảnh thơi vô cùng.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 122

Edit: D Linh – Beta: Chi

Mặc dù trong lòng có vài phần cảm giác tội lỗi, nhưng Mạnh Cửu Chiêu thực sự vẫn rất xúc động.

Tại thời buổi “phương tiện trao đổi thông tin cơ bản là gào rống, phương tiện giao thông cốt lõi là chân trần” như hiện nay, một khi đã chia xa, việc có gặp lại nhau nữa hay không chín phần mười dựa vào may mắn. Khi phải chia tay papa, trong lòng Mạnh Cửu Chiêu đã nảy ra ý nghĩ, không biết liệu có thể gặp lại bác cả không đây, nào ngờ, thế mà lại gặp được thật!

Trốn đằng sau móng Solid Lunsar giả bộ làm vật trang trí, Mạnh Cửu Chiêu kể cho hắn nghe mọi chuyện bọn cậu và các papa đã trải qua sau khi tách ra. Bởi vì ảnh hưởng của động đất nên phải rời khỏi vùng đất sinh sản ~ r ồi gặp được những thú nhân khác ~ cuối cùng còn cả chuyện ngã xuống từ trên vách đá, lại bị ông nội nhặt được nữa ~

Solid Lunsar vừa lắng nghe vừa bước đi từng bước vững vàng, thỉnh thoảng g ầm nhẹ một tiếng, ý bảo mình đã biết.

Bác cả thật sự... là một con Kantus cực kì chững chạc đó...

Vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung, Mạnh Cửu Chiêu không để ý Solid Lunsar đã dừng lại, cái mặt ấm áp lập tức đụng vào cái móng mát lạnh của bác cả, mặt Mạnh Cửu Chiêu tý nữa thì bẹp dí.

Phần đuôi bị cháu trai va phải nên ngửa ngửa, Solid Lunsar nghiêng đầu quay lại, nhấc cậu lên đằng trước.

Động tác ngậm con non của bác Solid Lunsar chẳng thu ần thực chút nào, Mạnh Cửu Chiêu cảm nhận được hắn đã cố gắng hết sức để tránh làm cậu bị thương, nhưng cẩn thận quá mức thành ra hắn nào có tha được Mạnh Cửu Chiêu mà chỉ ngậm được mỗi cái qu ần da nhỏ do Black làm cho — —

Nói đến đây, cũng cần phải tiết lộ một chút về điểm yếu mà Black không muốn cho ai biết: Black — giống đực Kantus, ông bố vừa đẹp trai vừa dịu dàng lại mạnh mẽ xếp hạng No.1 trong lòng đám trẻ con ở bộ lạc Awash! Người cha được xem như vạn năng, lại có một nhược điểm trí mạng, đó chính là — —

Tay nghề thủ công mỹ nghệ của hắn thật sự rất tệ.

Thời điểm phải tết tóc cho đứa con nhỏ nhà mình, cũng là lần đầu tiên Black để lộ đi ều này.

Tóc tết của con nhà người ta cong queo gì cũng được vài bím, chỉ còn duy nhất Mạnh Cửu Chiêu vẫn trong tình trạng đầu bù tóc rối. Không biết đêm hôm đó đã xảy gì chuyện gì, nói tóm lại, chỉ biết sáng hôm sau Mạnh Cửu Chiêu tỉnh dậy, tóc trên đầu papa White đã thiếu mất một phần ba.

Thôi được rồi...

Xin được kính cẩn nghiêng mình trước công lao làm vật hi sinh của papa White!

Theo thời gian, công việc thủ công trong sinh hoạt ngày càng nhiều, bí mật của Black cũng dần dần bại lộ, áo len đan quá lỏng (sau này papa White đã phải lén lút lấy ra đan lại một lần nữa); túi khâu cũng không chắc, đựng được đứa con bảo bối trĩu lông đã là tốt lắm rồi (đứa con trĩu lông cũng đã lén lút vá lại), tuy rằng Black luôn nỗ lực hết mình, nhưng dù nhiều năm đã trôi qua, tay nghề của hắn... vẫn mang ầy phong cách “phóng khoáng” của Kantus.

May mắn, túi mà các con trai yêu dấu mang đi lần này là do papa White khâu ~

Tuy thế, mặc dù túi do papa White khâu nhưng đồ đạc quần áo bên trong vẫn do một tay Black đảm nhiệm!

Cái quần này do Black tự tay may, đương nhiên, cũng chịu chung số phận như các đàn anh đi trước của nó: Dễ dàng bị xé rách... thành hai mảnh.

Vì thế, Mạnh Cửu Chiêu và cái quần da của mình cùng lúc rơi xuống đất.

Mạnh Cửu Chiêu: 囧 !

Cái móng trần trắng bóc của Mạnh Cửu Chiêu được trưng bày trước mặt một đám Kantus trưởng thành đang mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Đám Kantus trưởng thành rõ ràng có biết con khủng long Solid Lunsar này.

Hoàn toàn không để ý tới sự lúng túng của Mạnh Cửu Chiêu, Solid Lunsar rống lên một tiếng, quay mặt giới thiệu cháu mình với những con Kantus khác, đầu tiên, hẳn giới thiệu về Louis.

“Grao... Grao!” Thoáng do dự một chút, mặc dù không ai nhận ra, nhưng thực chất gương mặt khủng long của Solid Lunsar đã đỏ bừng. Con Kantus bình thường vẫn luôn đi ầm ĩ hiếm có được lần lấp bắp nói không nên câu.

“Đây là con của tôi, Louis.” Nếu phiên dịch theo ngôn ngữ của mọi người, những lời hắn nói ra có ý nghĩa như thế.

Quên không nói thêm hai chữ “em trai”, Solid Lunsar đã nhanh chóng gom quây sở hữu hai đứa trẻ vào người mình.

“Grao ~” nhớ r ồi ~

Solid Lunsar giới thiệu xong, Louis cũng lễ phép quay lại gật đầu một cái với những con Kantus khác.

Vô cùng lạnh lùng quý phái.

Sửng sốt một lúc vì phong thái quý tộc của Louis, đám Kantus lát sau mới chuyển tầm mắt lên người lên Mạnh Cửu Chiêu.

Có kinh nghiệm từ lần đầu tiên, sang tới lần thứ hai, Solid Lunsar tự nhiên vận dụng rất thành thục.

“Grao ~~~” đây là con tôi, A Trọc.

“Grao! Grao! Grao!”Ồ! Nhớ r ồi nhé! Tên gọi hợp ghê, thật trọc mà!

Tất cả cùng lia ánh mắt nhìn xuống dưới, lại tiếp tục xuống nữa, những con Kantus này bày tỏ sự cảm thông sâu sắc.

Đáng lẽ Mạnh Cửu Chiêu sẽ dùng câu “giận đến sôi máu” để miêu tả cảm xúc của mình hiện giờ, thế nhưng...

Cậu đúng thật làm gì còn lông.

Cúi đầu xuống đây mắt mát, cậu chà xát đồng da gà trên người mình trong cô đơn.

Phát hiện anh mình lạnh tới mức run c ần cập, Louis quan tâm tháo túi từ trên xuống đưa sang, ý bảo cậu mau bò vào trong.

Nhìn chằm chằm khoảng không đen tối sâu thẳm của cái miệng túi đang mở ra trước mặt mình, Mạnh Cửu Chiêu hít mũi một cái, một lát sau đành đầu hàng chui vào.

Phân của ông nội gì chứ, dù sao cũng sắp lạnh cóng r ồi, dù sao cũng ng ồi mân mê trong đây lâu thế r ồi, thêm một lần thì có làm sao.

Xét đến cùng, Mạnh Cửu Chiêu vẫn là người theo chủ nghĩa thực dụng.

Ngoan ngoãn được Louis đặt lên trên lưng, hai người bọn cậu đứng nhìn Solid Lunsar tám chuyện với bầy Kantus xung quanh, dường như bọn họ rất thân nhau.

Thật ra, nếu không để ý tới tướng mạo và hình thể của bọn họ, toàn bộ cảnh tượng vừa rồi trông thật giống như chuyện phụ huynh lần đầu dẫn con giới thiệu với bạn bè đồng nghiệp. Xem ra “khủng long duyên” của Solid Lunsar ở chỗ này không đến nỗi tệ, bằng không, dựa theo kinh nghiệm của cậu cùng những gì quan sát được, thực sự chẳng có gì đáng giá để trao đổi giữa những con Kantus ở chỗ này cả.

Thậm chí, bởi vì vấn đề đã kiếm được nhiều lần mất tích, bầy Kantus trưởng thành trên đồng bằng băng này đáng lẽ phải hỗn chiến từ lâu rồi mới phải ~

Nếu như Mạnh Cửu Chiêu không nhìn lần, mấy con đứng trước mặt này, cộng thêm bác cả nhà mình nữa, chắc chắn đều thuộc thành phần đánh nhau máu tiết nhất, cùng chung số phận người chịu thiệt thòi, một nhóm người bị hại tụ họp đánh rồi lại đâm, dần dần biến thành người làm hại, tiếp đó, bọn họ có đủ khả năng chạy đi ăn cướp, ăn trộm đá nhà người khác

— —

Quả thực, đây chính xác là mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ trong cả cộng đồng Kantus, không sai vào đâu được!

Bộ dạng bọn họ trông rất hung ác, đánh lộn lại cừ khôi, bởi thế, Mạnh Cửu Chiêu lúc đầu mới dạn dò đám nhóc sắp trưởng thành ngàn lần vạn lần dù có chuyện gì đi chăng nữa cũng đừng chọc vào nhóm người này.

Nào ngờ, giữa bầy du côn ấy lại xuất hiện bác cả nhà mình.

Thật đúng là lũ lụt cuốn trôi miếu Long vương, tự người một nhà đi trộm của nhà mình (*) mà ~

(*)Lũ lụt cuốn trôi miếu Long vương, tự người một nhà trộm của nhà mình là một câu nói lái từ câu: “Đại thủy trùng liêu Long Vương miếu, tự gia nhân đả tự gia nhân”, tạm dịch: lũ lụt lên trôi miếu Long Vương, người

nhà mình đánh người nhà mình. So sánh cho tình cảnh người cùng một nhà, vì không quen biết nhau mà xảy ra hiểu lầm gây nên xích mích.

Giới thiệu con cháu nhà mình xong xuôi, Solid Lunsar mới quay lại giới thiệu nhóm bè bạn Kantus chí cốt đảng này của mình.

“Grum ~~~” đây là Mao Mao.

Chỉ vào một con Kantus vừa cao lớn lại cường tráng, Solid Lunsar giới thiệu tên của hắn.

“Phì — —” Mạnh Cửu Chiêu không nhịn được bật cười.

Từ “mao” trong ngôn ngữ của loài khủng long Kantus là một từ thường gặp, thoáng nghe qua là cậu hiểu ngay.

Nghe kể rằng, Kantus rất thích đặt những cái tên dễ thương cho con mình ~ trước đấy nào thì Alan, Tiểu Hoa, Jojo, nghe qua đều thấy đáng yêu hết sức! Hoàn toàn chẳng soi ra chỗ nào giống tên của kẻ đứng đầu chuỗi thức ăn.

“Grao grao grao!!!!” Kantus có tên là “Mao Mao” ra sức phản đối, hắn gào lên những tiếng thật dài để biểu hiệu sự không vừa lòng của mình, người bình thường thoát nhìn qua bộ dạng lúc này của hắn chắc sẽ sợ chết khiếp, nhưng thật ra thì hắn chỉ đang giận dỗi chút xíu thôi, ẩn trong giọng nói còn thoáng nghe ra vài phần... thẹn thùng?

Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy mình không hề nghe lầm.

“Mao Mao là tên của ta khi còn là con non! Bây giờ ta tên là Mao!” Mao Mao quân cãi lại như thế, nghe cách hắn phản đối, Mạnh Cửu Chiêu thôi không cười nữa.

Cho dù là “Mao Mao” hay là “Mao” đi nữa... về cơ bản vẫn không hề khác nhau đâu... được chứ?

Mặc kệ sự chống đối gay gắt của những con khủng long khác, Solid Lunsar vẫn kiên quyết hoàn thành phần giới thiệu của mình.

Số lượng tên Kantus hiện giờ cậu biết ngày càng nhiều lên, Mạnh Cửu Chiêu cũng loáng thoáng nhận ra quy tắc đặt tên của giống loài Kantus. Ví dụ như papa White nhà mình, sở dĩ lấy tên như thế bởi vì nghe kể lúc mới chào đời lông papa rất trắng; còn với ông chú Mao Mao ấy hả, càng dễ đoán hơn nữa ~ nhất định là lông cực kì xù bông, hoặc ít ra cũng hơn đám trẻ cùng tuổi ~

Quy tắc đặt tên của các papa Kantus vô cùng đơn giản, bọn họ căn cứ vào nét đặc trưng của con mình để đặt tên, hơn nữa, số tên đều là lấy chữ, đợi đến khi đám con nhỏ trưởng thành, cảm thấy ngại ngùng, lúc ấy sẽ tự giác bỏ đi một chữ, lấy chữ còn lại làm tên.

Nghĩ tới đây, Mạnh Cửu Chiêu bỗng thấy tò mò vì cái tên của Solid Lunsar, từ trước tới giờ cậu vẫn luôn là người thẳng thắn nghĩ gì nói đấy, vì thế, nhân lúc những con Kantus khác đang nói chuyện phiếm, cậu không nhin được chen vào một câu.

“Solid Lunsar có ý nghĩa gì ạ?”

Sau đó, cậu bị toàn bộ Kantus ở đấy nhìn chăm chăm với ánh mắt khó hiểu.

Gương mặt vạn năm không thay đổi của Solid Lunsar thì ngay lập tức sượng cứng.

Ngậm lấy anh của mình, Louis xoay người mang Mạnh Cửu Chiêu khỏi chỗ đang xì xào bàn tán.

Solid Lunsar, trong ngôn ngữ của khủng long, nghĩa là đen trắng đan xen.

Nghe qua, dường như có ý nghĩa rất sâu xa!

Đáng tiếc, chỉ là nghe qua thôi.

Tên của Kantus về cơ bản vẫn được đặt dựa trên nét đặc trưng của con non khi còn nhỏ, bởi như thế, thử tưởng tượng ra một con gà, sau đó dựa theo tên nhuộm lên lông nó màu đen trắng xen lẫn...

Đó không phải...

Gà cú vằn (*) trong truyền thuyết sao?

(*)gà cú vằn – 芦花鸡 – gà Plymouth Rock: một giống gà Mỹ, được tìm thấy lần đầu ở Massachuset, đang dần trở nên phổ biến.

Đường nhìn lại một lần nữa quay về trên người Solid Lunsar, biểu cảm hiện giờ của Mạnh Cửu Chiêu cực kì xoắn vặn.

Không nên xem thường thế giới của con non Kantus, các con Kantus non đều có mắt thẩm mỹ rất tốt! Màu lông tông ấm thuận mắt, bông xù mềm mại, là một trong những yếu tố quyết định một bộ lông hoàn mỹ, bên cạnh xúc cảm khi chạm vào lông, màu sắc cũng là yếu tố cực kì quan trọng, lông Kantus non đa phần đều là đơn sắc, hầu hết là các sắc tố khác nhau của màu trắng, thỉnh thoảng sẽ có con xám, ngẫu nhiên cũng xuất hiện màu đen, tất cả những gam màu này đều có thể chấp nhận, chỉ cần bộ lông thuần một màu là tốt rồi.

Đáng tiếc, Solid Lunsar lại có màu đan xen.

Từ lúc được sinh ra tới giờ đã đánh nhau không ít lần, làm một con màu đốm chen lẫn giữa cả bầy Kantus non thuần sắc, Solid Lunsar cảm thấy rất xấu hổ vì cái tên của mình, nhưng theo thời gian, dùng càng lâu, tình cảm càng đông đầy.

E ngại khả năng đánh lộn của hắc, đến giờ đã chẳng còn người nào dám quấy quít hắc vì ý nghĩa cái tên nữa, ai biết đâu được điểm cấm kị ấy hôm nay lại bị chính con nhà mình bới lên...

Mấy người Mao Mao không khỏi có chút hả hê.

“Đây là tên papa đặt, là một cái tên rất hay.” Solid Lunsar chỉ nói mỗi như thế, rồi nhanh chóng chuyển sang đề tài khác.

Nhắc tới papa, tất cả Kantus cùng im lặng.

Với Kantus mà nói, thân thể và khí phách mạnh mẽ cùng cái tên là hai thứ duy nhất papa cho bọn họ còn sót lại, cũng là tài sản được họ nâng niu suốt đời, là thứ tất cả những con khủng long này vô cùng quý trọng.

“Grao...” A Trọc, phải yêu quý tên của con đó!

Quay đầu đối mặt với nhóc con A Trọc, chú Mao Mao nói ra lời từ tâm can.

Đầu thì gật gù nhưng trong lòng... Mạnh Cửu Chiêu vẫn cảm thấy mơ hồ khi nghĩ đến ý nghĩa cái tên của mình.

Có đi đâu, Solid Lunsar dẫn cậu tới đây không phải để giảng giải cho cậu về phương pháp đặt tên của Kantus, giới thiệu hai bên xong xuôi, Solid Lunsar cuối cùng cũng đi vào chủ đề chính.

“Grao ~ grao ~” mấy hòn đá của chúng ta bị mất lúc trước, là do con tôi lấy trộm.

Giấu giấu diêm diêm dấu tích, vào lúc giới thiệu đám trẻ Solid Lunsar ăn bớt mất một từ, quay sang nhìn hai đứa nghe xong vẫn ngoan ngoãn, cũng không nói ra lời phủ nhận, hắn quay đầu trở về, thu hồi ánh nhìn, làm như không có chuyện gì.

“Grum...” Con nhà mi trộm à, thôi quên đi, ta không đánh lại mi.

“Grum.” Ủ

Thế là, chỉ cần đôi ba câu, Solid Lunsar đã giải quyết xong toàn bộ mối nguy lớn nhất từ khi đặt chân tới nơi này của bọn Mạnh Cửu Chiêu.

Giải thích rõ ràng với những Kantus mình quen biết, còn về phần đám còn lại, Solid Lunsar hoàn toàn không có ý định dùng phương thức mềm

mỏng để xử lí.

Giương cánh, uốn ngực, Solid Lunsar lấy hơi từ tận trong lồng ngực g ãm lên một tiếng — —

Tiếng khùng long ngâm vang dội, tưởng như xé rách màng nhĩ tới nơi.

Mạnh Cửu Chiêu không chịu được đành lấy tay che tai, dù đã cách cả bàn tay, tiếng gào của Solid Lunsar vẫn dội vào tai cậu.

“Đá là do con ta lấy, muốn gây sự, được thôi, trước tiên qua gặp ta đã nhé — — — — — ”

Solid Lunsar tuyên bố hùng h ền. Trong phút chốc đã tuyên cáo quy ền bảo vệ đám trẻ, giúp bọn chúng giải quyết triệt để mối lo, thế nhưng...

Lúc đầu đám khùng long ấy vốn không biết là chúng con trộm mà, bác cả, người nói như thế... không phải là đã thông báo cho tất cả khùng long ở đây sao?

Che che cái tai, Mạnh Cửu Chiêu o(̣ □ ̣)o

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 123

Edit: D Linh – Beta: Chi

Khi phát hiện ra đá nhà mình bị Kantus khác trộm mất, phản ứng của Solid Lunsar lúc ấy chỉ có duy nhất một câu: phải đánh.

Giờ đây, khi đã đi đầu tra rõ kẻ trộm đá là con nhà mình, phản ứng của Solid Lunsar lại trở nên hoàn toàn trái ngược.

Đối với hành động trộm đá của bọn Mạnh Cửu Chiêu, Solid Lunsar tỏ ý: tìm không được, chạy đi cướp, việc này quá ổn, các con làm tốt lắm.

“Chúng con không đi cướp đâu ạ... là người ta cho đấy ạ...” Ngăn người vì phát ngôn của bác Solid Lunsar, Mạnh Cửu Chiêu cố gắng giải thích trong vô vọng.

“Có đủ khả năng khiến người khác cướp giúp mình, thế cũng giỏi lắm.” Biểu cảm của Solid Lunsar càng lúc càng bình tĩnh hơn.

Mạnh Cửu Chiêu: Bác cả, phương pháp giáo dục của người... hình như sai sai ở đâu đó rồi...

Còn nữa — —

Bác cả, bác đích thực là trứng được ông nội một tay nuôi nấng đấy!

Làm chuyện xấu mà vẫn được được tuyên dương, Mạnh Cửu Chiêu tỏ vẻ mình cũng chột dạ lắm chứ.

Kantus ở chỗ này không đánh lại được bác cả, bởi thế bọn Mạnh Cửu Chiêu tạm thời coi như đã an toàn.

Chỉ tiếc, từ nay về sau ánh mắt người đời nhìn bọn cậu sẽ tràn đầy sự cảnh giác cao độ.

Mạnh Cửu Chiêu, bạn nhỏ luôn luôn được người lớn khen ngợi là học sinh gương mẫu rất buồn bực.

Sau khi khoe khoang con của (em trai) mình thêm một lần nữa với nhóm Kantus trước mặt, Solid Lunsar dẫn Mạnh Cửu Chiêu và Louis rời đi.

Tuy rằng biểu cảm trên gương mặt hắn từ trước tới giờ vẫn y như đúc nhưng cái đuôi hơi hơi vểnh lên đã bán đứng tâm trạng âm thầm sung sướng của hắn lúc này.

Đi đằng sau cái đuôi của Solid Lunsar, Louis và Mạnh Cửu Chiêu theo bác mình đi qua rất nhiều hang ổ.

Đối với Mạnh Cửu Chiêu, đây quả thực là cơ hội hiếm có được thăm quan học hỏi hang ổ của Kantus trưởng thành! Dù đã chuẩn bị rất nhiều nguyên vật liệu, nhưng bọn cậu toàn bộ đều là Kantus vị thành niên, chưa hề có bất kì kinh nghiệm xây tổ nào: mọi người chẳng ai biết nên làm gì cả ~

Dù sao đây vẫn là lần đầu đặt chân tới vùng đất sinh sản, trước mắt, Mạnh Cửu Chiêu và bọn Jojo chọn dừng chân tại phần rìa vùng đất sinh sản, tất nhiên, chỗ này chắc chắn chẳng được coi là chỗ tốt đẹp gì.

Nói một cách đơn giản, đây giống như khu ổ chuột vậy ~

Chọn làm hang ở nơi này, hầu hết đều là các Kantus trẻ tuổi và những con có võ lực kém hơn, dựa theo kinh nghiệm và khả năng của mình, đa phần bọn chúng đều hiểu mình không đánh thắng được những con Kantus khỏe mạnh hơn, bởi lẽ đó nên đá nhặt được cũng ít hơn nhiều. Cho tới bây giờ, số đá bọn chúng có vẫn chẳng đủ để xây trọn vẹn một cái hang ổn ổn.

Đó cũng là lí do vì sao đến giờ bọn Mạnh Cửu Chiêu vẫn chưa học lõm ra cách xây hang. Lúc bảo bọn Jojo và Tiểu Hoa đi ra ngoài, ý định ban đầu của Mạnh Cửu Chiêu là bảo chúng đi học trộm một chút, nào ngờ kết quả lại thành chúng nó đi ăn trộm đá — —

Bản thân Mạnh Cửu Chiêu đã từng xây hang, nhưng đó lại là hang ở chuyên dụng cho các thú nhân tộc động vật có vú, hoàn toàn khác biệt so với hang của Kantus trong trí nhớ. Tuy Mạnh Cửu Chiêu rất vui lòng truyền thụ những gì bản thân biết được cho bầy Kantus ở đây, nhưng ngộ ngữ dạy nh nhân mấy thứ sai lệch cho bọn chúng thì không ổn chút nào.

Cảm nhận đầu tiên của Mạnh Cửu Chiêu khi chứng kiến loạt hang ỗ là: may thay mình chưa dạy bừa cho bọn Jojo cách xây hang của bộ lạc Awash!

Phương thức xây hang của bộ lạc Awash và phong cách truyền thống của Kantus cực kì khác nhau.

Nơi bác cả ở rõ ràng là “khu khủng long nhà giàu” sinh sống, Kantus có thể sống được tại khu vực này đầu rất mạnh, trước hết, chúng phải là những người đặt chân tới đầu tiên, bởi thế mới có thể kiếm được vị trí đắc địa nhất; tiếp đó, bản thân chúng cũng phải rất dũng mãnh, có thể mới bảo vệ được địa bàn của mình; cuối cùng, dựa vào ưu thế của kinh nghiệm và thể lực vượt trội, tính đến lúc này bọn chúng đã thu thập được lượng nguyên vật liệu phong phú, hang ở đã được xây gần xong rồi.

Bên ngoài những chiếc hang này có dạng hình ống nhỏ dần, từ cửa đi vào, càng lúc càng hẹp lại. Hang chủ yếu dùng đá để xây, bên cạnh đá, các Kantus còn dùng tuyết như một dạng chất kết dính, bọn họ nhét tuyết vào giữa khe các tảng đá được xếp chồng lên nhau, nhờ gió thổi suốt một đêm, tuyết sẽ đông cứng lại vô cùng bền chắc, toàn bộ hang ở — — tính cả phần nóc, đều được bọn họ dùng đá và băng tuyết theo cách tương tự để xây nên.

Những hang ở đã xây xong sừng sững trước mặt Mạnh Cửu Chiêu, há ra cái miệng đen sâu thăm thẳm, không biết vì lí do gì, trong đầu Mạnh Cửu Chiêu bỗng nảy ra một câu nói: vào rồi, sẽ không ra được...

Mặc dù được xây dựng hết sức kì công, hang ở nhìn rất b ền và chắc, nhưng ngắm nghía kiểu gì Mạnh Cửu Chiêu cũng không thấy chúng mang lại cảm giác thoải mái!

Đây chẳng qua chỉ là cái phòng tối nhỏ thôi mà! Dù có làm thế nào vẫn chỉ như thế thôi!

“Tại sao lại xây hang theo kiểu này chứ...” Mạnh Cửu Chiêu lẩm bẩm hỏi.

“Vì giống cái.” Solid Lunsar trả lời như có như không, lời ít ý nhiều, ngay câu đầu đã giải quyết toàn bộ thắc mắc của Mạnh Cửu Chiêu.

Chỉ huy một đám Kantus vị thành niên chuẩn bị đầy đủ “gạch bằng” cho bác cả, Mạnh Cửu Chiêu mặt dày uốn ngực dẫn bọn chúng tới gặp bác Solid Lunsar học cách xây tổ truy ền thống.

“Hang ở càng vào sâu bên trong càng phải hẹp.”

“Cửa vào to hơn miệng các người một chút là được rồi, nhất định không được rộng hơn nữa.”

“Bên trong hang, ngay chính giữa phải xếp thêm đá thành một hàng thật dày.”

Solid Lunsar là một thầy giáo có tâm, đang trong mùa sinh sản, bất kì con Kantus cùng giới nào cũng có đủ khả năng trở thành đối thủ ngang tài ngang sức, nhưng Solid Lunsar vẫn dốc sức truy ền thụ cho đám nhóc kinh nghiệm xây tổ suốt nhiều năm của mình. Gặp được h ắn, không thể không nói là món quà của th ần may mắn.

Kĩ năng chiến đấu bậc nhất, làm việc chu đáo tỉ mỉ, có đầu óc tư duy, đáng người lại còn đẹp, ti ền năng như bác cả nhà mình tại sao đến giờ vẫn chưa có con nhỉ?

Mạnh Cửu Chiêu nghĩ không ra, nhưng cũng không có ý định hỏi Solid Lunsar, đành nuốt thắc mắc vào trong bụng.

Hang ở hình ống chằng chịt trải đều khắp các chón của vùng đất sinh sản, mặc dù Mạnh Cửu Chiêu không mắc chứng sợ hình lỗ (*) cũng cảm thấy rợn da gà.

(*)hội chứng sợ những cái lỗ – Tryphobia (không khuyến khích google tìm ảnh T_T)

Chỉ có thể nói, mắt nhìn của giống cái Kantus thực sự rất kì lạ.

Sau khi xây hang xong, Kantus ở chỗ này lại có việc mới để làm.

Bọn chúng bắt đầu đi săn.

Có đi đâu, đây không phải kiểu săn để ăn, ăn hết rồi lại săn, mà đây là một dạng đi săn để tích trữ, bọn chúng sẽ chuẩn bị một số lượng lớn thức ăn, sau đó đem cất trữ thức ăn của mình vào bên trong hang ở.

Bọn Mạnh Cửu Chiêu cũng học làm theo như thế.

Ngoài những đi đâu này, Mạnh Cửu Chiêu còn phát hiện, bây giờ Kantus đã bước đầu rơi vào trạng thái hưng phấn, hầu như đêm nào cậu cũng không ngủ ngon giấc được vì tiếng gào thét của đám Kantus.

Tất cả những đi đâu này giống như đang ám chỉ: giống cái sắp tới.

Ngày các cô gái tới, Louis phụ trách canh giữ hang ở vùng đất sinh sản, Solid Lunsar thì đích thân dẫn Mạnh Cửu Chiêu đi bắt cá.

Lúc mang chiến lợi phẩm của cuộc đi săn trở lại vùng đất sinh sản, Mạnh Cửu Chiêu sững người — —

“Mẹ ời! Cái gì thế kia — — ”

Cũng khó trách tại sao Mạnh Cửu Chiêu lại hoảng hốt, trên đồng bằng bằng của vùng đất sinh sản, nơi hang ở của bọn họ đóng chiếm, hiện giờ xuất hiện rất nhiều sinh vật không xác định! Hơn nữa người bọn chúng đầu chui vào trong, chỉ có một phần nhỏ lộ ra ngoài, vật kia đang ra sức

giấy dựa, cốt thế nào cũng không chui ra được, bọn chúng chỉ đành mắc kẹt ở đó!

“Grao ~~~~~” phát hiện có thứ gì đó trong hang, không quản là Kantus đang ở tại vùng đất sinh sản hay vừa mới đi săn trở về, chúng đều phát ra một tiếng huýt gió rất khác biệt.

Nghe chúng huýt gió, Mạnh Cửu Chiêu tròn tròn mắt.

“Giống cái tới rồi! Mau tới bắt giống cái nào!!!”

Mọi! Ơ ơ — —

Cái thế loại phấn khích như đang “đánh địa chủ, chia ruộng đất” này là thế quái nào thế, thật sự đây là phản ứng nên có khi gặp con gái nhà người ta sao?

Thế nhưng, ngay sau đó, Solid Lunsar đã xác nhận tính đúng đắn của phương pháp này.

“Nhớ nhé, phải tìm mông lớn, giống cái có mông to mới dễ đẻ trứng.” Giọng bác cả vẫn đều đều bình tĩnh như cũ, nhưng tác phong lại nhanh nhẹn bất thường, trước khi các Kantus khác kịp cướp, hắn đã bắt đầu chạy như bay.

Chê Mạnh Cửu Chiêu chạy quá chậm, hắn vút cạ lên trên lưng.

Không hổ là tay xây hang cừ khôi, trong cái lòng của Solid Lunsar — — nhàn! Cái hang của Solid Lunsar đã nhốt được một sinh vật được mệnh danh là giống cái Kantus, xô con giống đực đang nhân cơ hội cướp đoạt ra, Solid Lunsar gào lên một tiếng ra uy, sau đó bước từng bước vững vàng về phía hang của mình. Rướn cổ nhìn xuống dưới, nét mặt Solid Lunsar thể hiện sự hài lòng, nhắc Mạnh Cửu Chiêu xuống khỏi người mình, hắn khẽ vỗ nhẹ đẩy Mạnh Cửu Chiêu lên.

“Lên đi, A Trọc, giống cái này mông to lắm đấy.” giọng nói của hắn đầy tính cổ vũ.

Mạnh Cửu Chiêu h ẫ hộp nuốt nước miếng một cái, cậu cũng nhìn xuống phía dưới:

Đúng thật, y như Solid Lunsar nói: Mông “giống cái” này rất lớn...

Nhưng mà — —

Đây là hơi quá quá r ẫ ý!!!!!!!

Lại còn “lên đi”... “Lên” kiểu gì bây giờ ạ bác ời ời ời!!!! Dùng răng gặm lên đây sao?

Nhìn nửa người dưới của cô nàng, Mạnh Cửu Chiêu rơi vào trạng thái điên cu ờng.

Nửa dưới của con Kantus giống cái này, thật sự là cô gái có cặp mông to nhất cậu từng gặp.

Không chỉ mông đâu, chỗ nào của cô nàng cũng lớn cả.

Kantus giống đực đã được coi như là loại khủng long lớn, nhưng Kantus giống cái so ra còn to hơn một l ần! Thân đã dài nay còn dài hơn. Hiện giờ, thân mình bọn chúng đang mắc kẹt bên trong hang, giống như con lợn chui vào l ồng tre, không tài nào thoát ra được.

Mạnh Cửu Chiêu chợt nhớ tới vấn đề mình thắc mắc với bác Solid Lunsar trước đó, câu hỏi tại sao lại xây cái hang theo hình thù kì quái như thế, câu trả lời của Solid Lunsar là “Vì giống cái”, lúc ấy cậu còn liên tưởng đến thứ gì tốt đẹp, cho rằng vì mắt thẩm mỹ của giống cái Kantus khác người, thích thú với việc bị nhốt trong phòng tối để trứng, nào ngờ — —

Bác cả, lúc đấy bác nói thiếu từ phải không ạ?

Nguyên văn phải là “Vì bắt giống cái” thay cho “Vì giống cái” mới đúng chứ ạ?!

Bởi vì hơn nửa người giống cái bị kẹt lại trong hang, thành ra Mạnh Cửu Chiêu không thấy rõ cả người nó, chỉ thấy mỗi phần đuôi lộ ra ngoài.

Đến khi nhìn rõ phần chân sau của bọn chúng, Mạnh Cửu Chiêu ngay tức thì hoảng hốt!

Những Kantus giống cái ngoại trừ phần đuôi hơi dài ra thì trông cũng không khác là bao so với giống đực, thế nhưng chân lại cực kì đặc biệt: không hề có bộ móng mạnh mẽ mà tràn trề sức lực, chân sau của chúng thoát nhìn qua giống như mái chèo của vây cá! Nhìn kĩ, vảy của giống cái cũng khác với giống đực, vảy của giống cái rõ ràng để thích nghi với việc sống trong nước!

Chúng nhất định là sống trong nước — — ngay tức khắc, Mạnh Cửu Chiêu nhận ra đi đâu này!

Trong phút chốc, rất nhiều mắt xích nhỏ bắt đầu móc nối lại trong đầu Mạnh Cửu Chiêu, những chuyện lúc trước còn mơ màng không hiểu, hiện giờ Mạnh Cửu Chiêu đã ngộ ra ít nhiều...

Giờ khắc này, cậu bỗng dưng cảm sâu sắc với chuyện hai ông bà nhà mình đã dứt khoát từ chối giống cái, tự tạo thành CP (*) trong nội bộ gia đình.

(*)CP: couple – cặp tình nhân

Giờ khắc này, cậu bỗng dưng cảm sâu sắc với ông nội thà rằng đi ăn trộm trứng nhà người ta chứ nhất quyết không chịu tự đẻ.

Đối mặt với những cô nàng thế này, cậu, cậu thực sự không lên được đâu ~ không xuống tay được ấy!

Quay đầu lại, nhìn thấy Solid Lunsar đang dùng vẻ mặt chờ mong nhìn cậu, Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên kính phục bác mình vô cùng.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 124

Edit: D Linh – Beta: Chi

Thật sự phải mạnh mẽ và cần nhiều sự can đảm lắm mới dám đối diện với giống cái Kantus — —

Bản thân Mạnh Cửu Chiêu tự biết thân biết phận mình không hội tụ đủ những yếu tố ấy, thế là, cậu quyết định đánh bài chuồn.

“Không biết bọn nhóc đằng kia ra sao rồi, bác cả, con phải qua đó kiểm tra một chút! Bên này vạn sự nhờ bác ạ — — ”

Dứt lời, Mạnh Cửu Chiêu co chân lên cõ mà chạy, giờ có dùng từ “chạy mất xác” để miêu tả bộ dáng của cậu cũng chẳng quá chút nào.

Vừa chạy, cậu vừa để mắt tới tình hình các hang ở ven đường.

Về cơ bản, hang ở nào cũng bắt được một Kantus giống cái, bởi vì hang cực kì hẹp, dường như một khi đã tiến vào chắc chắn sẽ không có đường thoát ra. Các giống cái hoảng sợ khi bị giam trong phòng đã tối lại còn nhỏ, bọn chúng liều mạng giãy dụa, sức của những nữ dũng sĩ này thậm chí còn khỏe hơn mấy người Sita, mỗi lần bọn họ vùng vẫy, đá trên nóc hang lại theo đó rơi xuống từng đợt.

Dọc đường, đá cứ liên tục lăn xuống khiến Mạnh Cửu Chiêu sợ mất hồn mất vía: nhớ đâu có giống cái nào thoát ra được khỏi mấy cái hang này, hậu quả thật khôn lường!

Ông trời phải chẳng đã ban cho Mạnh Cửu Chiêu năng lực “nghĩ gì thành nấy”, ngay khi Mạnh Cửu Chiêu đang bước thấp bước cao một đằng chạy thực mạng một đằng né trái phải thì một giống cái bất thành linh thoát ra khỏi cái hang bên trái cậu, đi cùng âm thanh của sự đổ nát là một tiếng thét ngân dài, giống cái nọ cuối cùng cũng đã phá được cái hang chui ra — —

Sống lâu giữa một bầy Kantus, Mạnh Cửu Chiêu vốn tưởng chẳng còn thứ gì trên đời có thể hù dọa mình nữa, nào ngờ tới hôm nay, cậu phát hiện ra mình đã lầm rồi.

Amen — — cậu thực sự bị giống cái Kantus dọa tới chết mất thôi!

Trái ngược với thân hình tương đối dài, phần đầu của giống cái lại rất to, cũng giống như Kantus giống đực, hàm dưới của nó rất rộng, bên trên được che phủ bởi các bắp cơ. Đối với phái nữ, cằm dày có thể xem như đáng yêu dễ mến ngọt ngào đại loại thế, nhưng đặt lên người giống cái Kantus thì khác, phần cằm dưới được bao phủ bởi các thớ thịt lại ám chỉ một điếu ngược lại, ấy chính là lực cắn khủng khiếp!

Giống cái trước mặt đang hăng say cắn cắn cái hang hời này giam cầm mình cho hả giận, nó chỉ nhẹ nhàng cắn xé vài cái nhưng vẫn đủ cho Mạnh Cửu Chiêu nhận ra lực cắn cực mạnh, bức tường do đá ngưng đọng với băng mà thành đã hi sinh trong chớp mắt.

Trong khoảng thời gian nó trút giận, Mạnh Cửu Chiêu còn hốt hoảng khi chú ý tới một thứ nữa: bên cạnh lực cắn phi phàm, miệng của giống cái này cũng rất rộng.

Ai cũng biết, miệng càng lớn, độ rộng đạt được khi mở miệng càng cao, từ đó có thể đưa ra kết luận: cỡ miệng to hay nhỏ có thể ảnh hưởng trực tiếp tới kích cỡ con mồi khi đi săn.

Với hàm dưới rộng và khở miệng to có thể mở ra tới chín mươi độ như thế này, giống cái này hoàn toàn có đủ khả năng đi săn con mồi lớn hơn cả đối tượng giống đực của mình. Thậm chí — —

Ước tính nhờ vào vóc dáng của nó, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không hề nghi ngờ việc nó có đủ năng lực đi săn thành công một con Kantus giống đực.

Chỉ nhìn phần đầu, Mạnh Cửu Chiêu đã hiểu rõ thân phận kẻ giết người hàng loạt thực sự của giống cái này, theo từng nhịp giật của cơ thể, đá vụn ào ào rơi xuống trên thân mình nó, vào giây phút giống cái đó nhận ra sự xuất hiện của Mạnh Cửu Chiêu trước mặt, nỗi sợ của Mạnh Cửu Chiêu rốt cuộc lên tới đỉnh điểm — —

Trong đầu hoàn toàn trống rỗng, cậu vất chân lên cổ chạy.

Không thể phát triển mối quan hệ như thế này được!

Mạnh Cửu Chiêu chỉ còn nghĩ được có mỗi vậy.

Thế nhưng một lần nữa, chuyện ngoài dự kiến của cậu lại xảy ra, giống cái đang giận tới phát điên kia thế mà lại nhìn thấy Mạnh Cửu Chiêu nhỏ bé gầy như vô hình ở dưới chân.

Miệng huýt sáo một tiếng, nó đuổi theo!

Chẳng hiểu nó cảm thấy có gì thú vị, mặc kệ Mạnh Cửu Chiêu có chạy kiêu gì, từ này tới giờ nó vẫn luôn chật vật bám sát theo hướng chạy của cậu.

Đúng vậy, là chật vật. Để thích nghi với cuộc sống sinh hoạt dưới nước, tứ chi của các giống cái đã không còn phù hợp với việc di chuyển trên đất liền, xòe tứ chi có lớp màng chống lên nền đất, nó từ từ bám theo bóng hình bé nhỏ của Mạnh Cửu Chiêu.

Hoàn toàn phớt lờ đám bạn bè của mình vẫn còn bị nhốt trong lồng, mắt nó hình như chỉ còn thấy mỗi Mạnh Cửu Chiêu, thân thể to lớn bị tầng tầng lớp lớp hang ổ gây trở ngại, dù không kịp được gào lớn mấy tiếng, quơ quáng khắp nơi, nó vẫn cứ kiên trì bám đuôi Mạnh Cửu Chiêu.

Lúc này, một con Kantus giống đực — — chủ nhân của hang ở lúc này giam cùm giống cái này đã bay trở về, nhìn toàn cảnh vùng đất sinh sản, phát hiện có một cái hang duy nhất bị phá vỡ, cũng chỉ có duy nhất một giống cái Kantus đang nghênh ngang chạy trên đất, hấn lập tức đuổi theo bảo vệ quyền theo đuổi tình yêu của mình!

Một cảnh tượng lạ lẫm khiến người ta kinh ngạc đang diễn ra tại vùng đất sinh sản: một người bé nhỏ chạy đằng trước, một giống cái Kantus khổng lồ kiên trì đuổi theo, phía sau còn xuất hiện một con Kantus giống đực bám đuôi không dừng.

Rõ thật là quan hệ tam giác tình yêu phức tạp.

Mạnh Cửu Chiêu, chàng trai lần đầu được người khác phái theo đuổi, bày tỏ suy nghĩ: không có đủ năng lực để tiếp thu chuyện này.

Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu sắp bị đuổi kịp, mắt cậu bất chợt bừng sáng: cậu thấy được bóng dáng Louis!

“Louis! Louis!” Hét to gọi tên Louis, Mạnh Cửu Chiêu vừa chạy vừa ngã lộn nhào đến dưới chân nó.

Cùng lúc ấy, giống cái kia rốt cuộc cũng bắt kịp Mạnh Cửu Chiêu, há miệng thật lớn, hàm mở đúng một góc 90 độ hoàn hảo, nó xoay qua phía Mạnh Cửu Chiêu, muốn thorn cậu một cái thật nòng nài — —

Mông bị thứ gì đó lạnh lạnh liếm qua một cái, sau đó, Mạnh Cửu Chiêu được ngậm vào trong một khoang miệng ấm áp.

Dịu dàng đặt Mạnh Cửu Chiêu vào miệng mình, cảm nhận từng đợt run khe khẽ dưới đầu lưỡi, Louis biết cậu đang sợ.

Liếc mắt sang nhìn giống cái Kantus miệng đầy nước miếng vẫn còn muốn tiếp tục, Louis nâng chân lên — —

Nó bẻ bẻ móng vuốt.

Đây là một Louis hoàn toàn khác, một Louis mà Mạnh Cửu Chiêu chưa từng nhìn thấy.

Chất vô cơ màu cam trong con người ánh lên tia sáng sắc lạnh, ánh mắt nhìn về phía giống cái kia hoàn toàn không giống như đang nhìn đồng loại, trong mắt Louis, thứ dưới chân chẳng qua chỉ là một con quái vật sâu khổng lồ, sâu bọ dọa sợ A Trọc nhà nó, nó sẽ không tha thứ, quyết dẫm nát đối phương dưới chân.

So với vóc dáng vẫn còn trong thời kỳ vị thành niên của Louis, hình thể giống cái kia to lớn hơn nhiều! Nhưng khi lạ thay, cho dù bị đối xử một cách tàn nhẫn, nó lại hoàn toàn không có ý nghĩ phản kháng. Ngược lại, ở bên này, Louis đã tìm ra điểm yếu trí mạng của nó.

Má.

Những Kantus giống cái này không còn là sinh vật sống trên đất liền, lỗ hô hấp đã thoái hóa rồi biến mất, thay vào đó bằng phần mang má. Nhờ bản năng, Louis ngay lập tức phát hiện ra đây là điểm yếu chết người của chúng.

Lần thứ hai giơ chân lên, móng của Louis giảm cực kỳ chuẩn xác lên vị trí được xác định.

Nó muốn giết giống cái kia — —

“Grao!!!” Giống đực Kantus theo chân giống cái nọ vừa kịp lúc chạy tới, ngửa mặt lên nhìn Louis gào một tiếng, hấn nhảy lên người giống cái Kantus.

Louis cùng hấn giằng co mấy phút đồng hồ, sau đó chậm rãi rời đi.

Khi nó quay đi không được bao lâu, giống đực kia xác nhận Louis bỏ đi sẽ không quay lại, hấn gào lên một tiếng thật dài thông báo, nhảy tới nhảy lui trên người giống cái kia, vừa nhảy, hấn vừa liên tục nỗ lực gào lên như để chứng tỏ sức mạnh giống đực của mình.

Sau khi khẳng định sẽ không xuất hiện thêm ai tới phá rối, hắn cúi đầu xuống, lè lưỡi, giống đực Kantus này bắt đầu cẩn thận liếm liếm sống lưng giống cái kia. Lưng giống cái lạnh ngắt như băng, không hề ấm mại, nhưng hắn vẫn tỉ mỉ liếm từng chút một, mãi cho tới tận khi cơ thể giống cái khẽ run lên, thôi không giãy dụa nữa, lúc ấy hắn mới há miệng ra, cái miệng to lớn cắn xuống phần đuôi giống cái, hắn từ tốn kéo giống cái về cái hang lúc trước.

Nếu là mọi khi, trước khi kéo được giống cái đi, giống đực Kantus nhất định phải so tài với giống cái một trận ra hồn, chịu thương tích đầy mình, có như thế, bọn chúng mới có quyền kéo giống cái đi. Tuy nhiên, bởi vì sự quấy rầy trước đó của Louis, quá trình này đã được rút gọn rất nhiều.

Không lâu sau, chốc chốc ở mỗi góc trên vùng đất sinh sản lại vang lên từng đợt tiếng gầm nổi tiếp nhau.

Loại tiếng gầm này hoàn toàn không giống bất kì loại nào đã từng được nghe trước đó, nghe qua chẳng giống âm thanh phát từ Kantus thành niên, có chút pha trộn với âm sắc bén nhọn khi còn là con non, âm cuối còn có chút run rẩy, từng âm tiết ngắn rời rạc, đứt đoạn không bình thường.

“Âm thanh thật kỳ quái, nghe chẳng hiểu gì cả...” Cơ thể vẫn còn hơi run run, Mạnh Cửu Chiêu được Louis đặt xuống, nghe thấy tiếng khủng long ngâm truyên từ xa lại, cậu sửng sốt hồi lâu vẫn chẳng hiểu ra ý nghĩa của tiếng gầm ấy.

Mãi một lúc sau Mạnh Cửu Chiêu mới nhận ra, chính bản thân cậu cứ mãi nắm chặt lấy hàm răng Louis không chịu buông. Do cậu không chịu thả ra, Louis không dám ngẩng đầu. Cậu ngẩn người bao lâu, Louis cũng giữ nguyên tư thế cúi đầu chẳng hề thoả mái này bấy lâu.

“Xin lỗi.” Mạnh Cửu Chiêu cuống quýt thả tay ra.

Không sao đâu. Đầu lưỡi khẽ chạm vào mặt Mạnh Cửu Chiêu, Louis ngẩng đầu lên. Nó đặt Mạnh Cửu Chiêu lên chân, để cậu dựa vào người mình.

Sau một lúc, tiếng gầm dần biến mất.

Lúc này Mạnh Cửu Chiêu mới tỉnh táo trở lại.

Thở hắt ra một cái nặng nề, thân thể dường như nhẹ nhõm hơn chút, cậu dựa hẳn người vào Louis.

“Giống cái thật đáng sợ!” Đối mặt với những người khác, Mạnh Cửu Chiêu còn phải giả bộ này kia, nhưng trước mặt Louis, cậu hoàn toàn không hề che giấu gì cả.

Giống như hưởng ứng lời nói của cậu, cổ họng Louis cũng phát ra một loạt âm thanh gầm gừ, đây là âm thanh an ủi, động viên người khác của Kantus, từ nhỏ tới giờ, Mạnh Cửu Chiêu đã lớn lên trong âm thanh như thế. Mỗi khi nghe thấy âm cổ họng này, lòng cậu lại tràn ngập cảm giác an toàn.

Bình tĩnh lại, Mạnh Cửu Chiêu quyết định ra ngoài xem xét thêm lần nữa.

Vừa đi ra, cậu liền sợ hết hồn!

Trong lúc cậu lặng lẽ hưởng thụ sự vỗ về của Louis, bên ngoài đã thay đổi!

Bọn Jojo ngỗ ngoại đợi đã lâu, Mạnh Cửu Chiêu vừa ra, bọn chúng ngay lập tức vây quanh cậu.

“Lúc này có quá trời quái vật cá bò qua bờ lại luôn!”

“Quái vật cá còn bò thẳng vào trong hang lấy con mồi nữa!”

“Hang cũng bị quái vật cá chiếm mất rồi!”

“Các chú bác khác bị đánh sưng đầy mặt nữa!?”

Đám Kantus vị thành niên lần đầu đặt chân tới vùng đất sinh sản này nhìn một bụng đói câu hỏi từ này, chỉ ngỗ ngoại Mạnh Cửu Chiêu ra để

phun trào, đợi mãi đợi mãi mới thấy cậu!

Bị hơn mấy chục con mắt to tròn đen láy nhìn chăm chăm, mặt Mạnh Cửu Chiêu nóng rần lên.

Trong lúc đợi chờ câu giải thích, cái đầu to của Jojo bất thành linh cúi thấp xuống, cánh mũi phập phồng, nó cẩn thận ngửi ngửi, cuối cùng chớp mũi dừng tại mũi Mạnh Cửu Chiêu.

“A Trọc, mũi của cậu có mùi dễ chịu lắm.” Jojo phát biểu.

Ngay lúc nó không nhận được muốn liếm một cái, Mạnh Cửu Chiêu liền đập một cước lệch mũi nó.

“Muốn liếm thì sang liếm mũi giống cái ấy! Không phải tôi đâu! Nếu không — — tôi thả Louis cắn cậu!”

Mạnh Cửu Chiêu hung dữ chỉ chỉ Louis đằng sau.

Nhìn theo phía Mạnh Cửu Chiêu chỉ tay, trong phút giây thấy được Louis, Jojo rung mình một cái, đầu lưỡi từ từ rút lại, nó đứng yên bất động tại chỗ.

A Trọc có mùi thật dễ ngửi! Louis thật đáng sợ!

Mạnh Cửu Chiêu ít khi cũng nhìn ra nguyên nhân: vừa nãy cậu bị giống cái đáng sợ kia liếm một cái mà nhĩ, từ hành động điên cuồng cuối cùng của nó, cậu cũng đoán được đại khái, chắc hẳn đối phương khi đó đã ý loạn tình mê, bởi thế, nó mới liếm một phát đầy hormone giống cái lên người mình.

“Louis, quay lại giúp tớ liếm liếm đi, giúp tớ liếm hết cái đồng mũi của giống cái kia với ~” trong lòng e dè quay đầu lại nhờ cậu Louis một câu, Mạnh Cửu Chiêu quay ra suy nghĩ xem phải làm sao với đám nhóc này.

Sinh nở là bản năng của mỗi loài động vật, việc này không cần phải dạy, vỗ vỗ đuôi đám nhóc này, cậu ra hiệu bảo bọn chúng không cần phải sợ,

dững cảm trở về phía hang ở đi.

“Nhìn xem người ta làm thế nào, các cậu sẽ hiểu ngay thôi.”

Giáo cụ trực quan ngay tại hiện trường, nhất định sẽ tốt hơn so với cậu dạy.

Từng bước quay lại, đám nhóc cuối cùng cũng chịu chậm chạp di chuyển rồi đi.

Nhìn bóng lưng của chúng mà mừng trong lòng, hoàn toàn không hề ngưng ngừng khi chính mình đang dẫn các bé trai nhỏ đi xem cảnh người ta “làm việc”, bản thân Mạnh Cửu Chiêu cũng tò mò để mắt tới một góc khác.

Hầu hết hang các giống đực làm ra hiện giờ vẫn còn chắc chắn, giống cái bị vây lại trong đó, vào không được mà ra cũng chẳng xong, chỉ có mỗi phần mông to to lộ ra bên ngoài ra, ở bên ngoài, các giống đực Kantus đang thực hiện một hành động rất kì quặc: bọn chúng quật khế cái đuôi của mình vào đuôi giống cái.

Tuy trông qua có vẻ bạo lực, nhưng chẳng hiểu sao lúc thấy cảnh tượng ấy, Mạnh Cửu Chiêu lại hơi đỏ mặt.

Việc này... hình như là cách tán tỉnh của các Kantus.

Các giống cái Kantus bị nhốt lại hoàn toàn không có ý định ngoan ngoãn nằm chịu đánh, phần lộ ra ngoài của chúng khá nhều, đuôi vẫn có thể nhúc nhích được, ngay lập tức những giống cái này quật đuôi đáp trả.

Hành động này... chắc là cách đáp lại của Kantus giống cái ==//

Kantus giống đực bị đánh trúng rống lại một tiếng dài đau đớn, trên người bong da tróc thịt thì chớ, chúng vẫn còn phải leo trở lại, một lần nữa thấp thỏm sờ sờ tìm tòi cái mông giống cái.

Thảo nào nhiều Kantus đâu có niềm ham mê đặc biệt với việc gặm mông, đây là tình yêu xuất phát từ nghề nghiệp.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, miệng Mạnh Cửu Chiêu giật giật.

Phương thức ve vãn đáng sợ này hẳn còn kéo dài lâu lắm, Mạnh Cửu Chiêu không có ý nghĩ xem biểu diễn, cậu quyết định cùng Louis trở về hang của mình.

Hình như cậu quên mất đi đâu rồi đó...

Nồng độ hormone xung quanh ngày càng tăng, đầu Mạnh Cửu Chiêu càng lúc càng quay cuồng, tới tận khi cậu trở lại hang của mình, bắt gặp một cái đuôi thò ra ngoài — —

Mọi — —

Hang nhà bọn cậu cũng có một giống cái, thế nào mà lại quên bống chuyện này được?

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 125

Edit: DLinh – Beta: Chi

Vừa về tới nhà liền bắt gặp người đẹp duyên dáng nằm khoe cơ thể nõn nã trước mặt mình, đây là khát khao của bao nhiêu người con trai trên thế giới này cơ chứ ~

Đáng tiếc, “thân thể ngọc ngà duyên dáng” nằm khoe trước mặt Mạnh Cửu Chiêu và Louis lại là một con Kantus cái thân dài mười lăm mét.

Có “người đẹp” như thế, thật khiến người ta không muốn đặt chân về nhà.

Rất nhanh Mạnh Cửu Chiêu đã phát hiện ra điểm không hợp lý: cô gái ở trong nhà bọn họ, tình trạng dường như có điểm khác bình thường.

Ở chỗ này cần giới thiệu sơ lược một chút về hang ổ của Kantus. Hiểu được mục đích xây dựng hang của Kantus thì nguyên lý xây hang thực ra vô cùng đơn giản:

Điểm quan trọng nhất khi giống đực Kantus xây hang chính là phải đạt đủ độ sâu, thứ hai là bề ngang không thể quá rộng, giống cái Kantus nhất định không thể đi lại được trong đó, bọn chúng có thể dễ dàng bò vào trong hang, nhưng lúc muốn chui ra lại không được, vì không đủ không gian cho chúng xoay người, tới khi ấy, phương pháp duy nhất để chúng có thể chạy thoát chỉ có mỗi cách bò lùi từ từ ra ngoài, thế nhưng, hang ổ còn xuất hiện một vật cản trở đặc biệt cho hành động này, chính là vách ngăn dày cộm.

Có thể nói, đây chính là lồng giam chuyên biệt để bắt giống cái.

Một cái hang tiêu chuẩn thực sự rất rộng, rất sâu, thậm chí còn rất cao — trước khi các giống cái tới, Kantus được bấy giờ cũng chẳng muốn chết rét ở bên ngoài, trong tình huống có đủ đá, bọn chúng sẽ làm thêm phần cửa động cao hơn chút, vừa đủ cho bản thân có thể chui vào. Tuy rằng không quá mức rộng rãi thoáng đãng, nhưng ít nhiều gì cũng đủ làm nơi che chắn gió tuyết.

Hang ở của Mạnh Cửu Chiêu và Louis chính là một chỗ như thế. Vì giúp cho Louis có thể thoải mái hơn chút, Mạnh Cửu Chiêu còn lén lút mở rộng bệ ngang hang ở của bọn cậu. Sau khi biết rõ công dụng của hang ở, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Mạnh Cửu Chiêu chính là: hồngбет — Nhà của bọn cậu tám chín phần sẽ không bắt được giống cái! Sẽ không có trứng rồi!

Nào nghĩ tới, một cái hang như thế vẫn có giống cái chui vào, thậm chí còn không chui ra được!

Không, rốt cuộc là “không ra được” hay “không đi ra”, việc này vẫn cần bàn luận thêm.

Cái miệng của con trong hang nhà bọn cậu cực kì nhỏ, phần đuôi cũng ngắn, chui vào cửa hang còn không vừa lắm, thậm chí còn thừa ra cả khoảng lớn ~ có thể nói, giống cái này hoàn toàn có đủ khả năng ra vào tự nhiên, nguyên nhân khiến nó vẫn còn ở trong chắc chắn không phải vì không ra được, mà là không muốn đi ra.

Vốn tưởng rằng sẽ chẳng có thu hoạch gì, nào ngờ đâu giống cái lại tự nhiên bò vào trong bát của họ, Mạnh Cửu Chiêu há hốc miệng, mãi sau mới dùng chân đá Louis.

“Louis, cậu... có suy nghĩ một chút không? Tuy rằng... Tuy rằng cái miệng không đủ lớn đi nữa, nhưng chí ít đây vẫn là một giống cái mà?”

Nghĩ một lát, Mạnh Cửu Chiêu vẫn nói ra miệng.

Nhớ tới lý do các papa đá bọn cậu xuống dưới này chính là để đẻ trứng, dọc đường Mạnh Cửu Chiêu vẫn mãi lo nghĩ chuyện tìm đường dẫn lối cho mọi người, chưa từng suy nghĩ kĩ càng tới vấn đề này, hiện giờ sẵn có giống cái ngay trước mặt, Mạnh Cửu Chiêu mới nhận ra những cảm xúc khác lạ trong lòng mình, cậu bu ãn bực tới phát hoảng.

Louis cũng sẽ trưởng thành sao? Một Louis thích trộm trứng như thế, một Louis ngay cả khi còn bé cũng phải đi trộm trứng... Bây giờ đã có giống cái, phải chăng thời khắc chính bản thân Louis có con của riêng mình đã tới rồi sao?

Đây chắc chắn là một chuyện rất có ý nghĩa, đáng lẽ cậu phải vui cho nó mới đúng, nhưng chẳng hiểu sao cậu vẫn cứ bu ãn bực.

Là người lệ thuộc vào việc phân tích để phán đoán tình huống, Mạnh Cửu Chiêu cũng tiến hành so sánh tìm hiểu tâm tình của mình.

Có lẽ là cô đơn chẳng? Cả nơi này ai ai cũng có bạn, nếu còn lại hai đứa cùng cô đơn, ít ra cậu sẽ thoải mái hơn, hiện giờ lại xuất hiện một giống cái, bớt đi một người độc thân, chỉ còn dư lại mỗi cậu lẻ loi, chẳng bao lâu sau Mạnh Cửu Chiêu đã tìm ra lý do vì sao mình cảm thấy cô đơn.

“Đi thôi!” Khôi phục tâm trạng trong khoảng thời gian ngắn nhất có thể, Mạnh Cửu Chiêu vỗ vỗ Louis.

Cậu mỉm cười nhìn về phía Louis (← Ở này! Tâm trạng của nhóc cũng phục hồi nhanh quá rồi! Đâu má!)

Một phút sau, một vụ án mạng diễn ra ngay trước mắt Mạnh Cửu Chiêu!

Hung thủ: Louis ngốc manh.

Người bị hại: một vị nữ tráng sĩ Kantus không rõ họ tên.

Hung thủ dùng chiếc miệng khổng lồ làm vũ khí, hàm răng sắc nhọn đâm sâu vào cơ thể mục tiêu, hung thủ cắn lấy thân thể ngọc ngà đang nằm ngang trước cửa động của vị nữ sĩ Kantus kia kéo đi, sau khi kéo ra xa

khoảng mười mét thì ra sức nện đối phương trên lớp băng ngoài cửa động. Theo đường parabol rơi xuống của vị nữ sĩ Kantus kia, còn xuất hiện màu máu giữa trời — —

Người bị hại giống như cá nằm trên thớt, gắng gượng đi đầu khiến thân thể cồng kềnh của mình bật lên mấy cái, sau rồi nằm im không nhúc nhích.

Đối phương phỏng chừng đã hôn mê, tất nhiên, cũng có thể là đã chết.

Sẽ không thật sự... chết rồi chứ?

Bỗng dưng, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn chẳng nghĩ được thứ gì trong đầu, vội vàng chạy tới bên cạnh người giống cái kia, đi vòng qua người nó một cách cẩn trọng. Đối phương hoàn toàn chẳng có chút phản ứng nào.

Sống lâu giữa cộng đồng Kantus, cùng với sự cố gắng của tất cả, Mạnh Cửu Chiêu có thể thấy, cũng cảm nhận được sự thân thiện của toàn bộ giống loài Kantus, giữa lúc rối ren, cậu không nhin được muốn tiến gần hơn để đưa tay đẩy đối phương một cái xác nhận — —

Đây thực sự là một hành động cực kì sai lầm.

Ngay khi tay Mạnh Cửu Chiêu chạm được tới lớp vảy lạnh lạnh của đối phương, bất chợt giống cái Kantus tưởng chừng đã mất đi tri giác kia bật cả nửa người trên dậy, há cái miệng to lớn ra, miệng nó mở quá cả góc chín mươi độ, tưởng chừng sắp rách ra tới nơi, động tác của nó quá nhanh, thậm chí Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn chẳng ý thức được chuyện gì đang xảy ra! Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu suýt chút nữa đã bị nó cắn đứt thành hai nửa thì Louis từ trên trời giáng xuống.

Tát một cú chuẩn xác vào hàm trên định cắn người của đối phương, Mạnh Cửu Chiêu còn nghe thấy cả tiếng xương nứt chối tai — —

Chắc chắn đây là nụ hôn đáng sợ nhất cậu từng gặp phải...

Cả người mềm nhũn, ngã ngửa ra đất, tự dưng trong đầu Mạnh Cửu Chiêu hiện lên một câu nói không hợp thời điểm cho lắm.

Con Kantus cái rít lên một tiếng rên dài vì đau, lăn lộn điên cuồng trên đất, lần này nó đau đớn thật sự.

Hiện giờ không có bất kỳ ai để ý tới chỗ bên này của bọn cậu, lúc này đây, tất cả mọi người đều đang vội vàng ve vãn giống cái của mình, về cơ bản, cả hai bên sẽ cùng kêu rên trong quá trình theo đuổi của Kantus, hiện giờ tiếng kêu đau khổ của con Kantus này vang lên giữa cả dàn hợp xướng xung quanh, tự nhiên lại thấy lẻ loi.

Loạt tiếng động ồn ào trên đồng bằng bằng phẳng chốc bị cách ly, lúc này đây, bên tai Mạnh Cửu Chiêu chỉ văng vẳng mỗi âm thanh thành thịch thịch thịch.

Âm thanh này vừa giống tiếng sấm, vừa nghe tựa nhịp trống, nhanh mà dồn dập.

Mãi một lúc sau cậu mới nhận ra đấy là tiếng nhịp tim của mình.

Ép buộc chính mình hít thở sâu ba lần, nhờ thế Mạnh Cửu Chiêu mới cảm thấy khá hơn.

Nhìn giống cái đang quần quai gào thét đau đớn cách đó không xa, nhắm mắt lại, cậu vỗ vỗ mặt mình với trăm mối ngổn ngang trong lòng, tới khi mở mắt ra lần nữa, cậu thấy Louis đang chạy về phía mình.

Miệng Louis dính đầy máu, hàm trên của nó cũng bị dính, nhìn kỹ, trên mặt còn dây chút da thịt. Nhờ phúc của mấy thứ này mà trông Louis hiện giờ còn đáng sợ hơn nhiều giống cái Kantus kia. Nhưng chính bởi vì có một Louis như thế lại giúp cho Mạnh Cửu Chiêu yên lòng một cách kì lạ.

Ngồi dưới đất, Mạnh Cửu Chiêu dang hai tay về phía Louis.

Cái miệng rộng dính máu cẩn thận ngậm cậu lên, sau khi xác định Mạnh Cửu Chiêu đã ngồi vững, lúc ấy Louis mới ngẩng đầu đứng thẳng người dậy.

Bước chậm mà chắc, Louis thong dong ngậm Mạnh Cửu Chiêu trở lại hang.

Sau khi bọn cậu đi vào chưa được bao lâu thì ở bên ngoài, tuyết đã bắt đầu rơi.

Thân mình to lớn của Louis chắn tại cửa hang, gió tuyết bên ngoài đều được nó cản hết cả, Mạnh Cửu Chiêu co quắp người trên nền đất, hoàn toàn không nhúc nhích.

“Louis, liếm liếm tở đi.” Mãi sau, cậu mới lên tiếng một cách buồn bã.

Rất nhanh sau khi Mạnh Cửu Chiêu cất lời, hơi thở ấm áp của Louis đã bao phủ quanh người cậu. Đầu lưỡi vừa dày chắc vừa ẩm ướt từ từ liếm người cậu từng chút một, Mạnh Cửu Chiêu dần dần bình tĩnh trở lại. Tâm tình ổn định, tri giác cơ thể cũng trở về

Bỗng nhiên bị liếm tới mức ngứa ngáy cả người, Mạnh Cửu Chiêu co rúm lại, không nhìn nổi bật cười.

Louis vẫn chưa chịu bỏ cuộc, cứ khẳng khẳng tiếp tục liếm cậu, thậm chí còn cố tình tìm chỗ cậu thấy nhột để liếm.

Chỗ nào không nên liếm đầu đã liếm hết cả, co hai chân, cố gắng giấu chỗ nhạy cảm để không bị chăm sóc thêm lần nữa, Mạnh Cửu Chiêu né tránh cái miệng của Louis.

“Được rồi được rồi! Chỗ này không được liếm!” Sức của Louis thực sự rất lớn, dù ra sức né tránh kẹp chặt hai chân kiểu gì đi nữa thì cậu vẫn bị nó khẳng khẳng kéo ra.

Louis luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời Mạnh Cửu Chiêu, thế nhưng chỉ riêng lần này, không biết do tiếng của Mạnh Cửu Chiêu quá nhỏ hay bởi nguyên nhân gì khác, mặc kệ Mạnh Cửu Chiêu có cấm cản nó kiểu gì đi chăng nữa nó vẫn cứ ngoan cố tiếp tục chuyển động lưỡi của mình.

Mãi một lúc lâu sau — —

Hông giật bắn lên rồi rơi xuống đất, Mạnh Cửu Chiêu rên hừ hừ yếu ớt ra đường mũi.

“Đầu lưỡi Louis thật thoải mái.”

Lúc nói ra những lời này, ban đầu đến Mạnh Cửu Chiêu cũng không nhận ra đây là giọng của mình, nói thế nào nhỉ ~ âm thanh kia... thực sự khiến người ta đỏ mặt.

Nhận ra điều này, mặt Mạnh Cửu Chiêu nóng lên, cậu vội vã ho khan.

Ngẩng đầu hé mắt nhìn sang, đúng lúc thấy Louis liếm lưỡi mình, vừa nhìn gương mặt ửng đỏ của cậu vừa làm động tác ấy. Lăn tròn trên đất, Mạnh Cửu Chiêu dứt khoát tặng Louis một cặp mông.

Nền đất rất lạnh, vừa hay giúp hạ nhiệt độ cơ thể cậu, đúng rồi, cơ thể cậu cũng cần bình tĩnh lại một chút.

“Grao...” Louis gào to một tiếng từ cổ họng, tiếng gầm trầm thấp, mặc dù chỉ là một con khủng long, nhưng quả thực tiếng của Louis dày hơn nhiều so với các con Kantus khác, còn rất... dùng từ gì để diễn đạt nhỉ?

Đúng rồi! Có sức cuốn hút ~ chỉ là một con khủng long, nhưng âm thanh của Louis lại cực kì mê người.

Gặp quá nhiều chuyện kinh sợ trong một ngày, Mạnh Cửu Chiêu mơ màng ngủ thiếp đi, nền đất quá lạnh, trong lúc mê man ngủ, cậu lăn vào giữa chân Louis.

Phát hiện ra Mạnh Cửu Chiêu lăn đến, Louis cúi xuống, lấy lưỡi khều khều cậu mấy cái. Ánh mắt chăm chú nhìn cái cục nho nhỏ dưới chân, trong mắt nó ẩn chứa sự bí hiểm mà Mạnh Cửu Chiêu chưa từng thấy qua bao giờ.

Cơ thể khổng lồ lại trở về đứng chắn cửa hang, Louis vừa đứng chắn gió tuyết, đồng thời cũng chặn lại mùi hương bên trong hang ổ.

Mạnh Cửu Chiêu vẫn luôn cho rằng Louis còn nhỏ: cậu so sánh tuổi tác và tình hình phát triển của Louis rồi đưa ra kết luận, cậu cho rằng, Louis vẫn còn là một đứa trẻ, tuy rằng thân mình to lớn, nhưng nó vẫn chưa dậy thì hoàn toàn, dựa theo tuổi tác của loài người mà nói, Louis thực chất chỉ là thằng nhóc con.

Cậu sai rồi.

Louis đã tiến vào thời kì động dục, không những thế, nó đã bước vào thời kì động dục từ rất lâu rồi.

Với một người chưa từng trải qua kỳ động dục, Mạnh Cửu Chiêu đương nhiên không nhận ra, với những đứa trẻ vị thành niên chưa tới kỳ động dục, bọn Nha Nha, Tiểu Hoa cũng không hiểu, nhưng người từng trải như Black và White lại có thể phát hiện ngay lập tức. Đây mới là lý do cốt lõi vì sao bọn họ vội vàng đẩy con nhỏ xuống như thế.

Bước vào thời kỳ động dục lâu rồi mà vẫn chẳng có người yêu, Black đen mặt khi phát hiện ra, Louis đã bắt đầu tỏa tín hiệu hóa học (*) lên người anh mình.

(*) tín hiệu hóa học – pheromone: Pheromone là những chất được sử dụng như những tín hiệu hóa học giữa các cá thể cùng loài, những chất này được tiết ra ngoài cơ thể côn trùng và có thể gây ra những phản ứng chuyên biệt cho những cá thể khác cùng loài.

Tín hiệu của Kantus được vừa ngang ngược lại vừa có tính khiêu khích, đứa con nhỏ ngủ dưới cánh mình mỗi ngày đều trong tình trạng như thế, Black và White đêm đêm đều sợ mất hân mất vía.

Ông nội cũng trở nên kích động hơn.

Khiến Black buồn bực hơn là: nhóc trại lông nhà bọn họ lại cực kì chậm chạp — —

Mỗi buổi sớm, nhìn Cục Cưng bò dậy từ trên người đứa em nũng nịu nặc tín hiệu như này, Black đều sắp khóc tới nơi.

Tín hiệu của Kantus có tính lây truyền, không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, White và Black buộc lòng phải nhanh chóng tiến con lên đường.

Hoàn toàn không hiểu hai người cha đang xoắn xuýt đi đâu gì, Mạnh Cửu Chiêu đến giờ vẫn không biết gì cả.

Lúc chiều, sở dĩ Mạnh Cửu Chiêu bị một giống cái truy đuổi quyết liệt như thế, hiển nhiên không phải vì cậu quá mức bảnh trai hay ngon miệng gì cả, nguyên nhân chỉ có một thôi: trên người cậu tỏa ra mùi hương nồng nặc, tất cả đều là tín hiệu hóa học của Louis.

Tương tự như giống đực có thể cảm nhận được sự quyến rũ từ mùi hương của giống cái, giống cái cũng có thể thông qua hooc-mon nhận biết được giống đực phù hợp với mình.

Tín hiệu hóa học, hay còn được gọi là hooc-mon là thứ cung cấp thông tin chân thật nhất về một giống đực. Thông qua tín hiệu này, giống cái có thể dễ dàng đoán được tuổi tác, thân hình, tình trạng bệnh tật của một giống đực... Tín hiệu trực tiếp phơi bày hết thảy chuyện bí mật về giống đực đó, hoàn toàn không thể che giấu được đi đâu gì.

Tín hiệu trên người Mạnh Cửu Chiêu nói cho giống cái kia biết, lúc này đây, trước mặt nó là một con Kantus đực hùng mạnh nhất từ trước tới giờ, có gen mạnh mẽ nhất, hiện giờ, trên người kẻ kia còn phát tán ra mùi hương mê hoặc mà nồng nàn, đối phương đang ở giữa kỳ phát tình mãnh liệt!

Hoàn toàn không có đủ sức chống lại luồng tín hiệu mạnh mẽ ấy, giống cái vốn chưa tiến nhập trạng thái đã nhanh chóng phát tình.

Kẻ đầu tên Louis cũng không hay biết: đây là một chuyện vô cùng kì diệu.

Theo thời gian, khoảng cách địa lý xa dần ảnh hưởng tới việc sinh sản, giống đực và giống cái Kantus ngày càng khó khăn trong việc khiến đối phương phát tình, thường xuyên phải trải qua quá trình ve vãn lâu dài, sử

dụng đủ loại phương pháp, bọn họ mới có thể ép đối phương phát tình, do đó...

Lần này, nhờ vào sự tẫn tại của Louis, một giống cái lại có thể ngay lập tức phát tình! Tín hiệu này lan truyền với tốc độ cực nhanh, giống cái lôi kéo giống đực, giống đực quyến rũ giống cái, một con lại thêm một con, cuối cùng, ngày càng nhiều Kantus cùng tiến nhập vào trạng thái phát tình.

Ngoại trừ Mạnh Cửu Chiêu.

Cơ người giữa hai chân ấm áp của Louis, hoàn toàn không hay biết về mùi hương nồng đậm trên người mình, cậu say giấc nồng, thậm chí còn ngáy khe khẽ.

Mà nguồn gốc của mùi hương, chủ nhân của đồng hồ-moon mảnh liệt — — Louis chỉ lẳng lặng quan sát cậu, từ đầu tới cuối, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn cậu.

Sâu xa khó lường.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 126

Edit: DLinh – Beta: Chi

Mặc kệ chuyện không hay gì đã xảy tới, chỉ cần ngủ một giấc, yên lành thức dậy, ngày hôm sau đã là một ngày mới.

Mạnh Cửu Chiêu tràn trề sức sống bừng dậy $\sim(\cong \nabla \leq)/\sim$.

“Thời tiết hôm nay tốt thật nhỉ!” Vừa vươn vai, Mạnh Cửu Chiêu vừa bò từ trong hang ra ngoài.

Tâm trạng hứng khởi của cậu duy trì mãi tới tận khi bắt gặp vị trí của giống cái kia.

Bị ném một cách thô bạo ra ngoài, còn bị cắn một phát, vị “nữ sĩ” này chẳng những không chết mà còn kiên cường bất khuất bò về phía hang nhà cậu.

Chuyện này có thể đoán được nhờ dấu vết kéo lê thật dài trên nền đất.

Có đi đâu, nhìn cái đầu đầy u to u nhỏ của nó, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu trở nên cực kỳ nghi ngờ việc hôm qua sau khi cậu đi ngủ, giữa nó và Louis đã xảy ra chuyện gì đó chưa được tiết lộ — —

“Louis, đêm qua sau khi tớ ngủ, cậu đã làm gì thế?” Mạnh Cửu Chiêu ngay tức khắc đi tìm Louis chứng thực.

Nghe thấy sự chất vấn của cậu, người Louis bỗng cứng đờ một chốc.

Bị... phát hiện rồi à?

Mặc dù trong lòng có chút tội lỗi, nhưng Louis vẫn là Louis, lúc quay người trở lại, vẻ mặt nó vẫn giữ nguyên nét bình tĩnh.

“Grum ~” đâu làm cái gì đâu, vẫn ngủ liền một mạch mà, ngủ rất ngon nữa, còn mơ về các papa cơ.

Mọi người ra mà xem, nó còn chuyển chủ đề một cách ngoạn mục (⊙ o ⊙)

Biểu hiện của nó thực sự rất bình thường, không phải do Mạnh Cửu Chiêu không tin, nằm mơ nhớ tới papa các thứ, nghe rất cảm động, nhưng, đúng!

“Cậu xác định mình thực sự vẫn luôn nằm ngủ chứ?” Mạnh Cửu Chiêu nhướn mày.

“Grum.” Ừ (⊙ _ ⊙), thật mà.

Vẻ mặt của Louis cực kì bình tĩnh, giọng nói cũng vô cùng chân thành, thế nhưng — —

Bằng chứng rành rành ngay trước mắt, Mạnh Cửu Chiêu vẫn phán định Louis đang nói dối.

Đây là lần đầu tiên cậu nghe được lời nói dối sau khi sống lại. Mọi người ở đây đều cực kì chất phác, tất cả cùng sống hết sức ngay thẳng, giả sử có khi không muốn nói thật, thà rằng không mở miệng họ cũng kiên quyết không lấp ba lấp bắp bịa ra lời dối trá, không thể nghĩ tới, người đầu tiên học được cách nói dối lại chính là người ở ngay bên cạnh cậu, nhìn vẻ mặt của nó, không những biết cách nói dối, mà việc nói dối còn đạt tới trình độ rất cao nữa.

“Cậu nói dối. Nếu như cậu vẫn luôn đi ngủ, thì giống cái bên ngoài cửa là thế nào?”

Louis: (⊙ o ⊙)///

Bị vạch trần cũng không hoảng hốt, Louis vô cùng trấn tĩnh đi ra ngoài hang, vào lúc suýt chút nữa giẫm lên giống cái kia còn giả bộ giơ chân lên ngẩng đầu ngạc nhiên.

“Grum?” O? Giống cái này xảy ra chuyện gì thế?

Louis diễn... rõ là y như thật, giống hệt như đây là lần đầu nó phát hiện ra sự tồn tại của một giống cái ở chỗ này vậy. Đáng tiếc — —

Để tôi xem khả năng diễn trò của cậu tới đâu — — mặt đầy hắc tuyến, Mạnh Cửu Chiêu vạch trần chứng cứ trên người giống cái kia.

“Chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này nữa, tất cả đều có dấu vết móng vuốt của cậu, cậu không nói dối được đâu.” Là một con Kantus coi trọng cái đẹp, Louis có thói quen mài móng thường xuyên, bởi thế móng của nó ngắn mà sắc bén hơn những con Kantus khác, rất dễ để nhận biết.

Louis: ...

Màn kịch bị vạch trần, vừa ngẩng đầu lên, nó bắt đầu giả chết.

Mạnh Cửu Chiêu tức giận, đâm nó mấy phát, cuối cùng không thêm so đo tiếp với nó nữa, xoay người, ánh mắt cậu một lần nữa tập trung lên người giống cái ở cửa.

Giống cái này ngày hôm qua vẫn còn hăng hái nhảy dựng lên cắn cậu, thế mà giờ đã nằm hấp hối.

Vết thương trên người nó không gây chết người, nguyên nhân chủ yếu khiến nó rơi vào cảnh khốn cùng này là do khó thở.

Hai má giống cái khép mở kịch liệt, không ngừng phát ra tiếng động phì phò như kéo bễ. Mạnh Cửu Chiêu để ý thấy, bởi vì lượng nước trong cơ thể quá nhiều, thời tiết bên ngoài lại quá lạnh, một phần ba má giống cái này đã bị đóng băng.

Cứ tiếp tục thế này, nó sẽ chết mất.

Tuy rằng đến giờ vẫn không có cách nào giao lưu với đối phương, nhưng dù gì đi nữa đây vẫn là một con Kantus cái, Black và White đều được những người như nó sinh ra. Bọn chúng chính là “mẹ” của bầy Kantus.

Nghĩ tới đây, Mạnh Cửu Chiêu không thể nào trơ mắt nhìn nó chịu chết.

“Đừng giả chết nữa, chúng ta mau thả nó đi.” Đá đá chân Louis, Mạnh Cửu Chiêu quyết định

Ban đầu Louis còn không tình nguyện lắm, nhưng dưới cái nhìn chăm chăm gay gắt của Mạnh Cửu Chiêu suốt ba phút, rốt cuộc nó cũng thỏa hiệp. Xóc đuôi giống cái lên, nó nhận mệnh đi về phía bọn cậu vẫn thường tới bắt cá. Hải lòng gật đầu một cái, Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng leo lên đuôi Louis, tự nhiên ngẫ xuống vị trí quen thuộc trên vai Louis.

Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy rất vui sướng: cho dù bây giờ Louis đã lớn thế này, lợi hại đến như này, nhưng vẫn nghe lời mình cực kì, đây chính là oai phong của người làm anh như cậu đây ~

Louis cũng rất thỏa mãn: papa White cũng nghe lời papa Black lắm, nhờ thế mà papa Black đối tốt với papa White cực kì, như vậy có nghĩa là, chỉ cần mình ngoan ngoãn nghe lời A Trọc, A Trọc sẽ đối tốt cực tốt với mình. Xem này, quả nhiên là thật ~

Tuy rằng nhận thức cách biệt nhưng Mạnh Cửu Chiêu và Louis đều có được cảm giác thỏa mãn, bởi vậy, hai người liền vui vẻ trở lại.

Cứ như thế, trong khi những con Kantus đực khác còn đang bận quầ nhau với giống cái của mình, Mạnh Cửu Chiêu và Louis đã xách giống cái của bọn cậu... mang đi phóng sinh ==//

Trên mặt bằng cách vùng đất sinh sản không xa, có một vết nứt rất rộng. Bởi vì mỗi ngày đều có Kantus lại đây bắt cá nên cái lỗ này vẫn không khép lại.

Mạnh Cửu Chiêu dự định phóng sinh giống cái từ chỗ này.

Phóng sinh là một môn nghệ thuật, đem quảng trực tiếp người bị thương xuống nước là việc không thể được, thế là, sau khi nhờ Louis đề đối phương lại, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu tiến hành kiểm tra tỉ mỉ người giống cái Kantus này.

Vết thương trên người nó thật ra không tệ lắm, nghiêm trọng nhất chỉ có mỗi vết thương ở phần miệng — — chỗ hàm trên của nó bị Louis cắn đứt.

“Hay lắm, con gái nhà người ta bị cậu hôn tới mức méo cả miệng rồi này, cậu muốn người ta ăn gì để sống sau này đây hả ~” loại vết thương như thế này hơi lớn, những gì Mạnh Cửu Chiêu có thể làm chẳng qua chỉ là giúp nó tách ra các phần bị đứt, những thứ khác đành dựa vào khả năng tự lành của chính nó. Có đi đâu đây lại không phải chuyện khiến Mạnh Cửu Chiêu lo lắng: vóc dáng con Kantus cái này rất nhỏ, căn cứ theo phỏng đoán của Mạnh Cửu Chiêu, đây có thể là một con Kantus cái chưa trưởng thành, mặc dù không hiểu vì sao một con Kantus nhỏ thế này phải lên vùng đất sinh sản cùng những con đã trưởng thành khác, nhưng may thay tuổi nhỏ thì năng lực phục hồi sẽ tốt hơn, chờ tới khi nó trưởng thành, miệng sẽ bình thường trở lại, không ảnh hưởng tới việc thân cận sau này của nó.

Lo lắng tới việc đi săn của nó có thể bị ảnh hưởng rất lớn, ngay sau đấy Mạnh Cửu Chiêu liền bảo Louis đi bắt thật nhiều cá.

Do mấy ngày nay liên tục ăn cá, Mạnh Cửu Chiêu thu hoạch được một lượng lớn da cá, loại da cá này bền chắc cực kì, trong khoảng thời gian rảnh rỗi, cậu đã bện hết đồng da cá này thành túi và dây thừng, Mạnh Cửu Chiêu muốn mang chút cá trở về cho các papa.

Có đi đâu, tình hình hiện giờ chắc sẽ cần dùng trước một phần túi và dây thừng này.

Rất nhanh sau đó Louis đã bắt được rất nhiều cá mang lên.

Chọn từ bên trong ra lượng cá thích hợp, đầu tiên Mạnh Cửu Chiêu lấy ra sợi dây đã bện sẵn, đem luồn sợi dây vào bên trong mang cá, sau đó thắt nút hai bên, nhờ thế con cá được cố định trên sợi dây. Cũng trên cùng sợi dây đó, cứ cách một khoảng Mạnh Cửu Chiêu lại khâu thêm một con cá theo biện pháp tương tự, một lát sau cậu đã cố định toàn bộ số cá lên sợi dây đó.

Đợi tới lúc cậu hoàn thành, tiếng thở thoát ra từ hai má giống cái cũng nặng nề hơn, Mạnh Cửu Chiêu biết, đã tới lúc đưa nó trở về nước.

“Thấy khâu cá này không? Mi đang bị thương, trong khoảng thời gian tới sẽ không đi bắt cá được, khâu cá này là để ăn cho mấy ngày tới.” Khoa tay múa chân một hồi, trông sang đối phương có vẻ như vẫn chẳng hiểu.

Nhìn vào mắt đối phương, Mạnh Cửu Chiêu dứt khoát nhét con cá ở cuối sợi dây vào miệng nó.

Lần này đằng kia có vẻ đã hiểu.

Miệng méo hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì tới ham muốn ăn uống của vị nữ sĩ này, cá vừa tới miệng, nó liền há miệng ra, chẳng rõ nó nhai kiểu gì, chỉ biết trong chớp mắt con cá kia đã chui tọt vào bụng nó. Ăn xong một con cá có vẻ giúp giống cái kia lạnh lợi hơn, nó vội vàng nhìn chòng chọc vào đồng cá còn lại.

“Mấy cái này, đầu cho mi cả, mi tự chọn lúc mà ăn.” Đen mặt đưa khâu cá cho giống cái, nói với nó một chút, sau đó Mạnh Cửu Chiêu ném cả khâu cá vào hồ băng.

Cùng lúc đó, Louis cũng đá giống cái Kantus kia xuống.

Dưới nước, con Kantus kia nhanh chóng đuổi theo khâu cá, thân hình to lớn chẳng mấy chốc đã mất hút.

Trong khoảng thời gian ngắn chắc nó sẽ không tới nổi chết đói — — nghĩ trong đầu như thế, Mạnh Cửu Chiêu và Louis tiếp tục đi sang bắt cá ở vùng lân cận.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Mạnh Cửu Chiêu đã nghĩ thông suốt: gặp giống cái không nhào tới đã đành, đấng này lại còn đánh người ta, đi đâu này đã thể hiện rõ Louis bây giờ không có nhu cầu!

Bé trai bé gái loài người khi còn học tiểu học chẳng phải luôn chành chọe nhau sao? Lúc chưa tới kì động dục, khác phái hay không cũng chỉ là một loại thôi ~ Louis nhà bọn cậu nhỏ hơn đám Kantus sắp trưởng thành này nhiều, chẳng qua cơ thể hơi to cao tẹo thôi, Mạnh Cửu Chiêu đoán rằng, Louis nhà cậu có lẽ đang bước vào giai đoạn tương tự với cấp tiểu học, thân thể còn chưa dậy thì hoàn toàn, chẳng trách sao nó không hứng thú gì với giống cái.

Cưỡng ép khủng long chưa trưởng thành đẻ trứng không tốt tí nào.

Mạnh Cửu Chiêu quyết định buông tha lần thân cận này.

“Louis, không tính lần này, bao giờ chúng mình cùng nhau đẻ trứng ~” Mạnh Cửu Chiêu xin thề lúc nói những đi đâu này cậu hoàn toàn suy nghĩ đứng đắn! Cậu cảm thấy mình chưa chuẩn bị sẵn sàng, chưa thể tiếp nhận các cô nương ở chỗ này, Mạnh Cửu Chiêu đoán, đợi khi mình đã sẵn sàng, Louis chắc hẳn cũng tới thời kì đẻ trứng, tới lúc ấy hai anh em cùng nhau nuôi con, bọn nhỏ còn có thể chơi đùa cùng một chỗ với nhau nữa ~

Trong lòng nghĩ như thế, Mạnh Cửu Chiêu ngửa đầu nhìn về phía Louis.

“Chiếp ~~~~~” đáp lại cậu là tiếng kêu giống thỏ chíp bông mà lâu nay Louis không hề phát ra.

“Cậu cũng đồng ý rồi, chúng ta mau đi chuẩn bị bữa sáng thôi ~”

Đối với hai anh em Kantus này đây, hôm nay vẫn chỉ là một ngày bình thường.

Ngày hôm nay, bọn cậu vẫn yêu thương nhau vô cùng ~

Bởi vì tâm trạng tốt, Mạnh Cửu Chiêu còn nổi hứng hát một bài thịnh hành đời trước, người hát ban đầu của nó chính là Tuyết Hoa, nhờ vào việc ca khúc trở nên phổ biến khắp thế giới, Mạnh Cửu Chiêu mới si mê Tuyết Hoa.

“... Thật dài, thật dài, là nỗi nhớ của em...”

“... Thật xa, thật xa, là cánh cửa phía trước nhà anh...”

“... Mỗi khi anh bước phía trước em... Thật muốn nhắm mắt đưa chân theo anh...”

Tiếng gào của Louis chẳng bao lâu cũng theo nhịp cậu hết, tiếng ca của hai người nhanh chóng lan ra khắp đồng bằng băng.

Tiếng hát xa dần, sau khi Mạnh Cửu Chiêu và Louis rời đi không bao lâu, hồ băng phía sau bọn cậu bất thành linh xuất hiện một cái đầu to — — chính là con Kantus cái vừa được Mạnh Cửu Chiêu phóng sinh.

Cái miệng rộng méo xẹo vẫn còn ngậm nửa phần đuôi cá, hai mắt to nhìn chăm chú về phía hai anh em nhà Kantus giờ đã hóa thành chấm đen nhỏ, mãi cho tới khi bọn họ biến mất, nó mới chui trở lại vào nước

Tới hiện giờ khả năng chịu rét của Louis đã rất đỉnh, vào nước bắt cá chỉ còn là chuyện dễ như trở bàn tay. Một thân một mình ngụp vào nước, chờ tới lúc nó trồi lên, trong miệng đã có cả tá cá mập ú.

Đợi Mạnh Cửu Chiêu hô đủ rồi, Louis lúc này mới ngừng việc đi săn, bơi trong nước mấy vòng, nó còn dùng nước đá tắm rửa qua.

Đây chính là điểm Mạnh Cửu Chiêu vô cùng hâm mộ.

Thích ứng được với thời tiết giá lạnh, hiện giờ Louis đã tập thành thói quen tắm rửa mỗi ngày, còn người sợ lạnh như Mạnh Cửu Chiêu lại chỉ đành chịu bần.

Đây cũng là lý do vì sao tín hiệu hóa học trên người Louis không gây hứng thú cho Mạnh Cửu Chiêu.

Bởi vì Mạnh Cửu Chiêu ở bên bờ, Louis đành bơi ngựa, “bảo đảm A Trọc luôn ở trong tầm mắt” đã trở thành nếp sống của mỗi con Kantus nhà Black, Louis cũng không ngoại lệ.

Tâm trạng hôm nay của Louis rất tốt, vừa bơi ngựa, cổ họng nó vừa phát ra tiếng thở phì phò, nghe kỹ còn thấy có cả giai điệu, chính xác là bài hát khi này Mạnh Cửu Chiêu hát.

Cuối cùng đã xuất hiện người hát khó nghe hơn cả mình, Mạnh Cửu Chiêu thẫn thờ.

Dùng da cá khô và mỡ cá, Mạnh Cửu Chiêu làm cá nướng. Mùi thơm của cá nướng hấp dẫn Louis qua đây, đã lâu chưa ăn đồ chín, hai người đều ăn trong niềm hạnh phúc.

Cơm nước xong xuôi, đợi Louis rửa sạch móng vuốt và mồm lần nữa, bọn cậu mới trở về vùng đất sinh sản.

Vừa về tới vùng đất sinh sản, Mạnh Cửu Chiêu liền nhận thấy có một vấn đề đang xảy ra

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 127

Edit: DLinh – Beta: Chi

Người đâu?

À mà đúng ra nên nói là: khủng long đâu?

Hang ở trước kia giống đực dựng vẫn còn nguyên vị trí, có đi đâu kể cả những giống cái bị nhốt lại trong hang hay giống đực chịu trách nhiệm trông coi bên ngoài, toàn bộ đều chẳng thấy đâu!

Tâm trạng Mạnh Cửu Chiêu trở nên căng thẳng: có thể nào trong lúc bọn cậu rời đi, các giống cái rút cuộc đã chạy thoát ra được? Giá trị vũ lực của giống cái cao như thế, bầy giống đực tại hiện trường sẽ không bị bọn chúng rắc rối xử lí chứ?

Không! Không đúng! Hang ở được xây hết sức hoàn hảo, cho nên phỏng đoán này hoàn toàn không đúng — —

Não bộ bỗng nhiên trở thành một đồng hỗn độn, Mạnh Cửu Chiêu cố gắng tự nhủ chính mình phải tỉnh táo trở lại, vỗ vỗ mặt mình, cậu chạy thật nhanh về phía hang.

Hang gần nhất cũng cách chỗ cậu tới một trăm mét, Mạnh Cửu Chiêu nhớ đó là hang của Tiểu Hoa và Alan, hang của Alan được xây không ổn lắm, đã vỡ vụn từ trước khi giống cái tới, ngay lúc nó đang cuống cuống lo lắng, Tiểu Hoa đã mở lòng đồng ý chứa chấp nó. Để cảm ơn Tiểu Hoa,

Alan cũng đem tặng đồng đá của mình cho Tiểu Hoa, vì thế hang của bọn chúng trở nên to hơn chút xíu so với mọi người, cực kì dễ nhận biết.

Tốc độ chạy của Mạnh Cửu Chiêu hôm nay rất nhanh, chẳng bao lâu cậu đã tới giữa đồng hang.

“Cục Cưng ~” Vừa mới tới gần hang của Tiểu Hoa, cậu đã nghe thấy âm thanh rụt rè của nó.

Mạnh Cửu Chiêu vội vã ngừng lên — —

Hóa ra Tiểu Hoa vẫn trốn bên ngoài hang, thân hình to lớn được cái hang che đi, khó trách cậu nhìn mãi mà chẳng thấy.

Quan sát cả người Tiểu Hoa từ trên xuống dưới, thấy cậu ta không bệnh tật cũng không gặp tai nạn gì, bấy giờ Mạnh Cửu Chiêu rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chẳng đợi cậu giải tỏa hết lo lắng, những lời kế tiếp của Tiểu Hoa lại khiến tâm trạng cậu căng thẳng.

“Cục Cưng, làm sao bây giờ? Alan nói cậu ấy không hít thở được...” Giọng Tiểu Hoa nghe như sắp khóc.

Đi theo Tiểu Hoa tới bên cạnh hang, lúc này Mạnh Cửu Chiêu mới phát hiện ra Alan đang nằm ngất trên đất.

“Buổi trưa, lúc đầu Alan nói cậu ấy cảm thấy khó chịu, tim đập rất nhanh, sau đó không hít thở được... rồi cậu ấy ngất đi.” Trong mắt Tiểu Hoa, Cục Cưng là Kantus lợi hại nhất, gặp chuyện tìm đến cậu là không sai vào đâu được.

Nghe Tiểu Hoa khóc lóc kể lể với mình, Mạnh Cửu Chiêu lo lắng, cậu vội vàng bắt tay vào kiểm tra cơ thể Alan trên mặt đất, chờ tới lúc cậu kiểm tra được tới chỗ nào đó, Mạnh Cửu Chiêu lập tức tròn mắt.

“Alan không phải trúng độc... Mà là...”

“Động dục... Alan phát tình.”

Giống như để chứng thực kết luận của Mạnh Cửu Chiêu, Alan vốn đang nằm trên đất đột nhiên phát sinh biến hóa. Cơ thể nó từ từ nhỏ dần lại, chân trước biến thành cánh tay, chân sau biến thành đôi chân thon dài, cặp cánh to lớn màu đen đằng sau cũng nhỏ lại, cuối cùng vảy đen biến mất, chỉ để lại lớp vỏ cánh màu trắng.

Dưới sự quan sát chăm chú của Mạnh Cửu Chiêu, Louis và Tiểu Hoa, Alan hoàn thành lần biến hình đầu tiên của mình.

Alan ngổ ngược, lúc biến thành người lại là một cậu chàng đẹp trai.

Nhưng mà, sao tự dưng Alan lại biến hình nhỉ?

Nghe đâu giống đực Kantus phải trải qua một lần phát tình mới có thể biến thành hình người, điểu kiện tất yếu của một kỳ động dục ấy chính là hormone thúc đẩy, thế nhưng nói tới hormone...

Mạnh Cửu Chiêu nhìn sang hai bên một chút: người trên hiện trường, cho dù là Tiểu Hoa, hay là cậu, hoặc là Louis, tất cả đều là đực mà! Làm sao bọn cậu lại khiến con khủng long này biến hình được chứ?

Đang chửi bới kịch liệt trong lòng 囧囧, bỗng nhiên Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy một đợt choáng váng mạnh mẽ, hai chân cậu ngay sau đó trở nên mềm nhũn, một giây kế tiếp cậu liền ngã ngửa ra đất!

Trong một khoảng thời gian ngắn, đầu Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn trống rỗng. Tựa như có thứ gì đó sắp nổ tung trong đầu cậu, thậm chí cậu còn cảm nhận được cả màn trắng. Mạnh Cửu Chiêu tốn nhiều thời gian mới tìm lại hơi thở của mình, nhưng chờ tới khi cậu hô hấp bình thường trở lại, bầu không khí lại trở nên đặc quánh.

Đó là một cảm giác hết sức kỳ lạ, không khí dường như không còn ở thể khí, mà đang giãy dụa để biến thành một chất dịch lỏng, mỗi lần hô hấp đều cảm thấy hết sức khó khăn.

Sắp hít thở không nổi nữa... Mạnh Cửu Chiêu cố sức ngẩng.

Gắng gượng chống đầu gối đứng dậy, cậu quay đầu nhìn về phía cửa hang của Tiểu Hoa.

Mùi hương — — đúng thật là truyền ra từ nơi đó, cậu tin chắc và dám quả quyết khẳng định như thế!

“Tiểu Hoa, nơi đó... có cái gì?” Nhất định có thứ gì ở trong đó! Mùi hương của thứ kia đã khiến mình trở thành bộ dáng như thế này!

Trống ngực đập thành thịch, Mạnh Cửu Chiêu cố gắng hít thở, vịn vào chân Louis, cậu ép mình đứng dậy.

“Nơi đó... Nơi đó chỉ có một giếng cái thôi! Buổi trưa... Cô ta bỗng đứng nhỏ lại, sau đó Alan liền té ngất, tôi lo lắng cô ta có độc, bèn đẩy Alan ra ngoài.” Tiểu Hoa bị vẻ mặt Mạnh Cửu Chiêu dọa sợ, tình huống giếng hết như Alan lúc ban sáng, sau đó Alan đã bất thành linh ngất xỉu! Nó lo lắng nhìn về phía Mạnh Cửu Chiêu.

“Giếng cái kia hiện giờ...” Trong lòng nảy ra một ý nghĩ mơ hồ, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy đầu mình bắt đầu thành một đồng hồ đình.

“Cô ta... Cô ta vẫn ở bên trong, tôi đập cho cô ta hôn mê.” Cúi đầu, Tiểu Hoa có chút sợ sệt lên tiếng.

Được rồi... Thật là một câu trả lời khiến người ta bất lực.

Trong đầu Mạnh Cửu Chiêu hiện giờ đã hơi hiểu ra nguyên nhân vì sao Alan lại biến hình, lí do không lệch đi đâu được: chính là do giếng cái bên trong hang kia!

Trong hang hiện giờ có một giếng cái đang động tình, dưới sự kích thích mãnh liệt của hormone, Alan bị cô ta kéo chung vào trạng thái, mắt thấy việc tốt sắp thành, Tiểu Hoa liền đập cho giếng cái một phát tới hôn mê, mà giếng cái hôn mê đã đành, cậu ta còn tha Alan đang động dục ra ngoài.

Quả thực không biết nên bình luận thế nào — —

Tầm mắt chuyển về phía cửa hang, Mạnh Cửu Chiêu tự dưng cảm thấy dở khóc dở cười: xem ra Tiểu Hoa thực sự lo lắng giống cái kia có độc, cậu ta không những đập giống cái kia hôn mê, còn kéo một hòn đá ra chặn cửa hang lại. Có đi ầu, việc cậu chàng làm chẳng ổn chút nào, khoảng cách giữa tảng đá với cửa vẫn còn chừa ra cả khe lớn, mùi hương vẫn theo đó mà bay ra ngoài.

Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu đang nhìn chăm chú tảng đá thì bỗng đâu có một hòn đá lăn xuống, rồi hòn thứ hai, thứ ba...

Giống cái kia đã tỉnh dậy, cô ta đang nghĩ cách để đi ra ngoài — — đến khi Mạnh Cửu Chiêu nhận ra đi ầu này, tảng đá ở cửa hang đã hoàn toàn sụp xuống!

Cửa hang tối mịt giờ mở ra thoáng đạt trước mặt bọn Mạnh Cửu Chiêu, vào giây phút thấy được toàn bộ tình cảnh bên trong hang, Mạnh Cửu Chiêu phải nín thở — —

Cậu thấy được cảnh tượng đẹp nhất thế gian này!

Lấy phần eo làm ranh giới, nửa trên đồ là một mỹ nhân, nửa dưới trở xuống lại là đuôi cá màu xanh lam rất lớn, cậu thực sự thấy được một tiên cá bằng xương bằng thịt!

Bên dưới lớp tóc dài che trước ngực của cô, Mạnh Cửu Chiêu còn loáng thoáng cảm nhận được độ cong, bởi thế, cậu phán đoán được thân phận đối phương. Đây là một nàng tiên cá. Sở hữu một gương mặt hoàn mỹ giống như hình người của Kantus đực, dáng vẻ của “cô ấy” quả thật đẹp nghiêng nước nghiêng thành!

Cô chính là giống cái Kantus mà Alan và Tiểu Hoa bắt được — — lò mờ nhận ra, trong đầu Mạnh Cửu Chiêu lập tức hiểu rõ thân phận đối phương một cách kì lạ.

Đây là em gái xinh đẹp nhất cậu từng gặp, một người con gái — thứ thiệt.

Nguyên hình giống cái Kantus xấu xí lại có thể biến thành hình người xinh đẹp đến nhường này, thật sự khiến người ta không tài nào tưởng tượng được. Không... Thật ra cũng không bất ngờ lắm, vào thời đại cậu từng sinh sống, người ta đã phát hiện ra một quy luật: nguyên hình càng là sinh vật nguy hiểm cỡ nào, bên ngoài của hình người càng đẹp cỡ ấy.

Giống như một câu châm ngôn từ xưa, càng đẹp càng độc.

Có một số loài sinh vật trong thế giới tự nhiên phải chịu tai tiếng vì đủ loại nguyên do khác nhau, để tránh sự tuyệt chủng, hình người của bọn chúng sẽ càng lộ vẻ bắt mắt hơn các loài khác.

Với chúng, cái đẹp cũng giống như một loại bẫy.

Giống đực sinh hoạt trên đất liền, giống cái sống dưới nước, giống đực và giống cái Kantus phải chịu sự cách ly về mặt địa lý, cuối cùng gần như đã trở thành hai giống loài hoàn toàn khác nhau. Qua thời gian dài, ngoại hình hai bên ngày càng có sự khác biệt lớn, cho tới bây giờ, bọn chúng chỉ còn sót lại duy nhất một điểm chung.

Đó chính là cùng sở hữu dáng hình người!

Thảo nào giống đực Kantus lại làm ra một cái hang chuyên để bắt giống cái, cũng khó trách bọn chúng không lo giống cái sẽ chết ngạt trên bờ, nguyên nhân thực sự là, bọn chúng cố ý!

Mạnh Cửu Chiêu ngay lập tức nghĩ tới dáng vẻ của con Kantus cái bên cạnh hang nhà mình sáng nay: hai má sắp đông cứng, gần ngạt chết tới nơi.

Tình trạng của các giống cái khác hẳn không khác là bao so với con Kantus cái kia, nếu như không muốn chết, bọn chúng chỉ có thể biến đổi hệ hô hấp sang một hình dạng khác — — hình người.

Lý do mà giống đực Kantus cần giống cái biến hình chỉ có một.

Bọn chúng cần sử dụng hình người.

Vô số ý nghĩ lướt qua trong đầu, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy nhận thức của mình ngày càng mờ hồ.

Cậu hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Cũng giống Alan, cậu bị thứ hormone này ảnh hưởng.

Nhưng mà, làm sao có thể thế chứ?

Rõ ràng cậu là nhân loại kia mà?

Nhưng mà... đúng thật là...

Đêm tối và ánh sáng giao hòa cùng một chỗ trong đầu cậu, các tư liệu về Kantus xem từ đời trước trộn lẫn cùng những hình ảnh Kantus được thấy từ nhỏ tới lớn ở đời này, rồi cuộc đầu óc cậu hoàn toàn đình trệ.

Cậu thấy tiên cá kia gập lên một tiếng chói tai, sau đó nhào về phía mình.

Không... Cô ta không nhào tới phía cậu, cô ta nhào tới người phía sau cậu.

Phía sau mình có ai chứ?

Tiểu Hoa... Alan... Còn có...

Louis!

Mắt cậu bỗng nhiên mở to — —

Cơ thể yếu ớt không sức lực, Mạnh Cửu Chiêu ngoái người nhìn về sau.

Ngay khi cậu sắp ngất đi, Mạnh Cửu Chiêu thấy được một cảnh tượng khó tin — —

Một đôi cánh to lớn, từ từ phủ lên mắt cậu.

Che rợp bầu trời, chiếm toàn bộ phạm vi cậu thấy.

Cánh trắng như tuyết, tựa như thứ l ồng giam an toàn nhất trên đời, cẩn thận che cậu lại, ngăn hết mọi đi ều nguy hiểm và giá rét cho cậu.

Mạnh Cửu Chiêu ch ần chậm nhắm hai mắt lại.

Đôi cánh vững chãi bao bọc lấy Mạnh Cửu Chiêu, Louis vươn một cánh tay ra, dễ dàng ngăn tiên cá kia lại.

Trong cơ thể bất cứ sinh vật nào cũng có hormone của cả hai giới, cuối cùng mới định ra vị trí đực cái của bọn chúng, chỉ đơn giản là tỷ lệ cái nào cao hơn mà thôi, việc Louis làm, chẳng qua là phóng ra bên ngoài toàn tín hiệu thuộc về giống đực của mình, sau đó không ngừng kích thích lượng tín hiệu giống cái trong cơ thể bạn đời của mình.

“Con cái này cho cậu.” Lúc ôm Mạnh Cửu Chiêu đi ngang qua Tiểu Hoa, Louis ngẩng đầu nhìn vị khán giả Tiểu Hoa vẫn còn đang ngây người nói.

Một bên là hình người, bên kia là hình khủng long, chi ều cao thân hình của hai người chênh lệch rất lớn, nhưng kể cả thế, khi hai người chạm mặt, Tiểu Hoa vẫn cẩn thận lùi lại sau một bước, thận trọng nhường ra một lối đi vừa đủ cho Louis, Tiểu Hoa ngơ ngác nhìn bóng lưng Louis ngày càng xa.

Mọi người... đầu biến thành hình người hết r ồi...

Có đi ều nó cũng không ngăn người ra quá lâu, ngậm lấy cái mộng trắng tròn của Alan, Tiểu Hoa cho rằng hang nhà mình vẫn là chỗ trốn tương đối ổn, nhớ tới lời Louis nói trước khi đi, ánh sáng trong mắt nó chợt lóe lên.

Móng vuốt to lớn cẩn trọng kh ầu kh ầu giống cái trên đất, trong trạng thái cố gắng không muốn dính “nọc độc” trên người đối phương, Tiểu Hoa hất văng giống cái kia đi.

Dọn dẹp xong xuôi, Tiểu Hoa ngậm Alan trở lại trong hang của mình.

Hang vàng hang bạc gì cũng kém cái hang chuột nhà mình cả ~

Đặt Alan ở trong miệng xuống, Tiểu Hoa thỏa mãn liếm nó một cái, cuộn cái đuôi của mình ổn thỏa rồi, đặt Alan vào giữa, cậu ta chuẩn bị đánh một giấc.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 128

Edit: DLinh – Beta: Chi

Vì sao lại biến thành người?

– Bởi vì muốn nắm tay em đó ~

Vì sao lại có cánh?

– Bởi vì muốn sưởi ấm cho em đó ~

Mạnh Cửu Chiêu vẫn luôn trôi nổi trong trạng thái hỗn độn mất đi tri giác. Cậu nghe thấy một tiếng nói trầm thấp, dùng ngữ điệu cực kì nghiêm túc đáp lại những câu hỏi lộn xộn không rõ đầu đuôi của cậu.

Đó là một giọng nói xa lạ, không phải của bất kì người nào cậu từng biết, giọng nói kia dễ nghe hơn bất kì thứ âm thanh nào trên đời. Âm thanh đó giống như có ma lực, cháy cùng lửa nóng, nhỏ xuống từng giọt ươn ướt trên người cậu.

Lửa nóng hừng hực như thế — — Mạnh Cửu Chiêu không kiềm chế được, cuộn mình, nhưng ngay một giây tiếp theo đã bị ép buộc duỗi ra. Cậu cảm tưởng như bản thân đã biến thành một chiếc lá cô đơn giữa đêm mưa, vô vàn những hạt mưa rơi nhanh mà mạnh tấp lên người cậu, rõ ràng bị đối đãi một cách thô bạo, thế mà chiếc lá cây là cậu đây lại đứng đưa lên xuống, từ từ hòa chung với nhịp điệu của mưa, xấu hổ lại ngượng ngùng, dường như đang nói cho đối phương biết sự vui mừng trong lòng cậu...

Thân thể cậu thực sự rất thích thú, thích tới mức run cả người. Cuối cùng... run run, hai tay cậu chạm tới thân mình đối phương, cùng lúc đó, một luồng nhiệt nóng mãnh liệt xộc tới, cuốn sạch hết thấy.

Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn mất ý thức.

Thế giới xung quanh cậu trở thành một mảnh đen kịt, vắng vẻ yên tĩnh. Giống như cả trăm triệu năm trước, sau vụ nổ vũ trụ, không còn bất kỳ một sinh vật nào có thể tồn tại, vũ trụ hòng hoang chỉ còn lại sự tĩnh mịch.

Cứ thế, chẳng biết đã bao nhiêu năm ánh sáng trôi qua, rốt cuộc cũng có chút tia sáng mập mờ lóe lên trong hư ảo — — một đốm lửa nho nhỏ lặng lẽ đốt cháy từ trung tâm trong người Mạnh Cửu Chiêu.

Nóng quá — —

Mạnh Cửu Chiêu bất chợt tỉnh lại!

Trong giờ phút tỉnh lại, bắt gặp gương mặt của người kia, cả người Mạnh Cửu Chiêu bỗng ngây ngẩn.

Mái tóc dài màu bạch kim buông xuống, sợi tóc không vào nếp để lộ những đường nét ngũ quan sắc sảo trên gương mặt, cặp mắt màu hổ phách nhờ thế càng nổi bật.

Thoạt nhìn, hắn chỉ là một gã bảnh bao thông thường, chẳng qua chỉ có gương mặt đẹp trai hơn người, đôi mắt màu vàng chỉ phản chiếu duy nhất hình ảnh của mình, nhìn hắn chỉ thấy sự ấm áp lại vô hại.

Thoạt nhìn, hắn vẫn giống y như trong trí nhớ, nhưng thực ra vẫn có sự khác biệt rất lớn, Mạnh Cửu Chiêu chưa từng gặp qua bộ dáng hắn như thế này bao giờ.

Trong trí nhớ, mái tóc bạch kim không lẫn chút tạp sắc nào của hắn luôn được chải cẩn thận ra sau đầu, con ngươi màu hổ phách mê người mãi mãi

được che giấu đằng sau lớp kính, áo sơ mi là lượt lúc nào cũng cài tới cúc trên cùng, cả người toát lên vẻ cấm dục mà cứng nhắc, không có chút sức sống nào.

Hắn đẹp là thế, nhưng không ai ca tụng vẻ đẹp của gương mặt ấy: vương miện và kim cương trên quyên trượng tỏa ánh hào quang quá mức chói lòa, mùi máu tanh trên đường tới ngai vị quá mức gay mức, tất cả đều che lấp đi vầng sáng rực rỡ toát ra từ vẻ bên ngoài của con người ấy.

Hắn là Hoàng đế của Đế quốc — —

Cả một đời này của Louis là thế.

Đã lâu không gặp, gương mặt hắn trong trí nhớ đã trở nên mờ hồ, tất cả những gì Mạnh Cửu Chiêu có thể nhớ về tướng mạo của hắn đều nhờ sự liên hệ từ bên ngoài: một Louis nghiêm túc, một Louis tàn nhẫn, một Louis chưa bao giờ mỉm cười...

Louis trên TV, Louis qua báo chí, còn có Louis trên ti vi vàng.

Tất cả đều là Louis lạnh lùng như băng giá.

Lại về sau nữa, bọn họ cũng đã già.

Trước khi chết còn có thể gặp mặt người tưởng chừng đã đi qua nhau, cậu thực sự cảm thấy mãn nguyện với cuộc đời này lắm rồi.

Nhờ người ấy, cậu mới có thêm một sinh mệnh, thế nhưng bởi vì cứu cậu, người kia lại mãi mãi tan biến — —

Trước ngày hôm nay, Mạnh Cửu Chiêu thật sự đã nghĩ là như thế.

Ai biết đâu được, người ấy chẳng những đã trở lại, thậm chí còn đã quay lại từ lâu.

Lượng thông tin quá lớn cuộn trào mãnh liệt cùng một lúc trong đầu khiến Mạnh Cửu Chiêu ngây ngẩn.

Gương mặt lạnh giá chạm vào bàn tay ấm áp của người kia, bấy giờ Mạnh Cửu Chiêu mới nhận ra chính mình đang khóc.

Nắm lấy bàn tay ấm áp của đối phương, thấy được nốt ruồi son trong lòng bàn tay của người ấy, Mạnh Cửu Chiêu òa khóc như một đứa trẻ.

Sau đó — —

Sau đó Mạnh Cửu Chiêu đẩy ngã người kia.

Lần thứ hai tỉnh lại, đã qua mất một... hai... ba... bốn... năm... bảy ngày so với lần thức dậy trước đó.

Có lẽ không sao nhỉ?

Cả thế giới... đều là màu vàng.

Trách sao không nói nên lời, mặt hờn hờn, Mạnh Cửu Chiêu nghĩ.

Cậu ngẩng dậy ở đằng này, nhưng Louis bên cạnh vẫn ngủ say không tỉnh.

Thân là người lại có thể khiến một con Kantus nằm ra thế này, Mạnh Cửu Chiêu không biết giờ nên khen hay là tự ăn năn nữa (囧).

“Xem ra, chỉ có thể đi trộm trứng rồi.” Sờ sờ lớp lông bông xù của đối phương, Mạnh Cửu Chiêu nghiêm túc nghĩ.

Mấy ngày nay, Louis chắc hẳn mệt muốn chết rồi — — nghĩ tới đây, Mạnh Cửu Chiêu có hơi đau lòng.

Cậu quyết định ra ngoài kiếm ít đồ bổ cho hắn, lấy túi mang theo từ nhà làm chăn đắp lên thân mình trên của Louis, Mạnh Cửu Chiêu đỡ thất vọng đi ra ngoài bắt cá.

Bởi vì cửa hang được Louis dùng đá chặn lại, thành ra Mạnh Cửu Chiêu phải phí rất nhiều sức, vất vả lắm mới phá được một cái hốc nhỏ tạm tạm đủ để mình chui ra ngoài, Mạnh Cửu Chiêu rón rén rời đi.

Vùng đất sinh sản yên tĩnh lạ thường, hang ở của mọi người đều được bịt kín, chắc hẳn tất cả đang ở bên trong chuẩn bị cho công cuộc đẻ trứng.

Có lẽ mấy ngày nay không ai tới bắt cá, vết nứt trên mặt băng đã sắp đóng lại tới nơi, Mạnh Cửu Chiêu tốn một lần sức nữa mới mở rộng nó ra như cũ, xử lý mặt băng xong xuôi, cậu thả túi da cá mang theo người xuống.

Cái túi da cá này là cậu làm sau khi tới đây, nhỏ nhắn vừa vặn với cậu, túi của Kantus lớn quá, cậu không dùng nổi.

Sau khi thả túi xuống, cậu lại lôi một cái khác ra để lấy nước.

Nhặt nhanh vài thứ làm vật liệu đốt một đồng lửa, cậu cẩn thận đem đun túi đựng đầy nước kia lên. Trên người dớp dính rất khó chịu, cậu muốn tắm giặt sạch sẽ cả người. Thế nhưng nước băng quá lạnh, cậu thực sự không dám đi xuống bên dưới, thế nên cậu chỉ đành nghĩ ra cách này, chuẩn bị chút nước nóng lau qua người.

Cả người đầy dấu tích, cậu dùng một mảnh da thú nhẹ nhàng lau rửa, xoa xoa, nước mắt không nhịn được lại trào ra.

Không biết vì sao, dạo gần đây cậu cảm thấy mình dễ xúc động hơn hẳn.

Nhất định là do tuổi dậy thì đáng ghét gây họa — —

Mạnh Cửu Chiêu ra sức dùng mảnh da thú dụi mắt, lau chưa được mấy cái, cậu mới chợt nhớ ra mảnh da thú kia mình vừa dùng để lau móng.

Đậu má — —

Đỏ mặt, cậu tiện tay vứt mảnh da thú ra phía hồ nước băng.

Dưới cái nhìn soi mói của Mạnh Cửu Chiêu, mảnh da thú dính đầy dấu vết cứ thế chìm dần — —

Sau đó, lại từ từ nổi lên?!

Một con quái vật nhỏ đội mảnh da thú trên đầu từ từ trồi lên khỏi nước, nhìn Mạnh Cửu Chiêu đang há hốc mồm trên đầu, nó yếu ớt chớp một tiếng.

Nghếch đầu để mảnh da thú trên gáy trượt đến mồm, ngay khi miếng da thú kia sắp rơi vào nước, nó lại lạnh mắt lạnh miệng ngậm lấy, cằm gác lên mặt băng, nó nhả mảnh da thú kia lên bờ, sau đó lại chớp một tiếng.

Mạnh Cửu Chiêu ngay lập tức nhận ra con quái thú nhỏ này!

Đây chính là con Kantus cái kia! Con được bọn cậu phóng sinh!

“Là mi!” Mạnh Cửu Chiêu không nhận được kêu thành tiếng, nghĩ tới cái mông trăn của mình, cậu luống cuống bắt đầu đi tìm cái quần để mặc.

Có đi đâu quần mới mặc được một nửa, cậu bỗng nhiên nở nụ cười: những giống cái này chẳng phải không nghe hiểu lời cậu nói sao?

Chắc do khoảng thời gian gần đây tâm trạng thay đổi lên xuống quá nhiều, hiếm được khi tâm tình Mạnh Cửu Chiêu vui vẻ, biết rõ đối phương không nghe hiểu, vẫn cố ý nói tới nói lui cùng nó.

“Mi là một nữ lưu manh đấy ~” thậm chí cậu còn có tâm trạng làm chuyện xấu.

Con Kantus nghiêng cái đầu lên, nhìn cậu với vẻ không hiểu, dáng vẻ nó như vậy, cái miệng dường như trông càng lệch hơn.

Nó vẫn còn là một đứa nhóc nhỉ — —

Chẳng hiểu vì sao trong đầu Mạnh Cửu Chiêu bỗng hiện lên ý nghĩ như vậy.

Trước kia, khi kiểm tra thân thể cho nó, Mạnh Cửu Chiêu để ý thấy rất nhiều vết thương cũ trên người nó, nhiều vết thậm chí còn rất mới, mà chẳng phải do Louis gây nên, vậy chỉ có khả năng đã xuất hiện từ trước.

Tổng hợp từ vóc dáng và những vết thương trên người nó, rất nhanh Mạnh Cửu Chiêu đã chấp nổi ra thân thế bí hiểm cho nó: đây là một con Kantus cái mất mẹ từ nhỏ, tuổi còn bé đã phải vùi vằng lặn lội xuống biển tự mình kiếm sống, có lẽ việc sống chung giữa cộng đồng không được suôn sẻ, cho nên lần này nó cả gan đánh bậy đánh bạ bò lên vùng đất sinh sản, nhìn vào số lượng đồ ăn nó xử lý trong hang nhà mình, con Kantus loli này có lẽ cho là mình đang đi hưởng một bữa tiệc lớn.

“May thay là mi gặp phải bọn ta, bằng không thiếu chút nữa sẽ bị người ta này nọ đẩy có hiệu không hả? Trên thế giới này, mê Loli vẫn còn nhiều lắm.” Lại đi thu gom phía trước vết nứt, Mạnh Cửu Chiêu nói với con quái thú nhỏ bằng giọng thành tâm.

“Thiếu chút nữa thì mi bị mấy ông chú kì quái (*) bắt đi đẻ trứng đấy, trước khi cái mông mi vừa với cửa động, đừng nên tới đây nữa, biết không?”

(*) quái thực thử – ông chú kì quái: mấy ông chú trung niên mắc chứng mê lolita.

Quái thú nhỏ giương đôi mắt ngây thơ vô tội lên nhìn, rốt cuộc Mạnh Cửu Chiêu không chịu nổi nữa, vươn tay tới, cậu nhẹ nhàng đụng vào má đối phương.

Cảm giác lạnh buốt mà trơn nhẵn, thật giống một con cá.

Nhưng mà, nó hoàn toàn không phải cá.

Phần lớn cá đều không thích cái nóng, nhưng con Kantus cái này rõ ràng rất vui thích, thậm chí nó còn tiến tới cọ cọ tay Mạnh Cửu Chiêu.

Đây là loại cảm nhận hết sức kỳ lạ, không phải cảm giác chinh phục khi thuần hóa được một con mãnh thú khổng lồ, vào thời khắc ấy, Mạnh Cửu Chiêu tự dừng thấy mình đang cảm với đứa nhóc này.

Một lát sau, đối phương bỗng há chiếc miệng rộng bị méo ra, trong lòng lạnh ngắt, Mạnh Cửu Chiêu chợt nghĩ tới chuyện ngày đó nó suýt cắn đứt

mình, đang định rút tay về, đột nhiên cậu nghe thấy đối phương kêu lên một tiếng kì quái.

Tiếng kêu của giống cái Kantus hết sức kì dị, thanh mà ngân, hoàn toàn khác biệt với tiếng kêu của Kantus đực. Dường như có chút... có chút giống cá heo?

Mạnh Cửu Chiêu nghĩ thế nhưng không chắc chắn lắm.

Sau khi đối phương kêu lên khe khẽ vài tiếng, chuyện xảy ra càng khiến Mạnh Cửu Chiêu giật mình — — nó bắt đầu hát:

“... Thật dài, thật dài, là nỗi nhớ của em...”

Tuy rằng tiếng phát ra còn lẩn lộn, nhưng vẫn có thể loáng thoáng nhận ra ca từ, giai điệu cũng hết sức chuẩn xác... Ai...

Hoàn toàn giống với sự lạc điệu của Mạnh Cửu Chiêu.

“... Thật dài, thật dài, là nỗi nhớ của em...”

Chứng kiến dáng vẻ ngạc nhiên của Mạnh Cửu Chiêu, quái thú nhỏ lại hát lại câu hát đó một lần nữa.

“Mi... hát hay lắm! Hát hay lắm!” Bàn tay vốn định rời đi lại đặt trở về, Mạnh Cửu Chiêu dùng càng nhiều sức vỗ lên cái đầu to to của đối phương.

Sau đó, quái thú nhỏ dường như cảm nhận được sự động viên, càng ra sức hát vang.

Có vẻ nó chỉ biết mỗi câu này, hát đi hát lại câu đó mãi, Mạnh Cửu Chiêu đoán khi bọn cậu hát lúc rời đi thì nó nghe thấy được, không biết đứa nhóc này đã luyện bao nhiêu ngày, còn đợi cậu đến, thậm chí còn đứng ở chỗ này chờ nữa ~

Nghe đi nghe lại mãi một câu, Mạnh Cửu Chiêu không chịu nổi nữa, dạy nó thêm, dưới sự dạy bảo của cậu, kĩ năng hát hò của con Kantus loli này phát triển vượt bậc, giọng hát của nó hết sức chính xác, cách phát âm

chữ cũng ngày càng rõ ràng, từ xa xa nghe qua, quả thật giống như một người đang hát.

“... Thật dài, thật dài, là nỗi nhớ của em...”

“Rất xa, rất xa, là đằng trước cửa nhà anh...”

“... Mỗi khi anh bước ngang qua em... Thật lòng muốn liêu lĩnh nhắm mắt đưa chân đi cùng anh...”

Vào lúc nó hát hoàn chỉnh cả bài hát, hồn vía của cậu dường như bay biến mất! Trong phút chốc, cậu cảm tưởng mình đã trở thành người lữ hành trộm nghe được tiếng hát biển khơi, giữa khơi xa bát ngát, đã định trước sẽ không trở lại nữa — —

“Hay lắm... Đây chính là tiếng hát của tiên cá... nhỉ?”

Mất một lúc lâu sau Mạnh Cửu Chiêu mới phục hồi tinh thần, chờ khi cậu tỉnh táo trở lại mới phát hiện mình còn nửa bước nữa là đạp vào vết nứt rơi xuống, nguy hiểm thật, chỉ còn mỗi nửa người ngổ trên mặt băng.

Một đôi tay ấm áp vòng đến từ phía sau cậu, xóc cả người cậu lên.

Mạnh Cửu Chiêu kinh ngạc quay người, bắt gặp Louis.

Nghĩ tới đủ loại tình huống phát sinh trong bóng tối ở hang, mặt Mạnh Cửu Chiêu đỏ ửng ~ nhớ tới loli Kantus vẫn còn ở hố băng bên dưới, cậu đột nhiên sợ người kia hiểu lầm.

“Này... Em chỉ muốn tắm một chút...” Luống cuống giải thích, bất thành linh, môi cậu bị ngậm lại.

Louis nhẹ nhàng liếm cậu.

“Lưu manh! Lưu manh!” Cùng với tiếng bọt nước, loli Kantus trong hố băng không chịu làm người ngoài cuộc cất tiếng bày tỏ lòng mình.

Mặt Mạnh Cửu Chiêu từ từ chuyển sang màu đen.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 129

Edit: D Linh – Beta: Chi

Từ sau khi Mạnh Cửu Chiêu tỉnh lại, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau dưới trạng thái minh mẫn.

Vốn tưởng rằng sẽ h ẫi hộp, tức giận hay thẹn thùng... nhưng hoàn toàn chẳng có những đi ều ấy, Mạnh Cửu Chiêu chỉ nói duy nhất một câu.

“Em muốn ăn tôm.”

Nói xong, cậu còn không nhin được chẹp chẹp nước miếng.

“Được.” Trên người Louis chỉ quấn một cái váy da, cởi cái váy da xuống, hấn nhanh chóng đi vào trong nước.

Hấn xuống nước chưa được bao lâu, bé Loli miệng méo cũng đi xuống theo.

Mạnh Cửu Chiêu luống cuống nhặt mảnh da hấn vút xuống đất lên, xếp gọn gàng, sau đó ôm lại vào lòng — — trên mặt băng quá lạnh, đặt bất kì thứ gì lên đó một lát ề ầu sẽ thấy kết cứng một t ầ ằng băng mỏng, tấm da này cũng không ngoại lệ.

Mạnh Cửu Chiêu hơi ân hận, chẳng hiểu sao mình lại mở miệng đòi ăn một thứ khó tìm như thế.

Ở chỗ này có một thứ đồ ăn còn ngon hơn cá, đó chính là loại tôm đặc sản tại đây. Khổ khoảng lòng bàn tay, cả người gần như trong suốt, chỉ cần hơi qua một chút sẽ biến thành phấn bột, cùng phương thức là ăn sống, nhưng vị của loại tôm này lại ngon hơn nhiều so với cá! Lúc Mạnh Cửu Chiêu bắt cá tình cờ mò được hai con, khi ấy thấy cậu mê mẩn quá, Louis liền nhường con của mình cho cậu. Tuy nhiên nó nhỏ nhưng lại rất nhạy, cho nên với Kantus, đây là loại con mồi hao sức tốn công mà chẳng thu lại bao nhiêu.

Louis đối xử với mình thật tốt — —

Mạnh Cửu Chiêu nghĩ vậy trong lòng, lại nhớ tới đôi chân trần của Louis, cậu quyết định làm một đôi giày cho hắn.

Vật liệu sẵn có, bên cạnh da cá, còn có vài loại da nhặt nhanh được ở dọc đường, Mạnh Cửu Chiêu rất khéo tay, chẳng mấy chốc cậu đã dùng mấy thứ này làm nên hai chiếc giày cho Louis.

Làm giày xong, cậu lại chợt nghĩ hình như Louis còn không có áo, thế là cậu tiếp tục làm áo... Louis còn chưa trở lại, Mạnh Cửu Chiêu đã nhanh chóng làm xong một bộ quần áo cho hắn.

Nhìn bộ quần áo với đường kim mũi chỉ chẵn chu lại vẫn mang dáng vẻ áo khoác da thời tiền sử trong tay, từ tận đáy lòng Mạnh Cửu Chiêu cảm thán: bản thân thật ra đáng vợ đảm hiền huệ quá!

Ngắm nghía qua một hồi, Mạnh Cửu Chiêu vội vã nhét bộ quần áo vào trong lớp quần áo của mình, bộ quần áo kia rất lạnh, Mạnh Cửu Chiêu run rẩy một hồi, nhưng rất nhanh đã quen được.

Nguyên liệu để đốt lửa không còn nhiều, Mạnh Cửu Chiêu dùng cơ thể mình để sưởi ấm cho bộ quần áo của Louis, như thế chờ khi hắn trở lại, quần áo đã trở nên ấm nóng.

Ngồi xồm trên mặt băng, lại ôm áo da đã lạnh buốt trong ngực, Mạnh Cửu Chiêu ngược đôi mắt mong chờ nhìn chăm chú về phía khe nứt. Cậu

nhìn quá mức đăm đũa, bởi thế khi Louis lộ đầu ra từ bên trong, cái đầu khủng long bên dưới khiến cậu giật nảy cả người.

Louis biến trở về hình thái khủng long.

Cũng đúng, đối với Kantus, hình thái khủng long chắc hẳn sẽ dễ dàng hơn nhỉ? Không kể là đi săn, trong những chuyện sinh hoạt bình thường đầu tốt hơn. Tại sao mình lại quên mất đi đầu này chứ? Còn hăng hái làm quần áo thái quá nữa... Trong lòng nghĩ như thế, Mạnh Cửu Chiêu kéo áo che đồng quần áo bên dưới đi.

Đang định len lén cất đồng quần áo vào túi đeo lưng, Louis đã chạy tới ngậm cậu lên.

Bị Louis lật người giữa không trung, đợi đến khi Mạnh Cửu Chiêu hết choáng váng, mở mắt ra lần nữa, cậu phát hiện mình đã bị giam lại giữa hai chân Louis.

Từ nhỏ tới lớn, vị trí quen thuộc nhất của Mạnh Cửu Chiêu chính là: cổ của papa White, đỉnh đầu của papa Black, cái miệng rộng của ông nội Mạnh, còn có giữa hai đùi của Louis.

Rõ ràng là chỗ đã ngửi không biết bao nhiêu lần, nhưng bỗng dưng hôm nay Mạnh Cửu Chiêu lại thấy xấu hổ lạ thường, nguyên nhân có lẽ là — — Louis, hắc, hắc đang ở hình người!

Giữa ban ngày ban mặt ngấm nhìn Louis, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy mình sắp không xong tới nơi!

Gương mặt tuyệt mỹ của Kantus có sức sát thương quá lớn, hơn nữa dáng vẻ của Louis còn kích thích lòng ham muốn của cậu hơn các con Kantus khác nữa.

Muốn chết — —

Trái tim đập thành thịch, Mạnh Cửu Chiêu không nhịn được đưa tay đè lên lồng ngực mình.

Ngay sau đó, áo cậu bị xốc lên, tay của Louis lập tức trượt vào trong
— —

“Này! Đừng ở chỗ này mà!” Mặt nóng bừng, Mạnh Cửu Chiêu đẩy đẩy tay Louis.

Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu đang vừa xấu hổ vừa cuống cả lên, ngực cậu bỗng dưng trống trơn, tay Louis theo đó rời đi.

“Cái này cho anh à?” Âm thanh khàn khàn của Louis vang lên.

Chớp chớp mắt, Mạnh Cửu Chiêu lúc này mới nhận ra: vừa rồi Louis chỉ lấy quần áo ở trong người mình ra thôi

Được rồi... Thật quá mất mặt...

“Đúng là cho anh đấy!” Uốn người, Mạnh Cửu Chiêu cam chịu thừa nhận.

Đứng dậy khỏi người Mạnh Cửu Chiêu, sau một loạt âm thanh xột xoạt, Louis mặc xong quần áo mới. Vốn ban đầu Mạnh Cửu Chiêu rất vừa lòng với tay nghề của mình, nhưng tới khi nhìn thấy Louis mặc vào, cậu lại cảm thấy tay nghề thủ công của mình thật tệ, quần áo thô sơ xù xì như thế này, quả thật giống như sắp làm đau Louis vậy.

“Thật ấm áp, cảm ơn A Trọc.” Trái lại, Louis mỉm cười đầy mãn nguyện.

“Anh vẫn luôn muốn mặc quần áo do A Trọc làm, trước kia áo len A Trọc đan cho mặc thích lắm.” Không hổ là người đàn ông thường xuyên phải lên bục đọc diễn văn, cất tiếng nói lời đường mật nghe mới êm tai làm sao.

“Còn muốn làm một cái mũ nữa ~ muốn một cái mũ màu đen, giống như màu tóc của A Trọc...” Chờ chút — — sao tự dưng lại có thêm phần vói vỉnh thế này? Nhà người vừa mới khen được vài câu cơ mà?

Không hổ là người đàn ông theo nghiệp chính khách... xảo quyệt như cáo già!

“Mũ có thể có, nhưng không bàn màu sắc!” Theo tính phản xạ, Mạnh Cửu Chiêu dùng vẻ mặt lạnh lùng cự tuyệt đòi hỏi của Louis.

Sau đó, Louis trở nên cực kì vui vẻ: tuy rằng yêu cầu về màu sắc bị bác bỏ, nhưng A Trọc vẫn đồng ý làm mũ cho hắn đó ~

Nhìn Louis đang phấn khởi, Mạnh Cửu Chiêu há hốc mồm.

Đồng thời đưa ra yêu cầu cao hơn và đòi hỏi không quá cao, đòi hỏi không cao quá kia sẽ được thỏa mãn — — đây là mảnh khóc quen thuộc của Louis.

Mỗi lần hắn làm như thế, người có đầu óc tương đối đơn thuần như Black và White trăm phần trăm sẽ nghe theo, chỉ có mỗi Mạnh Cửu Chiêu miễn cưỡng không trúng bẫy, tuy nhiên không trúng không phải vì đầu óc cậu sáng suốt, mà là — — đòi hỏi của Louis thật sự rất... khiến, cho, người, ta, không, tài, nào, chấp, nhận, được!

Bản án thứ nhất:

Gà con Louis mở đôi mắt to tròn: “Chiếp chiếp ~” → phiên dịch thành như này: Quần lót papa thật đẹp ~ làm cho Louis một cái đi được không ạ? Có hoa nữa!

Papa Black được khen ngợi nên vô cùng vui vẻ: Hoa thì không được! Nhưng quần lót thì có thể.

Mạnh Cửu Chiêu (囧): Một con gà thì mặc đồ lót gì chứ hả a a a a a a!
Làm thành quần yếm sao? Không thể được — —

Bản án thứ hai:

Kantus Louis quơ cặp cánh khổng lồ “Gru gru gru gru!” → phiên dịch như sau: Áo Sita rất đẹp ~ Cục Cưng rất thích, cô làm cho cậu ấy một cái

được không ạ? Một cái là đủ rồi ạ ~

Khiếu thâm mỹ được ca tụng khiến Sita cực kì đặc ý: “Cục Cưng trong lòng luôn muốn tiết kiệm vải vóc, một cái là thế nào? Cho Cục Cưng tận hai cái mặc luân phiên!”

Mạnh Cửu Chiêu (phát điên): Không phải chỉ là ngắm nhìn các giống cái trong bộ lạc mặc áo tắm hai mảnh thôi sao? Từ lúc nào trở thành ông đây muốn mặc bikini hả? Louis, mi, mi là đờ con gà mất nết!

Từ nhỏ tới lớn gặp tình cảnh này đã quá nhiều lần, Mạnh Cửu Chiêu từ lâu đã cạn lời.

Cùng một trò đùa lại được Louis trong hình người áp dụng, lòng Mạnh Cửu Chiêu khẽ xốn xang, ngay tại thời khắc mở miệng bác bỏ yêu cầu của hắn, hình người Louis ở trước mắt và con gà vàng nhỏ trong trí nhớ kia thoáng chốc trùng khít lên nhau.

Một chút cảm giác xa cách lúc ban đầu giờ hoàn toàn biến mất, khi quay sang nhìn lại Louis một lần nữa, ánh mắt Mạnh Cửu Chiêu đã trở nên bình thản tự nhiên.

Xem đi ~ cho dù có thành hình người, cho dù có đổi thành diện mạo của người nổi tiếng, nhưng từng cử chỉ từng lời nói... vẫn hoàn toàn là Louis lớn lên từ nhỏ với cậu!

“A Trọc, mau tới ăn tôm!” Đang lúc Mạnh Cửu Chiêu đứng ngẩn người bên kia, Louis đã vác một cái túi từ trong nước lên, lúc này Mạnh Cửu Chiêu mới phát hiện: thảo nào hai tay Louis không có gì, hóa ra cái túi nặng nhất đã đặt lên đầu bé Loli miệng méo rồi chứ đâu ~

Louis lấy cái túi đầy tôm trên đầu Loli miệng méo xuống, dưới cái sự quan sát chăm chú của Mạnh Cửu Chiêu, hắn lấy một con tôm ném về phía con gái nhà người ta.

Làm việc khổ cực lại chỉ nhận được mỗi con tôm gầy nhỏ làm tí tiền lương, vị công nhân tí hon này hoàn toàn không có cảm giác gì, há cái

miệng rộng nhanh chóng tiếp lấy con tôm ngon ngọt, nhai nhai một chút rồi nuốt vào bụng, Kantus loli thỏa mãn híp mắt.

Mở lại mắt ra, nó nhìn về phía Louis với vẻ trông mong.

Đánh thắng con cá lớn suốt ngày bắt nạt nó đã đành, đằng này còn cướp được hết số tôm trong miệng con cá kia vào tay — người này thật lợi hại!

Đồ ăn vất vả lắm mới kiếm được còn đừng ý chia cho mình một ít, người làm đi đâu này chỉ có thể là —

“Mama!” Loli miệng méo kêu lên một tiếng lạnh lạnh.

Giọng của đứa nhóc này thật sự rất lớn, Mạnh Cửu Chiêu và Louis có giả bộ không nghe thấy cũng không được, quay lại cùng một lúc, hai cặp mắt cùng nhìn về phía Loli Kantus mắt đang ngập nước kia.

Cũng giống như con đực non được papa nuôi dưỡng tới khi trưởng thành, con Kantus cái non cũng được mẹ chăm sóc, các giống cái sống thành đàn, nhưng đi đâu này không đồng nghĩa với việc bọn chúng sẽ chăm sóc con của Kantus khác. Vóc dáng Kantus cái còn to lớn hơn Kantus đực, năng lượng con cái non trong quá trình trưởng thành cũng cần nhiều hơn so với giống đực lúc còn nhỏ, để thỏa mãn nhu cầu ăn uống khổng lồ của con, giống cái Kantus phải tiêu tốn phần lớn thời gian trong ngày để đi săn.

Đối với giống cái Kantus sinh trưởng trong hoàn cảnh lạnh giá mà nói, thức ăn là nguồn tài nguyên vô cùng khan hiếm, chỉ có quan hệ ruột thịt mới khiến bọn chúng bằng lòng chia sẻ thức ăn với đồng loại.

Dưới hoàn cảnh lớn lên như vậy, cũng khó trách con Kantus Loli này hiểu lầm.

Mạnh Cửu Chiêu đoán không sai, con Kantus cái này còn chưa trưởng thành, mẹ nó trong một lần đi săn đã không bao giờ trở về nữa, nó trước mắt chỉ có thể dựa vào bầy đàn để tìm cách tồn tại. Tuy nhiên bởi vì tuổi còn nhỏ, hàng ngày nó không thể kiếm đủ lượng thức ăn cho quá trình phát

triển, phần lớn thời gian trong ngày của bé Loli đói bụng này đều dành vào việc bắt con mồi.

Hằng ngày khi bầy Kantus ra ngoài đi tu ăn, nó cũng đi theo, tranh thủ khi những con khác đi sẵn, bắt được những con cá lọt lưới — đây chính là kế hoạch đơn giản của nó ← thật là một bé Loli thông minh ($\cong \nabla \cong$)

Rốt cuộc có một ngày, bé Loli Kantus thông minh lại tính sai.

Hôm ấy, phát hiện một bầy Kantus lớn đang cùng nhau đi ra ngoài, nó ngay lập tức bám đuôi, sau đó...

Sau đó, chú Mạnh Cừu Chiêu đã mời nó ăn cá.

Tuy rằng bị đánh một trận, tuy rằng miệng cũng bị cắn đứt, nhưng con Kantus này hoàn toàn không hề ghi hận, với nó, ăn trộm thức ăn của người ta, không bị người ta phát hiện thì thôi, một khi bị bắt quả tang, tất nhiên phải trả giá lớn.

Giống như khi nó còn ở trong đàn, nếu nó muốn có được cái ăn, tất nhiên phải để cho các con Kantus trưởng thành thả mình ra làm mồi như dụ con mồi vậy.

Con Kantus cái này tuy rằng còn nhỏ, nhưng nó đã hiểu được quan hệ cho và nhận từ rất sớm.

Từ nhỏ tới khi lớn chưa từng cảm nhận được sự ấm áp, bởi lẽ đó, cá mà Mạnh Cừu Chiêu tặng nó trở thành báu vật cực kì giá trị.

Đồng cá được thả vào hồ băng cùng với nó này đủ cho nó ăn vài ngày mới hết. Vì muốn bảo vệ số cá ấy, nó còn đánh nhau một trận với những người khác trong nước, tuy rằng trên người lại xuất hiện thêm những vết thương mới, nhưng nó lại bảo vệ được những con cá vô giá này.

Nó ăn hết sức tiết kiệm, nhưng những con cá này cuối cùng vẫn hết sạch.

Không còn đờ ă, vết thương của nó cũng khá hơn, có đi ầu nó vẫn không muốn rời đi.

Nó nhớ rõ những lời người kia nói vào hôm đó, đó là thứ ngôn ngữ vô cùng phức tạp với nó, nó chỉ có thể nhớ được một đoạn ngắn xiu. Cố gắng luyện tập một lần lại thêm một lần, nó đã có thể nói thành thạo câu nói ấy, sau đó — —

Nó đợi được người kia quay lại.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 130: Đồng Thoại Hồng Phấn

Edit: DLinh – Beta: Chi

Vừa lúc này tuyết rơi, lớp tuyết trắng xóa bao phủ cả mặt đất, cửa hang của bầy Kantus cũng bị tuyết ngăn lấp.

Có đi đâu chẳng ai để ý đến chuyện này, khác hoàn toàn với thời tiết lạnh giá bên ngoài, bên trong lại là nhiệt tình ấm nóng như lửa.

Đây là mùa gầy giống.

Mạnh Cửu Chiêu và Louis cũng thuộc thành phần giống như đám Kantus này, hiện giờ, phần lớn thời gian của bọn cậu đều hoang phí trong hang, Kantus phát tình vô cùng quẩn bản đời của mình, Louis rất ít khi chừa thời gian cho cậu ra ngoài, giả dụ nếu có đói bụng, Louis cũng sẽ ngăn cậu lại, sau khi chặn hang xong xuôi, bấy giờ mới tự mình ra ngoài đi săn.

Được rồi, đi đâu này hình như là đặc tính của chủng tộc, phải thấu hiểu

— —

Sau khi Louis rời đi, Mạnh Cửu Chiêu có len lén dịch tảng đá chặn cửa hang để quan sát bên ngoài: trong khoảng thời gian này, bên ngoài những chiếc hang khác cũng có Kantus đi ra ngoài săn bắt, cũng giống như Louis, trước khi đi đâu, giống đực Kantus đều chặn cửa cẩn thận, sau rồi mới kết lại thành bầy đi săn.

Những con Kantus được vốn béo tròn mập mạp giờ đều trở nên thật gầy, có đi đâu tinh thần bọn chúng trông lại hết sức phấn khởi, mắt ai cũng sáng lấp lánh.

Mạnh Cửu Chiêu để ý thấy: thực đơn của bọn chúng cũng từ từ thay đổi, ngoại trừ loại cá đã ăn từ trước, còn xuất hiện thêm rất nhiều sò.

Loại sò thường ăn có hình dạng khá giống con hàu, vỏ to hơn con hàu, tuy nhiên mùi vị lại hoàn toàn không thể nào so sánh với hàu! Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy loại đồ ăn này thật sự quá tanh! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao đây cũng là thứ đồ ăn Louis đã vất vả kiếm về, thế nên cậu liền cau mày cố ép mình ăn nốt.

Rõ ràng Louis cũng hết sức chán ghét thứ đồ ăn này, vì để nó được ăn ít đi một chút, Mạnh Cửu Chiêu đành cố gắng ăn nhiều hơn.

Những ngày kế tiếp, số cá Louis mang về dần ít đi, tỉ lệ sò rõ ràng tăng cao, bên cạnh việc đó, Mạnh Cửu Chiêu còn chú ý tới trên người Louis cũng xuất hiện ngày càng nhiều vết thương — —

Tuy rằng vết thương của Louis rất mau lành, hắn cũng rất chú ý che dấu, nhưng dù sao cũng có những khi hai người ở trần đối diện với nhau, vào lúc ấy, mấy chi tiết nhỏ nhất này không thể qua mắt được Mạnh Cửu Chiêu.

Những vết thương kia rõ ràng là dấu tích của việc tranh đấu với Kantus được!

Rốt cuộc cũng có một ngày, toàn bộ chỗ thức ăn Louis mang về đều trở thành loại sò lớn kia.

Cũng không nhịn nổi nữa, Mạnh Cửu Chiêu mở miệng hỏi Louis.

“Gần đây có phải là không còn những thứ đồ ăn khác không?”

“?” Louis không hiểu, nghiêng đầu nhìn về phía cậu.

Lấy tay chạm khẽ vào vết thương trên người Louis, trong lòng Mạnh Cửu Chiêu dâng lên cảm giác có lỗi.

“Vết thương này... xuất hiện vào lúc tranh giành thức ăn sao? Gần đây, ngoại trừ loại sò này, có phải không còn thức ăn nữa không?”

Để đem về chỗ thức ăn này, Louis nhất định đã rất vất vả! Trong mắt cậu, vóc dáng Louis quả thật rất cao lớn, cũng rất lợi hại, nhưng dù sao tuổi hắc vẫn còn nhỏ. Trong quá trình tranh đoạt đồ ăn, chắc chắn Louis nhỏ tuổi nhất sẽ bị bắt nạt rồi?

“Thức ăn có rất nhiều mà!” Câu trả lời sau đó của Louis ngay lập tức khiến sự cảm động của Mạnh Cửu Chiêu bay thẳng.

“Bác cả nói, ăn nhiều loại sò này có thể đẻ được con đực, vỏ của trứng trứng cũng rắn chắc hơn, dạo gần đây, mọi người đang tranh cướp loại sò này gay gắt lắm ~ bác cả còn nói...” Rũ mắt, mặt Louis bỗng đỏ lên, tiếng nói cũng nhỏ dần, “Bác cả nói, ăn nhiều loại sò này, giống đực có thể khiến bạn đời của mình thỏa mãn hơn nữa ~”

Louis nói xong, kéo cái túi lớn trên người mình xuống, chứng kiến đồng sò đây ập trong túi, Louis hài lòng nở nụ cười.

“Ngày hôm nay cũng cướp được rất nhiều sò ~ trứng trứng nhà chúng ta nhất định sẽ rất rắn chắc đó!” Hơn nữa, điều quan trọng nhất là — — bé trứng nhà chúng ta nhất định sẽ là con trai!

Nói rồi, Louis mỉm cười, cầm một con sò trong tay, chẳng rõ hắc làm thế nào, chỉ thấy ngón tay hơi động đậy, vỏ sò vốn cứng vô cùng đã bị hắc cạy mở.

Kẹp miếng thịt sò vào ngón tay, Louis với tình yêu vô bờ bến đưa nó tới môi Mạnh Cửu Chiêu: “A Trọc, há mồm nào, a — —”

“A ~~~~~” rít một tràng chói tai trong miệng, Mạnh Cửu Chiêu a ô cắn đầu ngón tay của Louis!

Suốt nửa tháng, cố nén cảm giác buồn nôn để ăn sò, kiên trì chống đỡ bằng sự cảm động, mỗi ngày nhìn thấy những vết thương trên người Louis, Mạnh Cửu Chiêu đầu rất đau lòng, ai dè có trời mới biết được đó lại là thuốc bổ thận tráng dương giúp sinh con trai cơ chứ.

Mau trả lại sự đau lòng cho ta ngay!!!!!!

Cắn ngón tay rồi vẫn chưa hả giận, Mạnh Cửu Chiêu đập mạnh một cái làm Louis ngã ra, còn chưa kịp thực hiện động tác trả đũa tiếp theo, cậu đã bị Louis trấn áp.

“Hoạt động cẩn thận một chút, biết đâu em đã có trứng.”

“Anh... anh mới có trứng ấy!” Hai tay bị kiềm lại không thể cử động, Mạnh Cửu Chiêu đang định dùng chân, ngay sau đó, chân cũng bị Louis giữ lại.

“Hành động cẩn thận một chút, biết đâu cũng có thể là anh đã có trứng.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Louis, Mạnh Cửu Chiêu tròn tròn mắt: Nghiêm túc... Lúc này Louis cực kì nghiêm túc!

“Phì — —” hơi trong bụng thoát ra, Mạnh Cửu Chiêu cười ngả vào người Louis.

Cái này... Đi đâu này, đi đâu này này này, nghĩ ra đi đâu này cần trí tưởng tượng lớn thế nào, mới có thể cho rằng chính mình cũng có thể có trứng hả?

“Nhưng mà, chẳng phải papa chúng ta, hai người cũng có thể sinh trứng ra đấy sao?” Louis vẫn tiếp tục phản bác cậu.

Tuy rằng papa White là chồng, papa Black là vợ, nhưng hai người bọn họ vẫn đề được một quả trứng đấy thôi! Đây là chứng cứ xác thực tới mức nào chứ!

Thế là Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn câm nín.

Được rồi, hai người cha nhà mình đến bây giờ hẳn còn rất tự hào vì chuyện có thể tự mình đẻ trứng, thường xuyên lấy chuyện này ra để khoe khoang với con, cuối cùng còn dạy Louis thành ra như này...

Vì thế, Louis ôm cậu càng cẩn thận hơn, gác cằm lên vai Mạnh Cửu Chiêu, Louis ôm lấy cậu từ phía sau.

Đây là tư thế hai anh em vẫn làm khi còn nhỏ, lúc Louis vẫn còn là một bé gà cồ bự, hẳn có thể dễ dàng đặt cái cằm lông xù lên vai Mạnh Cửu Chiêu, lưng ngực hai người dựa vào nhau, đó thật sự là kỉ niệm ấm áp giữa ngày đông của bọn họ.

Theo thời gian, Louis ngày càng lớn, cảnh tượng này đã lâu không xuất hiện, ngày hôm nay Louis bất chợt dựa lại gần, Mạnh Cửu Chiêu trước hết là sợ hết hồn, nhưng cơ thể rất nhanh đã lắng nghe tiếp nhận sự kề cận của đối phương.

Trên người của Louis, có hương vị của nhà, cũng tương đồng với mùi vị trên người Black và White, tuy thế lại có sự khác biệt rất nhỏ.

Có lẽ cảm giác của mình vào thời khắc này cũng giống như sự phân biệt dựa vào khứu giác của dã thú nhỉ?

“Bọn họ nói, con cái non nhất định phải sống ở trong biển, đó là lí do vì sao chúng đều được giống cái mang đi.” Âm thanh trầm thấp của Louis vang lên bên tai, nghe được nội dung những lời hắn nói, Mạnh Cửu Chiêu không khỏi ngậm ngẩn.

“Chúng ta không thể sinh hoạt trong biển, ngộ nhỡ sinh ra một bé giống cái thì chẳng tốt chút nào, sẽ trở nên giống như đứa nhóc kia, không có mẹ chăm sóc, sống một mình giữa biển khơi, đáng sợ biết nhường nào...” Louis từ từ cất lời, nói ra những lo nghĩ của chính mình.

“Đứa nhóc kia” trong lời hắn chắc hẳn là bé Loli miệng méo kia.

Mạnh Cửu Chiêu vẫn cho rằng hắn không thích bé Loli miệng méo nọ, nào biết đâu kỳ thực Louis suy nghĩ rất nhiều.

Chỉ từ việc của bé Loli miệng méo, Louis đã nghĩ tới cả vấn đề giới tính đực cái của trứng nhà mình!

“Nếu chúng ta thực sự có con cái, chúng ta nên gọi nó thế nào nhỉ?” ← bên cạnh vấn đề giới tính bé trứng trong tương lai của nhà mình, thậm chí hẳn còn bắt đầu nghĩ tới cả việc đặt tên!

Này! Anh nghĩ nhiều quá rồi đó!

Đen mặt quay sang đung đung đầu Louis, Mạnh Cửu Chiêu ho khan một cái,

“Em đã nghĩ xong cả rồi! Nếu là trai, sẽ gọi là George, nếu là gái, đặt tên là Alice! (← Này! Cậu còn dám không biết xấu hổ kêu ca Louis nghĩ nhiều hả? Louis mới chỉ đang suy nghĩ, còn cậu đã nghĩ xong rồi!)

“Tại sao?” Cẩn thận nghiêng đầu tránh thoát công kích bằng đầu của Mạnh Cửu Chiêu, Louis nhìn xuống phía cổ Mạnh Cửu Chiêu.

“...” Bởi vì, cái tên George này nghe rất giống tên của hoàng tử chứ sao! Louis là hoàng đế, con trai của Louis đương nhiên là hoàng tử rồi!

Không giải thích lý do của mình hẳn ra miệng, Mạnh Cửu Chiêu chỉ yên lặng trả lời trong lòng.

Mấy ngày nay sống chung với nhau, cậu đã xác nhận được một chuyện: Louis hiện giờ, đã trở thành một Louis hoàn toàn mới.

Không hề có trí nhớ của kiếp trước, hẳn đã tái sinh thành một Louis thuần khiết.

Ý thức được chuyện này, Mạnh Cửu Chiêu nhớ rằng mình đã mỉm cười.

Cậu cảm giác được chắc chắn mình đã cười.

Suốt cả cuộc đời ở kiếp trước, Louis chẳng hề được sống sung sướng, không cha không mẹ, không anh em, không bạn bè, càng đừng nói gì tới người yêu. Louis chưa bao giờ như con người, chẳng có bất kỳ sở thích gì

ngoài chiến đấu, nghe nói tuổi cũng một đồng rưỡi mà vẫn còn một thân trong trắng, tuy rằng hắn rất giàu có, sở hữu vô vàn tinh cầi, nhưng cuối cùng cuộc đời hắn vẫn thực sự thất bại.

Siêu thất bại giống như chính cuộc sống của mình vậy.

Cuộc sống như thế thì có gì đáng nhớ.

May thay vừa khéo lại quên được.

Louis ngày hôm nay chỉ là một con Kantus nghèo rớt mùng tơi, thậm chí ngay một cái hang cũng không có, trước khi bị đá xuống, Louis vẫn còn ngủ dưới cánh của papa, một nhà bốn người (thỉnh thoảng thành năm miệng ăn) hàng ngày chen chúc trên một bãi trũng đầy cỏ, ngủ thì chật chội nhưng lại thật ấm áp.

Không có cấp dưới, nhưng hắn lại có rất nhiều bạn bè để chơi cùng. Mọi người chơi với hắn không phải bởi vì hắn là Louis, chỉ bởi vì chơi cùng hắn rất vui.

Không có áo gấm hoa phục, Louis lớn lên với cái mông trần, đề xuất muốn được mặc quần lót cũng bị Mạnh Cửu Chiêu tàn nhẫn bác bỏ, hắn chỉ có mỗi một cái áo len, được đan bằng kĩ thuật hết sức tệ, nhưng cái áo len ấy được hai người cha dành dụm lông mà đan thành, cực kì ấm áp lại rất bền.

Hắn có một thân thể cường tráng, hắn vừa mới thành niên, trước mắt có rất nhiều việc mới lạ kì thú đang đợi hắn khám phá — —

Hiện giờ, thậm chí hắn còn mong mỏi về trứng của mình.

Mạnh Cửu Chiêu thật sự cảm thấy thế này tốt tới mức chẳng thể tốt hơn.

“George, Alice...” Mạnh Cửu Chiêu nghe thấy Louis đang lẩm nhẩm đọc hai cái tên, sau đó, cậu cảm nhận được phía sau lưng hơi rung rung — — Là Louis đang cười.

“Được, nghe A Trọc, nếu là giống đực thì gọi George, giống cái là Alice.” Càng đọc hai cái tên này, Louis bệ hạ càng cảm thấy hài lòng.

Vì thế, Mạnh Cửu Chiêu liền đẩy hẳn đi uống thuốc... Không! Là đi ăn cơm, vừa lúc đó, âm thanh yếu ớt của Louis lại vang tới từ phía sau,

“Nhưng mà, nhớ đâu cả hai bé trứng trong bụng chúng ta đều là giống đực thì sao bây giờ? Một cái tên thì thiếu đó...”

Móa — — anh đủ rồi đó!

Không thềm để ý tới vị hoàng đế bệ hạ đang ưu phiền sau lưng, Mạnh Cửu Chiêu ngẩng dưới đất gặm lấy gặm để.

Mạnh Cửu Chiêu vốn cho rằng thức ăn không đủ, chỉ có thể ăn sò, bởi thế cậu mới ra sức nhẫn nhịn nhét vào miệng, hiện giờ đã biết chân tướng sự việc, ngày hôm sau cậu liền bắt đầu tính toán việc thay đổi thực đơn.

Có đi đâu quyết tâm muốn để con trai của Louis hết sức kiên định, mọi biện pháp thuyết phục đều không có hiệu quả, Mạnh Cửu Chiêu không thể làm gì khác đành lấy lý luận khoa học ra để tranh cãi”

“... Có người nói, việc quyết định đực cái và ăn uống hoàn toàn không liên quan đâu ~ nhiệt độ mới là quan trọng nhất. Theo đó cho thấy, chỗ nhiệt độ nóng có thể dễ dàng ấp ra bé giống đực đấy ~”

Đây là quan niệm từ thời xưa, cũng không đúng hoàn toàn, nhưng Mạnh Cửu Chiêu tin Louis sẽ nghe theo — — làm anh em với nhau sắp hai mươi năm cũng có chỗ tốt, hình ảnh người có uy nhất trong bộ lạc Awash của mình vẫn được Louis công nhận ~

Louis quả thật tin.

So với người bác mấy chục năm chưa nuôi lớn đứa con nào, A Trọc thành công ấp nở mấy trăm con gà rõ ràng vẫn lợi hại hơn nhiều!

Cùng ngày, thực đơn của Mạnh Cửu Chiêu thật sự được cải thiện, chỉ có đi cầu, việc nghỉ ngơi của bọn cậu cũng được nâng cấp.

Thời gian tĩnh dưỡng bị hủy bỏ: Louis mang Mạnh Cửu Chiêu đi ngâm suối nước nóng.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 131

Edit: D Linh – Beta: Chi

Một khoảng thời gian ngắn trôi qua.

Mỗi ngày, số Kantus tập hợp đi bắt cá ngày càng ít, càng ngày càng nhiều Kantus hoàn toàn không chịu đi ra khỏi hang của mình. Thà rằng không ăn không uống cũng không chịu ra khỏi cửa, nghĩ thế nào cũng thấy nguyên nhân chỉ có một — — giống cái sắp đẻ trứng.

Ngay lập tức Mạnh Cửu Chiêu đã nhận ra sự thay đổi này, nguyên nhân rất đơn giản — — lượng thức ăn Louis mang về nhiều hơn rất nhiều so với lúc đầu.

Người cạnh tranh ít đi, thức ăn đương nhiên nhiều hơn, nhưng Louis lại trở nên kì lạ. Tuy hắn đã cố gắng che giấu rất kĩ, nhưng Mạnh Cửu Chiêu vẫn có thể dễ dàng phát hiện sự nóng ruột của Louis.

Số lần hắn đi kiếm ăn ít dần đi, mỗi ngày đều đi tới đi lui trong hang, đáng vẻ bất an trong lòng.

Trừ việc đó ra, mỗi ngày Louis cũng mang thêm nhiều thức ăn về, thức ăn nhiều quá không ăn hết, hắn liền giao cho Mạnh Cửu Chiêu bảo quản.

Từ nhỏ tới lớn, miễn là chuyện Louis muốn giấu, người khác tuyệt đối sẽ không phát hiện ra được, ngay cả Mạnh Cửu Chiêu cũng không ngoại lệ. Chính mình không tìm ra nguyên nhân, tra một hồi cũng chẳng ép ra nổi, Mạnh Cửu Chiêu đành buộc lòng mặc kệ hắn phát bệnh dở hơi.

Sau đây có một ngày, Mạnh Cửu Chiêu rốt cuộc biết được nguyên nhân Louis sốt ruột.

Bởi vì — — bởi vì chính cậu cũng xuất hiện triệu chứng y như thế!!!!

Buổi sáng ng ửi xồm mãi trên hố xí đào tạm mãi không được, mông sắp lạnh cóng tới nơi, kiên trì thêm một lúc, Mạnh Cửu Chiêu miễn cưỡng r ầu rĩ kéo quần quay về

Hậu quả của việc không ăn rau dưa suốt thời gian dài đã ập tới, đó chính là chứng táo bón đau khổ.

Mạnh Cửu Chiêu đồng tình nhìn về phía Louis: ng ửi xồm tới tê cả chân, mông thì sắp đóng băng, thế mà thứ gì đó vẫn quá lớn không ra được, mỗi ngày chỉ có nạp vào mà không có đường ra, thật là một cảm giác đau đớn biết nhường nào — —

Hóa ra trước kia mỗi ngày Louis đều phải chịu cảnh này, khó trách hẳn cứ nóng nảy suốt.

“Thì ra nguyên nhân mấy ngày vừa r ửi anh cứ nóng lòng là thế hả ~” Mạnh Cửu Chiêu vỗ vai Louis đầy cảm thông, “Gần đây em cũng bị như thế.”

Được r ửi, đối với chú gà con sĩ diện như Louis, táo bón là nỗi đau không thể nói ra bằng lời, giờ có người cũng giống hẳn, có lẽ hẳn có thể nói trực tiếp vấn đề này r ửi nhỉ?

Nghênh đón Mạnh Cửu Chiêu chính là cái ôm chầm với niềm mừng rỡ của Louis!

Kể cả đồng bệnh tương liên, cũng không cần thiết phải cảm động tới thế đâu nhỉ? Mạnh Cửu Chiêu sưng người, nhưng thế đã là gì, lời Louis mở miệng nói ra tiếp đó càng khiến cậu ngạc nhiên hơn — —

“A Trọc cũng có sao?”

Có? Có gì? Có bệnh? Có bệnh trĩ? Có — —

“Có trứng đó!” Louis không cần nghĩ ngợi đã thẳng thắn nói ra đáp án khiến Mạnh Cửu Chiêu hôn mê.

“Đạo gầy đây anh cảm thấy không thoải mái, bụng cũng hơi phình lên, muốn đi ị mà không được, ng ồi nửa ngày cũng không thấy gì... Nghĩ tới chuyện từng thấy ở chỗ Halu trước kia...” Bé gà con Louis quả thật vẫn là bé gà con Louis, giải thích chuyện táo bón nghe lịch sự hơn hẳn những người khác. Có đi ầu...

Chờ chút — — chỗ Halu sao lại thấy cảnh này?

Cái tên quen thuộc khiến Mạnh Cửu Chiêu ngẩn người, nghĩ một lúc lâu mới hiểu được Louis đang ám chỉ cái gì.

Chỗ Halu, chẳng phải là ổ gà trong bộ lạc sao? Cảnh thấy trong ổ gà, ngoại trừ gà ấp trứng còn có thể là chuyện gì được nữa?!

“... Từ tất cả những đi ầu trên, anh nghĩ nhất định anh có.” Quả nhiên, giống như Mạnh Cửu Chiêu đoán, Louis tiếp tục nói.

Miệng giật giật, Mạnh Cửu Chiêu không biết nên dùng biểu cảm gì lúc này.

Rốt cuộc, người nghĩ nhiều về việc đẻ trứng có thể đem chuyện táo bón hiểu thành đẻ trứng được — —

Có đi ầu cảm giác táo bón không ra được và cảm giác gà mái đẻ trứng không ra được quả thật rất giống nhau, đều là bị chặn ở chỗ nào đó. Nói đến gà, hình như có rất nhiều loại động vật vào lúc tiêu hóa không được đều sẽ ăn đá để hỗ trợ việc này... Chờ chút — — nhớ mang máng lúc cậu còn nhỏ, các papa hình như cũng thường xuyên bị táo bón, khi đó họ dùng cách gì để xoa dịu trạng thái này nhỉ?

Đá... Đúng r ồi!

Đúng là đá!

Bao con nhộng mà mình và Louis ở hình như cũng vì chuyện này nên bị họ ăn phải, sao mình lại quên mất chuyện này nhỉ?

Thuốc độc nhất định sẽ có giải được, táo bón cũng không ngoại lệ, xung quanh chỗ đồ ăn gây ra táo bón nhất định sẽ có thứ hóa giải được chứng táo bón, dựa theo trí nhớ, Mạnh Cửu Chiêu nhớ ra một loại đá màu xám tro, cũng không tốn nhiều sức lắm, trên hang nhà bọn cậu cũng có loại đá này, cậu lấy xuống một tảng nhỏ nhất, đập nó thành bột phấn, mỗi ngày liếm liếm một ít bột, chờ một ngày một đêm, đã thấy hơi buồn giải quyết, sau đó, cậu càng phấn khởi ăn thêm nhiều bột đá hơn.

Lần này hình như cậu ăn hơi nhiều quá, buổi đêm hôm đó, cậu phải chạy vội vào nhà vệ sinh.

Trong cái đi ra cũng có một ít đá như thế, không dám nhìn nhiều, Mạnh Cửu Chiêu vội vàng chôn chúng xuống rồi trở về hang.

Không bị táo bón nữa, cả người nhẹ nhàng hơn hẳn, ngày hôm nay Mạnh Cửu Chiêu đánh một giấc say sưa. Sau rồi, bệnh táo bón không xuất hiện quấy nhiễu cậu thêm lần nữa.

Sự thật chứng minh loại đá đó đúng là thứ trị bệnh.

Cùng ngày, Mạnh Cửu Chiêu đem về một tảng đá lớn đập thành bụi phấn, rắc lên thức ăn cho Louis nuốt vào.

Rạng sáng ngày hôm sau, Mạnh Cửu Chiêu bị Louis ép dậy — —

“A Trọc! Em mau lên ~” hiếm khi nghe thấy giọng nói vui sướng của Louis như thế, Mạnh Cửu Chiêu mơ màng dụi mắt ngẩng dậy, vừa mở mắt, cậu liền bị thứ đồ vật trước mắt dọa sợ hết hồn!

Trứng! Thiệt là trứng — — đây là phản ứng đầu tiên của Mạnh Cửu Chiêu.

Sao lại có trứng? Trong giây phút ý nghĩ này hiện ra trong đầu, Mạnh Cửu Chiêu tức khắc nhìn về phía Louis với ánh mắt hoài nghi.

Louis nhất định lại đi trộm trứng ← đây là đáp án duy nhất Mạnh Cửu Chiêu có thể nghĩ tới.

“Lần này không phải là trộm.” Đối diện với sự nghi ngờ của bạn đời, Louis chậm rãi lắc đầu, “Đây là anh sinh.”

“Hả?” miệng Mạnh Cửu Chiêu run rẩy ngay tại trận.

“Đêm qua tự dưng bụng đau ời là đau, liền nghĩ không biết có phải sắp đẻ không, anh liền tới chỗ đã chuẩn bị xong ng ấ xôm. A Trọc, lúc ấy thật sự rất đau lòng, may mà anh chợt nhớ ra phương pháp hít thở em dạy cho Sita, hít thở dựa theo cách đó, cảm giác đau có giảm thật...” Ánh sáng hạnh phúc tỏa sáng rực rỡ trong mắt, Louis thổ lộ hết với Mạnh Cửu Chiêu: “... Kiên trì tới sáng, rồi cuộc sinh...”

“Ba quả trứng! A Trọc, chúng ta có ba quả trứng!” Cuối cùng, khi nhắc tới trứng, Louis không kiềm chế được cảm giác sung sướng nữa, cầm tay Mạnh Cửu Chiêu, hắn đưa tay lấy ba quả trứng bỏ vào người Mạnh Cửu Chiêu.

Ôm “trứng”, cả người Mạnh Cửu Chiêu đầu cứng đờ.

Là người đã từng trải qua tình trạng y hệt như vậy, không ai rõ hơn cậu về chuyện đang xảy ra!

Không phải quá trình sinh trứng chấn động lòng người, có chăng chỉ là quá trình đi ị không biết trời đất — — có thể hình dung quá trình đi ị dương tr ầm bỗng như thế, Louis... anh thật có tài đấy...

Mạnh Cửu Chiêu tr ầm lặng nhìn Louis ở đối diện, cậu cảm thấy ba “quả trứng” trong lòng...

Thật là thú!

Nghĩ tới ba tảng đá này từ đâu xuất hiện, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy mình không ôm nổi một giây nào nữa!

“Sáng sớm đã bay tới hồ nước ấm tắm cho bé trứng, giờ chúng đã thơm ngào ngạt đó ~” hoàn toàn không thấu hiểu sự xoắn xuýt của bạn đời, Louis mỉm cười, nụ cười của hắc thánh thiện không gì sánh được, đá trong phun gì gì đó... Hoàn toàn không hợp với hắc!

“Đúng rồi, hai quả lớn hơn là anh sinh, bé hơn chút là của em đẻ.” Louis tiếp tục cười dịu dàng, nếu chỉ đơn thuần nhìn vẻ mặt của hắc, mọi người đều sẽ mê mẩn, nhưng Mạnh Cửu Chiêu lại ngay lập tức nghe hiểu được ý nghĩa câu nói của hắc.

A Trọc thân mến, anh không những kiểm tra phun của mình, còn tiện tay kiểm tra của em nữa đó ~

Thật nhớ nhung cái bồn cầu giặt nước — — đây là suy nghĩ duy nhất còn sót lại trong đầu Mạnh Cửu Chiêu.

“Trứng quan trọng thế này, vẫn nên giao cho anh ấp đi.” Mang biểu cảm nghiêm trọng, Mạnh Cửu Chiêu trang trọng đặt quả trứng nặng tựa nghìn cân sang lòng Louis.

Ấp trứng là bản năng được truyền thừa của Kantus, cho dù chưa từng ấp bao giờ nhưng có tìm một tảng đá bọn chúng cũng ấp được. Từ lúc còn là trẻ con, Mạnh Cửu Chiêu đã được chứng kiến ví dụ này.

Kỳ thực đây cũng là một dạng hiệu ứng đám đông — — là một cá thể chịu ảnh hưởng của bầy đàn, cá nhân sẽ dần dần thay đổi quan niệm của mình, phán đoán thậm chí là cả hành động, dần dần giữ gìn sự nhất quán với bầy đàn.

Không có sách tham khảo, cũng không có bề trên bên cạnh chỉ bảo, các Kantus chỉ có thể quan sát hành động từ đồng loại của mình để tìm ra quy tắc phù hợp với cuộc sống của cá nhân. Vì thế, khi bầy Kantus bắt đầu xây hang, cá thể Kantus cũng bắt đầu xây hang; bầy Kantus ăn sò, cá thể Kantus cũng bỏ cá đổi sang ăn sò...

Hiện giờ, các Kantus khác bắt đầu ấp trứng, Louis đương nhiên cũng cho là mình cần phải ấp trứng.

Vì thế, vị trí chính giữa bọn cậu có thêm ba quả trứng.

Cánh vốn được thu vào giờ cũng được mở ra, Louis cẩn thận đắp cánh lên trên mặt trứng, hẳn bắt đầu ấp trứng.

Giống như hang của các Kantus khác, hang của bọn họ cũng từ một căn phòng cưới ngập tràn cảm xúc nồng nàn biến thành một căn phòng chăm sóc em bé an toàn ấm áp.

Người đi săn mỗi ngày đổi thành Mạnh Cửu Chiêu.

Cũng giống như sự tin tưởng của Mạnh Cửu Chiêu dành cho Louis, Louis cũng toàn tâm toàn ý tin tưởng Mạnh Cửu Chiêu, trong lúc mình phải gánh vác trọng trách ấp trứng cho ra đời kế tiếp, hẳn cũng tin tưởng và dựa vào Mạnh Cửu Chiêu, giao phó nhiệm vụ tìm kiếm thức ăn của hai người cho cậu.

Mạnh Cửu Chiêu quả thực không phụ sự tín nhiệm của hẳn, mỗi ngày đều mang rất nhiều cá trở về khu... một phần nhỏ là do cậu bắt, còn đâu phần lớn đều là Alice dưới hồ băng cho.

Đối với đứa nhóc mỗi ngày đều ở yên tại chỗ mặt băng kia chờ, Mạnh Cửu Chiêu sau cùng vẫn không nỡ dùng “này này” để gọi nó, nghĩ tới việc chính mình chắc sẽ không thể có con, cậu dứt khoát lấy cái tên định đặt cho con trước kia tặng cho nó.

Alice ở xứ sở thần tiên — — cái tên này thật hợp với nàng tiên cá xinh đẹp trong tương lai.

Alice cực kì thích tên của mình, những lúc vui sướng, nó sẽ kêu tên mình lên. Có đôi khi Mạnh Cửu Chiêu thật lòng muốn nói với nó rằng, tên không phải để dùng như thế, nhưng thấy nó chơi đùa vui vẻ, cậu đành mặc kệ thôi.

Trong khoảng thời gian này, Kantus tới đây bắt cá cũng ít đi, vết nứt trên mặt băng sớm đã nên đông cứng trở lại, nhưng có thể do mỗi ngày Alice đều ở đây chờ Mạnh Cửu Chiêu, cũng chẳng biết mỗi ngày nó đục lên từ phía dưới bao nhiêu lần, vì thế mà vết nứt vẫn mãi không biến mất.

Sau đó đến một ngày, khi Mạnh Cửu Chiêu tới đây bắt cá, cậu phát hiện ra vết nứt kia bỗng nhiên trở nên rộng ra hẳn.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 132

Edit: DLinh – Beta: Chi

Mạnh Cửu Chiêu không dám bạo gan tới gần vết băng nứt ấy.

Năm nay, nhờ vào biện pháp gạch băng mà Mạnh Cửu Chiêu nghĩ ra, phần lớn Kantus đều có được hang ở của riêng mình, nhưng có hang cũng không đồng nghĩa với việc bọn chúng nhất định sẽ bắt được giống cái cho mình. Dù sao vẫn có một vài “kiến trúc sư” không đủ tiêu chuẩn, hang bọn họ xây không đủ bền chắc, không cách nào giam bắt được giống cái, thành ra những con Kantus đáng thương này sau cùng chỉ đành chấp nhận số phận làm người đàn ông độc thân lang thang.

Bọn họ cũng chính là những phần tử nguy hiểm ẩn nấp giữa đồng băng này.

Kantus đực không có trứng rất lưu manh, không có bạn đời vẫn chẳng chịu rời đi, cả ngày cứ lượn vòng quanh khắp vùng đất sinh sản, trông cực kì đáng ngờ. Bọn chúng sẽ không buông tha bất kì cơ hội nào, trong thời gian Louis không có mặt, những khi Mạnh Cửu Chiêu hé cửa động len lén nhìn ra ngoài, liền sẽ bắt gặp một tên lưu manh Kantus thừa dịp người đàn ông làm chủ của gia đình không có nhà, lén lút trộm đi vào hang nhà người ta, mưu đồ chiếm lấy vợ của người ta (khả năng trong bụng còn đã có trứng ==//). Cũng may giống cái đã phát tình thường rất hung hãn, các cô sẽ phản kháng rất quyết liệt, bởi lẽ đó nên đại đa phần những tên lưu manh Kantus này sẽ không được như ý nguyện.

Tuy nhiên cũng xuất hiện ngoại lệ, có lần Mạnh Cửu Chiêu đã bắt gặp một con Kantus cực kì cường tráng, thừa dịp chủ nhà đi vắng liền chui vào hang nhà người ta, tên kia hẳn còn chưa học được cách biến thành hình người, vì thế nó dùng nguyên hình để chui vào hang người ta, nguyên hình Kantus vốn không thể thực hiện những việc yêu cầu sự cẩn thận tỉ mỉ, chờ tới khi nó chui được vào, nửa cái hang cũng sập xuống cả.

Cùng ngày hôm đó, giống cái bị nhốt bên trong liền chạy trốn.

Đợi đến khi chủ nhà vất vả mang cá quay về, vùng đồng bằng băng lại xuất hiện thêm một thành viên gia nhập vào đội ngũ những người đàn ông độc thân vui vẻ.

Hai con Kantus kia cũng đánh nhau vào ngày hôm đó, chẳng rõ bọn họ đã đánh nhau bao nhiêu trận sau ngày hôm đó, cũng không biết họ giảng hòa bằng cách nào, chỉ biết đợi đến khi Mạnh Cửu Chiêu gặp lại bọn họ, hai người đang cùng nhau đi bắt cá.

Tới hiện giờ, phần lớn giống đực Kantus đều đã bước vào giai đoạn mấu chốt của kỳ ấp trứng, nếu còn đi săn, e rằng những người độc thân này sẽ chạy tới giúp đỡ ngay, Mạnh Cửu Chiêu đề cao cảnh giác.

Mạnh Cửu Chiêu đợi ở bên cạnh một lúc lâu, mãi tới tận khi bé loli miệng méo nhô cái đầu to của mình lên, cậu mới chạy vụt tới.

“Chiếp ~~~ Alice!” Gác cầm lên mặt băng, quái thú nhỏ kêu một tiếng chiếp đầy vui sướng với cậu.

Tiếng kêu của giống cái Kantus non không giống của giống đực, thế nên Mạnh Cửu Chiêu không cách nào hiểu được đối phương muốn nói gì, có đi đâu, cậu có thể nhận ra sự vui vẻ trong giọng nói của nhóc con kia.

“Nói bao nhiêu lần rồi, Alice là tên của mi, không phải của anh đây...” Đối với cách chào hỏi của bé loli, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn bất lực.

Đáng tiếc, bé loli miệng méo hoàn toàn không cảm nhận được sự bất lực của Mạnh Cửu Chiêu, chỉ nghe thấy cậu gọi tên mình, để bày tỏ sự

thích thú, nó nhảy lên khỏi mặt nước, đạt tới một độ cao khó tin — —

Cơ thể cực dài nhảy vút lên khỏi nước, sau đó lại rơi cái ầm xuống, cùng với tiếng bọt nước vỡ tan, giữa không trung còn vang lên tiếng cười của Alice.

Tiếng cười văng vẳng ngân nga khắp vùng tuyết trắng bao la, tựa như âm thanh của trời đất phải may mắn lắm mới có dịp nghe được ở chốn tiên cảnh.

Bị mê hoặc bởi tiếng cười của nó, mãi lâu sau Mạnh Cửu Chiêu mới cảm thán được một câu — — tiếng cười của giống cái Kantus có sức sát thương thật lớn.

Hoàn thành phần trình diễn xong, đợi tới lúc trồi lên khỏi nước lần tiếp theo, trong miệng Alice đã có nhiều hơn một con cá, đặt cầm lên mặt băng, nó há cái miệng rộng đang ngậm cá ra, dùng cái đầu to của mình đẩy con cá về phía trước, ánh mắt mong chờ nhìn về phía Mạnh Cửu Chiêu.

Mạnh Cửu Chiêu hiểu rõ, đây là quà tặng của Alice ngày hôm nay.

“Bản thân mi ăn no chưa?” Trước khi nhận lấy cá, Mạnh Cửu Chiêu hỏi Alice theo thói quen.

Nghe thấy lời cậu, Alice thành thật lật cái bụng trong nước của mình lên cho cậu nhìn.

Được rỗi, bụng tròn xoe, xem ra đã ăn no lắm rồi.

Khoe bụng xong xuôi, Alice lại cố ý quay lưng lại, thấp thoáng bên dưới lớp vảy màu xanh đậm, Mạnh Cửu Chiêu nhìn mãi mới thấy một vết thương lớn cỡ một bàn tay.

“Đây là bị thương trong hôm nay à? Lại đây, ta xem cho mi.” Mạnh Cửu Chiêu lập tức nhú mày, cậu vẫy vẫy tay, Alice lập tức nhào nửa người từ trong nước tới, ghé lên mặt băng, nó ngoan ngoãn để yên cho Mạnh Cửu Chiêu xem xét vết thương của mình.

Đối với người luôn sinh hoạt trong nước như Alice, những gì Mạnh Cửu Chiêu có thể làm cho nó thực sự rất ít, cậu chỉ có thể cố gắng khử trùng phủ sạch bụi bẩn trên vết thương của nó, những cái khác đành tự dựa vào khả năng hồi phục của Alice.

“Con gái con đũa, đừng để bị thương nặng như thế nữa... Sau này để lại sẹo thì không đẹp...” Vừa xử lý vết thương cho Alice, Mạnh Cửu Chiêu lại quen thói lầm bầm.

Từ bé đã giúp papa xử lý vết thương, động tác của cậu rất thuần thục, Alice hưởng thụ mở to mắt.

Đối với giống cái Kantus mất mẹ từ nhỏ, vết thương kiểu này kỳ thực không có gì đáng nói, cứ mặc kệ một thời gian sẽ tốt lên, nó còn từng bị những vết thương nghiêm trọng hơn thế mấy trăm lần, vết thương quá lớn, không kịp xử lý cho tốt sẽ bị hoại tử, nhưng một người phải bám sát phía sau đội ngũ, chỉ lo nghĩ một giây thôi sẽ bị bỏ rơi, vết thương có nặng thế nào cũng phải giả bộ như không có việc gì xảy ra.

Có thể bị thương mang lại cảm giác thật tốt.

Cảm giác bị thương rồi được chăm sóc cũng thật tốt.

Híp mắt, Alice rên hừ hừ trong miệng.

“Mama?” Vết thương được xử lý xong xuôi cũng không vội xuống nước, nó tiếp tục nán lại trên mặt băng, sau khi mè nheo một hồi với Mạnh Cửu Chiêu, Alice bất chợt mở miệng nói lên một câu.

Phì — —

Mama trong miệng bé loli miệng méo chính là Louis.

“Mama mi đang ấp trứng, đúng rồi, lúc trước hần đã... hạ sinh ba quả trứng.” Tay Mạnh Cửu Chiêu không hề dừng lại, tiếp tục xử lý vết thương cho nó, cậu còn tiện thể tẩy rửa qua khe vẩy cho nó.

Đây là đứa bé gái bản nhất cậu từng gặp, trong lớp vầy của nó, Mạnh Cửu Chiêu có thể dọn dẹp ra tổng cộng có: mười ba con tôm nhỏ, hai mươi con sò, một đồng lớn rong rêu, còn có rất nhiều thứ linh tinh trong nước khác mà cậu không thể gọi tên.

Đứa nhóc thật xứng danh một mô hình quần thể sinh vật đáy biển cỡ nhỏ.

Có đi đâu, rong cũng tốt, chỉ có sinh vật thủy sinh như Kantus giống cái mới có thể thu nhặt được, Mạnh Cửu Chiêu cẩn thận cất đi, quyết định buổi tối sẽ làm đồ ăn cho Louis.

“Đan?” Alice lẩm nhẩm một tiếng.

“Không phải đan, là đản, sau này sẽ trở thành mẹ Kantus như mẹ mi ấy.” Về nguyên tắc, giải thích như thế là đúng, nhưng trứng mà Louis ấp... cuối cùng có nở ra thứ gì không... cậu thật sự không biết.

“Ta cho rằng trứng mama mi đang ấp thực ra chỉ là tảng đá thôi ~ nhưng mà, hắc sẽ không tin đâu, sau này nếu chẳng ấp ra được thứ gì, ta cũng không biết làm gì bây giờ, chẳng lẽ rốt cuộc thật sự phải trộm cho hắc một đứa? Không, phải trộm ba con mới đúng...” Quay sang giống cái Kantus chẳng nghe hiểu cái gì, Mạnh Cửu Chiêu kể lể phiên não của mình.

“Đản! George! George!” Nghe Mạnh Cửu Chiêu lải nhải nhiều rồi, bé loli miệng méo hôm nay cuối cùng cũng run run nói ra được mấy từ. Nhưng mà, những từ lần này nó nói ra lại khiến Mạnh Cửu Chiêu giật mình.

Cậu xin thề, cậu chưa từng nói trước mặt bé loli này bất kì đi đâu gì về tên con nhỏ vân vân, cũng không dạy nó từ Alice, thế mà Alice lại có thể đọc một cách chính xác, xem ra — —

“Xem ra mama mi đã nói với mi hả?” Bình thường trông qua thì có vẻ chẳng để tâm, Mạnh Cửu Chiêu cũng không thấy Louis gần gũi với Alice, không nghĩ tới...

Xem ra, trước kia lúc cậu bị giam trong hang không được ra ngoài, chắc hẳn Louis đã qua đây gặp nhóc loli này.

“Mama, cá ~”

Được rồi, xem ra đã tới đây đứt cá cho nhóc loli.

Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy mình hình như vừa phát hiện ra một bí mật nhỏ của Louis.

Nghe thấy Louis “sinh trứng”, nhóc loli miệng méo chớp chớp mắt, thân thể to lớn ngay sau đó chuyển động, ùng ục ùng ục lặn xuống nước, nó chỉ chừa ra mỗi phần đuôi nhọn cho Mạnh Cửu Chiêu xem.

Đây là buồn tè sao?

Mạnh Cửu Chiêu tròn mắt nhìn mặt nước gợn lên từng đợt sóng lớn, sau đó lại yên tĩnh như ban đầu, ngay lúc cậu đang băn khoăn có nên trở về hay không, bé loli đã ngóc đầu lên mặt nước lại lần nữa.

Nó nhìn Mạnh Cửu Chiêu với vẻ đắc chí, một lát sau nó há miệng ra, bên trong đầy ấp cá, đủ các loại cá từ trong lặn ra.

“Trứng! Ăn!”

Được rồi, hóa ra không phải mắc tè, nó muốn đi bắt cá cho trứng trứng đang ở dưới lòng Louis kia.

Không muốn cự tuyệt ý tốt của nó, ngay trước mặt Alice, Mạnh Cửu Chiêu bỏ cá vào túi trên lưng.

“Ta đi về, mi cũng về đi.” Kéo cái túi đeo lưng thật nặng đi, Mạnh Cửu Chiêu vẫy vẫy tay với Alice, cậu muốn bảo nó đừng tới đây nữa, dù gì đây cũng là chỗ cửa vào nơi đi săn của giống đực Kantus, một giống cái còn nhỏ thường xuyên lui tới đây, nhớ có ngày nó bị oox thì sao, nhưng đến lúc nhìn thấy đôi mắt nhỏ bé đầy vẻ bịn rịn của nó, lời cấm cản lại chẳng thể nói ra miệng.

Phất phất tay lần nữa, Mạnh Cửu Chiêu đi không quay đầu lại.

Chống hai vây lên mặt băng, Alice nhìn chăm chú theo bóng của Mạnh Cửu Chiêu, mãi đến khi Mạnh Cửu Chiêu đã biến mất khỏi tầm mắt của nó, lúc này nó mới ai ai chiếp chiếp kêu lên, nó kêu chiếp chiếp rất lâu, quanh quẩn khắp mặt băng đều nghe thấy tiếng kêu của nó.

Ngày hôm đó, Alice đợi trên mặt băng rất lâu rồi mới quay lại.

Đối với hành động của Alice sau khi mình rời đi, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không biết.

Trước mặt bày ra đủ loại cá và sò, nhưng trên mặt Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn chẳng thấy vẻ sung sướng vì đồ ăn dể dãi, trái lại, giữa hai chân mày cậu đã cau lại.

Lúc trước cậu không để ý, đợi đến khi về nhà chọn con mồi, cậu mới nhận thấy những con cá này... hình dáng trông cứ sai sai...

Trước kia, đại đa phần số cá mà loli miệng méo và Louis mang về cho cậu đều cùng một loại, là loại cá nước sâu mà bọn cậu vẫn ăn từ khi tới đây, cho dù thỉnh thoảng có con hình thù kỳ lạ nhưng vẫn là một loại thuộc chủng cá nước sâu, để thích nghi với cuộc sống ở đáy nước sâu, cá nước sâu đều tương đối dày mình, chất thịt dày mà nhẵn, dáng vẻ cũng có những nét đặc trưng, về cơ bản liếc mắt một cái là nhận ra được.

Nhưng lần này, cá Alice lấy cho cậu rõ ràng là loài cá nước cạn đặc trưng, lúc đầu Mạnh Cửu Chiêu không để ý tới chủng loại của cá, thế nhưng, khi cậu nhặt một con trong số đó lên, cậu lại không thể không chú ý.

Loại cá này, mấy tháng trước cậu đã ăn rồi! Lúc đó Louis còn nói ngon nữa mà!

Mạnh Cửu Chiêu đang vui vẻ, bỗng nhiên — —

Mấy tháng trước? mấy tháng trước cậu còn chưa tới vùng đất sinh sản mà nhỉ? Đừng nói là vùng đất sinh sản, mấy tháng trước ngay cả đầi của đờng bằng bằng bọn cậu cũng chưa đặt chân đến nữa là!

Nghĩ tới đây, Mạnh Cửu Chiêu rất cuộc ý thức được chỗ không hợp lý của việc này.

Tại sao lại bắt được cá nước cạn ở khu nước sâu? Hải lưu, nhất định là dòng hải lưu bắt đầi biến chuyển — —

Sáng ngày hôm sau, Mạnh Cửu Chiêu ngay lập tức đi tới chỗ vết nứt tìm bé loli hỏi chuyện này, dựa vào ngôn ngữ cơ thể của Alice, cậu biết rằng loại cá này mới xuất hiện gần đây, loại cá này không có lực công kích, số lượng lại nhiều muốn bắt sao thì bắt, món ngon từ trên trời rơi xuống, mấy ngày vừa rồi cuộc sống của nhóc loli trôi qua trong hạnh phúc.

Từ biểu hiện bình thản của Alice, Mạnh Cửu Chiêu đoán đây không phải chuyện lần một lần hai, đừng xem thường sự thận trọng của dã thú, trong tình huống xuất hiện loại thức ăn mới, bọn chúng nhất định sẽ không chủ động ăn thử, trừ khi có người ăn trước, ăn xong mà không chết, lúc ấy bọn chúng mới cẩn thận trải nghiệm.

Tính chất chu kỳ, cá nước ngọt đi theo hải lưu nóng tới khu nước sâu...

Mạnh Cửu Chiêu cố gắng suy nghĩ, những thứ cậu có thể quan sát khá ít, dựa vào những thứ này không thể kết luận được gì, nhưng sự hoảng loạn không phải giả, bản năng cho cậu biết, sắp có chuyện lớn xảy ra.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 133

Edit: D Linh – Beta: Chi

Dòng hải lưu nóng mang tới thức ăn d ễ dàng, cùng với đó nó cũng báo hiệu mùa xuân tới.

Sông băng đang xa dần bị hòa tan, mặt băng bằng phẳng được dòng sông cuốn tan từ từ, đến cuối cùng cả hai cùng giao hòa trộn lẫn vào nhau, biến thành một con sông rộng lớn. Theo dòng nước dâng, từng khối băng lớn lung lay đổ xuống, sau r ồi theo dòng nước trôi về phương xa không ai hay.

Thế giới yên ắng tĩnh mịch rồi cuộc cũng bắt đầu xuất hiện sức hấp dẫn.

Tuy nhiên, đối với những thay đổi đang diễn ra bên ngoài này, b ầy Kantus ở nơi xa vẫn hoàn toàn không hay biết, hiện giờ bọn họ còn có việc quan trọng cần hoàn thành.

Giữa bóng tối nơi hang động, những sinh mệnh nhỏ bé được thai nghén thành công.

B ầu không khí yên lặng bao trùm khắp hang ở, giống đực Kantus nhìn chăm chú không chớp mắt về phía người cá trước mặt, mặc dù không có cách nào đến gần, nhưng bọn họ vẫn hiểu, tại giờ khắc này đây, dưới thân người cá kia, một thứ quan trọng đã xuất hiện trên cuộc đời này.

Lúc này, cho dù là giống cái phụ trách sản xuất hay giống đực đảm nhận trách nhiệm canh gác, cả hai bên đều trong trạng thái vô cùng mệt mỏi.

Nhất là bên giống đực, để đón tiếp sự chào đời của sinh mệnh mới này, để ngăn ngừa tất cả những sự cố ngoài ý muốn trong quá trình sinh trứng, đã rất lâu rồi giống đực Kantus không ra ngoài đi săn, có thức ăn cũng ưu tiên thỏa mãn nhu cầu của giống cái trước, bọn họ không chỉ mệt mỏi, mà còn cực kì đói bụng nữa.

Tuy nhiên, niềm vui có trứng đã khóa lấp hết tất cả những nỗi bức dọc ấy.

Bọn họ lặng yên ở lại bên trong hang này, tất cả chỉ để bảo vệ những điếu đang có trước mắt.

Tuy rằng hiện giờ bọn họ không được phép tới gần, nhưng bọn họ biết chỉ cần đợi thêm mấy ngày nữa là mọi chuyện sẽ ổn thỏa, đợi được các con Kantus cái rời đi, bọn họ có thể tiếp nhận nhiệm vụ ấp trứng quan trọng hàng đầu của mình.

Vì vậy, sau khi cùng bước vào kỳ động dục, một lần nữa, cả tập thể Kantus ở vùng đất sinh sản cùng nhau tiến tới kỳ đẻ trứng, vài người trong số bọn họ đã thành công, mà phần còn lại cũng cách ngày ăn mừng không xa nữa, chỉ cần đợi đến lúc giống cái sinh nở thuận lợi xong xuôi, bọn họ sẽ có được trứng của mình.

Nào ngờ đâu lại có chuyện không may xảy ra trong khoảng thời gian này —

Đằng trước có một khối băng khổng lồ bị va gãy, xuất hiện cùng lúc với tiếng băng nứt, một dòng nước mạnh cuồn cuộn ập thẳng về phía vùng đất sinh sản của bầy Kantus!

Mọi chuyện tới quá mức đột ngột! Bầy Kantus hăng còn ở trong hang hoàn toàn không có cách nào biết được! Đợi được khi nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của đồng bạn, bọn họ mới bò ra ngoài xem thử chuyện gì đang xảy

ra thì đã chẳng kịp, dòng nước ngay lúc ấy ào ào ập thẳng vùi lấp toàn bộ hang ở của họ — —

Đối với giống đực Kantus vốn sinh sống trên bờ mà nói, đây hoàn toàn là một tai họa không thể nghi ngờ gì nữa!

Tuy nhiên, với giống cái Kantus, đây lại là tín hiệu cho việc trở về nhà — —

Hàng năm, dòng nước cuộn trào mãnh liệt này sẽ đưa bọn họ tới vùng sinh sôi nảy nở, đồng thời, cũng sẽ báo hiệu thời gian về nhà.

Các giống cái Kantus bị giống đực giam giữ nhiều ngày nay cùng lúc huyết gió. Bọn họ đang nhờ vào loại thanh âm này để triệu tập những đồng bạn chung quanh mình: nên về nhà thôi, tới giờ rồi đi rồi!.

Dòng nước cuộn trào đã bao trùm toàn bộ vùng đất sinh sản của chủng loài Kantus.

Hang ở được xây dựng kiên cố cũng không thể nào đứng vững giữa dòng nước mạnh như thế, từng cái hang được các giống đực dấn tâm dấn sức vào tạo dựng, giờ đã bị phá hủy hoàn toàn!

Có rất nhiều giống đực Kantus phản ứng trể còn bị dòng nước cuốn trôi, thậm chí bọn họ còn chẳng kịp liếc mắt nhìn thấy trứng của mình nữa!

Cùng lúc đó, trong giờ phút hang ở bị phá sập, các giống cái rốt cuộc được giải phóng, họ chui ra từ lớp tàn tích của hang ở, nước biển lạnh như băng một lần nữa bao bọc lấy thân mình khiến bọn họ vui sướng không thôi. Tất cả người cá đồng loạt giãy thoát khỏi hang ở, bọn họ nhanh chóng tập hợp lại thành đàn, bơi vút đi về hướng biển khơi!

Mạnh Cửu Chiêu đã được chứng kiến một cảnh tượng kì vĩ như thế.

Những chiếc đuôi cá dài thật dài, từng nhóm người cá hợp lại thành bầy mạnh mẽ lướt ngang qua đỉnh đầu cậu — —

Bọn họ đã rời khỏi nước quá lâu, bọn họ đã không thể nhẫn nhịn thêm nữa. Thậm chí người cá đi cuối của bầy còn chưa hoàn thành việc sinh nở của chính mình, Mạnh Cửu Chiêu trơ mắt nhìn một quả trứng tròn xoe rơi ra từ từ khỏi cái đuôi của cô nàng, sau đó chìm chầm chậm vào nước.

Nàng người cá kia không hẳn là không có chút tình cảm nào, cô ta đã cố gắng chạy tới bắt lại trứng của mình, thế nhưng, tốc độ bơi của đàn người cá đi trước quá nhanh, để không bị cả bầy bỏ rơi, cuối cùng cô ta vẫn vẫy vẫy đuôi, bỏ lại quả trứng, sau đó gia nhập lại vào bầy của mình một lần nữa.

Trứng — —

Đúng rồi! Trứng của Louis nữa nhỉ?

Điều vô cùng đau lòng là: hang ở của Mạnh Cửu Chiêu và Louis nằm ngay sát cạnh rìa biên giới vùng đất sinh sản, một nơi có địa hình thấp, lúc ấy bọn cậu không suy nghĩ cẩn thận lắm, hơn nữa cũng chẳng còn vị trí khác tốt hơn cho bọn cậu lựa chọn. Và thế là, hang của bọn cậu là chỗ đứng mũi chịu sào, hoàn toàn bị cuốn phăng.

Ngay lập tức, Louis biến trở về nguyên hình, trong lúc ấy, giữa trứng ở dưới móng và Mạnh Cửu Chiêu, hắn không hề do dự lấy một giây, vội vàng ngậm lấy Mạnh Cửu Chiêu, sau đó bọn cậu liền bị nước biển cuốn đi.

Mạnh Cửu Chiêu được cứu, mà trứng của Louis đã hoàn toàn bị vùi sâu giữa đại dương cùng hang ở của bọn cậu.

Dù trong lòng Mạnh Cửu Chiêu biết rõ đó không phải trứng, thế nhưng mấy ngày nay Louis luôn thật tâm thật lòng coi ba tảng đá đó như trứng để ấp. Bây giờ, “trứng” vì thế đã chẳng còn nữa, không biết Louis sẽ đau lòng tới nhường nào?

Lòng rối ren, Mạnh Cửu Chiêu được Louis ngậm trở lại bờ, thận trọng đem Mạnh Cửu Chiêu đặt lên mặt đất, cẩn thận dùng lưỡi liếm khô nước trên người Mạnh Cửu Chiêu, xong xuôi Louis mới đứng thẳng người lên, bắt đầu lắc nước ra khỏi lớp vảy của mình.

Sau một lúc lâu hẳn mới xử lý, thành ra lượng nước trên người đã đọng lại thành từng hạt băng nhỏ.

Xác định những hạt băng trên người đã rơi xuống hết, lúc này Louis mới xoay người, quay đầu nhìn lại về hướng ban nãy bọn cậu ở.

Vùng đất sinh sản vốn được bao phủ bởi sắc trắng của tuyết, giờ đây đã hóa thành mặt nước màu xanh nhạt.

Bỗng chột lúc này, một thi thể Kantus giống đực từ từ nổi lên, lẳng lẳng trôi giữa mặt nước yên tĩnh.

Nó bị chết đuối.

Mạnh Cửu Chiêu vội vàng nhờ người giúp vớt nó lên, trong lúc cố gắng cứu sống nó, Mạnh Cửu Chiêu phát hiện trong miệng đối phương có một quả trứng tròn xoe.

Thảo nào — —

Mạnh Cửu Chiêu trong phút chốc đã hiểu ra nguyên do cái chết của nó.

Nhất định con Kantus này đã quay trở lại cứu bé trứng của nó, đáng tiếc, kỹ năng bơi của nó chưa đủ tốt, vận may cũng không có nhiều.

Tuy thế, cuối cùng nó vẫn cứu sống thành công bé trứng của mình.

Alan cẩn thận lấy trứng ra khỏi miệng nó, hẳn nhìn Mạnh Cửu Chiêu với sự mong chờ.

“Chăm sóc nó cho tốt.” Không ngăn cản hành vi của hẳn, Mạnh Cửu Chiêu chỉ nói duy nhất một câu như thế.

Mỗi năm một lần, vào mùa sinh sản, trận nước lũ này quả thực sẽ ập tới, hằng năm giống cái đều chạy trốn nhờ con nước này, những Kantus từng trải qua kỳ sinh sản đều sẽ biết, trước khi dòng nước bao trùm toàn bộ vùng đất sinh sản, bọn chúng sẽ mang trứng đi, sau đó đi tìm chỗ an toàn ấp trứng, vào khoảng thời gian này, khí hậu ấm áp, dòng hải lưu nóng

trong nước còn mang theo ngu ồn thức ăn d ễ d ào, lúc này quả thực hợp đ ể con non phá xác.

Thế nhưng, lần này băng tuyết tan ra quá sớm, trứng vừa sinh nước lũ đã tràn tới, các giống đực Kantus hoàn toàn không có đủ sự chuẩn bị, sự việc xảy ra hoàn toàn không nằm trong dự tính, phần lớn Kantus đều mất đi trứng của mình. Chỉ có một vài Kantus có kinh nghiệm phong phú lại ở gần vùng trung tâm mới có đủ thời gian kịp thời mang theo trứng của mình.

Những Kantus thành công giữ được trứng bắt đầu xây lại tổ một lần nữa, trứng vừa được sinh ra vô cùng yếu ớt, tuy thoát nhìn chúng có vẻ cứng rắn hơn so với những loại trứng khác, nhưng đi ều đó không đ ồng nghĩa rằng trứng sẽ không thể bị phá vỡ, không kể là nước ngập vào bên trong trứng hay mặt băng lạnh giá, chỉ cần một chút lơ là, mọi chuyện đều có thể khiến sinh mệnh nhỏ bé bên trong vỏ trứng thiệt mạng.

Mọi người nhanh chóng nhặt nhạnh đủ số đá, dựng tạm một cái hang, sau đó đặt các bé trứng vào bên trong.

Một bộ phận Kantus đã bắt đầu chuẩn bị cho việc ấp trứng, mà phần còn lại chỉ có thể đứng ngẩn người bên bờ nước.

Bọn họ ngơ ngác nhìn quanh thật lâu, rốt cục cũng có một Kantus hành động.

Cái chết đau thương của đ ồng bạn không khiến họ sụt giảm tinh thần, tỉ mỉ quan sát phương hướng bên trong vùng đất sinh sản một lát, vài người trong số họ bắt đầu thử xuống nước, một lần không thành công thì thử tiếp lần thứ hai, bọn họ không ngừng tìm kiếm trong nước, thân thể to lớn di động lại nổi lên chìm xuống trên mặt nước một h ồi lâu, nhưng đến cuối cùng mãi vẫn chẳng có con khủng long nào tìm được trứng của mình trở về.

Trận nước lũ này đã làm ảnh hưởng tới cả một vùng diện tích rộng lớn, khu vực nước cũng tương đối sâu. Giống đực Kantus dù sao cũng không

thuộc loại khổng long sống trong nước, kỹ năng bơi của bọn họ không đủ để giúp bọn họ gắng gượng lặn sâu hơn xuống dưới.

Louis cũng là một thành viên trong đám Kantus này, thời gian hẳn cố gắng kiên trì lâu hơn so với những con Kantus khác, khi những con khổng long khác đều tạm thời dừng tay lại, hẳn vẫn không ngừng trồi lên ngụp xuống trong đó, mặc cho Mạnh Cửu Chiêu khuyên nhủ ra sao cũng không trở lại, mãi tới tận lúc Mạnh Cửu Chiêu cũng nhảy vào tìm cùng, hẳn mới dừng việc mình đang làm lại.

Nước biển lạnh cắt da cắt thịt chảy dọc xuống từ đỉnh đầu Louis, chảy xuống gương mặt hắn, tựa như hai hàng nước mắt thật dài đang tuôn rơi.

Giờ khắc này, Louis không còn là con Kantus cường tráng nữa, hẳn chỉ là người cha đáng thương vừa mất đi đứa con đầu lòng mà thôi.

Trong thời khắc nguy hiểm, giữa Mạnh Cửu Chiêu và trứng, Louis đã lựa chọn Mạnh Cửu Chiêu, hẳn sẽ không oán trách gì Mạnh Cửu Chiêu, chỉ dốc lòng dốc dạ ra tự trách mình gấp bội phần.

Do ấn tượng ban đầu, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không có được niềm hạnh phúc khi ấp trứng như Louis, trong mắt cậu, ba “quả trứng” mà Louis đối xử như vật báu thực chất chỉ là ba tảng đá mà thôi, đi đầu duy nhất khiến Mạnh Cửu Chiêu lo lắng là: vào lúc phát hiện ra những “quả trứng” này hoàn toàn không ấp nở được, thì nên trấn an Louis như thế nào, cậu không đối xử với ba tảng đá kia giống như cách đối xử với con của mình, thế nhưng, không giống cậu, từ tận đáy lòng Louis tin rằng ba tảng đá ấy là trứng do hai người cùng sinh ra. Mỗi ngày, hẳn dùng nhiệt độ cơ thể để sưởi ấm ba thứ ấy, thậm chí hẳn còn ký tên mình lên ba quả trứng.

Khi có được hạnh phúc biết bao nhiêu thì lúc mất đi sẽ đau lòng bấy nhiêu.

Lúc này, trong giây lát Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn đồng cảm với nỗi bi thương vì mất đi trứng của Louis

“Sẽ có trứng, chúng ta sẽ có trứng.” Ôm lấy đầu Louis, Mạnh Cửu Chiêu khe khẽ an ủi hắn.

Mạnh Cửu Chiêu nhẹ nhàng liếm lên gương mặt lạnh như băng của hắn.

Đối với bọn cậu hay những Kantus đã mất đi trứng khác mà nói, mùa sinh sản năm nay đã kết thúc sớm hơn dự định.

Để giúp Louis trở nên dễ chịu hơn, Mạnh Cửu Chiêu tự mình nhường một bước — — cậu tự động leo lên nằm trên bụng Louis.

Louis sững sốt mất một lúc, thời gian đã được khá lâu, giờ hắn mới lên tinh thần được một lát, cẩn trọng ngậm Mạnh Cửu Chiêu vào trong miệng, đẩy cậu cao lên trên ngực, sau đó nhẹ nhàng chuyển động.

Mỗi khi tâm trạng không tốt, chỉ cần được chơi trò cuộn A Trọc thì mọi cảm xúc buồn bã đều sẽ bay biến.

Cuộn mãi cuộn mãi, rốt cuộc có vẻ như Louis đã cảm thấy thỏa mãn, để kệ Mạnh Cửu Chiêu tiếp tục nằm ghé lên trên bụng mình, hai người cứ vậy yên lặng dựa vào nhau, cùng nhau thiếp đi.

Sáng ngày hôm sau, Mạnh Cửu Chiêu đúng giờ tỉnh giấc, cậu định tới vết băng nứt kia tìm bé loli, có đi đầu rất nhanh cậu đã nhận ra — — nào còn có bé loli nữa, vết băng nứt kia nhất định đã sớm bị vùi lấp, như thế có thể bé loli đã sớm bơi theo bầy người cá rời đi.

Tụt xuống khỏi người Louis, cậu nhặt túi lên, định vứt thử vào nước thử chút vận may.

Giống như bình thường, cậu tháo túi lưng xuống, sau đó vứt vào nước, rồi đi sang một bên chờ.

Ai dè cá lần này có vẻ hơi đần, Mạnh Cửu Chiêu vừa thả túi xuống, trong tay đã thấy nặng trĩu, sau đó nó lại bị kéo giật xuống, một lần lại thêm một lần.

Không đúng lắm.

Mạnh Cửu Chiêu nhíu mày, không nói thêm lời nào, cậu nhanh chóng kéo cái túi lên, ngay khi thấy được thứ trong túi, cậu liền há hốc mồm

— —

Đây là...

Ở dưới đáy túi đeo lưng, Mạnh Cửu Chiêu thấy được ba quả trứng, bên trên lớp vỏ trứng còn có chữ ký của Louis, đúng là trứng nhà bọn họ

“A ~ Alice!” Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu trợn mắt há hốc mồm, một cái đầu to bỗng nhiên trỗi lên khỏi mặt nước.

Một đợt bọt nước nổi lên, đây cũng chính là cách chào hỏi của Alice miệng méo với cậu.

NGUYỄN THỦY TÁI LẠI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 134

Edit: DLinh – Beta: Chi

“Alice, sao mi... lại vớt trứng lên đây thế?” Niềm vui tới quá mức đột ngột, câu cú của Mạnh Cửu Chiêu có chút không mạch lạc, cậu hạnh phúc kéo Louis, vào giờ phút chứng kiến ba quả trứng kia, mắt Louis tròn to hết cả lên.

Ôm ba quả trứng từ trong lòng Mạnh Cửu Chiêu ra liếm một lượt, sau đấy Louis một lần nữa ngước lên nhìn về phía Alice ở trong nước.

Ngay sau đó, Alice rùng mình một cái, hai vây chống lên mặt băng, nó ra sức ưỡn ngực, trông bộ dáng có vẻ giống như đã tiếp nhận.

Louis trầm lắng nhìn về phía Alice.

Alice căng thẳng nhìn lại Louis.

Hai người này... rốt cuộc đang làm trò gì thế hả?

Mạnh Cửu Chiêu chưa từng thấy dáng vẻ Alice thế này bao giờ, trước mặt cậu, Alice luôn làm bộ còn nhỏ, ngây thơ nũng nịu ra vẻ thông minh (dù thân hình rất lớn, mặt mũi lại hơi đáng sợ ==//), hóa ra, trước mặt Louis nó lại có bộ dạng thế này sao?

Ôm trứng, Mạnh Cửu Chiêu không nhin được bữu môi. Không lên tiếng, cậu tiếp tục theo dõi sự giao lưu của hai người.

Louis và Alice nhìn nhau rất lâu, lâu tới mức tay Mạnh Cửu Chiêu cũng tê cứng, cuối cùng Louis mới làm ra động tác tiếp theo: cúi người xuống, hắt liếm loli miệng méo một cái.

“Gru ~ gru gru ~~~” Sau này ta bằng lòng cho mi gọi ta là baba! Louis nói rất oai phong.

“Mama $\sim(\cong \nabla \leq)/\sim!$ ” ← Đây là lời đáp của bé loli miệng méo

Mạnh Cửu Chiêu: “...”

Được rồi, bọn họ vui là được.

Giống đực Kantus cũng thế, mà giống cái cũng vậy, liếm liếm với chúng đều là hành động thân mật nhất, trong quan hệ con cái ruột thịt thì đây là hành vi được sử dụng rộng rãi nhất, do đó, đối với Alice, ngày hôm nay, nó được Louis liếm liếm lần đầu tiên, đây cũng là dấu hiệu chứng tỏ nó được chấp nhận.

Ngay sau khi có được quyền làm nũng, nó liền bắt đầu vui mừng tát nước ~

Thật lâu sau mới thể hiện hết sự vui sướng, cái đầu to của bé loli miệng méo lại tiếp tục di chuyển trong nước, lúc này, nó nhìn thấy đồng trứng ba mẹ đang ôm, vẻ mặt trông rất kích động.

Ba đứa George = một cái liếm liếm.

Một công thức kì quặc bỗng nhiên hiện lên trong đầu bé loli miệng méo sẹo.

Nó vội vàng lặn lại xuống nước, không lâu sau, Mạnh Cửu Chiêu một lần nữa nghe thấy tiếng hai vây chống lên mặt băng, cùng với đó còn kèm theo âm thanh bi bô lần nữa nhàn khe khẽ trong cổ Alice.

Bị thu hút bởi động tác của nó, Mạnh Cửu Chiêu và Louis đồng thời cùng quay đầu lại, đập vào mắt là cái mặt to đẫy vẻ phấn khích của Alice,

không biết nó ăn phải thứ gì, cái miệng vốn đã rất lớn giờ đang căng phồng.

Thấy ba mẹ chú ý đến mình, Alice sung sướng đập đuôi lên mặt nước, cầm ngay sau đó gác lên mặt băng, há miệng rộng ra, những quả trứng tròn tròn từ từ lăn ra khỏi miệng nó, từng quả từng quả một.

Mặt Mạnh Cửu Chiêu lúc ấy biến trở thành 囧 !

“Ồi! Alice! George! George! George!” Alice chắc hẳn không hiểu ý nghĩa của từ George, nó cho rằng tất cả các quả trứng đều gọi là George, đem đẩy tất cả George tới bên người ba mẹ, sau đó nó trưng ra vẻ mặt đắc chí chờ đợi.

Nơi này có thật nhiều thật nhiều George luôn ạ ~

~(≧▽≦)/~

Này... Đây là... một bé loli thông minh... đấy nhỉ.

Cảnh tượng trứng bị mất sau đấy tìm lại được của Louis được rất nhiều Kantus nhìn thấy, trong mắt bọn họ hiện lên vẻ hâm mộ, bên cạnh đó còn ẩn giấu nét cô đơn, hiện giờ, mắt thấy giống cái kia vọt lên nhiều trứng như thế, tất cả Kantus có mặt tại đấy đều trở nên nhốn nháo!

Có một Kantus ngay lúc đó đã không còn tâm trạng để chờ đợi muốn chạy vọt tới nhận trứng của mình, một con hành động, những con bên cạnh nó cũng di chuyển theo, lúc này chúng đều đang trong trạng thái nguyên hình to lớn, nếu cứ để kệ chúng tùy ý chen chúc tới đây cướp trứng, hậu quả thật sự không thể nào tưởng tượng nổi — —

Ngay khi Mạnh Cửu Chiêu đang tái mặt mày, Solid Lunsar đứng lúc đi ra.

Con Kantus cao lớn thoát cái đã nhảy tới trước mặt các cháu trai, ra vẻ bề trên, hấn gào lên một tiếng thật dài với đồng Kantus phía đối diện — —

“Grao — —“

Đầu là trứng nhà ta! Không cho ai cướp hết — —

Mạnh Cửu Chiêu: —▽—

Tuyên bố thế này có hơi ngang ngược rồi, một thân khổng long như bác cả lại muốn chiếm giữ tất cả các trứng thì có ổn không nhỉ?

Việc này... Trọng trách này cũng hơi lớn. Muốn ấp nở trứng này quả trứng cần một cái mông lớn đến mức nào chứ...

Lau mồ hôi lạnh trên đầu, Mạnh Cửu Chiêu cố gắng ngăn cản bác cả.

“Bác cả, việc này... Louis chỉ sinh mỗi ba quả trứng... Chính là ba quả trước mặt... Còn lại...”

(Lúc này Louis đã ngay lập tức ưỡn cao ngực)

“Grao!!!” Còn lại đầu là cháu sinh mà! Rất sợ Mạnh Cửu Chiêu nói ra sự thật, bác cả ngay lập tức ra uy chặn lời cậu.

Nhìn đồng trứng chất đầy trên đất, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn cạn lời.

Bác cả đúng là con ruột của ông nội, nhất định là thế.

Tuy nhiên, cho dù bác cả có dũng mãnh tới đâu, cũng không thể dũng mãnh hơn cả đám papa Kantus đang nhìn chằm chằm đồng trứng này được, nếu thật sự muốn thu toàn bộ đồng trứng này về phía mình, tám phần mười cả nhà bọn cậu sẽ bị đánh chết ở đây.

Đem Louis và cả ba quả trứng trong lòng Louis giao cho bác cả, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu chia trứng.

Đặt trứng tại chỗ, sau đó để cho từng con Kantus lên nhận trứng của mình, Mạnh Cửu Chiêu cũng không biết nguyên lý của việc này là gì, cậu chỉ hiểu rằng giữa cha con có sợi dây gắn kết kì diệu, đương nhiên, vẫn còn một số Kantus không phân biệt ra đâu là trứng của mình, cũng không có

cách nào kết nối với đũa con trong trứng, bên cạnh đó còn có một đám không tìm được bạn đời nên không sinh được trứng đang dự định đục nước béo cò nữa, vì thế, Mạnh Cửu Chiêu chỉ đành để kệ bọn họ tự thu xếp thỏa thuận với nhau.

“Thực ra hai con Kantus cùng chăm sóc một quả trứng cũng rất ổn mà! Một người đi săn, người còn lại ở nhà ấp trứng, sau này bé trứng lớn lên sẽ vừa khỏe mạnh lại thông minh nữa, giống như tôi này.” Đối mặt với tình trạng trứng ít mà người muốn làm cha thì nhiều, Mạnh Cửu Chiêu đưa ra ý tưởng giải quyết, để tăng sức thuyết phục cho phương pháp của mình, cậu còn cố ý lấy mình ra làm ví dụ.

“Gru?” Sẽ không có lông như cậu sao? Cậu vừa dứt lời thì đã có một con Kantus yếu ớt lên tiếng.

Mạnh Cửu Chiêu: ...

Trứng tại hiện trường rất nhanh đã bị tranh giành hết sạch, vì để cảm ơn hành động hào phóng của Mạnh Cửu Chiêu, con Kantus nào cũng bắt một con cá tặng cho Alice đằng sau cậu.

Trong khoảng thời gian ngắn tới đây, Mạnh Cửu Chiêu và Alice sẽ không cần đi săn nữa.

Nhờ công Alice, mùa sinh sản năm nay lại có thể tiếp tục tiến hành.

Mặc dù trứng bị ngâm vào nước một lúc, nhưng vỏ trứng bên ngoài đã đủ chắc, lại được vớt ra kịp thời nên chỉ cần để ý một chút, đũa trẻ bên trong vẫn có thể sống sót.

Điều bọn họ cần nhất hiện giờ là một cái hang chắc chắn.

Một dãy hang chằng chịt rất nhanh đã được dựng nên chỉ sau nửa ngày, hang lần này được các Kantus dựng hoàn toàn giống với kiểu hang khi Mạnh Cửu Chiêu sinh ra.

Loại hang phía trước được dùng vào mùa sinh sản, còn hang hiện giờ được xây trong thời kỳ ấp trứng, Mạnh Cửu Chiêu tức thì hiểu ra chuyện này.

Trừ việc đó ra, cậu dường như còn hiểu thêm một chuyện.

Ngu Ồn gốc của vài viên đá.

Đối với đám Kantus cường tráng này, đi đâu khắc nghiệt nhất tại vùng đất sinh sản không phải là thời tiết giá lạnh, cũng không phải việc truy bắt giống cái, không phải đồ ăn, đối với bọn họ, chuyện khó nhằn nhất là kiếm đá.

Mặt băng ở đây hết sức lạnh, trứng thông thường vừa rơi xuống cũng có thể vỡ, tuy rằng trứng Kantus rắn chắc hơn các loại trứng khác, nhưng cũng chẳng thể thường xuyên va chạm với mặt băng được. Để có thể ấp nở trứng của mình thành công, những Kantus giống đực này nhất định phải gom đủ sỏi đá, đem đá lót một tầng phía dưới, xếp thành chõng đủ độ dày.

Trứng và mặt băng phải cách hẳn nhau ra, đây là điều kiện tiên quyết để ấp trứng.

Tại nơi đồng bằng băng lạnh lẽo toàn tuyết thế này, về mặt lý thuyết mà nói thì đá sỏi cực kì hiếm thấy, nhưng Mạnh Cửu Chiêu phát hiện đám Kantus này đã tìm đủ sỏi đá rất nhanh, mãi tới tận khi chứng kiến một cảnh tượng, cậu mới giật mình hiểu ra.

Một con Kantus len lén tìm nơi không người để giải quyết, sau một đêm, một con Kantus khác tới chỗ đó và nhặt được một viên đá như quả trứng.

Hóa ra... Ngu Ồn gốc của những tảng đá này... Lại là như thế sao?

Cùng ngày hôm đó, bị ép buộc phải ng ồi trong hang ấp trứng, cả người Mạnh Cửu Chiêu đều thấy không ổn.

Giống như Louis, những Kantus ở đây do suốt một thời gian dài chỉ cần một loại đồ ăn có kết cấu giống nhau, thành ra đầu gặp phải vấn đề về chứng táo bón, thật sự cũng không hẳn là táo bón, mỗi khi gặp loại tình huống này, bọn chúng sẽ đi gặm một loại đá hỗ trợ việc tiêu hóa, chính là thứ Mạnh Cửu Chiêu cho Louis trước kia, loại đá này sau khi tiến vào cơ thể sẽ xảy ra một loại phản ứng kì diệu với những thức ăn còn đọng bên trong cơ thể, cuối cùng tổng xuất ra bên ngoài dưới dạng vật thể rắn, loại chất rắn này sau sau khi ra khỏi cơ thể, chịu gió tuyết lạnh giá biến thành trạng thái cứng như đá, và các Kantus có thể dùng thứ này để dựng hang.

Bên cạnh đó, những tảng đá này có hình dáng rất giống trứng của Kantus, đặt đồng đá này lẫn nữa mấy quả trứng, ít nhiều cũng tạo ra sự nhầm lẫn nhất định, tạm thời có thể coi việc này như sự khôn ngoan trong cuộc sống của giống loài Kantus đi.

Phải trải qua bao nhiêu sự đau khổ mới lĩnh ngộ được việc này chứ! Biết rồi thà rằng không biết — —

Mạnh Cửu Chiêu im lặng.

Do trước kia nguyên liệu xây hang dãi dàu, đa phần Kantus đầu bắt được giống cái của mình; tuy thời gian bằng tan đến sớm hơn dự định, nhưng nhờ sự giúp đỡ của Alice, mọi người vẫn cứu được trứng của mình về dù sao mất trứng vẫn là nỗi đau không thể so sánh với mất của. Thế là, rất nhiều Kantus không có trứng thừa cơ đã nhận nuôi một quả trứng cùng những Kantus khác, hình thức hai người cùng nuôi một đứa con này cực kì lý tưởng, dù xét về mặt ngu ồn cung thức ăn hay sự an toàn của trứng, đầu có bước đột phá so với trước kia. Nhận ra ưu điểm của mô hình này, không ít gia đình đơn thân nuôi trứng cũng bắt đầu liên kết để ấp trứng.

Nói tóm lại: năm nay, vùng đất sinh sản trở nên hết sức yên lành.

Thời tiết ấm áp hơn những năm trước một chút, dòng hải lưu nóng cũng cung cấp ngu ồn thức ăn vô cùng dãi dàu.

Còn đối với những đứa nhóc bên trong trứng, năm nay cũng là năm tốt lành.

Rốt cuộc, cùng với tiếng nứt rắc của vỏ trứng, đứa trẻ đầu tiên đã xòe cánh nhỏ, chiêm chiếp báo cáo sự tồn tại của mình với thế giới.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 135

Edit: DLinh – Beta: Chi

Đối với Kantus thành niên, đây thật sự là âm thanh đẹp nhất thế gian!

Trước đó, bọn họ vẫn luôn trong trạng thái lo lắng không biết những quả trứng đã ngâm nước này có thể ấp nở được hay không, hiện giờ, con nhỏ chào đời khiến bọn họ vui mừng khôn xiết.

Đứa trẻ đầu tiên ra đời giống như đã mở đường, khi tiếng chiếp của nó cất lên, những đứa trẻ khác cũng nối nhau phá xác, chúng được những người cha của mình giấu tại nơi sâu nhất của hang ở, người bên ngoài không cách nào nhìn thấy mặt mũi tướng mạo đám nhóc này, nhưng tiếng kêu chiếp chiếp ngày càng vang dội đã thông báo cho tất cả một đi ầu, càng ngày càng xuất hiện thêm nhiều con non Kantus phá xác thành công.

Cha của đám nhóc hoàn toàn không bước ra ngoài đi ăn, công tác dùng nhiệt độ thân thể giữa ấm cho con non là việc quan trọng nhất hiện giờ, những năm trước, bọn họ còn có thể dựa vào lượng lương thực và con mồi tích trữ trong hang để chống chọi qua những ngày tháng đói khát, nhưng tình huống năm nay lại đặc biệt hơn: do băng tuyết tan trước dự định, không một con khủng long nào trong số bọn họ dự trữ đủ số lương thực, may mắn thay điểm khác biệt hiện giờ là bọn chúng kết hợp với một đồng bạn khác giúp chăm sóc con nhỏ, một con khủng long phụ trách trông coi trứng, mà con còn lại sẽ lãnh trách nhiệm đi săn, chẳng những con non được an toàn, bên cạnh đó mỗi ngày vẫn có đủ ngu ần thức ăn d ồi dào lại tươi mới để hưởng thụ.

Vì thế, tình trạng sụt cân của bầy Kantus trong mùa sinh sản vào những năm trước hoàn toàn không hề xuất hiện, tất cả đều vô cùng khỏe mạnh, thậm chí có người còn mập lên không ít.

Những người kia bao gồm Mạnh Cửu Chiêu... và cả Louis.

Nhà bọn cậu có ba quả trứng, ba con Kantus trưởng thành, và một bé loli Kantus choai choai. Cho dù mỗi người xách một quả trứng đi ấp, kiểu gì nhà cậu cũng có thừa ra một thành viên rảnh rỗi đi săn.

Bị bác cả cưỡng chế phải tập trung ấp trứng cho tốt, thức ăn mỗi ngày của Mạnh Cửu Chiêu và Louis đều được bác cả và Alice bao thầu, mỗi ngày bọn họ đều có thể mang về rất nhiều thức ăn, ăn hết mà chỉ ngồi bất động một chỗ, thành ra Mạnh Cửu Chiêu và Louis cùng nhau béo lên.

Năm nay, bác cả không có con của chính mình, dựa theo lời miêu tả của bác, bụng giống cái trong hang của hắn rõ ràng có to lên, nhưng cô ấy lại không đẻ trứng, lần này tám phần mười sẽ đẻ ra một đứa bé giống cái rồi.

“Mấy năm nay đều sinh ra con non giống cái cả.” Bác cả mặt vẫn lạnh lùng giải thích.

Mạnh Cửu Chiêu: ...

Được rồi, vài chục năm nay bác cả đều sinh con gái... Ngài chính là cha vợ quốc dân trong tương lai rồi...

Người không có con non như bác cả dốc lòng dốc dạ ra chỉ bảo Mạnh Cửu Chiêu và Louis ấp trứng, tuy rằng bao nhiêu năm qua hắn chỉ ấp nở thành công hai đứa trẻ mà thôi, nhưng quá trình hai lần ấp ấy vẫn in sâu trong đầu hắn.

“Nếu không thì kê đá cao thêm đi! Tránh cho trứng phải tiếp xúc với mặt băng!”

“Một ngày phải đổi một mặt trứng khác nhau để ấp! Tránh để nhiệt độ không đồng đều!”

“Có đi đâu không được lôi trứng ra lật mặt! Bên ngoài quá lạnh, phải thực hiện việc đó ở dưới lòng!”

Nhắc tới chuyện ấp trứng, kinh nghiệm của hắn thực sự có kẻ cũng không hết.

“Năm đó bác ấp ra hai đứa nhóc kia, cả hai đều là to khỏe nhất chỗ vùng đất sinh sản này.” Phần ký ức đã phủ bụi tại nơi sâu nhất trong tâm trí, Solid Lunsar nghĩ tới mà bần thần.

“... Đúng rồi, cháu vẫn nhớ đứa thứ hai ấy, trên người còn có một đốm lông đen...” Lời của Solid Lunsar cũng khơi dậy hồi ức xa xôi trong Mạnh Cửu Chiêu, cậu nhớ được đứa nhóc kia, lúc ấy cậu còn đặt cho nó một biệt hiệu, gọi là Một đốm đen mà nhỉ.

Cảnh tượng khi mới sinh ra vẫn rõ mồn một trước mắt, thế mà đến ngày hôm nay, cậu và Louis đã ngỡ đây ấp con của chính mình rồi.

“... Cháu thật sự rất thông minh.” Yên lặng nhìn Mạnh Cửu Chiêu, Solid Lunsar nở nụ cười, người đàn ông bảnh bao mà lạnh lùng cứng rắn trước mặt này rất ít khi cười, lần đầu tiên chứng kiến gương mặt tươi cười của hắn, trong giây lát Mạnh Cửu Chiêu bỗng ngơ ngác như mất hồn.

“Cảm ơn cháu còn nhớ tới nó.” Solid Lunsar chỉ nói những lời này, sau đó càng cố gắng chỉ bảo cho Mạnh Cửu Chiêu hơn.

Hắn không chỉ hướng dẫn cho mỗi Mạnh Cửu Chiêu và Louis, kể cả đám nhóc đi chung với bọn Mạnh Cửu Chiêu cũng được chỉ dẫn đàng hoàng.

Thôi rồi, nghề nghiệp thích hợp nhất với bác cả... không phải cha vợ, mà là mẹ vợ mới đúng.

Một năm dài rong rã chờ đợi, lặn lội đường xa vất vả tới vùng đất sinh sản, lại một lần nữa chẳng có được trứng của riêng mình, trong lòng Solid Lunsar không thể không mất mát. Tuy nhiên, đám trẻ con cỡ bự trước mặt này đã giúp hắn cảm thấy phấn chấn trở lại.

Nhóc con Điểm Điểm nhà mình (← Cũng chính là Một đốm đen trong lời Mạnh Cửu Chiêu ==///) nếu còn sống, chắc cũng lớn xấp xỉ như lũ trẻ này, nhìn bọn chúng, Solid Lunsar có cảm giác như chính mình được nhìn thấy đưa con trưởng thành vậy.

Huống chi, mấy năm nay tuy chẳng sinh được đứa con trai nào cho mình, nhưng hắn vẫn có rất nhiều con gái mà. Dòng máu đời sau của mình tuy không cách nào lớn lên và trưởng thành ngay sát cạnh, nhưng Solid Lunsar tin chắc giống cái sẽ nuôi dạy và bảo vệ các bé chu đáo.

Cũng giống như giống đực Kantus, giống cái cực kì săn sóc bảo vệ con mình, một khi con nhỏ chưa trưởng thành cũng như chưa sinh đời con kế tiếp, trong thế giới khắc nghiệt này, bấy con non vẫn cảm nhận được sự ấm áp dịu dàng vô tận từ tình yêu thương của cha mẹ.

Mấy người Solid Lunsar tuy không hiểu những khái niệm trừu tượng như “yêu” gì đó, nhưng đi đâu này hoàn toàn chẳng hề ảnh hưởng tới việc bọn họ trao toàn bộ những gì tốt đẹp nhất trên đời này cho con của mình, cũng giống như chính ba mẹ của bọn họ đã từng làm vậy.

Về điểm này, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy tự ti

Như là Louis, vào giây phút hắn phát hiện ra mình có trứng, ngay lập tức hắn đã đi đầu chĩnh suy nghĩ của mình dưới thân phận một người cha, chẳng lo nghĩ gì tới việc những quả trứng này có phải là giả hay không, hắn toàn tâm toàn ý dành tặng độ ấm và sự bảo vệ với chúng; mà Mạnh Cửu Chiêu đến giờ vẫn trong trạng thái mơ hồ, nhìn thấy ba quả trứng kia, cậu sẽ từ chối tiếp thu thân phận của bọn chúng theo bản năng, cho dù bị bắt phải ấp trứng, đi đâu cậu để ý hơn cả vẫn là cảm nhận sau này của Louis.

Trong lúc cậu bận lo lắng, đàn “gà con” tại vùng đất sinh sản đã nở.

Nói đúng ra là, có thể nở thì đâu đã phá xác.

Tiếng kêu vì đói của đám nhóc con ngày càng vang, mỗi ngày đều được bao trùm trong tiếng kêu tràn đầy sức sống ấy, năng lượng của vùng đất

sinh sản lại ủa về để thỏa mãn ham muốn ăn uống ngày càng tăng của chúng, tập thể các vị làm cha đành phải tăng cường số lần đi săn.

Giữa cảnh tượng vui tươi ở nơi này, vẫn có những con Kantus lạc lõng.

Tất cả sự sôi nổi đều chẳng liên quan gì tới bọn họ, thứ bên dưới mông tận sâu trong hang bọn họ vẫn cứ mãi im ắng.

Rốt cuộc, khi bọn họ vừa nhích cái mông của mình ra, cầm quả trứng được chăm sóc tỉ mỉ bên dưới ở giữa cái hang lên, trong khoảnh khắc nhìn thấy trứng, con Kantus kia tru lên một tiếng đau đớn.

Đỉnh của trứng trông qua hẫng còn nguyên vẹn, nhưng đáy bên dưới đã hoàn toàn trở thành một màu đen.

Có lẽ do ngâm nước quá lâu, cũng có thể do con Kantus ấy chưa đủ kinh nghiệm để chăm sóc cẩn thận, không quay mặt trứng khi ấp, nói sao đi nữa, quả trứng này đã sớm chết.

Cơ thể cha nó vừa rời đi không lâu, độ ẩm bên ngoài vỏ trứng liền ngay lập tức biến mất.

Nó — — đã là một quả trứng chết.

Sinh mệnh mới xuất hiện khiến người ta mừng rỡ, nhưng khi quyên sống của những sinh mệnh chưa ra đời ấy bị tước đoạt... lại khiến người ta đau đớn mãi không ngừng.

Sau quả trứng ấy, cũng lục tục xuất hiện sáu hang ở phát hiện ra tình huống tương tự.

Chẳng hay sinh mệnh đứa bé trai trong trứng đã rời đi từ bao giờ, cũng có thể chúng đã sớm chào tạm biệt, nhưng cha chúng vẫn kiên trì đi tới cuối con đường này với chúng.

Đối xử tương tự như những quả trứng khác, cho bọn chúng độ ẩm cơ thể, cho bọn chúng sự bảo vệ giữa những cái hang vững chắc, mãi tới tận

khi chắc chắn chúng đi rồi mới thôi.

Dem chôn những quả trứng đã mất kia xong, Kantus trong bảy cái hang kia cũng lần lượt rời đi.

Bọn họ đã chẳng còn lý do gì để tiếp tục ở lại chỗ này.

“Chúng ta... cũng kiểm tra tình hình của trứng đi.” Nhìn những con Kantus kia bay đi, im lặng một lúc lâu, Solid Lunsar cuối cùng cũng lên tiếng.

Y như hang của bảy con Kantus kia, cái ổ dưới móng Louis vẫn lặng ngắt như tờ.

“Không, cháu muốn chờ chúng tự đi ra ngoài.” Ngoài dự đoán của mọi người, Louis từ chối đề nghị này của Solid Lunsar.

Mất nhìn thẳng, biểu cảm của hắn như đang thề quyết hy sinh cũng phải ngẩng trên chiếc hang này.

Tình cảnh xấu nhất đã xuất hiện, chắc hắn nhận ra được trứng của mình có vấn đề, Louis bắt đầu chối cãi cái chết.

Ban đầu, Mạnh Cửu Chiêu còn cảm thấy có chút buồn cười, thế nhưng, chẳng bao lâu sau sự xót xa đã xâm chiếm toàn bộ trái tim cậu.

“Louis, để chúng em xem đi, lâu thế rồi, bọn chúng cũng nên ra ngoài hít thở không khí một chút chứ?” Chọc chọc thử cái gáy Louis, cảm nhận được cơ thể đang căng cứng của Louis, tiếp đó, Mạnh Cửu Chiêu thấy Louis từ từ quay lại.

Trong giây phút nhìn thấy vẻ mặt của Louis, lòng Mạnh Cửu Chiêu đau như cắt.

Nét mặt này của Louis rất hiếm gặp, Mạnh Cửu Chiêu chưa từng thấy biểu cảm ấy ở hắn bao giờ.

Một Louis luôn dự tính mọi chuyện trong lòng, một Louis kể cả khi làm chuyện xấu vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh, giờ đây, trên mặt hắn là sự hoảng loạn, khoe miệng kéo căng xuống dưới, ánh mắt đơng đặng nổi uất ức.

“Anh...” Hắn mở miệng, dường như muốn nói gì đó, nhưng mãi lâu sau vẫn chỉ cúi đầu.

Nắm chặt lấy tay Louis, cuối cùng hắn đã chịu rời khỏi chỗ hang mình ng ồi.

Dưới cái nhìn h ồi hộp của Mạnh Cửu Chiêu và Louis, Solid Lunsar móc trứng được chôn khá kĩ trong hang bên dưới ra.

Kiểm tra kĩ càng trứng một lượt, Solid Lunsar nhú mày, mãi sau, hắn mới gio trứng lên v ề hướng ánh nắng, tỉ mỉ quan sát.

Nhìn xong một quả, hắn đặt trứng sang một bên. Louis vội vàng lấy trứng bác mình đặt sang ôm vào lòng, dùng đôi cánh bao bọc lấy trứng thật cẩn thận, Louis căng thẳng nhìn v ề phía Solid Lunsar đang lấy quả trứng thứ hai từ ổ ra.

Tiến hành quá trình kiểm tra y hệt với quả trứng thứ hai, Solid Lunsar quay người sang.

“Đây không phải trứng, chỉ là đá thôi.”

Rốt cuộc, cũng có người phơi bày sự thật này với Louis.

Đá mới tạo ra và trứng cực kì giống nhau, kỳ thật chính chúng cũng có lúc lẫn lộn, Kantus là một chủng tộc thích ăn trộm trứng, không ít Kantus còn cố ý trộn lẫn trứng và đá để chung một chỗ nhằm tăng độ an toàn, cũng không phải chưa từng có Kantus chưa có con nhỏ lấy đá v ề ấp.

Đây là nh ần lẫn thường gặp của các Kantus tại vùng đất sinh sản, sung sướng nhặt được đá ven đường lại tưởng trứng của người ta mang v ề ấp, cuối cùng ấp không ra, trở thành chuyện cười cho mọi người, chẳng qua năm nay lại đúng lượt của Louis thôi.

Về lo lắng, mong đợi trên mặt... thoáng cái không còn, Louis lấy đá trong ngực ra, sau đó dùng lực nắm lấy —

Không cần dùng sức quá lớn mà mặt “quả trứng” đã xuất hiện vết nứt, thêm một chút lực nữa, nó hoàn toàn biến thành bột phấn.

Không có con non, bên trong chẳng qua cũng chỉ là thứ vật chất xám trắng như vỏ ngoài.

Louis từ từ khôi phục lại vẻ mặt không biểu tình của mình.

Giờ khắc này, nét mặt hẩn trùng khít với vị hoàng đế bệ hạ kiếp trước, không vui không buồn, ánh mắt Louis khiến người trông thấy mà sợ hãi.

“Ô ~ Alice!” Vừa lúc đó, âm thanh vui sướng của Alice phá vỡ sự im lặng đáng sợ này.

Chống hai vây lên mặt băng, Alice loạn choạng trườn đến hang nhà bọn cậu.

“Cá! Cá! George!” Nhả một con cá lớn từ trong miệng ra, Alice phấn khích vỗ nhen đất.

Nhìn đi ~ đây là cá lớn bắt cho George ~ nhanh bắt nó cất đi!

Từ lúc đám trẻ con bắt đầu chào đời, sự háo hức chờ mong của Alice với George đã lên tới đỉnh điểm.

Nếu là ngày thường, dù là Mạnh Cửu Chiêu hay Louis, nhất định đều sẽ thu lấy con cá này, thế nhưng lần này, con cá ở trên đất giầy dựa nửa ngày vẫn chẳng có ai tới lấy, mắt thấy nó sắp đông cứng trên mặt băng, Alice vội vàng cúi đầu, ngậm lại con cá vào miệng một lần nữa, nó ra sức ngậm cá leo lên đi về phía hang!

Không ai tới lấy cũng không sao, nó biết rõ chỗ bình thường mama đem cá tới để cất, nó có thể tự mình mang sang.

Hai vây vịn leo lên trên vách tường ngoài rất cao của hang, Alice cố gắng mang cơ thể của mình lết đi. Tuy nó rất dài, nhưng hoàn toàn không cao, động tác này thực sự tốn sức với nó.

Nhưng nó chẳng hề nản lòng, từ từ bò lên hang, rốt cuộc, cằm của nó cũng chạm tới rìa hang. Alice vội vàng gác cằm lên hang, chầm chậm há to miệng, nó muốn để cá ở miệng vào trong hang, chợt — —

“O! O!” Trong miệng Alice phát ra tiếng kêu hết sức kì quặc.

Tiếng kêu ngày càng lớn của nó cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của người lớn.

“Sao thế?” Nhanh chóng bò lên trên ổ, Mạnh Cửu Chiêu lấy con cá kia từ trong miệng Alice ra, rốt cuộc nó đã có thể nói chuyện một cách bình thường.

“George! George!” Âm thanh của nó mang theo sự vui sướng chưa từng có khiến lòng Mạnh Cửu Chiêu dâng lên nỗi đau xót, thế nhưng, ngay khi cậu đang định ném cá vào bên trong chỗ cất giấu của hang thì một thứ bỗng đập vào mắt cậu.

Đặt cá sang một bên, cả người Mạnh Cửu Chiêu ngã bổ nhào vào trong hang, cậu ở trong đó rất lâu, tới khi cậu nhô đầu từ hang ra một lần nữa, trên mặt Mạnh Cửu Chiêu xuất hiện một biểu cảm rất khó tả.

Vẫn giữ nguyên nét mặt kỳ quặc ấy, Mạnh Cửu Chiêu không hề bò ra ngoài, ngược lại, cậu gọi to tên Louis.

“Louis, mau tới đây!”

Cậu gọi tới lạc cả giọng, Louis mới từ từ đi tới.

Tuy nghe thấy tiếng gọi của Mạnh Cửu Chiêu để đi tới chỗ này, nhưng mặt Louis vẫn giữ nguyên nét bi thương, hắn cảm thấy mình cần một khoảng thời gian để yên tĩnh, nhưng Mạnh Cửu Chiêu không bằng lòng để chút thời gian này cho hắn.

“Louis, mau xem đây là gì.” Tiếng Mạnh Cửu Chiêu lần nữa vang lên, theo giọng cậu, Louis nhảy vào trong hang, ánh mắt hắn tập trung vào thứ dưới đáy hang.

Tuy rằng hang của Mạnh Cửu Chiêu và Louis hơi khó coi, nhưng bên trong hết sức ấm áp, bọn cậu đã mang tất cả da lấy theo từ nhà trái ở bên trong.

Mắt Louis chăm chú nhìn vào phía trên một khối da dê.

Nơi đó có một thứ đang nhô ra.

Hắn nghiêng qua, bắt gặp vẻ mặt thấp thỏm lại e dè của Mạnh Cửu Chiêu.

Lòng xao động, Louis vén tấm da thú lên, vật nhỏ bên dưới lập tức lộ ra trước mắt hắn.

“Chiếp — —” đây là một câu chào đầy lười biếng

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 136

Edit: DLinh – Beta: Chi

Gà con lông màu vàng nhạt vẫn còn bu ãn ngủ ngược mắt lên nhìn papa mình, mãi sau thấy chẳng ai để ý tới mình, nó li ãn lặn lại tới bên dưới tấm da thú kia, tấm da theo từng nhịp thở của nó bắt đầu phập ph ãng lên xuống.

Cúi người xuống, Louis cẩn thận nâng nhóc con giấu mình bên dưới lớp da thú kia lên.

Hình thể đứa nhóc này chỉ bằng một nửa những đứa trẻ khác, nhưng đối với Louis, trọng lượng cơ thể và lông vũ của đứa bé tuy chẳng đáng bao nhiêu nhưng hã lại thấy vật trên tay mang sức nặng tựa ngàn cân, dường như chỉ một tay không thể nào gánh vác nổi sức nặng ấy...

Trước khi lỡ tay đánh rớt bảo vật quý báu xuống đất, Louis vội vã vươn một tay nũa ra, y như đang nhặt được một của báu thế gian — — hã ôm cái bọc da thú nho nhỏ vào lòng.

“A Trọc — —” Louis nhìn về hướng Mạnh Cửu Chiêu với vẻ cầu cứu.

Hiểu rõ hã muốn gì, Mạnh Cửu Chiêu gật đầu một cái, cậu nhẹ nhàng sờ bọc da thú nhỏ trong ngực hã.

“Chúc mừng anh! Louis, trứng anh sinh ấp nở rồi!” Ngay sau đó, Mạnh Cửu Chiêu nở một nụ cười thật tươi với Louis.

Chăm chú quan sát biểu cảm của Mạnh Cửu Chiêu, mãi lâu sau, Louis mới đáp lại cậu bằng một nụ cười.

A Trọc thật là tốt với hần quá đi! Thế mà lại nhường vinh dự sinh trứng sang cho mình! ← Louis xúc động muốn chết đi được.

Sinh trứng gì đó... chắc chắn không phải chuyện ông đây sẽ làm ← Sâu trong lòng kẻ tiểu nhân Mạnh Cửu Chiêu bùng nổ.

Nhìn vào mắt nhau, suy nghĩ của hai người họ lúc này đã đạt tới độ tương đồng cao nhất, xung quanh Mạnh Cửu Chiêu và Louis tràn ra không biết bao nhiêu là bong bóng màu hồng.

Nhìn trông thật hài hòa.

Cảm giác hài hòa ấy dường như sẽ kéo dài mãi tới tận khi trời đất sụp đổ — —

Solid Lunsar đứng ở bên rớt cuộc không chịu nổi, vỗ vỗ vai Louis, bày tỏ hần muốn kiểm tra tình hình đứa bé một chút.

Không dám chậm trễ chuyện chính, Louis vội vã đưa George ra ngoài, ngay lúc hần đang định học tập một chút bác cả kiểm tra đứa nhỏ thế nào, kết quả — —

Bác cả ôm George chạy tới hang ấp trứng của chính mình ==//

Thân là một con Kantus không có trứng để ấp, trong khoảng thời gian những con Kantus khác đang ấp trứng, mỗi ngày ngoài việc đốc thúc Louis ấp trứng, việc duy nhất còn lại của Solid Lunsar dường như chỉ còn mỗi chuyện tu sửa hang ở của mình.

Chiếc hang xa hoa nhất trên toàn bộ vùng đất sinh sản này đích thực chính là hang của Solid Lunsar, bên trong cực kì rộng rãi, đá lót nền rất dày, dưới sàn còn được trải rất nhiều da mềm mại, có thể nói hang của Solid Lunsar đã được chuẩn bị sẵn sàng cho mọi việc, chỉ thiếu mỗi một đứa trẻ thôi.

Ngày hôm nay, rốt cuộc hắc cũng đợi được đứa bé đó ($\cong \nabla \cong$)

Nhìn dáng vẻ vui sướng của Solid Lunsar, lại quay sang xem Louis đang xù lông, mặt Mạnh Cử Chiêu trở thành 囧 : O! Bác cả, bác có phải đã lỡ tay mang nhầm cái gì theo không ạ?

Đợi tới khi Louis dừng dừng nổi giận chạy tới hang nhà bác cả, Solid Lunsar đã nhanh chân mang một cối đá thịt băm đưa tới trước mặt George với vẻ mặt của một người cha đang đầy yêu thương.

“Ăn nào, Điểm Điểm.” ← O! Bác cả ơi, sao ngay cả tên bác cũng đặt xong rồi thế?

“Không phải Điểm Điểm, là George!” Hoàn toàn quên mất mục đích mình sang đây làm gì, Louis dùng lời lẽ đánh thép sửa lại nhầm lẫn của Solid Lunsar.

Nâng mi mắt lên liếc Louis một cái, rồi lại rũ mắt trở xuống, Solid Lunsar đưa cối đá trong tay về phía nhóc con đẩy đẩy một chút.

“Điểm Điểm, thịt băm này ăn ngon lắm đó ~~~~~” ← Bác cả chống đối một cách tiêu cực...

“Không phải Điểm Điểm, là George! Từ trước khi sinh ra bọn con đã nghĩ xong rồi!” Kiên trì giữ vững tên của đứa trẻ, Louis tiếp tục phản đối.

“... Con xem con của chúng ta đi, trên đầu có mấy chấm nhỏ nhỏ, gọi là Điểm Điểm thật hợp mà!?” Bác cả không hổ danh là một con Kantus thông minh, trong tình trạng phản kháng không có hiệu lực, hắc bắt đầu tiến hành giải quyết vấn đề theo đường vòng.

“George gì đó thật khó đọc, cuối cùng chẳng biết có nghĩa gì nữa.” Thậm chí bác cả còn đánh trả.

“George là tên của hoàng tử.” A Trọc đã nói với hắc, George là một cái tên rất hay, nghe rất ra dáng con của Louis.

Chỉ cần là chuyện A Trọc nói ra thì đầu đúng cả, Louis tin theo một cách dễ dàng, tuy rằng — —

Thật ra, hoàng tử có nghĩa là gì thì hắn cũng không biết 囧

“Hoàng tử có nghĩa gì cơ?” Solid Lunsar tiếp tục liếc hắn.

“...” Louis... Louis quyết định không trả lời.

Thẹn quá hóa giận, Louis nhanh chóng biến trở về hình thái khủng long Kantus, há cái miệng khổng lồ ra, hắn rít một tiếng thật dài về hướng hang của Solid Lunsar.

Hỏi lại nữa thì ăn luôn bác đó!!!!!!!

Nghe hiểu ra ý nghĩa trong tiếng gào của Louis, Mạnh Cửu Chiêu đứng phía sau hắn trong phút giây đó hoàn toàn không biết nói gì.

Quả nhiên, cho dù bên ngoài có cao lớn thánh thiện giống thiên thần tới cỡ nào, về bản chất Kantus vẫn là một giống loài bạo lực.

Dáng vẻ của Louis hiện tại thật sự đúng là có sức uy hiếp, đáng tiếc, hắn lại đang ra uy với một con Kantus khác, hơn nữa con Kantus này còn lớn tuổi và cường tráng hơn hắn.

Không chút hoang mang nhảy ra khỏi hang, ngay lập tức Solid Lunsar cũng biến thành hình thái khủng long, bầu không khí giữa hai con Kantus trở nên hết sức căng thẳng.

“George — —” cuối cùng, tiếng nói của Mạnh Cửu Chiêu vẫn là thứ thu hút sự chú ý của cả hai trở về

Nghe thấy chữ George này, cả hai cùng tức thì nhớ lại đứa nhóc đang ở bên trong hang kia.

Hồngбет — — George!

Solid Lunsar vô cùng căng thẳng, lúc này chính hắn vừa nhảy ra từ trong hang! Thế mà hắn lại vừa nhảy vừa biến hình ~~~~~ con non mới phá xác mỏng manh như thế, làm sao chịu đựng nổi sự hành hạ vừa xong của hắn chứ, rất nhiều đứa trẻ đều bị chính sự bất cẩn của papa mình giết chết đó a a a! Đó cũng là lí do vì sao sau này mọi người mới quyết định dùng hình người để chăm sóc cho con nhỏ!

Nghĩ tới đây, Solid Lunsar và Louis vội vàng biến trở về hình người, cùng với Mạnh Cửu Chiêu, ba người đồng thời nhìn về phía nền hang — — chỗ Solid Lunsar đã sắp xếp ổn thỏa cho George.

Thân hình nho nhỏ mềm yếu không xương của George đang nằm ghé lên tấm thảm trên nền đất, cổ đá dựng thịt bầm trước đó Solid Lunsar chuẩn bị cho nó để cách đó không xa, rơi đây đất, còn George thì nằm chính giữa một biển thịt bầm.

Xung lực khi Solid Lunsar nhảy ra có lẽ vẫn ảnh hưởng tới nó, thành ra nhóc con bị ngã.

Tìm chợt nhói, Solid Lunsar muốn xem xét tình hình của George, ngay lúc hắn định nhảy vào, Mạnh Cửu Chiêu đã ngăn lại.

Vỗ vỗ vai hắn, Mạnh Cửu Chiêu ra hiệu bảo hắn nhìn tiếp đi.

Cố gắng kiềm chế sự lo lắng trong lòng, Solid Lunsar căng thẳng nhìn tiếp, rồi tiếp nữa...

Biểu cảm căng thẳng dần dần biến mất trên gương mặt hắn, nét mặt Solid Lunsar dần trở thành vẻ bí hiểm.

Hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, lập tức bắt gặp Mạnh Cửu Chiêu và Louis đứng bên cạnh hắn cũng giữ vẻ mặt y hệt.

Liếc nhau một cái, ba người lại tiếp tục đứng trong hang vây quanh nhìn George.

Dưới cái nhìn nóng như lửa của ba vị bề trên, George nằm rạp trên đất rồi cuống nhúc nhích.

Cơ thể be bé màu vàng lăn ra khỏi đồng thịt băm, cái bụng bé tí teo tròn xoe, nó thỏa mãn ợ một cái, theo động tác của nó, một miếng vụn thịt băm đầy khả nghi rơi ra từ khóe miệng George.

Cối đá Solid Lunsar đưa nó quá cao, George không với tới, vừa hay lúc Solid Lunsar nhảy ra ngoài đụng ngã George, càng khéo hơn đã xô đẩy cối đá chứa thịt băm, cùng lúc ngã xuống trong mê mẩn với thức ăn khao khát nửa ngày trời, George hạnh phúc nằm rạp ra đất ăn lấy ăn để, Mạnh Cửu Chiêu phát hiện ra thứ mờ ám bên mép nó, lúc ấy mới ngăn cản Solid Lunsar nhảy vào.

“Đứa nhóc thật sự quá lười — — ”

“Nhóc con này thật đáng yêu quá trời!!!!!”

Ba người cùng lúc nói ra, đáng tiếc tiếng Mạnh Cửu Chiêu quá nhỏ, âm thanh của cậu hoàn toàn bị Louis và Solid Lunsar át xuống.

Bĩu môi, Mạnh Cửu Chiêu liếc mắt nhìn hai bác cháu nhà Kantus cùng vớt George lên từ dưới nền hang lên.

Cả người lem luốc của bé gà con vàng nhạt được papa lau chùi sạch sẽ, tinh thơm r ồi thì được đặt ng ồi ngay ngắn trên một cái thảm da thú mới toanh... Đậu má! Đáng yêu quá mức cũng là tội đó!

Con nhà cậu sao có thể đáng yêu tới mức này cơ chứ?

Trong nháy mắt, cậu có cảm giác trái tim như sắp tan ra tới nơi...

Ngay sau đó, Mạnh Cửu Chiêu cũng gia nhập vào đội ngũ chăm sóc đặc biệt phía trước.

Cái hang xa hoa của Solid Lunsar rơi vãi đầy là thịt băm, thực sự không còn thích hợp cho con non sống nữa r ồi ~

“Con non nó rất mỏng manh, hai đứa nhất định đừng để lọt một cơn gió nào thổi tới Diễm Diễm nhé ~” căn dặn một ngàn một vạn lần, bác cả vẫn không cam lòng để George về nhà.

“Biết rồi ạ. Còn nữa, không phải là Diễm Diễm, là George chứ ạ!” Căn thân ôm George cho chắc, Louis tức giận lườm bác cả một cái.

Ở kiếp trước, không biết bao nhiêu người sợ ánh mắt thế này của Louis tới mức tè ra quần, mà hôm nay — —

“Diễm Diễm, gặp lại sau nhé ~” hoàn toàn không bận tâm tới ánh mắt của Louis, Solid Lunsar vận dụng từ mới mà Mạnh Cửu Chiêu dạy, khua khua với George.

Hang của bác cả cách hang của bọn cậu không xa, trên con đường ngắn ngủi đi về nhà, Louis len lén cầm lấy tay Mạnh Cửu Chiêu.

Mắt nhìn thẳng về phía trước, Mạnh Cửu Chiêu bạo dạn nắm trở lại.

Một tay bế con nhỏ, tay còn lại nắm lấy tay bạn đời, mặt Louis ửng đỏ.

“A Trọc, hiện giờ anh rất hạnh phúc, anh... Anh nhất định là con Kantus hạnh phúc nhất trên đời.” Hắn thổ lộ những tình cảm đang đọng đầy trong lòng.

“Vâng, em cũng thế, chỉ có đi thôi... Anh đừng gọi em là A Trọc nữa được không?” Cực kì thẳng thắn đón nhận sự bày tỏ của hắn, Mạnh Cửu Chiêu cũng nhân tiện bày tỏ đi đâu không hài lòng của mình.

“Cảm ơn em, A Trọc.”

“...”

Không phải người một nhà không đi chung một cửa (*), ở phương diện khác Louis và Solid Lunsar có thể không giống nhau, nhưng có những nét không khác đi đâu được, ví dụ như chuyện sở thích với tên.

(*) Bất thị nhất gia nhân bất tiến nhất gia môn – Không phải người một nhà không đi chung một cửa: ý chỉ người một nhà thường có những nét giống nhau.

Phản đối không có hiệu lực, Mạnh Cửu Chiêu chẳng thể làm gì, đành để Louis nắm tay dắt đi.

Louis bệ hạ bày tỏ tâm ý của mình, xem ra cậu hôm nay nhận được một điếu bất ngờ hạnh phúc, người bình thường kiếm lời một khi bùng nổ, thật sự nói rất nhiều.

“... Chúng ta có trứng! Chúng ta thật sự có trứng! A Trọc em biết không? Thật ra lúc ấp trứng anh luôn bất an, trứng dưới mông chẳng có chút động tĩnh gì cả, anh... anh khi đó thật lo không ấp ra được gì cả...”

“Không dám nói cho em biết, anh vẫn luôn rất sợ...” Chỉ tới khi thành công mới nói ra những phút yếu lòng, bên ngoài Louis trông rất mạnh mẽ, kỳ thật bên trong vẫn là một trái tim mềm yếu, đời trước hắn dùng một lớp vỏ cứng rắn hơn thế để bảo vệ trái tim ấy, mà đời này, hắn lựa chọn bày tỏ.

“Ừ, em biết.” Cũng bởi vì hiểu rõ sự nghi ngờ trong lòng Louis, thế nên Mạnh Cửu Chiêu mới không nói ra việc đây là đá mà không phải là trứng. Cậu đã nghĩ rồi, đến lúc đó dù có phải “mượn” một đứa con của người khác, cũng nhất định không được để cho Louis đau lòng.

“Cũng may, George của chúng ta vẫn đến.” Giọng nói trở nên hết sức dịu dàng, Louis dừng bước, đưa mắt nhìn xuống George trong lòng, mắt hắn hiện lên sự trù mến không thể diễn tả.

Tay nắm tay, đôi vợ chồng son dừng bước, lúc này đây bọn họ đang đắm chìm trong sự tĩnh lặng của không gian.

“Có đi ầu... Không biết có phải cảm giác của anh sai không, mà anh cảm thấy một tay không thể nào ôm George cho tốt được, việc này... A Trọc, anh muốn rút tay về” B ầu không khí lãng mạn bị Louis phá vỡ ngay sau đó.

Quả nhiên con nhỏ luôn là chiếc bóng đèn điện, đáng lẽ phải muộn vài năm nữa mới nuôi con ← Vào lúc bàn tay ấm áp kia rời bỏ mình, Mạnh Cửu Chiêu không thể lảng tránh sự mất mát trong lòng.

“Một đứa bé mới ra đời có thể nặng bao nhiêu hử? Anh ý ~ hay là anh coi nó quá quan trọng r ồi.” Bữa môi, Mạnh Cửu Chiêu xem thường nói.

Động tác của cậu lại hoàn toàn khác với giọng điệu.

Ngại ngừng ra hiệu cho Louis đưa bé con cho mình bế, Mạnh Cửu Chiêu giang hai tay một cách không được tự nhiên.

Khóe miệng ánh lên sự vui vẻ, Louis nhẹ nhàng đặt George lên hai tay Mạnh Cửu Chiêu.

Nhận lấy George như c ần được vàng, hai tay Mạnh Cửu Chiêu trùng h ả xuống vì nặng — —

Cậu nhìn đứa nhóc trong ngực với vẻ khó tin.

Cuối cùng, Mạnh Cửu Chiêu xác định được một chuyện.

“Không phải ảo giác của anh đâu... Nặng quá! Con nhà chúng ta thật sự rất nặng!”

Một đứa không lớn, mà cân nặng lại chẳng ít, nhóc con này so ra còn nặng hơn cậu nữa!

Đầu thì nghĩ sẽ nhận được một chiếc lông vũ, nào ngờ lại nhận được một quả trứng chì, không chú ý trước, thiếu chút nữa Mạnh Cửu Chiêu sụn lưng.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 137

Edit: DLinh – Beta: Chi

“Nặng thì chứng tỏ rằng George rất khỏe mạnh đấy chứ ~” Đỗ người Mạnh Cửu Chiêu, Louis nhận lại quả cân nhỏ, nâng cao tới gần mắt, hân nhẹ nhàng cọ cọ mặt tên nhóc kia.

Lông mi papa rất dài, có lẽ đã cọ phải lỗ mũi của George, nhóc con kia hắt xì một cái rất vang.

Lo lắng đây có thể là biểu hiện cảm lạnh, Louis vội vàng nhét con vào bên trong áo choàng, chân chính cảm nhận được trọng lượng trĩu nặng, Louis không nhin được quay sang nhìn về phía Mạnh Cửu Chiêu, gương mặt hai người cùng ửng lên màu hồng hồng.

“Hai người các cậu... Lắc lư bên ngoài hang của tôi đủ chưa thôi?”

Ngay lúc đôi ch ồng ch ồng đang ngây ngốc nhìn nhau cười cười, một âm thanh bỗng nhiên vọng lại từ phía trên bọn họ, Mạnh Cửu Chiêu và Louis ngẩng đầu, lập tức bắt gặp chủ nhân cái hang đang tỏ vẻ khó chịu.

“Hai cậu đã lượn quanh hang của tôi năm sáu vòng rồi, nói cho hai người biết, dù coi như hai người từng giúp tôi vớt trứng trở lại đi chăng nữa, cũng đừng mơ mà nghĩ đến việc trộm con của tôi!” Chủ nhân chiếc hang nghiêm túc đưa ra lời cảnh cáo với bọn họ.

Ặc — —

Mặt Mạnh Cửu Chiêu bỗng chốc đỏ rực.

Vừa rồi cậu còn đang suy nghĩ sao đi cả nửa buổi rồi mà chưa tới hang của mình, cái cảm giác cậu và Louis cứ đi vòng quanh bên cạnh hang nhà người khác, còn bị hiểu lầm là kẻ trộm trứng nữa, việc này này này — —

Thật là mất mặt quá!

“Cần gì phải trộm chứ ~ Nhà chúng tôi cũng có con cơ mà!” Khác hoàn toàn với Mạnh Cửu Chiêu, Louis chẳng những không cảm thấy xấu hổ, hân, hân thậm chí còn rất tự hào.

Louis hình như muốn ra vẻ ta đây một chút, tiếc rằng bạn đời lại không cho hắn cơ hội ấy, nắm lấy tay của Louis, Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng kéo hắn đi.

Chỉ cần không còn đi loanh quanh nữa, hang của bọn cậu thật ra cách không xa chỗ bác cả, Mạnh Cửu Chiêu và Louis rất nhanh đã đi về hang của mình.

Mới đi tới phía trước hang, bọn cậu đã bắt gặp Alice đang nằm úp sấp ngay ngắn đợi ở một bên.

Bắt gặp Mạnh Cửu Chiêu và Louis, đôi mắt to tròn của loli miệng méo lập tức ánh lên sự ngạc nhiên, miệng nó há rộng, một viên gì đó tròn tròn lộ ra bên trong... Đá, chính là tảng đá vừa nãy bác cả kiểm tra qua, xác nhận nó không phải là trứng.

Bối rối không hiểu lời Solid Lunsar vừa nói lúc nãy, trong mắt Alice, tảng đá này vẫn là một quả trứng, bên trong hẫng còn chứa một George nữa.

“George! George!” Nghe thấy tiếng kêu vui sướng của bé loli, một chút áy náy xuất hiện trong lòng Mạnh Cửu Chiêu.

Trong khoảng thời gian bọn cậu rời đi, để giúp bọn cậu bảo vệ “quả trứng” này, Alice vẫn luôn bên cạnh canh giữ bên cạnh hang hai người.

Là một con Kantus thủy sinh không thể rời xa nước quá lâu, Alice chỉ có thể chạy tới chạy lui giữa hang và biển, chẳng biết rõ nó đã chạy đi chạy lại bao nhiêu lần nữa, Mạnh Cửu Chiêu chỉ phát hiện ra một vệt nước thật dài bị nó kéo lê từ hang ra tới biển.

Lấy viên đá kia từ trong miệng nó ra, Mạnh Cửu Chiêu cầm nó thả lại vào trong hang, sau khi bò trở lại ra ngoài, cậu vỗ vỗ đầu Alice.

“Vất vả cho nhóc rồi, Alice.”

“Ồi ~” Không cần cảm ơn!

Không quan tâm tới sự vất vả của mình, miễn được papa sờ đầu là nó thấy vui lắm rồi ($\cong \nabla \cong$)/

Papa mama đã trở lại, “George” kia cũng được bọn họ lấy về, một cái George nữa cũng nhìn thấy rồi, Alice rốt cuộc đã hài lòng.

Vẫy vẫy đuôi, nó bịn rịn rời đi.

Mạnh Cửu Chiêu nhìn chăm chú theo bóng nó, mãi tới tận khi xác định nó đã vào nước, lúc đấy cậu mới yên tâm thu hồi ánh mắt.

Louis phụ trách trông coi con nhỏ, Mạnh Cửu Chiêu thì chủ động xung phong chịu trách nhiệm chuẩn bị bữa tối.

Từ khi băng tuyết hòa tan, thời tiết nơi này trở nên ấm áp, tuy rằng hăng còn hết sức lạnh lẽo, nhưng so với lúc đầu đã tốt hơn rất nhiều. Vùng đất sinh sản hiện giờ đã bắt đầu xuất hiện những sinh vật khác.

Hình dáng những sinh vật này đa phần đều rất nhỏ, một phần trong số chúng là động vật có vú rất nhỏ. Cũng do quá nhỏ, thành ra Kantus nơi đây hoàn toàn làm bộ như không nhìn thấy với bọn chúng. Vào thời đại khủng long thống trị, hình dáng động vật có vú đa phần đều nhỏ con, đây cũng là một phương thức để bọn chúng tự bảo vệ mình.

Kantus không để mắt tới những sinh vật nhỏ yếu này, Mạnh Cửu Chiêu thì không thể, ăn cá một thời gian dài, hiện giờ cậu thật sự cực kì thèm thịt.

Cá trong nhà đã đủ nhiều, không có gì phải lo, cậu một lòng một ta tập trung tìm kiếm những sinh vật đang ẩn nấp trong các hang băng kia, tiêu tốn cả nửa buổi trưa, cậu thật sự chỉ bắt được ba con mồi gầy nhom.

Đây là một loài động vật rất giống họ Muroidea (*), nhưng lại to lớn hơn sinh vật gặm nhấm rất nhiều, lúc Mạnh Cửu Chiêu bắt bọn chúng, hai con trong số đó còn bởi vì tranh quyền giao phối mà đánh lộn, bọn chúng quăn nhau rất ác liệt, cũng nhờ thế mà Mạnh Cửu Chiêu mới nhặt được món hời.

(*) Họ nhà gặm nhấm – Muroidea: gồm chuột, sóc, hamster, thỏ,...

Xem ra, sau khi con non của Kantus ra đời, sẽ có một ít sinh vật tiến vào vùng đất sinh sản.

Nhường lại một con chuột cho loli miệng méo, còn sót lại hai con, Mạnh Cửu Chiêu mang về làm thành món tráng miệng, ăn xong chuột, Louis còn cố ý giữ lại phần đuôi của bọn chúng. Phần đuôi của loài chuột này cho dù có tách rời khỏi cơ thể vẫn có thể chuyển động một khoảng thời gian dài, đám trẻ con trong bộ lạc Awash từ nhỏ đã thích chơi thứ này, nghĩ tới đây, Louis quyết định giữ lại chúng làm đồ chơi cho George.

Louis đặt cái đuôi chuột trước mặt George với tình yêu thương vô bờ bến, George cúi xuống nhìn cái đuôi đang quẫy loạn một chút, sau đó...

Bỏ vào miệng ăn hết.

Ở một cái thỏa mãn, George ôm cái bụng tròn xoe lăn một vòng ngay tại chỗ, lăn qua lăn lại, lăn thật lâu, sau cùng chắc đã cảm thấy lăn đủ rồi, nó liền ôm lấy một tảng đá, đánh một giấc say sưa.

“George, papa ở đây.” Con non được nằm ở dưới cánh papa sẽ ấm áp không phải lo lắng gì, nhưng đằng này nó lại chạy đi ôm một tảng đá, trong lòng Louis bỗng cảm thấy sai sai.

Vươn một tay ra, ngay lập tức Louis xách George trở lại, sắp xếp con nhỏ ngủ yên tại chân mình xong, sau đó Louis nhanh chóng nhích người lại gần, xác định chắc chắn mình đã để chứa đủ chỗ cho Mạnh Cửu Chiêu ngủ rồi, lúc này hắn mới dang rộng cánh ra. Đôi cánh chim màu trắng to lớn bao trùm cả hang, gần như ngăn lại hoàn toàn không khí giá buốt bên ngoài. Chẳng bao lâu sau, hang ở trở nên ấm áp.

Bầy Kantus đều tập nập mở cánh ra trong hang, vì thế, từng chiếc mái trắng xóa dần xuất hiện phía trên hang của các Kantus. Hang Kantus dùng để ấp trứng không cần dựng nóc nhà, chính cánh của bọn họ là phần mái tốt nhất rồi.

Louis giương cánh không được bao lâu, bên ngoài trời đã đổ tuyết.

Cho dù thời tiết đã ấm lên nhiều, nhưng nơi này vẫn thuộc khu vực cực lạnh. Hiện giờ, khi trời còn sáng, khí trời ở vùng đất sinh sản sẽ khá thoải mái, nhưng khi màn đêm vừa buông xuống, trời sẽ nổi bão tuyết, gió rét thấu xương thổi tung lông vũ trắng của bầy Kantus, tuyết trắng phủ kín những khe hở trên vảy cánh của bọn họ, đối với việc dùng cánh để bảo vệ hang của Kantus, nhiệt độ ấm áp bên trong và nhiệt độ bên ngoài là hai thái cực hoàn toàn đối nghịch.

Đây quả thực là công việc vừa ngọt ngào lại vừa đau đớn. Vì bảo vệ thứ quý giá bên trong hang, bọn họ vẫn vui vẻ chịu đựng.

Có đi đâu không phải bọn họ không có thu hoạch gì, trải qua thử thách của bão tuyết, thể chất bọn họ cuối cùng sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Ngồi bên trong hang, mặc cho bão tuyết quật tấp trên cánh mình, Louis yên lặng ngắm nhìn hai người bên cạnh: con đã ngủ thiếp đi trên chân mình, chẳng biết từ lúc nào, George đã lại vớ được một tảng đá để ôm, tảng đá còn to gấp mấy lần cả người con gà con; bên cạnh nó, A Trọc đang hoàn tất việc xử lý đông da chuột buổi chiều lấy được. Lúc chiều tối hôm nay thu nhặt được đông da này là việc hoàn toàn ngoài ý muốn, khi phát hiện ra lớp da chuột này vừa mềm vừa dày, Mạnh Cửu Chiêu quyết định tận dụng chúng.

Xử lý xong da ba con chuột, khâu cả ba tấm lại thành một, Mạnh Cửu Chiêu biến chúng trở thành cái túi đeo lên người Louis.

“Thế này thì anh có thể cất George vào r ỗ mang đi khắp nơi.” Tưởng tượng ra cảnh Louis hóa thân thành chú kangaroo địu con đi khắp nơi, Mạnh Cửu Chiêu nhin không được, bật cười.

Louis không cười, nhưng nghĩ tới cảnh tượng ấy, mặt hấn hiện lên vẻ tươi cười.

“Như thế này thì tiện quá.”

“H ỗ chúng ta còn bé, papa cũng đem bỏ chúng ta vào túi.” Vỗ vỗ túi phía trước qu ần áo của Louis, Mạnh Cửu Chiêu chợt nhớ tới chuyện h ỗ nhỏ.

“Phải thế không?”

“Không phải loại túi da thế này, chỉ là một cái túi rất lớn thôi.” Mạnh Cửu Chiêu nhớ lại cảnh lúc ấy, “Papa đặt chúng ta chung một chỗ, khi đó, ngày nào em cũng thấy rất lạnh, phải dựa vào nhiệt độ cơ thể Louis để giữ ấm.”

“... Thật tiếc, anh không nhớ rõ.” Nghe bạn đời kể lại những câu chuyện ngắn về kỉ niệm xưa, Louis cũng cố gắng nhớ lại cảnh tượng khi đó, đáng tiếc, nghĩ h ỗ lâu, hấn vẫn chẳng thể nhớ nổi: “Anh ấm sao?”

Lặng yên nhìn vào con người màu hổ phách ấm áp của Louis, mãi lâu sau, Mạnh Cửu Chiêu mới từ từ nở nụ cười.

“Ừ, Louis ấm lắm, giống như hiện giờ ấy.”

“Mấy ngày qua, anh cực khô r ỗ Louis, bên ngoài tuyết đang rơi đúng không?”

“Không lạnh, đừng lo. Mai chúng ta sẽ ăn chuột tiếp chứ?”

“Được ~”

Bên trong hang động yên tĩnh, hai người thương lượng bàn bạc, mãi tới tận khi Mạnh Cửu Chiêu không chịu nổi phải đi ngủ mới thôi.

Để bạn đời nằm duỗi người thoải mái hơn một chút, Louis cẩn thận rụt người vào, xác định không có gió lùa qua cánh, lúc ấy hắn mới nhắm mắt lại, không lâu sau, tiếng ngáy khe khẽ vì ngủ say vang lên trong hang.

Túi giả theo phong cách kangaroo của Louis bị hàng xóm nhìn thấy, bởi thế, một đoàn Kantus nối tiếp nhau đi sang hỏi han Louis.

Kantus là chủng tộc có năng lực học tập rất mạnh mẽ, tuy mọi người không hề sinh hoạt cùng một chỗ, nhưng hề có thứ gì tốt, tất cả đều cùng nhau chia sẻ học hỏi. Điển hình nhất chính là ba lô của đám Kantus. Từ đầu chỉ có một con Kantus chuẩn bị túi đeo lưng thôi, kết quả sang tới năm sau, túi đeo lưng trở thành hành trang thiết yếu của cả đám Kantus.

Ăn cơm, sinh con, tìm vợ, đây là những nhiệm vụ quan trọng nhất trong cuộc đời một con Kantus, trong đó sinh con chiếm tỉ lệ cực lớn, giờ có thể sở hữu một cái túi mang con theo người — — phát minh này có ý nghĩa to lớn với giống đực Kantus, bọn họ ngay lập tức có thể nghĩ ra: thời điểm đẻ trứng nếu mà có thứ này thì tiện biết bao ~

Với nền tảng như thế, khó trách túi theo phong cách kangaroo của Louis trở nên thịnh hành khắp vùng đất sinh sản.

Loài chuột đáng lẽ có cuộc sống thanh thoi bỗng trở nên xui xẻo, với hình thể vốn có bọn chúng thực ra sẽ không bao giờ được Kantus xếp vào thực đơn của mình, nhưng do lớp da dày trên người, chúng trở thành đối tượng được săn bắt hàng đầu.

Không quá hai ngày, trước bụng con Kantus nào trên vùng đất sinh sản cũng có một cái túi lớn, mấy đứa nhóc ú ờn thì ng ỡ bên trong, khỏi phải bàn về sự tiện lợi của nó.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 138

Edit: DLinh – Beta: Chi

Nhờ việc truyền dạy phương pháp may túi cho Kantus, Mạnh Cửu Chiêu có thể gặp được đám nhóc luôn được các vị phụ huynh giấu dưới mông.

Những tên nhóc con này đại đa số đều lười biếng như George, chỉ nghĩ tới mỗi việc làm sao lấp đầy cái bụng, mỗi ngày ngoại trừ việc đi ngủ thì việc hay làm nhất chính là chiêm chiếp đòi ăn. Nhưng khác với con gà con vàng nhà mình, những đứa nhóc này đa phần là màu xám bạc, lần đầu chú ý tới đi đầu này cậu còn có chút tò mò, tự nghĩ nhớ lại kí ức khi còn nhỏ, cậu nhớ ra những Kantus vừa ra đời mình đã gặp, lông bọn họ rõ ràng toàn là màu trắng mà nhỉ ~

Cuối cùng, con người uyên thâm Solid Lunsar đã giải đáp nghi hoặc cho cậu.

Hóa ra, màu lông của con có sự liên quan tới màu lông của mẹ, chuyện này sẽ kéo dài mãi tới tận khi bọn họ thay lông cũng không khác đi, màu vảy của mẹ sẽ ảnh hưởng tới hoa văn lớp vảy trong tương lai của bọn họ. Từ nhỏ, giống đực Kantus chỉ sống chung với papa, chỉ biết mặt bố mình, không biết mẹ là ai, nhờ vào màu vảy này, bọn họ có thể nhận biết được dòng họ đằng ngoại của mình.

Khác hoàn toàn với giống đực Kantus, giống cái Kantus sống chung với nhau, mỗi năm bọn họ đều cùng nhau đi tới vùng đất sinh sản, sau khi

kì sinh sản kết thúc lại cùng nhau trở về nơi sinh sống của bây giờ, rồi sinh hạ con cái non giữa tộc của mình. Mẹ, con gái và cháu gái cùng sống chung một nơi, tới tận khi chết đi, màu vảy của bọn họ vẫn hoàn toàn là một sắc đồng nhất đặc trưng.

Có đi đâu, giống cái Kantus sẽ không đi tới cùng một vùng đất sinh sản từ năm này sang năm khác, giống như Kantus đực, thời gian giống cái nuôi con rất dài, trước khi con cái đủ lớn, bọn họ sẽ không sinh thêm một đứa nữa. Loại tập quán kì lạ này giúp chủng tộc Kantus tránh thoát khỏi chuyện sinh sản cận huyết.

“Nếu như gặp một con có hoa văn trên vảy giống mình, vậy thì đừng giao phối, tới lúc sinh ra toàn là đờ đờ.” Lúc Solid Lunsar nói ra những đi đâu này với cậu, dáng vẻ nghiêm túc của hắn khi nói ra hai chữ đờ đờ khiến Mạnh Cửu Chiêu thiếu chút nữa cười phá ra thành tiếng. Nhưng ngay sau đó cậu lại nghĩ tới một chuyện kì lạ.

“Nếu như mỗi năm tới vùng đất sinh sản là cả một tộc nhà giống cái, vậy tại sao màu lông của các papa không giống nhau ạ?” Nhìn tên cũng biết, lúc còn nhỏ papa Black có màu đen, còn papa White là một con gà trắng nhỏ.

“Chuyện này...” Solid Lunsar nghiêng đầu suy nghĩ: “Năm đó, tại vùng đất sinh sản có người tới xâm chiếm.”

“Rất nhiều Kantus từ các vùng đất sinh sản khác tới đây cướp con non.”

“Đạ?” Đồng tin tức này khiến người thật ngỡ ngàng!

“Nhưng chúng ta đều chạy đi được, nhân lúc người khác chưa xong chuyện, chúng ta nhặt được rất nhiều con non tại vùng đất sinh sản của bọn họ.” Solid Lunsar bổ sung.

“...” Biểu cảm của Mạnh Cửu Chiêu sau đấy trở nên cực kì khó tả.

Vậy nên, đây là chuyện xưa... về việc cướp hay bị cướp sao?

“Vùng đất sinh sản ở chỗ cha là nơi tốt nhất, giống cái tới đó đẻ rất khỏe mạnh, con non sinh ra cũng là những đứa rắn rỏi nhất. Trước giờ chúng ta đánh lộn chưa từng thua ai!”

Cuối cùng, Solid Lunsar còn tổng kết lại một câu đầy tự hào.

Xem ra, phải cẩn thận với Kantus có màu vảy giống papa, bác cả và ông nội nữa ← Mạnh Cửu Chiêu cũng tự rút ra kết luận.

Nhưng mà, nghe qua những gì bác cả giải thích, Mạnh Cửu Chiêu ít nhiều cũng biết thêm những tri thức về phương diện vùng đất sinh sản của Kantus.

Thì ra Kantus không phải chỉ có một vùng đất sinh sản, trái lại, bọn họ có rất nhiều vùng đất sinh sản, những vùng đất sinh sản lớn nhỏ khác nhau sẽ phân bố rải rác trên phần đồng bằng bằng này, tới khi thời tiết trở nên ấm áp, những vùng đất sinh sản cũng sẽ tách ra thành những đảo nhỏ riêng biệt trôi trên nước, nhờ thế mà hệ số an toàn giữa hai bên được đề cao.

Vùng đất sinh sản nơi mình và Louis ra đời cùng chỗ này không phải là một, dựa theo những gì bác cả nói, do trận động đất năm ấy, vùng đất sinh sản kia đã biến mất hoàn toàn, không ai biết hòn đảo đó đã trôi về phương nào. Solid Lunsar đã tìm xung quanh chỗ ấy ba bốn năm mà không có kết quả gì, thành ra mới phải bay tới bên ngoài.

“Papa, bác, còn có papa hai đứa, đẻ ra đời tại chỗ đó, lãnh thổ của papa cũng ở gần đó... thật muốn quay về xem nơi ấy.” Đến bây giờ Mạnh Cửu Chiêu vẫn còn nhớ như in biểu cảm của bác cả khi nói chuyện, đó là nét mặt của sự nhung nhớ tột cùng, còn pha lẫn chút đau thương.

Đúng rồi, cả hai đứa con của bác cả, đều được chôn cất ở nơi đó.

Cũng tại nơi ấy, bọn chúng đã ra đời.

Sau đó, Mạnh Cửu Chiêu cũng khâu một cái túi lớn lên áo khoác của bác cả.

Hai tuần trôi qua, bầy con non lại lớn hơn một chút, vốn chiếc túi có thể bao trọn nửa người bọn chúng, nhưng hiện giờ sau một khoảng thời gian, rốt cuộc đám gà con bông xù đã lộ mặt ra nhìn thế giới.

Bọn chúng đã không còn là bầy gà con yếu ớt như khi mới sinh, mở to đôi mắt tròn xoe, bọn chúng quan sát thế giới mới lạ trước mắt, tuy rằng bên ngoài rất lạnh, tuy rằng papa không ngại phiền phức hết lần này tới lần khác ấn cái đầu nhỏ của bọn chúng lại trong túi, nhưng những đứa nhóc này vẫn luôn len lén thừa dịp papa không để ý chui ra khỏi túi nhìn trộm.

Tại vùng đất sinh sản, năm nay thật sự là năm có nhiều thu hoạch.

Về cơ bản, Kantus tới đây đều có được con cho riêng mình, mỗi ngày đều có lượng thức ăn dồi dào để hưởng thụ, nhờ thế con non lớn lên với tốc độ trông thấy, hiện tại, chuyện duy nhất bọn họ cần làm, chính là lao mình vào dòng nước lạnh ra sức bắt thật nhiều con mồi về cho con nhỏ ăn, như thế đợi tới lúc dòng nước bị đông lại lần nữa, bọn họ có thể dẫn con rời khỏi vùng đất sinh sản, tới một nơi khí hậu ấm áp thích hợp cho con cái trưởng thành.

Mạnh Cửu Chiêu biết rõ thời điểm về lại nhà đang tới gần, nghĩ tới chuyện được gặp lại người thân, trong lòng Mạnh Cửu Chiêu có chút hơi ngại ngùng, nhưng sự vui sướng vẫn chiếm phần lớn.

Cậu bắt đầu việc dự trữ đồ ăn, một phần ba chỗ thức ăn này là để dành cho đường đi về ngoài ra có một phần ba thu gom để làm quà cho papa cùng ông nội, một phần ba sau cùng...

Là để cho Alice.

Đối với loli ngày nào cũng tới điểm danh này, Mạnh Cửu Chiêu có chút buồn rầu, cậu đúng thật có thích bé loli miệng méo này, lạnh lợi lại nghe lời, nếu có thể, cậu không ngại dẫn theo nó trở về, thế nhưng — —

Cá không thể sống xa nước. Huống chi nước ở chỗ này còn thuộc khu vực cực lạnh, có trời mới biết nếu nó rời khỏi vùng nước này có thể chết

đi ngay lập tức không, vì tốt cho nó, Mạnh Cửu Chiêu không cho phép mình chỉ vì sự yêu mến đơn thuần mà lấy cớ tách nó khỏi quê nhà.

Ngày vè tới gần, Mạnh Cửu Chiêu không biết nên nói gì với nó, cậu chỉ càng ra sức làm việc chăm chỉ, Mạnh Cửu Chiêu bắt cho Alice thật nhiều chuột, một phần lớn để cho nó ăn tươi, còn đầu đem đi phơi khô một số ít, Mạnh Cửu Chiêu còn chuẩn bị các loại cá khô, giấu toàn bộ thức ăn dưới một tảng đá lớn, cậu nói với Alice nếu sau này không còn đồ ăn hãy tới đây lấy.

Trừ việc đó ra, Mạnh Cửu Chiêu còn làm cho Alice một chiếc túi đeo lớn. Nhận được túi, Alice vui sướng cực kì, cái túi vốn trông không mấy ngày sau đã thấy phồng căng, cũng chẳng biết nó nhét gì bên trong.

Tình huống tại vùng đất sinh sản năm nay tương đối đặc biệt: một nhóm Kantus lớn đi cùng nhau, tình cảm giữa bọn họ rất tốt, nhờ có gạch bằng mà Mạnh Cửu Chiêu phát minh ra, phần lớn Kantus đều có được giống cái của riêng mình, tiếp đó sở hữu trứng của riêng mình, sau này, cả đám Kantus cùng nhau trải qua thời kỳ băng tan đầy gian khó, bọn họ còn cùng nhau học cách làm túi, đồng cam cộng khổ lâu như thế, sự ăn ý giữa bầy Kantus tại vùng đất sinh sản này thật đáng ngạc nhiên.

Phải biết rằng, tại những vùng đất sinh sản khác, phần lớn Kantus chẳng qua chỉ tạm thời tụ họp lại thành bầy với nhau thôi, ở chung một chỗ cũng để có sức hút hơn, trừ một số ít Kantus cùng nhau tới từ những năm trước, còn đâu đa số Kantus không có sự liên kết gì với nhau.

Bởi lẽ đó, vùng đất sinh sản chỗ Mạnh Cửu Chiêu năm nay mới trở thành đi đầu đặc biệt ngoài ý muốn.

Bọn họ sẽ chủ động chào hỏi nhau, cũng sẽ trao đổi kinh nghiệm nuôi dạy con với nhau, thậm chí, vào thời điểm đi săn, bọn họ cũng bằng lòng để con chung một chỗ cùng chăm sóc.

Đối với Kantus, đây là sự tin tưởng lớn nhất bọn họ có thể dành cho nhau.

Dựa theo cách lý giải của Solid Lunsar, việc này chỉ xảy ra duy nhất tại vùng đất sinh sản khi Mạnh Cửu Chiêu ra đời, trừ lần đó ra, mấy năm rồi hẳn đổi qua nhiều vùng đất sinh sản như thế, vẫn chưa từng bắt gặp tình cảnh tương tự.

Nhân vật then chốt tạo ra tất cả những thay đổi to lớn này không ai khác chính là Mạnh Cửu Chiêu, bằng hành động của chính mình, trong lúc lơ đãng cậu đã thay đổi những con Kantus mạnh mẽ mà cao ngạo này, trong lúc vô tình cậu đã thay đổi lối sống của Kantus, thậm chí, chuyện cậu làm còn có sức ảnh hưởng sâu sắc tới tận sau này.

Đáng tiếc, chàng trai tạo nên tất cả — — Mạnh Cửu Chiêu lại hoàn toàn không hay biết gì với chuyện này.

Cậu đang rất buồn phiền.

Sau khi Solid Lunsar cần đầu mấy con Kantus già đời tuyên bố chuẩn bị đi khỏi vùng đất sinh sản, các Kantus khác cũng bắt đầu chuẩn bị các vật phẩm cần thiết cho chuyến đi về. Thức ăn là nhu cầu quan trọng đầu tiên bọn họ cần chuẩn bị, vì chuẩn bị lượng thức ăn lớn nhất có thể, phần lớn bọn họ cần đi ra ngoài, trước khi bày Kantus rời đi, việc đem con nhỏ để ở đây là vấn đề đáng để băn khoăn nhất.

Vì thế — —

“A Trọc yêu quý, Đóa Đóa nhà tôi giao cho cậu đó ~” không nghĩ nhiều, Tiểu Hoa ngay lập tức lôi đứa con béo mập nhà mình từ trong túi trước bụng Alan ra, nhét vào trong tay Mạnh Cửu Chiêu.

Sau khi cậu ta tới, Nha Nha cũng theo sát phía sau, trên tay nó cũng xách theo một đứa nhóc béo tròn.

Sau Nha Nha là tới Jojo, tiếp sau Jojo là Green, nối gót Green là...

Nói tóm lại, chờ khi Mạnh Cửu Chiêu định thẩn lại, cậu đã bị một đám gà ú nần bao quanh ==//

Toàn bộ đám Kantus vị thành niên lúc trước cùng đi tới vùng đất sinh sản đầu chọn cậu cho nhiệm vụ trông giữ con. Tiếp đó, chẳng biết đám Kantus còn lại nghĩ gì, cũng dẫn con nhà mình sang, đám nhóc trên cả vùng đất sinh sản này cuối cùng đều tập trung trước cửa hang nhà Mạnh Cửu Chiêu, cảnh tượng tráng lệ trước nay chưa từng thấy?

Mạnh Cửu Chiêu:: ▽ a?

“Con giao cho cậu đấy ~ chúng tôi đi săn đây ~~~~” Jojo dù đã làm cha vẫn giữ nguyên tính cách hoạt bát, gấp gáp biến thành nguyên hình bay đi, sau cậu ta, toàn bộ Kantus cũng tập nập lên đường, toàn bộ vùng đất sinh sản trong chớp mắt chỉ còn lại không tới chín con Kantus, số lượng này đã bao gồm một thành phần là Mạnh Cửu Chiêu.

Bỗng dưng... được đề cử làm người trông trẻ...

Phản đối a a a a!!!!!!

Cậu ngẩng đầu nhìn trời, mãi tới khi cổ cũng tê rần, trên trời, đám Kantus kia cũng không có ý định quay lại, Mạnh Cửu Chiêu xoa xoa cổ, chỉ đành cúi xuống, bắt gặp một tập đoàn nắm lông đầy đất, khoe miệng cậu giật giật.

Moe quá trời!

Đáng yêu quá đi!

Sắp chảy máu mũi rồi!

Phản ứng bên trên thực sự không xảy ra, Mạnh Cửu Chiêu chỉ cảm thấy mình không thể nào chống đỡ nổi nữa, những bé chíp bông mập mập này tuy rằng còn rất nhỏ, nhưng thật lòng con nào con nấy đều cực kì mập! Mập thì cũng thôi đi, chúng còn rất thích thú với việc đè lên chân người lớn, lúc này, chân phải của Mạnh Cửu Chiêu đã bị George nhà cậu đóng chiếm, tuy rằng vóc người George nhỏ con, nhưng thật sự là kẻ nguy hiểm tiềm ẩn! Những đứa trẻ khác thật sự không có cách nào khiến nó di chuyển ==//

Có khoảng bốn mươi ba đĩa đang vây quanh chân trái của Mạnh Cửu Chiêu, hơn mấy chục đĩa chíp bông mập mạp tranh đấu dữ dội, cuối cùng Đóa Đóa nhà Tiểu Hoa nhờ vào thân hình tròn trịa cường tráng, thành công vượt qua tất cả đối thủ, được ng ẩ lên chân trái Mạnh Cửu Chiêu. Trong giây phút cái mông nhỏ đặt lên bàn chân của Mạnh Cửu Chiêu, khoe miệng cậu co giật.

Những đĩa nhóc này... thật sự rất nặng...

Tuy rằng Mạnh Cửu Chiêu yêu quý và muốn chăm sóc đám chíp bông mập ú này, nhưng thật lòng cậu vẫn cần có người tới giúp cậu. Nếu không — —

Solid Lunsar ngay lập tức nhảy ra ngoài!

Là một trong chín con Kantus lưu lại vùng đất sinh sản, Solid Lunsar chính là người cao to nhất, từ lúc hắn thấy những Kantus khác giao nạp con nhỏ, trong lòng hắn đã cuộn sóng dữ dội!

Moe quá trời!

Đáng yêu quá đi!

Sắp chảy máu mũi rồi!

Là một giống đực Kantus, ngay sau khi cha của đám nhóc bay đi, hắn lập tức nhào tới.

Đáng tiếc — —

Đám nhóc hoàn toàn không màng tới ông chú quái dị (*) này, bọn chúng chen chúc thành một bầy, nhao nhao v ồ tới chỗ Mạnh Cửu Chiêu. Hơn mấy chục đĩa nhóc vây quanh chân Mạnh Cửu Chiêu, lông xù xù đập d ềnh từng đợt sóng ầm ập.

Vốn ban đầu Mạnh Cửu Chiêu không thể giải thích được sự dao động trong lòng, nhưng vừa lúc đó, chẳng hiểu vì sao, cậu bất thành lình ngừng

đầu lên nhìn — —

Trên trời, chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện nhiều chấm đen nhỏ, lúc nhận ra đấy là một bầy Kantus đang bay về hướng này, suy nghĩ đầu tiên của Mạnh Cửu Chiêu là: bọn Tiểu Hoa đã về ư?

Nhưng rất nhanh cậu đã phát hiện ra chỗ không hợp lý!

Cùng lúc đó, Solid Lunsar đột nhiên gào lên!

Theo tiếng khủng long đình tại nhức óc, một con Kantus to lớn giương nanh vuốt nhảy tới chắn trước mặt Mạnh Cửu Chiêu và đám nhóc. Gần như cùng lúc với hắn, bảy con Kantus khác ở lại trông giữ vùng đất sinh sản lập tức biến hình, lao tới từ những hướng khác nhau, bọn họ dùng cơ thể của mình che chắn cho Mạnh Cửu Chiêu và đám nhóc!

Có kẻ địch tấn công!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 139

Edit: D Linh – Beta: Chi

Có ít nhất năm mươi con Kantus đang lao về phía này, dựa vào vóc dáng, dựa vào màu vảy — — trước mặt có ít nhất mười con Kantus trắng niên có vóc người có thể so bì với mình!

Solid Lunsar lập tức nhớ lại trận chiến ác liệt năm đó khi còn sung sức!

Kantus thường sẽ không tranh đấu với người cùng một tộc, trên thế giới này tồn tại duy nhất một sinh vật có thể khiến một Kantus bị thương nặng, đó chính là một con Kantus khác, bởi lẽ đó, Kantus sẽ cố gắng né tránh những trận đấu vô nghĩa với đồng loại.

Lý do khiến Kantus bằng lòng chiến đấu với một con Kantus khác, chỉ có một — — con non.

“Gray! Cậu và A Trọc che chắn cho đám nhóc rời khỏi chỗ này, A Trọc, dẫn bọn chúng tới hang động!” Quyết định một cách dứt khoát, Solid Lunsar nhanh chóng phân chia nhiệm vụ cho mọi người, để cho người còn trẻ tuổi như Gray giúp đỡ A Trọc yếu hơn và bầy con non yếu ớt nhất rời đi trước, ở lại còn sáu con Kantus và cả hắc...

“Vì con của chúng ta.” Solid Lunsar gằn một tiếng trầm thấp.

Sau lưng hắc, sáu con Kantus khác cũng nhảy ra, đứng bên cạnh Solid Lunsar, bọn họ cùng tiếng gào to để đáp lại Solid Lunsar.

“Vì con — —“

Bảy con Kantus chống lại năm mươi con, kết quả của cuộc chiến này đã cực kỳ rõ ràng, bọn họ — — chắc chắn sẽ phải chết không cần nghi ngờ gì nữa.

Nhưng bọn họ vẫn cần phải tranh thủ lợi dụng khoảng thời gian này, tiếp đó sẽ chờ cho đồng bạn trên vùng đất sinh sản quay về, tuy rằng con nhỏ được những con Kantus khác nuôi cũng có thể lớn lên một cách khỏe mạnh, nhưng cứ thế đưa tặng con mình mà không hề phản kháng lại, đây là chuyện một con Kantus không thể nào làm được.

Trong thế giới của Kantus, chỉ có kẻ yếu mới mãi mãi không có con. Nếu có người muốn cướp con của bọn họ, trước tiên phải dẫm lên xác bọn họ cái đã!

Đây chính là luật lệ của Kantus.

Mấy người Solid Lunsar gào một tiếng thật lớn, Mạnh Cửu Chiêu và Gray đều nghe thấy. Bảy nhóc con cũng nghe được, bây giờ bọn chúng còn nhỏ, thực sự thì không nghe hiểu những gì người lớn nói, nhưng từ lúc sinh ra những đứa trẻ này đã có được kỹ năng nhìn mặt đoán ý, bản năng mách bảo chúng rằng, hiện giờ người lớn có việc quan trọng cần giải quyết, tình hình hiện nay rất nguy hiểm.

Bản năng cũng cho chúng biết, cách người lớn càng gần sẽ càng an toàn.

Vì thế, mấy đứa nhóc cách khá xa Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu dẫm đạp để đấu tranh tới gần hơn bên Mạnh Cửu Chiêu. Do mấy tên nhóc này mà tốc độ di chuyển của hàng ngũ sụt giảm, vài đứa bên dưới bị đồng bạn đạp phải kêu lên chiêm chiếp vì đau, tình thế có vẻ như hai bên muốn lao vào đánh nhau — —

“Không được dẫm lên bạn mình! Phải xếp hàng để đi!!!” Mạnh Cửu Chiêu hét lớn.

Bầy con non: chớp chớp ~~~~~

Lũ muốn đánh vẫn chiến tiếp, lũ muốn chen vẫn tiếp tục chen lên.

Được rồi, dùng tiêu chuẩn cho lớp mẫu giáo lớn để yêu cầu các bạn nhỏ ở lớp bé, thật sự yêu cầu này quá cao.

Thế là — —

“Ai giẫm lên bạn sẽ đánh mông! Trái lại ai nghe lời xếp hàng trật tự sẽ được thưởng cá!”

Ba ba ba, sau khi nghiêm khắc đánh mông vài đứa nhóc đi đâu đang đánh lộn xong, Mạnh Cửu Chiêu liền lấy một con cá trong ngực ra.

Đám chíp bông mập mạp ngay lập tức hiểu ra.

Đám nhóc lúc này hăng còn lộn xộn giờ đã trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, tất cả tụ lại cùng một chỗ, ngoan ngoãn đi sau mông Mạnh Cửu Chiêu.

Nhóc con thích đập bạn đi trước sau khi bị Mạnh Cửu Chiêu đánh đít cũng trở nên nghe lời. Bầy chíp bông ứn ần này thế mà lại học được cách xếp hàng theo thứ tự!

Gray nhìn Mạnh Cửu Chiêu với vẻ kính nể, lúc này hắn lo lắng cực kì, bảo hắn đi đánh nhau hắn không sợ, nhưng giao việc hộ tống một đội chíp bông tới nơi khác thế này thật sự là khiến hắn lo âu. Con non Kantus nổi tiếng không nghe lời, đám nhóc này quậy phá ầm ào, hoàn toàn không sợ trời không sợ đất, đó cũng là lí do vì sao cho tới bây giờ, mỗi người tự chăm sóc con của riêng mình, trong hang của Kantus cũng chỉ có duy nhất một đứa con, gia đình có hai con rất hiếm thấy, huống hồ là cả một đại đội như thế này!

Thảo nào Solid Lunsar lại giao cho người yếu nhất tộc, A Trọc, việc che chở bầy con non chạy trốn, tất cả đều đã tính toán từ trước!

Một bầy chip bông tự giác ngoan ngoãn đi theo sau ông mình, ngay cả Gray vừa nãy còn nhìn mình với vẻ phiến toái giờ cũng thể hiện sự kính nể, áp lực trên vai Mạnh Cửu Chiêu càng nặng nề hơn.

Không chỉ mình Solid Lunsar hiểu ra, ngay cả Mạnh Cửu Chiêu cũng biết đây là trận chiến không cân sức từ cái nhìn đầu tiên.

Nhất định Solid Lunsar đã chuẩn bị việc hy sinh chính mình, quyết sống mái để tranh thủ chút thời gian cho bọn cậu, mà việc cậu cần làm hiện giờ, trước khi những Kantus khác quay lại, nhất định phải dẫn đám nhóc này tới chỗ lánh nạn.

Mỗi vùng đất sinh sản đều tồn tại một nơi như thế.

Nhờ vào sự chỉ dẫn của Kantus nhiều tuổi và giàu kinh nghiệm nhất, sau đó tất cả Kantus khỏe mạnh trên vùng đất sinh sản sẽ cùng tham gia vào việc đào. Mạnh Cửu Chiêu cũng đi đào một ngày, nhưng khi đó cậu còn tưởng mọi người đi đào nhà vệ sinh, sau này, khi biết đó là nơi tương tự hầm trú ẩn, cậu đã vô cùng hối hận khi lên lút đi tề tại đó.

“Chiếp... Chiếp...” Bầy chip bông vẫn tiếp tục kêu chiếp chiếp, có đi đâu, tiếng kêu sung sức lúc đầu giờ đã trở nên ỉu xìu.

Chúng đang đói.

Đám nhóc này đang trong thời kỳ phát triển, khát khao được ăn cực kỳ mạnh mẽ. Đồn tồn tại như một dạng chất đốt với bọn chúng, một ngày không có nhiên liệu, để tự bảo vệ mình, bọn chúng sẽ bùng nổ rất nhanh.

Gray cố gắng đánh thức vài đứa dậy, mang bọn chúng, nhưng vì số lượng con non quá nhiều, nhìn theo hành động của hắn, càng ngày càng nhiều chip bông nhào tới trên người hắn, vốn sức khỏe còn lại không nhiều lắm đầu tiêu hao vì bọn chúng. Cho dù có ngoan ngoãn được một lát nhưng dù sao thì bọn chúng vẫn chỉ là đám trẻ mới ra đời chưa được bao lâu, vào những khi có người lớn để dựa dẫm, bọn chúng theo bản năng đều muốn ỷ lại.

“Tự mình đi! Không đi sẽ bị đánh đòn!” Bất đắc dĩ, Mạnh Cửu Chiêu lần nữa giả bộ nghiêm khắc.

Âm thanh bộp bộp vang lên bên tai, đám nhóc con lập tức ngay ngắn trở lại.

“Cố lên một chút, sắp tới rồi, chỗ đây sẽ có cá để ăn!” Mạnh Cửu Chiêu an ủi đám nhóc, ôm một đứa bé thật sự không nhúc nhích nổi nữa vào lòng, cậu chạy về hướng chỗ tị nạn. Bầy chíp bông đói bụng sắp chết tới nơi rồi, vì thế đành quạt quạt cái cánh nhỏ chạy đuổi theo cậu.

Chếch về phía đông khu xây hang tại vùng đất sinh sản là nơi phân bố rất nhiều đũa tuyết, chúng được hình thành do lớp băng được nước biển đẩy cao lên, sau vài đợt tuyết rơi, thoát nhìn qua trông giống hệt những tảng đá đã có sẵn từ lâu tại chỗ này. Solid Lunsar và những con Kantus lớn tuổi khác cuối cùng đã chọn đây làm nơi lánh nạn.

Nếu không, nơi đây vốn chỉ là chỗ băng dày nhất mà thôi.

Khom người, Mạnh Cửu Chiêu bối tìm trên đũa tuyết trắng xóa, sau một lúc lâu rốt cuộc cũng xác định được vị trí, chỉ thấy cậu dùng lực một chút, một tảng đá xuất hiện trên nền tuyết rồi được rời sang chỗ khác.

Đi vào trong quan sát, Mạnh Cửu Chiêu tiên phong nhảy xuống, đường thông xuống đáy hang là một cái cầu trượt, thứ này được làm theo đề nghị của cậu, chỗ lánh nạn này vốn là một hang động thẳng tắp, bầy con non muốn đi xuống chỉ có thể nhờ Kantus trưởng thành xuống trước, sau rồi mới đón từng đứa xuống một, hiện giờ đã được đổi thành cầu trượt, chính chúng có thể tự đi xuống.

“Đưa chúng xuống đi, trong này an toàn.” Xác nhận đáy động không có nước đọng, cũng không tồn tại thứ gì khác nguy hiểm, lúc này, Mạnh Cửu Chiêu mới hô lên một tiếng với Gray ở bên trên.

Ngay sau đó, từng đứa một thi nhau trượt xuống.

Lúc bị đẩy xuống bọn chúng rất sợ, dù sao trong này cũng rất tối, thế nhưng sau khi trượt được một lúc, chúng lại trở nên vui sướng. Trượt càng trượt vốn là trò chơi đứa con nít nào cũng thích, đám chíp bông mập mạp này cũng không ngoại lệ.

Bọn chúng kêu lên chiếp chiếp, thậm chí nhiều đứa còn có ý đồ muốn leo lên chơi lần nữa, Mạnh Cửu Chiêu cũng không ngăn cản. Nơi này có độ dốc lớn, đến cậu cũng chẳng bò lên nổi, càng chẳng phải đề cập đến đám chíp bông chân ngắn này.

Mạnh Cửu Chiêu cẩn thận kiểm tra quân số, cuối cùng, xác nhận đã đủ toàn bộ.

“Gray, đủ rồi!” Mạnh Cửu Chiêu hét lên với Gray phía trên.

Lúc này, từ phía trên vọng xuống không phải tiếng kêu nhẹ nhàng khoan khoái của Gray trẻ tuổi, thay vào đó là một tiếng khùng long rít biểu thị cho sự đau đớn — —

Gray bị tập kích!

Hiện giờ, bắt đầu xuất hiện một vài khối băng vụn rơi xuống từ đỉnh nóc, kèm theo tiếng chân nối nhau không ngừng, Mạnh Cửu Chiêu phân biệt một cách cẩn thận, cuối cùng, cậu xác nhận, vào giờ phút này, mặt đồng bằng băng phía trên chỗ lánh nạn nhất định đang có hai con Kantus nguyên hình.

Một con là Gray, mà con còn lại... chắc chắn là kẻ xâm lăng!

Địch phát hiện ra chỗ tránh nạn của phe mình, mà Gray đang cố gắng ngăn cản hắn ta!

Âm thanh trên cửa động lập tức biến đổi thành cảnh tượng sinh động, mọi chuyện hiện lên cực kỳ rõ ràng trong đầu Mạnh Cửu Chiêu.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Vô vàn ý tưởng lóe lên trong đầu cậu, phía bên ngoài, Gray đang rơi vào thế yếu, bị hạ gục chỉ là chuyện giây lát, không dưới một lần, Gray cố gắng dẫn dụ kẻ xâm lăng rời đi khỏi nơi này, nhưng ý đồ của hắn đã nhanh chóng bị đối phương phát hiện, khả năng diễn trò của Gray quá kém, kẻ xâm lăng đã khẳng định chắc chắn đây là nơi tị nạn!

Đám nhóc cũng nhận thức được chuyện xảy ra ở bên ngoài, bằng chứng chính là tiếng chiêm chiếp lúc đầu của bọn trẻ đã hoàn toàn biến mất. Dưới đáy động có rất nhiều thức ăn, nhưng không có một đĩa nhóc nào chủ động tiến tới ăn thứ gì, lực chú ý của bọn chúng hoàn toàn tập trung trên người Mạnh Cửu Chiêu. Bọn chúng không biết Mạnh Cửu Chiêu nhỏ yếu, trong mắt chúng, Mạnh Cửu Chiêu chính là người bảo vệ bọn chúng duy nhất vào lúc này.

Trong những cặp mắt này, cũng có ánh mắt của George.

Nhất định phải làm gì đó — — Mạnh Cửu Chiêu tự nhủ.

Bàn tay chống dưới đất của cậu lướt qua thứ gì đó, để đề phòng nguy hiểm có thể xảy ra, vẫn thường xuyên có Kantus tới bổ sung đồ ăn cho chỗ này, những thức ăn ở đây đều do bầy Kantus đưa từ bên ngoài vào, Mạnh Cửu Chiêu cũng từng bảo Louis ném vào một con sò to. Đây là một con sò cực lớn, hai người bọn họ cạy cả nửa ngày trời vẫn không mở ra được, cuối cùng, Mạnh Cửu Chiêu tìm được chỗ tốt hơn để chứa nó, chính là nơi tránh nạn này.

Hình thù quái dị của con sò khổng lồ kia ngay lập tức lóe lên trong đầu Mạnh Cửu Chiêu!

Chính nó! Chính xác là nó!

Tự nói như thế trong lòng, Mạnh Cửu Chiêu lập tức hành động.

Đám trẻ rồi rít nhường đường cho cậu, Mạnh Cửu Chiêu cũng không cần lần mò lâu lắm, cậu tìm được con sò khổng lồ tại một góc của nơi lánh nạn.

Đó là một con sò lớn dài tới hơn một mét, nó thực sự rất nặng, cũng con sò trên lưng, Mạnh Cửu Chiêu vội vã đi tìm những công cụ khác, sau khi đặt chân được tới nơi có thể đi tới cửa động, cậu bắt đầu vác con sò bò lên một cách khó nhọc.

Mạnh Cửu Chiêu lẳng lặng núp ở chỗ cửa động.

Băng rơi xuống chỗ cửa động ngày càng nhiều, nhờ ánh sáng hắt vào từ bên ngoài, Mạnh Cửu Chiêu có thể nhìn thấy rõ hơn tình cảnh bên ngoài.

Gray đang bị một con Kantus to lớn giẫm lên đất, hấn chặt vật muốn cắn vào chân đối phương, nhưng lại bị đằng kia đập một cước đau đớn.

Một phát này đá xuống, Gray gần như đã hấp hối.

Kẻ xâm lăng thắng lợi, hấn ta đắc chí gào thét, nhanh chóng rời khỏi chỗ không còn là mối lo – Gray, hấn cẩn thận dò hơi thở của bầy con non.

Khứu giác của Kantus không được xếp hạng cao trong số các loại khủng long, nhưng bọn chúng lại cực kì nhạy cảm với mùi của con non, hương h ồ này còn có đến một b ầy chíp bông.

Kẻ xâm lăng đã xác nhận chắc chắn con non đang ẩn mình trong hang động này, cố gắng siết chặt cơ thể, dùng phần đầu to hút võ băng, hấn ta tạo được một cái lỗ trên cửa động.

Thời khắc Mạnh Cửu Chiêu chờ chính là đây!

Con sò ôm trên tay đã lâu, ngay lúc phần đầu kẻ xâm lăng hút nát lớp băng xông vào, cậu tông thẳng con sò trên tay vào miệng đối phương —

Bởi thế, khi đối phương định khép miệng lại rít lên một tiếng theo thói quen, vỏ sò bén nhọn đã đâm xuyên qua hấn ta!

Một cái vỏ sò sắc bén chắc chắn không làm nên chuyện, nhưng lực khép miệng vào của Kantus quá lớn, dưới tác dụng của lực cắn, miếng vỏ sò kia trở thành thứ vũ khí giết người cực lợi hại.

Rống lên một tiếng thảm thiết từ tận cổ họng, kẻ xâm lăng vốn đang giương oai giễu võ ngã rầm xuống đất. Cùng lúc đó, Gray đang quỳ rạp trên đất hấp hối cũng vùng dậy dùng nốt chút sức cuối cùng, nhảy dựng lên, cố gắng nhảy lên người con Kantus nọ, dùng chút hơi tàn của mình cản lên cổ đối phương — —

Máu tươi ồạt chảy ra từ miệng vết thương của kẻ xâm lăng, kẻ với hình thể to lớn gầy như gấp đôi Gray này ra sức giãy giụa tầm mười phút, sau cùng hắn cũng chịu nằm yên bất động.

“Hà... Hà...”

“Hà... Hà...”

Khí trắng thoát ra khỏi miệng Mạnh Cửu Chiêu và Gray, bọn cậu ra sức thở hổn hển, nhìn vào mắt đối phương, họ bắt gặp cùng một ý nghĩ: nơi lánh nạn này không thể sử dụng được nữa, phải chuyển đám trẻ sang nơi khác an toàn hơn.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 140

Edit: DLinh – Beta: Chi

Đám chíp bông mập mạp đầu cực kì nghe lời, tuy rằng bọn chúng vừa mệt vừa đói, nhưng chúng rất ngoan ngoãn nghe theo sự chỉ đạo của người lớn, xếp thành hai hàng, chúng bắt đầu bò từ dưới đáy động lên. Tuy để tiện cho chúng bò lên, Mạnh Cửu Chiêu đã đục rất nhiều bậc trên “cầu trượt” cho chúng đặt móng, thế nhưng đối với móng vuốt nhỏ bé lại yếu ớt của bầy nhóc con, việc bò lên thực sự khó khăn, chốc chốc lại thấy có đĩa đang bò thì bị rơi xuống.

Rơi xuống một đĩa sẽ kéo theo cả dây dài phía sau, bọn chúng quá nặng, lúc mấy đĩa cùng nhau lăn xuống có thể đồng thời kéo theo cả Mạnh Cửu Chiêu lăn rơi một thể, không biết làm sao, người bên dưới trợ giúp đành đổi sang Gray.

Mạnh Cửu Chiêu phát hiện ra một điếu:

George cũng nằm trong đám chíp bông mập mạp đang bò lên phía trên này, tuy là con của mình, nhưng Mạnh Cửu Chiêu không hề tặng nó chút đãi ngộ hơn người nào cả. Vào lúc đầu, George vẫn luôn là đĩa bò ở sau cùng, Mạnh Cửu Chiêu có hơi lo lắng, sức khỏe của con nhỏ nhà mình hình như cũng không tốt lắm... Vóc người nhỏ đã đành, trọng lượng cơ thể lại nặng hơn so với bạn bè đồng trang lứa. Có điếu, đợi đến khi Mạnh Cửu Chiêu đi trở lại ra ngoài, trợ giúp bên trong cho đám trẻ đổi người thành Gray, Mạnh Cửu Chiêu lại phát hiện George thế mà lại đang tự mình bò thoăn thoắt phía sau mông cậu!

Con gà con ú n ần màu vàng tự mình bò lên chiếp một tiếng, tuy rằng trông cực kì đáng yêu, nhưng mà...

Mạnh Cửu Chiêu cứ luôn có cảm giác tiếng chiếp của George ẩn chứa sự vui mừng vì theo kịp.

Ai cha ~ papa cuối cùng cũng bò lên, trước đấy bò chậm như thế để cùng papa, George mệt muốn chết đi được — cảm thán xong, George ú n ần li ền nằm xuống cạnh chân Mạnh Cửu Chiêu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thế mà... lại được con mình chăm sóc... Việc này...

Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy hết sức phức tạp.

Hoạt động vất vả khiến Kantus mệt lả, may thay cho dù Gray đã bị thương, nhưng sức hấn vẫn khỏe hơn Mạnh Cửu Chiêu, sau khi hấn xuống dưới, đám nhóc chẳng bao lâu sau thì bò lên được, cho dù không lên được, cũng được hấn cõng trên mình cùng leo lên.

Sau khi kiểm kê lại quân số một lần nữa, xác định không thiếu một đứa nào, tất cả đều có mặt đầy đủ, Mạnh Cửu Chiêu lại bu ồm r ầu.

Ngay lúc Mạnh Cửu Chiêu nghĩ mãi không ra, bỗng nhiên một con cá từ trên trời rơi xuống, không hề nghi ngờ lệch, vừa khít rơi xuống bên chân cậu.

Mạnh Cửu Chiêu không nhìn được nhìn về hướng bờ biển, cậu bắt gặp Alice đang chống vây nhìn về phía này.

“A ~ Alice!” Hôm nay Alice rất sung sức, trong một khoảng thời gian được ăn ngon, thành ra cơ thể của nó mập thêm một chút, thoát nhìn... trông càng đáng sợ hơn.

Chưa gặp giống cái Kantus bao giờ, đám con non hoàn toàn không dám thở mạnh, nhao nhao trốn sau lưng Mạnh Cửu Chiêu.

Trái lại, George và Alice lại vô cùng quen thuộc, miệng kêu lên một tiếng chiêm, nó gửi lời chào tới Alice.

Hoàn toàn không có sức chống cự lại một George ngoan ngoãn, vì thế, Alice lại phun ra một con cá nhỏ từ trong miệng, nhắm chuẩn tới ngay trước mặt George, Alice hào phóng mời em trai ăn cơm.

“George, ăn!”

Hôm nay, Alice cảm thấy vô cùng tự hào khi chăm sóc và nuôi gia đình mình, nó hiểu rõ sở thích của từng thành viên trong nhà, bác Solid Lunsar thích ăn loại sò có cái vỏ khó ư, mama Louis thích ăn cá lớn có phần thịt hồng hồng, papa A Trọc thích ăn tôm, còn nữa, em trai đáng yêu George thích ăn loại cá bé cũng đáng yêu như nó.

Mỗi khi nghĩ tới những loài sinh vật này là để dành cho mọi người trong nhà ăn, Alice bỗng cảm thấy đáy biển không còn cô đơn nữa, với những loài cá lớn khác muốn chống đối tranh giành thức ăn với nó, tinh thần liều mạng của nó càng tăng cao.

Không buồn tha cho kẻ mạnh được thắng, hôm nay Alice đánh lộn rất hăng máu.

George nhìn sang papa, thấy papa không phản đối liều vội vàng ngậm lấy con cá Alice cho nó, ăn lấy ăn để.

Loại cá này đối với Alice chỉ là loại nhỏ, nhưng thật ra vóc dáng của nó vẫn rất lớn, những chỗ ăn không hết, George đều hào phóng chia sẻ cùng những đứa trẻ khác. Gray nhìn cảnh tượng này mà lòng thấy hâm mộ cực kì.

“A Trọc, con nhà cậu thật... thật không tệ chút nào.” Hấn không biết nói ra những từ như có giáo dục, nhưng hấn vẫn cảm nhận được đứa nhóc này rất biết suy nghĩ? Rất... Rất tốt!

Đối diện với sự khen ngợi của Gray, Mạnh Cửu Chiêu hiếm khi có được một lần thấy chột dạ.

Chỉ có cậu biết rõ, biểu hiện bây giờ của George hoàn toàn không phải là hào phóng, chẳng qua nó chỉ đang lười thôi.

George là một đứa trẻ vừa kén chọn lại vừa lười nhác, Mạnh Cửu Chiêu phát hiện bình thường sau khi ăn hết những chỗ mình thích, nó sẽ nằm ngửa ngáy khò khè trên đồng còn dư. May thay nhiệt độ tại vùng đất sinh sản rất thấp, nếu như còn ở bộ lạc, đây chính xác là một con gà con bò ra từ trong đồng rác đó!!!!

Không thể nhẫn nhịn nổi nữa! Vì thế Mạnh Cửu Chiêu đã đưa ra chỉ thị dành riêng cho George: thức ăn mỗi ngày nếu còn dư lại, ai ăn người đó phải chịu trách nhiệm mang ra bên ngoài, nếu không làm được sẽ đánh đòn.

George rất sợ bị đánh đòn, vì thế chỉ thị ngay lập tức có tác dụng: vì không phải đi dọn rác thức ăn thừa, hằng ngày George đâu ăn sạch sẽ hết tất cả đồ ăn.

Thật sự là ăn, cực, kì, sạch, sẽ! Ngay cả phần vảy cá không ai muốn ăn, vì không để tồn dư rác, nó cũng kiên quyết ăn cho bằng sạch.

Đứa bé này lười biếng tới mức nào chứ — —

Ngày hôm nay, George hào phóng chia sẻ đồ ăn với bạn bè, có lẽ nó rất vui nhỉ? Vừa có thể quang minh chính đại ăn uống kén chọn, lại vừa hiên ngang không cần đi đổ rác.

Để kệ cho bạn bè tranh nhau phần thức ăn còn sót lại, George run rẩy nằm nhắm mắt nghỉ ngơi trong gió rét.

Vì thế, Mạnh Cửu Chiêu cần con cá lớn Alice vừa ném cho đưa cả cho bọn trẻ, bọn chúng còn nhỏ, mỗi ngày cần phải dựa vào thức ăn để duy trì thể lực, chẳng đường tiếp theo bọn chúng phải tự mình vượt qua, bởi vậy, không thể không cho chúng ăn gì.

Ngay lúc đám nhóc đang ăn uống, Alice cũng nhìn thấy thi thể Kantus trên mặt đất.

Nó lập tức trở nên hoảng hốt.

“Mama? Mama?”

Mạnh Cửu Chiêu quyết định nói ra tình hình thực tế với nó. Vì thế, cậu đem tất cả mọi chuyện kể hết cho Alice nghe, từ việc phần lớn Kantus trên vùng đất sinh sản đầu đã bay đi kiếm ăn, đến chuyện trong lúc đó đột nhiên xuất hiện một bầy Kantus lạ tới cướp con non.

“Hiện giờ chúng ta đang tìm một nơi an toàn cho đám nhóc này, tránh cho kẻ xấu lên tới bắt chúng đi.” Mạnh Cửu Chiêu nói ra chuyện cần làm.

Alice vẫn luôn yên lặng lắng nghe, hiện giờ nó có thể nghe hiểu tương đối nhiều, cho dù không hiểu được tất cả, nhưng chí ít nó cuối cùng cũng biết rõ tình huống hiện giờ.

“Chỗ... khác? An toàn?” Nó nghiêng đầu, bởi vì động tác này, miệng của nó trông có vẻ ngay ngắn hơn.

“Ừ, đúng thế, nhóc có đề nghị gì không?” Hải vực này phân bố khá rải rác, không ai có thể thông thạo hơn người sống trong biển từ nhỏ như Alice, Mạnh Cửu Chiêu quyết định nhờ Alice giúp đỡ một chút xem sao.

Vì thế, Alice liền nghiêm túc suy nghĩ, rất nhanh, nét mặt nó đã biểu hiện sự vui mừng.

“Bên kia!” Vươn một cái vây trái ra, nó chỉ về một hướng. Theo hướng tay, nó lập tức miêu tả chỗ đó một chút, tuy rằng lời của Alice nghe có hơi mù mờ, nhưng cuối cùng Mạnh Cửu Chiêu vẫn hiểu ra nó muốn nói tới một vùng đồng bằng băng khác, gần đấy có rất nhiều cá. Điều quan trọng nhất là đó là đồng bằng băng đó gần đấy nhất.

Không dám chủ quan, Mạnh Cửu Chiêu lập tức xác nhận cẩn thận từng chi tiết với nó, sau cùng, cậu và Gray quyết định dẫn đám nhóc đi qua đấy.

Hiện giờ, bọn cậu tuy không nghe thấy tiếng của trận đánh vọng lại từ đằng kia, nhưng bọn cậu vẫn hiểu đấy là một cuộc chiến gian khổ, cho dù

Kantus phe mình có trở về, trận chiến vẫn sẽ rất khốc liệt, cứ tiếp tục trốn ở chỗ này, đám trẻ nhất định sẽ bị tìm ra, thậm chí có khi còn bị đem ra làm con tin, Mạnh Cửu Chiêu không biết mình có nghĩ nhiều quá hay không, nhưng mấy người Solid Lunsar và Tiểu Hoa đã giao con cho cậu, cậu nhất định phải đảm bảo an toàn cho đám trẻ này.

Đi sang một vùng đồng bằng khác, nghe thật giống mơ mộng hão huyền! Nhưng thật ra đây lại là phương pháp an toàn nhất.

Lúc này, cậu cảm thấy thật may mắn khi gặp được Alice, kế hoạch này chắc chắn không thể thành công nếu không có Alice.

“Tiếp theo, chị Alice sẽ mang các con sang chỗ khác để chơi.” Xoa xoa đầu nhỏ của George, Mạnh Cửu Chiêu nhìn về phía Alice, liếc mắt một cái như đang thấu hiểu tâm tư của cậu, Alice từ từ há chiếc miệng rộng của mình ra.

Bên trong miệng của Alice có một phần túi riêng biệt với khoang dạ dày, phần túi này trở thành điểm then chốt trong việc biến Alice thành anh hùng cứu trứng.

Biện pháp chăm sóc con cái tốt nhất với giống cái Kantus sống tại biển như sau — — luôn mang theo con bên người.

Giống đực Kantus được sinh ra từ trứng, mà giống cái Kantus lại sinh con. Giống cái Kantus không những có hai hệ hô hấp, bọn họ còn có hai hệ thống sinh sản, trong mùa sinh sản, vào lúc giao phối với giống đực, để trứng chứa giống đực sẽ để lại cho giống đực, để giống đực tiếp tục bảo đảm nhiệt độ cho con non bên trong trứng có thể tiếp tục phát triển, còn con cái non sẽ được thai nghén bên trong cơ thể giống cái Kantus, khi cơ thể bọn chúng trưởng thành hoàn toàn trong cơ thể mẹ rồi, lúc ấy mới được hạ sinh tại đáy biển sâu.

Trên thế giới này, không kể trên đất bằng hay dưới biển sâu vạn dặm, đối với con nhỏ, tất cả đều là một thế giới tràn ngập sự nguy hiểm, vì con, giống đực sẽ dẫn theo chúng bên người tới tận khi trưởng thành, bên cạnh đó, giống cái cũng không khác gì, thậm chí, tại đáy biển sâu u tối, mức độ

nguy hiểm còn cao hơn, giống cái Kantus vì thế còn tiến hóa, sản sinh thêm một công cụ giúp bọn họ mang theo con của mình, đó chính túi đựng con trong cơ thể họ.

Thứ này v ềsau được nghiên cứu, lấy tên gọi là “ôn sàng(*)”

(*) Ôn sànglà môi trường với nhiệt độ được tạo ra bởi sự phân hủy của các chất thay thế hữu cơ trong cọc bằng quá trình chuyển hóa vi sinh vật.Một ôn sàng/lò sưởi được phủ một lớp vỏ thủy tinh nhỏ (hay còn được gọi là hộp nóng) được sử dụng như là một phiên bản nhỏ của nhà kính (nhà kính nóng).Một số động vật đẻ trứng, chẳng hạn như gà tây cần sử dụng lò sưởi để ấp trứng.Bằng cách mở rộng, thuật ngữ ôn sàng được sử dụng để mô tả một môi trường lý tưởng cho sự tăng trưởng hoặc phát triển của một cái gì đó.

Con cái non khi mới ra đời cực kì yếu ớt, phần lớn thời gian, mẹ bọn chúng sẽ đặt chúng vào ôn sàng bên trong cơ thể mình, chờ khi chúng lớn hơn một chút, lúc ấy mới cho phép chúng ra ngoài hoạt động, đương nhiên, một khi gặp phải nguy hiểm, hoặc khi cần nhanh chóng thay đổi vị trí, giống cái Kantus sẽ không do dự đặt con vào “ôn sàng” một lần nữa.

So với giống đực Kantus, giống cái Kantus còn được quán triệt tinh thần “muốn lấy được con ta, phải bước qua xác ta” sâu sắc hơn nữa.

Nói nhiều như thế, thật ra chỉ vì muốn giải thích một chút vềôn sàng trong cơ thể Alice.

Từ khi giống cái Kantus được sinh ra, trong cơ thể chúng đã tự nhiên xuất hiện phần túi này, có đi ều khác với phần túi trong người mẹ, túi của bọn chúng chủ yếu để đựng một vài thứ linh tinh mình thích, nói rõ hơn một chút thì nó có công dụng giống hệt như ba lô đeo lưng của Kantus đực vị thành niên, bọn chúng sẽ đặt thức ăn mình ăn, hòn đá nhỏ, ngay cả thứ đồ tùy thân gì đó cũng bỏ cả vào túi, đối với bọn chúng, đây là bản năng cần sinh, nhớ vào lúc không cẩn thận lạc mất mẹ, bọn chúng còn có thể sống sót một khoảng thời gian dựa vào túi lưu trữ đồ ăn, đợi tới khi mẹ tìm được bọn chúng.

Tiếp đó, được luyện tập kĩ năng chứa đồ từ khi còn nhỏ, vào thời kì bọn họ động dục và trưởng thành, trở thành một giống cái chân chính, bọn họ sẽ chứa con mình một cách ngày càng thành thục hơn.

Trong cơ thể Alice cũng tồn tại một loại “ôn sàng” như thế, vóc dáng cơ thể cao lớn, bình thường lại sinh hoạt tiết kiệm, Alice thường xuyên dự trữ một lượng đồ ăn cực lớn trong người, vì thế, so với bạn bè đồng trang lứa, ôn sàng trong miệng Alice có thể nói thuộc hạng QUEEN SIZE xa hoa!

Trước kia có thể nuốt được nhiều trứng (+đá) như thế trong một lần, ít nhiều gì cũng do công của phần túi mang này! Lúc đó Mạnh Cửu Chiêu còn rất tò mò, cậu không biết Alice làm thế nào nuốt được toàn bộ đồng trứng này về tuy rằng miệng Alice rất lớn, nhưng cùng một lúc để nhiều như thế thì quá miễn cưỡng rồi, mãi tới tận khi cậu hỏi Alice, sau đó Alice...

Alice cũng không thể giải thích rõ được ==//

Sốt ruột quay vòng vòng, cuối cùng Alice trực tiếp nuốt luôn Mạnh Cửu Chiêu vào.

Sau khi tự trải nghiệm sự chăm sóc phục vụ mà lúc trước các bé trứng được hưởng, cuối cùng Mạnh Cửu Chiêu cũng đã hiểu ra.

Có đi ầu...

Con gái à, lần sau con nên dọn dẹp phòng một chút rồi hãy mời papa vào thì tốt hơn...

“Đi đi, theo chị Alice sang bên kia.” Ừn cái mộng nhỏ của đám trẻ, Mạnh Cửu Chiêu ra hiệu cho chúng đi thẳng về phía trước.

Cơ thể mập mạp của đám nhóc khẽ run run, dù cho Mạnh Cửu Chiêu có đẩy thế nào, bọn chúng vẫn sừng sững bất động tại đó. Đúng lúc đó, George cuối cùng cũng nhúc nhích.

Lười biếng đứng dậy từ trên chân papa, nó chui thẳng vào trong miệng Alice, thường ngay nó rất hay chơi như thế với Alice, việc đi vào bên trong lớp túi mang này chẳng phải chỉ diễn ra một lần, thậm chí, mỗi khi cảm thấy lạnh, nó còn chủ động bảo chị bỏ mình vào trong đi ngủ.

Có một đĩa đi trước, chuyện sau đó liền dễ dàng hơn, một đĩa lại thêm một đĩa, rốt cuộc toàn bộ đám nhóc đều chui vào trong túi của Alice.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 141

Edit: Ôn Khách Hành – Beta: Chi

Đối với chuyện Alice thần thần bí bí có không gian, ngược lại Gray cũng không có gì quá ngạc nhiên, đối với một người sinh trưởng tại một địa phương như Kantus là hẳn mà nói, mỗi loài sinh vật đều có những cái độc đáo của riêng mình, chuyện con cái của Kantus có một cái túi cũng là chuyện đương nhiên. Trong trường hợp nguy cấp như hiện tại, nhóm con non có một phương pháp chạy trốn an toàn, trong sự chán nản hẳn lại mang theo cả cảm kích.

Con non của hẳn cũng nằm trong số con non được đưa đi này, nó cũng không tính là cường tráng nhất trong đám con non, nếu sử dụng một phương thức di chuyển khác, chung quy Gray vẫn cảm thấy có gì đó không được ổn, hiện tại có Alice, rốt cuộc hẳn cũng có thể hoàn toàn an tâm.

Nhìn theo con non của mình, tận đến khi bóng dáng nho nhỏ của nó biến mất trong miệng Alice, Gray thành tâm thành ý nói lời cảm tạ với Alice.

“Cảm ơn mi, nếu ta có thể trở về Nhất định sẽ bắt một trăm con cá mà mi thích tặng cho mi ăn.”

Tặng đồ ăn của bản thân cho người khác ăn, đây là truyền thống bày tỏ sự biết ơn ở Kantus.

“~($\cong \nabla \leq$)/~ Thật nha!” Cho dù là không nghe hiểu hết từng chữ, nhưng Alice vẫn có thể thể hiểu được ý nghĩa đại khái câu nói của Gray, được người khác cảm ơn là một thể nghiệm vô cùng mới lạ đối với Alice, Alice giống như không nhận được liên tục nhảy lên, có đi đâu nó mau chóng nhớ đến đám con non trong túi mình, ổn định thân thể, nó đoan trang chớp một tiếng (<– Đây là ngôn ngữ bắt chước theo đám con đực non của Kantus.)

Alice chỉ mãi vui vẻ, nhưng Mạnh Cửu Chiêu lại nhạy cảm phát hiện ra ý tứ che giấu trong câu nói của Gray.

“Có chuyện gì à? Anh không đi cùng với bọn tôi?”

Gray gật gật đầu, “Có con cái non này ở đây, các người có thể an toàn đi tới phiến băng bên kia, tôi phải cùng chống lại lũ xâm lược với đám người Solid Lunsar, đám con non liền trông cậy vào cậu.

Giọng điệu của Gray rất bình thường, giống như hắn chỉ là trở lại nhìn một chút, bình thản như không có chuyện gì xảy ra, thế nhưng lại khiến Mạnh Cửu Chiêu ngây ngẩn cả người.

Mạnh Cửu Chiêu nhìn thật kỹ người đàn ông trước mặt này. Vừa mới trải qua một trận đánh kịch liệt, người Gray đã đầy thương tích, với tình huống hiện tại, gia nhập vào trận chiến, có thể nói hắn sẽ lãnh ít dữ nhĩ ầu. Chính bản thân Gray cũng biết rõ đi đâu này, từ lời nói của hắn cũng có thể nghe ra đi đâu đó. Rõ ràng hắn có thể không đi, đem theo đám con non rời khỏi nơi này cùng mình, với hắn mà nói chuyện này có lẽ sẽ an toàn hơn một chút.

So với chuyện ở lại chống xâm lược với đám người Solid Lunsar, có lẽ căn bản Gray cũng không hề muốn rời đi như vậy đâu nhĩ?

Biết rõ kết quả không hề tốt đẹp nhưng vẫn cứ khăng khăng đi làm, đây không phải là biểu hiện của ngu xuẩn không biết tự lượng sức mình, mà là một loại trạng thái dũng cảm nguyên sơ tinh thuần chỉ dưới một tình huống đặc biệt mới có thể được sinh ra.

Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy bản thân mình lại có thêm một nhận thức nữa về chủng tộc Kantus này.

“Anh đi đi! Đám con non cứ giao cho tôi, xin hãy yên tâm.” Mạnh Cửu Chiêu cũng không nhiều lời vô nghĩa, cậu chỉ vỗ vỗ ngực mình cam đoan.

Cho nhau một nụ cười, hai người chia ra hai ngã.

Gray không chút do dự về bên đồng đội của mình, thì sống chết bảo vệ vùng đất sinh sản và an toàn của đám con non, mà Mạnh Cửu Chiêu thì lại mang theo đám con non của vùng đất sinh sản, bước lên lộ trình không biết trước.

Mạnh Cửu Chiêu cũng không đi vào trong túi của Alice, dù sao không gian chỗ đó cũng có hạn, đám con non cũng đã rất nặng rồi, cậu không muốn tăng thêm gánh nặng cho Alice nữa, cậu chọn ngẩng lên trên lưng Alice.

Để Mạnh Cửu Chiêu không bị nước biển lạnh như băng làm cho ướt nhẹp, Alice cố gắng hết sức lộ thật nhiều thân thể của mình lên trên mặt nước, thế nhưng dù sao sức nổi của nó cũng có hạn, không được bao lâu, quần áo của Mạnh Cửu Chiêu đều bị làm ướt. Dọc đường đi Louis vẫn luôn chăm sóc tốt cho cậu, sự tàn khốc của thế giới này cũng không ảnh hưởng tới cậu nhiều lắm. Nói thật ra, mãi cho tới hôm nay cậu mới cảm nhận được sự rét lạnh của mảnh băng băng này.

Bọn Louis sẽ trở về sao?

Solid Lunsar, bọn họ... có còn sống không?

Cho dù bọn họ đều còn sống, bọn họ có thể tìm được mình không?

Càng nghĩ cậu càng sợ hãi, Mạnh Cửu Chiêu nắm chặt tay.

Cuối cùng vẫn là giọt nước trên mu bàn tay làm cậu thức dậy từ suy nghĩ hỗn tạp. Lúc đầu, Mạnh Cửu Chiêu cho rằng đây là nước bắn lên từ dưới biển, nhưng khuôn mặt lạnh như băng lại nói cho cậu biết rằng không

phải. Cậu lau mặt, lúc này mới ý thức được bản thân mình lại có thể vô thức rơi lệ đầy mặt.

Cậu có thể nghe được tiếng đám con non yếu ớt chiêm chiếp từ trong cái miệng to lớn của Alice.

Rõ ràng đâu là tiếng kêu mền mền nho nhỏ, nhưng cậu vẫn lập tức nghe ra được tiếng nào là tiếng của George.

Có lẽ là do suy nghĩ của chính bản thân mình được chôn giấu quá sâu, qua nửa ngày không nghe thấy tiếng động gì, đám con non cũng đã biết lo lắng rồi. Dù thế nào cũng đừng nên nghĩ rằng chúng còn nhỏ nên không biết cái gì, ngược lại, vì chúng quá nhỏ yếu, bởi vì không thể nghe hiểu ngôn ngữ của người lớn, vì vậy bọn chúng đều am hiểu kỹ năng “nhìn thấu tâm tình” của người khác hơn bất cứ ai. Từng hành động của người lớn đều sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của đám con non, có thể nói đám con non chính là cái gương phản chiếu nội tâm của người lớn, đám người lớn thuận lợi, bọn chúng sẽ vô ưu vô tư, đám người lớn gặp chuyện, trong nháy mắt bọn chúng sẽ trở nên ngoan ngoãn nghe lời.

Cậu rất mừng vì cậu không trốn trong túi của Alice cùng với đám con non, nếu không vẻ mặt của cậu nhất định sẽ lộ tẩy.

“Không có việc gì, chị Alice... muốn đưa chúng ta đến một mảnh đồng bằng bằng khác, chúng ta qua đó xem có đồ ăn gì không... có thể đem về cho ba ba mấy đĩa ăn.” Cố gắng khống chế không để cho thanh âm của mình run rẩy, Mạnh Cửu Chiêu nhẹ nhàng nói với đám con non.

Từ trước đến giờ khi nói chuyện với bọn chúng, Mạnh Cửu Chiêu đều kể cho bọn chúng nghe những chuyện xưa, mặc dù đám con non còn nhỏ không thể nghe hiểu hết ý nghĩa trong câu chuyện của cậu, nhưng ở một địa phương xa lạ, dù người thanh niên này phát ra bất kỳ âm thanh gì cũng đều có tác dụng an ủi chúng, rốt cuộc trong khoảng thời gian Mạnh Cửu Chiêu liên tục tự nói, tiếng chiêm chiếp của đám con non một lần nữa lại trở nên sinh động.

Chiêm chiếp...

Bọn chúng dùng ngôn ngữ chỉ có bọn chúng mới hiểu được nói chuyện với Mạnh Cửu Chiêu, qua một lúc, cũng không cần Mạnh Cửu Chiêu phải nói chuyện liên tục nữa, bọn chúng vênh váo vui vẻ “tự nói”.

Vì vậy, rút cục Mạnh Cửu Chiêu cũng có thời gian cho cỗ họng mình nghỉ ngơi.

Trong suốt quá trình nói chuyện cùng đám con non, người được an ủi không chỉ là đám con non còn thơ dại đó, đồng thời cậu cũng được an ủi.

Hoảng loạn đang lớn dần trong lòng được tiếng chiếp mồm mại vang lên không ngừng của đám con non làm mồm, rốn chậm rãi hòa tan thành một luồng nhiệt, làm ấm cả khoang ngực của cậu, cuối cùng biến thành sắt thép, mào dĩa khoảng trống trong lồng ngực trở nên cứng rắn, trái tim của Mạnh Cửu Chiêu trở nên vô cùng kiên cường.

Không quay đầu lại, tầm mắt của Mạnh Cửu Chiêu kiên định nhìn về phía trước, cậu không biết Louis và đám bạn bè ở vùng đất sinh sản đang ở phía sau cách mình bao nhiêu ki lô mét, cậu chỉ biết là, mảnh đồng bằng bằng Alice nói với cậu...

Đã đang ở ngay trước mắt rốn!

Phía trước, rút cục cũng có thêm một thứ xuất hiện ngoài những tảng băng trắng bạch và nước biển trong xanh.

Đây vốn dĩ là một chuyện khiến người ta cảm thấy vui mừng, nhưng trong nháy mắt khi thấy rõ thứ kia, sắc mặt của Mạnh Cửu Chiêu lại trở nên vô cùng kỳ lạ.

Cùng lúc đó, Alice cũng dừng lại.

Không phải nó không muốn đi lên nữa, mà là nó đã đụng phải một thứ gì đó.

Từ lúc này đến giờ, để đảm bảo không khí trong túi luôn được lưu thông liên tục, phần lớn thời gian Alice đầu há mồm ra để bơi, nhưng bây

giờ hàm trên rút cục cũng phải hạ xuống, lần buông hàm xuống này, càng giúp cho nó thấy rõ được cảnh vật phía trước.

“A!” Trong cơn kinh ngạc, con mắt của Alice không tìm được trùng lớn.

Một con Kantus đã thành niên! Thì ra cái kẻ oan gia ngõ hẻm với nó ngay giữa biển khơi lại là một con Kantus thành niên.

Nếu đây là một con Kantus cái thì cũng thôi đi, vì vốn dĩ giống cái Kantus sinh sống tại biển khơi, gặp nhau trên biển cũng không có chút kỳ quái nào, nhưng mà, cái thứ đang há miệng này, bộ dáng y hệt như đang ngâm nước ấm rõ ràng là một con đực mà!

Con Kantus đực có tập tính lặn xuống nước bắt cá, nhưng mà lại tuyệt đối không có thói quen trôi nổi trong nước! Tuy rằng bọn chúng thực sự có thể chịu khổ, có gan chịu khổ, nhưng không có nghĩa là bọn chúng thích tự chuốc lấy khổ, nước biển xung quanh vùng đất sinh sản rất lạnh, cho dù là con Kantus đực da dày thịt béo thì việc phải xuống dưới nước cũng là một trận khổ hình với bọn chúng. Đại đa số Kantus đực chỉ xuống nước khi săn bắt, bắt được cá liền lập tức lên bờ, bọn chúng tuyệt đối sẽ không lãng phí thêm một chút sức lực nào trong nước lạnh (cho nên đó là lí do mà Louis bắt cá xong còn muốn tắm rửa là trường hợp ngoại lệ duy nhất).

Dưới loại điếu kiện tiên quyết này, cũng khó trách Mạnh Cửu Chiêu hoảng hốt.

Ngay từ đầu, Mạnh Cửu Chiêu cho rằng đó là một cỗ thi thể, có điếu, lỗ mũi đối phương bên kia thoát ra một lớp hơi màu trắng chứng minh hẳn vẫn còn sống.

“Alice mau lui lại!” Bất chấp tất cả, mạnh Cửu Chiêu ngay lập tức rống lớn.

Alice bị tiếng gào của cậu làm cho hoảng sợ, lập tức nghe lời lui về phía sau vài thước, có điếu, con đực Kantus kia còn vội hơn cả Alice, hẳn dĩ nhiên lại lùi đầu về phía sau.

Biểu tình của Mạnh Cửu Chiêu hiện tại đủ sợ hãi, biểu tình của con Kantus đực kia còn sợ hãi hơn cả cậu, nhìn thấy Mạnh Cửu Chiêu và Alice mà y hết như nhìn thấy quỷ, còn thiếu mỗi gào ra tiếng.

Vì vậy, con Kantus đực kì dị trước đó bây giờ còn kỳ dị hơn.

Không dám manh động, hai bên giằng co mấy phút, cuối cùng, Mạnh Cửu Chiêu cố lấy dũng khí nhảy xuống nước, trong dòng nước sông băng lạnh cắt da cắt thịt, nháy mắt thấy rõ được tình hình dưới mặt nước, cậu sợ ngây người.

Cuối cùng cậu cũng đã hiểu được chuyện gì xảy ra với con khủng long này rồi.

Bởi vì nước biển quá lạnh, Mạnh Cửu Chiêu cũng không thể ở dưới nước nhìn thêm, có đi đâu dù chỉ là nhìn thoáng qua cũng đủ khiến cho cậu khắc cốt ghi tâm —

Con Kantus này lại có thể đứng trên một mảnh băng! Có một dải đồng bằng băng lớn! Giờ phút này! Ngay tại dưới chân con Kantus đực này! Trên mảnh đồng bằng băng kia phân bố rậm rạp những kiến trúc thô sơ mà Mạnh Cửu Chiêu cực kỳ quen thuộc: chính là hang ấp trứng của đám Kantus trên mảnh đất sinh sản.

Thế nhưng, khác với cái hang khô ráo ở vùng đất sinh sản, hang ở đây đã hoàn toàn bị bao phủ dưới nước.

Mạnh Cửu Chiêu lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Cũng giống như mảnh đồng bằng băng ở chỗ mình, mảnh băng nguyên này chính là vùng đất sinh sản của một quần thể Kantus mạnh mẽ nhất, đám Kantus kia đến mảnh đồng bằng băng này bắt giống cái, sinh ra trứng của mình, bọn chúng xây dựng nên hang để ấp trứng, sau đó...

Cũng gặp phải tai vạ y hết như mảnh đồng bằng băng của mình, không... tai vạ mà bọn chúng gặp phải càng đáng sợ hơn, độ cao phiến băng này thấp hơn mặt biển, diện tích bị bao phủ cũng lớn hơn. Một lượng

lớn nước tràn đến, bao phủ bọn chúng và chỗ ở Kantus yêu quý, cuối cùng, cũng bao phủ cả căn phòng nuôi con của bọn chúng.

Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng liên tưởng đến đám Kantus đực xâm phạm vùng đất sinh sản cướp đoạt con non của bọn họ.

Là bởi vì tất cả trứng của chúng đã bị chìm, cho nên mới đi tới vùng đất sinh sản bên cạnh để đoạt con non sao?

Không! Không ổn!

Nếu là vì đoạt con non, tại sao đến cuối cùng lại chỉ có một con Kantus đuổi theo mình và Gray? Những con Kantus khác ở đâu? Vì sao lại không hề đuổi tới? Số người của bọn chúng phải gấp vài lần nhân số ở lại đóng giữ vùng đất sinh sản bên mình, muốn vượt qua Solid Lunsar để qua tranh đoạt con non là chuyện hết sức dễ dàng, thế nhưng bọn chúng cũng không đi qua...

Còn có, tại sao vẫn còn một con Kantus ở lại nơi này chứ?

Rõ ràng vùng đất sinh sản và hang đầu đã bị ngập rồi không phải sao? Đối với loài Kantus mà nói, không có trứng, đồng nghĩa với việc không cần phải ở lại vùng đất sinh sản.

Từ từ —

Nếu nói, “Không có trứng bằng với có thể rời khỏi vùng đất sinh sản” vậy cái đẳng thức này cần phải phát triển thêm.

Không rời khỏi vùng đất sinh sản sẽ bằng?

Con mắt của Mạnh Cửu Chiêu lập tức trừng lớn.

Không rời đi vùng đất sinh sản, dấu bằng ở chỗ này chỉ có một đáp án!

Lí do con Kantus này đến bây giờ vẫn không rời khỏi mảnh đồng bằng bằng bị ngập này chỉ có duy nhất một cái: chính là trứng của nó chưa bị mất! Trứng của con Kantus này, giờ phút này đang ở trong miệng nó!

Thời điểm đáng thức này xuất hiện trong đầu, Mạnh Cửu Chiêu lập tức giục Alice đi về phía con Kantus kia, không cần để ý tới sự trốn tránh của đối phương, cậu kiễng gót chân nhìn về phía cái miệng rộng kia, cảnh tượng bên trong khiến cậu trong nháy mắt sợ ngây người.

Trong miệng con Kantus kia, cậu thấy được thật nhiều thật nhiều trứng.

Con Kantus đứng trong nước lạnh này một cử động nhỏ cũng không dám làm, miệng không dám đóng lại cũng chỉ có một nguyên nhân — để bảo vệ trứng trong miệng nó mà thôi.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 142

Edit: Ôn Khách Hành – Beta: Chi

Có rất nhiều trứng, chỉ ngưỡng cổ không cho mấy quả trứng đó rơi xuống thực quản là đã cực kỳ vất vả rồi, nó không thể mang từng này quả trứng bay lên được, hướng hời này rất lạnh, trong tình huống há mồm bay lên, phần lớn diện tích quả trứng sẽ bị gió thổi lạnh, sau đó không thể nở ra được nữa. Để mấy quả trứng này an toàn, con Kantus này đã tự quăng mình vào một tình trạng rất xấu hổ.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Mạnh Cửu Chiêu và Alice, thân mình con Kantus kia chậm chạp chìm xuống thêm một chút.

Cái mảnh đồng băng băng này cứ nhiên lại có thể tiếp tục chìm thêm xuống.

Nước đá đã ngập quá cổ của con Kantus kia, nó lại càng thêm kinh hoàng rõ rệt hơn, không muốn nước biển đi vào miệng làm ướt chỗ trứng bên trong, nó chỉ có thể duỗi cổ về phía trước.

Nhưng cũng chỉ là uống công vô ích, một khi mảnh băng nguyên đã chìm vào trong nước, chuyện tan chảy chỉ là chuyện sớm muộn, dựa vào tốc độ chìm xuống của hiện tại, không bao lâu nữa, nước biển sẽ hoàn toàn bao phủ nó.

Nó chỉ có hai lựa chọn, ở lại chết đuối, hoặc... buông bỏ chỗ trứng trong miệng, rời đi một mình, hoặc là chỉ có thể mang theo số ít trứng trong

đó rồi đi.

Nó cự tuyệt lựa chọn thứ hai.

Nước biển lan lên cổ nó từng chút từng chút. Trong mắt nó lộ ra một chút tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên mở miệng nói:

“Mi có muốn biết lựa chọn thứ ba là gì không?”

Cậu nói xong, vỗ vỗ đỉnh đầu Alice, sau đó Alice chợt mở to miệng. Đám con non béo mập trốn trong túi của nó đã sớm ngoan ngoãn, trong khi Mạnh Cửu Chiêu đang quan sát con Kantus kia, đám con non đã sớm tụ tập trước miệng túi của Alice trộm hóng hớt ra bên ngoài. Đóa Đóa nhà Tiểu Hoa là đứa nhóc gan lớn nhất trong đám con non, trong nháy mắt Alice há mồm, nó chạy tới miệng túi ngay phía dưới răng của Alice.

Hoàn cảnh xung quanh từ tối đen trong phút chốc trở nên sáng chói, đám con non lập tức thấy hoảng sợ, xô đẩy nhau, trong phút chốc từ ngoan ngoãn lại trở nên lộn xộn trong túi của Alice.

Mấy con non khác đều đang chạy, Alice cảm nhận rõ ràng được đầu lưỡi của mình đang đặt trên một cục tròn tròn nào đó. Toàn bộ cảm giác này được sinh ra từ một cục lông vàng, không phải là George thì còn ai nữa chứ?

Vào góp vui với đám con non kia, loại chuyện phí sức này George lười không thèm làm... cũng chẳng còn cách nào, vị trí nó đang ở vừa khéo lại ở ngay chính giữa đám con non (đây là vị trí ấm áp nhất) lúc mấy con non kia cố gắng để đi ra ngoài, George đang say ngủ liền bị đập tỉnh.

Tóm lại, George là đứa vô tội nhất, đầu tàu dẫn đám con non này đi thám hiểm không phải nó, nhưng mà, khi Alice mở mồm nói chuyện, mấy đứa khác đều chạy sạch!

Cục lông nhỏ màu vàng còn chưa tỉnh ngủ liền bại lộ dưới mi mắt của con Kantus xa lạ.

Chính xác là không thể trốn vào đâu được nữa, ngay lúc này, tằm mắt con Kantus đực kia cách mồm Alice chưa tới hai thước, sở dĩ Mạnh Cửu Chiêu dám cho nó và Alice tiếp xúc gần như vậy, đơn giản là cậu tin rằng nó không dám nói chuyện, lại gần một chút chẳng qua là hi vọng nó có thể thấy rõ cái túi của Alice mà thôi, Mạnh Cửu Chiêu hoàn toàn không nghĩ tới dám con non lại nghịch ngợm như vậy, sức khỏe tốt như vậy, cư nhiên lại có thể bò từ trong túi của Alice ra đến đây.

Vì vậy, ngay trước khi bị nước biển bao trùm, con Kantus kia thấy được cục bông vàng nho nhỏ trong miệng Alice.

Lông dày rậm xoa tung, đôi mắt trong vắt linh động, đầu không lớn nhưng lại rất cân xứng với dáng người, cái cánh nho nhỏ cũng vô cùng có lực.

Đây là một con non rất khỏe mạnh, cha của nó chăm sóc cho nó quả thật là rất tốt.

Không rõ là có chuyện gì, khi George thấy con Kantus trước mặt, là một con non sinh ra tại vùng đất sinh sản không hề nghèo nàn thiếu hụt đồ ăn, Kantus trưởng thành ở đó đầu đối xử rất tốt với đám con non. Không phải chỉ mỗi ba ba và Solid Luser đưa đồ ăn cho nó, mà những con Kantus khác cũng luôn cho nó những món mới lạ để ăn (Đây là do long duyên của ba ba nó rất tốt đó ☺▽☺), lớn lên trong cái hoàn cảnh đó đến tận bây giờ, nên George hoàn toàn không có chút sợ hãi nào với Kantus xa lạ.

Thậm chí nó còn chủ động đi chào hỏi.

George vui vẻ chớp một tiếng với ông bác đang ngâm trong nước này, sau đó...

Sau đó Mạnh Cửu Chiêu liền nhìn thấy nước mắt lặng lẽ chảy ra từ hốc mắt con Kantus kia, từng giọt nước mắt lớn, nóng hần hập trào ra từ vành

mắt nó, chưa kịp rơi xuống theo quán tính đã hòa tan vào nước biển lạnh băng.

Không thể làm bộ làm tịch được nữa, Mạnh Cửu Chiêu nhảy vào trong biển, run c ãm cập bờ tới bên cạnh con Kantus kia, cậu cố gắng chỉ vào sâu trong hòng Alice: “Có thấy rõ không? Chỗ đó có một cái túi! Có thể chứa rất nhiều trứng! Đám con non của bọn tôi đều trốn trong đó.”

Mạnh Cửu Chiêu li ều mạng gào thét, nhưng đối phương lại vẫn tiếp tục thờ ơ, cuối cùng, khi nghe đến hai chữ con non, hấn rốt cục cũng thỏa hiệp.

Hấn chớp chớp mắt.

Coi đây là hành động thể hiện sự ng ần đ ồng ý của đối phương, Mạnh Cửu Chiêu thăm dò sờ lên mặt hấn, phát hiện đối phương thực sự không nhúc nhích, cậu lập tức nhẹ nhàng, nhanh chóng vận chuyển trứng trong miệng của đối phương ra.

Mấy quả trứng này hấn là sắp nở, so với trứng vừa mới được sinh ra, bọn chúng có vẻ nặng hơn một chút. Để vận chuyển hết chỗ trứng này, cậu gần như là phải dùng hết sức bú mẹ. Rời khỏi miệng con Kantus này, độ ấm của trứng sẽ giảm xuống rất nhanh, động tác của Mạnh Cửu Chiêu nhất định phải vừa nhanh chóng lại phải cẩn thận mới được.

Một quả, hai quả, ba quả. Cậu máy móc nhớ kĩ số trứng. Trong hoàn cảnh nhiệt độ lạnh giá này, đầu cậu thế mà lại có thể đ ầy m ồ hôi, có thể đoán được là khối lượng công việc này lớn như thế nào, cậu đã tưởng tượng nơi này là một chiến trường.

Nếu như nói, hiện tại vùng đất sinh sản chính là chiến trường của Solid Lunsar và Louis, thì nơi này chính là chiến trường của cậu!

Kiên trì, nhất định cậu phải kiên trì.

Khi viên trứng cuối cùng được bỏ vào trong túi của Alice, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy toàn bộ cánh tay đều không còn là của bản thân nữa rồi,

thế nhưng, cậu đã thành công.

“Gào!” Nằm bẹp trên lưng của Alice, Mạnh Cửu Chiêu không nhận được gào loạn lên một tiếng.

Sau khi âm thanh của cậu ngừng lại không bao lâu, có một tiếng gào khác còn hùng hồn hơn đập thẳng vào khiến lỗ tai cậu nổ tung —

“Gào! Gào! Gào! —“ Đây mới thực sự là tiếng khủng long gầm.

Lấy vị trí của nó và Mạnh Cửu Chiêu làm tâm vòng tròn, từng từng sóng âm đẩy ra ngoài, thậm chí sóng âm còn chấn động tạo từng từng gợn sóng trên mặt biển.

Hai lỗ tai của Mạnh Cửu Chiêu bị mất đi công năng trong phút chốc, quay đầu nhìn về phía vị trí con Kantus kia, lại vừa vặn nhìn thấy cảnh con Kantus kia vỗ cánh bay lên từ trong nước.

Đôi cánh rộng lớn hoàn toàn mở ra, che khuất một mảnh không trung lớn phía trên Mạnh Cửu Chiêu, thân thể to lớn tạo ra một mảnh bóng đen kéo dài trên mặt biển, nương theo tiếng động vỗ cánh, hàng loạt phiến băng nhỏ từ trong kẽ cánh rơi xuống, lộp bộp lộp bộp rơi trên mặt biển, tựa như một trận mưa đá.

Con Kantus ngậm trứng, bất động trong biển một cử động nhỏ cũng không dám làm, cứ nhiên lại là một con Kantus khỏe mạnh như vậy.

Trong nháy mắt, Mạnh Cửu Chiêu bị sự dũng mãnh của đối phương chấn động đến.

Không chỉ có cậu, mà cả Alice đang há miệng và đám con non trong miệng nó cũng bị làm cho ngây ngời.

Ban đầu, mấy đứa nhóc kia đúng là có ngây ngời, có đi đâu chỉ một lúc sau chúng đã có thể tỉnh lại, kêu chiêm chiếp, giống như là đang bắt chước theo tiếng gào vừa nghe được.

Con Kantus kia có thể nghe được rõ ràng tiếng con non, nó không bay xa, lượn vòng phía trên đám con non, miệng không ngừng g ầm khẽ.

Tiếng g ầm hùng h ần của khủng long trưởng thành và tiếng kêu non nớt chói tai của đám con non hòa vào làm một, cảnh tượng này lại vô cùng hài hòa.

Đối với đám con non vừa mới được sinh ra mà nói, con Kantus khỏe mạnh trước mặt này chính là tương lai của bọn chúng, sự khỏe mạnh của nó khiến đám con nít kia phải bái phục.

Mà đối với con Kantus thành niên kia mà nói, những con non này lại là niềm hi vọng mới của nó, bọn chúng chính là toàn bộ động lực để nó trở nên lớn mạnh.

Chỉ trong nháy mắt, Mạnh Cửu Chiêu bỗng hiểu được bí mật sự chấp nhất của Kantus với đám con non.

Vì các con, ta trở thành anh hùng — đây chính là lời thề của từng đời từng đời Kantus dành cho đám con non.

Những con non lớn lên bên cạnh cha mình, sự trưởng thành của chúng có t ần tại giống như một lời tuân thủ ước hẹn của Kantus.

Đây chính là phương thức giáo dục truyền thống nguyên thủy của Kantus thời đại này.

Cự long to lớn trên bầu trời, con cá mê man trong nước, và tiếng chiêm chiêm của đám con non, lúc này đây lại tạo ra hình ảnh đẹp nhất trong đất trời.

Mạnh Cửu Chiêu bị cảm động sâu sắc.

Có đi ầu, quãng thời gian cậu xúc động cũng không hề dài.

==///

Con khủng long hùng mạnh thế sống chết ngậm trứng bảo vệ trứng an toàn, không được bao lâu đã lộ bản chất thật.

“Rút cục cũng có thể nói chuyện r ồi!” Bộ dáng của nguyên hình không thích hợp để bay lượn trên không, nó mau chóng biến thành hình người, đại khái là bởi vì hành vi anh dũng cứu trứng của Mạnh Cửu Chiêu, nó thực sự rất cẩn thận lựa từ nói chuyện với cậu.

“Tên tôi là Kaka.” <– Xem đi, vừa nghe tên cũng biết là không có tí phẩm chất anh hùng nào r ồi.

“Vùng đất sinh sản của bọn tôi bị ngập.” <– Chuyện này... người có mắt cũng có thể nhìn ra được.

“Sau đó nhóm đồng bạn của tôi liền đi cướp địa bàn hết r ồi.” <– Đệt! Quả nhiên là đám các người.

“Thế trọng của tôi nhẹ nhất, nên bị bắt ở lại...”

“Đám đồng bạn của tôi vừa rời đi không được bao lâu, thì nước tràn lên càng nhiều, vùng đất sinh sản hoàn toàn bị chìm xuống, mắt thấy trứng bị ngập, tôi, tôi liền bỏ hết trứng vào trong miệng.

Khi Kaka nói mấy lời này, có một loại đắc ý nho nhỏ kiểu, “Có thể nghĩ ra được cách này tôi thực cmn thông minh.” Mạnh Cửu Chiêu thực sự không còn gì để nói với con Kantus như này, hóa ra chính mi là đầu sỏ đưa bản thân mình vào tình huống xấu hổ này.

Kantus quả nhiên là giống loài vừa cường đại lại vừa có khí chất gây hài <– Giờ khắc này, đây là lần thứ hai Mạnh Cửu Chiêu xác nhận lại quan điểm.

Giải quyết xong chuyện mấy quả trứng, chuyện ở chỗ Solid Lunsar và Louis lại trở nên khẩn cấp hơn, tuy rằng con Kantus mình giết trăm phần trăm chính là một kẻ trộm trứng, nhưng mà, mấy kẻ đó không hề đuổi tới đây, đám Kantus kiên quyết đối mặt với đám người Solid Lunsar không hề đuổi qua cướp con non!

Bọn họ là đuổi qua cướp địa bàn.

Được, được rồi... mục đích này nghe rất là ngay thẳng, nhưng nếu bỏ qua đám con non, có thể hoàn toàn tránh được tranh chấp giữa hai bên. Để có thể ngăn chặn một trận đánh người chết ta sống giữa hai bên --

Nghĩ đến bộ dáng Louis máu tươi đẫm đìa, Mạnh Cửu Chiêu vô cùng sợ hãi, đám con non đã an toàn, hiện tại cậu muốn ngay lập tức chấp cánh bay về vùng đất sinh sản.

Mạnh Cửu Chiêu cũng không có giấu giếm Kaka, nói rõ ràng mọi chuyện với Kaka, sau đó Kaka cũng trở nên lo lắng. Hai người có suy nghĩ giống nhau, lập tức quyết định quay về Kế tiếp, Mạnh Cửu Chiêu ngẩng trên lưng khổng long nguyên hình của Kaka, không cần phải chú ý tới ba ba đang ở trên lưng, lúc Alice bơi cũng không còn trói buộc nữa, một người trên trời, một người dưới biển, hai bên đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất của mình tiến tới --

Louis, chờ tôi!

Solid Lunsar, chờ tôi!

Ba ba! Ông nội! Ông trời! Các người nhất định phải phù hộ cho bọn họ an toàn!

Mạnh Cửu Chiêu vóc dáng tiều tụy nằm cầu nguyện trên lưng Kaka.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 143

Edit: Ôn Khách Hành – Beta: Chi

Mạnh Cửu Chiêu đi khỏi không bao lâu, tám con Kantus dưới sự chỉ huy của Solid Lunsar giáng xuống từ trên trời chống lại đám Kantus đối địch.

Ánh mắt sáng ngời của Solid Lunsar nhìn chăm chăm lũ xâm phạm. Ánh mắt của hắn uy nghiêm lạnh như băng, tràn ngập sát khí khiến đám Kantus đối diện không rét mà run.

Chỉ cần một ánh mắt đã có uy lực như thế, đây quả là một đối thủ cường thế. Nhìn qua Solid Lunsar quá mức lãnh đạm lại tự tin, đám xâm phạm ngược lại càng không thể hiểu được nội tình của vùng đất sinh sản này. Trong nhất thời, bọn chúng do dự không muốn tiến lên...

Nếu Mạnh Cửu Chiêu ở đây, cậu nhất định sẽ nhảy dựng lên vỗ bàn ca ngợi, đây không phải là kế vườn không nhà trống ngày xưa sao? Kĩ thật diễn của Solid Lunsar thật sự rất tốt nha!

Đây thực sự là kế vườn không nhà trống sao? Solid Lunsar thật sự có hậu chiêu à?

Sự thực chứng minh, người hoặc khủng long có suy nghĩ như vậy, tuyệt cmn đối là nghĩ nhiều rồi.

Chẳng quan là Solia Lunsar đang nghiêm túc suy nghĩ suy nghĩ chút thôi.

Khoảng thời gian vừa rồi, hắn mới vừa học được ở chỗ A Trọc cách đếm trong vòng một trăm, cái kỹ năng này còn chưa vận dụng thuần thục đâu, thực sự là hắn đã rất cố gắng suy nghĩ đó!

Con số trong khoảng ba mươi Solid Lunsar đã đếm ngon lành rồi, nhưng ngoài ba mươi hắn đếm còn chưa có thành thạo, đương nhiên, là một con khủng long rất sĩ diện, bá đạo độc tài, Solid Lunsar sẽ tuyệt đối không thừa nhận bản thân mình không đếm được, nhất định là do đám bên kia quá lộn xộn.

Con khủng long kia, ông vừa mới đếm mà xong, sao mà lại lắc lư qua bên này rồi? Muốn phá hoại việc đếm của ông hả? Mà mà lẩn tới nữa, cần thận chút nữa ông sẽ cắn mà.

Sự bức tức trong bụng hiện rõ ra ánh mắt, cái này dưới ánh mắt của quân xâm lược lại trở thành “có sát khí” khiến chúng phải run sợ.

Thật sự là một hiểu lầm tốt đẹp!

Bởi vì hai bên đều không có hành động thiếu suy nghĩ, trong thời gian Mạnh Cửu Chiêu gấp rút trở về, hai bên đều không có tổn thương không thể vãn hồi nào.

Có đi đâu, cũng không thể có chuyện hoàn toàn không chút thương tổn nào được.

Lại đếm thêm ba lần, vẫn không thể đếm được, mặt mũi và kiên trì của Solid Lunsar suýt nữa là bị đốt sạch.

“Solid Lunsar, người đếm rõ ràng chưa? Đối diện có bao nhiêu con khủng long? Hơn chúng ta bao nhiêu con?” Đợi nửa ngày không đợi nổi đáp án, Plush (Bạn gei khủng long thân nhất của Solid Lunsar) không nhịn được hỏi.

Thật cmn sự là h ồ bất khai đ ề n a h ồ(*) — sắc mặt Solid Lunsar càng thối hơn.

(*) Không cần phải đề cập đến khuyết điểm việc riêng của người khác.

Gào! Ông đây học đếm số là để đếm con non đáng yêu! Không phải là để đếm bọn đàn ông y hệt ông đây, lớn lên to con chả đáng yêu tí tẹo nào đó đó!

Phát điên gầm một tiếng, Solid Lunsar rút cục cũng có hành động.

“Chỗ này có ba mươi con khủng long (hắn chỉ có thể đếm tới ba mươi) mỗi người các người đối phó với năm con, số còn lại ta lo hết!”

Toán không giỏi, không vấn đề, sức khỏe tốt là được rồi!

Solid Lunsar dùng hành động chứng minh thế nào là “Sức mạnh tốt có quyên tùy hứng.”

Nương theo tiếng gào thét của Solid Lunsar, ác đấu giữa đám Kantus của hai vùng đất sinh sản nháy mắt bùng nổ.

Tổng số Kantus đối địch là bốn mươi lăm con, đám đồng bạn chia sẻ ba mươi con, lưu lại cho Solid Lunsar tám mươi lăm con.

Mặc cho ai nhìn cũng sẽ nhận định, đây là trận chiến chênh lệch rất lớn về nhân số, nhưng mà Solid Lunsar cũng không hề lỗ mãng nghênh chiến.

Là một con non được nuôi lớn khỏe mạnh, hay nói cách khác là một con non được nuôi lớn khỏe mạnh nhất, hắn rất có tự tin với bản thân.

Khi còn nằm trong vỏ trứng, không chỉ một lần hắn bị ba ba vô tình làm rơi lên mặt băng, hắn không những không chết, còn may mắn phá vỏ, nhưng còn chưa kịp vui sướng vì được sinh ra, hang của hắn đã bị ba ba đặt mộng ngủ sập (hang là đi cướp được, cái hang bé nhỏ so với kích thước của một cái mộng lớn thật sự là có chút không được phù hợp Orz.). Khi đó, Solid Lunsar vẫn là một nụ hoa non non mềm mại yếu ớt, ngay lập tức rét run người sừng sững đứng dưới bão tuyết, ba ba ngậm hắn vào trong miệng vừa kịp lúc, nhưng ông lại ngậm quá nhanh, không cẩn thận lại nuốt

luôn cả Solid Lunsar, sau đó phải ới rất lâu mới ra được Solid Lunsar đáng thương...

Tháng ngày được ba ba nuôi dưỡng, Solid Lunsar lúc nào cũng đứng giữa ranh giới giao nhau giữa sống và chết, hết lần này đến lần khác tìm được đường sống trong chỗ chết, hấn cứ trưởng thành một cách kiên cường như thế.

Solid Lunsar còn học được cách chăm sóc lại ba ba, khi ba ba không thể đi săn đ ồ ăn, Solid Lunsar vô sự tự thông triển khai kĩ năng cướp bóc, hấn sẽ cướp đ ồ ăn từ trong miệng các con non khác, sau đó ngậm v ề ăn với ba ba.

Bởi vì thường xuyên đi cướp bóc, các mối quan hệ của hai cha con dĩ nhiên là không thể tốt, vì muốn có thêm thật nhiều tài nguyên để sinh sống, Mãnh sẽ đánh nhau với mấy Kantus trưởng thành kéo bè kéo cánh khác, mỗi khi ba ba không thể địch lại mà phải chịu đòn, Solid Lunsar sẽ dũng cảm nhào vào đám con non, đánh con non của đám người đang đánh ba ba hấn! Đám con non đương nhiên là cũng không cam chịu bị đánh r ồi! Vì thế, sau đó là một đám con non mậ ú nhào vào nhau.

Từ khi còn rất nhỏ, Solid Lunsar đã bắt đầu đặc huấn lấy một địch mười, đừng có nói mười lăm con Kantus, mà ngay cả hai mươi con hấn cũng không phải là chưa từng gặp qua.

Solid Lunsar ma sát răng nanh, tiến v ề phía chính giữa đám Kantus còn dư lại.

Hét lớn một tiếng, Solid Lunsar lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai, đặt móng ng ồi đề lên con Kantus đối địch cách hấn gần nhất, sau đó, không để cho đối phương kịp phản ứng, hấn nhanh chóng đánh một con Kantus khác!

Sở dĩ hấn đánh con Kantus này là cũng có chủ ý hết nha, phía sau con Kantus kia có ba con Kantus đó! Đây ngã con kia, mấy con phía sau cũng ngã, một phát bốn con bị ngã, Solid Lunsar có thể tranh thủ thời gian quý báu này áp chế mấy con Kantus phi ền phức còn lại.

Đánh lộn cũng phân ra làm hai loại, một loại là tình huống rõ ràng không đánh lại được, trong tình huống này, mình phải đề một con Kantus trong đám đó xuống, tập trung đánh một con đấy, phải có ý chí quyết đập nó ã chìm thuyền đến cùng. Khi đánh nhau sợ nhất là gặp phải loại không muốn sống, trong tình huống này, kẻ bị dọa sợ tuyệt đối sẽ là đối phương! Kẻ phải lùi về sau trước cũng tuyệt đối là đối phương!

Một tình huống khác là loại hiện tại: chính là tình huống tin tưởng tuyệt đối là mình sẽ đánh lộn thắng.

Kẻ có kinh nghiệm đánh nhau phong phú đâu có một loại bản năng, chỉ dùng ánh mắt nhìn đối thủ là cũng có thể biết được địch ta mạnh yếu thế nào, cao thủ đánh nhau càng lợi hại thì càng có thể nhìn ra được nhiều thứ, trừ việc nhìn ra được mạnh yếu bên ngoài, người ta còn có thể nhìn ra được cả nhược điểm của đối phương.

Khi đám Kantus này dần dần bay tới tiếp cận vùng đất sinh sản, Solid Lunsar thực sự là đã có quyết định mình sẽ chết trận. Nhưng, trong nháy mắt khi đối phương hạ cánh, trong giây lát thấy rõ được đối phương kia, chỉ liếc mắt một cái, Solid Lunsar đã cảm thấy là mình có thể đánh một trận ra trò rồi.

Nguyên nhân không phải là hấn, mà là do đám Kantus kia quá yếu.

Lớp vảy ảm đạm không ánh sáng, lớp vảy trên cánh cũng mờ mờ có dấu vết bóc ra, cái bụng to lớn biến thành một tầng da, hình thể bọn chúng gầy đi nghiêm trọng, vừa nhìn đã biết là đám Kantus đang trong thời kì ấp trứng.

Chính bản thân hấn cũng từng có khoảng thời gian như vậy, Solid Lunsar vô cùng rõ ràng Kantus lúc này chỉ cần một nhát đánh là đã không chịu nổi rồi, đương nhiên, cái chuyện “một đòn chết luôn” này thì chỉ có đồng loại Kantus mới có thể làm được.

Kantus bên mình thì hoàn toàn ngược lại, bởi vì năm nay mọi người ấp trứng tập thể, nên vào trong kỳ ấp trứng mọi người vẫn có thể đi săn, con

khủng long nào cũng ăn tới béo khỏe béo đẹp, không những không gầy đi, mà thời gian gần đây bọn họ thậm chí còn béo lên.

Chênh lệch về số lượng có thể dựa vào sức mạnh và sức khỏe bù lại, điều duy nhất bọn họ cần phải lưu ý chính là sĩ khí của đối phương.

Theo thời gian kéo dài trận đánh, ánh mắt đám Kantus kia đã dần trở nên hung ác, bọn họ bắt đầu liều mạng.

Không chú ý một chút, một Kantus bên phía mình đã bị cắn thương. Phát ra một tiếng gào thét thật dài, Solid Lunsar vội vàng xoay người đẩy con Kantus cắn đồng đội mình. Vì muốn đối phương đau hơn một chút, Solid Lunsar nhắm chuẩn vị trí để đẩy nó, theo tính toán của hắn, đối phương sẽ đụng vào hang của bọn họ, hang của họ rất cứng, con Kantus bị đẩy vào đó nhất định là sẽ thấy rất đau.

Solid Lunsar hung hăng đẩy đối phương, sau đó...

Chuyện kỳ lạ cứ như thế mà xảy ra.

Con Kantus bị đẩy kia kiên quyết xoay người một cái trên không trung, tránh được cái hang phía sau, nó lại đụng phải đồng đội của mình.

Đối với Kantus mà nói, đụng phải một con Kantus khác còn đau hơn là đụng phải hang đấy nhá! Hơn nữa trình độ va chạm này, cái tên đồng đội bị đụng trúng kia hơn phân nửa là cũng bị nội thương.

Quả nhiên vậy, đi kèm với tiếng gào thét kêu đau của con Kantus hắn đẩy là con Kantus bị đụng phải kia cũng đồng thời dập mặt xuống nền băng.

(⊙ o ⊙) Hả? Chẳng có nhẽ... hắn lại đẩy nhầm con khủng long bên mình rồi sao?

Đám Kantus bên phía Solid Lunsar cũng đều sửng sốt một chút.

Toàn bộ Kantus trưởng thành có thể còn sống đi tới vùng đất sinh sản đều là cao thủ, không ngờ nhiên được bao lâu, bọn chúng lập tức từ trong

hỗn loạn phát hiện ra một cái hiện tượng đã bị phớt lờ.

Mấy kẻ xâm lấn này tựa hồ... đánh nhau thật cần cmn thận!

Là kẻ đứng đầu chuỗi thức ăn, tính chất cuộc chiến của Kantus có tính phá hoại rất lớn. Bọn họ không chỉ phá hoại thân thể địch thủ, còn phá hoại cả môi trường xung quanh, bây giờ bọn họ đang đánh nhau ở khu hang ở, cái khu hang ở này hẳn là phải sớm bị san bằng, nhưng mà đến tận bây giờ, một cái hang cũng không bị sập, loại tình huống này rõ ràng là có sự bất thường!

Không phải là bọn họ nghĩ rằng trong hang có trứng đâu nhề?

Không, không thích hợp!

Hẳn là bọn họ đã phát hiện ra chuyện đám con non bên mình dòi đi rồi chứ?

Tuy rằng chưa hiểu hết nguyên nhân, nhưng mà Solid Lunsar cứ ngon lành lợi dụng cái chuyện đối phương không dám làm hư hang, dưới tác dụng của cú đẩy tài tình kia, chiến cuộc thiếu chút nữa bị đối phương chiếm ưu thế lần thứ hai lại xoay chuyển. Cán cân thắng lợi nghiêng về phía chúng ta.

Cùng lúc đó, phía chân trời lần thứ hai lại xuất hiện một đám Kantus đông nghìn nghịt, lần này, chính là Louis đã trở về.

Đến tận lúc này, đối phương không hề còn hi vọng trở mình.

Không có chuyện gì có thể làm cho khủng long cảm hận bằng chuyện thấy trên địa bàn của mình có kẻ xâm phạm! Đám Kantus đem đồ ăn trở về phần nộ tiến về phía đám cướp này.

Gần một trăm con Kantus cường tráng khoẻ mạnh đối với không tới năm mươi con Kantus da bọc xương là cái tình huống khả gi chứ?

Đám xâm phạm không hề còn sức chống cự bị giẫm nát dưới chân.

Đám Kantus vừa mới quay về không thấy tung tích con non nhà mình, tâm tình hoàn toàn trở nên nát bét, nhưng ngay sau đó bọn họ qua lời kể lại của Gray, biết Mạnh Cửu Chiêu đã đưa đám con non an ổn rồi đi, chuyện này làm cho bọn họ thấy tốt hơn một chút, có đi ầu cũng chỉ có hơn một chút thôi.

Chuyện về con non không phải chuyện nhỏ, lúc này có mấy con Kantus tính tình không tốt hung hăng cắn đám thất bại trên mặt đất.

Nhưng mà Kantus dù sao cũng là Kantus, cho dù là bị dẫm nát dưới chân, thực lực của bọn họ cũng không thể khinh thường được, Kantus bị thương dấy dựa trong tuyệt vọng vùng lên, ăn miếng trả miếng! Con Kantus vừa mới cắn nó bị thương, cũng bị nó cắn cho thương nặng đến gần chết —

Máu tươi đầy đất tựa như một tín hiệu, Kantus hai bên lần thứ hai lại lao vào cắn nhau. Phần lớn máu tươi trong trận đánh từ thân thể phun ra, bắn vào mặt đối phương, nhiễm đỏ tầm mắt của chúng.

Mắt thấy trận chiến này đang phát triển theo hướng người chết ta sống, vừa lúc đó Louis bỗng rống lên một tiếng —

“Gào” ——

Tiếng gào của hắn không hề cao, âm lượng cũng không lớn, nhưng lại khiến cho tất cả mọi người dừng động tác nghiêng tai lắng nghe.

Khi Louis và Mạnh Cửu Chiêu tới vùng đất sinh sản đã làm mấy chuyện lớn cứu vùng đất sinh sản này, long duyên của bọn họ từ trước đến giờ luôn rất tốt, điểm ấy cũng có thể nhìn ra từ chuyện mọi người đều tự nguyện nhiệt tình giao con non cho Mạnh Cửu Chiêu chăm sóc, đối với Kantus mà nói, không có chuyện nào đáng tin cậy hơn so với chuyện giao lại con non.

“Gào!” Louis lại lặp lại một lần nữa.

Lần này, tất cả mọi người đều nghe thấy, vì vậy, đám Kantus đang đánh cũng thế, mà đám Kantus bị đánh cũng vậy, bọn họ đều cùng nhau ngược lên nhìn bầu trời.

“Chúng tôi đã về!” Mạnh Cửu Chiêu ngẩng trên lưng khủng long, lớn tiếng nói!

Cậu nghĩ tiếng gào của mình đã rất lớn, đáng tiếc là, Kaka bay có hơi cao, tiếng nói của cậu xuyên qua tầng tầng khí lưu lúc xuống đất đã yếu đến mức không thể nghe thấy nữa.

Vì vậy, trong thời gian mấy con Kantus khác đang bận cũng nhau ngẩng đầu nhìn, bọn họ đều thấy Mạnh Cửu Chiêu điều võ giương oai cưỡi trên lưng một con Kantus bộ dạng xa lạ.

Đám Kantus bên phía Mạnh Cửu Chiêu mừng rỡ: Ái yà! A Trọc bắt được một con Kantus kìa (← Không phải là quan hệ hôn nhân, Kantus thường không cho con khủng long xa lạ nào cưỡi trên lưng mình),

cùng lúc đó, Kantus bên Kaka lại hoàn toàn tuyệt vọng ——

Kaka ở lại trấn giữ vùng đất sinh sản đã bị địch nắm trong tay nữa, trứng của bọn họ nhất định là đã...

Có khủng long vui mừng, có khủng long tuyệt vọng, trên mặt đất truyền tới tiếng khủng long gầm không dứt.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 144

Edit: Ôn Khách Hành – Beta: Chi

Kết hợp với chuyện Mạnh Cửu Chiêu trở về, kết quả trận chiến giữa hai vùng đất sinh sản này cuối cùng cũng ngã ngũ.

Sự xuất hiện của Kaka chính là biểu thị trứng của bọn họ mất rồi. Hết thầy tranh giành cũng không còn ý nghĩa, tuyệt vọng đến chết tâm, bọn họ tự nguyện chịu thua.

Vừa lúc đó, Alice cũng bơi qua đây từ trong nước. Đầu ghé vào bờ, nó há mồm thật to, dưới cái nhìn chăm chú của đám Kantus trưởng thành, một đám con non theo thứ tự nhảy ra từ trong túi của Alice, lần lượt tìm ba ba mình, đám con non vui vẻ tìm được ba mình, kêu chiêm chiêm chiêm chiêm bắt đầu làm nũng.

George cũng không ngoại lệ, đi đầu làm Louis ngạc nhiên chính là, George lúc nào cũng lười biếng, lần này lại chạy cực kỳ nhanh, có thể nằm trong nhóm con non đi ra sớm nhất.

Hức! Sao ba ba lại nghĩ George như vậy nha!

Liếc mắt nhìn bạn lữ của mình một cái, Louis lập tức giang hai cánh tay, chỉ chờ khi con non nhà mình chạy tới sẽ ôm nó một cái.

Hai cái chân nhỏ ra sức chạy nhanh, cái đầu nhỏ của George chạy về phía ba ba, sau đó, ngay lúc ba ba nó nghĩ là sẽ ôm được nó, nó lại không

có chút ý định dừng lại nào, tránh khỏi tay Louis, chui thẳng qua giữa hai chân ba nó.

Khó hiểu nhìn con non nhà mình, Louis nhìn... nó vẫn cứ chạy về phía trước, chạy... chạy vội tới nhà vệ sinh, con gà nhỏ kia rốt cục cũng ngừng lại.

Cục lông xù nho nhỏ lùn xuống thêm một chút, dưới những con mắt nhìn chòng chọc, George ngang nhiên đi ị. Đi ị xong, nó quan sát tỉ mỉ một lúc, không biết quan sát ra được cái kết quả gì, nó nghiêng đầu bắt đầu chiêm chiêm chiêm gọi ba ba.

Sau đó, Louis liền đi qua chùi mõng cho nó. Lau mõng chưa xong, George lại chiêm thêm hai tiếng, ý là muốn ba nó che cục ị lại cho nó.

Cho đến hôm nay, cái tính ưa sạch sẽ của Louis đã bị phá hủy hoàn toàn trước con mình, hắn kiên trì đào một cái hố nhỏ trên mặt băng, bỏ cục ị của George vào, sau đó cha con hai người cùng nhau dùng băng lấp lại.

Thật cmn sự... ảm áp đến mức người ta không đành lòng nhìn tiếp.

Mạnh Cừu Chiêu không chớp mắt liên tục đếm số lượng gà con đi ra từ mồm Alice.

Nếu đám đồng bạn đã lựa chọn giao con non của mình cho cậu, cậu phải đảm bảo số con non quay về một con cũng không được thiếu.

“...4... 5... 19... 40...” Mạnh Cừu Chiêu chăm chú đếm đếm. Theo thanh âm cậu đếm, đám gà con còn sót lại trong túi của Alice vui vẻ chạy về phía ba ba của chúng.

Đám Kantus bên Mạnh Cừu Chiêu mừng muốn chết, không thèm lau khô khoe miệng dính máu, bọn họ dùng cái miệng dính máu của mình cẩn thận tới gần con non nhà mình, cẩn thận ngửi hương vị trên người con non, xác nhận đám nhóc con kia không có bị thương, sau đó, bọn họ thân thiết liếm con non nhà mình.

Máu tươi dính trên đầu lưỡi bị bọn họ liếm hết lên lông của đám con non, sau đó lại bị liếm đi, đám con non không mảy may chê mùi máu tươi gay mũi chút nào, con nào con nấy hípc mắt, an tĩnh hưởng thụ cái liếm liếm của ba ba mình.

Đây là giờ khắc hạnh phúc nhất của Kantus.

Trái ngược hoàn toàn với sự ấm áp vui vẻ của Kantus bên mình, bộ dáng của cái đám Kantus kia nhìn đặc biệt thê thảm.

Đau đớn trên thân thể nhiều nhất chỉ là khiến cho bọn họ chết, nhưng một màn trước mặt này lại khiến cho bọn họ tuyệt vọng đến chết tâm.

Con non nhà người ta khỏe mạnh lớn lên, mà con non nhà mình chưa kịp phá vỏ trứng đã chết trong trứng luôn rồi.

Tình hình năm nay rõ ràng vẫn luôn rất thuận lợi, khí hậu ấm áp hơn so với năm ngoái, con cái cũng nhiều hơn trước kia, trứng cũng nhiều hơn trước kia...

Một năm rất tốt.

Vì để ấp trứng, đàn Kantus này đã hai tháng không rời khỏi hang, đồ ăn dự trữ trước khi ấp trứng đã ăn hết trong tháng thứ nhất rồi, bọn họ cũng không ấp trứng chung vào một chỗ giống như Kantus bên Mạnh Cửu Chiêu, theo thói quen truyền thống ấp trứng sinh con non của Kantus, bọn họ chỉ có thể dựa vào năng lượng dự trữ trong cơ thể để vượt qua thời kỳ ấp trứng đói khát.

Động lực chống đỡ đám ba ba đang bụng đói kêu vang này chỉ có duy nhất là đồng trứng quý báu.

Bọn họ tràn đầy hi vọng chờ đợi đám con non ra đời. Đồ ăn năm nay rất nhiều, con non nhất định có khả năng sống sót cao hơn so với trước kia, bọn chúng cũng sẽ lớn lên khỏe mạnh hơn so với trước kia.

Mong chờ rồi lại mong chờ, cái đi đâu bọn họ chờ tới cuối cùng lại là nước biển mạnh mẽ tràn đến.

Bởi vì vẫn luôn không hoạt động gì để ấp trứng, bọn họ cũng không biết tầng băng bên ngoài tan chảy rất nhanh, đồ ăn phong phú được tầng nước ấm đưa đến, những tầng băng này cũng bị hòa tan nó nhanh chóng khi tầng nước ấm đến vậy.

Vùng đất sinh sản đã bị ngập một nửa.

May mà đàn Kantus này xây hang ở vùng đất cao nhất, nước biển không tiếp tục ngập lên, hang của bọn họ được bảo vệ. Trứng còn chưa ấp xong, bọn họ chỉ có thể rút lựa chọn tiếp tục nằm trên trứng chờ đợi, cầu nguyện con non trong trứng mau chóng đi ra, mau chóng đi ra trước khi tình huống chuyển biến xấu...

Nhưng hiện thực lại không cho bọn họ một chút may mắn nào.

Vùng đất sinh sản chỉ còn ba cái hang lộ trên mặt nước.

Tình huống này đã không cho phép bọn họ tiếp tục bất động nữa, đàn Kantus này rút cục cũng cùng nhau đưa ra một quyết định: chỉ để lại một Kantus trông coi trứng, đồng thời giữ nhiệt cho trứng, huy động toàn bộ lực lượng Kantus còn lại lên đường, tìm vùng đất sinh sản gần đây, đánh chiếm hang của đối phương, tiếp tục ấp trứng.

Vì vậy, đó là toàn bộ nguyên nhân bọn họ tới đây.

Đó cũng là lý do duy nhất khiến Kaka quyết tâm dù chết đuối cũng ở lại trong nước.

Đôi mắt lộ ra thần sắc tuyệt vọng, đám Kantus gầy như que củi đua nhau nhắm lại hai mắt.

Vừa lúc đó, bọn họ lại nghe được một tiếng chớp vô cùng mềm mại.

Cũng là lúc Mạnh Cửu Chiêu đếm được con gà con cuối cùng.

Con non cuối cùng gọi là Sober, đó là con non nhà Green, là một đứa nhóc chậm chạp, nó đi ra cuối cùng cũng là dự kiến ban đầu của Mạnh Cửu Chiêu,

Nhưng mà khi Sober đi ra, Mạnh Cửu Chiêu lại càng hoảng.

Nó không có đi ra một mình, mà mồm nó còn ngậm theo một con non còn nhỏ hơn.

Sao lại nhìều ra một con non —— phản ứng đầu tiên của Mạnh Cửu Chiêu chính là mình đếm sai rồi. Có đi đâu cậu phản ứng lại rất nhanh, không có chuyện cậu đếm sai, con non mà Sober ngậm trong mồm rõ ràng là vừa mới nở, bộ lông trắng vẫn còn ẩm, mắt còn chưa có mở, thậm chí trên đầu của nó còn dính nửa cái vỏ trứng.

Cái này... đây là trứng của phe bên kia!

Mạnh Cửu Chiêu ngây người!

Thời điểm này, con Kantus nào đó đang bị Kantus phía Mạnh Cửu Chiêu giẫm dưới gót chân lại dấy dựa như điên, cũng không biết là nó lấy sức lực từ đâu, cư nhiên lại có thể giãy khỏi gông xiềng đang trói buộc nó của Kantus, không đợi nó làm thêm một hành động nào khác, ngay tức khắc đã bị Green và một con Kantus khác áp xuống.

Thân thể bị hai con Kantus có trọng lượng đều lớn hơn nó đè lên trên mặt băng, con Kantus kia lại không chống cự thêm chút nào, nó chỉ nghiêng đầu, liều mạng nhìn về phía Sober, chính xác mà nói là nhìn về phía con non vừa mới nở trong miệng Sober.

“Chiếp —” Nó phun ra một tiếng chớp cực kỳ dịu dàng từ trong họng.

Trong thời gian Kantus ấp trứng, ngày ngày không ngừng nói chuyện với con non trong trứng, cho nên con non vừa mới nở đều có thể nhận ra tiếng ba ba của mình, con non này cũng không có ngoại lệ.

Nhận ra thanh âm của ba ba mình, cục bông nhỏ trong miệng Sober lần thứ hai chớp lên một tiếng.

Sau đó, Mạnh Cửu Chiêu liền thấy mềm hết cả người.

Sober ngốc ngốc, nó là một con non phản ứng chậm nửa nhịp, mãi cho tới lúc này mới nhận ra là có một Kantus xa lạ đang nhìn về phía mình, nó hẳn là thấy sợ hãi, vì vậy Sober chậm chạp lui về phía sau một bước, sau đó ngẩng đầu nhìn Mạnh Cửu Chiêu, lắc lắc con non trong miệng, nó chớp một cái cầu cứu.

“Chớp?” Làm sao bây giờ, con ấp ra được một quả trứng.

Đám con non còn nhỏ, đám người lớn vẫn không cách nào hiểu được ngôn ngữ của chúng, nhưng mà tiếng chớp lúc này, kết hợp với đôi mắt nhỏ đầy phiền muộn, không biết vì sao Mạnh Cửu Chiêu lại cảm thấy đứa nhóc này đang nói vậy.

“Nhóc ngoan.” Sờ sờ cái đầu nhỏ của Sober, Mạnh Cửu Chiêu ôm lấy con non trong miệng nó.

Cẩn thận như thế trọng lượng của con non này không hề nhẹ, cuối cùng Mạnh Cửu Chiêu bế nó đến trước mũi con Kantus đang bị hung hăng đè chặt kia.

Duy trì tư thế chặt vật, con Kantus kia cố hết sức vươn đầu lưỡi, sau đó, dịu dàng liếm con non trong tay Mạnh Cửu Chiêu một cái.

Ra hiệu cho bọn Green buông con Kantus này ra, Mạnh Cửu Chiêu nhẹ nhàng khẽ thương lượng với nó, khi con Kantus kia ngo ngoay biến thành hình người, Mạnh Cửu Chiêu đưa con non cho nó.

“Ồn hết rồi, con non của các người đều an toàn, Kaka đã rất cố gắng, bảo vệ chúng an toàn.”

Thanh âm rất nhẹ, nhưng Mạnh Cửu Chiêu biết tất cả Kantus đều nghe được lời của mình, bởi vì tất cả Kantus đang giãy dụa đều đã ngừng lại.

Vỗ vỗ đầu Alice, Mạnh Cửu Chiêu tỏ ý nó có thể tiến hành rồi.

Alice lập tức ngậm hiều, vì vậy, dưới con mắt của tất cả mọi người, từng viên từng viên trứng trắng như vôi lăn ra từ trong túi của Alice, sau đó được đầu lười của Alice cẩn thận tóm lấy, cuối cùng chắc chắn đưa đến hàm dưới của nó.

Trong giây phút toàn bộ trứng bị nhỡ ra kia, Kantus ở hiện trường đầu gào thét mạnh mẽ, ngay từ đầu chỉ có đám Kantus xâm phạm kia gào thét, đối với bọn họ, sẽ không có chuyện gì khiến bọn họ kích động hơn chuyện chỗ trứng tưởng đã mất nhưng lại tìm về được này, trong giây phút biết được trứng vẫn còn, bọn họ quả thực là không biết nên có phản ứng gì mới được, chỉ có thể phát ra tiếng gào thét chưa từng có để kín đáo thể hiện, dùng nó để diễn tả sự hạnh phúc và kích động của bản thân.

Sau nữa, khi đám Kantus xui xẻo này phát ra tiếng gào thét không ngừng, đám Kantus bên phía Mạnh Cửu Chiêu cũng tùy hứng gào lên.

Trong thời điểm đám Kantus đang cuồn cuộn hoan, Mạnh Cửu Chiêu nhẹ nhàng sờ sờ cái miệng méo lệch của Alice.

“Nhóc vất vả rồi, Alice.”

Sau đó, Alice liền vô cùng vui vẻ chớp một tiếng.

Ngay sau đó, Louis và Solid Lunsar cũng đi qua, George béo mập cũng vô thức vùi lại bên người ba ba, đặt toàn bộ thân mình béo phì của mình trên chân của ba ba theo thói quen, đồng thời vừa đảm đương chức vụ làm lò giữ ấm chân, vừa bắt đầu tiến hành nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vì vậy, chính cậu bên này cũng đã xum họp với cả gia đình rồi.

Như vậy thật tốt.

Tất cả mọi người đều đã hạnh phúc.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 145

Edit: Ôn Khách Hành – Beta: Chi

Cuộc chiến giữa hai vùng đất sinh sản cứ như vậy mà định ra kết cục.

Chỗ trứng này ở vùng đất sinh sản của Kaka đã không được ấp nhiều ngày rồi, nếu không thể đặt chúng ở cái hang ấm giữ nhiệt, những quả trứng này nhất định sẽ bị đông lạnh mà chết, cuối cùng, Kaka nghĩ ra phương án giải quyết: hắn xin được bỏ trứng của mình vào trong hang của Mạnh Cửu Chiêu.

Hiện tại, đi tìm một vùng đất sinh sản khác cũng thế, mà mượn một khoảng đất ở vùng đất sinh sản này bắt đầu lại từ đầu, xây dựng hang ở cũng vậy, tất cả cũng đều đã không còn kịp rồi. Trái lại thì, vùng đất sinh sản này đã có sẵn hang, ấm áp lại chắc chắn.

Dưới cái nhìn của Kaka, trên thế giới này thứ Mạnh Cửu Chiêu không thiếu nhất chính là con non Kantus, cậu cướp được nhiều con non vừa đáng yêu lại vừa khỏe mạnh như thế, sau đó lại có rất nhiều cơ hội tuyệt vời để có thêm trứng, cậu lại không cần quả nào, kiên trì đưa con non và chỗ trứng này trở về, bỏ trứng quý báu của mình vào hang của cậu, Kaka thấy rất là yên tâm (Mạnh Cửu Chiêu nhất định sẽ không chiếm trứng làm của riêng đâu).

Có Kaka đi trước, chuyện kế tiếp liền dễ dàng hơn rất nhiều, đám Kantus phe Kaka chia nhau gửi trứng ở các hang quanh đây, trong đó, bởi

vì hang của Solid Lunsar lớn nhất, xa hoa nhất, trong giây lát đã được bỏ vào năm quả trứng.

Mạnh Cửu Chiêu cho rằng hẳn nhất định sẽ làm tổ trong hang không chịu đi, nhưng mà hẳn không có làm vậy, hẳn nhường lại hang của mình, chạy đi bắt cá cho George.

Bác thật sự là một Kantus tâm lí bất bình thường.

Đám con non bên Mạnh Cửu Chiêu cũng còn nhỏ, cho nên, hiện giờ, trong hang, con non và trứng để cùng một chỗ. Thân mình mềm ấm của đám chíp bông chính là công cụ giữ ấm tốt nhất cho trứng, mà tựa như chỗ trứng này cũng giúp đám chíp bông có cảm giác an toàn.

Không biết có phải bởi vì khi còn ở trong trứng ngày nào cũng nằm với đồng đá hay không, mà đám con non đều thích mấy vật tròn tròn, tỷ như George có vẻ rất có cảm tình với viên đá nào đó trong hang.

Miếng đá kia chính là một trong số những viên đá bị Louis nh nh thành trứng. Khi kiểm tra trứng, một trong số đó bị Louis bóp nát, mà một viên khác lại may mắn còn tồn tại, bị Alice giao vào tay Mạnh Cửu Chiêu, Mạnh Cửu Chiêu cầm nó bỏ vào hang nhà mình.

Sau đó — —

Sau đó George liền chọn ngay nó.

==///

Dù sáng hay tối, khi đi ngủ, George đều phải ngủ ở trên mặt tảng đá này, khi đưa nó đi ra ngoài phơi nắng, George còn yêu cầu Louis đưa cả miếng đá này đi phơi nắng cùng nó luôn.

Mỗi lần nhìn đến viên đá cuối cùng này ở cạnh George, Mạnh Cửu Chiêu lại trằn mặt ba phút đồng hồ.

Đứa bé này... nhất định là rất hợp với Black, cái loại thói quen lúc nào cũng phải gắn với người của ba ba này — — thật cmn rất hài hòa a!

Nói đến ba ba, nỗi nhớ nhà của Mạnh Cửu Chiêu lại tăng lên.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, cậu chưa từng rời khỏi ba ba lâu như vậy, cậu nhớ bọn họ. Ngoài ba ba, cậu còn nhớ ông nội, cả mọi người trong bộ lạc Awash nữa.

Hiện tại, cái thế giới nguyên thủy này đang ở trong thời kì blemặt trái đất có thay đổi dữ dội, cũng không thể nói được chính xác là khi nào tình huống thay đổi, sau đó, toàn bộ môi trường cũng sẽ thay đổi.

Lục địa tách ra thành thế giới riêng rẽ, chắc không có khả năng phát sinh đâu?

Trong lòng Mạnh Cửu Chiêu vẫn luôn ần ần lo lắng, thật sự nếu không mau chóng trở về, có thể là lúc quay lại sẽ không tìm thấy mọi người. Cũng may, lông tơ của đám con non trên cơ bản đã dài ra rồi.

Qua một thời gian, khoảng thời gian đám con non trên vùng đất sinh sản của Mạnh Cửu Chiêu sinh hoạt ngoài hang càng ngày càng dài, đây là do đám Kantus trưởng thành cố ý để nhóm con non bắt đầu thích ứng với hoàn cảnh bên ngoài. Hang động ẩm áp chỉ dùng để giữ ấm cho trứng và đám con non mới sinh, một ngày nào đó, đám con non phải rời khỏi cái tổ ẩm áp này, bước lên lộ trình của thế giới bên ngoài cùng với các ba ba.

Khí hậu cũng đang lặng lẽ biến hóa.

Theo hướng gió thay đổi, lần thứ hai vùng đất sinh sản hạ nhiệt độ. Tuyết rơi càng ngày càng thường xuyên, mặt nước vốn đã tan băng giờ lại đông trở lại, vốn Alice có thể đến tìm ba ba mụ mụ rất dễ dàng, hiện giờ lại chỉ có thể nằm ở bờ biển sốt ruột gọi bọn họ.

“Đợi cho đến khi cả mặt nước đều đông lại, mùa khô đã tới, đó là lúc chúng ta rời đi.” Từ ngày đầu tiên hướng gió thay đổi, Solid Lunsar cứ tới đây là lại nói một câu như trên, nghe được tin tức này, Mạnh Cửu Chiêu vội

vàng thông báo cho đám Kantus sắp trưởng thành đi cùng mình đến đây kia.

A — — không đúng, hiện nay nhóm của cậu đã không còn là Kantus gần trưởng thành nữa, trải qua trọn vẹn một kỳ sinh sản, có được con non của chính mình, bọn họ đã hoàn toàn trưởng thành.

Có đi ầu, tình cảm của mọi người vẫn tốt y như trước, nghe Mạnh Cửu Chiêu nói như vậy, bọn họ li ền lập tức tiến hành công tác chuẩn bị h ồi hương.

Đàn Kantus này tính toán trở về cùng với Mạnh Cửu Chiêu.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, sau khi đẻ trứng vào trong hang được một tuần, hầu như là ngày nào cũng có tuyết rơi, đám Kantus bên Kaka không chỉ một lần thấy may mắn vì lựa chọn chính xác của mình, sau khi tuyết tan, nhiệt độ sẽ mau chóng hạ xuống, nếu không kịp thời đưa đám trứng vào trong hang, trứng của bọn họ nhất định sẽ chết.

Có đi ầu, may mắn là bọn họ đưa ra lựa chọn chính xác, hiện giờ, trong đám bọn họ đã có mấy người được nhìn thấy con non của mình rồi.

Trứng và đám con non được trông giữ ở cùng một chỗ, từ sáng tới tối, đám con non đều sẽ ôm trứng mà ngủ, sau đó, bỗng nhiên có một ngày, đám con non phát hiện từ trong quả trứng mình ôm chui ra một con non giống y hệt mình.

Tảng đá mình ôm đi ngủ hàng ngày biến thành chíp bông giống y hệt mình!?

Không ít con non bị dọa rồi.

Phản ứng của đám người lớn lại thật vui sướng, khác hoàn toàn với đám con non.

Không có gì hạnh phúc hơn chuyện một sinh mệnh mới được sinh ra!

Rốt cục, trong một buổi sáng lạnh lẽo bình thường, sau khi thí nghiệm xong độ dày tầng băng, Solid Lunsar tuyên bố bọn họ có thể khởi hành.

“Các người cứ tiếp tục sử dụng hang của bọn tôi đi.” Trước khi đi, Solid Lunsar vô cùng hào phóng nói với đám Kantus mượn hang ấp trứng.

Tuy rằng không nhìn được tình hình bên trong, nhưng mà Solid Lunsar nghe nói bên trong đã ấp ra được 3 con non. Những năm gần đây, cái hang do chính mình tạo ra lần đầu tiên ấp ra được con non, tâm tình Solid Lunsar có chút phức tạp.

Có đi ầu, hắn cũng không biểu lộ tâm tình phức tạp này lên trên mặt.

Nhìn thoáng qua lần cuối cái hang của mình, Solid Lunsar tính toán quay đầu chạy lấy người, vừa lúc đó, con Kantus đang ng ẩ trong hang kia lại gọi hắn lại.

“Cái kia... con non của tôi vừa mới ra đời.”

“?” Hơi hơi quay đầu lại, Solid Lunsar mờ mịt nhìn về phía hắn.

“Anh đặt cho nó cái tên đi.” Kantus trong hang nhăn nhó ngó trái ngó phải, cuối cùng nói ra quyết định của mình.

Đặt cho con non nhà mình một cái tên dễ nghe là chuyện đáng kiêu ngạo nhất của mỗi ba ba, đưa ra quyết định này, hắn đã phải hạ quyết tâm rất lớn.

Có đi ầu, hắn cũng rất thành tâm thành ý.

Solid Lunsar sợ ngây người.

Thực hiển nhiên, hắn cũng hiểu được ý nghĩa của tên con non đối với đám ba ba kia, bởi vì hiểu được, cho nên hắn mới kinh ngạc như vậy.

Con Kantus kia nói xong, cúi đầu xuống đất nửa ngày, một lúc lâu sau lại thật cẩn thận c ần ra một vật nhỏ. Đó là rõ ràng là một con non vừa mới ra đời không được bao lâu, mắt cũng chưa mở, ngay cả tiếng chiếp cũng

không phát ra được trọn vẹn, lúc này bởi vì đột nhiên bị túm ra mà lạnh run.

Solid Lunsar lảng lạng chăm chú nhìn con non này.

“Điễm Điễm, con non này có thể gọi là Điễm Điễm.”

“A?” Rõ ràng con non nhà mình là màu trắng! Trên người cũng không có vết gì nha! ← Ba ba của con non có chút hờ hờ.

“Ừ, anh nhìn đi, đầu của nó hơi nhỏ, thật đáng yêu!” Mặt không đổi sắc, Solid Lunsar kiên trì với ý kiến của mình.

“Nói cũng đúng, như vậy, cứ gọi nó là Điễm Điễm đi.” Con non nhà mình được khen là đáng yêu, vì thế ba ba ngốc vui vẻ tiếp nhận cái tên gọi này.

“Điễm Điễm” vừa mới có tên run lấy bấy chập một tiếng, nhìn nó một cái cuối cùng, Solid Lunsar vội vàng kêu con Kantus kia bỏ nó xuống.

Sau con Kantus kia, bốn Kantus khác cũng nhờ Solid Lunsar đặt tên cho con non.

Cái tên chuẩn bị sẵn trong lòng chỉ có một, hiện giờ có tận năm con non cần đặt tên! Solid Lunsar bị cái nan đề ngoài ý muốn này làm cho hạnh phúc phát điên rồ, hắn cực kỳ cẩn thận xem qua mỗi một con non được ấp trứng trong hang của mình, căn cứ vào đặc thù thân thể của bọn chúng đặt cho bọn chúng những cái tên tương ứng:

Cu Ồn Cuộn ← Đây là một con non tròn vo.

Đà Đà ← Con non này rất béo!

Thối Thối ← Con non này khi được bế ra đã đánh rắm một cái!

Tảng Đá ← Con non này còn chưa có được ấp ra khỏi trứng, căn bản thứ ba ba nó bế là một viên trứng!

Lưu lại năm cái tên, Solid Lunsar vô cùng tiêu sái rời đi.

Tuy rằng biểu tình trên mặt không có gì biến hóa, nhưng mà trong lòng Solid Lunsar lại rất cao hứng.

Cái hang hắc xây cuối cùng đã có năm con non được sinh ra, trừ việc đó ra, hắc còn đặt tên cho năm con non nữa.

“Điễm Điễm, hện gặp lại.” Nhìn về phía cái hang của mình lần cuối cùng, Solid Lunsar dứt khoát quay đầu lại.

Điễm Điễm của hắc, rốt cục đã được sinh ra. Tuy rằng không sinh hoạt cùng với hắc, nhưng mà Điễm Điễm sẽ sinh hoạt ở một nơi nào đó trên thế giới này

Đến tận bây giờ, kỳ sinh sản năm nay hắc không còn gì tiếc nuối!

Solid Lunsar đi tới chỗ đội ngũ đồng bạn đang chờ xuất phát.

Giống như khi mới tới, trên lưng mỗi con Kantus đều đeo một cái bao rất lớn, khác với trước đó là năm nay phía trước mỗi người bọn họ đều có một cái túi áo da, bên trong cái túi áo này chứa con non mà bọn họ trân quý nhất trên đời.

Kantus là một chủng tộc có khả năng học tập vô cùng cường đại, thời điễm ban đầu khi bọn họ rời đi cũng không có cái gì cả, phần lớn chỉ có thể ngậm con non mà đi, sự thật chứng minh đây không phải là một phương pháp tốt: con non quá nhỏ, không nói đến chuyện rất dễ bị ba ba nuốt, khe miệng đóng hơi hẹp sẽ đè chết con non, khe miệng mở hơi lớn thì lại làm con non lạnh chết, khi đó, khả năng con non còn sống là tương đối thấp; sau nữa, lại có người dùng hình dáng con người ôm con non trở về, các động tác của hình dáng con người có thể cẩn thận hơn, độ thoải mái của đám con non lại giảm xuống, làm như thế không che được nhiều cho chúng — rất lạnh; sau đó đám Kantus chỉ biết vội vàng sử dụng da thú giữ ấm cho con non, giống như Black cùng White lúc ấy, bọn họ đã biết con non nào có da ấm áp nhất, có thể bảo vệ con non thêm ấm áp; trong quá trình

Black và White nuôi dạy anh em A Trọc, Louis lớn lên, dần dần lại có Kantus không biết là học được may vá ở nơi nào, vì thế li ền có ba lô.

Cho tới bây giờ, bọn họ lại học được cái túi miệng rộng từ Mạnh Cửu Chiêu.

Cái này tuyệt đối là phát minh có thể đề cao tính an toàn cho con non! Lần này, tất cả Kantus ở cùng với Mạnh Cửu Chiêu trên một vùng đất sinh sản đầu học được cách chế tạo túi, bao gồm cả đám Kaka, có thể tưởng tượng, các kỳ sinh sản sắp tới đây sẽ có thêm thật nhiều Kantus đeo túi chuột túi!

George đã vững vàng ng ồi ở trong túi trước ngực Louis, túi nhà bọn họ được may khá lớn, đó cũng không phải là vì George béo, mà ngược lại, tuy rằng trong khoảng thời gian từ khi sinh ra đến bây giờ, George tuyệt đối không hề ăn ít hơn con non khác, nhưng mà đáng người nó cũng không lớn, chỉ có duy nhất một nguyên nhân khiến cái túi này lớn như vậy — George kiên quyết muốn bê cả khối đá kia đi.

“Hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!”

“Gào gào ~~~~ ”

Khi tiếng người và tiếng khủng long gào đồng thời vang lên trên mảnh đồng bằng này, là thời điểm nói lời hẹn gặp lại.

Sắp xếp đội ngũ thật dài, mang theo con non và hành lý của bản thân, nhóm Kantus chậm rãi đi về phía trước. Phía sau bọn họ, đám Kantus được cho hang phát ra tiếng g ầm tr ầm thấp đ ầy cảm kích.

Trong tiếng g ầm của Kantus thành niên, một tiếng hô trong suốt non nổi lại vô cùng khác biệt.

“Pi! Ba ba! Pi! Ma ma!” Thanh âm Alice tê tâm liệt phế đuổi theo

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 146

Edit: Ôn Khách Hành – Beta: Chi

Thời tiết càng ngày càng lạnh, mặt biển vốn xanh thẳm dần dần bị màu trắng của tuyết và băng thay thế, diện tích mặt nước để Alice có thể nổi lên hoạt động càng ngày càng hẹp.

Tình huống hiện tại chính là như vậy, thân thể của nó quá lớn, mặt nước để nó có thể tự do hoạt động bơi lội quá ít, Alice không thể không vừa dùng thân thể phá tan mặt băng, vừa mau chóng bơi về phía trước.

Nhưng cho dù là vậy, nó vẫn cứ càng lúc càng tách xa khỏi đội ngũ.

“Pi! Ba ba! Alice! Alice!” Nó cố gắng nói chuyện, nhắc nhở mọi người còn Alice đang rút lại phía sau.

Lớp băng hiện tại đã không còn là tầng băng mỏng chỉ cần nó chạm nhẹ một cái là vỡ như trước đó nữa, mỗi một lần đụng phải đều là một lần đau đớn, lớp băng nứt sứt sắc nhọn lộ xuống một mảng vảy lớn của con non này, trên lớp băng trắng lập tức xuất hiện một mảnh màu hồng.

Như vậy chắc chắn là rất đau, có lẽ Alice lại giống như không hề phát hiện ra những vết thương này, mặc kệ thân thể lần lượt bị xé ra vết thương, nó vẫn kiên định đuổi theo bước chân của ba ba.

Cuối cùng, nó cũng nhìn thấy thân ảnh của ba ba rồi, còn có cả ma ma, bọn họ đi cuối cùng của đội ngũ. Bọn họ... nhất định là bọn họ đang đợi Alice!

Đừng có đi nhanh quá nha ~ hôm nay Alice đi hơi chậm một chút. Lập tức sẽ đuổi tới thôi!

Alice bơi rất là nhanh đó ~

Giây phút phát hiện ra thân ảnh của ba ba ma ma, ý chí của loli miệng lớn càng thêm kiên định, nó càng gắng sức đuổi theo, vì thế, để phá vỡ lớp băng phía trước, vết thương trên người nó càng ngày càng nhiều.

Mà tất cả những chuyện này, Mạnh Cửu Chiêu lại không hề hay biết.

Cậu đi ở cuối cùng đội ngũ, hoàn toàn không dám quay đầu lại!

Gương mặt cậu lạnh lẽo, nước mắt từ hốc mắt không ngừng chảy ra, sau đó bị gió lạnh thổi đông lại thành băng.

“A Trọc, Alice...” Nhìn bộ dạng này của cậu, Louis lo lắng dừng lại, mắt thấy hắn định quay đầu, Mạnh Cửu Chiêu nghiêm khắc quát hắn dừng lại.

“Không được quay đầu lại! Không được để cho Alice nhìn thấy mặt anh!”

“Nhưng mà em khóc, em rất muốn đưa nó đi cùng, không phải sao?”

“Khóc thì sao chứ? Chúng ta... Chúng ta không thể đưa nó đi cùng. Như vậy quá ích kỷ, nó sẽ chết!” Nhắc tới tên Alice, khóe mắt Mạnh Cửu Chiêu lại càng chảy ra nhiều nước mắt.

Chia li... là một chuyện đau khổ như thế.

Khi chào tạm biệt đám Black, bởi vì lòng nghĩ xong việc sẽ trở về nhất định còn có thể gặp lại, cho nên Mạnh Cửu Chiêu cũng không bi thương quá lâu, nhưng mà lần chia li với Alice này...

Mạnh Cửu Chiêu biết, lần này một khi đã tách ra, có lẽ là cả đời này cậu cũng không có cách nào gặp lại Alice nữa.

Thế giới này quá lớn, lại thay đổi thường xuyên. Cho dù là năm tới vì thăm Alice mà trở về vùng đất sinh sản này, thì chuyện có thể gặp lại Alice được không cũng là một câu hỏi khó không có câu trả lời.

Thế giới này tràn ngập sự biến hóa, không cẩn thận cậu và Louis sẽ lạc mất nó, thậm chí vô cùng có khả năng một ngày nào đó cậu và Louis sẽ chết trong một tai nạn, nếu tùy tiện hứa hẹn rằng sau này sẽ đến thăm với Alice, con nhóc ngốc này nhất định sẽ thật sự chờ đợi ở đây, lại nhớ không đợi được — —

Không có chuyện gì tàn nhẫn hơn chuyện cho người ta hi vọng rồi lại hung hăng xé nát hi vọng đó.

Alice, chúng ta phải về rồi, đường đi rất xa, đường xá xa xôi lại không có đường thủy cho nhóc bơi lội, cho nên chúng ta không thể đưa nhóc theo — — ban đầu, Mạnh Cửu Chiêu tính giải thích một chút với nó.

Có đi đâu, lời nói đã đến bên miệng lại không thể nói ra nữa.

Cậu lựa chọn bỏ rơi nó.

Cứ để cho Alice nhận định người ba ba cậu đây là người xấu đi.

Bởi vì thích, cho nên khi bị thương tổn mới có thể cực kỳ giận dữ. Dưới loại phần nộ này, Alice nhất định có thể quên mình.

Nó nhất định sẽ hận không thể không bao giờ gặp lại mình nữa, như vậy, nó liền có thể không chút nào vương bận tiếp tục sinh sống dưới đáy biển sâu.

Cậu là nhân loại sinh hoạt trên mặt đất, Alice lại là cá sinh hoạt ở nơi sâu nhất của đáy biển, bọn họ không nên gặp nhau, nhưng vùng đất sinh sản này lại khiến bọn họ có thể ngẫu nhiên gặp mặt.

Đây chính là lần gặp mặt đẹp nhất trên thế giới.

Hiện tại, Mạnh Cửu Chiêu vẫn có thể nhớ ngày đầu tiên họ gặp nhau.

Cậu cũng nhớ rõ ngày mà Alice lần đầu tiên dùng ngôn ngữ của nó chào hỏi cậu.

Pi ~ Alice!

Thanh âm của người cá... Đó là thanh âm đẹp nhất trên thế giới nhỉ?

Từng ngày từng ngày, con cái Kantus dưới biển sâu học được càng lúc càng nhiều ngôn ngữ của Kantus trên mặt đất, thậm chí, hiện giờ nó đã có thể hát hoàn chỉnh bài hát Mạnh Cửu Chiêu dạy cho nó.

Như vậy là không được.

Là cậu sai.

Vì thế, thời gian cuối cùng, mỗi ngày Mạnh Cửu Chiêu lại để Louis đưa nó xuống biển bắt cá cùng, cố hết khả năng ở đoạn thời gian này để cho cô nhóc học được càng nhiều kỹ năng sinh tồn càng tốt, trong thời gian Alice học tập với Louis, cậu làm cho Alice một cái ba lô rất lớn, Mạnh Cửu Chiêu để lại tới hai phần ba đồ vật mình chuẩn bị mang về nhà cho Alice.

Khí hậu thất thường như vậy, không biết trong biển có giống như vậy không. Nếu dòng nước ấm đưa cá đến đã bắt đầu chảy ngược lại, có lẽ Alice sẽ phải trải qua một số ngày bị đói bụng, đối với nó không có gì quan trọng hơn đồ ăn.

Mình cần phải chuẩn bị cho nó thật nhiều đồ ăn!

Vì thế, ôm tâm tình chuộc tội, Mạnh Cửu Chiêu ngày ngày liều mạng chuẩn bị.

Đặt đồ ăn ở chỗ bờ biển chỉ có hẻm cùng Alice biết đến kia, Mạnh Cửu Chiêu không quay đầu lại, chạy đến chỗ đội ngũ.

Không có nói hẹn gặp lại với Alice, cậu thật sự muốn bỏ rơi Alice.

Hoặc là nói, cậu muốn Alice cho rằng bản thân nó đã bị vứt bỏ.

“Chúng ta đưa Alice lên đi.” Cuối cùng, Louis vẫn không thể nhận được, xoay người, nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Alice, hấn ngáy dại.

“Không được. Nơi đó quá ấm áp, tình trạng nước biển hoàn toàn không giống ở đây, Alice qua đó không cẩn thận sẽ bị chết.”

“Nhưng mà, có lẽ cũng có thể sống sót chứ?”

“Không phải có đến tận năm mươi phần trăm là sẽ chết sao? Louis, em không có cách nào tiếp thu năm mươi phần trăm kia, cho nên em tình nguyện để nó có một trăm phần trăm cơ hội sống sót cô đơn ở quê nhà.”

“...” Đôi môi mỏng hơi hơi mím lại một chút, cuối cùng, Louis vẫn không có mở miệng, nhưng mà, hấn không di chuyển nữa.

Lẳng lẳng nhìn Alice đang cố gắng đuổi theo phía sau, chân hấn ngừng tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên ở đời này Louis làm trái với A Trọc trên cùng một chuyện.

Louis đã không còn là Louis đời trước, một khi hấn đã tiếp nhận, tâm địa của hấn sẽ trở nên thật mềm mại.

Mà Mạnh Cửu Chiêu lại vẫn là Mạnh Cửu Chiêu trước kia, quen dùng ánh mắt lí tính đối đãi với thế giới này, một khi phân tích kết quả ra tính khả thi không cao, cậu sẽ nhận đau cự tuyệt.

“Không được! Không được!” Mạnh Cửu Chiêu gằn nhẹ với Louis, cũng gằn nhẹ với chính mình. Cậu biết ý nghĩ ở sâu trong nội tâm mình, nhưng nó lại là một ý nghĩ cực kỳ không tốt, vì tránh cho bản thân mình làm ra chuyện sai lầm không thể vãn hồi, cậu ép buộc chính mình không nhìn thẳng vào nó!

Nhưng mà, thanh âm từ Alice lại càng ngày càng gằn.

Tiếng phá băng, tiếng vây cá đánh lên mặt băng, còn có tiếng kêu hưng phấn của Alice.

Đi cùng với những thanh âm nó phát ra, còn có cả mùi máu tươi nồng đậm.

Rốt cục Mạnh Cửu Chiêu không giả bộ được nữa, cậu mạnh mẽ quay đầu, sau đó liếc mắt một cái, thấy được Alice khắp người toàn máu.

Chỉ liếc mắt một cái, trái tim đã vô cùng đau xót, sau đó mắt cậu liền không thể nào rời đi.

Mạnh Cửu Chiêu đã biết nguyên nhân Louis dừng lại, hẳn nhất định là cũng thấy Alice như vậy, rồi không thể rời đi.

“Ba ba ~ ma ma ~” nhìn thấy ba ba ma ma đều ngừng lại, tâm tình vốn sợ hãi lại thấy tốt lên, đứa nhỏ này một lần nữa lại trở nên vui vẻ, nó cố gắng xoay người trong khoảng nước hẹp, nó cho ba ba ma ma nhìn thấy cái balo nhỏ nó đang cống trên lưng.

Tựa như đám nhóc sắp lên tiểu học kiếp trước, nó vui vẻ triển lãm cặp sách mới của nó với ba ba ma ma.

Con rất thích cặp sách nhỏ ba ba ma ma mua cho nha — — thanh âm phát ra không rõ ràng từ trong miệng, Alice kể ra niềm vui của mình.

Nhưng mà, đó không phải là cặp sách cho trẻ con, mà là món quà cuối cùng.

Là món quà đại biểu cho vứt bỏ.

“Alice, chúng ta phải đi về nhà, nhóc phải ở lại đây một mình.” Lau mặt một cái, Mạnh Cửu Chiêu cố nén nước mắt, cậu lạnh lùng mở miệng nói với Alice.

“Về nhà? Alice cũng về nhà ~” Alice không thể nghe hiểu cả câu, nhưng nó lại có thể nghe hiểu từ về nhà.

“Không, chúng ta về nhà, còn nhóc ở lại đây một mình.” Tàn nhẫn, Mạnh Cửu Chiêu chỉ chỉ vùng nước dưới băng nó đang đặt mình: “Nhóc sinh hoạt ở trong nước, mà chúng ta sinh hoạt ở trên mặt nước, chúng ta không thể đưa nhóc theo!”

Để giúp nó hiểu được, Mạnh Cửu Chiêu lặp lại câu nói tàn nhẫn này ba lần.

Vì thế, Alice thật sự đã nghe hiểu.

Trong giây lát nghe hiểu lời ba ba, đáy mắt Alice trào ra một giọt nước mắt lớn.

“Alice... Ngoan, Alice... Muốn về nhà!”

“Alice... bắt cá cho George.”

“Alice ăn rất ngon mà.”

Cô nhóc đáng thương này, rốt cuộc nó cũng ý thức được bản thân bị ba ba ma ma vứt bỏ, để không bị vứt bỏ, nhóc bắt đầu nêu ra các loại ưu điểm của bản thân.

Chủng tộc con cái Kantus không nuôi con non vô dụng, nhóc cũng đã rất vất vả mới ở lại được nơi đó, để ở lại nơi đó, nó buộc phải trở nên thoát nhin ăn rất ngon, như vậy mới có thể ngụ trang bản thân thành con mồi, sau đó hấp dẫn con mồi cho Kantus cái khác bắt.

Tuy rằng còn tuổi nhỏ, nhưng nó đã biết chỉ khi bản thân có ích mới có thể ở lại một đoàn thể.

Phải đến khi ở cạnh Mạnh Cửu Chiêu và Louis, nó mới được làm một con non bình thường, có người bắt cá cho nó ăn, dạy nó các loại đồ vật, còn sẽ cạo vảy ở bụng cho nó

Nó chưa từng sạch sẽ như vậy.

Con non khác đâu có mụ mụ cạo vẩy giúp chúng, chỉ có nó không có người quan tâm, bản thủ cũng không ai thèm để ý, mãi cho đến khi gặp Mạnh Cửu Chiêu.

Trong thế giới của giống cái Kantus, sẽ không có bất cứ một con giống cái trưởng thành nào vô duyên vô cớ đối tốt với một con non xa lạ, chúng không đi cướp trứng của người khác như giống đực, giống cái Kantus chỉ nuôi con non của chính mình. Nếu ở trong biển chúng đụng tới một con non không quen biết liền sẽ giết chết con non đó, bắt đi một con non, đồ ăn sẽ nhiều thêm một chút.

Lạnh băng mà hắc ám, tựa như đáy biển.

Đây là thế giới của giống cái.

Sẽ không có người trưởng thành xa lạ nào đối tốt với chính mình, đây là chuyện Alice đã biết từ nhỏ, cho nên người đối tốt với mình nhất chắc chắn là ma ma của mình.

Vì thế, Louis cứ như vậy thành ma ma của nó, Alice biết giống đực ở trên bờ, vì thế, Mạnh Cửu Chiêu trên mặt đáy đã bị nhóc không cần người dạy tự động hiểu thành ba ba.

Hưởng thụ những tháng ngày làm con non bình thường quá lâu, hiện giờ, khi ý thức được mình bị vứt bỏ, Alice lúc này mới bối rối.

Có phải mình quá lười r ồi không?

Vì vậy, nó sốt ruột thể hiện ưu điểm của bản thân. Nhưng mà, thể hiện ra mới phát hiện, toàn bộ ưu điểm của mình cư nhiên còn thiếu nhiều như vậy, nó mới li ều mạng suy nghĩ, cuối cùng thật đúng là nghĩ ra thêm được một cái ưu điểm nữa:

“Đẻ trứng! Alice sẽ... Alice sẽ đẻ trứng!”

Vì vậy, Mạnh Cửu Chiêu cười.

Cười cười, nước mắt lại từ trong khóe mắt cậu liên miên không ngừng chảy ra.

Alice cực kỳ vui về nói ra cái ưu điểm này, bởi vì quá vui, động tác của nó không kiểm soát được, hơi mạnh một chút, sau đó, miệng vết thương bị nó xé ra thêm một tầng nữa, càng nhiều máu chảy ra.

“Đứa nhỏ ngốc...” Mạnh Cửu Chiêu ghen ngào, không muốn nó tiếp tục tự mình hại mình nữa, cậu cắn chặt răng, cũng không quay đầu lại xoay người đi.

“Ba ba! Ba ba!”

Tiếng kêu vô cùng bi thương truyền đến từ phía sau cậu ——

Thanh âm kéo dài dai dẳng đi theo rất lâu, một lúc lâu sau, tiếng kêu dừng lại, Mạnh Cửu Chiêu nghe được tiếng hát.

“... Rất dài, rất dài, là nỗi nhớ anh...”

“... Rất xa, rất xa, là khi đứng trước anh...”

“... Mỗi khi anh đi qua phía trước em... em thực sự rất muốn đi mạo hiểm cùng anh...”

Là bài hát đó.

Là bài hát kiếp trước Mạnh Cửu Chiêu thích nhất, bởi vì Alice cũng rất thích, những ngày ở chung Mạnh Cửu Chiêu liền dạy toàn bộ bài hát đó cho nó, giọng nói của Alice trời sinh đã rất tuyệt vời, cho dù người dạy nó hát ngũ âm không được đầy đủ, nó vẫn dùng chính chất giọng tuyệt vời của mình hát bài hát này thật hay.

“... Mỗi khi anh đi qua em... em rất muốn đi mạo hiểm cùng anh...”

“Ba ba!!!!” Nhóc hát đi hát lại vài lần, thanh âm dần dần tan rã, cuối cùng thành gào rống.

Nước mắt đầu bị đông lạnh, hát bài hát vài lần, hình bóng ba ba lại càng ngày càng nhỏ, hẳn không dừng lại, rời khỏi mình, còn lại cả ma ma đi.

Alice bị vứt bỏ — —

Nhóc con miệng lớn rồi cuộc rồi cuộc không nhìn được.

Nó khóc ra thành tiếng.

Vừa khóc vừa nhảy về phía trước, thân thể không lờn nhảy ra khỏi mặt nước, gian nan dùng vây bò như loài bò sát, nó dùng hết toàn lực đuổi về phía ba ba ma ma đang đi.

Nhưng mà, chuyện đi trên băng đối với một con cá mà nói là chuyện thực sự rất khó khăn, nước trên người nó không bao lâu đã bị đông lạnh thành băng, thân thể của nó đông cứng cùng với mặt băng, để tiếp tục đi tới, nó không thể không dùng sức lực lớn hơn nữa, mạnh mẽ tách mình ra khỏi mặt băng.

Vây bụng bị mặt băng kéo ra, Alice thành một con cá bò ra từ máu...

Hoàn toàn không rảnh để lo cho đau đớn, trong mắt nó chỉ có hình dáng ba ba ma ma, nó chấp nhất bò về phía trước.

Nó muốn đuổi theo ba ba ma ma, sau đó về nhà cùng bọn họ, nó muốn sinh hoạt trên mặt đất cùng người nhà! Vì vậy, Alice không sợ hãi gì hết!

Chỉ trong nháy mắt này, trong cơ thể Alice sinh ra sự dũng cảm và nguồn năng lượng cực kỳ lớn.

Chính nó cũng không chú ý tới, thân thể của nó đang bắt đầu biến hóa.

Đế bò nhanh hơn, hai vây cá mềm nhũn chậm rãi biến thành hai tay con người, vây trên thân thể bắt đầu lúc ẩn lúc hiện, không ngừng biến mất rồi lại mọc ra, cuối cùng, giống như đã bị đánh bại, vây biến mất, thay thế vào đó là làn da trắng hơi hơi xanh, mái tóc dài từ trên cái đầu to tròn mọc ra, che lấp thân thể của nó, đuôi cá dài đầu tiên là bé đi một vòng, cuối

cùng chậm rãi biến mất không thấy nữa, biến thành hai cái chân ngắn nhỏ thuộc về con người...

Chờ đến khi Alice phát hiện mình đang bò nhanh hơn, nó đã giống ba ba như đực!

Nó càng nhanh chóng bò lên.

Vì thế, chờ đến khi hai chân Mạnh Cử Chiêu bỗng nhiên bị ôm lấy, mặt đầy nước mũi nước mắt quay đầu lại, cậu kinh ngạc thấy trên mặt băng có một cô nhóc mặt đầy chờ mong nhìn mình.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 147

Edit: Ôn Khách Hành – Beta: Chi

Đây là một cô nhóc có đôi mắt to, má phính như bánh bao. Mạnh Cửu Chiêu chưa từng gặp qua khuôn mặt này, chính là từ cặp mắt to giống như đã từng quen biết kia, cậu ngay lập tức nhận ra nó.

Nó là Alice.

Alice cư nhiên lại có thể bỏ qua hình thái nhân ngư, trực tiếp biến thành hình thái nhân loại!

Giống cái khác chỉ có sau khi trưởng thành, ở thời điểm động dục mới biến thành nhân ngư, mà Alice lại có thể ở thời kì con non, tự mình biến thành nhân loại, đây quả thực là một kỳ tích!

Chính là, cái giá để có được kỳ tích lại quá đau đớn, Mạnh Cửu Chiêu thấy được vết máu uẩn lượn phía sau Alice, thứ đó chính là cái giá phải trả.

Mạnh Cửu Chiêu ng ồi xồm xuống, nghiêm túc nhìn Alice, cậu cực kỳ nghiêm túc mở miệng.

“Con có nhớ trước kia ta từng nói qua với con về nhà của ta và Louis không?”

Khi dạy Alice nói chuyện, bởi vì cậu nhớ đám người Black, Mạnh Cửu Chiêu bất tri bất giác nói với Alice rất nhiều chuyện về đám người Black,

cũng nói qua với nó chuyện khi còn nhỏ.

Alice đương nhiên nhớ rõ.

Bởi vì nghe không hiểu, khi nhóc tò mò hỏi han, Mạnh Cửu Chiêu còn vẽ lại trên mặt bằng cho nó. Alice biết, cái gia đình kia, có ba ba của ba ba, còn có ba ba của ba ba của ba ba, bọn họ lớn lên rất cao, còn thực khỏe, có cánh, tiếp đó trong nhà còn có một dì, chú, Alice còn biết bài hát mà mình học được kia là của một bác người cây sống trong bộ lạc đó, bác ấy là một đại minh tinh (←(⊙ o ⊙) đại minh tinh là cái gì nhỉ), tóm lại, mọi người không ai giống nhau cả, nhưng vẫn rất vui vẻ sinh sống bên nhau, khi còn nhỏ, lúc ba ba của ba ba bị thương không thể đi săn, những chú những dì kia còn cho bọn hần ăn đờn mà mình kiếm được.

Nghe cũng biết thật là tốt bụng nha!

“Bờ Loách! White! Mãnh!” Hiện tại, Alice đã biến thành người, nhưng mà khi đọc tên Black nó vẫn dựa theo thói quen cũ để đọc.

Nghe nó đọc tên, Mạnh Cửu Chiêu hơi hơi kéo kéo khoe miệng.

“Con thật thông minh, đầu nhớ kỹ hết...” cậu khích lệ cô nhóc một chút, sau đó càng nghiêm túc nhìn nó.

“Con có nhớ, ta đã nói qua cho con về nhà tắm của ông nội Mãnh không?” Biển ở bên cạnh bộ lạc, hiện tại đã thành cái bồn tắm lớn của Mãnh, hằng ngày nó sẽ đi tắm rửa, tắm xong phơi khô, trên vảy sẽ có rất nhiều muối, sau đó Mãnh liền sẽ vô cùng vui sướng dùng chỗ muối này tiếp tục xoa vảy, thật sự là rất thoải mái, có đi đâu...

“Biển ở nơi đó mặn hơn ở đây, nếu con xuống biển, ở trong nước sẽ rất khó chịu, có thể là khó chịu như chết vậy, độ ẩm ở đó cũng cao hơn ở đây nhiều, đối với con từ nhỏ sinh sống ở đây mà nói, độ ẩm ở đó tựa như... tựa như nước nấu cá, con xác định bản thân mình có thể nhẫn nại sao?” Mạnh Cửu Chiêu nấu cá cho Alice một lần, kết quả là Alice bị dọa luôn rồi, dùng cái này để so sánh, Alice có thể hiểu rõ ràng hơn. Không có dấu giếm nó chút nào, Mạnh Cửu Chiêu nói hết sự thực cho nó biết.

Alice tưởng tượng một chút tình cảnh mình hô hấp khó khăn, nó lắc lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu.

“Có thể con không chịu nổi, nhưng mà, rời xa ba ba ma ma, con lại thấy khó chịu hơn, nơi này đau.” Alice chỉ chỉ trái tim mình.

Rõ ràng là trên người nó nơi nơi đâu là miệng vết thương, nhưng chỗ nó nói đau lại chỉ có ngực, với Alice mà nói nói, không có gì đau xót hơn chuyện phải rời khỏi ba mẹ.

Chính là bởi vì loại tình cảm này, nó mới có thể mạnh mẽ tiến hóa thành hình thái con người nhỉ?

“Ta hiểu.” Mạnh Cửu Chiêu gật gật đầu: “Từ hôm nay, ta chính là ba ba của con.”

Hai mắt cậu nhìn chăm chú vào hai mắt Alice, Mạnh Cửu Chiêu nói ra lời thề của mình với nó.

“Từ nay về sau, ta đi đến đâu, đầu sẽ đưa con đi đến đó, trước khi con trưởng thành, ta sẽ không vứt bỏ con, sẽ không bỏ lại con, ta sẽ cho con thứ tốt nhất ta có thể có.”

Black cùng White đối xử với cậu và Louis cũng y như vậy, phải may mắn như thế nào mới được làm con của Black và White chứ, Mạnh Cửu Chiêu được lớn lên trong tình yêu thương tràn ngập, về sau, Mạnh Cửu Chiêu cũng sẽ đối xử với con non của mình y như vậy.

“Khi con làm sai, ta sẽ mắng con, cũng sẽ đánh con, khi con làm tốt, ta sẽ khen ngợi con, thưởng cho con.”

Điểm còn lại này là điểm Mạnh Cửu Chiêu mở rộng thêm một chút: may là cậu và Louis đầu là con non ngoan ngoãn biết quy củ, nếu không, cứ dựa theo hình thức giáo dục nuôi chiêu của Black và White, hai người bọn họ khó mà không biến thành người xấu được.

“Nếu người khác muốn thương tổn con, nhất định phải bò qua xác của ta, ta sẽ cho con làm tất cả mọi chuyện con thấy hứng thú, để con lớn lên một cách vui vẻ.”

Điểm cuối cùng này, là lời thề thống nhất của đám ba ba Kantus.

Kantus sinh ra đã cường đại, cho nên con non của bọn họ cũng an toàn hơn so với con non của loài khác. Đối với con non, mấy vị ba ba Kantus không có yêu cầu gì khác, chỉ cần bọn chúng được bình an vui vẻ mà thôi.

Trước kia, Alice vẫn luôn gọi Mạnh Cửu Chiêu là ba ba, Mạnh Cửu Chiêu vẫn không có trực tiếp đáp lại, hiện giờ, rốt cuộc cậu đã tự mình thừa nhận thân phận này, như vậy — —

“Nếu con đã sống chết đưa ra quyết tâm này, như vậy, để không làm thất vọng quyết tâm của con, ta sẽ gánh vác sinh hoạt sau này của con, ở một hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt, sinh hoạt sẽ rất khó khăn, ta và Louis sẽ vượt qua cùng với con, nếu con thật sự không thể thích ứng được, ta sẽ thuyết phục ba ba và ông nội cùng nhau chuyển nhà đến nơi con có thể sinh sống được.”

Mặc kệ là ở thế giới nào, một khi đã trở thành một phần tử của gia đình nào đó, thì quyết định của cậu vĩnh viễn không phải là quyết định của cá nhân, mình nhận Alice, Alice trở thành con gái của mình và Louis, như vậy ba ba cùng ông nội cũng sẽ liên quan đến và trở thành người nhà của nó. Dù là quyết định nhỏ, cũng nhất định phải là do cả nhà cùng nhau đưa ra mới được.

“Như vậy, một vấn đề cuối cùng: con thật sự nguyện ý trở thành con gái của ta và Louis sao?” Tuy rằng đáp án của vấn đề này đã rất chắc chắn rồi, nhưng Mạnh Cửu Chiêu vẫn hy vọng Alice có thể cẩn thận tự xác nhận vấn đề này.

“Ma ma! Ba ba!” Câu nói xác nhận quá phức tạp, nó nói không được, Alice dùng xưng hô để xác nhận!

Mạnh Cửu Chiêu nói nhiều quá, Alice có chút theo không kịp, nhưng mà, nó nghe hiểu một chuyện: ba ba tốt cuộc thừa nhận là ba ba của nó rồi!

Không có cái tin tức nào tốt hơn tin này!

Tiểu loli vui vẻ nhảy dựng lên, lập tức liền nhào vào người ba ba.

Sau đó — —

Sau đó Mạnh Cửu Chiêu bị đè xuống.

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, có cảm giác như xương sườn rớt hết ra rồi...

Vì vậy, Mạnh Cửu Chiêu đành phải cười khổ liên tục, ý bảo Louis hỗ trợ đưa thiên kim nhà mình đi chỗ khác.

Tốt thôi, khuê nữ mà Louis ôm cũng còn khó, đây là “thiên kim” hàng thật giá thật luôn đó ~

Mạnh Cửu Chiêu hít hít nước mũi, tự mình lau lau nước mắt, sau đó liền thấy được cái mặt hề đối diện của khuê nữ, vì thế, cậu đưa một mảnh da thú qua, lau lau nước mũi nước mắt cho khuê nữ.

“Louis, lấy một bộ quần áo của em ra đây, để Alice mặc vào.” Con đực thì không nói, nhưng con gái con đưa mà phờ mờ ra trước mặt người khác thế kia thì xấu mặt biết bao nhiêu, đám trai già lăm lờ trước mắt (<- này) đâu là đực đó? Khuê nữ nhà mình bị chiếm tiện nghi thì biết làm sao bây giờ?

Vì vậy, chờ đến khi Louis đưa quần qua, Mạnh Cửu Chiêu vội vàng tròng quần áo vào người khuê nữ có dáng người y hệt đồng băng này.

Cuối cùng cũng đã trang điểm xong xuôi cho khuê nữ, lại có thêm một vấn đề nữa — —

Khue nữ không đi được, phải làm sao đây?

Nó vừa “bò” thẳng đến đây. Mạnh Cửu Chiêu vừa mới bảo nó đứng lên tự đi, cơ mà, rõ ràng là hai cái chân ngắn nhỏ kia nhìn rất có lực ~ ai ngờ vừa đứng lên đã mềm y hết sọi mì.

George lò dò chui đầu ra từ cái túi trước bụng ba ba, thấy được bà chị đã thay đổi hình dáng, nó sững sốt một chút, nhưng mà thực mau nó liền biết nghe lời.

Kêu chiếp chiếp hai tiếng, nó nhích về một bên túi, Mạnh Cửu Chiêu sững sốt hơn nửa ngày mới hiểu ý của thằng nhóc này:

Nó cứ nhiên xúi ba ba bỏ chị gái vào túi!

Nhìn đôi mắt nhỏ ngây thơ của George, Mạnh Cửu Chiêu cũng không biết nên nói gì nữa.

Xoa xoa cái đầu gà nhỏ mềm mại của George, cậu xin phép được từ chối ý tốt của thằng nhóc.

“Không được, chị con sẽ ng ẫ rách túi luôn mất!”

George con đã là một cái quả cân nhỏ rồi, chị con còn giống quả cân hơn con!

“Bò!” Alice tỏ vẻ không quan tâm, nó có thể tiếp tục bò.

“Không được, nếu bò nữa quần áo con sẽ bị bẩn hết, con gái thì lúc nào cũng phải sạch sẽ.” Đây chỉ là một cách nói uyển chuyển thôi, trên người Alice đã ch ồng chất vết thương, không nói đến chuyện không có điều kiện xử lí miệng vết thương cho nó, ít nhất Mạnh Cửu Chiêu không muốn để nó thương càng thêm thương.

Ngay lúc này, Solid Lunsar bỗng nhiên xuất hiện.

“Ông công con.”

Ông bác mỹ nam mặt mũi cương nghị bình tĩnh nói xong câu này, nhanh chóng xách loli trên mặt đất ném lên lưng mình, không chỉ xách loli lên,

hắn còn túm cả cái ba lô lớn loli mang theo (← Không sai, chính là cái ba lô Mạnh Cửu Chiêu để lại cho Alice) quăng cả lên lưng.

Không nói gì nhìn khuôn mặt đầy chính khí của ông bác, Mạnh Cửu Chiêu không khỏi nhẹ thở dài.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này Alice vẫn luôn sinh hoạt với bọn họ ở vùng đất sinh sản, các Kantus khác cũng rất cảm kích Alice, nhưng mà ở trong một đám chủng tộc Kantus được, Alice vẫn là dị loại. Đối với Alice và các hành động hàng ngày của Alice, mọi người không tán thành cũng không phản đối, ngày thường cũng không giao tiếp gì với Alice.

Vừa nãy khi Alice đuổi theo, tất cả Kantus đều không có quay đầu lại, khi Mạnh Cửu Chiêu cùng Louis dừng lại, bọn họ vẫn cứ đi về phía trước, Mạnh Cửu Chiêu biết bọn họ cũng không có đi xa, chỉ dừng lại ở địa phương không xa ở phía trước, bọn họ chờ ở đó, chờ Mạnh Cửu Chiêu xử lí xong mọi chuyện.

Nói thực ra là chỉ nguyên hành động này đã khiến cho Mạnh Cửu Chiêu thấy rất ngạc nhiên rồi: lúc còn nhỏ khi di chuyển cùng với Black, tuyệt đối sẽ không xuất hiện cái cảnh tượng “Một con Kantus dừng lại, Kantus khác chờ ở phía trước” này.

Mấy Kantus này càng ngày càng giống con người thực sự — — Mạnh Cửu Chiêu cảm khái một chút, lại hoàn toàn không nghĩ tới tác dụng của chính bản thân mình trong sự chuyển biến này.

Hiện giờ, cậu chỉ rất muốn cười: xem ra mấy Kantus khác không chỉ chờ ở đó, bọn họ còn nghe trộm nữa.

Cư nhiên còn không có nhăm lấn bối phận, bác già à... Ngài nói đi, có phải ngài vẫn luôn nghe lén ở bên cạnh không?

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 148

Edit: Ôn Khách Hành – Beta: Chi

Ông bác nghe lén giúp Mạnh Cửu Chiêu giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Bác phụ trách công Alice, Louis ôm George và hành lí nhà bọn họ, Mạnh Cửu Chiêu... Mạnh Cửu Chiêu tự chăm sóc tốt cho mình là được rồi, cả nhà bọn họ tiếp tục gia nhập đội ngũ Kantus.

Bọn họ bắt đầu tiến hành di chuyển giống như đã từng làm.

Nhiều năm trước, Mạnh Cửu Chiêu cũng từng tham gia di chuyển tập thể y như vậy với một đám Kantus. Đi theo một đoàn lớn, đi theo hai vị ba ba vừa mới trở thành người nhà của mình, cũng không biết bản thân đang đi đâu...

Lúc ấy Mạnh Cửu Chiêu có chút mê man. Lúc ấy cậu hoàn toàn không thể coi chính mình là một Kantus, không có thân thể cường tráng của Kantus, cậu không biết mình có thể tồn tại được bao lâu dưới hoàn cảnh ác liệt như vậy.

Mà lúc này, cậu đã hoàn toàn dung nhập vào đàn Kantus, bọn họ tiếp nhận cậu, mà cậu cũng vui vẻ trở thành một phần tử của bọn họ, không có bất cứ cái gì không hợp.

Trải qua toàn bộ sự rèn luyện ác độc của kỳ sinh sản, Mạnh Cửu Chiêu kinh ngạc phát hiện, hành trình đi tới cực kỳ gian khổ, vậy mà bây giờ lại

trở nên nhẹ nhàng hơn. Thân thể trở nên khỏe mạnh hơn, hơn nữa có Solid Lunsar kinh nghiệm phong phú dẫn dắt bọn họ, lại còn đeo thêm cái túi của Mạnh Cửu Chiêu vào, tốc độ của đàn Kantus nhanh chưa từng thấy!

Đi với tốc độ như vậy, bọn họ rất mau chóng rời khỏi đồng bằng băng bị tuyết trắng bao phủ. Khi thấy trên mặt đất xuất hiện loại thực vật như rêu phong, tinh thần mọi người đều run lên vì nó.

Tuy rằng Kantus không có thích ăn rêu, nhưng mà việc xuất hiện loại thực vật này biểu thị chủng loại đồ ăn của bọn họ có thay đổi. Quả nhiên, buổi chiều, bọn họ gặp một đám Nham long đang nhàn nhã ăn cỏ, đàn Nham long này dường như cũng vừa kết thúc kỳ sinh sản của bọn chúng xong, không ít Nham long đều mang theo con non sát bên người mình. Khác với Kantus một lần chỉ sinh được một trứng, Nham long một lần có thể sinh mười tới trứng, trong đó có một nửa có thể ấp được thành con, trong một nửa con non này, đại khái cũng chỉ có một phần năm có thể sống tới lúc trưởng thành, nguyên nhân gây ra xác suất sống của con non Nham long thấp chính là những kẻ săn mồi.

Khi đàn Kantus của Mạnh Cửu Chiêu nhìn thấy đàn Nham long, toàn bộ đều trở nên hưng phấn, lập tức có mấy con Kantus biến về nguyên hình bay ra.

Giăng co truy đuổi săn giết hơn mười phút.

Mấy con Kantus này cũng không nóng lòng giết chết đối phương, qua một thời gian dài bắt cá, bọn họ tương đối hoài niệm công cuộc đi săn trên mặt đất, đuổi lại dừng đuổi lại dừng hơn nửa ngày, mãi cho đến khi thấy chơi đủ rồi, bọn họ mới cắn đứt yết hầu con mồi, kéo con mồi về địa bàn của mình.

Louis cũng kéo một con nham long không to lắm về

Sinh sống ở thế giới này nhiều năm như vậy, hiện tại Mạnh Cửu Chiêu đã không có bất cứ ý kiến gì với kiểu săn mồi này. Đưa cho Louis một miếng da thú để lau tay, Mạnh Cửu Chiêu và Louis cùng nhau kéo con mồi đến địa phương nhỏ chỗ nhà mình đứng.

Louis săn được, hơn nữa Solid Lunsar cũng săn được Nham long, một nhà bọn họ tổng cộng năm người có hai con Nham long.

Giống hệt với con non Kantus nhà khác, đây là lần đầu tiên trong đời khùng long của George cùng Alice được ăn thử đồ ăn khác ngoài cá.

Lần đầu tiên nhìn thấy thi thể Nham long, Mạnh Cửu Chiêu nghĩ George nhiều ít cũng sẽ bị dọa nhảy dựng, ai ngờ khi nhìn thấy Nham long, thằng nhóc đã tự nhảy xuống khỏi túi!

Mông vênh cao, miệng nhỏ gắt gao cắn vào con Nham long, tuy rằng vóc dáng George nhỏ, nhưng mà động tác của nó lại không có gì khác biệt với Kantus trưởng thành.

Tuy rằng nó chưa từng gặp qua Nham long, nhưng mà bản năng di truyền lại nói cho nó: đây là đồ ăn.

Được rồi — — dù có nhỏ nó cũng là một con Kantus.

Xách George đang hùng hổ lên, Mạnh Cửu Chiêu dùng vỏ sò làm dao khoét ra một cái miệng trên thân thể Nham long, lúc này mới thả George xuống.

Sau đó, George ngửi thấy mùi ngon liền liếm lên.

Không đợi bụng của thằng nhóc hoàn toàn tròn lên, Mạnh Cửu Chiêu đã bóc nó ra khỏi thi thể Nham long. George chớp chớp hai tiếng với ba ba nó, giống như là còn muốn ăn thêm một chút, có đi đâu lại bị Mạnh Cửu Chiêu vô tình cự tuyệt.

Để thích ứng tốt nhất với thực phẩm mới cần phải có thời gian, muốn sửa thực đơn cho con non quen ăn cá cần phải thận trọng.

Mạnh Cửu Chiêu không chỉ lo cho chính nhà mình, cậu còn nhắc nhở các Kantus khác, vì thế hôm nay, toàn bộ đàn chỉ có một con non no bụng.

Vị ba ba của con non kia không thể chống cự được đôi mắt long lanh của nó, không nhịn được cho nó ăn nhiều hơn một chút, vì thế thằng nhóc bị tiêu chảy rồi.

Cũng may là nó chỉ tiêu chảy mà thôi, kéo dài một ngày một đêm, ngày hôm sau liền sống chết cũng không chịu ăn thịt Nham long nữa.

Alice cũng được phân cho một khối thịt lớn, đối với cái món mới lạ này, cô nhóc cũng không phát biểu ý kiến gì, chỉ có bộ dáng ăn ngấu nghiến kia đã chứng minh nó không có chút chán ghét nào với mùi vị này mà thôi.

Đối Alice, Mạnh Cửu Chiêu còn cẩn thận hơn so với George: chỉ để nó ăn xong khối thịt được phân cho kia, khi Alice còn muốn ăn nữa, Mạnh Cửu Chiêu liền không cho nó ăn thịt Nham long, lấy vài con cá lớn từ trong ba lô ra cho nó ăn, Mạnh Cửu Chiêu cẩn thận dặn dò Alice nếu có thấy đau bụng hoặc là các dấu hiệu bị bệnh khác, nó nhất định phải nói cho cậu.

Nếu quyết định đưa Alice đi cùng, chính bản thân mình phải có trách nhiệm với nó.

Đối với Alice từ nhỏ đã sống trong nước mà nói, đồ ăn trên mặt đất có khác biệt quá lớn so với trong biển, muốn sửa thực đơn của nó phải tiến hành theo từng bước.

Mạnh Cửu Chiêu quyết định, từ hôm nay trở đi, ngày nào cũng phải ghi chép lại tình huống thay đổi chủng loại đồ ăn của Alice, trừ cái đó ra, những người khác trong nhà phải cố gắng sửa sang ăn đồ ăn bình thường, phải cố gắng để lại thật nhiều cá trong ba lô cho Alice.

Mọi người trong nhà đều không có ý kiến gì đối với quyết định của Mạnh Cửu Chiêu.

Đàn Kantus này cùng đến từ vùng đất sinh sản, sau khi ở cùng nhau trên cao nguyên rêu được hai ngày, liền có Kantus lục tục cáo biệt.

Khác với năm ngoái, Kantus rời đi lúc này hơn phân nửa là tổ hợp hai Kantus trưởng thành và một con non. Tựa hồ Kantus cũng không thói quen chào tạm biệt, thường là qua một đêm, lại khi tỉnh lại liền phát hiện trong đội ngũ đã ít đi một số người.

Rốt cuộc, ngày hôm qua, bạn gei thân thiết của Solid Lunsar — — Plush cũng rời đi. Trước khi hắn đi còn chào tạm biệt Mạnh Cửu Chiêu.

“Ta phải rời đi rồi, các người thì sao? Ta biết một vùng đất, nơi đó có rất nhiều đồ ăn, bên cạnh cũng có rất nhiều lãnh địa không tấc, các người có muốn đi cùng không?” Kantus cũng không sinh hoạt cố định ở một chỗ nào đó, rời vùng đất sinh sản, rồi thường kéo theo con non tìm một vùng đất sung túc để định cư.

Đối với Kantus mà nói, có thể giới thiệu một vùng đất tốt đẹp mà mình biết cho Kantus khác, đó chính là chuyện cực kỳ đáng nể.

Có đi đâu, Mạnh Cửu Chiêu cực tuyệt. “Tôi phải về nhà, ba ba và ông nội còn chờ chúng tôi đem theo con non trở về quê hương.” Khi ấy, Mạnh Cửu Chiêu nói như vậy, hoàn toàn không có cảm giác lời nói của mình có gì bất thường, cậu dùng ngữ khí bình thường nói.

“Đúng nha! Chúng tôi muốn về nhà cùng nhau! A Trọc nói chúng tôi phải cùng nhau tới đây, cùng nhau về nhà!” Cuối cùng đã tới thời khắc mẫu chốt rồi, đám “con non” đi cùng Mạnh Cửu Chiêu đến vùng đất sinh sản đã làm tốt công tác chuẩn bị để trở về cùng cậu, mắt thấy có người qua đây bắt người, bọn họ lập tức như hổ rình mồi đi đến.

Sau đó, về mặt đám người Plush liền trở nên cực kỳ cổ quái.

“Các người... phải về nhà? Phải về cái nhà trước khi các người tới đây sao?” Vì để xác nhận thêm, Plush không nhịn được hỏi lại một lần nữa.

“Ừ, đúng vậy.” Về mặt của đám Plush rất cổ quái, thế cho nên Mạnh Cửu Chiêu có chút hoài nghi có phải mình đã nói gì không được nói hay không.

Cậu nhìn nhìn Louis, dùng ánh mắt dò hỏi hẩn.

“Đúng, chúng tôi phải về nhà, về cái nhà có ba ba và ông nội, trước khi đi ba ba đã nói qua, có con non là có thể về nhà.” Nhắc tới ba ba, vẻ mặt của Louis cũng rất dịu dàng, mà khi nhắc tới con non, vẻ mặt lại có chút ngượng ngùng.

Mạnh Cửu Chiêu và Louis anh nhìn em, em nhìn anh, hai người không nhìn được đồng thời đỏ mặt.

Hưng phấn giống bọn họ còn có đám Alan, Tiểu Hoa và Kiều Kiều, ôm con non của mình, một đám ngốc vốc dáng không nhỏ bắt đầu suy nghĩ đến chuyện mình nên làm gì khi gặp ba ba. Rất nhiều người thậm chí còn nói ra là ba lô của mình có lẽ vật mang về cho ba ba — —

“Alan, cậu xem như vậy được không? Trước tiên tôi cùng cậu về nhà, cho ba ba cậu nhìn con non của chúng ta, sau đó cậu lại về nhà cùng tôi, cho ba ba tôi gặp con non của chúng ta, chúng ta cùng nói với ba ba, về sau hai nhà chúng ta về ở cùng một chỗ được không?” Thậm chí, Tiểu Hoa đã lên xong kế hoạch công việc cụ thể sau khi về nhà!

Những lời này...

Bọn họ cư nhiên — — là thật sự tính về nhà!

Biết rõ điểm này, vẻ mặt Plush rồi rầm liếc nhìn bọn họ một cái, một lúc lâu sau đó, hẩn vẫn là chúc bọn họ may mắn...

“Chúc các người may mắn.”

Đối mặt với đàn “con non” đang đắm chìm trong hạnh phúc, giờ phút này Plush không muốn phá tan mộng đẹp của bọn họ.

Cho dù đã có con non, cho dù họ đã làm ba ba, nhưng ở trong mắt Plush, bọn họ vẫn cứ là con non, nguyên nhân không phải do hẩn, mà là giờ phút này trong lòng bọn họ vẫn còn tồn tại từ “ba ba”.

Khi nhắc đến ba ba liền biến thành bộ dáng con non, bọn họ ở trước mặt ba ba vẫn đem chính mình trở thành con non, để có người mà dựa vào.

Kantus có bộ dáng này, chỉ có thể là con non mà thôi.

Tất cả con non đều được ba ba đưa lên một chuyến lữ trình không biết trước đường khi kỳ sinh sản bắt đầu, mọi người — — bao gồm cả ba ba bọn họ cũng không biết con non của mình năm nay sẽ bị dòng nước nào đưa đến vùng đất sinh sản nào.

Dưới loại tình huống này, con non phải làm thế nào mới trở về nhà được đây?

Đến giờ Plush vẫn còn nhớ rõ ba ba mình, đó là một Kantus rất cao lớn, trên miệng hắn có một miếng vảy màu vàng, khi còn bé, mỗi lần ba ba liếm mình, mình đều có thể liếc mắt một cái là thấy được nó. Vài thập niên trước, bản thân khi kết thúc kỳ sinh sản đầu tiên, cũng muốn về nhà.

Nhưng mà mang theo con non, đường xá lại gian nan, hắn nỗ lực tìm mãi vẫn bị lạc đường, cuối cùng chỉ có thể bắt buộc mang theo con non định cư ở vùng đất tốt nhất có thể tìm được lúc ấy.

Lại sau đó...

Lại sau đó hắn có chút không nhớ nổi bộ dáng ba ba.

Lúc tách khỏi ba ba, ba ba đã là một Kantus rất già, ba ba đã nói mình sẽ là con non cuối cùng của hắn, sau này... Chắc hắn cũng không thể gặp được ba ba ở vùng đất sinh sản nữa nhỉ?

Thời gian trôi qua lâu như vậy, ba ba có lẽ đã không còn nữa rồi.

Nghĩ tới chuyện trước kia, Kantus vốn luôn thoải mái này tinh thần bỗng trở nên sa sút.

“Hy vọng các người có thể gặp lại ba ba, nếu về sau... Các người nhìn thấy một Kantus ngoài miệng có miếng vảy màu vàng, hãy giúp tôi chuyển

lời cho hắn, hiện tại Plush sống rất tốt, từng có sáu con non, đầu đã trưởng thành, trong đó trên miệng con thứ ba cũng có một khối vảy màu vàng”

Nói ra lời nói chưa từng nói với người khác, Plush lộ ra một loại biểu tình như trút được gánh nặng, liếc mắt nhìn đàn con non này một cái cuối cùng, hắn gật gật đầu với Solid Lunsar, sau đó rời đi.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 149: Đồng Thoại Bạch Kim

Edit: Ôn Khách Hành – Beta: Chi

Đối với cái suy nghĩ muốn về nhà của thằng cháu trai, Solid Lunsar không ủng hộ cũng không phản đối, hắn không phát biểu bất cứ một quan điểm gì, chỉ yên lặng đi cùng bọn họ.

Trộm liếc ông bác trềnh mặt đi theo đội ngũ, Mạnh Cửu Chiêu nghĩ thầm: xem ra ông bác cũng là một Kantus không nhớ đường về nhà, chắc là lần này là muốn về nhà với mình để gặp ông đi?

Ông bác nhà mình thật sự là rất không được tự nhiên. ($\cong \nabla \cong$)/

Cậu cũng không ngờ, hiện tại cậu đang hiểu lầm Solid Lunsar.

Chuyện nhà mình chính nhà mình biết, Solid Lunsar biết rất rõ cảm giác phương hướng của Kantus nhà mình là cái dạng gì.

Cảm giác phương hướng của em trai Black trời sinh không tốt, từ khi còn là con non đã bắt đầu lạc đường, không biết là từ trong cái hang nào lại đi tới nhà mình, vì thế liền thành con non của ba ba.

Điểm này rất giống ba ba.

Cảm giác phương hướng của ba ba rất kém!

Đó là một mùa đông cực kỳ lạnh, Solid Lunsar còn rất nhỏ, ba ba cũng là một Kantus trẻ không có kinh nghiệm, hắn nhớ mang máng là ba ba bị

thương rất nặng trong một lần săn bắt, không thể đi săn trong một thời gian rất dài, đồ ăn trong hang đầu để cho Solid Lunsar ăn, nhưng mà Solid Lunsar vẫn có cảm giác mình sắp chết đói.

Khoảng thời gian đó vừa hay lại là kỳ sinh sản, vì vậy ba ba lết thân thể trọng thương dẫn hấn đến vùng đất sinh sản.

An trí cho Solid Lunsar ở trong hang xong, ba ba liền đi săn. Đợi mãi không thấy ba ba trở về, sau đó liền có một Kantus xa lạ tới cái hang này ngậm Solid Lunsar đi ra ngoài. Nhưng mà vào thời điểm đó, Solid Lunsar nhận được ba ba của mình, mỗi khi bị Kantus khác ngậm đi, hấn sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn, sau đó đi tìm ba ba của mình.

Cuối cùng, hấn tìm được ba ba dưới một cơn tuyết lớn, ba ba giống như đang ngủ, Solid Lunsar chọc chọc mãi ba ba mới tỉnh lại, hỏi mãi, ba ba mới nói là mình lạc đường không về được.

Ba ba không biết đường cũng không sao nha, trí nhớ của Solid Lunsar tốt lắm!

Sau đó, Solid Lunsar liền vui vẻ trở về hang nhà mình với ba ba.

Sau đó, ba ba lại đi lạc nhiều lần, mỗi lần Solid Lunsar đều có thể chuẩn xác tìm ba ba về, sau hai lần ba lượt, cuối cùng ba ba cũng nhớ đường, không còn đi lạc nữa, sau đó, Solid Lunsar gian nan vượt qua những tháng ngày dài thiếu đồ ăn với ba ba, ba ba trọng thương không có cách nào xuống nước bắt cá, liền đào hầm băng bắt chuột cho Solid Lunsar, dựa vào chỗ đồ ăn quý giá ấy, rút cục vết thương của ba ba cũng tiến triển tốt, Solid Lunsar cũng là lần thứ hai được ăn thức ăn bình thường, ngày qua ngày liền trở nên béo lùn chắc nịch.

Chuyện ba ba là một người mù đường từ đó khắc thật sâu trong lòng Solid Lunsar.

Lần nào cũng đi tới cái vùng đất sinh sản trước đó, đương nhiên chủ yếu Solid Lunsar đến là để XX, một cái mục đích khác không cần nói chính là để thuận tiện thăm ba ba một chút.

Sau đó tới một năm nào đó, Solid Lunsar gặp được hai thằng em trai nhỏ tuổi ở vùng đất sinh sản. Hỏi ra mới biết được: sau khi ba ba đi săn liền không thấy trở về.

Được rồi, ba ba quả nhiên là lại lạc đường.

Hai thằng em trai của mình kế thừa toàn bộ khuyết điểm này của ba ba, vài năm sau, hai thằng em trai cùng biến mất với con non của chúng, thời điểm đó Solid Lunsar đã nghĩ: tám phần là hai thằng em mình đi lạc rồi.

Hiện giờ, tới lượt con non của hai thằng em, Solid Lunsar thực sự là không ôm chút hy vọng nào với năng lực nhớ đường của bọn nó.

Nhìn hai thằng nhóc kia một chút, nếu bọn nó thật sự không thể tìm thấy nhà, mình liền giới thiệu cho bọn nó một nơi tốt đẹp mà mình biết — — có chủ ý này, Solid Lunsar yên lặng đuổi theo đội ngũ con non.

Làm chuyện tốt nhưng không lên tiếng, Solid Lunsar thật sự đúng là rất không được tự nhiên!

Lưng còng Alice đang tò mò ngó đông nhìn tây, ngực ôm George đang ngủ khò khè (← Solid Lunsar vẫn cướp được George tới tay), Solid Lunsar vừa hưởng thụ sự ấm áp cũng như trách nhiệm của cuộc sống nuôi con non, vừa quan sát hành động kỳ quái của đám cháu.

Xem ra... vài năm nay Black và White rất khổ sở! Đám con non vậy mà lại phải đi tìm cỏ để ăn — —

Vừa đau đớn tâm can nhìn đám cháu, Solid Lunsar lặng lẽ quyết định, xế chi lâu hôm nay nhất định phải bắt một con mồi thật to cho đám cháu mình bổ sung thêm thịt! Kantus là động vật ăn thịt! Chỉ có ăn thịt mới có thể có vóc dáng cao khỏe được!

Tâm tư của ông bác các người đừng đoán!

Mạnh Cừu Chiêu bị ánh mắt thương tiếc của Solid Lunsar nhìn cho chẳng hiểu gì, cậu rụt rụt cổ, tiếp tục động tác trên tay: gạt tuyết đọng trên

mặt đất, lộ ra đám cỏ phía dưới, vấp một cọng, sau đó nhìn kỹ.

Nơi này vẫn rất lạnh, mặt đất quanh năm tuyết đọng, nhưng mà dưới lớp tuyết đọng đã có thể nhìn thấy lớp cỏ như ẩn như hiện.

Ăn loại cỏ này tuyết đối không ngon, nhưng mà đám Nham long không kén ăn kia lại rất hưởng thụ mỹ thực.

Trên thực tế, trước khi Nham long xuất hiện, miệng Mạnh Cửu Chiêu tuy là khẳng định, nhưng mà đối với đường về nhà lại không biết một chút nào, chỉ có thể lựa chọn tiếp tục đi tới theo cả đoàn, trong giây phút nhìn thấy đám Nham long kia, tim cậu rốt cục mới bình lặng xuống.

Xuất hiện Nham long ăn cỏ là thời điểm quan sát thảm thực vật trên mặt đất!

Lúc tới, Mạnh Cửu Chiêu đã nhìn kỹ sự biến hóa của thảm thực vật ven đường, kết hợp với sự phân tầng thổ nhưỡng, cậu cẩn thận ghi lại tất cả thay đổi vào một tờ giấy da, lo mình sẽ quên, Mạnh Cửu Chiêu còn để những Kantus khác ghi chép với mình. Hiện giờ, chính là lúc cậu đang đối chiếu thảm thực vật với thổ nhưỡng mà mình ghi chép lúc đó.

Phương thức ghi chép lại thảm thực vật của Mạnh Cửu Chiêu chủ yếu là quan sát và ghi lại, ngẫu nhiên cũng sẽ nếm thử, Kantus khác không có cách nào bắt chước cậu ghi lại nên, vì thế phương thức ghi chép cũng chỉ còn lại có “quan sát” và “nếm thử”.

“A! Cái mùi vị này tôi rất ấn tượng, thật sự rất đáng ghét!” Khi ăn một mảnh cỏ, Tiểu Hoa ói ra: “Lúc ấy tôi đã ói ra.”

“Ừ, cái loại cỏ này quả thật rất khó ăn, có đi ều tôi nhớ rõ trước khi gặp được nó, tôi đã ăn được một loại cỏ rất là ngọt đấy ~” Cẩn thận c ần một miếng cỏ tỉ mỉ phân biệt một chút, Kì ầu Kì ầu cũng đ ồng ý gật gật đầu.

“Đúng vậy, lúc tìm được cái loại cỏ ngọt ngào đó, chúng ta đã tới nhà gần thêm một bước r ồi!” Đưa ra khẳng định chắc chắn với những phán định của đám Kantus, Mạnh Cửu Chiêu cổ vũ bọn họ một chút.

“Tôi phải nhớ thật kĩ mấy loại cỏ này, như vậy về sau khi Đóa Đóa nhà tôi tới vùng đất sinh sản sẽ không bị lạc đường.” Kantus có con non quả nhiên có sự khác biệt, vốn dĩ đám Tiểu Hoa nhớ hình dạng và mùi vị của các loại cỏ là do được Mạnh Cửu Chiêu nhờ, hiện giờ nghĩ tới con non, loại hành vi này lập tức trở thành chủ động.

Lời của Tiểu Hoa lập tức nhắc nhở những Kantus khác, trong lúc nhất thời tất cả đều bắt đầu nghiêm túc ghi nhớ, bọn họ không chỉ tự thử một lần, còn hái một ít bỏ vào trong ba lô, thậm chí còn để đám con non đi ra nhìn kĩ mấy loại thực vật này.

Mạnh Cửu Chiêu không có ngăn cản hành động này của bọn họ, thậm chí đối với loại hành động này, cậu còn thấy rất vui.

Cho dù là đám con non có ký ức, có thể cũng chỉ là ký ức mơ hồ mà thôi, nhưng mà biết đâu vào thời khắc tương lai nào đó, nó sẽ giúp cho bọn nó được một chuyện lớn.

Năng lực học tập của Kantus rất mạnh, loại mạnh mẽ này là từng chút từng chút không ngừng tiến hóa. Bọn họ sẽ chủ động học tập những phát minh tốt đẹp của Kantus khác, sau đó truyền cho thế hệ tiếp theo của mình, loại này năng lực học tập này giúp cho đời này của bọn họ lại thông minh hơn đời trước. Cứ nói thế này: tuy rằng Mạnh đã rất thông minh, nhưng mà Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy rõ ràng là Black cùng White càng thông minh hơn so với Mạnh. Loại quy luật này cũng rất thông dụng ở bộ lạc Awash, tương tự thế, việc học tập của mấy người lớn trong bộ lạc rất khó khăn, nhưng mà đám bạn nhỏ lớn lên cùng Mạnh Cửu Chiêu lại tính toán rất tốt.

Hiện giờ, nơi này đã không còn lớp băng có thể vỡ tan bất cứ lúc nào, chung quanh lại có nhiều Kantus khỏe mạnh như vậy trông nom, Mạnh Cửu Chiêu cũng không phản đối cho đám con non ra ngoài chơi trong chốc lát. Cậu cho đám nhóc con kia nhìn thế giới bên ngoài, mỗi khi đám nhóc con kia hứng thú với thực vật trên mặt đất, có thể ăn, Mạnh Cửu Chiêu sẽ mặc cho bọn chúng hái, không thể ăn, hẳn sẽ để ba ba chúng đánh mông,

dần dà, đám nhóc con kia cũng bắt đầu biết được cái gì mình có thể ăn, cái gì không thể ăn.

Mạnh Cử Chiêu vẫn luôn muốn tìm loại quả năm đó mình đã ăn cho George và Alice, “muốn cho con non của mình nếm thử hương vị làm mình hạnh phúc nhất” chuyện này đại khái cũng là lẽ thường, đáng tiếc cậu tìm mãi cũng không thấy loại trái cây này, đại khái ngày mai khi dời vị trí, sẽ không còn ở đây nữa.

Mang một chút tiếc nuối, đến khi Mạnh Cử Chiêu cùng với đám người tiến về vùng đất có thảm thực vật bao phủ đã là hai ngày sau.

Rút cục bọn họ cũng đã nếm được loại cỏ ngọt ngào.

Đối với đàn Kantus này mà nói, đây là một sự cố vũ rất lớn!

Lần đầu tiên bọn họ cảm thấy mình nắm được một quy luật nào đó.

“Các cậu nhìn đi! Tôi nói đúng mà! Sau loại cỏ khó ăn là đến cỏ ngọt!” Nếm được loại cỏ mang vị ngọt này, Tiểu Hoa vui vẻ kêu lên: “Tôi còn nhớ rõ, sau cỏ ngọt liền có một loại cỏ lá xanh lớn mậm mậm nữa!”

Trong đàn Kantus này, Tiểu Hoa là người có hứng thú với thực vật nhất, tuy rằng trên thực tế loại thực vật hấp dẫn cảm thấy hứng thú nhất là hoa, có đi đâu bởi vì thích hoa, thế cho nên khi hấp đối mặt với loại thực vật khác, sức quan sát cũng rất xuất sắc.

Tiểu Hoa nói đúng.

Trên ghi chép của Mạnh Cử Chiêu, trước khi gặp được loại cỏ thấp bé ngọt ngào này, bọn họ đúng là có đi qua một vùng đất lá xanh dài.

Dưới tình huống mọi người mỗi người một lời, đặc thù của vùng đất kia được bọn họ từng chút chấp vá lên.

Hiện giờ, khi nhìn tới đám con non này, Solid Lunsar cũng có chút kinh ngạc, lần đầu tiên hắn ý thức được: đàn con non thật sự không phải là nói

giống, bọn họ thật sự muốn về nhà.

Không phải không hề chuẩn bị trước mà đi tới vùng đất sinh sản, bọn họ cứ nhiên có thể ghi chép lại đặc thù của thảm thực vật ven đường.

Đây chính là chuyện trước nay chưa từng có: là chủng tộc ăn thịt, dĩ nhiên là Kantus ăn thịt, bọn họ có thể nhớ đại khái vùng phân bố của con mồi, nhưng mà chưa từng có một Kantus nghĩ đến chuyện nhớ thảm thực vật phân bố ven đường. Nhưng mà, để ý sự phân bố trên mặt đất, đặc thù của thảm thực vật rõ ràng hơn so với của con mồi!

Đây đúng là một phương pháp thông minh! Đám con non này có lẽ có thể thực sự về nhà rồi!

Nghĩ đến đây, Solid Lunsar cũng không kìm lòng nổi dấy lên hi vọng đối với chuyện gặp lại ba ba.

Nhưng mà ——

Ngay lúc bọn họ hào khí bừng bừng, cõi lòng đầy hy vọng chuẩn bị sau năm ngày kể tìm được loại thực vật tiếp theo, một chậu nước lạnh lại từ trên trời giáng xuống.

Tìm không thấy! Hoàn toàn tìm không thấy!

Ghi chép của Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên không nhạy, trong thời gian dự tính, bọn họ hoàn toàn không phát hiện được dấu vết loại thực vật này.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 150

Edit: Ôn Khách Hành – Beta: Chi

Trong quá trình bu ãn tẻ tiến về phía trước, bọn họ phát hiện một cái ký hiệu mình lưu lại khi đi tới, dựa theo cái kia ký hiệu này đại khái lại đi thêm một ngày, sau đó liền không thu hoạch được gì.

Lúc ấy, đa số bọn họ vẫn là đám con non Kantus không biết bay, cho nên trước đây bọn họ đi bộ tới vùng đất sinh sản. Ven đường trừ việc cẩn thận quan sát đặc thù bên ngoài của vùng đất, Mạnh Cửu Chiêu và các Kantus khác còn để lại rất nhiều ký hiệu. Mấy ký hiệu đó để ở nơi rét lạnh cũng không tệ lắm, nhưng mà cho tới bây giờ, số còn lại liền cực kỳ hữu hạn.

Loại cỏ ngọt ngào này ngay cả bọn Mạnh Cửu Chiêu cũng cảm thấy vị không t ả, lại càng không cần nói tới khùng long ăn chay dùng cỏ để sống, rất nhiều khùng long biến mất không thấy trong thời tiết giá lạnh sôi nổi đi ra dự tiệc. Bọn chúng không chỉ trở về một mình, lần này còn mang theo cả con non của chúng.

Giống như đám Kantus chạy tới nơi rét lạnh sinh sản đời sau, mấy kẻ ăn chay này cũng đến nơi an toàn sinh con non của chúng. Tuy rằng tuổi không khác nhau lắm, nhưng mà mấy con non khùng long ăn chay này lớn hơn con non Kantus nhiều, nếu bỏ George vào bên cạnh chúng, George thậm chí còn cao chưa tới hông chúng.

Cảnh sắc này có lẽ là cảnh đẹp nhất đối với khủng long ăn cỏ, còn với Mạnh Cửu Chiêu mà nói, cảnh sắc này lại chỉ có thể khiến cậu càng nôn nóng hơn.

Khủng long ăn cỏ nhiều, khủng long ăn thịt cũng sẽ tới nhiều theo, hoàn cảnh hiện giờ đã càng lúc càng phức tạp, trừ bỏ có khủng long ăn chay khổng lồ, còn có khủng long ăn thịt như hổ rình mồi chờ thời cơ. Theo nhiệt độ tăng lên, thực vật ở đây cũng càng thêm tốt, đám người lớn tự nhiên là không có vấn đề gì, nhưng mà đám con non Kantus chân ngắn lại bị vùi trong cỏ. Có một lần, George đang lao đảo đi một mình trong đồng cỏ ngọt, bỗng nhiên có một con khủng long không biết ăn gì đánh ra từ trong bụi cỏ, tính bắt đi George đang nhảy nhót, may là George rất nặng, nó không thể đắc thủ.

Kantus trưởng thành rất mạnh, nhưng con non của bọn họ lại rất nhỏ yếu, lần này đi tới là một con khủng long mini, một khi lần sau là một con khủng long mạnh hơn, đám con non nhất định sẽ phải chịu tổn thương.

Từ nay về sau, đám con non bị cấm tự ý hoạt động.

Trong nôn nóng, đàn Kantus này lại tiến về phía trước một khoảng, lúc đó xuất hiện một số loại thực vật chưa từng thấy qua khiến tâm trạng Mạnh Cửu Chiêu càng trầm xuống.

Rốt cục, bọn họ vẫn lạc đường ——

Trong một buổi chiều, Mạnh Cửu Chiêu cúi đầu nói ra kết luận cuối cùng của mình.

“Ở đây xuất hiện rất nhiều chủng loại thực vật mới, kết cấu thảm thực vật ban đầu đã bị phá hủy hoàn toàn. Chúng ta không thể thông qua thảm thực vật để về nhà nữa...”

Toàn bộ Kantus ở đây đều biết Mạnh Cửu Chiêu dựa vào thực vật để phân biệt phương hướng, một khi thực vật không còn là chứng cứ tin tưởng để tìm đường nữa, như vậy chỉ có thể chứng minh một sự kiện:

Mạnh Cửu Chiêu rất có thể không thể tiếp tục tiến hành công tác dẫn đường nữa.

Mạnh Cửu Chiêu cho là mình sẽ phải chịu sự oán giận, nhưng mà — —

“Vậy phải sao bây giờ? A Trọc cậu nói phải làm sao bây giờ?”

Không có bất luận trách cứ gì, tiếp tục dùng ánh mắt tin cậy nhìn Mạnh Cửu Chiêu, Ki ầu Ki ầu hỏi quyết định tiếp theo.

“Tôi có cảm giác chúng ta đã ở rất gần nhà rồi! Tôi cảm thấy có thể ngửi được hương vị của ba ba rồi ~” Tiểu Hoa cũng rất thỏa mãn: “Đây đều là do A Trọc dẫn đường tốt đấy!”

Nhìn qua từng khuôn mặt Kantus, Mạnh Cửu Chiêu không hề nhìn thấy một tia oán giận nào.

Sau đó, tâm trạng vốn nôn nóng của Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên li ền bình tĩnh lại.

Ban đêm, hai mươi Kantus trưởng thành đều biến về nguyên hình, vây con non bên trong, bọn họ dùng thân thể dựng nên một cái phòng an toàn cho con non.

Mạnh Cửu Chiêu và Alice cũng ở trong này.

Tùy ý để một đám con non nằm trên người mình làm chăn cho mình, Alice ngủ đến ngon lành, Mạnh Cửu Chiêu cũng không chống lại được lực đè tốt như khuê nữ, hiện tại ngực của cậu có thể đỡ nhiều nhất hai con non.

Giờ phút này, George và Đóa Đóa đang được cậu ôm vào trong ngực.

“George, ba ba bị lạc đường rồi, chúng ta có thể phải qua trực giác dã tính của Kantus để tìm về với ông.” Dùng ngón tay chọc đầu nhỏ của George một chút, Mạnh Cửu Chiêu bỗng lộ ra một nụ cười xấu xa, đào đào trong ba lô sau người, một lúc sau, cậu lấy ra một miếng da thú nhỏ, trải ra, sau đó đưa tới dưới lỗ mũi George.

“George, đến đây, đến ngủ đi! Đây là mùi của cụ nha!” Trong da thú là phân của Mạnh, liên tục đông lạnh rồi lại đập dẹt ra, cuối cùng cũng chỉ còn lại một chút này, cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì mà Mạnh Cửu Chiêu lại giữ nó lại, rốt cục là từ đó đến giờ cũng có công dụng.

“Chiếp!” Hắt xì nhỏ một cái, George lộ cộc từ trên đầu gối ba ba lăn xuống, ghét bỏ nhìn phân trong tay ba ba, một lúc lâu sau George cũng không nguyện ý quay lại đây nữa.

“Được rồi được rồi ~ không trêu con nữa, lại đây ngủ đi.” Dùng da thú gói thật kĩ cục phân trong tay, Mạnh Cửu Chiêu vẫy tay với George, cuối cùng ôm lấy cả nó với Đóa Đóa, một người và hai con non cùng nhau ngủ vù vù.

Đối với Mạnh Cửu Chiêu mà nói, đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ nhỏ, chỉ là trong khổ sở đùa giỡn George cho vui mà thôi, cậu không hề nghĩ tới rằng: từ nay về sau, George cứ nhiên lại có thể ghi tạc trong lòng.

Phần lớn thời gian đám con non không được tự ý chạy đi chơi, nhưng mà, mỗi ngày vẫn có một khoảng thời gian xả hơi cố định, bọn chúng sẽ cùng chơi với nhau.

George cũng không chơi, khi những con non khác cùng nhau chơi đùa vui vẻ, George đầu lựa chọn nằm ngủ ngon lành trên đầu chị gái mình.

Có đi đâu, đây là cũng là chuyện thường ngày, ngay sau khi Mạnh Cửu Chiêu trêu đùa George, ngày hôm sau George liền không có ngủ trong thời gian xả hơi nữa, thân mình nhỏ màu vàng nhạt nhảy nhót qua lại trong đám cỏ xanh, nhìn con trai khó có được một lúc hoạt bát, trong lúc nhất thời, Mạnh Cửu Chiêu quên hết phiền não, cậu cảm thấy rất vui mừng.

Có đi đâu, ngay sau đó, cậu liền không vui nổi.

Khi thời gian chấm dứt, George ngoan ngoãn nhảy trở lại, trở về cùng cậu...

Còn mang thêm cả một cục phân.

“Chiếp!” George thanh thúy chiếp một tiếng.

Nhìn đi ~ đôi mắt nhỏ ngây thơ đến độ nào chứ, con trai, thật sự không phải là con đang trả thù chuyện ba ba hôm qua cho con người phân của cụ chứ?

Tay cầm một cục phân nho nhỏ để trên một cái lá, sắc mặt Mạnh Cửu Chiêu giống như là đang đi đại tiện.

Sau đó, Mạnh Cửu Chiêu liên liên tiếp nhận được công kích bằng phân, ngay từ đầu chỉ có một mình George, càng về sau, cũng không biết mấy con non khác làm sao lại biết được, thời gian xả hơi mỗi ngày biến thành thời gian đám con non đảm đương nhiệm vụ của nhân viên dọn bồn cầu, một đám đầu vô cùng có khả năng, trong thời gian ngắn ngủi, Mạnh Cửu Chiêu chiếm được tổng cộng hơn hai mươi loại phân của các loài khủng long khác nhau.

Quả thực có thể mở viện bảo tàng phân rồi!

Khóc không ra nước mắt, Mạnh Cửu Chiêu phải mở một buổi họp mặt với đám con non, biểu dương tâm ý tặng lễ vật cho người lớn của bọn chúng, đồng thời bày tỏ lễ vật thật sự rất trân quý, ba lô của cậu không chứa nổi.

Lúc này, đám con non mới buông tha cho cậu (có đi đâu là khi George nhìn thấy phân vẫn sẽ đóng gói về cho ba ba một phần 囍).

Đầu tiên, Mạnh Cửu Chiêu quả thật rất đau đầu, ngày ngày khóc không ra nước mắt chôn phân thật sự là rất tồi. Mãi cho đến một ngày — —

Khi Mạnh Cửu Chiêu muốn xử lý phân theo thói quen, cậu chợt phát hiện chỗ lúc trước chôn phân này mồm ròi.

Chính xác mà nói, là cây này mồm ra từ phân.

Cái lá cây tuy rằng còn nhỏ, nhưng lại rất quen thuộc, lại chờ hai ngày sau, Mạnh Cửu Chiêu vui mừng phát hiện — —

“Tìm được cái cây có lá to xanh vị mặn r ồi!”

Cùng ngày đó, Mạnh Cửu Chiêu liền tuyên bố tin tức tốt này với toàn bộ Kantus.

Con non mang cục phân này về là Tròn Tròn, lúc đó, tất cả Kantus trưởng thành đều hôn nó một cái, lông của thằng nhóc đều bị liếm ướt, làm cho mấy con non khác hâm mộ đến phát điên.

Dưới sự hướng dẫn của Tròn Tròn, đám Mạnh Cửu Chiêu mau chóng tìm được chủ nhân của cục phân — — khủng long Ban Mục(*), đó là một loại khủng long rất đặc biệt, đầu không lớn, qu ần cư, lá cây bị chúng nó gặm qua sẽ để lại dấu răng đặc biệt, căn cứ vào đặc thù của loại dấu răng này, đám Mạnh Cửu Chiêu rốt cục tìm được vị trí phân bố của cái cây lá to xanh vị mặn, đồng thời bọn họ cũng tìm được kí hiệu để lại trước đó ở chỗ này.

Nhờ vào ý tốt của đám con non, cuối cùng, đám người lớn cũng tìm được chính xác đường về nhà!

(*) Khủng long Ban Mục: con này cũng do tác giả tưởng tượng, không search ra được: v đại khái là 1 loại khủng long d ối m: v: v

Không thể không nói, Mạnh Cửu Chiêu phát hiện bí mật trong phân thật là kịp thời, nếu chậm chút nữa, bọn họ sẽ rất khó tìm được cái lá lớn có vị mặn này, có thể là xuất phát từ sở thích của khủng long Ban Mục, khi Mạnh Cửu Chiêu đi tìm, những cái cây này còn sót lại không nhiều lắm, có thể tưởng tượng là thêm mấy ngày nữa, phỏng chừng ngay cả rễ cây cũng không còn, mà khá nhiều hạt cây lại bị khủng long Ban Mục ăn vào bụng, tốc độ di chuyển của khủng long Ban Mục rất nhanh, bởi vậy, mấy cái hạt này cũng sẽ bị chúng nó mang đi bốn phương tám hướng, sẽ bài tiết mấy thứ này ra, sau đó dưới tình huống độ ẩm thích hợp sẽ nảy mầm, có lẽ r ồi sẽ tạo ra được một vùng cây lá lớn vị mặn khác.

Nếu khi đó Mạnh Cửu Chiêu mới phát hiện ra cây lá lớn vị mặn, rất có thể con đường đi về nhà của bọn họ sẽ hoàn toàn ngược lại với hướng về nhà thực sự.

Nhưng mà hiện giờ, đám Mạnh Cửu Chiêu cũng đã tiến lại gần nhà thêm một bước.

Khác hẳn với lúc đi tới, trên đường về, theo bước chân đi lên của bọn họ, thảm thực vật ven đường càng ngày càng tươi tốt. Không chỉ có như thế, Mạnh Cửu Chiêu cũng cảm thấy trong thời gian ngắn ngủi này, khí hậu giống như lại có biến hóa.

Chứng cứ chính là ở đây bắt đầu mưa.

Đối với Mạnh Cửu Chiêu mà nói, từ khi cậu khởi hành đi tới vùng đất sinh sản tới nay, đây là trận mưa đầu tiên cậu gặp.

Đã lâu không thấy nước, đám Kantus cả người bắn hễ hễ vui vẻ nhảy vào tắm rửa, bọn họ rất tùy ý với bản thân, nhưng lại rất cẩn thận với con non, chỉ rửa móng vuốt nhỏ cho đám con non liền mau chóng nhét đám nhóc kia vào trong túi.

Con non duy nhất được vui vẻ hưởng thụ trời mưa là Alice.

Alice sinh ra trong nước, đương nhiên rất thích mưa rồi ~ càng về sau nó còn để nguyên hình co quắp trên mặt đất hứng mưa.

Khi tất cả Kantus đều hứng trí bừng bừng nhìn trời mưa, Mạnh Cửu Chiêu lại cau mày.

Thế giới này thay đổi rất thất thường, mỗi khi có chuyện đặc biệt gì phát sinh, cậu liền không thể không lo lắng chuyện này sẽ có hiệu ứng liên quan.

Đối với trận mưa này, trong đầu Mạnh Cửu Chiêu suy nghĩ rất nhiều, cậu nghĩ đến chuyện đưa bọn họ chạy tới con sông, cũng muốn đi qua vùng có thảm thực vật phân bố tốt hơn, cậu nghĩ tới rất nhiều tình huống hủy hoại, đại bộ phận đều là thiên tai, nhưng mà cuối cùng lại phát sinh “nhân họa” mà cậu không nghĩ tới nhất.

Nha Nha lại mất tích (<-- Này! Sao lại dùng “lại” chứ?).

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 151

Edit: Ôn Khách Hành – Beta: Chi

Từ sau khi bị lạc đường về nhà, Nha Nha rất có hứng thú với cái việc tìm đường này.

Không bao giờ ham chơi, người ngày ngày nhớ thương ghi chép nhất sau Mạnh Cửu Chiêu chính là nó, đợi cho đến khi tất cả mọi người lạc đường, người bận bịu vất vả tìm đường ở bên ngoài nhất chính là nó.

Khi trời mưa, Nha Nha cũng ở bên ngoài tìm đường như đại đa số con Kantus khác, thời tiết tương đối tốt, nó vô tình đi xa hơn một chút.

Vì để quan sát tình huống thảm thực vật xung quanh, Nha Nha chỉ cúi đầu đi đường, dù sao thì con non tên Tròn Tròn kia đã tìm được phân, hiện giờ thực vật dưới chân bọn họ phần lớn đều là cây lá to xanh có vị mặn, kế tiếp, khi cái cây có lá màu xanh xám xuất hiện, bọn họ đã cách nhà không xa rồi.

A Trọc đã nói như thế, Nha Nha nhìn kỹ bộ dạng cái cây A Trọc vẽ trên mặt đất, ghi tạc thật kỹ trong lòng, vì thế, khi dưới chân nó xuất hiện một mảng màu xanh xám, nó hạnh phúc đến phát điên rồi!

Thật cẩn thận bề cái cây lá màu xanh xám này xuống, Nha Nha cẩn thận phân biệt hơn nửa ngày, nó cảm thấy hẳn là mình đã tìm đúng chỗ rồi. Nếu kế tiếp có thể phát hiện một mảng lớn loại cỏ này, trên cơ bản liền có thể xác định đây chính là phương hướng bọn họ đi tới tiếp theo rồi!

Trong lòng nở một đóa hoa nho nhỏ, Nha Nha càng thêm ra sức tìm kiếm.

Cảm giác sung sướng khi tìm ra phương hướng tiếp theo giúp mọi người bao trùm Nha Nha, khát vọng về nhà quá mức mãnh liệt, thế nên cho khi trận mưa kia vừa mới bắt đầu, Nha Nha cũng không trở về kịp, mưa càng lúc càng lớn hần cũng không lùi bước, ỷ vào thân cường thể tráng, hần tiếp tục dẫu mộng nằm rạp trên mặt đất tìm thân ảnh xanh xám nho nhỏ kia.

Lúc này, nước mưa đã không đơn giản chỉ là nước mưa nữa, bên trong còn kèm theo mưa đá, màn mưa trắng xóa che đầy khắp không trung, sắc trời còn chút ánh sáng ban đầu càng thêm âm trầm.

Nha Nha bắt đầu sốt ruột!

Mắt nhìn loại cỏ xanh xám dưới chân càng lúc càng nhiều này, nước trên mặt đất dâng càng ngày càng cao! Không mất bao lâu, ngay sau khi mưa bắt đầu, nước đã mấp mé đầu gối lúc ở hình người!

(= __ =) Loại cỏ này bị chết đuối thì làm sao bây giờ nha — — ngay từ đầu, Nha Nha còn có thể miễn cưỡng tự hỏi một vấn đề sâu sắc như vậy, nhưng mà ngay sau đó nó đã lâm vào tình trạng ốc không mang nổi mình ốc. Mưa quá lớn, thoát nhìn trên mặt đất toàn là nước, chân đạp hụt, Nha Nha đang cố gắng đi tới liền bị ngã một cái.

Nó đã chuẩn bị sẵn tinh thần ngã sấp xuống, ai ngờ, mặt đất như trong dự đoán không hề xuất hiện, toàn bộ thân mình Nha Nha trườn vào trong nước.

Phía trước vậy mà lại là một cái hồ?!

Bị hoảng sợ, ngay sau đó Nha Nha ra sức giãy giụa lên, bị sắc nước vùi lần nó mới ổn định lại thăng bằng, khi khó khăn trở lại được đầu lên mặt nước, Nha Nha sợ ngây người — —

Mưa quá lớn, ảnh hưởng nghiêm trọng tới tầm nhìn của Nha Nha. Lúc này, khi nó phóng mắt nhìn lại, trong phạm vi tầm mắt có thể nhìn tới tất cả đều là nước! Nó không thể phân rõ đâu là mặt đất ngập nước, nơi nào là phạm vi hồ nước! Thực ra cái này hồ này đã sớm ở đây, nếu thời tiết bình thường, nhất định Nha Nha sẽ mau chóng phát hiện ra cái hồ này. Đáng tiếc vận khí của nó không tốt, tới gần cái hồ thì trời mưa to, mưa quá lớn, không chỉ bao phủ cả mặt đất bên cạnh, còn chảy ngược vào vùng đất thấp hơn hồ, trong ngày mưa, tầm nhìn không tốt, thoát nhìn khắp nơi này đều là nước, quả thực là rộng tựa như mặt biển.

Lúc này đương nhiên là Nha Nha không có tâm tình tự hỏi nguồn gốc của cái hồ này, nhanh chóng biến thành hình khủng long, nó muốn dùng cái vuốt khủng long khổng lồ đi trên mặt đất, cơ mà cái móng vuốt lớn đá mãi vẫn cứ lơ lửng trong nước, không còn cách nào khác, Nha Nha đành phải ngừng thở tiếp tục lặn xuống phía dưới.

Lặn một lúc lâu ở cái hồ nước hắc ám này cũng không thấy đất đâu, cái hồ nước này còn sâu hơn so với nó tưởng tượng. Ý thức được điểm này, Nha Nha thấy rất sợ hãi.

Từ bỏ chuyện dùng cơ thể để đo độ sâu của hồ, nó nhanh chóng bơi lên trên mặt nước.

Chờ đợi Nha Nha, là hắc ám giống hệt đáy hồ.

Chỉ trong thời gian nó lặn xuống, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Tuy rằng trời đã tối, nhưng mưa lại không hề có dấu hiệu yếu đi, một mình trong bóng tối, Nha Nha đã hoàn toàn không thể phân biệt mình ngã vào trong nước từ hướng nào. An ủi chính mình, Nha Nha nỗ lực bơi về bốn hướng khác nhau. Hắc ám và hồ nước lạnh băng khiến nó hoàn toàn mất đi khái niệm thời gian, nó cảm thấy chính mình chắc chắn đã bơi về mỗi hướng một khoảng cách nhất định, nhưng mà một chút dấu hiệu chạm vào bờ cũng không có, đến tận lúc này, Nha Nha mới thật sự bị dọa cho choáng váng.

Hiện tại nó đã bắt đầu hoài nghi có phải lúc trước tự ý di chuyển đã làm mình cách xa đồng bạn hơn không, cái ý tưởng này vừa ra đời, Nha Nha hoàn toàn không dám động nữa.

Trong hồ nước hắc ám, có một con khủng long lẻ loi phát ra từng tiếng gọi đồng bạn.

Màn mưa dày đặc ảnh hưởng đến việc truy tìm âm thanh, Nha Nha gọi to thật lâu, cuối cùng gọi đến mức giọng đã khàn, nó liền cách một lúc lại gọi một tiếng.

Nó lại đi xa đồng bạn rồi — — Nha Nha bị thương ý thức được sự thật này.

Nhưng mà lúc này đây, nó lại càng thêm bị thương.

“Đông Đông ơi...” Khàn khàn rống tên con non, Nha Nha hít hít nước mũi.

Tuy vậy, rốt cuộc là khi còn là con non hẳn từng có một lần lạc đường không thể nào quên, bập bẹ hít nước mũi nửa ngày, cuối cùng nước mắt cũng không rơi xuống.

Hôm nay, Nha Nha vẫn béo y như cũ! Trước khi bị lạc đường thì cũng không đến nỗi nào đi!

Nghĩ tới ưu điểm lớn nhất của mình, Nha Nha mau chóng tỉnh táo lại, nửa khép lại đôi mắt, nó quyết định trước cứ nghỉ ngơi trong chốc lát (Này! Mi tỉnh táo lại quá nhanh rồi đấy! Ở đây mà cũng có thể ngủ 囧!?)

Hoảng sợ và giãy dụa làm tiêu hao rất nhiều thể lực của nó, Nha Nha nhanh chóng lâm vào nửa tỉnh nửa mê.

“Gào — —” Nha Nha vẫn còn đang ngủ bất cần đời (cũng có khả năng là hôn mê), ngay khi thân thể đang chậm rãi chìm xuống, một tiếng gào trầm thấp xuất hiện ngay bên tai nó.

“Tĩnh, tĩnh lại! Tĩnh, tĩnh lại!”

Ai... Ai gọi tôi đây? Nha Nha mệt mỏi quá, muốn... tiếp tục ngủ...

“Mau đứng lên đi! Đồng bạn của cậu đang chờ cậu đó!” Cái thanh âm kia lại ngoan cường tiếp tục vang lên, nháy mắt khi nghe được hai chữ “đồng bạn”, Nha Nha mạnh mẽ mở ra hai mắt.

Động tác sau khi mở mắt chính là nhanh chóng đập nước vài cái, lúc này Nha Nha mới phát hiện cả người mình đều đang nhanh chóng chìm vào trong nước!

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật — — cảm thấy may mắn, Nha Nha không khỏi sinh ra cảm kích với Kantus vừa đánh thức mình.

Từ từ — — Kantus đánh thức mình? Đồng bạn của mình đi đến đây rồi?

Tâm niệm vừa động, Nha Nha nhanh chóng nhìn ra bốn chung quanh.

Trên mặt nước đen nhánh, hắc miến cường nhìn thấy hình dáng còn đen hơn mờ hồ xuất hiện trên mặt nước ngay trước mặt mình.

“Lập tức bơi theo tôi trở về, nước ở đây sẽ càng lên cao.” Đó là một thanh âm xa lạ, Nha Nha suy nghĩ nửa ngày cũng không thể liên hệ thanh âm này với ai trong đội ngũ. Nhưng mà đối phương thúc giục rất gấp, hơn nữa Nha Nha cũng nghe hiểu ý tứ trong lời nói của đối phương, nó mau chóng quên suy nghĩ hỏi tên đối phương, ngược lại còn vui sướng hỏi: “Cậu biết đường trở về?”

“Đúng, tất cả mọi người đang đợi cậu đó, cậu bơi theo tôi, đừng để lạc.” Kantus kia lời ít mà ý nhiều lại rống lên hai câu, tiếng khua nước thật lớn vang lên, hắc bắt đầu di chuyển.

Nha Nha vội vàng bơi theo hướng phát ra âm thanh.

Tuy rằng nhìn không thấy mặt mũi đối phương, nhưng mà chỉ cần nghe được thanh âm đối phương phát ra cũng rất an tâm, đi theo sau người đó, đầu tiên là chân Nha Nha chạm được mặt đất, sau đó thân mình nhẹ đi, nó lạch bạch lạch bạch đi lên bờ.

Dùng sức lắc lắc nước trên người, Nha Nha khốn khổ còn không kịp cảm thấy may mắn, thanh âm của đối phương lần thứ hai truyền đến từ bên cạnh.

“Tiếp tục đi theo tôi.”

“A! Được!”

Vì thế, Nha Nha tiếp tục chạy theo đối phương.

“Rốt cuộc cậu là ai? Tôi không nhận ra thanh âm của cậu!” Từ hưng phấn vì bơi được từ trong nước ra, đại nạn không chết, hiện giờ lại xác định mình có thể về lại trong đội ngũ, trong lòng Nha Nha thả lỏng, liền không nhận được bắt đầu nói chuyện với đối phương.

“Tôi không phải là Kantus trong đội ngũ của các cậu.” Nha Nha hỏi đi hỏi lại vài lần, Kantus kia mới rầu rĩ nói một câu.

“A? Vậy cậu là ai a? Cậu tên là gì?” Nha Nha không nén nổi tò mò.

“Chúng ta đã gặp qua ở trên đường, tên của tôi... Tôi không hy vọng cậu biết tên của tôi...” Đây thật sự là một Kantus thần bí — — nháy mắt khi nghe được câu trả lời của hắn, Nha Nha liền cho ân nhân cứu mạng mình một cái nhận định.

Nếu đối phương đã làm chuyện tốt nhưng không lưu tên, Nha Nha cũng không hỏi đối phương nữa, nó bắt đầu nói chuyện của mình: năm nay toàn bộ đội con non của bọn họ đều đã đến vùng đất sinh sản rồi ~ tất cả mọi người đều đã sinh trứng! A Trọc lộ ra bản lĩnh rất lợi hại, nói là mọi người cùng nhau đến, sau đó lại cùng nhau về nhà gặp ba ba nha!

Nói đủ chuyện thập cẩm, Nha Nha nói hết sạch chuyện bên mình ra.

“Cám ơn cậu! Con non của tôi còn đang chờ tôi trở về đó! Con non của tôi gọi là Đông Đông, bởi vì khi nó phá vỏ phá mái mà vẫn không được, trong trứng vẫn luôn phát ra tiếng thùng thùng đó ~”

Kantus thẫn thờ vẫn không rên một tiếng, chỉ là thỉnh thoảng phát ra thanh âm ể Nha Nha biết hắn vẫn luôn nghe.

Sau đó, Nha Nha liếc nhìn thấy đồng bạn của mình.

Ban đêm nên không thấy rõ được bộ dáng bọn họ, Nha Nha chỉ có thể nhìn thấy họ quây thành một cái vòng tròn, tựa như trước đó ở trên đồng bằng băng vậy, mọi người hướng đầu vào trong, cái đuôi hướng ra ngoài, mặc cho mưa to trên người bọn họ, mọi người đồng tâm hiệp lực dùng thân thể bảo hộ con non ở bên trong.

“Đến rồi, cậu vào đi.” Kantus kia lại mở miệng.

Nơi này sáng hơn ở bên hồ một chút, nhưng mà Nha Nha vẫn không thể nhìn thấy mặt mũi đối phương.

“Vậy còn cậu?” Nha Nha không nhịn được hỏi: “Cậu muốn đi cùng bọn tôi không? Mọi người sẽ tiếp nhận cậu.”

“Không được, tôi phải đi.” Kantus kia lặng im một lát, một lúc lâu sau vẫn cự tuyệt đê nghị của Nha Nha.

Sau đó, thanh âm sần sật vang lên lần thứ hai, Kantus kia chạy đi.

Nhìn theo Kantus kia rời đi, khi tầm mắt dừng lại trên người đám đồng bạn, Nha Nha không nhịn được lại trở nên vui vẻ.

Cái mông béo mập đẩy trái, va phải, quen thuộc nhảy vào cái vòng của đám đồng bạn thành công, Nha Nha cũng hướng đầu vào trong nghỉ ngơi.

Vì thế, ngày hôm sau khi mọi người tỉnh lại, nhìn thấy Nha Nha đứng giữa mọi người, đầu cúi xuống dưới ngủ vù vù.

Mạnh Cửu Chiêu thực sự là không biết nói cái gì cho phải: tuy rằng đầu nói Nha Nha dễ đi lạc, nhưng mà... mỗi lần đi lạc đầu có thể chính xác chạy về, Nha Nha mới là Kantus có cảm giác phương hướng tốt nhất nhỉ?

Trong lòng học máu, Mạnh Cửu Chiêu cẩn thận kiểm tra thân thể Nha Nha, một chút ngoại thương cũng không có, xem ra đã trước lạ sau quen với chuyện lạc đường, Nha Nha chẳng những có thể chạy về, còn có thể không có lấy một vết thương. Thật sự là — —

Thật tốt quá!

Ngày hôm qua, mọi người tìm mãi cũng không thấy nó, một đám Kantus gào thét lâu, cuối cùng vẫn lo lắng đám con non không chịu nổi, lúc này mới dừng công tác tìm kiếm lại. Có đi đâu, cho dù là dừng tìm, mọi người vẫn không đi tới chỗ có thể dễ dàng trú mưa, tất cả Kantus không hện mà cùng lựa chọn ở lại tại chỗ, đại khái là vì một lần Nha Nha có thể tìm về thành công cho mọi người hi vọng, lúc đó, mọi người vẫn cứ hy vọng Nha Nha có thể tự mình chạy về.

Sau đó, quả nhiên là Nha Nha tự mình chạy về.

Mạnh Cửu Chiêu nhẹ nhàng thở ra.

Ngay tại khi Mạnh Cửu Chiêu chuẩn bị nói với mọi người không cần đánh thức Nha Nha, để nó ngủ thêm một lát nữa, một cái vết xanh xám trên người Nha Nha bỗng khiến cho Mạnh Cửu Chiêu chú ý!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 152

Edit: Mimi – Beta: Chi

“Nha Nha! Dậy đi!” Đá mạnh một phát vào chân Nha Nha, Mạnh Cửu Chiêu vừa nói muốn đối xử dịu dàng với nó lúc này đã quyết định đánh thức nó bằng bạo lực.

Dường như cảm thấy hành động đó rất thú vị, nhóc con non mập mập Đông Đông vốn đang đứng ở một bên cũng nhảy dựng lên, đập tới đập lui trên móng vuốt của ba ba nó, xem chừng chơi đùa vui vẻ cực kỳ. Đông Đông không rõ đêm qua ba ba mình đã trải qua chuyện gì, song những Kantus khác bảo vệ nó tốt lắm, trong mắt nó, vừa thức dậy sau một giấc ngủ li ền có thể nhìn thấy ba ba là một chuyện quá mức bình thường.

Cuối cùng, Nha Nha đáng thương vẫn bị cả đám đồng tâm hiệp lực vồ vò cho thức dậy.

Ngay khi mở mắt ra, nó lập tức nhìn thấy con non của mình, vì thế không khỏi lệ nóng doanh tròng!

Đông Đông của ba à ~ Hôm nay con vẫn tròn trĩnh đáng yêu như mọi ngày nha!

Cúi mình, nó vươn đầu lưỡi định liếm đứa nhỏ nhà mình một cái với tình yêu ngập tràn thì Mạnh Cửu Chiêu chợt tóm lấy một thứ gì đó, thật sự đưa tới dưới mũi nó —

“A — hắt xì —” Nha Nha lập tức hắt xì một cái thật to. Nó dùng khoe mắt còn vương một hạt nước nho nhỏ, ẩm ướt nhìn vào lòng bàn tay của Mạnh Cửu Chiêu, khi thấy nhúm cỏ xanh xám kia thì không khỏi tròn tròn con mắt.

“Cái này phát hiện ở trong móng vuốt của cậu, cậu tìm được ở đâu thế hả?” Thực vật nhiều lá màu xanh xám, đích thực là mục tiêu kế tiếp của cậu, vì thế cho nên ngay khi phát hiện Nha Nha và nhúm cỏ này ở trong khe nứt, Mạnh Cửu Chiêu đã kích động vô cùng.

“À! Tôi thấy nó ở ven hồ.” Rất thấu hiểu sự kích động của Mạnh Cửu Chiêu, Nha Nha lập tức giải thích quá trình mình phát hiện ra loại thực vật này.

Bên hồ? Kantus lạ mặt?

Trong lời kể của Nha Nha đan xen rất nhiều ý kiến chủ quan, tuy nhiên vẫn có thể đúc rút và nắm bắt được những điểm mấu chốt. Cuối cùng, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy mình cần phải tới cái hồ đó nhìn thử một lần xem sao.

Cơn mưa thật to vào sáng sớm đã tạnh hẳn, song nước đọng trên mặt đất vẫn rất nhiều, tất cả Kantus đều biến lại nguyên hình, con non được bọn họ cất vào trong túi áo, Mạnh Cửu Chiêu cũng ngẩng trên vai của Louis.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, bọn họ thấy một hồ nước sâu thẳm và tĩnh lặng, đây là một cảnh thụ đẹp đẽ vô cùng. Thế nhưng, cứ nghĩ đến chuyện tối qua Nha Nha đã gặp phải ở chỗ này, kiểu gì Mạnh Cửu Chiêu cũng không thể thấy nó đẹp được nữa.

“Hôm qua suýt thì chết trong cái hồ này ~ may là Kantus kia đã cứu tôi.” Nha Nha lộ ra vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, cảm thán một câu, xong còn kể lại chuyện được cứu giúp tối qua.

“Nhúm cỏ này cậu phát hiện ở đây à?” Không để ý tới những lời lái nhai của Nha Nha, Mạnh Cửu Chiêu trượt xuống khỏi vai Louis, đi tới ven hồ. Cậu cẩn thận gập người, ngẩng xồm xuống sờ soạng vùng nước đọng

gần bờ lâu thật là lâu, thế nhưng cuối cùng lại không mò được bất cứ cái gì cả.

“Kỳ quái, rõ ràng trước đó đã tìm thấy ở đây mà.” Nha Nha cũng cảm thấy kỳ lạ: “Chính vì nhỡ nhúm cỏ này tôi mới ngã xuống hồ đấy!”

Nghe xong lời Nha Nha nói, Mạnh Cửu Chiêu và một đám Kantus lại tìm kiếm quanh hồ thêm một lúc lâu, đáng tiếc, nước đọng quá nhiều, thậm chí thực vật ở nơi đây đã hoàn toàn bị hư hại, bọn họ đành phải trở về tay không.

Sau hai ngày ở lại đây, Green lại phát hiện dấu vết của loại cỏ xanh xám này ở một phương hướng khác, tuy chúng chỉ mọc lẻ tẻ và thưa thớt, nhưng dù sao cũng đã bắt đầu xuất hiện trên một diện tích nho nhỏ rồi.

Điều này có nghĩa, loại cỏ xanh xám đánh dấu lối về nhà đang sinh trưởng ở hai hướng hoàn toàn khác nhau!

Trong nháy mắt, đường về phân thành hai lối ngay trước mặt họ. Một bên là thảo nguyên bằng phẳng, và một bên là một cái hồ cực sâu có khả năng chìm chết một Kantus trưởng thành.

“Nhất định là hướng Green phát hiện ra! Trong suốt hành trình của chúng ta, chỉ có khu vực băng tuyết cực lạnh mới có cái hồ lớn đến như vậy!” Jojo phân tích như thật. Mà những Kantus có cái nhìn giống nó cũng rất nhiều, vì thế mọi người sôi nổi phụ họa theo.

Chỉ riêng Nha Nha —

“Nhưng mà... Tôi thật sự nhìn thấy rất nhiều cỏ xanh xám ở ven hồ đó...” Nha Nha yếu ớt nói, giữa một đám Kantus, tiếng nói bé nhỏ của nó bỗng trở nên thực đáng thương.

Đối với một đám Kantus nóng lòng về nhà, những nhúm cỏ kia chính là kim chỉ nam của bọn họ. Trải qua một trận mưa xối xả ngày hôm qua, cây cỏ cùng với đất đá ở đây đều đã bị nước đọng bao trùm, nếu tình trạng này

tiếp tục kéo dài, toàn bộ thực vật trên mặt đất sẽ chết sạch, khi đó rất có thể bọn họ sẽ hoàn toàn mất đi cái kim chỉ nam bằng cỏ này.

Nấn ná thêm một chút, ngộ nhỡ lại có một trận mưa nữa đổ ào xuống, chỉ sợ sẽ không có cách để quay về — Nghĩ vậy, rất nhiều Kantus liền có ý định đi về phương hướng Green phát hiện ra.

“Nha Nha, cậu thật sự thấy rất nhiều loại cỏ này ở bên cái hồ kia hả?” Ngay khi những Kantus khác sôi nổi tập hợp thì Mạnh Cửu Chiêu vẫn không hề động đậy, ngẩng đầu, hỏi Nha Nha còn đang ngơ ngác ngẩn đứng ở một bên.

“Ừ!” Tuy tiếng nói rất nhỏ, nhưng câu trả lời của Nha Nha vẫn kiên định cực kỳ.

Vì thế, Mạnh Cửu Chiêu lập tức ngăn cản những Kantus khác.

“Trước khi rời đi, tôi nghĩ chúng ta hãy quay lại chỗ cái hồ kia một lần, kiểu gì cũng phải xác nhận cho cẩn thận.”

Có thể nói hành vi này của Mạnh Cửu Chiêu vô cùng khó hiểu, song mọi người đã quen với việc cậu sẽ làm ra ít chuyện không ai hiểu được, vì thế, tất cả Kantus lại mò tới cái hồ kia lần thứ hai trước lúc lên đường.

Ở đó, Mạnh Cửu Chiêu thẳng thắn nói ra quyết định của mình trước mặt tất cả mọi người.

“Tôi sẽ lặn xuống đáy hồ xem thử.”

“Sao cơ?!” Lời này vừa dứt, cả đám Kantus đều dùng ánh mắt kinh hãi vô cùng để nhìn về phía Mạnh Cửu Chiêu: quá bất cấn ngờ rồi! Chẳng phải A Trọc là người có kỹ thuật bơi lội kém nhất trong cả đám à!

“Ặc... A Trọc, cậu muốn ăn cá sao?” Một lúc lâu, rốt cuộc Tiểu Hoa cũng tìm được một nguyên do lý giải cho hành động của Mạnh Cửu Chiêu.

“Hâm à!” Mạnh Cửu Chiêu cực kỳ muốn xỉu 暈: “Chỉ là tôi cảm thấy, nói không chừng... cái h ồ này mới là con đường chính xác để về nhà.”

Cuối cùng, Mạnh Cửu Chiêu cũng nói ra suy nghĩ của mình: “Cho dù không phải, ít nhất chúng ta cũng cần chứng minh con đường này không thể về nhà được, chỉ có chứng minh xong mới có thể yên tâm mà đi đường khác chứ.”

“Sao cậu lại nghĩ như vậy?” Tiểu Hoa nhìn về phía Mạnh Cửu Chiêu với một ánh mắt vô cùng khó hiểu, đây là một cái h ồ to tổ chẳng mà, làm gì có con đường nào đâu?

“Tôi chỉ có thể nói... đây là trực giác mà thôi.” Đôi môi mím lại thành một đường thẳng, Mạnh Cửu Chiêu xoay người nhìn vào h ồ nước ở phía sau, ngay lập tức trong mắt lóe lên một tia chớp động rất chi là kỳ dị.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên khi thấy cái h ồ này, không hiểu vì sao, trong óc cậu lập tức lóe lên một suy nghĩ “đây mới là lối về nhà”. Suy nghĩ đó tới rất đột ngột song lại mãnh liệt đến lạ lùng, khiến cho Mạnh Cửu Chiêu không cách nào lơ đi được.

“Chung quy tôi vẫn cảm thấy, bởi qua cái h ồ này là sẽ thấy được đường về. Nếu suy nghĩ này đúng mà chúng ta cứ bất chấp đi theo con đường khác, chỉ e sẽ không cách nào về nhà được...”

Mỗi khi tới gần cái h ồ này, cậu cứ có một dự cảm dường như sắp sửa được về nhà; trái lại, khi rời xa nơi đây để đi về hướng khác, lòng cậu bỗng nhiên dấy lên một cảm giác sợ hãi chẳng hiểu vì đâu.

Đó là một nỗi sợ khiến cậu hoang mang và đau khổ, giống như chỉ cần chọn bên kia là sẽ không bao giờ được gặp lại hai ba ba của mình nữa vậy...

Là một người đi theo trường phái lý luận, Mạnh Cửu Chiêu không tin vào cái gọi là trực giác. “Chỉ có đàn bà con gái mới có trực giác thôi, đàn ông sẽ chỉ có duy nhất một thứ là ảo giác”, cậu vẫn luôn giữ vững niềm tin này, mãi cho tới ngày hôm nay —

Vừa nghĩ đến hậu quả của việc lỡ chọn lậ̀n đường, Mạnh Cửu Chiêu lập tức quyết định, bất kể thế nào cũng phải tin tưởng cảm giác của mình một lậ̀n.

Trực giác cũng tốt, ảo giác cũng được, cứ thử đã r ậ́i sẽ nói sau!

“Được r ậ́i, chúng ta cũng nên xuống xem một chút.” Cuối cùng Tiểu Hoa gật gật đậ̀i: “Nhưng mà cậu đừng xuống, để tôi đi.”

“Hả?”

“A Trọc, mặc dù cậu có trực giác cực kỳ nhạy bén của một dã thú, nhưng lại không có thân hình tràn đậ̀y sức mạnh của dã thú nha.” Tiểu Hoa nói như một lẽ đương nhiên, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt ghen cứng của Mạnh Cửu Chiêu, dứt lời, hần tự động đi tìm những Kantus bơi giỏi khác.

“Nào, đừng lo lắng, anh sẽ xuống nước xem thay em.” Vỗ nhẹ bạ̉ vai Mạnh Cửu Chiêu, Louis lấy George ra khỏi l ợ̀ng ngực, nhét nó vào vòng tay của Mạnh Cửu Chiêu, r ậ́i mới đi tập hợp với những Kantus khác để chuẩn bị xuống nước.

Cuối cùng, đội quân Kantus lặn xuống nước tìm đường có Louis, Tiểu Hoa, Jojo,... và Nha Nha.

Kỹ năng bơi lội của Nha Nha không tốt, nhưng lậ̀n này nó lại quyết tâm muốn lặn xuống xem sao, không có cách nào, mọi người đành phải mặc kệ nó.

“Alice, nếu chú Nha Nha không di chuyển được, con nhớ tha chú ấy lên nhé, đúng r ậ́i, nếu con cảm thấy không hô hấp thoải mái, cũng nhanh chóng đi lên, biết chưa!” Lo lắng đắn đo Alice xong, Mạnh Cửu Chiêu lại nhấn mạnh với cả đám v ề những thứ cậ̀n chú ý một lậ̀n.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của những Kantus còn lại, bọn chúng bắt đậ̀u xuống nước.

Dưới nước, mỗi Kantus bơi về một hướng khác nhau, tự động khảo sát cẩn thận đất đai và thực vật dưới đáy hồ thuộc phạm vi mình phụ trách.

Louis là Kantus có tốc độ lặn nhanh nhất trong đoàn, Alice chỉ chậm hơn có một chút mà thôi. Dù đang lặn sâu dưới nước nhưng trong suốt cả quá trình, hắn vẫn luôn lưu ý phản ứng của Alice, xác nhận con gái mình vẫn ổn mới an tâm đi kiểm tra tình huống dưới đáy hồ.

Đáy hồ rất tối, hắn chỉ có thể dùng xúc giác để lặn mò thực vật cùng đá tảng, đồng thời nhét chúng vào ba lô với một tốc độ cực nhanh, cuối cùng hắn quên mất việc vớt một nắm bùn dưới đáy mang lên cùng.

Hắn là người đầu tiên lặn xuống và cũng là người thứ nhất trồi lên, sau đó không bao lâu, bọn Tiểu Hoa cũng trồi lên theo. Dựa theo năng lực nín thở của Kantus, thời gian có thể lặn xuống của bọn chúng cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, bởi lẽ đó, khi cả bọn phát hiện Nha Nha mãi vẫn chưa ngoi lên thì lập tức biến sắc!

Cẩn thận nín thở, Nha Nha chậm rãi bơi xuống dưới đáy hồ.

Có lẽ bởi vì vừa mưa cho nên nước trong hồ hơi đục, lặn xuống không bao lâu, Nha Nha đã không nhìn thấy bóng dáng của đồng bọn đâu nữa. Cũng may Alice luôn ở bên cạnh nó, đưa nhỏ chậm rãi quấy đuôi đẩy dòng nước nhẹ nhàng đập vào người nó, điều ấy khiến Nha Nha cảm thấy thực sự yên tâm.

Tuy kỹ năng bơi lội của Nha Nha không phải là tốt nhất trong đàn, nhưng lượng hô hấp của nó lớn, sau khi lặn xuống đáy hồ, nó lập tức thu gom thực vật dưới đáy, dự định nhanh chóng kết thúc công việc để lên bờ.

Nhưng mà nó rất xui.

Ngay khi cảm thấy mình sắp hết hơi, chuẩn bị trồi lên mặt nước thì Nha Nha phát hiện chân mình bị một cái gì đó quấn lấy. Dùng sức đập đập

vài cái, song nó vẫn không cách nào thoát khỏi cái trở ngại kia. Nhất thời, Nha Nha trở nên luống cuống!

Nó lập tức nghĩ đến Alice, nhưng ngay sau đó nó lại nhớ ra: vì muốn đẩy nhanh tốc độ thu gom thực vật, nó đã bảo Alice sang khu vực bên cạnh khảo sát đất bùn!

Giấy dựa kịch liệt khiến dưỡng khí trong phổi tiêu hao nhanh hơn, lượng không khí hít vào lúc trước đã sắp sửa hết rồi, cảm giác khốn khổ của việc không thở được lập tức bủa vây lấy Nha Nha, sau vài cái giấy dựa vô ích cuối cùng, nó rơi vào trạng thái hấp hối.

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, Nha Nha lại như nghe được giọng nói có phần quen thuộc.

“Tỉnh lại! Mau tỉnh lại đi — ”

Giống như tối ngày hôm qua, đối phương nhẹ nhàng đánh thức mình, ngay sau đó, Nha Nha cảm giác thứ đang quấn trên chân được gỡ ra, có người bắt đầu dùng sức kéo nó bơi lên mặt nước.

Rốt cuộc, cái đầu to bự cũng trỗi lên, trong khoảnh khắc, Nha Nha lập tức hít mạnh một hơi!

Lại được cứu rồi —

Tham lam hít một ngụm không khí thật to, sau đó nó liền yên tâm chìm vào hôn mê bất tỉnh.

Vì thế cho nên, khi tất cả Kantus sôi nổi lặn xuống nước để tìm kiếm Nha Nha thì Nha Nha lại lặng lẽ nổi lên.

Ngửa cái bụng tròn vo hướng thẳng lên trời, Nha Nha với một vẻ mặt cực kỳ bình yên nhẹ nhàng trôi trên mặt nước.

Thoạt nhìn... giống như đã chết...

Mọi người vội vàng kéo nó lên bờ, sau một trận dấm đá túi bụi, Nha Nha ộc ra một đồng nước và tỉnh lại từ trận hôn mê.

Mà, việc đầu tiên nó làm sau khi hồi tỉnh chính là tìm kiếm ân nhân cứu mạng của mình.

“Ồi? Kantus đã cứu tôi đâu? Là Kantus đã cứu tôi hôm qua đó! Hắn vừa cứu tôi thêm một lần nữa!” Nha Nha vừa náo loạn, vừa vội vã nhìn đồng Kantus đứng xung quanh mình, song, bất kể nó có nhìn tới nhìn lui biết bao nhiêu lần, số Kantus trên bờ vẫn y nguyên như cũ, căn bản không có thêm một con nào.

“Làm gì có Kantus khác, cậu tự nổi lên đó.” Kỳ quái nhìn Nha Nha, Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng bảo những Kantus khác đỡ nó đứng lên, để nó ngửi thoải mái hơn một chút.

“Tôi đã kiểm tra những thứ mà bọn Louis vớt lên, bên trong không có loại cỏ màu xanh xám, cho nên... chờ cậu nghỉ ngơi ổn thỏa, chúng ta sẽ đi về hướng Green phát hiện ra.” Thấy Nha Nha vẫn ngơ ngác ngác, Mạnh Cửu Chiêu chậm rãi giải thích với nó về những chuyện vừa xảy ra.

“Vất vả cho cậu rồi.” Mạnh Cửu Chiêu cảm ơn Nha Nha một tiếng, sau đó lại nhẹ giọng bổ sung thêm, “Thật xin lỗi.”

Bởi vì ảo giác của bản thân mà khiến Nha Nha suýt mất mạng dưới đáy hồ, Mạnh Cửu Chiêu vô cùng vô cùng tự trách.

“Ấy... Không liên quan đến cậu mà.” Ngơ ngác đáp lời, Nha Nha lại muốn đứng lên, nó vẫn cảm thấy rất choáng váng, cần phải ôm con mình để tìm kiếm sự an ủi trong chốc lát.

Thế nhưng, ngay khi Nha Nha đứng dậy, một tia đỏ chói ở cổ chân nó đã hấp dẫn lực chú ý của Mạnh Cửu Chiêu —

“Nha Nha, đó là cái gì?” Mạnh Cửu Chiêu gọi hắn lại như một phản xạ tự nhiên.

“Hả?” Nha Nha không hiểu, nhấc chân lên, đáng tiếng cái bụng quá to đã che khuất tầm nhìn của nó, dù đã cố gắng hồi lâu song nó vẫn chẳng thấy được cái gì, cuối cùng Mạnh Cửu Chiêu đành phải chạy tới gỡ thứ kẹp giữa ngón chân của nó ra.

Thế mà lại là...

Một đóa hoa?

Đỏ chói như lửa nóng, đây là một đóa hoa hoàn toàn không thích hợp để xuất hiện ở nơi đáy nước âm u hay một vùng đất đai hoang vắng.

Một đóa hoa có sức sống tràn trề

Mà đóa hoa lại kẹp giữa hai ngón chân của Nha Nha, bị nó lôi lên từ đáy nước.

Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy dường như mình đã hơi hơi nhìn thấy điểm mấu chốt rồi, chỉ thiếu một chút nữa thôi, thế nhưng hết lần này tới lần khác cậu lại không thể tìm ra đáp án. Loại cảm giác này uất ức vô cùng, cả người cậu đều trở nên nôn nóng!

Đúng vào lúc ấy, Tiểu Hoa bất chợt đi ngang.

“Ế!!!!!! Chẳng phải đây là giống hoa tôi reo ven đường sao? Cuối cùng nó cũng nở rồi! Các cậu tìm thấy ở đâu thế vậy?”

Lời nói tràn đầy hưng phấn của Tiểu Hoa tựa như một tia chớp bất chợt lóe lên, xé tan đông sương mù giăng kín trong đầu Mạnh Cửu Chiêu, biến thành một gáo nước lạnh xối thẳng lên đầu cậu, làm cậu tỉnh táo hoàn toàn!

“Tiểu Hoa, hoa của cậu được Nha Nha mang lên từ dưới đáy hồ! Quả nhiên! Rất có thể bên kia cái hồ này là đường về của chúng ta — ”

Run rẩy vì hưng phấn, Mạnh Cửu Chiêu gần như đã nói năng lộn xộn: so với những loại thực vật mình ghi chép thì loài hoa mà Tiểu Hoa đã reo ở dọc được lại càng có khả năng chiếu sáng lối về hơn gấp bội!

Nơi đây không có hoa, đây là hoa do Tiểu Hoa trồng. Suốt cả đường đi, mỗi lần dừng chân nghỉ ngơi Tiểu Hoa lại reo một hạt giống xuống.

Nếu chúng nảy mầm và ra hoa một cách thuận lợi, vậy thì chúng chính là mũi tên chỉ đường chuẩn xác nhất rồi. Những gì Mạnh Cửu Chiêu ghi lại đều là thực vật nguyên sinh của địa phương, sự phân bố của chúng sẽ bị ảnh hưởng bởi dòng nước, hướng gió, thậm chí là bước chân của động vật, song hoa của Tiểu Hoa thì không.

Hạt giống Tiểu Hoa reo xuống là loài hoa chỉ có ở cố hương của hắn, tại vùng này, chúng chắc chắn có một không hai.

Đáng tiếc, khí hậu nơi đây quá khắc nghiệt, phần lớn những hạt giống đã reo đều không sống được, nhưng, ở một chỗ mà bọn Mạnh Cửu Chiêu không biết đến, ngay dưới đáy hồ này, đã có một hạt giống lặng lẽ nảy mầm.

Thậm chí, nó còn lặng lẽ nở ra một đóa hoa đỏ rực như ánh lửa, mãi đến khi bị Nha Nha bất cẩn lôi lên.

“Thật kỳ quái nha, loại hoa này không sống trong nước đâu ~” Cẩn thận ngửi đóa hoa quý giá nọ, Tiểu Hoa nói ra nghi hoặc từ tận đáy lòng.

“Có lẽ chỗ này vốn không phải là hồ.” Tự hỏi một lát, Mạnh Cửu Chiêu trình bày ý tưởng của mình: “Nó vốn là mặt đất bình thường, hoặc vì băng tan, hoặc bởi mưa lớn, nên khi chúng ta tới, nó đã biến thành một cái hồ.”

“Tỉ mỉ quan sát thì nơi đây đúng là một vùng đất lồi, trận mưa hôm qua đã để lại nhiều nước đọng như vậy, có lẽ cái hồ này cũng mới hình thành không được bao lâu đâu nhỉ? Nói không chừng đóa hoa kia đã nở trước khi nơi đây biến thành hồ.”

Một đóa hoa vốn sinh trưởng trên mặt đất lại trở bông ở dưới đáy hồ, đạo lý này kể cả là Mạnh Cửu Chiêu cũng không sao hiểu được, thế nhưng cậu cũng không định tìm hiểu chuyện này, bởi vì trước mắt còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Dùng đóa hoa Tiểu Hoa gieo tròng làm cơ sở, rốt cuộc bọn họ đã tìm được phương hướng chính xác để về nhà, hiện tại là phải đưa ra tính toán cụ thể hơn.

Bây giờ trời không mưa, nhóm Kantus có thể bay qua mặt hồ rộng lớn, nhưng vì bận tâm đến Alice chỉ biết bơi nên bọn họ vẫn lựa chọn phương thức bơi qua hồ.

Đội đám con non trên đầu, nhóm Kantus chậm rãi bơi qua hồ nước, ánh chiều tà bao phủ toàn bộ mặt hồ, cũng bao phủ cả đàn Kantus, cảm giác đắm mình trong nước hiện tại chắc chắn chẳng tốt đẹp gì, song niềm hạnh phúc khi sắp sửa về nhà đã đè bẹp tất cả, cuối cùng, một đám Kantus cũng vui vui vẻ vẻ sang tới được bờ bên kia.

Mạnh Cửu Chiêu là người đầu tiên lên bờ, cậu kiểm kê nhân số theo thói quen, chỉ là lần này, cậu lại liên tục đếm đi đếm lại đến mấy lần.

“Sao vậy?” Chú ý tới sự khác thường của bạn đời, Louis nhẹ giọng hỏi.

“Không, không có gì...” Rõ ràng lúc ở bờ bên kia bọn họ có hai mươi một Kantus đực (và một con người), nhưng mấy lần vừa rồi cậu đầu đếm ra hai mươi hai con Kantus.

“Có lẽ là em hoa mất.” Lắc lắc đầu, cậu đếm lại một lần cuối cùng, xác định tất cả Kantus đầu đã có mặt đông đủ mới dẫn đầu đội ngũ tiếp tục hành trình.

Cả đám đi được một lúc không lâu trời đã bắt đầu tối hẳn, Mạnh Cửu Chiêu tuyên bố hạ trại, sau đó, nhóm Kantus sôi nổi đi tìm thức ăn ở xung quanh. Hôm nay, Tiểu Hoa là người có công lớn nhất, cho nên tất cả đều tặng phần thịt ngon nhất của con mồi mình kiếm được cho nó.

“Loại hoa này rất dễ sống ~ chỉ cần ném vào trong bùn, không cần tưới nước nó cũng vẫn có khả năng sinh trưởng ~” Lúc ăn cơm, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Tiểu Hoa vang lên khắp khu trại, nó đang quảng cáo cho giống hoa quê mình! Đó, thấy không, hoa của nó đã lập công lớn đấy!

“Cho dù không có bùn, ném nó lên người con m ồi cũng được luôn, khi tôi còn là thú non, có một l ần bất cẩn thả hạt giống vào lỗ mũi của ba ba, một tháng sau, mũi ba ba l ần nở hoa đó ~”

Ặc! Thế này thì hơi bị khủng bố r ồi đấy! Stop ngay —

Những Kantus khác không mang nặng bấn khoăn như Mạnh Cửu Chiêu, nên luôn vui vẻ trò chuyện với Tiểu Hoa, bọn họ sôi nổi xin Tiểu Hoa một ít hạt giống, dự định sẽ sử dụng khi đám con non chuẩn bị tới vùng đất sinh sản.

“Nói mới nhớ, ở nơi mà loại cỏ màu xanh xám kia sinh trưởng, hình như tôi chỉ thả có một hạt giống thôi ~ chính là con Kantus bị đ ồng bọn vứt bỏ kia đó, mọi người còn nhớ không?”

“Đóa hoa này, không phải là hấn mang tới chỗ chúng ta đấy chứ...”

Trước khi đi ngủ, bỗng nhiên Tiểu Hoa nói ra một câu như vậy, sau đó h ần nhiên không hề hay biết mình đã đưa ra một ý tưởng thật khó lường, cứ thoải mái chìm sâu vào mộng đẹp.

Những Kantus khác cũng đã ngủ say r ồi.

Chỉ có Mạnh Cửu Chiêu là hoàn toàn không ngủ được.

“Louis, anh có thể biến thành người để ôm em ngủ không?” Ôm chặt George cũng không cách nào ngăn cản thân thể đang run lên b ần bật, Mạnh Cửu Chiêu dè dặt yêu c ầu Louis.

“Được chứ.” Louis cười rất dịu dàng, chẳng những hấn thay đổi hình dạng mà còn sẵn sóc dùng đôi cánh của mình để bao bọc bạn đời cùng với con non.

Được Louis vây bọc, cảm giác an toàn đã trở lại trong nháy mắt, Mạnh Cửu Chiêu cảm nhận sức nặng của George ở trước ngực mình r ồi d ần d ần chìm vào giấc ngủ.

Kẻ đã cứu Nha Nha những hai lần... chính là con Kantus kia phải không?

Con Kantus non trẻ bị thương, lại bị đồng bọn vứt bỏ, thì thế bị những loại động vật khác ăn đến chỉ còn một nửa, cuối cùng được bọn họ mai táng —

Nhất định hắn rất muốn về nhà, phải không?

Đáng tiếc, hiện giờ, hắn chỉ có thể lặng lẽ ngủ say dưới đáy hồ lạnh lẽo.

Vì thế cho nên hắn mới không muốn nói cho Nha Nha biết tên của mình.

Không ai biết tên hắn, đi đâu ấy có nghĩa là sẽ không có ai biết hắn mãi mãi chẳng trở về. Một ngày nào đó, khi ba ba của hắn nhớ hắn, có lẽ sẽ vẫn cho rằng hắn đang sống ở một nơi nào đó ngoài kia, có phải không?

Mang theo thương cảm sâu sắc nơi đáy lòng, Mạnh Cửu Chiêu chìm vào giấc mộng.

Trong mộng, cậu lại xuất hiện bên cái hồ thật lớn kia, giữa hồ, cậu nhìn thấy một con Kantus màu đen thẫm.

Đối phương chìm trong nước và dõi mắt nhìn về phía cậu

Tất cả, cũng chỉ có thế mà thôi.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có người đã đoán đúng.

Bọn Mạnh Cửu Chiêu thực sự gặp may.

Cùng đi, cùng về

Nếu con Kantus kia có thể ở trong đội ngũ của bọn họ, vậy thì tốt biết bao nhiêu.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 153

Edit: Mimi – Beta: Chi

Cũng như đa số những Kantus ba ba khác, trong lòng Black và White vẫn luôn nhằm tính khoảng thời gian kết thúc của mùa sinh sản, cũng sắp r ồi... Chính xác thì chỉ chừng một tháng nữa, bọn họ sẽ tới nơi nhóm con non của mình rồi đi để chờ bọn chúng trở về.

Bọn trẻ đã đi rất lâu r ồi, dựa theo phương pháp tính toán của Cục Cung, chúng đã vắng nhà được hơn một năm. Vách núi tiền bọn chúng lúc trước đã có biến hóa rất lớn, Black và White sợ đám nhỏ không nhận ra, nên mỗi ngày đều lo lắng đứng ở bờ rìa nhìn xuống dưới, với tâm trạng thấp thỏm biết đâu giây tiếp theo con mình sẽ bay lên?

Nhưng mà thời gian cứ thế trôi qua từng ngày từng ngày một, thời điểm bọn nhỏ phải về nhà đã sớm qua đi, song nhóm Kantus ba ba vẫn không thấy bóng dáng những đứa con mình đâu cả. Trên vách núi, một đám ba ba bắt đầu nôn nóng, không ngoại lệ, Black cũng dần cảm thấy lo lắng hoang mang.

“Hay là mùa sinh sản năm nay đã bị đẩy lùi?” Hấn do dự quay sang hỏi bạn đời.

“Nhất định là như vậy đấy! Em yêu à, khi bọn nhóc trở về nhất định sẽ rất đói bụng, thịt Brontosaurus(*) sẵn được lúc trước đã chẳng con tươi, hay chúng ta lại đi săn một con khác nhé?” White cho đối phương một đáp án đầy khẳng định.

(*) Brontosaurus = Lôi long, nghĩa là “thần lằn sấm”, là một chi khủng long chân thần lằn, đã từng chú thích hình rằn, ai muốn xem lại thì nó

Chúng chúng hai người chăm chú nhìn nhau một lúc, dùng ánh mắt tiếp thêm sức mạnh cho nhau, sau đó lập tức cùng đi săn Brontosaurus.

Khi bọn hắn xách một con Brontosaurus tươi rói trở về, những Kantus khác đã không còn đứng trên vách núi.

Nếu chờ ba tháng mà bọn nhỏ vẫn chưa trở về, trên cơ bản là bọn chúng sẽ không quay lại nữa – đây là lời một Kantus đã nói với White lúc trước.

Một lượng lớn Kantus không có khả năng ở cùng một chỗ quá lâu, sự thiếu thốn của thức ăn sẽ làm bọn chúng đói chết, mà dù không đói chết thì việc cùng ở đỉnh cao nhất của chuỗi thức ăn cũng sẽ khiến bọn chúng phải tranh đấu với nhau để giành giật con mồi. Vì thế cho nên, khoảng thời gian mà nhóm Kantus ba ba có thể cùng nhau chờ đợi con non nhiều nhất chỉ là ba tháng.

Trên vách núi trống trải, chỉ còn lại Black và White.

“Chỉ còn chúng ta thôi.” Black căng căng khoe miệng.

“Ừ, chỉ có chúng ta là vẫn đợi.”

“Đúng thế, cái chúng ta am hiểu nhất, chính là chờ đợi mà.”

Thả con Brontosaurus vẫn còn ấm xuống nền đất dưới chân, hai Kantus trưởng thành dựa sát vào nhau, cùng nằm xuống. Trên vách núi tràn ngập ánh chiều tà, bọn họ kiên định cùng nhau chờ đợi.

Ngày nào đám nhỏ còn chưa trở lại thì ngày đó bọn hắn sẽ vẫn ở lại nơi đây — trong lòng có niềm tin bùng bùng như thiêu như đốt, Black và White quyết định coi vách núi này thành cứ điểm của mình.

Có niềm tin là tốt rồi, đúng —

Nhất định phải có niềm tin.

Khi Black và White cùng đi săn Brontosaurus, có một Kantus đã hiểu ra:

“Gru gru gru ~~~~ Mọi người mau rời khỏi đây đi! Chúng ta chờ nhàn chỗ rảnh! Vách núi tiền đám con non không phải ở đây mà ở quả núi bên kia cơ!”

“Gru?!!!!!!” Cái gì?!

Sau một trận gà bay chó sủa, một đám Kantus như bị lửa đốt cháy mông mà bay sang vách núi Kantus đầu đàn vừa chỉ, đương nhiên, trước khi đi bọn họ cũng không quên mang theo số thức ăn đã chuẩn bị sẵn cho đám con non, đáng tiếc là —

Bọn họ đã quên Black và White vừa mới ra ngoài săn bắn.

==///

Một câu thôi: không có điện thoại ấy à, cái chứng mù đường có thể hại chết khủng long đó!

Vì thế, vào một buổi hoàng hôn rực rỡ nắng vàng, khi một đàn Kantus lấy Louis làm đầu từ dưới khe núi bay lên, tất cả Kantus ba ba đang đứng trên vách đầu nhiệt liệt sôi trào!

Đối với nhóm Kantus ba ba, đây chính là lần đầu tiên bọn họ chờ được con non của mình quay lại!

Những Kantus non trẻ ngày nào nay đã thành niên, chúng dùng thân thể to lớn không kém gì ba ba mình, cọ cọ vào ba ba suốt một hồi lâu, xong mới vừa ngượng ngùng lại vừa kiêu ngạo khoe đám con non trong túi áo ra cho ba ba xem.

Tiếng rống của Kantus trưởng thành, tiếng kêu chiêm chiếp đầy non nớt của đám con non bé nhỏ khiến cho trên vách núi trở nên náo nhiệt biết bao.

Giữa khung cảnh vui vẻ và hạnh phúc này, có mấy con Kantus lại cô đơn đến cực điểm.

Một chính là Green, hắn ôm con non của mình, lo lắng nhìn tới nhìn lui nhưng vẫn không thấy ba ba đâu cả. Rốt cuộc cũng có một Kantus quen ba ba hắn chú ý đến hắn và báo cho hắn một tin tựa như sét đánh giữa trời quang:

Chỗ ba ba cậu sinh sống có một ngọn núi bỗng nhiên phun lửa, từ sau đó mọi người đều không nhìn thấy ba ba của cậu nữa.

Mạnh Cửu Chiêu thấy thân thể Green lập tức cứng đờ.

Đối với một con non đã trải qua vô vàn cực khổ để tìm về vách núi con non rời đi ban đầu, tin này thật sự quá khó tiếp nhận rồi. Giữa một đám Kantus, Green là người trầm lặng nhất, nhưng hắn luôn lặng lẽ làm tất cả những gì mình có thể. Là một Kantus kiệm lời, thậm chí gần như không biết đùa, thế mà hôm qua, khi mọi người bảo sắp sửa được về nhà, hắn đã hiếm thấy mà nở một nụ cười rất nhẹ.

Song, cuối cùng hắn lại nhận được tin tức này đây.

Mạnh Cửu Chiêu không biết phải an ủi hắn thế nào, bởi vì, hiện tại cậu chính là ốc còn không mang nổi mình ốc, căn bản không thể mở miệng về với người khác được —

Mạnh Cửu Chiêu và Louis là còn hai Kantus còn lại không có ba ba ra đón!

Tìm kiếm giữa một đàn Kantus, song vẫn mãi không tìm thấy ba ba mình, Mạnh Cửu Chiêu tái mặt, mặc dù biểu hiện của Louis tốt hơn một chút, nhưng cái mặt nhăn nhó của hắn đã thể hiện rất rõ ràng: hắn cũng đang lo lắng không gì sánh được.

Vì sao ba ba không ở đây? Bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi? Hay là bộ lạc...

Có Green làm ví dụ, giờ phút này trái tim Mạnh Cửu Chiêu đã buốt lạnh hoàn toàn, cậu từng tưởng tượng ra một ngàn hoàn cảnh khi gặp lại ba ba, duy chỉ không nghĩ tới tình cảnh sẽ chẳng nhìn thấy ba ba của mình!

Đúng vào lúc đó, Jojokéo ba ba hấn lại đây, “Ba ba, đây là A Trọc và Louis, nhờ có hai người họ mà chúng con mới có thể cùng đi cùng về bình an đây!”

“Đúng rồi! Ba ba, A Trọc lợi hại lắm, quãng đường xa như vậy mà vẫn nhớ như in! Đương nhiên, hoa của con cũng có công hỗ trợ!” Tiểu Hoa cũng đã kéo ba mình tới.

Cùng tới đây còn có những Kantus ba ba khác nữa.

Đối với hai anh em có công lớn trong suốt cả hành trình, đám Kantus trẻ tuổi vô cùng cảm kích, bọn chúng muốn ba ba mình cũng biết về sự lợi hại của hai Kantus này.

Và thế là, Mạnh Cửu Chiêu tái mặt cùng với Louis cau có bị một đám Kantus trưởng thành vây quanh.

Qua lời kể của con mình, đàn Kantus này vô cùng quý mến Mạnh Cửu Chiêu và Louis. Bọn hấn cúi thấp người, cẩn thận ngửi ngửi hai thanh niên đồng tộc.

“Ồ! Hai đứa là Cục Cưng và Louis của nhà Black đúng không?” Thân nhân đã cùng sinh sống mấy chục năm, mùi hương trên người nhau đã sớm khắc sâu vào ấn tượng, cho nên Kantus vừa ngửi đã nhận ra mùi của Mạnh Cửu Chiêu rất giống mùi của Black và White.

“Ba ba...” Vừa rồi còn không sao, hiện giờ lại nghe người khác nhắc đến ba ba của mình, Mạnh Cửu Chiêu lập tức đỏ hoe vành mắt.

Louis vội vàng liếm liếm đầu cậu như là an ủi, thế nhưng hai mắt hấn cũng có chút hồng hồng.

“Thật sự là không thể tin được –” Đang đắm chìm trong thế giới bé nhỏ của mình, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy bất cứ thanh âm nào vang lên bên cạnh cũng chỉ là hư ảo.

“Black và White mùi hương nặng như thế, sao có thể sinh ra con non biết cảm ứng phương hướng tốt vậy được nha!”

Lại nghe thấy tên của ba ba... ba ba... vì sao ba ba chưa tới?

“Vì sao... vì sao ba ba của cháu còn chưa tới?” Cuối cùng, Mạnh Cửu Chiêu cũng chật vật thốt ra câu hỏi của mình.

Sau đó, cậu nhận được một đáp án khiến bản thân phải trợn mắt há hốc miệng.

“Hả? Ba ba của bọn chúng đã đến rồi mà, không phải sao?”

“Đúng đúng! Chính hai cái tên mùi đường đó đã dắt chúng ta tới nhàn vách núi!”

“Nhưng sao bọn hần không có mặt ở chỗ này? Lúc mọi người dời đi, bọn hần không theo kịp à?”

“Ai mà biết được! Chẳng phải lúc thay đổi địa điểm bọn hần đã lạc mất rồi hay sao?”

Một đám Kantus thành niên bắt đầu mồm năm miệng mười lên án White và Black, nghe bọn họ nói chuyện, Mạnh Cửu Chiêu dần dần xâu chuỗi được những gì đã xảy ra:

Black và White đang trên đường đi đón con non trở về → những Kantus lục tục gia nhập đội ngũ của cả hai → vì thế tất cả Kantus đều đi lẫn đường → mọi người ngu ngốc đợi ở vách núi khác mất mấy tháng trời → rốt cục có một Kantus tinh tường phát hiện ra → cả đám vội vàng di chuyển điểm chờ chính xác → không ai chú ý tới chuyện Black và White có đuổi kịp hay không...

“Hai tên kia, chắc là vẫn đang ở vách núi cũ hóng gió cũng không chừng?” Ba ba của Tiểu Hoa đi ền tĩnh trả lời câu hỏi của Mạnh Cửu Chiêu.

Vì thế, Louis lập tức hết đỏ hoe vành mắt, Mạnh Cửu Chiêu đang xẹt xa xẹt xẹt cũng nhanh chóng hít nước mũi trở vào.

Mạnh Cửu Chiêu: → _ →

Louis: ← _ ←

George: — — -

Quả nhiên...

Đây mới là tác phong bình thường của hai ba ba nhà mình...

Vì thế, Black và White vẫn không đón được con mình, cuối cùng, đám nhóc nhà bọn hấn mới là người đi đón.

Ngay khi Black cùng White đang kiên định đứng trên vách núi nhìn về nơi xa lắm thì bọn hấn nghe được những tiếng gọi vang lên từ phía đằng sau. Không thể tin mà ngoái đầu, lập tức bọn hấn bị đám nhóc con nhà mình đè xuống ~

“Ba ba ba ba ba ba ~~~~~” Cục Cưng vẫn ưa làm nũng như vậy.

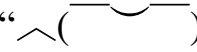
Khục khục — Louis thì vẫn tr ần lạng như xưa. Không! Hình như lại càng tr ần hơn một chút!

Tuy bị đè rất là đau, nhưng đây là con của mình nha, sao bọn hấn có thể không chịu nổi chứ? White đau mà vẫn vô cùng vui vẻ, nằm trên mặt đất, li ều mạng góc đầu lên, nhẹ nhàng liếm liếm thân mình Louis. Lông tơ trên người đứa nhỏ này đã sớm biến mất, những miếng vẩy non cũng không còn, lớp vảy hiện giờ quả thực khiến White tê cả lưỡi, song hấn chẳng quan tâm, chỉ thấy mỹ mãn không gì sánh được. Bỗng nhiên, hấn liếm phải một cái gì đó không giống bình thường.

“Chiếp chiếp!”

George đã ngủ no say bỗng chủ động chui ra khỏi túi áo của ba ba mình, lên tiếng chào hỏi với ông nội.

“Ba ba, đây là con non do Louis sinh! Tên là George!” Sợ Louis nói ra cái gì không nên nói, Mạnh Cửu Chiêu lập tức chủ động giới thiệu.

“” Louis rất ngoan ngoãn lộ ra một vẻ mặt cực kỳ kiêu ngạo.

Vừa ngượng ngùng lại vừa kiêu hãnh, trước mặt ba ba mình, rốt cuộc Mạnh Cửu Chiêu và Louis cũng có thể lộ ra vẻ mặt giống như những con non khác r ồi.

“Không chỉ một, bọn con còn có một đứa nữa, tên là Alice, Alice quá nặng cho nên bác cả vẫn cống nó giúp chúng con, đúng r ồi, bác cũng đã quay trở lại!” Cái miệng liên tục khép khép mở mở, Mạnh Cửu Chiêu chỉ hận không thể kể tất cả những gì mình đã trải qua cho ba ba nghe. Nhưng khi cậu muốn kéo ông bác tới cho hai ba ba gặp mặt thì bỗng —

“Á? Bác cả và Alice đâu r ồi?”

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: về nhà r ồi!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 154

Edit: Mimi – Beta: Chi

Solid Lunsar là một Kantus cực kỳ đáng tin cậy, điểm ấy, tất cả mọi người chúng ta đều biết.

Từ lúc thấy cháu trai cưng cô con gái nhỏ rồi không cách nào di chuyển được, hẳn liền một tay vác đứa cháu gái nặng trĩu lên, từ đầu đến cuối gần như chưa hề thả xuống.

Dọc đường, nhiều lần hẳn sắp không vác nổi nữa, thế nhưng vẫn phải cắn răng chịu đựng đến cùng.

Người đàn ông cứng – rắn ấy mà, có khổ cũng không thể thốt ra thành lời được!

Sau khi rời khỏi cái hồ kia, đoạn đường phía sau vô cùng thuận lợi, chẳng những thực vật vô cùng hợp với quy luật tự nhiên, mà còn có hoa của Tiểu Hoa chỉ lối dẫn đường. Bọn họ băng sông vượt rừng, nhanh chóng thấy được vách núi dựng đứng ở phía xa xa.

Đó chính là vách núi đám con non chia tay với ba ba của mình!

Trước cảnh tượng đó, tất cả Kantus đều kích động không gì sánh được, bọn chúng nhao nhao dang cánh bay lên đỉnh núi —

Solid Lunsar cũng rất kích động, hẳn cũng dang cánh bay lên, thế nhưng... gần đây Alice ăn uống rất được (khi Mạnh Cửu Chiêu phát hiện

Alice tăng cân, sợ bác cả không công nổi nên cố ý bảo con bé phải ăn ít đi một chút, song Solid Lunsar có thói quen nuông chiều trẻ con, nên đã lên nhét cho nó rất nhiều đồ ăn thức uống ==///), cuối cùng, Alice phì ra một vòng, Solid Lunsar bay được nửa đường thì kiệt sức, nhưng lại ngại không muốn gọi đám nhỏ non trẻ hơn mình nên mới cắn răng chống đỡ, kết quả là —

Hắn bay bay bay... rồi rớt xuống.

Orz

Cũng may dưới vách núi là một con sông, nhưng hai con Kantus có trọng lượng quá kinh người, khoảnh khắc rơi vào trong nước, Solid Lunsar lại xoay người làm đệm lưng cho cháu gái, và thế là hắn bị Alice đè đến hôn mê.

“Chiếp! Ma ma! Chiếp! Ba ba!” Alice sốt ruột nhong cổ lên phía vách núi gọi một lúc lâu, xác định ba mẹ hoàn toàn không nghe được tiếng mình mới uể oải cúi đầu nhìn xuống ông trẻ đang ngửa bụng nằm dưới thân mình, “Chiếp... ông.”

Nó nhanh chóng biến lại nguyên hình, dùng cái đầu to bự để đẩy đẩy Solid Lunsar trôi lênh bênh trên mặt.

Từ sáng tới tối, dù lúc tất cả các ba ba đầu đã ngủ say thì ông trẻ vẫn thức, nghe nói ông trẻ luôn giữ bản thân tỉnh táo để còn canh gác, nhất định ông đã quá mệt nên mới ngủ gật lúc đang bay.

Là một Kantus cái thường xuyên ăn ngủ trong môi trường nước, Alice tỏ vẻ mình có thể hiểu được (không, nhóc không hiểu đâu, ông trẻ của nhóc là bị nhóc đè cho hôn mê đó ←_←).

Để ông trẻ “ngủ say” nằm ở bờ sông, Alice quyết định đi bắt cá về chờ khi ông thức dậy sẽ cùng ăn.

Cùng lúc đó, ở một nơi cách chỗ Solid Lunsar mê man bất tỉnh không xa, có một con Kantus khác cũng đang bắt cá.

Con Kantus này cao lớn hơn so với đồng loại rất nhiều, toàn thân đều là vảy đen sáng bóng như đá obsidian(*)... Và, nó chính là Mãnh.

(*) Đá obsidian: còn gọi là đá vỡ chai, hắc diện thạch, là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá macma phun trào. Nó được tạo ra khi dung nham felsic phun trào ra từ núi lửa và nguội lạnh nhanh nên bên trong nó có các tinh thể rất nhỏ (hình)

Kt quả hình ảnh cho Obsidian

Biết Black và White đi đón con non, nó cũng lên theo cùng, thế nhưng quá trình chờ đợi quả thực rất là nhàm chán, vì thế nó liền chạy đi đánh nhau với đám khủng long ở vùng lân cận. Đến hôm nay, nó đã thành công tiếp quản mấy khi vực ven sông rồi, chủ nhân tiềm ẩn nhiệm của nơi đây và cả những con khủng long ở các khu vực khác cũng đã biến thành một phần thực phẩm trong “tủ lạnh” của Mãnh.

Chỉ ăn khủng long trên cạn hoài sẽ ngán, sinh sống cùng bộ lạc Awash lâu ngày, Mãnh còn học được cách bắt cá. Hiện giờ, nó đã không còn trực tiếp nhảy xuống sông vồ lấy vồ để như bình thường nữa, mà sẽ thả mồi chờ khi đàn cá kéo tới mới lại nhảy vào trong nước đánh bắt.

Mỗi một thú nhân trong bộ lạc Awash đều có một cái ba lô nhỏ, trong ba lô cất những công cụ thường dùng. Mãnh cũng có một cái ba lô như vậy, là White may cho, bên trong có rất nhiều mồi câu, loại mồi này còn được trộn thêm dầu, đặc biệt thơm ngon, bình thường Mãnh vẫn coi nó là đồ ăn vặt.

Hôm nay, hiếm khi Mãnh muốn ăn cá, vì thế nó đã cố gắng tất cả đồ ăn vặt yêu thích ra, sau khi vo viên rồi ném vào trong nước, nó liền quay lại bờ sông, hết sức chuyên chú ngồi chờ bầy cá bơi tới.

Xuất hiện đầu tiên bao giờ cũng là cá nhỏ, sau đó mới có cá lớn chậm bơi qua.

Là một thú nhân rất biết cách sinh hoạt, có thể tự mình nuôi sống ba con Kantus non, Mãnh là một trong số ít những bậc thầy săn bắt, trên phương diện này, nó kiên nhẫn một cách lạ lùng.

Sau đó, quả nhiên, nó đã đợi được một con cá siêu siêu siêu lớn, lớn đến mức nó cũng phải há miệng trợn mắt mà nhìn!

Bồm.

Mãnh ném cho con cá kia một miếng mồi cá lớn để thăm dò.

Ồm ọp ~

Con cá kia vui vẻ nuốt vào.

Hai mắt Mãnh lập tức sáng bừng, nó lặng lẽ giương móng vuốt, toàn thân căng cứng như dây cung đã được kéo ra, bộ dạng sẵn sàng hành động!

Mà con cá siêu siêu siêu bự kia, hiển nhiên chính là Alice nhà Louis —
▽.

Ba mẹ con bé đầu là Kantus đực, dọc đường, những Kantus khác cũng đối xử với nó tốt vô cùng, cho nên nó đã nghĩ tất cả Kantus đực đầu là những chú khủng long tốt bụng.

Khi lặn ngụp dưới nước và nhìn thấy Mãnh ở xa xa, Alice đã vui sướng vô cùng, con bé vội vàng bơi tới, định nhờ đối phương đi báo tin cho ba mẹ tới đây đón mình.

Con bé quẫy đuôi thật nhanh, bì bõm bơi lại gần đây, thế mà nó vừa ngoi cái đầu to lên khỏi mặt nước, đối phương đã ném một cái gì đó vào miệng của mình. Sau đó à, tất nhiên là Alice nhoàm nhoàm xơi tái.

Ngon – quá!

$\sim(\cong \nabla \cong)/\sim$

Quả nhiên Kantus kia là khủng long tốt nha!

Tâm tư càng cứu càng thêm kiên định, Alice lập tức bơi lại gần đối phương. Nhưng ngay khi nó chuẩn bị ‘chiếp’ một tiếng xem như chào hỏi thì —

Ngay trong nháy mắt Alice tiến vào phạm vi săn bắt, Mạnh lập tức nhảy dựng lên hết như tên ròi khỏi dây cung!

Nó cắn Alice —

“Oa! Đồ khốn! Đồ khốn!” Những lời định nói khi này đã hoàn toàn bị lãng quên, Alice òa khóc thật lớn!

Alice không phải một cô bé yếu ớt, khi còn ở biển, ngày nào nó cũng bị thương, thế nhưng bất kể vết thương có nặng đến đâu nó cũng tự mình chịu đựng, chưa từng rơi nước mắt. Song, bây giờ nó có ba, có mẹ, lại có cả ông trẻ, tất cả đều là đối tượng nó có thể làm nũng được, do đó khóc nhè đã trở thành một hành vi được cho phép của nó rồi.

Vì thế cho nên, Alice lập tức òa khóc lên.

Nếu Alice là một cô bé bình thường thì cũng chẳng sao, kiểu gì khóc lóc sụt sùi cũng khiến người khác đau lòng, cố gắng còn có thể được thợ săn thương xót rồi thả cho đi nữa. Nhưng nó lại là một bé gái đầu to thân dài mười hai mét! Hình thái người cá của nó, dù ở kiếp trước của Mạnh Cửu Chiêu thì cũng hiếm thấy vô cùng!

Dưới nước âm thanh khó khuếch đại hơn so với trên cạn rất nhiều, vì để giao tiếp với nhau cho nên Kantus cái phải có một luồng sóng âm vô cùng khủng khiếp. Bình thường Alice hát hát nói nói còn không sao, mọi người vẫn thấy dễ nghe lắm, chẳng qua chỉ là dễ nghe đến mức khiến người khác hơi hơi đỡ chán mà thôi. Thực ra, bản thân cái điểm có thể khiến người ta đỡ chán này đã thuyết minh được cho rất nhiều vấn đề rồi.

Kantus cái phát ra một sóng âm có tần số cực thấp dưới biển sâu, loại sóng âm siêu thấp này có thể ảnh hưởng nghiêm trọng tới khu vực tiếp nhận âm thanh trên não bộ con người, biểu hiện cụ thể chính là đỡ chán. Mà đó là trường hợp mấy giống cái này nói chuyện bình thường nhé, một khi

bọn họ cố sức hét lên, sóng âm tần suất thấp sẽ bị kích hoạt toàn bộ, hiển nhiên có khả năng biến thành một loại vũ khí nguy hiểm cực kỳ!

Nói như thế bạn hiểu rồi chứ, lúc này đây, tiếng khóc của Alice chính là một loại vũ khí bằng sóng âm thanh ==///

Tiếng khóc của con bé có sức sát thương cực mạnh, bầy cá vốn đang tung tăng bơi lội trong nước đột nhiên ngửa bụng nổi lênh phềnh lên. Mãnh cũng không phải là ngoại lệ, trong nháy mắt nghe thấy tiếng khóc của Alice, nó cứng người mất khoảng ba giây, cái miệng đang cắn mồi cũng buông lỏng. Nhân cơ hội này, Alice lặn vào trong nước một lần nữa.

Nếu là những Kantus khác, chỉ cần nghe được thanh âm này, quá nửa sẽ bị chấn động rồi dờ dẩn thật lâu, nghiêm trọng hơn còn có thể xuất huyết não. Nhưng Mãnh chính là Mãnh nha, nó chỉ cứng người trong chốc lát, sau đó lập tức khôi phục tinh thần, vươn móng vuốt về phía Alice đang định chạy trốn, chỉ một cái ngụp đầu, đã tóm được con mồi trở lại.

Bắt được một con cá siêu siêu siêu siêu bự rồi nha!

Mãnh vui vẻ lên bờ.

Vừa lúc đó, phía sau lưng nó vang lên một gào thật lớn của Kantus.

Hửm?

Mãnh cắn chặt Alice, cực kỳ khó chịu xoay người, kể đó —

Nó thấy Solid Lunsar với một thân thể loang loáng màu cam đỏ do được ánh mặt trời chiếu phủ kín lên.

“Gru gru ~~~~” Ba ba, Solid Lunsar đã tìm được ba rồi.

Mãnh ngây dại.

“Gru gru!” Quả nhiên, bất kể ba ba trốn tới chỗ nào, Solid Lunsar cũng đều có thể tìm ra.

Đây là lời mà khi Solid Lunsar còn là con non sẽ nói sau mỗi lần tìm được ba ba biến mất của mình.

Lúc ấy, Mãnh bị thương rất nặng, cảm thấy chắc chắn mình không sống nổi, lại không muốn con non phải chết cùng mình nên mới bỏ đứa nhỏ vào trong ổ, rồi chạy ra ngoài chờ chết. Thế nhưng, chính đứa nhỏ Solid Lunsar này, chẳng biết làm sao cảm ứng được, bất kể Mãnh chạy tới đâu, đối phương cũng có thể tìm ra.

Mỗi lần tìm được ba ba, đứa con non vì thiếu ăn mà gầy quắt queo kia sẽ mở to đôi mắt lấp lánh ngàn sao, chớp chớp mấy tiếng trong veo rồi nói, “Ba ba, Solid Lunsar lại tìm được ba rồi!”

Solid Lunsar không hiểu ‘vứt bỏ’ là cái gì, hắn vẫn cho rằng ba ba đang chơi đùa với mình mà thôi.

Trong một ngày đông giá rét không gì sánh được, ánh mắt tràn đầy tín nhiệm của con non đã khiến Mãnh đưa ra quyết định, từ nay về sau, bất kể có đi tới nơi đâu nó cũng sẽ mang theo con non của mình, tuyệt không bỏ đứa nhỏ kia lại một mình nữa, cho đến khi Solid Lunsar đủ lớn để tự sinh sống được. Thế nhưng sau này, mặc dù đã lớn lên nhưng Solid Lunsar vẫn miệt mài tìm kiếm nó, hai cha con hoàn toàn không thể chia lìa, cứ thế cho tới ngày tai họa đáng sợ ấy xảy ra. Đối với Mãnh mà nói, trận động đất đó đã khiến nó mất đi ba đứa con ngay trong nháy mắt!

Dù đám nhóc đã thành niên, nhưng ở trong lòng Mãnh, con non vẫn mãi là con non, không cần biết Solid Lunsar đã bao nhiêu tuổi rồi, chỉ biết đối phương vẫn là con non của nó.

“Gru!!!!” Xoạch một tiếng, con cá lớn trong miệng Mãnh rơi thẳng xuống đất, nó kích động mà rống lên.

“Gru gru ~~~” Solid Lunsar, ba ba bắt được một con cá bự, cho con ăn này!

Với một người ba, cung cấp đầy đủ thực vật cho con non của mình mãi mãi là việc làm tuyệt vời nhất, Mãnh không biết nói bất cứ một lời yêu

thương cảm động nào, vì thế nó dùng hành động của mình để biểu đạt.

Sau đó, Solid Lunsar liền im lặng một cách quái dị cực kỳ.

“Gru Gru.” Ba ba, trên mặt đất không phải cá, là chất gái của ba đó.

“Gru? ☉ o ☉ ”

Vì thế, Mãnh sững sờ ngay tại trận.

Hai cha con không biết nói gì thêm, mà đứa nhỏ trên mặt đất vẫn tiếp tục ‘oa oa’ khóc lớn. Cùng lúc đó, bọn Black bị tiếng khóc của Alice dẫn dắt cuối cùng cũng chạy tới đây.

Ánh chiêu tà chìm xuống nơi chân trời phía Tây, trên thế giới này không có gì đẹp hơn cảnh tượng già trẻ lớn bé của bốn thế hệ đoàn viên sum họp.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đoàn viên rồi đó.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 155

Edit: Mimi – Beta: Chi

Vậy là, gia tộc Kantus lớn nhất trên thế giới đã đoàn viên!

Đời thứ nhất: Mãnh (Manh Manh)← trong thâm tâm tác giả đại nhân vẫn luôn gọi ông nội như vậy đó ($\cong \nabla \cong$)

Đời thứ hai: Black, White, Solid Lunsar.

Đời thứ ba: Mạnh Cửu Chiêu, Louis.

Và đời thứ tư siêu đáng yêu: Alice, George.

Thấy ba mẹ tới đây, Alice lập tức ngừng khóc, tranh thủ thời cơ thoát khỏi lòng bàn chân của Mãnh, lăn lông lốc đến chỗ Mạnh Cửu Chiêu và Louis, hồng trồn đi.

Được rồi... Nếu vóc dáng con bé nhỏ đi một chút... có lẽ càng giống trồn hơn...

“Gru?” Con non của con non nhà chúng ta? Mãnh nghiêng đầu nhìn về phía Black.

Black tỉnh bơ gật gật đầu.

Sau đó, Mãnh liền giơ móng vuốt gãi gãi tai, im lặng tự hỏi trong chốc lát, cuối cùng cũng nghĩ ra phương án giải quyết hiệu lần.

Nó lấy cái ba lô sau lưng mình xuống, tìm vài miếng mồi câu ra, dùng ánh mắt lấy lòng nhìn về phía đứa bé gái to bự ở đằng sau Mạnh Cửu Chiêu, rồi lập tức đưa mồi tới trước mặt con bé.

“Gru ~” Cho con!

Đối phó với đám nhỏ đang hăm hực không vui, phương pháp của Mạnh Vĩnh Viễn là một trăm linh một cách hối lộ thực phẩm.

Không ngờ ông nội sẽ làm như vậy, Mạnh Cửu Chiêu lập tức tròn tròn con mắt!

“Ông, trong tay ông là đồ cho cá ăn, không phải thức ăn của con non –” Mạnh Cửu Chiêu nhanh chóng phát biểu ý kiến.

Alice ở phía sau cũng phối hợp cực kỳ, kiên định lắc lắc đầu với Mạnh.

Vì thế Mạnh liền thất vọng cúi đầu, nhưng mà rất nhanh sau đó nó đã khôi phục lại tinh thần.

Giây tiếp theo, Mạnh chộp cả cái ba lô đựng mồi câu, đưa tới trước mặt Alice một lần nữa.

Ha ha!

Ông nội à, ông cho rằng Alice đang bất mãn vì số lượng sao?

Mạnh Cửu Chiêu vẫn còn đang tròn mắt há hốc miệng, song, chuyện càng khiến cậu phải bật cười hơn đã xảy ra:

Alice vô cùng khoái trá há miệng ngoạm lấy cái ba lô mà Mạnh đưa tới.

Nó xoay người, đặt ba lô đựng mồi to bự ở phía sau ba mẹ rồi chớp chớp vài tiếng gọi George ra khỏi túi của Louis.

Trong lúc chờ em trai, Alice đã biến lại thành người. Nó ngẩng trên mặt đất, sờ sờ cái ba lô mà Mạnh cho, lấy tất cả mồi câu ra, đặt một viên trước

mặt George, một viên trước mặt mình, một viên dưới chân Louis, một viên dưới chân Mạnh Cửu Chiêu, một viên dưới chân ông trẻ, sau đó...

Nó ngược mặt nhìn Mãnh, nở một nụ cười thật tươi, cũng chia cho đối phương một viên mồi câu – mà còn là viên nhỏ nhất.

Sau khi ra hiệu bảo mọi người hãy cùng thưởng thức đồ ăn ngon, Alice và George đều vui vẻ xử lý phần ăn của mình.

Có vẻ như, đã tha thứ rồi nhỉ?

Con non nhà mình... thật sự dễ dụ biết bao...

Khoảng thời gian kế tiếp, mấy Kantus thành niên vô cùng vui vẻ nhìn hai đứa nhóc nhỏ nhất nhà mình dùng bữa. Giữa bọn chúng không có quá nhiều ngôn ngữ, chỉ đơn giản là im lặng nhìn nhau, chủ yếu cả đám đều dồn tầm mắt lên người Alice và George, ăn ý lại thân quen, tựa như... tựa như chưa từng chia cách.

Mạnh Cửu Chiêu và Louis bị hai ba ba chen ở giữa, thỉnh thoảng lại bị liếm cho một cái, hành động này khiến Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy trái tim mình như thể sắp tan ra.

Đây là nhà, tuy vẫn chưa trở lại ngôi nhà thực sự ở bộ lạc Awash, nhưng chỉ cần nhìn thấy Black và White, cậu đã cảm thấy lòng mình được yên ổn rồi.

Cảm giác mệt nhọc suốt cả hành trình bị xua tan chỉ trong nháy mắt, cậu nằm dưới chân của ba ba, bắt đầu khe khẽ ngáy lên.

Cảm ơn trời đất, cậu và Louis đã tìm được hai ba ba của mình, cảm tạ thần linh, rốt cuộc bọn cậu đã quay về nhà được.

Ngày hôm ấy, cũng đoàn tụ giống như nhà bọn họ còn có khoảng hai mươi gia đình Kantus nữa, trong trí nhớ của đàn Kantus này, đây là một

việc chưa từng xảy ra!

Nghỉ ngơi trọn vẹn một ngày, hôm sau tất cả lại lên đường trở về lãnh địa của mình.

Trong đàn có vài Kantus cùng nuôi dưỡng một con non, Mạnh Cửu Chiêu thấy bọn họ cạnh tranh kịch liệt về vấn đề đi đâu về đâu, tuy không biết kết quả cuối cùng, song nhìn vào sắc mặt của bọn họ, hẳn là đã giải quyết ổn thỏa rồi.

Green lại là Kantus được tự nuôi con, có thể có được con non của riêng mình ngay trong lần đầu đi sinh sản, không thể không nói hẳn là một Kantus lợi hại cực kỳ.

“Tôi sẽ trở về lãnh địa của ba ba, thử xem có thể tìm ba ba hay không.” Trước khi rời đi hẳn đã nói với Mạnh Cửu Chiêu như vậy: “Có cơ hội tôi sẽ dẫn con non tới thăm các cậu.”

Khi hẳn nói tới đây, đứa nhỏ trong ba lô của Green liền thò đầu ra đánh tiếng chào hỏi Mạnh Cửu Chiêu.

“Sẽ không lạc đường chứ?” Sờ sờ cái đầu nhỏ xíu của con thú non, Mạnh Cửu Chiêu chia cho Green một con cá.

Green mỉm cười.

“Không đâu, tôi đã học được từ cậu rất nhiều cách để tìm đường, cũng lấy ở chỗ Tiểu Hoa rất nhiều hạt giống.”

Nói xong, hẳn liền biến thân, một con Kantus màu nâu thật lớn đột ngột xuất hiện trên mặt đất, thời điểm hẳn dang đôi cánh rộng dài suýt nữa khiến cho Mạnh Cửu Chiêu té ngã —

Kiểm tra tình trạng của con non trong ba lô lần cuối, Green gằn nhẹ một tiếng, sau đó vỗ cánh bay lên.

Hiện giờ Green đã là một Kantus thành niên cực kỳ đáng tin cậy, Mạnh Cửu Chiêu chắc chắn hẳn sẽ biết cách chăm lo cho cuộc sống của mình và con non.

Kế tiếp, những Kantus khác cũng lục tục lại đây.

Cả đám cảm ơn Mạnh Cửu Chiêu và Louis một lần nữa, sau đó nói lời tạm biệt.

Cuối cùng, bọn họ đã đoàn tụ với đám con non của mình. Sau khi đám nhóc chơi đùa với nhau trong chốc lát, từng đứa lại bị ba ba và ông nội mang đi.

Mấy chục con Kantus đồng thời dang cánh, cùng cất tiếng gào rú thật to, sau đó sôi nổi bay về bốn phương tám hướng. Khác với mọi khi chính là, ngoại trừ Green, lần này gần như tất cả Kantus đều không phải ra đi một mình, nhóm ba ba đã đợi được con non, đám con non tìm thấy ba ba. Một đàn Kantus hạnh phúc tràn đầy cùng lên đường bay về chốn cũ.

“Chiếp!” Ở trong ngực ba ba, George nhìn theo đám đồng bọn tí hon đang ngày một bay xa của mình, kêu lên một tiếng đầy nghi hoặc.

“Bọn họ về nhà rồi, đợi hai mươi hoặc ba mươi năm sau, các con sẽ còn gặp lại.” Mạnh Cửu Chiêu sờ sờ nhúm lông ngực nghịch của George, nhẹ giọng nói: “Được rồi, kế tiếp chúng ta cũng phải về nhà thôi, có rất nhiều người con phải làm quen đó, tương lai cũng sẽ có nhiều bạn chơi đùa với con hơn!”

Nhìn lên nhóm bạn càng lúc càng bay xa trên bầu trời cao xanh vời vời, Mạnh Cửu Chiêu nở một nụ cười xán lạn cực kỳ, sau đó bất chợt hô to một, “Ba ba! Chúng ta cũng về nhà đi!”

“Gru gru ~”

“Gru gru!!”

“Gru ~~~~~”

Đáp lại cậu, là những tiếng gầm vô cùng mạnh mẽ.

Bởi vì Alice quá nặng, cho nên bọn Mạnh Cửu Chiêu không thể bay thẳng lên trời như những gia đình Kantus khác, bọn họ chỉ có thể dùng chân mà chạy trên mặt đất thôi. Thế nhưng, lần này nhiệm vụ công Alice được giao lại cho ông nội, nói một cách chính xác thì, ông nội tự mình giành lấy ==///

Chẳng những ông nội đòi công Alice mà còn nhòm ngó tới George ở trong túi của Louis nữa. Từ trước đến nay, phàm là những việc ông nội muốn làm, thật sự không có gì ông không giành được, vì thế Alice thuận lợi bỏ lên lưng ông nội, George cũng được treo trước ngực đúng như mong muốn của ông.

Kinh hãi nhìn ông nội vừa công Alice vừa chạy như điên về phía trước, Mạnh Cửu Chiêu thật sự hoài nghi về sức mạnh của người ông này.

Phát hiện một tia lo lắng lóe lên trong mắt Mạnh Cửu Chiêu, bác cả vốn đang lạng lẽ đi bên cạnh bỗng nhiên mở miệng.

“Không sao đâu, ba ba khỏe lắm, khi bác hơn hai mươi tuổi, ba ba vẫn công bác mà.”

Bác cả mà mở miệng, câu nào câu nấy đều chấn động cả lòng người!

Nghe xong lời hấn nói, Mạnh Cửu Chiêu cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, thế nhưng ngay sau đó, sắc mặt cậu lập tức trở nên cổ quái.

Kantus hơn hai mươi tuổi còn được ba ba công trên lưng...

Chẳng lẽ khi còn nhỏ, bác cũng là một nhóc Kantus to xác hả?

Mạnh Cửu Chiêu lập tức liên tưởng đến đám thú non khổng lồ của nhà Alan.

Bị cháu trai nhìn bằng ánh mắt quý dị cả nửa ngày, rốt cuộc Solid Lunsar cũng cảm thấy ngượng, vội vàng rảo bước nhanh hơn.

“Sắp đến cái bộ lạc mà mọi người nói rồi nhỉ? Lần đầu ra mắt, bác nên sẵn cái gì đó mang tới, yên tâm, bác không lạc đường đâu.”

Bác cả dừng lại hình tượng đi đến tỉnh đáng tin cậy một lần nữa, nhìn Solid Lunsar đang nhanh chân tiến lên phía trước, Mạnh Cửu Chiêu lại thấy ngưỡng mộ vô cùng.

Quả nhiên, con non nên giao cho ông nội, con non mà ông nội nuôi dưỡng đều là những con non siêu tài giỏi nha!

Nếu đã nói đi sẵn, Solid Lunsar lập tức bắt tay tìm kiếm con mồi thích hợp.

Nói bộ lạc Awash là ân nhân cứu mạng của cả nhà em trai cũng chẳng ngoa một chút nào! Hai đứa nó mang theo hai con non, lại lạc mất hẳn ở dọc đường, còn trải qua thời kì rùng lông nguy hiểm không gì sánh được, thế mà vẫn sống sót, thậm chí còn nuôi lớn con non, công lao của bộ lạc Awash không thể nào không tính đến.

Solid Lunsar cảm kích vô cùng, cho nên mỗi khi hai đứa cháu nhắc tới bộ lạc Awash, hẳn đều nghiêm túc lắng nghe. Qua lời kể của đám nhỏ, hẳn đã hiểu bộ lạc Awash là cái dạng gì: mấy chục thú nhân và vài gã người cây cùng nhau sinh sống, bọn họ có ăn thịt, có ăn chay, về đám người cây... chắc là thích ăn phun nhỉ? (← Là một Kantus vô cùng giỏi quan sát, Solid Lunsar đã phát hiện khả năng thúc đẩy sinh trưởng của phun đối với thực vật từ lâu lắm rồi ^_^)

Phân tích qua loa một chút, Solid Lunsar thuận lợi quyết định danh sách quà tặng của mình.

Cỏ rất dễ tìm, không mất bao nhiêu thời gian, hẳn đã vớ được một đồng cỏ crunch tươi ngon ở ven đường. Khom lưng bới bới một lúc, cuối

cùng Solid Lunsar quét sạch mấy chục mét cỏ ném vào ba lô.

Phun thì lại càng đơn giản hơn, đúng lúc đang có nhu cầu giải quyết, Solid Lunsar hơi hơi híp mắt, và thế là món quà thứ hai đã được chuẩn bị xong. Vì để nó trông giống quà cáp hơn chút xíu, hắn còn bịt mũi, dùng một cái lá lớn gói vào... Orz.

Khó nhất chính là quà cho thú nhân ăn thịt.

Dựa theo những gì A Trọc nói, hình thể của đám thú nhân ăn thịt trong bộ lạc cũng không lớn, thịt khủng long thông thường quá cứng so với bọn họ, lại còn dễ gây táo bón nữa, xem ra, khủng long loại mới là lựa chọn thích hợp rồi. Chỉ có đi đâu, đối với Solid Lunsar, làm thịt một con mồi to lớn rất đơn giản nhưng tìm được một đám khủng long cỡ nhỏ, tiêu diệt toàn bộ chúng nó mới thực sự là nan đề.

Khủng long cỡ nhỏ chạy trốn rất nhanh, đúng không?

Chúng quá bé nên thường xuyên vụt khỏi tầm mắt mình, đúng không?

Ngay khi Solid Lunsar đang rầu rĩ, trước mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một đám khủng long Linh Ẩn(*) nhàn nhã đi ngang!

(*) Khủng long Linh Ẩn: nguyên văn: 灵隐龙 cũng chả biết là loại khủng long gì, mị search không ra:v

Solid Lunsar lập tức sáng bừng con mắt!

Thật sự là ba ba phù hộ! Muốn cái gì sẽ có cái đó nha!

Khủng long Linh Ẩn, thân dài một mét, cao còn không tới một mét, trên mình mọc đầy lông chim. Chúng là loài khủng long bé nhất, thể trọng nhẹ nhất, nhưng thịt lại không hề ít, là một trong những món ăn ngon của Kantus, đáng tiếc số lượng lại quá ít.

Loại khủng long này thường sống thành nhóm gồm một con cái và bảy đến tám con đực, dù quét sạch hết cũng chẳng đủ nhét kê răng.

Thế nhưng!

Đàn khủng long Linh Ân ở trước mặt đây có khoảng... hơn ba mươi con nha!!! (← Solid Lunsar vẫn chỉ có thể đếm đến 30)

Cất kỹ cái ba lô đựng quà nặng trĩu đi, Solid Lunsar lập tức giương móng vuốt lao tới đàn khủng long cỡ nhỏ!

Nhưng mà, đối phương ngược ngốc nghịch cực kỳ, thấy Solid Lunsar cũng không hèn né tránh, ngược lại còn chạy tới chỗ hắn mà cọ. Ban đầu, Solid Lunsar cảm thấy hoảng sợ, nhưng rất nhanh sau đó hắn mới ý thức được rằng, đàn khủng long Linh Ân này tới tìm hắn để xin ăn.

Bọn này bị ngu hả trời?

Ăn chúng nó vào... sẽ không ngu theo luôn chứ?

Thận trọng tự hỏi một chút, Solid Lunsar vẫn cảm thấy không thể buông tha cơ hội hiếm có khó tìm này được.

Vì thế, sau vài cái vung tay xoay người, đám khủng long Linh Ân ngu xuẩn kia đã nằm gọn trong một cái ba lô khổng lồ khác của hắn.

Vác trên vai hai cái ba lô to + một cái ba lô nhỏ, cảm nhận được sức nặng bên trong, Solid Lunsar hài lòng giương cao khoe miệng.

“Quà cáp chuẩn bị xong rồi.” Dễ dàng đuổi theo hai thằng em trai, Solid Lunsar đi êm tĩnh nói.

“Thế thì tốt quá!” Mạnh Cửu Chiêu chỉ nhìn thoáng qua mấy cái túi to tổ chảng trên lưng bác cả, cũng không hỏi bên trong chứa cái gì.

Bác cả làm việc, cậu thực sự yên tâm.

Chỉ là, cậu đã yên tâm quá sớm ← _ ←

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 156

Edit: Mimi – Beta: Chi

Thức dậy vào một buổi bình minh, Halu cảm thấy mí mắt mình hơi giật giật.

“Có lẽ vì hôm qua đếm gà quá lâu nên bị mỏi mắt rồi.” Hấn quay sang nói với A Bái.

“Chiếp gâu ~” Vậy hôm nay để con đi đếm gà cho! A Bái đưa ra một đề nghị vô cùng hợp lòng người.

Sống chung với Halu nhiều năm như vậy, giọng của con Kantus A Bái đã mang theo một chút âm điệu đặc trưng của loài chó ~ orz.

“A Bái ngoan ghê, hôm nay sẽ cho nhóc một con gà, buổi tối sẽ nướng gà cho nhóc ăn nhé.” Nhìn vào đôi mắt nhỏ tròn ngật chờ mong và nóng lòng muốn thử của A Bái, cuối cùng Halu cũng không phản đối.

“Gâuuuu!” Sủa lên một tiếng trong veo thay lời đồng ý, A Bái vác cái ba lô nhỏ của mình, vui vẻ đi ra ngoài.

Trạm dừng chân thứ nhất của nó là nhà Tuyết Hoa, A Bái lễ độ dùng miệng gõ gõ cửa, sau liền lùi lại một bước, ngoan ngoãn chờ người bên trong.

Cửa được mở ra rất nhanh, ba thằng nhóc giống nhau như đúc lập tức nhào tới, chúng xinh đẹp tựa đám yêu tinh nhỏ đến từ rừng cây, bộ dạng

của chúng g ần như là y hệt, chỉ khác nhau ở bím tóc nho nhỏ trên đầu.

A Đại buộc tóc thành một cái đuôi ngựa, A Nhị có một đôi đuôi ngựa, còn A Tam lại tết lệch về một bên ~

“Gâu!” A Bái vui vẻ đánh tiếng chào hỏi với đám nhóc.

“A Bái, buổi sáng tốt lành!” Nghe được tiếng kêu của nó, đám người cây nhỏ bé cũng lập tức đáp lời.

“Ôi... Tớ muốn làm anh cả, tớ không muốn thất bím hai bên...” Chào hỏi xong, khuôn mặt xinh đẹp của A Nhị lại nhăn thành một quả táo tàu, nó vừa than thở vừa nhỏ giọng oán thán với A Bái ở bên cạnh.

“Gâu áuuu!!” Hai cái đuôi ngựa cũng đẹp mà! Cậu xem, đầu tôi ngay cả một nhúm tóc cũng không có mà buộc đấy.

Nhìn bím tóc xinh xắn của A Nhị, A Bái bật ra những thanh âm tràn đầy hâm mộ. Từ nhỏ đến lớn, nó vẫn luôn mơ ước những kiểu tóc lạ mắt của đám thú non trong bộ lạc, Halu cũng đồng ý chờ khi tóc nó dài ra sẽ tết cho nó một bím tóc thật xinh, đáng tiếc —

Đầu của A Bái chẳng có một cọng tóc nào, từ nhỏ đến lớn nó vẫn mãi giữ nguyên một kiểu trọc lóc và trơn bóng, một nhúm lông cũng không thò ra được.

(Anh đẹp zai này, hình tượng của anh đang được cứu vớt đó, có biết không?!)

Về mặt ưu thương mất mát của A Bái khiến cho ba đứa nhỏ nhà Tuyệt Hoa thấy thông cảm vô cùng. Im lặng h ồi lâu, bỗng nhiên A Tam vỗ mạnh tay một cái, nhăn nhó cười với ba nhóc thú non còn lại, rồi lập tức chui vào hang ổ của mình. Lúc trở ra, trên tay A Tam đã có thêm một món đồ.

Nhìn thấy thứ A Tam đang cầm trên tay, đôi mắt A Bái bỗng chốc lấp lánh ngàn vì sao sáng!

Nhiều tóc quá!!! Màu trắng, màu tóc đẹp nhất thế gian!

“Chiêm chiếp!! Gâu àuuu?” Đẹp quá nha! Giống y như tóc của chú Tuyết Hoa vậy đó!

Một khoảng thời gian trước, rốt cuộc Tuyết Hoa cũng thoát khỏi trạng thái hôn mê, sau khi tỉnh lại, hắn càng thêm đẹp, đặc biệt là tóc trên đầu hắn, dường như càng dài càng mượt hơn so với trước kia!

Vì tóc dài thêm nên kiểu tóc của Tuyết Hoa liền trở nên phức tạp, khi đó, khắp cả bộ lạc đã bùng nổ một cơn sốt học làm kiểu tóc mới nữa kìa.

Cái mà A Tam đang cầm trên tay rõ ràng là một bộ tóc thật dài, còn được bện thành kiểu đầu lung linh lấp lánh mà Tuyết Hoa làm mẫu hôm qua!

“Đây là mũ của ba ba.” A Tam thần bí nói với A Bái, nói xong nó liền đội cái “mũ” lộng lẫy kia lên đầu đối phương: “Cho cậu mượn này, A Bái, cậu cũng có tóc rồi đó!”

“Gâu!” Thật sự rất là hưng phấn, A Bái không nhịn được bật ra một “tiếng đặc trưng” mà nó học được từ Halu.

Trong trường hợp chúng ta không hiểu thì lời của A Bái được phiên dịch là: “Chúng ta đi đếm gà đi! Hôm nay ba ba nói có thể bắt một con về làm bữa tối $\sim(\cong \nabla \cong)/\sim$ ”

Sống chung với Halu từ nhỏ, A Bái vẫn luôn lén lút gọi Halu là ba ba ở trước mặt đám đồng bọn của mình.

“Ừ, tốt quá! Chúng ta gọi Hill và Hausen nhà chú Ames cùng đi đi!”

Vì thế, bộ tóc giả quan trọng của Tuyết Hoa cứ thế bị đám nhóc con nhà hắn rình đi.

Tỉnh lại sau tai nạn, không phải Tuyết Hoa không hề bị thương, mà ngược lại, hắn bị thương rất nặng.

Rễ của hắn bị đứt hơn một nửa, khi ở hình thái con người, đi đâu ấy được biểu hiện ở chỗ: Tuyết Hoa bị trọc đầu.

Không muốn người khác thấy bộ dạng trọc lóc của mình, Tuyết Hoa quyết định biến lại nguyên hình để dưỡng thương, nhưng hắn dưỡng rồi lại dưỡng, song dưỡng kiểu gì tóc cũng chẳng dài ra được. Cuối cùng, Andy làm cho hắn một bộ tóc giả bằng lông dê tích cóp rất lâu mới đủ.

Ngày hôm ấy, Tuyết Hoa mới ngoan ngoãn biến lại hình người.

Từ đó về sau, mỗi ngày hắn đều chăm chút bộ tóc giả, nếu không có tóc giả Tuyết Hoa sẽ không ra khỏi cửa. Do đó, hoàn toàn có thể tưởng tượng, chờ khi hắn thức dậy và phát hiện tóc giả đã biến mất thì cái nhà này sẽ gà bay chó sủa đến nhường nào.

Nhóm con gái trong bộ lạc chỉ thích đánh nhau, hoàn toàn không có hứng thú với những công việc mang tính chất nhẹ nhàng hoặc yêu cầu kiên nhẫn, vì thế, mỗi ngày chỉ có đám thú non xưng bá xưng hùng này là chịu đi đếm gà.

Tuổi tác không chênh nhau nhiều, tình cảm của đám nhóc vẫn luôn rất tốt.

Vừa đi vừa hát một khúc ca Tuyết Hoa mới dạy, mấy đứa vui vẻ nện bước trên con đường nhỏ đi tới bãi chăn nuôi.

Hiện giờ, Halu chịu trách nhiệm chăn nuôi cho toàn bộ lạc, đi săn về mọi người sẽ hỏi xem Halu có muốn nuôi dưỡng con mồi không, nếu có thì liền giao cho hắn, chỉ khi hắn không nuôi mới mang đi làm thịt mà thôi. Phần lớn con mồi ở khu vực này đều là khùng long, chủng loại có thể nuôi dưỡng được đích thực không nhiều lắm, cho nên loại động vật mà bọn họ nuôi nhiều nhất vẫn khùng long “gà” được tìm thấy đầu tiên. Dưới sự tận tụy của Halu, đàn “gà” của bộ lạc Awash lớn mạnh một cách dị thường! Không những thỏa mãn nhu cầu ăn trứng của toàn bộ lạc, mà còn có thể đẩy mạnh tiêu thụ ra bên ngoài.

Chỉ cần làm tốt công việc chăn nuôi mình yêu thích là đủ, những vấn đề ngoài lề như cò kè mặc cả hay là đánh nhau đã có những thú nhân khác trong bộ lạc nhận thâu, hiện giờ, cuộc sống của Halu vô cùng tươi đẹp.

Bởi vì gà càng lúc càng nhiều, nuôi trong bộ lạc sẽ rất ẩm ướt, đồng thời lượng chất thải quá lớn cũng gây ô nhiễm môi trường, cho nên sau khi suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng bộ lạc Awash quyết định chuyển khu vực chăn nuôi ra bên ngoài nơi ăn chốn ở.

Trải qua nhiều năm nỗ lực, bộ lạc Awash đã tương đối thích ứng với cuộc sống ở nơi đây, bọn họ đánh dấu địa bàn của mình rất thành công, trải qua quãng thời gian chiến đấu kéo dài hết mấy chục năm, những bộ lạc khác cũng không dám tới xâm chiếm lãnh địa của bọn họ nữa. Lại nói, được thuần hóa và nuôi dưỡng rất lâu, những con “gà” kia đã ngoan ngoãn hơn nhiều lắm, buổi tối còn biết tự động chạy về ổ để ngủ cùng với nhau. Sau khi cân nhắc đến hai vấn đề mấu chốt, lúc này bộ lạc Awash mới yên tâm chuyển khu vực chăn nuôi ra bên ngoài.

Sự thật chứng minh, bọn họ đã yên tâm quá sớm —

“Chiếp!!!!!!” Tiếng hát của A Bái bỗng ngưng bật.

Nó và đám bạn thân của mình đều sợ đến ngáy người:

Gà — một con cũng không thấy!

Nhìn chuồng gà trống rỗng ở trước mắt, A Bái sợ tới mức rớt cả tóc giả trên đầu.

Hiện trường chỉ có một dấu chân, rõ ràng chủ nhân của dấu chân này đã chạy vào chuồng gà nhà bọn nó, không những thế còn rất mất dạy mà trộm đi toàn bộ số gà!

Để A Đại biến về nguyên hình, nằm ngay đơ trên mặt đất, mấy đứa nhỏ khác dùng nó làm thước, đo lại chiều dài dấu chân của phạm nhân. Sau khi đánh dấu lên người A Đại, cả đám lại nhao nhao chạy về bộ lạc như một bầy ong vỡ tổ.

Cùng lúc đó, đám tuần lộc phụ trách gieo trồng thực vật của trong bộ lạc cũng phát hiện đống cỏ crunch đã bị nhổ tận gốc rễ. Trong khi cỏ đại xung quanh vẫn còn nguyên vẹn, những gốc crunch bộ lạc tỉ mỉ gieo trồng lại biến mất sạch sành sanh, rõ ràng là có kẻ trộm!

Vì thế, bọn họ cũng vội vàng chạy về bộ lạc.

Cũng vào thời điểm ấy, gia đình Black rốt cuộc cũng trở về

Fendi tuần tra ở bên ngoài, hiển nhiên là người đầu tiên phát hiện bóng dáng cao lớn của gia đình Black. Hắn truyền tin tức này cho người canh gác thứ hai, cứ tiếp tục như thế, tất cả mọi người trong bộ lạc đều biết nhà Black đã trở về.

Nhìn những gương mặt quen thuộc tràn ngập ý cười đứng trước bộ lạc đón mình, Mạnh Cửu Chiêu kích động đến mức lệ nóng doanh tròng. Vừa liếc mắt đã thấy Sita đứng ở hàng đầu, vui sướng không sao kìm nén được, cậu lập tức bỏ nhào về phía cô.

“Cục Cưng, khoảng thời gian này chắc chắn là cháu đã rất vất vả, lại nhẹ đi rồi này! Sao mà vóc dáng cùng lùn thêm một chút thế?” Dễ dàng bế bổng Mạnh Cửu Chiêu lên, Sita đau lòng kiểm tra cậu một lượt từ trên xuống dưới.

==///

Không phải cháu nhẹ, cũng không phải cháu lùn, là cô lại cao thêm đấy, đúng không? Ôi chao... sức lực của cô cũng càng ngày càng lớn —

Là một giống đực lại bị một giống cái dễ dàng bế lên xoay tới xoay lui giữa không trung, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy...

Ôi thôi, cũng đã quen rồi.

Hôn chụt một cái lên mặt Sita, Mạnh Cửu Chiêu dùng hành động để biểu đạt sự hân hoan vui sướng của mình.

Hiện tại, cậu đã hơi hơi hiểu được vì sao một số nơi trên Trái Đất lại có hành vi hôn má lúc gặp mặt, đây là một hành vi vô cùng thích hợp với thói quen của dã thú. Dã thú sẽ không cho phép những kẻ nguy hiểm tiếp cận mình, có thể kềm má để phần cổ yếu ớt nhất lộ ra trước miệng đối phương, đã thể hiện một sự tiếp nhận lớn nhất của chúng rồi.

Kèm má với người trong bộ lạc, cảm nhận được sự lo lắng của họ dành cho mình, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy đáy lòng vô cùng ấm áp.

Khi cậu xoay người lại một lần nữa, đúng lúc nhìn thấy cảnh Louis bị Sita ôm chầm.

“Louis thật sự đã lớn rồi, Sita không bế lên được nữa.” Đối mặt với Louis đã cao lớn hơn mình rất nhiều, trong mắt Sita lại tràn đầy kiêu hãnh.

Sau đó, Mạnh Cửu Chiêu phát hiện một nét cười ngượng rất nhạt bên môi Louis.

Ngậm cái túi treo ở trước ngực, hắn cẩn thận đỡ George ra.

“Đây là George, Sita sẽ bế được.”

Đó là lời ngon tiếng ngọt theo phong cách của Louis.

Lúc ấy, Mạnh Cửu Chiêu chợt mỉm cười.

Ở thế giới này, Louis thật sự đã thay đổi rồi.

Tuy vẫn kiêu lời, vẫn không biết nói lời ngon ngọt, nhưng nội tâm hắn đã không còn là ao tù tĩnh lặng như xưa, hắn hiểu và biết tiếp nhận ý tốt của người khác, thậm chí còn học được cách đáp lại đối phương.

Kiếp này, cũng giống như mình, Louis đã lớn lên trong tình yêu tràn ngập.

George cũng sẽ được tình yêu thương bao bọc cho tới hết cuộc đời.

“Chiếp ~” George bị ba ba đưa tới trước mắt người xa lạ song lại không hề sợ hãi, nó chớp chớp đôi mắt to tròn, phát ra những tiếng chiêm chiêm đầy khả năng công kích.

Biu – Sita đã bị đánh bại rồi.

“Chiếp ~” Chớp đôi mắt to, George lại kêu lên một tiếng nữa.

Biubiubiu — Lần này, toàn bộ thú nhân trong bộ lạc đều ngã gục.

Chào hỏi xong, George vô cùng ngoan ngoãn cuộn mình trong lòng bàn tay của ba ba, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Con thú non này... rốt cuộc là giống ai chứ hả?

Nhún vai, Mạnh Cửu Chiêu giới thiệu đến Alice.

“Đây là một bé con khác của tôi và Louis, tên là Alice, giống cái.”

Khi cậu giới thiệu, Alice xấu hổ thò nửa gương mặt nhỏ nhắn ra khỏi lưng Louis.

“Chiếp ~” Học theo em trai, nó cũng chào hỏi một cách cực kỳ lễ phép.

Người trong bộ lạc bất chợt ngây dại cả ra—

Một lúc lâu sau, Sita là người tỉnh táo lại trước tiên, cô hung tợn quay sang phía Mạnh Cửu Chiêu.

“Không thể nào! Con non đang yêu như vậy sao lại là giống cái được? Cục Cưng, cháu gạt người!”

Mạnh Cửu Chiêu tròn tròn con mắt.

Sau đó, Alice lại làm ra một hành động khiến cậu phải há hốc cả miệng luôn: vì muốn chứng minh mình thực sự là giống cái, cô nhóc này bèn chuẩn bị... cưỡi vấy!

Hành vi phóng khoáng thế này... hẳn chỉ có ở mấy nữ tráng sĩ nhaaaaa
~~~

Vội vàng kéo váy của cô con gái nhỏ lên, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy cả thân lẫn tâm mình đều đang dần kiệt sức, miễn cưỡng giữ vững tinh thần, cậu bắt đầu giới thiệu người thứ ba mình dắt về bộ lạc.

“Đây là anh trai của ba ba, là bác của tôi và Louis.”

Thấy cháu trai nhắc tới mình, Solid Lunsar lập tức biến lại thành người, đồng thời dang đôi cánh lớn bọc lấy toàn bộ thân thể (← hẳn đang thay quần áo một cách nhanh nhanh chóng chóng). Trong khoảnh khắc đôi cánh được mở ra để lộ một gương mặt đẹp đến khó có thể miêu tả bằng lời, toàn bộ người trong bộ lạc phải ngẩn ngơ mất đến mấy phút đồng hồ.

“Xin chào, tôi là Solid Lunsar, cảm ơn vì đã chăm sóc cho người thân của tôi trong một thời gian dài, mọi người vất vả rồi.”

Cùng là người đẹp y hệt thiên thần nha!

Đó là ấn tượng đầu tiên của mọi người về Solid Lunsar, người đã đẹp, giọng nói lại còn đẹp hơn! Khi nghe được thanh âm trầm thấp mà chất phác ấy, toàn bộ bộ lạc Awash bất kể giống cái hay là giống đực đều đỏ mặt ngay lập tức.

Mà khi bọn họ nghe ra ý tứ trong lời hắn nói, tâm tư lại càng chao đảo vạn phần.

Tao nhả biết bao nhiêu! Có khí chất biết nhường nào! Người này sao mà lễ độ ôn hòa quá thế!!!

Nhất định Louis giống ông bác này đây!

Mỹ nhân tiếp tục mỉm cười cực tao nhã, sau đó, lúi lũi mấy cái ba lô khổng lồ ở sau lưng mình qua...

Không để ý tới phản ứng của mọi người, Solid Lunsar thật tự nhiên kéo ba lô tới: “Vì muốn tỏ lòng cảm tạ, tôi đã cố ý thu gom một ít thực phẩm trên đường, hy vọng mọi người nhận lấy.”

“Có kẻ trộm, mau bắt kẻ trộm điiiiiiiii —-”

Cùng lúc đó, đám nhóc phụ trách đếm gà và đội tuần lộc gieo trầu cỏ crunch ãng loạt chạy về

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 157

Edit: Mimi – Beta: Chi

*****

Sự xuất hiện của Tuần lộc và những người bạn cũng không ảnh hưởng gì tới Solid Lunsar, hắn kéo mấy cái ba lô tới, bắt đầu phân phát quà:

“Đồng cỏ đại này để tặng cho những thú nhân ăn chay trong bộ lạc.”

“Đám khủng long Linh Ân này là dành cho thú nhân ăn thịt.”

“Ở đây còn một phần quà nho nhỏ tôi muốn tặng cho người cây của bộ lạc.”

Vừa giới thiệu từng phần quà, Solid Lunsar vừa đưa ba lô tới trước mặt nhóm thú nhân tương ứng, nhưng khi nhắc đến người cây, hắn lại không biết phải giao quà cho ai.

Cuối cùng Andy đứng dậy, nói cảm ơn với Solid Lunsar rồi thay Tuyết Hoa nhận lấy gói quà nặng trĩu.

Lúc này, Solid Lunsar mới mở hai cái ba lô to tướng ra: một cái chứa đầy cỏ crunch xanh biêng biếc, một cái khác thì đựng cả đám gà đang ngất xỉu chẳng biết trời trăng gì.

Thấy rõ đồ vật trong ba lô, đoàn người nhất thời sợ đến ngây ngây ngẩn ngẩn.

Mấy cái này...

“Đây không phải cỏ crunch của chúng ta sao, còn có, còn có gà do Halu nuôi nữa...” Khi một giọng nói yếu ớt vang lên giữa đám người đi đón, Solid Lunsar chợt cứng đờ.

Là một con Kantus vô cùng khôn khéo, bản năng của hắn mách bảo, hình như những món quà mình chọn có vấn đề.

Như một phản xạ, hắn nhếch môi nhe ra tám cái răng sáng loáng với người vừa lên tiếng.

Đối với Kantus, hành động nhe răng như vậy chính là một lời cảnh cáo vô cùng tiêu chuẩn — “Ranh con, còn lăm lèi là tao sẽ xơi tái mày.”

Mà khủng long, khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, chắc chắn sẽ sợ tới mức phải thét gào! Thế nhưng, với những thú nhân quen sống dưới hình thái con người ở bộ lạc Awash thì, đây chỉ là một nụ cười vô cùng xán lạn!

Nói ngắn gọn, trong mắt thú nhân vừa lên tiếng kia, đích thực Solid Lunsar đang mỉm cười với hắn.

Hai mắt suýt bị chói mù, hắn đỏ mặt rụt đầu lại, sau khi nỗ lực không chế một hồi, trái tim đang đập điên cuồng mới dần bình ổn lại. Hắn ngượng ngùng hé miệng cười đáp lại Solid Lunsar.

Trong mắt Solid Lunsar, vẻ mặt ấy chính là một loại khuất phục. Hắn vừa lòng, quay sang cười mỉm với những thú nhân khác (với Kantus, cười mỉm mới là cách cười chuẩn mực nhất).

So với nụ cười tươi rói xán lạn vừa rồi, cái cười mỉm lần này của Solid Lunsar có vẻ tương đối cô đơn (?) và u buồn đến mức khiến người không đành lòng nhìn thẳng (?!). Vì không nỡ thấy hắn như vậy, cuối cùng, thú nhân nhà tuấn lộc vừa mới gấp rút chạy về báo động đã chủ động nói với Solid Lunsar: “Đừng nghe hắn, hắn là thú nhân ăn thịt, làm sao phân biệt được cỏ này cỏ kia? Đây chắc chắn là cỏ dại đấy ~”

Nói xong hắn còn nháy mắt ra hiệu với đám đồng bọn ở phía sau.

“Đúng vậy! Đây không phải cỏ crunch của chúng ta, rõ ràng là cỏ dại mọc đầy ven đường mà!”

“Không phải mọc đầy ven đường, cậu không thấy những cọng cỏ này có bề mặt lá rất rộng, lại còn mọng nước, vừa nhìn đã biết là loại ngon ~ khó tìm lắm đúng không? Anh còn mang về nhiều như vậy, Solid Lunsar, vất vả cho anh rồi!”

Nghe được lời bàn tán của nhóm tuần lộc, Solid Lunsar vui vẻ nở nụ cười: “Không vất vả! Đống cỏ này đều mọc ở cùng một chỗ mà!”

==///

Đương nhiên đống cỏ này phải mọc ở cùng một chỗ rồi! Những hạt giống cỏ crunch tốt nhất được chọn lựa cẩn thận và reo tròng đòng loạt, trải qua mấy năm chăm bón, đã trở thành loại cỏ ngon nhất trên mảnh đại lục này!

Ven đường nhiều cỏ dại như vậy thế nhưng thứ duy nhất lọt vào mắt Solid Lunsar lại chính là cỏ crunch mà thú nhân bộ lạc Awash tỉ mỉ gieo tròng. Không thể không nói, người này thật là tinh mắt!

Nghĩ đến đây, nhóm tuần lộc lại có phần kiêu ngạo.

Vừa xót xa vừa khổ sở vừa kiêu ngạo, tâm tình của bọn hắc rất là rối rắm. Trợn mắt nói dối, bảo những cọng cỏ mình cực khổ chăm bón mấy tháng trời là cỏ dại ven đường chỉ vì một nụ cười của mỹ nhân, đám thú nhân này cũng thật là chịu chơi lắm.

Với biến cố nho nhỏ vừa phát sinh, đám tuần lộc vui vẻ chấp nhận, Solid Lunsar cảm thấy rất bình thường, nhưng Mạnh Cửu Chiêu thì thấy có phần quái dị, mà Halu —

Halu vẫn chưa phát hiện những con khủng long Linh Ân này chính là đám gà mình nuôi đâu.

Halu khá ngốc cũng tương đối dễ lừa, song A Bái lại không như thế!

Tựa như một viên đạn pháo, nó vọt tới trước mặt Solid Lunsar, khuỳnh hai cái cánh thành hai đường cong cong, toàn thân thoát nhìn ná ná một cái ầm trà.

“Chiêm chiêm chiêm chiêm gâu âuuuuu!!!!” Nó bắt đầu công khai lên án Solid Lunsar.

Cái gì vậy? ← Đây là phản ứng đầu tiên của Solid Lunsar,

Nó đang kêu loạn cái gì ta? Nghe sao mà quen tai thế ← Đây là vấn đề thứ hai xuất hiện trong đầu hắn.

Ở đây phải giải thích một chút, sống cùng Halu quá lâu, tiếng Kantus của A Bái thật sự không tốt, cái thanh âm chiêm chiêm lại mang hơi hướng gâu gâu này, hiện tại chỉ có Halu và những thú non khác trong bộ lạc có thể hiểu được, chẳng trách lần đầu nghe nó nói chuyện, Solid Lunsar hoàn toàn không hiểu một chút gì.

A Bái gâu gâu nửa ngày, phát hiện “tên trộm” trước mặt hoàn toàn không phản ứng, vì thế lại càng tức giận, sửa tới sửa lui hồng lên án Solid Lunsar. Thế nhưng, ngay khi nó định xông lên thêm một bước, đối phương đã dễ dàng xách cổ nó lên.

Sau khi xách A Bái lên, việc đầu tiên Solid Lunsar làm là gỡ bỏ cái mũ cổ quái trên đầu nó xuống.

Mái tóc giả trắng mượt như tuyết bị ném sang một bên, khuôn mặt xù lông của A Bái lập tức hiển lộ trước mặt Solid Lunsar.

A Bái là một con Kantus non đúng chuẩn, thể trọng rất nặng, bình thường rất hiếm người lớn nào có thể bế được nó lên, chứ nói chi tới chuyện dùng một tay mà xách.

Lần đầu tiên bị người xách cổ, A Bái sợ đến đờ đẫn, vẻ mặt đặc biệt ngu, cái miệng nhỏ cũng há hốc cả ra: “Gâu?”

Solid Lunsar cũng giật thót cả mình.

Hắn thật sự không ngờ có thể bắt gặp một con Kantus non ở chỗ này, hơn nữa, còn là một con Kantus non vô cùng quen mắt.

Một thân lông xù trắng muốt, bên trên lốm đốm vài chấm màu xám tro, cái đầu nhỏ trọc lóc, đôi mắt to tròn. A Bái giống hệt với đứa con đã chết đuối dưới dòng sông băng của Solid Lunsar năm nào.

Lập tức chuyển từ xách sang ôm, Solid Lunsar dịu dàng sửa lại cách phát âm của con Kantus nhỏ: “Không phải gâu, mà là chiếp.”

Ánh mắt của hắn rất dịu dàng, A Bái bị hắn nhìn đến mức lông mông cũng dựng thẳng lên (← Đây là một con gà lông mông nhiều hơn lông đầu... ▽ ///)

A Bái cố gắng giãy dụa, lại không sao thoát khỏi vòng tay Solid Lunsar, nhìn vào đàn “gà” ở bên cạnh, bỗng nhiên nó thấy ấm ức cực kỳ.

“Chiêm chiếp chiêm chiếp! Gâu gâu!” Cái tên xấu xa này! Đã trộm hết gà nhà tôi đi, đáng lẽ hôm nay A Bái được ăn gà nướng đó, giờ thì vỡ mộng hết rồi!

Dù có thông minh hiểu chuyện đến mức nào thì A Bái vẫn chỉ là một con thú non. Đối với con thú non vì một miếng thịt gà mà có thể ngửi chầu trực ở chuồng gà năm xưa mà nói, giúp ba ba đương nhiên quan trọng, nhưng được thưởng thức gà sau khi xong việc lại càng quan trọng hơn nhiều!

Chiêm chiếp một hồi nhưng đối phương vẫn không hiểu, A Bái ủ rũ mặc cho tên khốn kiếp nào đó ôm mình.

“Ấy? Đừng buồn nha, tất cả đám khủng long này, à không, đám gà này đều tặng cho con!” Trong giọng nói xuất hiện một tia bối rối hiếm thấy, Solid Lunsar lại càng dịu dàng hơn.

“Gâu?” Thật hả?

“Ừ, thật, cho con hết, vốn là quà tặng con mà.” Dứt lời hắn lập tức kéo toàn bộ quà dành cho bộ lạc ra trước mặt đứa nhỏ A Bái nọ, còn nói một cách thực thản nhiên.

Giờ phút này, trong mắt hắn chỉ có đứa nhỏ giống y hệt đứa con đã mất của mình.

Vì thế, A Bái liền vui vẻ trở lại.

Chiêm chiêm yêu cầu Solid Lunsar thả mình xuống, A Bái lập tức gọi đồng bọn tới, bắt đầu đếm gà trong một niềm hạnh phúc dâng tràn.

“Chiếp... Chiếp... Chiếp... Chiếp... Chiêm chiêm!!” (Một... hai... ba... bốn... Bảy mươi ba!)

A Bái đếm rất tốt, nó là một trong số ít những thú nhân có thể đếm đến hai trăm ở trong bộ lạc. Đếm từ một tới bảy mươi ba xong, nó lại lấy một phiến đá nhỏ ra khỏi ba lô, đối chiếu số lượng gà được ghi lại vào lần đếm gần đây nhất, xác định không có sai sót gì, nó mới vui vẻ đi tìm Halu để khoe công.

“Chiếp gâu!!”

Thật đáng mừng, tóm lại, những thứ bị mất đã quay về với chủ cũ.

Nhìn một màn diễn ra trước mặt, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy đần độn cả người!

Kế tiếp, cậu liền 囧囧, ánh mắt của Solid Lunsar vẫn dán chặt lên người Halu. Thực ra, không chỉ mình Mạnh Cửu Chiêu nhận thấy điều này, tất cả những người sáng mắt trong bộ lạc đều thấy (trừ Carat cận nặng ra ==///).

Nhất định là trai đẹp mới tới đã nhìn trúng Halu rồi ← Mọi người sôi nổi bàn luận vấn đề này.

Riêng Mạnh Cửu Chiêu lại không cho là như vậy.

Nhất định bác cả coi trọng A Bái béo tròn kia đi – Đây mới là sự thật, nhỉ?

Tối hôm đó, vì để chào đón Mạnh Cửu Chiêu và Louis trở về, đồng thời hoan nghênh sự xuất hiện của Solid Lunsar, cũng như ăn mừng những thú non mới được sinh ra, bộ lạc Awash tổ chức một bữa tiệc cực kỳ long trọng.

Một đồng lửa bốc cháy hùng hực giữa trung tâm bãi đất trống của bộ lạc, khắp không gian tràn ngập một mùi thịt nướng thơm ngon!

Trên đồng lửa là những xâu thịt được quét đẫm mật ong, cở crunch tươi non cũng được mang ra ăn hết sạch. Nhìn đám thú non vui vẻ đùa giỡn với nhau, mọi người ai nấy đều hạnh phúc mỉm cười.

Đây là một nơi vô cùng tốt đẹp – Đảo mắt nhìn tất cả những thành viên trong bộ lạc, Mạnh Cửu Chiêu xúc động ngập lòng.

Đây là một nơi vô cùng tốt đẹp – Liếc sang A Bái béo béo tròn tròn, Solid Lunsar lộ ra vẻ mặt ngàn vạn dịu dàng.

Mặc kệ lý do hạnh phúc của mỗi người có giống nhau không, chỉ biết có một điều không thể phủ nhận, đó là, giờ phút này, tất cả đều cực kỳ hạnh phúc!

Ngoại trừ một người.

Đối với Tuyết Hoa mà nói, hôm nay thật sự là một ngày tràn đầy ác ý.

Khi còn chìm trong mộng đẹp, hần đã cảm thấy đầu mình ngửa ngửa, vốn tưởng tóc sắp dài ra, ai ngờ tỉnh dậy sờ sờ lại thấy vẫn còn trọc lóc.

Tuyết Hoa uể oải mò tay lên gối đầu để tìm tóc giả phục vụ thói quen cos nam thần.

Nhưng khi phát hiện nơi đó trống không, hần không khỏi giật mình thon thót!

Andy không ở nhà, đám con non cũng đã ra ngoài dạo chơi, Tuyết Hoa không biết gọi ai giúp đỡ, vì thế hần... hần... hần quyết định cố thủ trong ổ nhất quyết không ra ngoài!

Bởi vì thể chất đặc biệt, nên Tuyết Hoa không lo lắng vấn đề ăn uống vệ sinh, nhưng mà, hần rất sốt ruột nha!

Buổi trưa, bộ lạc bỗng nhiên trở nên náo nhiệt, bản năng nói cho hần biết, đã có chuyện trọng đại gì đó xảy ra! Nhưng mà hang ổ của hần nằm ở góc, mà bản thân hần cũng không phải thú nhân có thính giác phát triển mạnh, nên dù đã áp tai vào tường, hần vẫn chẳng nghe thấy được cái gì. Đối với một người trời sinh đã thích buồn dừa lê bán dừa chuột giống Tuyết Hoa, không nắm bắt được tin tức mới khiến hần đau khổ không sánh được!

Vừa lúc đó, có người gõ cửa.

Lấy một mảnh da thú cẩn thận quấn lên đầu, kiểm tra đi kiểm tra lại hết ba lần, Tuyết Hoa mới dè dặt mở cửa.

Người đến là Fendi, bạn (gei) tốt của Andy, cũng là đối tượng mà Tuyết Hoa đặc biệt chú ý.

“Anh tìm Andy à? Andy ra ngoài rồi ~” Là một idol, cho dù trong lòng có không thích người ta hơn đi chăng nữa, nhưng ngoài mặt Tuyết Hoa vẫn sẽ tươi cười.

“Không, tôi tìm cậu.” Fendi lắc lắc đầu: “Tóc giả của cậu bị bọn nhỏ mang ra ngoài, tôi mới nhặt được trên mặt đất nên tiện tay mang trả cho cậu.”

Giọng điệu của Fendi rất bình thường, nhẹ nhàng lại băng quơ, nói xong, hần đưa một đồng trắng trắng trong tay cho Tuyết Hoa.

Nhận ra thứ kia đúng là tóc giả của mình, Tuyết Hoa cảm thấy toàn thân nhức nhối, may mắn ngoài mặt không có biểu hiện rạn nứt hay sụp đổ gì, miễn cưỡng giữ nguyên nụ cười, run rẩy phản bác:

“Tóc, tóc giả cái gì... Cái này... Cái này rõ ràng là lông dê mà, nhỉ?”

Sau đó, Fendi dùng ánh mắt kì quái nhìn về phía hắn:

“Đúng vậy, đây là tóc giả làm bằng lông dê! Lúc trước, Andy nói, khi cậu tỉnh dậy liền phát hiện tóc đã rụng hết, cho nên không chịu ra khỏi nhà. Vì thế mọi người mới thu gom toàn bộ lông dê trong bộ lạc để làm tóc giả cho cậu mà?”

Tóc rụng hết... Mọi người...

Chuyện mình bị trọc đầu, tất cả mọi người đều biết thật ư?

Tuyệt Hoa cứng đờ thân thể.

Không phát hiện ra sự khác thường của Tuyệt Hoa, Fendi chụp cái tóc giả lên đầu hắn rồi phất tay rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của đối phương, Tuyệt Hoa bỗng lóe lên một suy nghĩ: mị đã cảm nhận được sự tàn nhẫn nhất của vũ trụ rồi —

Có đi ầu, rất nhanh sau đó hắn đã phát hiện ra, đây tuyệt đối không phải là đòn hiểm duy nhất của vũ trụ dành cho hắn!

Mấy phút đồng hồ qua đi, Andy đã trở lại, theo cùng hắn còn có một bọc nhỏ nặng trĩu được gói ghém kỹ càng.

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 158

Edit: Mimi – Beta: Chi

*****

“Anh yêu, đây là cái gì?” Không muốn Andy nhìn thấy bộ dạng buồn bã ỉu xiu của mình, Tuyết Hoa nở một nụ cười yếu ớt trước mặt bạn đời.

“Bọn Cục Cưng đã trở lại, cùng vậccòn có bác của họ nữa.” Andy cười cười, sau đó đưa cái bọc nhỏ cho Tuyết Hoa: “Đây là quà bọn họ mang về cho em.”

“Ồ? Bọn họ đã trở lại rồi?” Là đồng hương từ kiếp trước, tình cảm của Tuyết Hoa và Mạnh Cửu Chiêu vẫn rất tốt, nghe tin cậu trở về đương nhiên hẳn sẽ cảm thấy cực kỳ vui.

Đây chính là món quà được gói ghém cẩn thận đầu tiên mà hắn nhận được sau khi tới thế giới này — Tuyết Hoa vui vẻ nghĩ.

Trân trọng đặt gói quà lên mặt bàn, Tuyết Hoa bắt đầu mở lớp lá gói.

Món quà này Solid Lunsar gói kín cực kỳ, song vẫn không chống lại nổi mấy trăm năm kinh nghiệm bóc quà của Tuyết Hoa, trong nháy mắt lớp lá cuối cùng được lột xuống, quà tặng được phơi bày, Tuyết Hoa bỗng ngây ngẩn cả người.

Là một người cây, khứu giác của Tuyết Hoa không tốt lắm, hơn nữa “cái” mà Solid Lunsar cho hắn lại lớn quá mức bình thường, lớn đến nỗi người ta không cách nào liên tưởng tới “cái kia” được. Vì thế, để xác nhận

rõ ràng hơn, Tuyết Hoa cẩn thận cúi đầu, dí sát chóp mũi vào “quà tặng”, nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó —

Hắn ngửi được ác ý lớn nhất của vũ trụ này.

Tuyết Hoa tái mặt đứng bật dậy, hùng hùng hổ hổ dùng sức ném mạnh “món quà” kia đi, sau đó nổi giận xông ra ngoài cửa!

Hắn, phải, tìm, Mạnh, Cử, Chiêu, tính, số!

Bị tức giận che mờ lý trí, Tuyết Hoa dùng tốc độ trước nay chưa từng có để chạy vọt ra ngoài. Động tác của hắn quá nhanh, cho nên hoàn toàn không thấy tiếng bạn đời gọi với ở đằng sau:

“Em yêu, em quên mang tóc giả rồi!!!!!!”

Một chuyện quan trọng như thế, đáng tiếc Tuyết Hoa hoàn toàn không nghe thấy.

Đúng là một sự tình quá đổi bi thương.

Vì thế cho nên, Tuyết Hoa đầu trục nổi giận dùng dùng chạy đến chỗ mọi người đang ăn thịt nướng, vừa thấy bóng dáng của Mạnh Cử Chiêu hắn đã lập tức xông lên. Đáng tiếc, Mạnh Cử Chiêu vẫn luôn quay lưng về phía hắn để nói chuyện với mọi người, Tuyết Hoa chờ mãi vẫn không thấy cậu có ý định dừng miệng, rốt cuộc không nhịn nổi mà vươn tay chọt chọt bả vai của đối phương.

Trong nháy mắt xoay người và nhìn thấy Tuyết Hoa, Mạnh Cử Chiêu lập tức nhăn mặt 囧 !

“Tuyết Hoa, anh, anh sao rồi?” Giật mình nhìn idol xuất hiện với một cái đầu hòa thượng, Mạnh Cử Chiêu miễn cưỡng mỉm cười. Cậu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng chọn được một cách nói khá là hàm súc: “Có vẻ như anh... không ổn lắm...”

“Đương nhiên là không ổn! Quà cậu cho tôi –” Phản ứng hiện tại của Tuyết Hoa có thể ví như đang nổi trận lôi đình, hắn muốn kháng nghị, muốn lên án, nhưng bỗng chốc hắn chú ý tới một người đứng sau lưng của Mạnh Cửu Chiêu.

(⊙ o ⊙) A!

“Bệ, bệ hạ!!!!!!” Trong khoảnh khắc nhìn thấy Louis, mặt Tuyết Hoa càng thêm tái xanh tái xám, đối với hệ thực vật, đây chính là biểu hiện hưng phấn/phấn nộ tới cực điểm.

Lúc trước, Tuyết Hoa xanh mặt vì tức giận, mà hiện giờ mặt hắn xanh lại vì hưng phấn.

Nhân vật lừng lẫy trên đồng tiển chung của toàn vũ trụ lại đứng chình ình trước mặt của mình, sự kích động trong lòng Tuyết Hoa rõ ràng có thể tưởng tượng được!

“?” Louis nghiêng đầu, bởi vì khả năng ghi nhớ mặt người không cao nên phải mất một lúc hắn mới nhận ra cái người đầu trọc ở trước mặt đây là Tuyết Hoa. Với một Tuyết Hoa đã nhìn mình lớn lên, đương nhiên Louis cảm thấy thân thiết, vì thế hắn lập tức mỉm cười.

Màu xanh trên mặt Tuyết Hoa sắp sửa chuyển hắc thành đen —▽—

Này, này, này... Bệ hạ của bọn họ chưa từng cười trước mặt mọi người đâu nhé!

Nếu có thể chụp lại cảnh tượng trước mặt rồi gửi tới tòa soạn, vậy thì hắn sẽ nổi tiếng ngay lập tức rồi! (← Ê! Năm đó anh cũng đã nổi tiếng lắm rồi mà!)

Không ai biết rằng, một idol tung hoành vũ trụ suốt mấy trăm năm như Tuyết Hoa, lý tưởng chân chính trong tim lại là được làm một phóng viên thời sự. Mà cái hắn muốn đưa tin nhất chính là đời tư của nhân vật nổi tiếng khắp vũ trụ: hoàng đế của Đế quốc — Louis bệ hạ.

Tuyết Hoa là fan nảo tàn của bộ hạ.

Nhìn thấy thần tượng, Tuyết Hoa hưng phấn vô cùng, thế nên khi Louis hỏi thăm về món quà, hẳn liền cho đáp án khẳng định một cách cực kỳ vui vẻ.

Louis: “... Anh có thích món quà kia không?”

Tuyết Hoa: “Thích lắm lắm lắm $\sim(\cong \nabla \equiv)/\sim$ ”

Cùng lúc đó, Andy cũng mang theo tóc giả của Tuyết Hoa, lững thững đi đến.

“Này.” Cẩn thận đội tóc giả lên đầu bạn đời của mình, xong Andy còn chỉnh sửa lại giúp đối phương một chút.

Mà Tuyết Hoa, đến tận bây giờ mới phát hiện mình đã để đầu trọc chạy rong, lập tức hóa thành tảng đá.

Sau đó —

Không có sau đó.

Chuyện không muốn người khác biết đến đã bị mọi người thấy hết, Tuyết Hoa bất chấp tất cả đưa bộ tóc giả của mình cho con Kantus non A Bái vẫn luôn nhìn hấn với đôi mắt tràn ngập chờ mong, để đầu trọc đi tới chỗ Mạnh Cửu Chiêu và Ames ăn thịt nướng.

Nam thần của chúng ta, nhất định phải tự tin như vậy!

Nam thần chân chính, phải dám đối mặt với thử thách trọc đầu!

Nhìn cái đầu sáng bóng của nam thần, Mạnh Cửu Chiêu dâng lên cảm động sâu sắc một lần nữa. Tựa như chưa từng rời xa, hai đờng hương tụm lại một chỗ, bắt đầu tám chuyện như ngày thường.

“Thì ra, Louis này thật sự là Louis kia!” Giọng nói của Tuyết Hoa tràn đầy cảm khái: “Lúc tôi nhìn thấy hấn, quả thực sợ đến hoảng hốt. Thế mà

tôi lại dám phơ đầu trọc ra trước mặt bệ hạ!”

“...” Nghe Tuyết Hoa cảm khái, Mạnh Cửu Chiêu chỉ biết câm nín mà thôi, cậu có thể nói cái gì hả? Lần đầu tiên nhìn thấy Louis trong hình thái con người, cậu còn khiếp sợ hơn so với Tuyết Hoa cả vạn lần có được không?

Tuyết Hoa cũng chỉ phơ cái đầu trọc trước mặt hoàng đế bệ hạ mà thôi, còn mình... mình lại ngủ ngay dưới thân hoàng đế bệ hạ đó ó ó ó ó ó!

Orz

Không muốn đề tài tiếp tục xoay quanh Louis, Mạnh Cửu Chiêu bắt đầu hỏi những chuyện xảy ra ở bộ lạc sau khi cậu rời đi. Rất rõ ràng, dù luôn ở nguyên hình một cái cây, nhưng khả năng hóng hớt của Tuyết Hoa hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

“Nazha thích một con mèo rừng (một giống mèo cỡ nhỏ), kết quả lúc “yêu” quá kích động đã đè chết đối phương — ”

Thật sự là bi thảm quá!

“Mượn danh nghĩa đi bán trứng, Bora có nhiều cơ hội gặp gỡ giao lưu với người ở các bộ lạc khác. Nhưng vì trứng rất nặng nên mỗi lần ra ngoài Bora đều gọi Holstein đi theo, ai ngờ sau đó không ai để ý đến Bora, nhưng lại có người đánh nhau tranh giành Holstein!”

Cái này... Tuy đáng để cảm thông và đồng tình, nhưng tại sao vẫn có cảm giác hợp tình hợp lý đến lạ kỳ chứ...

“Có một lần Sall lén biến thành người và bị người khác phát hiện, thế mà hần lại là cậu trai xinh xắn non tơ!!! Nhất định là vì bộ dạng quá non nên hần mới không chịu biến thành người đó!”

Cái này đúng là quá bất ngờ rồi!

Tuyệt Hoa kể hết những chuyện đã xảy ra trong bộ lạc vào khoảng thời gian này cho Mạnh Cửu Chiêu nghe, cuối cùng, Mạnh Cửu Chiêu tổng kết lại một câu:

Trong lúc cậu vắng nhà, chẳng có cái quái gì phát sinh cả.

Không một giống cái nào được gả ra ngoài, cũng chẳng có giống đực nào được cưới về bộ lạc.

Ngoại trừ Sita.

“Sita mang thai rất lâu, cuối cùng đẻ ra một quả trứng.” Nhắc tới Sita, Tuyệt Hoa lộ ra một chút muộn phiền: “Đáng tiếc thời điểm Sita đẻ trứng lại đúng vào lúc đàn gà Halu nuôi sinh sản, kết quả trứng kia bị lẫn vào giữa đồng trứng gà, không có cách nào tìm ra được, đành phải ấp nhờ ở bên của Halu.”

Nghe được tin này, Mạnh Cửu Chiêu chỉ có thể lặng lẽ đặt xuống sáu dấu chấm ở trong đầu: ... ..

Kể hết những chuyện phát sinh gần đây của mọi người, Tuyệt Hoa như còn chưa đã, vì thế lại nhiệt tình hỏi Mạnh Cửu Chiêu: “Nói đến đây, cậu có biết người được hoan nghênh nhất bộ lạc hiện tại là ai không?”

“À thì... hẳn là anh chứ nhỉ?” Mạnh Cửu Chiêu trả lời ngay lập tức, ở trong mắt cậu, Tuyệt Hoa chính là người được hoan nghênh nhất trong top những người đàn ông độc thân suốt mấy trăm năm qua! Kể cả là bây giờ, giá trị nhan sắc của Tuyệt Hoa vẫn đạt một tiêu chuẩn nhất định!

Tuyệt Hoa lập tức rũ đầu.

Mạnh Cửu Chiêu không chú ý tới phản ứng của đối phương, chỉ thấy hẳn không hé răng nữa, cuối cùng Ames phải trả lời thay, “Không phải Tuyệt Hoa đâu ~ là Halu đấy!”

“Hả?” Cái này... đúng là rất rất bất ngờ.

***

Sau tất cả, A Bái đã chiếm được một con “gà nướng” nguyên nguyên vẹn vẹn, nó cắn gà nướng tha tới bên chân của Halu, chuyên chú cắn cắn gặm gặm. Nhìn vào bộ dáng của con Kantus non, Solid Lunsar cười đến là bí hiểm.

Halu ngu ngốc rốt cuộc cũng chú ý tới ánh mắt của hắn.

“Ê... Có phải bác của Cục Cưng... nhắm tới... gà nướng của A Bái hay không?”

Cái kiểu nhìn chăm chăm vào một thứ gì đó, ở trong mắt của Halu quả thực giống hệt như bộ dạng A Bái khi thêm món gà quay.

Vì thế, Halu lại nướng một con gà nữa, đưa tới trước mặt Solid Lunsar.

Khẽ chuyển tầm mắt rời khỏi cái mông tròn trĩnh của A Bái, Solid Lunsar nhìn sang con gà nướng mà Halu đưa tới cho mình, rồi lại ngó ngó đối phương, không khỏi kinh ngạc trong chốc lát.

“Cho anh này, vừa rồi anh vẫn luôn dứt cho George, Alice và cả Mãnh, bản thân cũng chưa cắn được miếng nào đúng không?”

Đây là lần đầu tiên Solid Lunsar chính thức nhìn vào Halu, và cũng là lần đầu tiên hắn phát hiện, cậu chàng trước mặt có một đôi mắt cực kỳ đen.

Vốn có thói quen chăm sóc con cái, cháu chắt và ba ba của mình, cho tới bây giờ, Solid Lunsar vẫn chưa ăn miếng thịt nướng nào cả, hơn nữa, bản thân hắn cũng không chú ý tới chuyện này, thế mà cậu chàng trước mặt lại phát hiện ra.

Lần đầu tiên được quan tâm... cảm giác cũng hơi là lạ.

Âm thầm suy nghĩ trong giây lát, cuối cùng, Solid Lunsar nhận phần thịt Halu đưa, cảm ơn đối phương một tiếng.

Sau đó Halu vui vẻ rời đi.

Khi trở lại bên cạnh A Bái một lần nữa, hắn liền ném vào khay của nhóc kia một đồng cỏ crunch, ép nó phải ăn cho hết. Rõ ràng A Bái không muốn ăn, nhưng chẳng biết Halu đã thì thào cái gì, cuối cùng nó cũng ăn sạch bách trong vui vẻ, còn chủ động ngậm cái khay lên muốn xin thêm.

Thấy đĩa nhóc kia ăn ngon lành như vậy, Solid Lunsar cũng bất giác cầm một cọng cỏ lên ăn.

Đêm hôm ấy, mọi người vui vẻ vô cùng.

Tất cả đều ăn đến căng tròn cái bụng, sau đó rủ nhau về nghỉ ngơi.

Mạnh Cửu Chiêu và Louis cũng theo ba ba về tổ của mình, còn Solid Lunsar lại đi theo Mạnh.

Hai cha con cách biệt nhiều năm, hắn sẽ có rất nhiều lời muốn nói nhỉ?

Nhìn bóng dáng ngày một xa dần của bác cả và ông nội, Mạnh Cửu Chiêu bỗng nhiên dâng lên một tia xúc động khó nói thành lời.

Bản thân cậu cũng có rất nhiều lời muốn nói với hai ba ba!

Đuổi theo ba ba và Louis, Mạnh Cửu Chiêu rất muốn nhanh chóng trở về hang ổ của mình!

Một đêm này, vừa không giống với mọi đêm, mà lại vừa như không có gì khác biệt cả.

Trò chuyện với Mạnh Cửu Chiêu cả một tối, rốt cuộc Tuyết Hoa cũng khôi phục lại trạng thái cảm xúc bình thường. Thấy vợ như vậy, Andy cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, tổng cổ lỗ nhóc nhà mình đi ngủ, hắn cũng chạy vào ngủ với Tuyết Hoa đây.

Cái đáng nói chính là, cũng như những người cây khác, ba đứa nhỏ nhà Tuyết Hoa thường ngủ ngay ở ngoài sân. Bọn chúng còn nhỏ, mỗi ngày không thể duy trì hình dáng con người quá lâu, nên phần lớn thời gian đều ở nguyên hình, cắm rễ xuống đất để hấp thụ nước và dinh dưỡng.

Đối với bọn chúng, mảnh đất ngoài sân chính là giường.

Thế nhưng, giờ phút này, trên “giường” của bọn chúng có cái gì đó lạ.

“Cái gì đây?” Khi sắp sửa cắm rễ vào lòng đất, A Đại tinh mắt phát hiện dưới chân mình có một vật thể lạ.

Vì thế, A Nhị cũng sắp qua, cẩn thận nhận dạng vật lạ kia một lúc, cuối cùng, nó xác định:

“Đây là một đồng phun.”

“Tại sao lại ném phun chình ình trên đất thế này?” A Tam lập tức hét lên.

Ba đứa nhóc ngơ ngác nhìn nhau trong chốc lát, sau đó đồng tâm hiệp lực đào một cái hố giữa sân nhà, chôn đồng phun kia xuống.

I xong là phải chôn phun xuống đất – Dì Sita đã nói vậy.

Ba đứa nhỏ người cây đầu là trẻ ngoan biết nghe lời, chắc chắn chúng sẽ không mặc kệ một đồng chất thải chình ình giữa sân như vậy. Xong việc, cả bọn mới biến lại nguyên hình, hạnh phúc cắm rễ xuống đất, bắt đầu ngáy vang.

Ngày hôm sau, Tuyết Hoa biến lại nguyên hình để ra sân cắm rễ như thường lệ, nhưng vì không biết chuyện xảy ra vào tối qua, cho nên, hấn cũng hoàn toàn không phát hiện phần đất dưới chân mình đã có thêm một vật thể lạ.

Và thế là, hấn không né được thứ kia...

Sau vài ngày cắm rễ ngủ nghỉ mà hoàn toàn không biết lòng đất đang ôm ấp một đồng phun, một sớm bình minh, Tuyết Hoa vui sướng khi phát hiện da đầu mình đã bắt gờ mọc một lớp tóc con ngắn ngắn.

“Nhất định là nhờ mấy ngày nay dùng nước suối ở đỉnh núi phía Tây để rửa chân đó mà ~” Hấn vui vẻ nghĩ.

Hãy để hấn tiếp tục được vui đi.

Amen —

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Các bạn à, chúng ta hãy ngậm miệng cho chặt, đừng có nói ra nhé —

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 159

Edit: Mimi – Beta: Chi

*****

Sáng sớm ngày ra, bộ lạc Awash đã vô cùng náo nhiệt.

Vì vẫn duy trì thói quen ăn sáng cùng nhau, cho nên khi vừa thức dậy mọi người đã liếm liếm móng vuốt, chạy tới bãi đất trống trước nhà bếp đợi cơm rỗi.

Gia đình Black cũng không ngoại lệ.

Hiện giờ, Mạnh Cửu Chiêu đã rất hiểu ông bác của mình, cho nên ngay khoảnh khắc bước vào bãi đất trống, cậu liền vô cùng lo lắng nhìn sang phía đối phương. Mỗi lần Solid Lunsar dừng mắt trên người bất cứ thành viên nào trong bộ lạc, cậu đều không nhìn được mà run lên.

Cũng may, tất cả mọi người đều rất “nhỏ xinh”, không phù hợp với thói quen ăn uống của hắn.

Nhưng mà, không đợi Mạnh Cửu Chiêu thở phào nhẹ nhõm, hai mắt của Solid Lunsar bỗng chốc sáng ngời, đi đâu ấy khiến cậu lại không thể không bắt đầu lo lắng. Nhìn theo ánh mắt của bác cả, Mạnh Cửu Chiêu đen mặt phát hiện, điểm cuối tầm nhìn của Solid Lunsar đang có hai người.

Bên trái là Carat, bên phải là Wieser.

“Trong bộ lạc này, có vẻ hai người kia là ngon miệng nhất.” Quay đầu lại, Solid Lunsar bình phẩm mới Mạnh Cửu Chiêu như đúng rỗi.

Bởi lẽ đó, mặt Mạnh Cửu Chiêu lại càng đen hơn nữa.

“Bên trái là đầu bếp chính – Carat, bên phải là phụ bếp – Wieser.”

Mạnh Cửu Chiêu đặc biệt nhấn mạnh thân phận hai người kia, đúng lúc ấy, Sita đi ngang nghe thấy nên liền dừng lại nói chuyện với hai bác cháu nhà cậu:

“Đúng rồi! Muốn ăn cái gì cứ tìm bọn họ là được, Carat và Wieser sẽ chuẩn bị những món khác nhau, muốn ăn đồ ai nấu thì ng ẩ vào bãi đất trống trước mặt người đó. Công việc hàng ngày của họ là nấu ăn cho mọi người, càng được ăn no, các dũng sĩ sẽ có thể mang về càng nhiều thực phẩm.” Đối với trai đẹp Solid Lunsar, Sita vô cùng nhiệt tình giới thiệu.

Solid Lunsar khẽ mỉm cười, gật đầu ý bảo mình đã hiểu, sau đó không chút do dự ng ẩ xuống bãi đất trống trước mặt Carat.

Bếp trưởng chắc chắn phải hơn bếp phó, nghe đã biết rồi – Đây là suy nghĩ của Solid Lunsar khôn khéo.

Sau đó đôi mắt hắn liền tràn ngập chờ mong.

Sau đó nữa...

Hắn lập tức ỏi ra.

“Thực ra, trong bộ lạc, bếp phó nấu ăn ngon hơn bếp trưởng nhiều.” Halu ng ẩ phía sau Solid Lunsar thông cảm mà vỗ vỗ vào lưng hắn, còn tốt bụng đưa một chén nước qua.

Tâm tình vốn đang vô cùng khó chịu, nhưng sau khi được vỗ nhẹ lên lưng, Solid Lunsar đã dần dần bình tĩnh lại. Hắn liếc mắt một cái, lập tức nhìn thấy A Bái lông trắng tóc (giả) trắng đang ngược đôi mắt tròn, tò mò nhìn mình, vì thế mà liền vui vẻ trở lại.

Uống hết cốc nước Halu đưa tới, hắn trình trọng giải thích với người ta: “Xin lỗi, trước đó tôi không biết đám khủng long Linh Ẩn kia là do cậu

nuôi cho nên mới bắt đi, hãy để tôi b ồi thường.”

“Ế? B ồi thường?” Halu ngốc ngốc lặp lại một l ần.

Solid Lunsar nghiêm túc gật gật đầu: “Vì để b ồi thường, tôi quyết định nuôi gà cùng với cậu.”

Không cho Halu cơ hội cự tuyệt, sau khi ăn sáng xong, Solid Lunsar thật sự theo người ta tới khu vực nuôi gà.

Ông nội Mạnh mở to hai mắt: “Gru?” (Thằng nhỏ kia nhìn trúng những con gà này à?)

Black chậm rãi lắc lắc đầu: “Hẳn là Solid Lunsar nhìn trúng Halu.”

Mạnh Cừu Chiêu s ầm mặt dùng bữa sáng: “Không phải gà, cũng chẳng phải Halu, chắc chắc bác cả nhìn trúng A Bái.”

Lời này vừa dứt, tất cả khuôn long trong nhà đều quay sang nhìn Mạnh Cừu Chiêu, kể cả George trong ngực cậu cũng phải ngẩng đầu.

Nhét một cái lá vào miệng George như muốn trấn an, Mạnh Cừu Chiêu lại tiếp tục bình tĩnh ăn cơm.

***

Mạnh Cừu Chiêu nói đúng, đích thực Solid Lunsar đã nhìn trúng A Bái.

Bộ dáng nó vừa béo vừa tròn, mới nhìn đã thấy rất là dễ nuôi!

Hơn nữa, A Bái đã không còn là một con non yếu đuối vừa chào đời, con non lớn chừng này... nếu hẳn nhận nuôi, hẳn là sẽ không đến mức nuôi... chết?

Vì lẽ đó, Solid Lunsar quyết định b ồi dưỡng tình cảm với A Bái một chút, đáng tiếc đứa nhỏ kia cứ một mực bám lấy Halu, không có cách nào, Solid Lunsar đành phải tìm cách đi theo Halu vậy.

Hôm qua, gắp lại đĩa con xa cách nghìn trùng, Mãnh vui vẻ không gì sánh được, liếm láp con non đã to ngang ngửa mình hết vài lần mới buồn ngủ vì đường xa bên ba mệt mỏi. Thế nhưng, sau đó, nó lại bị con trai đánh thức, lôi kéo nói chuyện đời mình hết cả một đêm.

Đầu tiên, là nói về những chuyện đã xảy ra khi hai người lạc nhau, sau lại nói về cuộc sống gần đây, thậm chí những loại khủng long Mãnh đã ăn vào sáng hôm nay Solid Lunsar cũng hỏi một lần... đến khi có đầy đủ đáp án hẳn mới ngừng tra hỏi.

Mãnh nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị dang cánh bọc mình đi ngủ thì nó lại thành linh bị con trai kéo qua.

Lần này, con trai chuyển sang tra hỏi về chuyện đời người khác.

Qua lời kể của ba ba, hẳn nắm được sơ sơ về cuộc sống của Halu, cũng biết tất cả số gà mình mang về hôm qua đâu do Halu nuôi dưỡng. Vì thế, Solid Lunsar nhanh chóng nảy ra sáng ý, tìm được phương pháp tiếp cận người kia.

“Hiện tại, tôi có thể đếm được tới bốn mươi lăm, nghe nói cậu có thể đếm đến ba mươi, hai người gộp vào vừa vặn là bảy mươi lăm (phép cộng này là nhờ A Trọc tính giúp, orz), trong bộ lạc đang có bảy mươi ba con gà, vừa vặn nằm trong khả năng đếm của hai chúng ta. Cậu thấy đó, chúng ta cũng có nhiều điểm thích hợp để cùng nhau nuôi gà lắm!”

Chỉ cần chúng ta bắt tay hợp tác, Sall sẽ không cần lo lắng gà bị đếm sai!

Solid Lunsar khẽ mỉm cười, thoát nhìn nụ cười của hẳn vô cùng thành thật.

Halu bỗng chốc ngây ngẩn cả người, cân nhắc một chút: hình như... rất có lý nha!

Gật gật đầu, cậu chấp nhận cho Solid Lunsar theo cùng.

Vì thế, Solid Lunsar liền thành công xâm nhập vào lòng địch.

Dưới sự hướng dẫn của Halu, bọn họ nhanh chóng tới được nơi Solid Lunsar đã trộm gà lúc trước, thực ra đó là bãi cỏ nuôi thả của bộ lạc Awash mà thôi, còn chuồng gà được bố trí ở một chỗ bí mật khác.

Những con khủng long Linh Ấn mất hút hôm qua đã được đưa về chuồng ngay trong đêm, khoảnh khắc nhìn thấy Solid Lunsar, cả đám chúng nó lập tức sôi trào.

Thế nhưng, vừa thấy Halu bên người Solid Lunsar, chúng lại như bắt gặp mẹ đẻ mà kêu lên thảm thiết rồi bỏ nhào tới.

Đám khủng long Linh Ấn này không phải gà – xịn do Halu nuôi, dù trong các loại khủng long, vóc dáng của chúng được coi là nhỏ, nhưng so với hình thái con người của Halu thì lại lớn và nặng hơn nhiều. Nếu chúng nó thực sự nhào tới, nhất định Halu sẽ bị chúng nó đè, mà thậm chí là đè chết luôn.

Không định ra tay hỗ trợ, Solid Lunsar chỉ đứng một bên nghiêng đầu quan sát biểu hiện của Halu.

Chỉ thấy vẻ mặt người kia vẫn vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không lo lắng vì đàn gà đang bỏ nhào tới đây. Kế tiếp, Halu đặt ngón tay lên miệng, huýt một tiếng còi cực lạ tai, sau đó, những con khủng long Linh Ấn đang hưng phấn liền ngoan ngoãn trở lại, chúng giảm tốc độ, chậm rãi đi tới trước mặt Halu.

Sờ sờ từng cái đầu một, Halu dịu dàng an ủi những con “gà” đã ăn no kinh hãi của mình.

Đàn “gà” được vuốt ve thì lập tức tỏ ra ngoan ngoãn, Halu ném đồng thức ăn đã chuẩn bị từ trước cho chúng nó, sau đó liền làm ra một hành động khiến cho Solid Lunsar phải thay đổi sắc mặt —

Hắn dùng bàn tay vừa âu yếm đầu đám “gà” để sờ mõng bọn chúng!

“Thao tác này là để kiểm tra xem hôm nay bọn chúng có đẻ trứng hay không.” Đường như nhìn thấu nghi hoặc của Solid Lunsar, Halu chuyên tâm giải thích: “Cái đó vừa vừa to vừa giãn tức là mới vừa đẻ xong.”

Dù thấy Halu nói chuyện vô cùng nghiêm túc, nhưng Solid Lunsar vẫn không khỏi đỏ mặt lên một cách cực kỳ quý dị. Mà đối phương lại hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt hắn, tiếp tục chăm chú sờ mông đàn gà.

Hắn là những con khủng long Linh Ấn này đã quen với việc bị sờ mông r ồi, cho nên bất kể Halu có l ần mò như thế nào thì chúng không hề phản ứng. Ngược lại, có mấy con bị Halu sờ đến thì bồng nhũn chân, không nhin được mà hơi ng ồi xồm xuống.

“Đây là biểu hiện của những con sắp đẻ, có lẽ không được bao lâu nữa, chúng sẽ tìm ổ để đẻ trứng.” Halu tiếp tục truyền thụ kinh nghiệm cho Solid Lunsar.

“...” Solid Lunsar luôn nhanh m ồm nhanh miệng vẫn tiếp tục câm nín đ ầy quý dị.

“Ấy — Tôi giải thích không đủ rõ ràng sao? Vậy để tôi làm mẫu cho nhé.” Halu dùng một đôi mắt trong veo, chuyển rời bàn tay từ mông con gà xuống tới người Solid Lunsar, r ồi ngay khi đối phương chưa kịp phản ứng đã tỉnh bơ sờ soạng lưng hắn một lượt.

Thân thể bất chợt run lên, trong nháy mắt Solid Lunsar lại có cảm giác chân nhũn đến muốn ng ồi xồm xuống!

“Ha ha, hiểu chưa? Sờ như vậy đó, gà sắp đẻ trứng nhất định sẽ nhũn chân r ồi ng ồi xồm xuống.” Dùng vẻ mặt thu ần khiết nhìn Solid Lunsar, Halu quơ tay mình.

Ha ha — tôi ghét nhất những người nói “ha ha” với tôi đấy!

Cố gắng duy trì vẻ mặt bình thản, giữ vững đôi chân đã hơi m ềm nhũn của mình, Solid Lunsar tiếp tục đi theo Halu để học cách nuôi gà, chẳng qua l ần này, những bước đi của hắn có phần hơi run rẩy.

Giống gà muốn đẻ trứng lắm đó nha – Nghiêng cái đầu nhỏ, A Bái nghiêm túc nghĩ.

Dọc đường, bắt gặp vài con khủng long Linh Ân đang oox, mặt Solid Lunsar càng đỏ thêm, thế nhưng Halu vẫn cứ thản nhiên như chẳng có chuyện gì, đúng là có mắt như mù vậy.

“Sở dĩ loại khủng long này phù hợp để nuôi dưỡng là vì chúng nó động dục suốt ngày ~ Quanh năm suốt tháng, lúc nào cũng có thể đẻ trứng được, rất giống với loài gà ở đại lục Cinnamon của chúng tôi! Ôi chao... Không biết đời này còn có thể ăn được trứng gà thực sự hay không...” Cảm khái một câu đong đầy tiếc nuối, Halu đưa Solid Lunsar đi xem từng đôi từng đôi gà, cuối cùng dẫn hấn tới chỗ một đồng đá tảng.

Mới nhìn còn tưởng là đá tảng bình thường, thế nhưng quan sát cẩn thận mới phát hiện những tảng đá này được bố trí rất có lý. Không những chúng được bọc bằng một lớp vỏ khô thật dày, mà vị trí cũng vô cùng ngay ngắn, trông qua na ná một cái tổ chim.

Một cái tổ thoải mái cực kỳ!

Nhảy vào trong ổ, Halu khom lưng tìm kiếm thật lâu, một lúc sau, khi đứng thẳng người lại, trên tay cậu đã có thêm một quả trứng.

“Nhìn này! Chắc đây là quả trứng mà con gà có “cái đỏ” giãn giãn mới đẻ ra đấy!” Halu nở nụ cười xán lạn vô cùng.

Solid Lunsar cảm thấy hai chân lại bắt đầu mềm nhũn, thật muốn tìm cái gì đó để dựa vào... Trong lòng thầm nghĩ vậy, mà lúc ấy hấn cũng đang đứng trước một cái ổ thoải mái cực kỳ... Có lẽ nhận ra một tia khát vọng trong mắt đối phương, Halu lập tức vẫy tay với hấn: “Đến đây nghỉ một lát đi, bên này không có trứng.”

Vì thế, Solid Lunsar ngoan ngoãn đi vào, không bao lâu sau, nhóc mập A Bái cũng nhảy vào theo. Đặt con Kantus non lên trên bụng mình, Solid Lunsar cẩn thận cảm thụ mùi cỏ khô, mùi thú non của A Bái và... mùi hương là lạ trên người Halu.

Đó là một mùi mà Solid Lunsar chưa từng ngửi thấy bao giờ (chỗ hấn cơ bản là không có chó), song, sau ngày hôm nay, hấn cảm thấy có lẽ cả cuộc đời này, mình cũng không nào thể quên được mùi hương ấy.

Ban đầu, A Bái không quá thích ng ửi trên người Solid Lunsar, thế nhưng sau khi Halu sờ nó một lúc, nó cũng dần dần thích ứng, còn tò mò nhảy nháy trên người hấn nữa.

Đối với thú nhân trong bộ lạc Awash, A Bái quá nặng, nên cho tới tận bây giờ nó cũng chưa từng được chơi đùa với người lớn theo kiểu như vậy (ông nội Mãnh thì nó không dám tới gần, Black và White lại có con non của riêng mình).

Đó cũng là lý do mà nó trở nên vui vẻ rất nhanh.

Nhìn cục lông tròn vo nhảy tới nhảy lui trên bụng mình, ánh mắt Solid Lunsar dịu dàng không gì sánh được.

Sau đó, hấn nghe thấy Halu thở dài một tiếng.

“Anh, là ba ba của A Bái sao?”

Giọng nói mang theo rất nhiều mất mát của Halu truyền tới màng tai Solid Lunsar, r ồi trực tiếp xuyên thẳng vào sâu trong đại não hấn!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 160

Edit: Mimi – Beta: Chi

*****

Nghe được lời nói của Halu, đầu tiên Solid Lunsar sững sốt mất vài giây, sau đó...

Sau đó, hắn liề n nở nụ cười → ^ _ ^

Đó là một nét cười vô cùng khó hiểu, nó chứa đựng cả vui mừng, xót xa, hạnh phúc cùng đủ loại cảm xúc lẫn lộn khác nữa. Bỗng dưng, Halu ngây ngẩn cả người, trong lòng dâng lên một cảm giác áy náy không rõ lý do, cuối cùng, một câu cũng chẳng thốt lên được!

Nhất định chúng ta phải khen ngợi khả năng diễn xuất của Solid Lunsar!

Hắn không hó hé một tiếng nào, thế nhưng vẻ mặt hắn lại biểu lộ muôn vàn ý tứ, giờ phút này, nụ cười kiên định trên môi Solid Lunsar đã nói lên tất cả rồi!

Đẩy đẩy cái mông tròn ú của A Bái, Halu khở sở nói: “A Bái, đó là ba ba nha.”

A Bái: (☉o☉)

Nhìn nhìn Solid Lunsar đang giả bộ xót xa trong lòng, lại ngó ngó vẻ mặt vô cùng cô đơn của Halu, A Bái lặn xuống khỏi bụng Solid Lunsar

theo bản năng, cắn chặt một góc áo Halu, đồng thời dùng ánh mắt tràn đầy cảnh giác lườm Solid Lunsar.

Halu có lòng trả con về cho cha nó, Solid Lunsar cũng có ý muốn nhận đứa nhỏ này, nhưng vấn đề là, con non lại không chịu phối hợp nha~

Vì thế —

“Tôi quyết định ở lại đây để nuôi gà.” Đêm đó, sau khi trở lại bộ lạc dùng bữa tối với người nhà, Solid Lunsar chậm chạp ăn hết một nhánh cỏ crunch rồi thành linh bày tỏ quyết định của mình.

Lúc ấy, Mạnh Cửu Chiêu đã cắn gãy luôn một miếng xương đang gặm dở.

Mới một ngày trôi qua thế mà ông bác nhà cậu đã xác định được nghề nghiệp muốn theo đuổi rồi? Bảo một người thích ăn “gà” nhất đi nuôi “gà”, những con “gà” đó có thể sống sót nổi không?

“Gru gru ~~~” Con trai, nhớ trộm trứng về nhà! ← Ông nội vô cùng vui vẻ đón nhận quyết định này, tuy không phải con non nhưng ông rất thích ăn canh trứng đó.

“Loại trứng màu trắng có đốm đen là ngon nhất.” Quẹt quẹt miệng, Black phát biểu ý kiến của mình.

“Bác à, nếu trộm trứng thì đừng trộm trứng trắng trong khoảng thời gian này, trứng của Sita và Wieser vẫn chưa được tìm ra đâu.” Cảm thấy sự tình không thể cứu vớt được nữa, Mạnh Cửu Chiêu chỉ đành khuyên can một chút.

Bọn họ nói xong, Solid Lunsar liền liếc xéo cả đám một cái.

“Ai bảo tôi đi nuôi gà là để trộm trứng? Tôi chỉ muốn học hỏi kinh nghiệm nuôi gà mà thôi.”

Dùng cái đuôi lau lau miệng, Solid Lunsar nói ra những lời chính nghĩa cực kỳ.

“Hôm nay đến chuồng gà, tôi đã học được rất nhiều thứ từ Halu, cậu ấy vô cùng lợi hại, chẳng những biết khi nào gà sắp đẻ mà còn có thể nhận ra con nào đẻ quả trứng nào, chỉ sử dụng cỏ khô và đá tảng thông thường, cậu ấy cũng có thể ấp nở ba con gà con, tôi thật sự muốn học những kỹ năng đó nên mới quyết định ở lại đây.”

Vẻ mặt của hắn rất là chính trực.

Bảy Kantus trong gia đình đều bị hắn làm cho chấn động, sau đó —

Solid Lunsar mở cái ba lô nhỏ nhỏ, lấy ra — tám quả trứng ở bên trong!

“Tôi cũng đã biết trứng trắng đốm đen là ngon nhất, lát nữa A Trọc nấu lên đi.”

Mạnh Cửu Chiêu: ... Quả nhiên, đối với Kantus mà nói, thuận tay nhất trứng ấy mà, chính là đặc tính trời sinh đã ngấm sâu vào xương cốt!

Halu, cậu đã thu nhận một nhân công cực kỳ nguy hiểm!

Yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, khi đảo mắt nhìn mấy quả trứng một lần nữa, Mạnh Cửu Chiêu bỗng cảm thấy tâm tình tốt hơn: trứng trắng đốm đen ăn ngon lắm đó ~ George và Alice chưa được ăn bao giờ đâu, đem luộc cho bọn chúng đã!

Và thế là, từ đó về sau, Solid Lunsar liền ở lại bộ lạc, mỗi ngày nghiêm túc theo Halu học tập phương pháp nuôi gà.

Có đi ầu, mặc dù mỗi ngày hắn đều chăm chỉ học hỏi, mà Halu cũng kiên nhẫn truyền thụ, song dường như Solid Lunsar có sở “khắc trứng” bẩm sinh, cứ động đến quả nào là vỡ luôn quả ấy. Trái lại, cũng trong cùng một khoảng thời gian, Halu lại thu hoạch thành công hai mươi đến ba mươi quả trứng, đồng thời còn ấp nở bốn con khủng long Linh Ẩn non,

thậm chí, dưới sự chỉ bảo tận tâm của Halu, đứa nhỏ A Bái cũng ấp được một con khủng long Linh Ấn!

$\Sigma(\circ \triangle \circ \text{III})\}$

“Có gì lạ đâu, từ nhỏ A Bái đã nuôi gà cùng với tôi rồi, nó rất biết cách chăm sóc đàn gà, mỗi tháng đều có thể ấp được trên dưới mười con non đấy.” Đường như nhìn thấu sự kinh ngạc của Solid Lunsar, Halu giải thích với hắn như một thói quen.

Ấu, quả thực là quá lợi hại rồi!

Ngay từ đầu, Solid Lunsar ở lại là vì muốn lấy lòng A Bái, hắn định chờ khi đứa nhỏ kia tiếp nhận mình rồi sẽ lập tức rời đi, bởi vì chỉ có sớm tách khỏi Halu, con non mới chịu vun đắp tình cảm với người nuôi dưỡng mới. Thế nhưng, nhìn vào tình huống ngày hôm nay, hắn cảm thấy kế hoạch ban đầu của mình hơi bị không ổn rồi.

Ở đây, A Bái có cơ hội tiếp nhận một nền giáo dục rất tốt!

Nhỏ như vậy đã ấp trứng thành công, về sau chắc chắn nó sẽ trở thành một chuyên gia ấp trứng trong giống loài Kantus!

Chẳng trách A Trọc và Louis mới đi sinh sản lần đầu đã có được hai đứa con non, thì ra thú non trong bộ lạc lại được hưởng một nền giáo dục tiên tiến từ khi còn nhỏ xiu như vậy!

—▽—

Vì thế cho nên, Solid Lunsar quyết định mình phải cắm chốt ở chỗ này!

Mục tiêu không chỉ là A Bái, hiện giờ hắn đã nhắm vào cả Halu. Ngắm lại mà xem, nếu sau này hắn có thể dắt Halu đi tới vùng đất sinh sản, dựa vào khả năng trộm (cướp) trứng không gì sánh được của mình và năng lực ấp trứng ít ai bì kịp của Halu, lại có A Bái am hiểu cách chăm sóc gà con, vậy thì gia đình bọn họ (?) nhất định có thể trở thành gia tộc Kantus lớn mạnh nhất!

Solid Lunsar thật sự là một Kantus có khát vọng có ước mơ có hoài bão đó $\sim(\cong \nabla \cong)/\sim\sim$

Ban đêm, hấn kể lý tưởng vĩ đại của mình cho Mãnh nghe.

“Gru Gru $\sim$ ” Cỗ lên a! Con trai nhất định sẽ làm được $\sim$

Liếm liếm cái đầu của đứa con mình, Mãnh bày tỏ sự ủng hộ nồng nhiệt đối với lý tưởng của đối phương, sau đó, liền lăn ra ngủ.

Mãnh là một Kantus làm việc và nghỉ ngơi cực kỳ có quy luật, sáng mai rất có thể nó còn phải dậy sớm để chơi bịt mắt bắt dê với đám nhóc nhà mình!

Đáng tiếc, lại có người cố tình không cho nó ngủ —

Nói xong ý nguyện lớn lao của mình, Solid Lunsar vừa cúi đầu liền phát hiện ba ba đã ngủ say. Sao có thể chứ?! Hấn còn chưa nói đến những bước thực hiện lý tưởng đâu!

“Gru gru!!!!” Ba ba mau thức dậy, tiếp tục nghe con nói chuyện đi!

Solid Lunsar là một gã thích tỏ vẻ ngầu lòi, vì không muốn thành một kẻ lẩm lòi trước mặt em trai và những Kantus khác nên hấn chỉ dõc gan dõc ruột với một mình ba ba. Do đó, thùm tác tâm hồn duy nhất của Solid Lunsar – Mãnh – đã định trước sẽ phải vượt qua đêm dài trong tiếng lảm nhảm của con trai.

Sau khi trút hết tâm sự trong lòng, Solid Lunsar mới bắt đầu ngáy ngủ, mà mí mắt của Mãnh cũng sụp xuống ngay lập tức. Đáng tiếc, nó được Solid Lunsar buông tha quá muộn, cho nên chưa ngủ được bao lâu thì trời đã sáng rồi.

Hôm nay là ngày đưa đám thú non ra ngoài dạo chơi ← Mãnh thẩn nghĩ trong lòng!

Liếm liếm đưa con lớn một cách chan chứa yêu thương, Mãnh sải chân bước qua người hấn. Đáng tiếc, hiện giờ con trai đã quá lớn, một bước căn bản là không thể đi qua, do đó Solid Lunsar bị nó giẫm cho một cái.

Đấy cũng không phải là một cú giẫm bình thường, mà là một cú chân dốc toàn lực của một Kantus đã thành niên!

Mãnh chợt dạ quay đầu lại nhìn thoáng qua đứa con trai, phát hiện đối phương vẫn không có phản ứng gì.

Vì thế nó lại liếm liếm đối phương mấy cái rồi mới vui vẻ đi ra ngoài
~($\cong \nabla \cong$)/~

Đầu tiên, Mãnh đầu nhảy vào hang ổ của hai đứa con khác, không chút khách khí tách đám thú non ra, cẩn thận ngậm George lên, cho nó nằm trên đỉnh đầu mình, sau đó, lại thật cẩn thận ngậm thêm Alice...

Ấy — Con non này nặng quá!

... Con non nhà mình thực sự rất cường tráng đó! Đứa sau lại nặng hơn đứa trước nè.

Cũng may mình càng cường tráng càng khỏe mạnh hơn, cho nên con non nặng cỡ nào cũng vẫn tha đi được ~

Âm thầm cảm khái một chút, rốt cuộc Mãnh cũng thành công tóm được hai đứa chặt, sau đó vui vẻ ngậm chúng rồi đi.

À thì... Bởi vì quá vội vàng và cuống quýt, cho nên nó lại bất cẩn giẫm lên người White.

Bị ba ba giẫm mạnh, đương nhiên White rất là đau, đáng tiếc độ thốn này còn chưa đủ sâu để khiến hấn phải tỉnh dậy. Mùi của ba ba vô cùng quen thuộc, hấn biết xung quanh không có kẻ thù, cho nên cũng chỉ giật giật cẳng chân bị giẫm rồi lại khò khò ngủ tiếp.

Không thể không nói, những Kantus non nớt có thể sống sót và trở thành con trai của Mãnh đầu là những Kantus rất rất kiên cường! Mà nếu không phải Kantus rất rất kiên cường, vậy thì chắc chắn bọn họ là loại Kantus trì độn nhất o(╯□╰)o

Ngậm được George và Alice đang nằm cạnh đám con cháu của mình ra, Mãnh lại xách thêm nhóc thỏ Hill cùng nhóc Microraptor gui(*)Hausen của nhà Ames, đánh thức ba bé người cây nhà Tuyết Hoa dậy, cuối cùng công cả A Bái nhà Halu lên, liếm mỗi đứa một lượt, rồi mới mang tất cả ra ngoài chơi!

(*) Chú thích lại: Microraptor gui: một trong số những loài khủng long bay 4 cánh, có lông vũ trắng, mặt cú, mình khủng long (hình)

Kt quả hình ảnh cho Microraptor

Ngồi trên tấm lưng rộng của ông nội Mãnh, A Bái cảm thấy vô cùng lo lắng trong lòng.

Hôm nay – là một ngày đi chơi đầy nguy hiểm.

Halu từng nói, nó là thú non lớn nhất trong cả bọn, cho nên nhất định phải chăm sóc cho những thú non khác, cũng như chăm sóc cho đám gà con ở chuồng gà vậy đó.

A Bái nhớ rõ lời căn dặn ấy, cũng thực hiện đến nghiêm túc cực kỳ.

Khi ông nội Mãnh muốn chơi với bọn nhỏ, A Bái luôn là người đầu tiên xông lên, cố gắng vọt tới miệng đối phương để Mãnh buông tha cho những con non khác; khi ông nội Mãnh cử động mạnh, làm đám thú non trên lưng suýt rơi, A Bái sẽ liều mạng dùng chính thân thể mình để chặn lại, giúp bọn chúng ngồi trên lưng ông nội Mãnh thật an toàn; khi ông nội Mãnh lạc đường, bỏ những thú non khác bơ vơ bơ vơ, nó cũng sẽ nỗ lực tìm cả đám trở về.

Mỗi lần ra ngoài với ông nội Mãnh đầu là một thử thách vô cùng gian khó.

A Bái quay đầu nhìn cái ba lô nhỏ trên lưng mình một lần nữa, tốt lắm, hôm nay cũng chuẩn bị đầy đủ rồi!

Và thế là A Bái dừng cảm nghĩ trên vai ông nội Mạnh, sẵn sàng tiến vào trạng thái tốc hành.

Song, hình như hôm nay ông nội Mạnh đi hơi bị chậm (vì Alice quá nặng đấy mà ∇)!

Xem ra, nhiệm vụ hôm nay có thể nhẹ nhàng hơn chút xíu, thường ngày ông nội Mạnh chạy rất nhanh, nhóc thỏ Hill thấp bé nhẹ cân nên rất dễ lăn xuống đất ~

Có đi đâu, thực tế cho nó biết, nó đã buông lỏng cảnh giác quá sớm rồi.

George thức dậy.

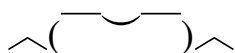
“Chiếp ~” Tiếng kêu khi vừa tỉnh dậy của đám thú non chính là đòn trí mạng với người lớn tuổi, hôm nay George đáng yêu vô cùng.

“George, buổi sáng tốt lành!” A Bái lập tức ân cần chào hỏi nó, cùng lúc ấy, những thú non bên cạnh cũng sôi nổi đánh tiếng với George.

“Chiêm chiêm ~” Nhận được những tiếng chào hỏi thân thiện từ bạn bè, George lại khoan khoái kêu lên hai tiếng.

Sau đó, nó bắt đầu đảo đôi mắt nhỏ nhìn đám thú non ở xung quanh. Là một đứa nhỏ mới sinh không bao lâu, George rất quen với việc được ôm ấp, khác với đám nhóc chỉ hận không thể tự nhảy xuống đất mà chạy qua chạy lại, George lại thích cảm giác được ôm, chỉ cần rời khỏi vòng tay người lớn để tự thân vận động, nó sẽ cảm thấy mệt mỏi cực kỳ.

Lưng của cụ nội cứng quá, George muốn tìm một ai khác ôm mình, nhìn tới nhìn lui giữa đám thú non, cuối cùng nó chọn nhóc thỏ Hill để làm ngai vàng mới.

Chớp chớp đôi mắt to tròn, George dang hai cái cánh nho nhỏ về phía Hill. Đây là một tư thế đòi ôm tiêu chuẩn! Nhưng, là con cháu nhà thỏ, dự cảm trước nguy hiểm của Hill mạnh mẽ cực kỳ, nhìn vào thân hình tròn quay cun cút của George, cảm thấy nguy hiểm đang rình rập, vì thế, chẳng những nó không tiến tới ôm đối phương mà ngược lại còn lùi về phía sau một bước.

“Chiếp?” George lại chớp chớp đôi mắt, nó dang cánh đến phát mờ mắt!

Hill lại lùi thêm một bước.

“Chiếp...” Cô đơn kêu lên một tiếng, George ử rử buông cánh xuống. Hausen nhìn mà cảm thấy không sao chịu nổi, nó thích Louis cho nên với con của Louis, nó cũng yêu quý như là bản năng.

Vẫy vẫy tay với George, Hausen nói: “Nào! George, đến đây với anh, anh ôm em!”

“Chiếp!” Vì thế, George lập tức vui vẻ trở lại, dùng cái móng vuốt nhỏ của mình để lấy đà nhảy lên một cái. Nó nhảy thẳng vào trong ngực Hausen, sau đó —

Hausen bị nó đè bẹp.

Hill: quả nhiên giác quan thứ sáu của mình chuẩn không cần chỉnh!

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 161

Edit: Mimi – Beta: Chi

*****

Đám thú non bị Mãnh lôi ra từ trong hang ổ, tất nhiên đều không được ăn sáng. Vì thế, khi vừa có mặt tại đích đến của hành trình, cả đám đều bụng đói kêu vang, không bao lâu sau, một trận tiếng kêu vang hơn, lớn hơn cũng truyền ra từ bụng của Mãnh.

Nhếch miệng với đám nhóc, ý bảo chúng trốn đi, sau đó Mãnh xuất phát đi kiếm đồ ăn sáng.

Chuyện kế tiếp ấy à, đương nhiên là bọn nhóc đứng ngay tại chỗ để chờ ông nội Mãnh quay về ừ.

Cả đám chờ ừ rồi lại chờ, mãi đến khi George đói đến mức sắp xỉu, A Bái mới mở miệng:

“Chiếp gâu! Chiêm chiêm chiêm chiêm gâu ầu ầu!”

Tám chục phần trăm là ông nội Mãnh đã lạc đường, tự chúng ta đi kiếm đồ ăn đi!

George và Alice vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, song đám thú non khác thì lại đồng loạt gật đầu.

Rất đơn giản, chẳng cần thương lượng hay là phân công, mọi người chủ động ra ngoài làm việc mà mình am hiểu nhất: Hausen cùng Hill phụ trách tới các con sông nhỏ gần đây để kiếm nước uống, ba nhóc người cây

đi hái thật nhiều trái cây thơm mát ngọt lành, A Bái thì thành thạo chop lấy mấy con thỏ hoang nho nhỏ.

Nhóm thú non làm việc vừa nhanh vừa tốt, không bao lâu sau, nước đã được đông đầy trong một cái ống đá, các loại trái cây rực rỡ sắc màu cũng được chắt thành đồng cao, thỏ hoang bị bọ nhóc chắt ở một bên, A Bái còn nhóm lên một đồng lửa nhỏ.

“Gâu! Gâu gâu gâu chiếp ~”

Các cậu nhìn nhé, đám thỏ không đeo thẻ đá trên cổ là có thể ăn, còn bọ có thể trên cổ là thỏ của bộ lạc chúng ta, không ăn được nhé.

Vừa chuẩn bị lột da thỏ, A Bái vừa bớt thời giờ phổ cập kiến thức cho George và Alice.

Hill cũng tranh thủ kéo miếng đá Awash nho nhỏ trên cổ mình ra, cho George cùng Alice nhìn qua, sau đó lại vội vàng cất kỹ.

Hậu duệ của ông nội thỏ càng ngày càng đông, đa số thỏ tuyệt đầu không thể biến thành người, bọ chúng vừa tròn năm là sẽ rời đi tìm phối ngẫu ngay lập tức. Người trong bộ lạc cũng không ngăn cản việc này, chẳng qua, trước lúc bọ chúng nó rời đi, họ sẽ đeo lên cổ chúng một miếng đá Awash nho nhỏ, như vậy sẽ không bị thú nhân trong bộ lạc tưởng lầm là con mồi mà xơi luôn.

Hiện tại, trên cổ của George và Alice cũng có hai miếng đá nhỏ.

Vốn dĩ bọ chúng không hiểu tác dụng của miếng đá kia, vì hơi ảnh hưởng đến giấc ngủ, nên mỗi ngày George đầu tốn một khoảng thời gian để chiến đấu với sợi dây treo đá trên cổ, ý đồ len lỏi nó đi khi người lớn không chú ý. Nhưng mà, hiện giờ cuối cùng nó cũng hiểu được tác dụng của miếng đá rồi:

Thì ra miếng đá này là để cam đoan nó sẽ không bị người khác xơi tái, quan trọng lắm đó nha!

Vì thế cho nên, từ đó trở đi George không dám động đến sợi dây thừng kia nữa, thậm chí nó còn cẩn thận kiểm tra miếng đá trên cổ mình, phát hiện dây thừng vẫn chắc chắn, miếng đá vẫn an toàn, chưa bị mình phá hỏng mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

“Mặt khác, vào những lúc không có muối, mọi người có thể nghiền nát đá ra, rắc một ít lên thịt nướng, như vậy thịt sẽ ngon hơn ~” A Đại nhà Tuyết Hoa cười tủm tỉm, bổ sung thưởng thức vè miếng đá “căn cước” của bộ lạc, còn làm mẫu mà rút miếng đá thuộc sở hữu của mình ra, cắn một mẫu nhỏ, nghiền thành bột, rắc lên miếng thịt mà A Bái đang nướng.

George & Alice: (⊙ o ⊙) A!

Đây không phải là miếng đá vô cùng quan trọng hả...

“Nếu dùng hết đá Awash thì lập tức xin miếng khác bổ sung là được, loại đá này trong bộ lạc còn nhiều lắm!”

A Nhị – một thú non lớn lên trong bộ lạc đại gia nở nụ cười cực kỳ phóng khoáng.

Đám thú non cùng nhau ăn thịt nướng, gặm trái cây, uống nước sông trợ giúp tiêu hóa. Cuối cùng, A Bái giám sát mọi người dùng phần nước sông còn lại để rửa móng vuốt và xúc miệng. Sau khi ăn uống no đủ và khôi phục dáng vẻ sạch sẽ ban đầu, cả bọn mới nằm la liệt ra đất tiếp tục chờ đợi ông nội Mãnh.

Thường xuyên theo ông nội Mãnh đi chơi, đám thú non trong bộ lạc Awash đã học được cách chăm sóc bản thân từ rất sớm.

Khi bọn chúng sắp sửa đi ngủ, tiếng gầm của Mãnh bỗng nhiên vang dội cả một vùng trời, A Bái vội vàng đứng bật dậy, ngậm hết đám thú non còn nằm trên mặt đất lên, cuối cùng, khi ngậm đến Alice, nó thật sự không tha con bé đi nổi. Tuyệt vọng “Gâu” một tiếng, nó hoảng sợ nhìn một con Ankylosaurus(*) mình đây gai nhọn bị Mãnh ném tới.

(*) Ankylosaurus: một loài khủng long (hình)

Hình ảnh có liên quan

Sau đó, con Ankylosaurus lập tức đập vào người Alice còn đang ngủ khò khò —

Tất cả thú non đều sợ đến ngậy người!

“Chiếp!” George cũng sợ hãi không gì sánh được.

Trong khi đó, Alice bị con Ankylosaurus khổng lồ đè nặng vẫn không hề nhúc nhích, trông qua giống như là...

Đã chết?

Ngay khi đám nhỏ còn đang bàng hoàng, Mãnh cũng phát hiện ra sai lầm của bản thân. Vừa rồi nó quá hưng phấn nên mới không nhận được mà ném con mồi lên không trung, đã thế khi ném còn không để ý tới mặt đất, kết quả con mồi nện trúng người đứa cháu gái của mình!!!!!!

“Gru gru ~~~” Nhanh chóng bay tới, Mãnh đau đớn rống lên một tiếng.

Đá con Ankylosaurus sang một bên, nó cẩn thận đẩy đẩy Alice, phát giác đối phương vẫn hoàn toàn bất động, nó lại khẽ đẩy đẩy thêm vài cái:

Vẫn cứ bất động —

Mãnh cứng người rồi.

Thú non quý giá... thế mà lại bị hấn đập cho chết?

Ngay khi Mãnh quyết định thử lại một lần nữa thì một đợt sóng âm thật lớn và thê lương phát ra từ miệng của Alice.

“Chiếp ~ Alice, Alice buồn ngủ!”

Được rồi, Alice là một đứa bé gái ưa ngủ nướng, chẳng qua đánh thức nó hơi khó tý thôi mà.

Phun ra một câu như thế, lại cảm giác không có ai động vào người mình nữa, Alice lập tức chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

=□=← Đây là vẽ mặt hiện tại của A Bái.

Thì ra cô em này vẫn luôn ngủ say đấy à?

Bị một con Ankylosaurus lớn như vậy đập trúng, em còn có thể tiếp tục ngủ được nữa hả?

Trong khi đó – con Ankylosaurus rơi từ trên trời xuống và đập phải Alice rồi bất tỉnh, vừa bị ông nội Mạnh đẩy hai phát đã tỉnh rồi, ông nội à, rốt cuộc ông đã dùng bao nhiêu sức lực vậy!

Thấy ông nội Mạnh bị sóng âm đáng sợ trực tiếp đánh trúng mà chảy mất một giọt máu mũi, A Bái bắt đầu cảm thấy may mắn vì vừa rồi mình không ngậm được Alice lên.

“Gru gru gru!” Mạnh không thèm để ý tới chuyện lỗ mũi ăn trầu, chỉ cần con bé không sao là tốt rồi, lớn hòng chỉ chứng tỏ thân thể của nó tốt mà thôi!

Lắc lắc cái đuôi, nó liền vui vẻ trở lại, tha con Ankylosaurus vừa bị mình ném sang một bên về, gọi bọn nhỏ khác tới dùng bữa.

Hiện tại đã mặt trời đã chiếu tới朦胧, bữa sáng biến thành bữa trưa rồi, do đó, con Ankylosaurus béo ú mà ông nội Mạnh mang về đã trở thành bữa ăn trưa của đám nhóc.

***

“Trưa rồi mà ông nội và bọn nhỏ vẫn không về à?” Đến giờ ăn trưa, thấy con cái và ông nội đều chưa trở về, Mạnh Cửu Chiêu hơi hơi lo lắng.

“Không sao đâu, ba ba sẽ dắt bọn nhỏ đi chơi nguyên một ngày, trước khi về còn mang bọn chúng ra bờ biển tắm rửa nữa.” Black đã quen rồi.

Trải qua một thời gian thích ứng, Alice đã có thể ở trong môi trường nước biển xung quanh bộ lạc một lúc, tuy ở lâu vẫn sẽ không thoải mái, nhưng đã tốt hơn so với thời điểm bắt đầu rất nhiều, nhờ thế Mạnh Cửu Chiêu cũng yên tâm.

Trong bộ lạc, mọi người không có thói quen ăn trưa, chỉ có đám thú non mới một ngày ba bữa, bởi vì trong nhà vẫn luôn có con non, nên gia đình Black vẫn duy trì ba bữa một ngày suốt cả năm. Nếu đã chuẩn bị thực phẩm rồi mà không ăn thì lãng phí quá, cuối cùng, Mạnh Cửu Chiêu quyết định: “Vậy con đi gọi bác cả và Halu tới ăn cùng.”

Dứt lời, Mạnh Cửu Chiêu liền đi tới khu vực nuôi gà để tìm Solid Lunsar cùng Halu. Chuồng gà cách bộ lạc cũng không xa, nên cậu không gọi Louis đi cùng.

Đúng rồi, hiện giờ Louis đang xây hang ổ dành riêng cho hai người bọn cậu, động tác của hắn rất nhanh, ban này Mạnh Cửu Chiêu có liếc qua, căn cứ vào tốc độ này, có lẽ chạng vạng là xong.

Hai người đã trưởng thành, không thể cứ ở mãi trong hang ổ của ba ba được, ngày sau Mạnh Cửu Chiêu và Louis muốn ở nhà riêng của mình.

Có đi đâu, cậu cũng chú ý tới một điểm: vị trí mà Louis chọn để xây ổ rất gần chỗ của Black và White, xem ra Louis cũng giống như cậu: dù đã có gia đình riêng nhưng vẫn không muốn phải xa hai ba ba quá ~

Trước khi đi, Mạnh Cửu Chiêu lại không nhìn được mà nhìn về phía Louis một cái, âm thầm khen ngợi đối phương một lúc lâu rồi mới vui vẻ chạy tới khu nuôi gà.

Đây là một buổi trưa hết sức bình thường.

Ánh nắng ấm áp, nhiệt độ vừa phải, gió thổi nhẹ nhàng.

Từ khoảnh khắc được sinh ra, Mạnh Cửu Chiêu đã biết kiếp này mình sẽ sống trong một thời đại có nhiều biến động nhất.

Không có bất cứ dấu vết nào của khoa học kỹ thuật, tất cả đều chỉ có thể dựa vào sức người, nhân loại không có khả năng đối chọi với tự nhiên để tiến hành cải tạo quy mô lớn, Thượng đế dựa theo tâm tình mà tùy tiện thay đổi tình c ầi nguyên thủy hoang sơ này.

Trước sức mạnh của mẹ thiên nhiên, con người nhỏ bé đến đáng thương, một giây trước còn sống trong yên bình, thế mà ngay giây tiếp theo đã phát sinh biến động cực kỳ khủng khiếp!

Tất cả những đi ều này, Mạnh Cửu Chiêu đi ều biết, chỉ là, cậu trăm triệu lần không nghĩ tới, chuyện xấu lại đến nhanh như vậy —

Bỗng nhiên, vô số khủng long từ rừng cây ào ạt xông ra! Những con khủng long có cánh cất tiếng rống chói tai v ỡi v ỡi lướt qua ngay trên đỉnh đi ều cậu, giờ phút này, Mạnh Cửu Chiêu biết tình huống bất ổn, cậu muốn chạy, nhưng mà phải chạy đi đâu?!

Đại não hoàn toàn trống rỗng, Mạnh Cửu Chiêu lập tức cảm nhận được chấn động kịch liệt truy ền tới từ tâm tinh c ầi, cảnh tượng trước mắt hết như một thước phim quay chậm, mặt đất dưới chân cậu nứt vỡ bắn tóe lên, những hòn đá tựa như thoát được lực hấp dẫn mà ào ào bốc lên, từng viên từng viên bắn v ề phía trước...

Rốt cuộc, mặt đất tách đôi hoàn toàn! Chỗ đứng dưới chân không còn, giây tiếp theo... Mạnh Cửu Chiêu hoảng sợ phát hiện mình bắt đi ều rơi thẳng xuống!

Trạng thái rơi cũng không duy trì quá lâu, chẳng mấy chốc cậu li ền rơi xuống một đồng bùn đất lạnh tanh. Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy chân mình đau đớn kịch liệt, nhưng cậu không có thời gian để kiểm tra xem bản thân có bị thương không mà kinh hãi ngẩng đi ều nhìn lên, lúc này, chỉ c ầi có một tảng đá rơi xuống, chắc chắn là cậu phải chết!

Chắc chắn cậu sẽ phải chết!

Xung quanh hoàn toàn tối đen, Mạnh Cửu Chiêu không nhìn thấy bất cứ một cái gì cả. Cậu nghe được tiếng động của vật nặng rơi từ trên cao

xuống, nhưng cũng nghe thấy tiếng tr ần đục của những vật thể cứng rắn va đập vào nhau.

Xem ra phía trên có cái gì đó chặn được tảng đá vừa rơi xuống!

Trong lòng bỗng nhiên chấn động, sau đó Mạnh Cửu Chiêu lại c ầu nguyện một h ồi, hiện tại chỉ có thể c ầu cho vật thể không xác định ở trên đầu giúp mình tranh thủ chút ít thời gian, cậu không thể chết được!

Vì Louis, vì các ba ba, vì ông nội, vì George và Alice – cậu, tuyệt đối không thể chết được!

Tựa như nghe được lời nguyện c ầu của Mạnh Cửu Chiêu, tuy rằng phía trên không ngừng truy ền tới những tiếng rơi rất mạnh, nhưng tất cả đều bị vật thể không rõ trên đầu cậu chặn lại.

Giống hết một vòng bảo hộ đáng tin cậy, nó giúp Mạnh Cửu Chiêu chặn tất cả nguy hiểm đang tới g ần.

Nhi ều lần nghe thấy tiếng đứt gãy từ phía bên trên, Mạnh Cửu Chiêu vô cùng lo sợ, cậu sợ cái l ồng bảo hộ của mình bị đập nát, đá tảng sẽ thi nhau đổ ập xuống đây. Nhưng, cuối cùng, đi ều đó đã chẳng xảy ra.

Dù thỉnh thoảng sẽ có vài hòn đá nhỏ xuyên qua khe hở rớt xuống, đập vào mặt đất xung quanh Mạnh Cửu Chiêu, nhưng những khối đá to và nguy hiểm hơn thì không có.

Tại cái khe nứt quỷ dị này, kỳ tích đã xảy ra: Mạnh Cửu Chiêu không hề bị thương thêm!

Rốt cuộc động đất cũng ngừng hẳn, cẩn thận xác nhận điểm này, Mạnh Cửu Chiêu mới có thời gian kiểm tra vết thương trên chân mình: đùi phải của cậu bị gãy r ối. Cũng may, phần xương gãy không xiên xẹo, nhin đau cố định vết thương một chút, Mạnh Cửu Chiêu mới đi ều chỉnh được hơi thở d ần dập của mình.

Tuy động đất đã ngừng, nhưng tình cảnh của Mạnh Cửu Chiêu lại chẳng khá hơn gì cả: cậu đang bị nhốt trong khe nứt tốt lắm không một tia sáng này.

Nếu động đất thêm một lần nữa, rất có khả năng cậu sẽ bị nuốt xuống lòng đất sâu. Điêu ấy, Mạnh Cửu Chiêu biết chứ, nhưng trong lòng cậu vẫn luôn ngập tràn hy vọng —

Louis và ba ba là những Kantus vô cùng mạnh mẽ, chắc chắn bọn họ sẽ không sao!

Nhất định Louis sẽ tìm được cậu! Các ba ba cũng sẽ tìm được cậu!

George và Alice có Mạnh bảo vệ, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì!

Bộ lạc đã có Tuyết Hoa, tất cả sẽ được bình yên vô sự!

Nếu mọi người đều bình an thì nhất định cậu cũng phải kiên trì...

Cậu cuộn tròn thân thể, thẩn thẩn tên của người thân, ở trong bóng đêm, đáy mắt Mạnh Cửu Chiêu lóe lên một tia khát khao được sống vô cùng mãnh liệt.

Khát thì uống nước bóp ra từ đất bùn, đói thì liếm đá Awash đeo trên cổ, thừa dịp vẫn còn thể lực, cậu thử kiểm tra hoàn cảnh xung quanh. Rốt cuộc, cậu cũng tìm được một khe hở nhỏ.

Gió xuyên qua khe hở này để thổi vào bên trong!

Mừng rỡ không sao tả xiết, Mạnh Cửu Chiêu điên cuồng gào vào khe hở này —

Mỗi một tiếng bật ra, cổ họng Mạnh Cửu Chiêu đau như dao cắt, nhưng cậu vẫn kiên định tiếp tục gào. Bởi vì thiếu ăn thiếu uống trong một thời gian dài, nên giọng nói của Mạnh Cửu Chiêu đã khản đặc, hoàn toàn không giống chất giọng thường ngày. Thế nhưng cậu biết chắc chắn người thân của mình sẽ nhận ra!

Cậu có thể được sinh ra trên thế giới này, có thể gặp được nhiều người quan trọng đến như vậy, bản thân đi đầu ấy đã là một kỳ tích rồi. Trong suốt quá trình khôn lớn, cả gia đình đã gặp phải vô số tình huống bất ngờ, song bọn cậu vẫn ở bên nhau. Từ đầu đến cuối, Mạnh Cửu Chiêu đã được chứng kiến những kỳ tích liên tiếp xảy ra, cho nên, cậu hoàn toàn tin tưởng, lần này kỳ tích sẽ lại tới nữa!

Vì thế —

Kỳ tích đã thật sự xuất hiện.

Cậu nghe được tiếng của Louis!

Không chỉ Louis, mà các ba ba cũng đang ở đây! Khi nghe được tiếng gọi nho nhỏ xuyên thấu qua khe hở, Mạnh Cửu Chiêu bỗng đứng rời lẹ.

Đất đá phía trên đỉnh đầu bị người cẩn thận rời đi, tia sáng mong manh đầu tiên xuyên qua lỗ hồng chiếu vào tầm mắt Mạnh Cửu Chiêu. Mặc dù luồng sáng này rất mảnh và yếu ớt, nhưng vì bị vây trong bóng tối quá nhiều ngày nên cậu vẫn bị chói không hề nhẹ.

Tầm nhìn trở nên mơ hồ, cậu cảm thấy trước mặt mình trắng xóa một màu.

Một sợi dây thừng được thả xuống, Mạnh Cửu Chiêu hiểu ý buộc nó vào ngang hông, dùng sức giật giật dây thừng, sau đó cậu liền cảm thấy thân thể mình chậm rãi bay lên...

Một mét... Hai mét... Khi sắp sửa rời khỏi cái nơi suýt thành mồ chôn của mình, Mạnh Cửu Chiêu cố gắng nheo mắt, muốn xem thử một chút xem cái lồng kiên cố đã giúp cậu che chắn tất cả thương tổn suốt mấy hôm nay, rốt cuộc là cái gì...

Đó là một tảng đá có hình thù kỳ dị, gập gập bùn đất đen xì bám dính bên trên, Mạnh Cửu Chiêu có thể nhìn thấy phần trắng tinh bên dưới. Thế nhưng...

Thân thể không ngừng được kéo lên cao, tầm nhìn của Mạnh Cửu Chiêu cũng được mở rộng liên tục, càng ngày cậu càng cảm thấy thứ kia không phải là tảng đá.

Không phải đá, mà giống như... bộ xương của một dã thú khổng lồ nào đó? Chỉ là, trải qua một khoảng thời gian quá dài, bộ xương kia đã biến thành hoá thạch —

Nghĩ đến đây, Mạnh Cửu Chiêu bỗng động lòng, có một loại thương cảm mãnh liệt dấy lên trong tâm tư cậu, cùng lúc đó, rốt cuộc cậu cũng có cơ hội nhìn thẳng vào cái đầu của dã thú kia!

Hốc mắt trống rỗng đen ngòm của đối phương đối thẳng vào Mạnh Cửu Chiêu! Cái đầu của bộ xương này rất lớn, vì thời gian quá lâu, nên răng nanh đã không trọn vẹn nữa rồi, song, chỉ từ chiều dài và hình dạng của vài chiếc răng còn sót lại, Mạnh Cửu Chiêu vẫn nhận ra thân phận của bộ xương này ngay trong nháy mắt!

Đó là một Kantus! Đầu của một Kantus đã qua đời!

Không biết đối phương đã bị chôn vùi ở nơi này bao lâu, toàn bộ hài cốt đã hòa vào nham thạch, trở thành một hoá thạch đúng chuẩn và đầy đủ. Hài cốt Kantus nọ đang đôi cánh khổng lồ bao bọc lấy thân mình, còn giờ móng vuốt che chắn thật kỹ phần trước ngực. Nhìn vào cảnh tượng ấy, Mạnh Cửu Chiêu lập tức hình dung ra bộ dáng lúc chết của đối phương —

Trong khoảnh khắc tử vong, Kantus này đã biến lại nguyên hình, mở rộng đôi cánh, hứng chịu mọi tổn thương cho một thứ quan trọng mà hắn bảo vệ ở trong lồng ngực!

Bởi vì phải gánh chịu toàn bộ thương tổn, cho nên xương cánh của Kantus này đã hư hỏng hoàn toàn, xương đầu cũng vỡ hơn một nửa, nhưng mà hắn đã thành công! Xương móng vuốt khum khum như đang cùm bấu vật hoàn hảo đến là cùng, chắc chắn thứ được hắn che chở trong ngực phải được bảo vệ chu toàn lắm!

Đúng vậy...

“Thứ” trong ngực hắn đúng là đã được bình an.

Trong một nháy mắt nhìn rõ toàn cảnh hình dáng của Kantus này, Mạnh Cửu Chiêu bỗng đổ lệ lần thứ hai.

Cậu nhận ra thân phận của đối phương rồi.

Louis... Đây là Louis!!!

Đây là người đã nhét cậu vào bao con nhộng thời không, rồi tự mình gánh chịu mọi thương tổn trước khoảnh khắc khi vũ trụ nổ tung đó!

Khi nhìn thấy toàn bộ thân thể đối phương, Mạnh Cửu Chiêu đã lập tức nhận ra hắn.

Thì ra... anh vẫn luôn ở nơi này.

Thì ra... anh chẳng những cứu em trong kiếp trước, mà còn cứu em ở kiếp này.

Hốc mắt đen xì xuyên thấu cả không gian và thời gian xa tít tắp, Louis đời trước cùng với Mạnh Cửu Chiêu đời này đối mặt với nhau thêm một lần.

Bị chôn vùi trong lòng đất lạnh, hắn chờ đợi lần gặp gỡ này đã rất nhiều năm.

Ngay khi thân thể Mạnh Cửu Chiêu rời khỏi tầm mắt của bộ hài cốt, đối phương giống như bị rút cạn sức lực, những mảnh xương thật lớn thật dài rồi cuộc nát tan, mang theo bùn đất cùng nham thạch bắn ra tung tóe, rồi rơi vào khe nứt tối om.

“Louis ——” Không thể khống chế được tâm tình, Mạnh Cửu Chiêu òa khóc nức nở!

Sau đó, cậu được một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy.

“Anh ở đây! Em không sao cả! A Trọc, em không sao rồi!” Mùi hương quen thuộc lắm, là Louis đang ôm chặt lấy cậu. Hắn dùng sức mà ôm, nhưng lại vì lo lắng sẽ bất cẩn làm cậu bị thương nên cánh tay khẽ run nhẹ.

Ngay trong nháy mắt, Mạnh Cửu Chiêu cũng run rẩy ôm lấy hắn.

Tuy run rẩy, nhưng Mạnh Cửu Chiêu đã dùng hết tất cả sức mạnh của mình, thậm chí là tất cả sức mạnh của cuộc đời này, để ôm chặt lấy Louis.

Đời trước, cậu thiếu Louis một cái ôm.

Khi đó cậu quá chậm chạp, chỉ nắm được một cọng lông trên người hắn.

Cọng lông bị Mạnh Cửu Chiêu nắm chặt trong lòng bàn tay ấy đã cùng cậu chui vào bao con nhộng thời không, vì thế, bao con nhộng đã thai nghén ra một em bé Mạnh Cửu Chiêu, và một con gà ngây ngô Louis.

Ôm chặt lấy nhau, hai người khóc thật lâu, chẳng bao lâu sau Black và White cũng nhập bọn, sau đó là Mãnh, Solid Lunsar... Cả nhà bọn họ xúm vào một chỗ, ôm ấp rồi khóc lóc, Mạnh Cửu Chiêu cảm thấy sắp sửa hít thở không thông.

Cuối cùng, cậu lại mỉm cười.

***

Trận thiên tai này tới quá bất ngờ, bộ lạc phải gánh chịu tổn thất cực kỳ lớn:

Đàn gà Halu nuôi bị mất lần thứ hai, ngay trong nháy mắt động đất nổ ra, bọn chúng sợ quá nên đã chạy sạch.

Mặt đất hỗn độn vô cùng, phần đất mà bộ lạc mất cộng khai hoang cũng biến thành mây khói, một cọng cỏ crunch cũng chẳng còn.

Toàn bộ nhà cửa trong bộ lạc đều sụp đổ, đến cái hang ổ Louis mới dựng được một nửa cũng thành đồng hoang tàn.

Mà phần tóc mới mọc của Tuyết Hoa... cũng đã biến thành hư ảo...

May mắn duy nhất chính là, bộ lạc không thiếu mất mạng nào, tất cả đều sống sót.

Dưới sự dẫn dắt của Sall, bộ lạc Awash chỉ nghỉ ngơi một ngày, hôm sau lại bắt đầu xây nhà dựng cửa. Cũng chẳng biết là may mắn hay bất hạnh, Mạnh Cửu Chiêu lại là người bị thương nặng nhất trong toàn bộ lạc.

Cậu bị gãy xương đùi nên được giao nhiệm vụ an bài cho đám thú non.

Alice trở thành con non được mọi người hoan nghênh nhất. Trước khi động đất, đám thú non đang chơi trốn tìm, dưới sự yêu cầu của George, Alice đặc ý dắt cả đám tới tham quan “khuê phòng xa hoa” của mình, nhờ trốn vào trong đó nên suốt cả cơn địa chấn, một đứa cũng chẳng bị thương.

“Nhóc lười George, thấy chị con chơi với các bạn vui chưa kìa, sao con không chơi cùng mọi người hả?” Đặt George nặng trịch lên bụng của mình, nhìn ra một đám trẻ con đang ng ã ch òm hồm trên mặt đất đùa nghịch với nhau ở đằng xa, Mạnh Cửu Chiêu chột chột bụng thẳng bé.

Thế nhưng, George lại chỉ duỗi chân, xoay mông đổi hướng rồi ghé vào bụng ba ba tiếp tục suy nghĩ sự đời.

Nghe nói George là người đầu tiên phát hiện ra mình, đúng là không thể nào tin được! Hiện tại, đứa nhóc này vẫn còn bé xíu, làm sao nó có thể nhận ra sự tồn tại của mình ở một nơi hỗn độn như vậy ta?

Đáng tiếc, George sẽ không nói, Mạnh Cửu Chiêu cũng chẳng hỏi ra được cái gì.

Nhìn đám người bận rộn ở cách đó không xa, Mạnh Cửu Chiêu lại chột chột George, nhẹ giọng nói với nó:

“George, nói cho con biết một bí mật: đây là quê cũ của ba ba. Không chỉ kiếp này, mà cả kiếp trước ba ba cũng được sinh ra ở nơi đây.”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy hài cốt của Louis đời trước, Mạnh Cửu Chiêu đã hiểu ra tất cả. Cậu hiểu tình c ầu này chính là Trái Đất năm xưa, hiểu được mối liên quan giữa hai Louis, cũng hiểu được mảnh đất dưới chân hiện tại chính là quê cha đất tổ của mình.

Trùng hợp biết bao!

Vòng hết mấy vòng, cuối cùng cậu lại v ề nơi khởi đầu mọi chuyện!

Mà tất cả bọn họ, rốt cuộc lại trở v ề trạng thái hoang sơ nhất khi vừa đặt chân lên mảnh lục địa này: mọi người chỉ có hai bàn tay trắng, và, cũng chỉ có nhau.

Nhưng, không có gì là không tốt.

Nhìn Louis và hai ba ba ở đằng xa, Mạnh Cửu Chiêu ôm George vào trong ngực, ánh mắt bỗng trở nên kiên định lạ lùng.

Bỗng cậu nghe thấy tiếng reo vui của Alice:

“A! Ba ba! Gà chạy v ề kìa!”

Đúng như những gì con bé nói, đám khủng long Linh Ân bỏ chạy trong cơn động đất đã quay v ề với bộ lạc r ồi!

—HOÀN CHÍNH VĂN

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 162: Phiên Ngoại – Bỗng Có Một Ngày

Edit: Mimi – Beta: Chi

*****

Đối với trẻ em ở bất cứ thời đại nào, trốn tìm đâu là một trò chơi vô cùng thú vị.

Nhóm thú non trong bộ lạc Awash cũng rất thích chơi trốn tìm!

Hôm nay, bọn chúng lại rủ nhau tham gia trò chơi này như thường lệ, người đầu tiên đi tìm chính là nhóc thỏ Hill của gia đình Ames, trong lúc đếm ngược từ 100 về 0 thì mọi người bắt đầu lần trốn đi.

“George, có muốn lặn xuống biển với chị không?” Đương nhiên Alice muốn mang theo George xuống nước, nhưng không ngờ lần này cậu nhóc lại từ chối.

“Chiếp!” George kêu lên một tiếng trong veo, quơ quơ cái cánh nhỏ với chị gái mình.

“Được rồi, George, đừng có tè dầm ở trên giường đấy!” Hiểu những điều George muốn nói, Alice cũng quơ tay với nó.

Lại “chiếp” thêm một tiếng nữa, George nhanh chóng đi tìm chỗ ngủ.

Đúng vậy, bạn không nhìn lầm đâu, George quyết định đi ngủ mất tiêu rồi!

Khi đám thú non khác còn đang cố gắng tìm chỗ trốn, nó lại tìm một góc có thể ẩn mình, sau đó vùi đầu vào ngủ.

Cậu nhóc này, thật sự rất lạc đàn, rất không có tinh thần chơi trò chơi đấy.

Sau khi tạm biệt chị gái, đầu tiên George đi về nhà, nó thầm nghĩ: ổ chần thật lớn trong nhà nhất định là nơi thích hợp để ngủ nhất!

Đáng tiếc, vừa mới tới cửa, George liền tròn tròn con mắt — không thấy nóc nhà đâu nữa cả...

Ông nội lại phá hỏng nhà r ấ (Bởi vì hai ba ba đầu gọi Mãnh là ông nội, cho nên George cũng học theo). Một nhóc thú non như George mà cũng biết tình cảnh trước mắt là như thế nào.

Cúi cái đầu nho nhỏ với một nhúm lông ngực nghếch xuống, George ủ rũ đi về phía khác.

“George, một mình nhóc ở đây làm gì?” Vừa liếc mắt một cái Sita đã phát hiện ra nó, “Con đang tìm ba ba à? Ba ba và các ông của con đã đi tìm kiếm vật liệu chắc chắn hơn để xây hang ổ r ấ, có lẽ phải khuya mới trở về”

Bộ lạc Awash rất đoàn kết, nếu nhớ có việc thì cứ ra ngoài hoàn toàn không phải bận tâm, những thành viên khác sẽ chăm sóc thú non giúp họ. Hiện giờ, gia đình Kantus đã quen với việc tin tưởng người khác, huống hồ vẫn có Solid Lunsar ở lại bộ lạc, cho nên bọn hắn rất yên tâm để George và Alice lại chỗ này.

“Chiếp...” Tiếng kêu này của George mang theo vài phần mất mát, nghĩ nghĩ một chút, nó lại “chiếp” thêm tiếng nữa.

“Con muốn đi tìm Solid Lunsar à? Bây giờ Solid Lunsar đang ở chuồng gà! Đúng lúc Sita cũng muốn tới đó, Sita đưa con đi nhé!”

Nghe đối phương nói vậy, George nhanh chóng dang đôi cánh nhỏ, mặc cho Sita ôm mình vào trong ngực, đồng thời tỏ ra vui vẻ lại ngay.

Khu vực nuôi gà cách bộ lạc không xa, nhưng George không muốn đi bộ — nó rất lười. Hiện tại có Sita đồng ý bế nó đi, thật đúng là vô cùng vừa ý nó.

Sau trận động đất đáng sợ kia, hang ổ trong bộ lạc đã bị phá hủy hoàn toàn, đương nhiên chuồng gà cũng chẳng còn nguyên vẹn. Đám khủng long Linh Ấn mà Halu nuôi cũng con chết con bỏ chạy. Nhưng đối với Sita, những đi đâu ấy chẳng có gì đáng sợ cả, từ nhỏ đến lớn, cô đã quen với thiên tai và việc làm lại từ đầu rồi, sở dĩ cô xây hang thành thạo như vậy cũng là vì lý do này.

Điều khiến Sita khó có thể chấp nhận chính là — sau khi thiên tai nổ ra, quả trứng của cô và Wieser cũng hoàn toàn biến mất.

Trước đó, cô bất cẩn để quả trứng mình vừa sinh vào chuồng gà của Halu, kết quả không cách nào tìm ra được. Bất đắc dĩ, Sita đành phải đánh dấu trên từng quả trứng, sau đó thả lại chuồng gà cho Halu ấp nở. Thời gian trôi qua, trứng lục tục nở thành con, nhưng thú non nhà cô lại vẫn chẳng hề xuất hiện. Khi chưa động đất, có hai quả trứng được đánh dấu đỏ, mà động đất xong, hai quả trứng kia đâu không thấy tăm hơi.

Vụ việc này đã khiến cô gái siêu mạnh mẽ kia gần như bị đánh gục.

Nhưng không lâu sau, trời cao ban xuống một niềm vui bất ngờ — đám khủng long Linh Ấn đã bỏ chạy trong cơn động đất lại tự trở về! Chẳng những chúng tự chạy về mà còn mang theo cả trứng nữa, may thay hai quả được đánh dấu kia lại nằm trong số đó!

Trứng của Sita đã bình yên vô sự rồi! Thú non của cô, đã quay trở lại!

Dọc đường, tâm tình Sita rất tốt mà George cũng vui vẻ cực kỳ. Cánh tay của Sita cường tráng và vạm vỡ, tuy không mềm mại như tay của ba ba, nhưng vẫn rất là dễ ngủ, vì thế George rúc rúc vào ngực cô, bắt đầu ngủ khò khò.

Vừa nhìn bộ dạng đáng yêu của đứa nhỏ, Sita vừa đi tới khu vực ấp trứng của chuồng gà. Cô để quả trứng của mình ở đây, bên trên một lớp cỏ khô thật dày và mềm mền, bên ngoài còn có một đám khùng long Linh Ẩn đi tuần, có thể nói, vừa thoải mái lại an toàn.

Đặt George xuống bên cạnh quả trứng, Sita sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, lại sờ sờ quả trứng ở cạnh bên, bởi vì không biết đâu mới là trứng do mình sinh nên cô liền sờ cả hai quả.

“Solid Lunsar và Halu còn bận việc, Sita cũng phải qua giúp một tay, George ngủ một mình ở đây được chứ?” Tuy vẫn muốn ở bên quả trứng của mình thêm lúc nữa, nhưng bản năng vẫn khiến Sita quyết định đi làm việc giúp đỡ mọi người. Bộ lạc phải xây dựng lại, ai cũng vô cùng bận rộn, cô không phải thú non cho nên không thể khoanh tay đứng nhìn. Mà nhóm thú non, chỉ cần ngoan ngoãn cũng đã xem như giúp người lớn được nhiều lắm rồi.

George ngoan ngoãn gật gật đầu.

“Trứng của Sita ở ngay bên cạnh con, George có thể giúp Sita để mắt tới chúng không?” Nhìn đứa nhỏ kia, Sita cố ý hỏi thêm một chút.

“Chiếp!” Giống như đang nói “không thành vấn đề”, George cong cong thân mình, cố sức kéo hai quả trứng xuống dưới cái bụng tròn vo nóng rực của mình, sau đó thấy chết không sờn mà “chiếp” thêm một tiếng nữa.

Đối với thú non trong bộ lạc Awash, những lúc người lớn bận rộn, thú non lớn chăm sóc thú non nhỏ là một chuyện rất bình thường. Là đứa trẻ nhỏ nhất trong bộ lạc, George liền thường xuyên được trông nom, hiện giờ bỗng có hai quả trứng để nó chăm sóc, nhất thời nó cảm thấy mình “thần thánh” hẳn lên.

“Được rồi, làm phiền George vậy.” Sita cố gắng nhin cười, đứng dậy, nhìn thoáng qua thân mình tròn trĩnh của George ở trên đồng cỏ khô (và hai quả trứng), rồi mới chầm chậm đi ra ngoài.

George xoay người nằm úp sấp, mí mắt dần dần trĩu nặng, hai quả trứng dưới thân bị nó đè chặt lên, dường như cũng truyền tới từng đợt hô hấp rất nhỏ —

Hít —

Hà —

Hít —

Hà —

George ngủ r ấi.

Cũng như mọi ngày, nó ngủ rất là say! Trong miệng thỉnh thoảng còn bật ra một tiếng “chiếp”, song chẳng ai biết nó đang mơ giấc mộng ngọt ngào nào.

Cảm giác đã ngủ được một giấc dài, cuối cùng George cũng tỉnh dậy. Sau khi mở mắt, việc đầu tiên nó làm chính là dùng sức cọ cọ nước miếng. Thường ngày, hơn nửa đồng nước miếng này sẽ được cọ lên người Mạnh Củu Chiêu, hiện giờ, ba ba không có ở đây, cho nên George đành cọ cọ vào hai quả trứng.

Ể? Cứng quá nha!

Xúc cảm cứng rắn kia khiến cho cậu nhóc ngẩn người, nó chớp chớp đôi mắt tròn vo, mãi đến khi nhìn thấy hai quả trứng ở dưới thân nó mới nhớ ra mình đang ở chỗ nào.

Liếm liếm hai quả trứng, George chậm chạp đứng lên.

Sau đó, nó trợn tròn con mắt – Ý? Chỗ này, nó không biết nha!

Dùng cách tính ngày ở trên Trái Đất xưa kia, George vẫn chưa đầy một tuổi, thế giới trong nhận thức của nó chỉ đơn giản là nó có ba ba, có ông nội, có chị gái, có rất nhiều bạn và gà, có bầu trời trong xanh, làn mây trắng xóa, biển biếc mênh mông với cỏ xanh mơn mớn. Những ngày tháng

thế giới chìm trong màn tuyết trắng tinh khi mới sinh ra nó đã không còn nhớ nữa.

Tất cả những thứ trước mắt đều xa lạ với nó, “thảm cỏ” đỏ rực, “không trung” màu vàng, hai bên đều là “núi đá”. Nó đang bị nhốt.

George nằm sấp xuống, cố gắng ngửi mùi hương trên “thảm cỏ”, song, loại thảm cỏ này hoàn toàn không thơm mát ngọt lành như bình thường, mà trái lại còn cực kỳ lạ lẫm.

Nó hơi luống cuống.

Đúng lúc đó nó nhìn thấy hai quả trứng ở đằng sau, bọn chúng được chụp một cái mũ lông, còn được một sợi dây thừng buộc vào cùng một chỗ. Xem ra, George và hai quả trứng này đã cùng đến một nơi kỳ lạ nào đó rồi.

Nghĩ đến lời dặn của Sita trước lúc rời đi, George lại ưỡn ngực lên. Có thể nó là một con sâu lười chính hiệu, nhưng hoàn toàn không phải một kẻ nhát gan.

Nó ngậm sợi dây thừng buộc chặt hai quả trứng nọ lên, thăm dò mon men đi về phía trước.

Bước trên “thảm cỏ” mềm mại màu đỏ chói, vừa đi, George vừa tò mò nhìn ngó khắp nơi. Nó không phải một thú non hiếu kỳ, chỉ là cảnh tượng trước mắt vô cùng kỳ quái, có rất nhiều “đồ ăn” đặt bên cạnh “vách núi”, nhìn thấy chúng George lại bắt đầu đói bụng. Cuối cùng, nó không nhịn được mà nhào tới gặm một miếng, sau đó “phụt” một tiếng mà phun ra. Kế tiếp nó hoàn toàn bất động, ngoại trừ “đồ ăn” ở ven đường ra, nó còn thấy được “đồ ăn” treo trên tường nữa.

Đồng “đồ ăn” kia được treo quá cao, nó không với tới được.

Bụng nó càng kêu lại càng dữ dội hơn.

Bỗng nhiên, George nhăn cái mũi nhỏ, hít lấy một mùi hương quen thuộc cực kỳ, sau đó, nó tỉnh táo lại ngay lập tức!

Ba ba! Là mùi của ba ba! Ngậm một dây buộc trứng, con gà nhỏ George chạy tới thật nhanh! Theo hướng phát ra mùi hương, nó bất ngờ đâm sầm vào một cánh cửa lớn —

Đúng vậy, một cánh cửa rất rất lớn.

Chất gỗ là cây thần vũ trụ, họa tiết được điêu khắc bằng tay, nước sơn đỏ chói phối với những đường nét vàng kim lóa mắt, từ xa nhìn lại, có thể tinh tường nhận thấy cánh cửa này là một bức vẽ của một Thiên hà!

Thay vì nói đây là một cánh cửa, chẳng bằng bảo nó là một tác nghệ thuật tinh xảo hiếm thấy trên đời!

“Không trung” màu vàng là trần nhà, “mặt cỏ” màu đỏ tất nhiên là thảm, bức vách dựng đứng hai bên không phải “núi” mà là tường, còn những thứ bị George tưởng lầm là đồ ăn ở trên tường và dưới chân tường, lại là những bức tranh điêu khắc động thực vật vô cùng quý giá.

George đang ở giữa một hành lang cực kỳ tráng lệ, hai bên tường đều treo đầy những bức tranh điêu khắc được khảm vàng, trên vách tường không có cửa cũng chẳng có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa lớn cao chừng ba mét ở phía cuối con đường.

Nơi đây là Hoggisburg – cung điện của Hoàng đế Louis đệ nhất, nằm ở trung tâm tinh cầu thủ đô, được bảo vệ vô cùng cẩn mật. Hành cung này được tạo thành từ 29 cái cánh, 39 mảnh sân và 3009 gian phòng, nói chung là không khác gì một mê cung khổng lồ cả.

Hiện tại, cánh cửa mà George đụng vào chính là cửa phòng hội nghị quan trọng nhất trong toàn bộ mê cung.

Hoàng đế Louis đệ nhất đang ở trong phòng để tiến hành thảo luận với các quan viên cấp cao của Đế quốc. Mà, bởi vì một đề án nào đó đã chọc giận vị Hoàng đế buồn vui thất thường này, cho nên cả hội nghị đang chìm trong bầu không khí tĩnh lặng vô cùng đáng sợ.

Phòng họp dường như yên lặng hẳn đi, vẻ mặt của đại thần đều xuất ý tưởng đã tái nhợt, hẳn cứ thế đứng yên tại chỗ, do dự không dám ngẩng xuống ghế.

Chú gà con George đập mạnh vào cánh cửa.

Nó kêu lên một tiếng có vẻ như đau đớn lắm, xong lại cúi đầu nhìn hai quả trứng mình tha theo, kể đó, vọt thẳng vào phòng họp.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn ra phía cửa.

Đối mặt với rất nhiều người lớn, song George không hề sợ hãi, “chiếp” một tiếng theo thói quen. Khi nhìn thấy người đàn ông ngồi ở ghế chủ tọa của bàn hội nghị, nó lại vui vẻ mà “chiếp chiếp” thêm vài tiếng nữa.

Ba ba! Ba ba! George ngậm trứng chạy vọt tới chỗ người đàn ông. Sự xuất hiện của nó vô cùng quý dị, thân phận nó cũng đặc biệt cực kỳ, cho nên cả một đường nó lon ton chạy tới bên chân người đàn ông kia, không có bất cứ ai ngăn cản nó cả.

Dùng móng vuốt đập một đập, nó lập tức nhảy bổ lên đùi của đối phương, mồm người nằm bẹp xuống.

“Chiếp ~” Ba ba ~

Ngồi trên đùi gối ba ba, cuối cùng George cũng có thể an tâm, thế nhưng, vừa mới yên lòng thì bụng nó lại kêu vang, chẳng qua hiện tại ba ba đã ở ngay bên cạnh, nên nó có thể thoải mái đưa ra yêu cầu.

“Chiếp! Chiêm chiếp!”

Bụng bụng, đói bụng, xét đến xét đi, rốt cuộc trong tâm tư nó cũng chỉ có mỗi cái suy nghĩ này mà thôi.

Người đàn ông ngồi ở ghế chủ tọa của bàn hội nghị — Louis đệ nhất tình bơ xách con gà nhỏ bé trên đùi mình lên.

Dùng đôi mắt nhỏ tràn ngập chờ mong đối diện với cặp con người lạnh lẽo như băng của Louis đệ nhất, song George không hề thấy sợ.

Đối với nó, người trước mắt này là ba ba của mình, là người nó có thể làm nũng, có thể cụp cánh ngủ say, cũng có thể đòi thức ăn nữa.

“Chiếp...” Thấy ba ba không nhanh chóng hành động giống như ngày thường, George lại thúc giục một chút, nó nhẹ nhàng mỗ mỗ lên mu bàn tay của ba ba.

Phòng họp lặng ngắt như tờ.

Tất cả đại thần đều cho rằng con thú non này chắc chắn phải chết, nhưng thật không ngờ Hoàng đế lại nhẹ nhàng đặt nó xuống mặt bàn, quay sang nói với một vị đại thần ngồi bên trái:

“Cho nó ăn đi.”

“Tan họp.”

Hai mệnh lệnh lần lượt được phát ra, lại nhìn thoáng qua đôi mắt sáng ngời của con non trước mặt, cuối cùng, đầu cũng không quay lại, hần lèn lập tức ra khỏi căn phòng.

Đợi khi Hoàng đế rời đi, một đám đại thần mới cẩn thận đứng dậy, nhanh chóng vây quanh con gà nhỏ mà vị đại thần nào đó đang ôm, thì nhau nhòm ngó nó.

“Đây... Đây là Kantus non trong truyền thuyết đúng không?”

“Trời ơi! Lần đầu tiên tôi thấy đó! Dễ thương quá! Thật sự rất là dễ thương!”

“Sao lại đáng yêu thế được nhỉ! Đáng yêu kinh khủng luôn! Khi bệ hạ còn nhỏ cũng có bộ dáng tương tự vậy phải không?”

Đối mặt với những ông chú bà dì xa lạ, George tỏ ra bình tĩnh cực kỳ. Nó híp đôi mắt lại, “chiêm chiêm” chào hỏi mọi người.

Ngay sau đó, cả đám đại thần bị “knock out” toàn bộ.

“Từ từ, tại sao Kantus non lại xuất hiện ở hoàng cung...”

“Đã thế đứa nhỏ này nhìn thấy bề hạ lại không hề quấy khóc, ngược lại còn nhảy lên đùi...”

“Không phải nhóc này là Thái tử điện hạ đấy chứ?!”

Chẳng biết ai đã nói những lời này, trong lúc nhất thời, cả đám đại thần chỉ cần giậm chân một cái là vũ trụ cũng phải rung chuyển liền ngay ra như tượng gỗ.

Càng nghĩ lại càng thấy đúng, đại thần được giao nhiệm vụ cho nhóc gà ăn vôi vàng ôm lấy nó một cách cung cung kính kính, chen ra khỏi đám người rồi nhanh chân đi về phòng bếp.

Trong nhà ăn xa hoa tráng lệ, George được thưởng thức một bữa tiệc lớn chưa từng thấy kể từ lúc sinh ra tới tận bây giờ!

Ăn uống no đủ, để mặc thị nữ lau khô lông nhưng trên toàn cơ thể, George bắt đầu gọi ba ba.

Gọi một lúc lâu song vẫn không được đáp lại, nó bắt đầu nóng nảy. Nơi này rất lạ, nó phải nhìn thấy ba ba thì mới có được cảm giác an toàn. Ngậm hai quả trứng lên một lần nữa, nó nhảy xuống ghế dựa rồi lon ton chạy về phía cửa phòng.

Không ai dám ngăn cản nó, cũng không dám tự ý đưa nó tới trước mặt Hoàng đế khi chưa có mệnh lệnh của cấp trên, chẳng có cách nào, bọn họ đành phải chạy theo sau lưng nó.

George ăn no sẽ chạy rất nhanh, một đám đại thần quần áo lỏng lẩy chậm chạp đuổi theo sau nó, người không biết chuyện còn tưởng cả đám đang chơi trò chơi bắt gà.

Nhưng mà lúc này George đã thấy hơi hơi ấm ứ.

Nước mắt hoảng sợ òng ọc chỉ chực trào ra, nó phải liếc nhìn hai quả trứng phía dưới mới kìm nén được.

Tình cảnh cái hôm bỗng dưng không thấy một trong hai ba ba lúc trước cũng là như vậy, nó đang ngủ thì mặt đất bất ngờ rung chuyển, cỏ xanh cuộn lật ngược lên, sau đó có một người lao vụt tới từ giữa khoảng không rộng lớn. Là ông nội, ông đột ngột ngậm nó rồi ném lên lưng mình.

Kế tiếp, George cùng chị gái và cả những đứa nhỏ khác cũng lo lắng nằm úp sấp trên lưng ông nội, mãi đến khi mặt đất ngừng gào thét, ông nội tìm được một chỗ an toàn, bọn chúng mới được thả xuống.

Các cô bác trong bộ lạc đầu lục tục lại đây, ba mẹ của những đứa trẻ khác cũng vậy, ngoại trừ A Trọc – ba ba của George.

Ba Louis trở nên vô cùng đáng sợ.

Các ông cũng không còn cười nữa.

Thú non rất miễn cảm đối với biến hóa cảm xúc của người lớn, cho nên không khỏi cảm thấy run sợ trong lòng, đó là lần đầu tiên nó biết thế nào là “sợ”.

Thời điểm trời đất quay cuồng nó không sợ, nhưng khi không thể nào tìm thấy một ba ba khác thì nó sợ hãi vô cùng.

George có hai ba ba, bọn họ, một người là trời một người là đất của nó. Khi bọn họ ở bên, George có thể làm nũng, có thể lười biếng, thế nhưng, khi bọn họ vắng mặt —

Thế giới của George tựa như sụp đổ hơn một nửa rồi.

Ba Louis không ngủ, George cũng không ngủ, nó cùng cố gắng với ba ba và các ông từng phút từng giây, thề rằng nó sẽ tìm được ba ba đang đi trốn trở về!

George giỏi nhất chính là chơi trốn tìm đó!

Và ngày ấy, nó đã tìm được ba ba A Trọc, thế nhưng lúc này —

“Chiếp!” Trong một cái hang ổ khổng lồ, George chạy loạn khắp nơi để kiếm tìm Louis.

Nó buồn ngủ lắm rồi, nó muốn đi ngủ cùng với ba ba.

“Chiếp! Chiêm chiếp!” Cuối cùng, George cũng được như ước nguyện, thoải mái nằm xuống “đệm cỏ” cùng với đối phương.

Hoàng đế bệ hạ thân nhiên nhìn nhóc thú non... và hai quả trứng đang nằm dưới cánh tay mình. Ngay khi người hầu lưỡng lự định mang đứa nhỏ không rõ lai lịch này đi thì vị Hoàng đế kia lại xua tay lệnh cho hần lui xuống.

Người hầu cung kính lùi ra bên ngoài, sau khi cánh cửa thật lớn đóng lại, trong gian phòng rộng rãi chỉ còn lại Louis đệ nhất và George... a, còn có hai quả trứng nữa.

Thật là kỳ lạ.

Khi nhóc thú non này vừa “chiêm chiếp” vừa chạy tới, Hoàng đế bệ hạ lập tức nghe hiểu ngôn ngữ của đối phương.

Nó gọi mình là “Ba ba”.

Trong nháy mắt ấy, Hoàng đế bệ hạ cảm giác đầu óc mình trống rỗng, không thể làm ra bất cứ phản ứng gì, hần để mặc nhóc thú non thô lỗ nhảy lên đùi mình.

Đứa nhỏ mềm mềm, nóng nóng và cực kỳ yếu ớt.

“Khò khò...” Còn ngáy ngủ nữa.

Vươn một ngón tay thon dài, Hoàng đế bệ hạ chọt chọt cái bụng của đứa nhỏ kia – mềm ghê.

Bộ lông vàng nhạt, mềm mại mà sáng bóng, nhúm lông nho nhỏ trên đỉnh đầu dựng ngược lên nhìn thật có tinh thần, đó là một thú non được chăm sóc rất tốt — Hoàng đế bệ hạ thần nghĩ. Hắn cuốn nhúm lông ngực nghếch của đứa nhỏ vào đầu ngón tay, chốc chốc xoắn thành vòng lớn, chốc chốc lại xoắn thành vòng nhỏ, tâm trạng bực bội nóng nảy tích tụ suốt mấy hôm nay thế mà bình ổn một cách lạ lùng.

“Chiếp! Chiêm chiếp!” Cái bụng mềm mại chợt run lên một cái, nhóc con kia kêu lên mấy tiếng, Hoàng đế bệ hạ tưởng rằng mình đã làm đau nó nên lập tức buông lỏng ngón tay. Nhưng mà, ngay khi hắn vừa hành động, lại nghe đứa nhỏ vui vẻ “chiếp” thêm một tiếng, đây là tiếng cười của một Kantus non.

Bỗng nhiên, hắn tò mò về giấc mơ của đứa trẻ này.

Gọi người hầu ở ngoài cửa vào, Hoàng đế bệ hạ nhỏ giọng bảo đối phương lấy vài thứ lại đây. Ba phút đồng hồ sau, những thứ hắn cần đều có đủ, đi đầu chỉnh độ nhảy lên đến mức cao nhất, Hoàng đế bệ hạ dùng động tác nhẹ nhàng hiểm thấy mà đặt thiết bị lên đầu bé con.

Đây là một thiết bị cảm ứng sóng não, các cơ quan tình báo dùng nó để khai thác lời khai của phạm nhân và tình báo của kẻ thù, ấy vậy mà hôm nay, Hoàng đế bệ hạ lại muốn dùng nó để nhìn trộm giấc mơ của nhóc thú non trước mặt.

Thiết bị công nghệ cao cấp nhất chậm rãi bắt được cảnh tượng trong mơ của bé Kantus, giấc mộng đẹp của nó cũng theo đó mà trở nên thật rõ ràng trước mặt Hoàng đế bệ hạ —

Một bầu trời trong xanh như ngọc bích, một Kantus màu đen vô cùng cường tráng xẹt qua giữa tầng không! Đôi cánh của hắn cực kỳ mạnh mẽ, đuôi mắt hắn hơi hơi xếch lên, vẻ mặt vô cùng hung hãn, dường như không dễ chọc một chút nào.

Đây là một dã thú cực kỳ nguy hiểm...

Đúng vậy, ngay từ ánh mắt đầu tiên, Hoàng đế bệ hạ đã có một suy nghĩ: Kantus này chính là dã thú. Đôi con người hoang dại của nó không hề có một tia ấm áp của con người, chắc chắn nó phải dựa vào dã tính vốn có để sinh tồn.

Sao có thể?

Hắn hơi hơi híp mắt, sau đó, cảnh trong giấc mơ của nhóc thú non lại hiện lên.

Kantus tràn đầy thú tính kia bay vút xuống trước mặt đứa nhỏ giống như một cơn gió, há cái miệng khổng lồ, phun ra một con cá. Hoàng đế bệ hạ nghe thấy tiếng kêu “chiêm chiếp” cực kỳ vui vẻ của nhóc thú non. Thì ra Kantus kia đi bắt cá cho đứa nhỏ. Cứ như khoe khoang, Kantus khổng lồ đi đi lại lại xung quanh con mồi, sau đó nó ngoi xồm xuống, híp con mắt lại thành một đường chỉ mảnh, thoát nhìn có vẻ như đang mỉm cười.

Nhóc thú non ngoi trên lưng Kantus khổng lồ màu đen, bay vút lên tầng không, xẹt qua những đám mây trắng muốt, trèo lên cầu vồng rực rỡ sắc màu, xong đâu đó, cả hai lại chui vào lòng đại dương xanh thẳm để tắm rửa.

Khi hai Kantus một lớn một nhỏ đang vui vẻ chơi đùa, một cái đuôi cá thật lớn bỗng nhiên xẹt qua mặt nước, cùng một đóa hoa xinh đẹp, một con thú bự rẽ nước trồi lên!

A... Đây là...

Con thú lớn kia lại bất ngờ chìm xuống đáy biển, chờ khi trồi lên mặt nước lần thứ hai nó đã biến thành một đứa bé gái đáng yêu với cặp mắt to tròn.

“Nha! George!” Cô bé đáng yêu dùng cách cực kỳ kém duyên để cắn lấy một con cá, ngậm lấy đuôi cá, nó đưa đến trước mặt nhóc Kantus non như một món quà.

“Chiếp ~” Nhóc thú non lại kêu lên một tiếng đầy vui vẻ.

Đứa nhỏ tên là George, Hoàng đế bệ hạ lặng lẽ nhớ kỹ cái tên này.

Sau đó, càng ngày càng có nhiều người xuất hiện trong giấc mơ của nhóc thú non, hai Kantus Black và White rất là vui nhộn, Kantus Solid Lunsar thì có vẻ chín chắn hơn, Halu nuôi thật nhiều khủng long Linh Ẩn, nhóc A Bái đội tóc giả là một Kantus non, Sita – cô gái thoát nhìn còn cường tráng hơn cả đàn ông chính là voi ma mút...

Trong giấc mơ của George có nhiều người lắm, cuộc sống của bọn họ rất đơn sơ, nhưng trên mặt ai cũng chan chứa nụ cười.

Quả nhiên chỉ là mơ thôi.

Lướt tầm mắt qua những gương mặt đang rạng rỡ tươi cười, vẻ mặt Hoàng đế bệ hạ trở nên lạnh như băng, hần vươn tay chuẩn bị tắt thiết bị. Đúng vào lúc ấy, hần nghe thấy một giọng nói thực ôn hòa: “Nhóc lười George, hôm nay con lại nghịch cái gì?”

Hình ảnh người đàn ông tóc đen da vàng xuất hiện ở một góc trong tầm mắt của nhóc thú non, sau đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, cuối cùng, cậu bé nhóc thú non lên. Từ góc nhìn của George, Hoàng đế bệ hạ có thể thấy rõ từng cái lỗ chân lông trên mặt người nọ.

Vẻ mặt vẫn luôn lạnh lùng của Hoàng đế bệ hạ rốt cuộc có biến động, hần si ngốc nhìn người đàn ông ở trên màn hình, vươn tay, trượt theo từng đường nét một. Hần vuốt ve hình ảnh người nọ, khuôn miệng hết há ra ngậm vào rồi lại há ra.

“George càng ngày càng nặng nhé! Đỡ ba ba kia của con bế con đi!” Cong môi cười cười, người đàn ông nọ bỗng quay đầu.

Hoàng đế bệ hạ nghe thấy đối phương lớn tiếng gọi một cái tên, một cái tên vô cùng quen thuộc, song cho tới bây giờ vẫn chẳng người dám thốt lên.

“Louis — ”

Theo tiếng gọi này, một hình bóng quen thuộc không gì sánh được bỗng xuất hiện từ một góc cách đó không xa.

Đó là hình bóng mà hắn nhìn thấy trong gương mỗi ngày, bộ dáng người kia giống hắn như đúc, song lại hoàn toàn không giống.

Người kia đang cười, một nụ cười vô cùng thuần khiết. Dọc đường tới đây, có nhiều người chào hỏi hắn lắm, xem ra hắn rất được hoan nghênh.

Sau đó...

Không có sau đó.

Hoàng đế bề nhẹ nhàng tắt thiết bị đi.

Khẽ khàng dán môi lên thân mình béo ú tròn vo của George, hắn nhỏ giọng gọi tên đứa bé, cuối cùng ghì chặt đứa nhỏ vào lòng rồi dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, thú non kia hoàn toàn biết mất, hai quả trứng nó mang theo cũng không thấy đâu luôn.

***

Khi George tỉnh dậy, nó thuần thục cọ cọ nước miếng vào đồng cỏ khô, mở to đôi mắt, lo lắng nhìn ngó xung quanh, phát hiện nơi đây là chuồng gà quen mới nhẹ nhàng thở phào một hơi. Sau đó, nó nghe thấy tiếng ba ba vang lên ở bên ngoài.

“Bịch” một tiếng, nó nhảy xuống khỏi ổ cỏ, sau lại “bịch bịch” mấy tiếng mà chạy tới chỗ ba ba!

Mạnh Cửu Chiêu thò một chân ra như một thói quen, kế tiếp, George béo tròn liền dán người lên cọ cọ cọ.

Nhóc Kantus lộ ra vẻ mặt sung sướng cực kỳ, Mạnh Cửu Chiêu cũng chịu thua mà mỉm cười theo.

“Nhóc lười George, con càng ngày càng nặng đấy! Ngủ lâu như vậy, Hill tìm con đến muộn xỉu luôn!” Cậu bé George lên, “Đi nào, chúng ta về nhà thôi.”

NGUYỄN THỦY TÁI LAI

Nguyệt Hạ Tang

dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 163: Phiên Ngoại – 30 Câu Hỏi

Edit: Mimi – Beta: Chi

*****

Xin hỏi tên của bạn?

Louis: Louis

Mạnh Cửu Chiêu: ... Cục Cưng (← ngấm lại là rơi lệ)

Louis: A Trọc!

Mạnh Cửu Chiêu: Ể ~

Tác giả sama: $\sim(\cong \nabla \cong)/\sim$ Thì ra chú mày tên là A Trọc!

Tuổi tác?

Louis: (◉o◉) Không nhớ.

Mạnh Cửu Chiêu: ... Ở đây một năm không chỉ có ba trăm sáu mươi lăm ngày đâu, vấn đề tuổi tác này kia, thật sự không thể nào nói rõ ràng được.

Giới tính?

Louis: Công nha $\sim(\cong \nabla \cong)/\sim$

Mạnh Cửu Chiêu: Giống đực.

Tác giả sama: Này!

Xin hỏi tính cách của bạn thế nào?

Louis: Ngại ngùng.

Mạnh Cửu Chiêu: Trầm tĩnh.

Thế còn tính cách của đối phương?

Louis: Nóng nảy.

Mạnh Cửu Chiêu: Trong nóng ngoài lạnh, thích giả ngầu.

Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Louis: Dưới mộng ba ba, khi vừa nở ra khỏi vỏ.

Mạnh Cửu Chiêu: Tôi nhìn thấy anh ấy từ khi anh ấy còn là một quả trứng kìa, địa điểm như trên.

Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Louis: Không biết (mới sinh ra làm sao mà nhớ được ☺☺☺)

Mạnh Cửu Chiêu: Biết ăn, biết ngủ, cực kỳ giỏi cướp đồ ăn.

Thích đối phương ở chỗ nào?

Louis: Chỗ nào cũng thích! $\sim(\cong \nabla \leq)/\sim$

Mạnh Cửu Chiêu: Cái này... ầy ầy... (nhìn xa xăm)

Ghét đối phương ở điểm nào?

Louis: Không ghét gì cả nha $\sim(\cong \nabla \leq)/\sim$

Mạnh Cửu Chiêu: À thì... Cái kia... (lại nhìn xa xăm)

Bạn cảm thấy mình và đối phương ở bên nhau có tốt không?

Louis: Tốt lắm.

Mạnh Cửu Chiêu: Hải hòa.

Bạn xưng hô với đối phương thế nào?

Louis: A Trọc.

Mạnh Cửu Chiêu: Tên ngọc lăm lông, Louis.

Bạn hy vọng đối phương gọi mình là gì vậy?

Louis: Louis.

Mạnh Cửu Chiêu: Mạnh Cửu Chiêu.

Nếu so sánh với động vật, bạn cảm thấy đối phương giống con gì?

Louis: Kantus.

Mạnh Cửu Chiêu: Kantus.

Nếu muốn tặng quà cho đối phương, bạn sẽ tặng gì?

Louis: Trứng $\sim(\cong \nabla \leq)/\sim$

Mạnh Cửu Chiêu: Hoa.

Thế bản thân bạn muốn nhận được món quà nào?

Louis: Trứng!

Mạnh Cửu Chiêu: Nhà, ông nội đã phá hỏng hang ổ r ấ, năm nào cũng phá, ngấm lại li ền cảm thấy nhức đầu...

Có bao giờ bạn bất mãn với đối phương không? Thường bất mãn về vấn đề gì?

Louis: Không bao giờ bất mãn hết!

Mạnh Cửu Chiêu: Lúc động dục.

Tật xấu của bạn?

Louis: Thời kỳ động dục quá ngắn.

Mạnh Cửu Chiêu: Hay mềm lòng.

Tật xấu của đối phương?

Louis: Thời kỳ động dục quá ngắn.

Mạnh Cửu Chiêu: Thời kỳ động dục quá dài!

Hành động nào của đối phương khiến bạn không vui?

Louis: Bỏ trốn vào thời kỳ động dục.

Mạnh Cửu Chiêu: Động dục triền miên không dứt.

Hành động nào của bạn khiến đối phương không vui?

Louis: Tôi sẽ không làm gì khiến A Trọc không vui hết $\sim(\cong \nabla \leq)/\sim$

Mạnh Cửu Chiêu: Dù tôi làm gì thì Louis cũng không bao giờ khó chịu.

Bạn sẽ chuẩn bị quà gì cho sinh nhật của đối phương?

Louis: Sinh nhật?

Mạnh Cửu Chiêu: = =// Quên mất tiêu.

Lời nào của đối phương khiến bạn bó tay?

Louis: Lúc nào tôi cũng bó tay với A Trọc.

Mạnh Cửu Chiêu: Không nói lời nào, chỉ cần nhìn tôi thôi.

Đã từng cãi nhau chưa?

Louis: Chưa bao giờ.

Mạnh Cửu Chiêu: Khi không chịu làm qu'ân lót cho anh ấy.

Cãi nhau vì cái gì vậy?

Louis: Chúng tôi chưa bao giờ cãi nhau cả!

Mạnh Cửu Chiêu: Khi không chịu làm qu'ân lót cho anh ấy.

Bạn cảm thấy đối phương xứng với loài hoa nào?

Louis: Cỏ crunch! (Ể! Đây có phải hoa méo đâu!)

Mạnh Cửu Chiêu: Bách hợp đen trong truyện thuyết.

Hai người có giấu nhau chuyện gì không?

Louis: Không... (trộm cất giấu một thùng mật).

Mạnh Cửu Chiêu: Không, dù sao anh ấy cũng đâu có cách nào phản đối bất cứ chuyện gì tôi làm chứ.

Hành động nào của đối phương sẽ khiến bạn vui vẻ?

Louis: Ở bên tôi.

Mạnh Cửu Chiêu: Hóa thân thành một anh giai đẹp trai lịch lãm và tr'ần l'ặng.

Khả năng bếp núc của đối phương thế nào, bạn muốn ăn món gì do chính tay đối phương làm nhất?

Louis: Rất ngon! Ăn cái gì cũng được!

Mạnh Cửu Chiêu: Đừng làm tôi nhớ lại vấn đề này...

Nếu đối phương cười với người khác, bạn sẽ làm gì?

Louis: Cười với người đó luôn.

Mạnh Cửu Chiêu: Tốt thôi.

Muốn nói câu gì với đối phương nhất?

Louis: Chúng ta lại sinh thêm một quả trứng nữa đi.

Mạnh Cửu Chiêu: Thôi, đừng nói thêm gì nữa.

—TOÀN VĂN HOÀN—